Elizabeth Gaskell

Hustruer og døtre

Bibliotek 1800

Elizabeth Cleghorn Gaskell

Hustruer og døtre

En hverdagshistorie

eBibliotek 1800

2022

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Elizabeth Cleghorn Gaskell: *Hustruer og døtre* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Elizabeth Cleghorn Gaskell: *Hustruer og døtre* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of*

art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

BY NC SA

1. Den store dag var kommet

Der var en gang, for at begynde som de gamle eventyrfortællinger, et land og i dette land en provins, i denne provins en by, i denne by et hus, i dette hus et værelse, og i dette værelse en seng, hvori der lå en lille pige; hun var lysvågen og længtes inderlig efter at stå op, hvilket hun dog ikke turde af frygt for en usynlig magt i det tilstødende værelse, en vis Betty, hvis søvn ikke måtte forstyrres før klokken seks; så vågnede hun af sig selv "på slaget" og rumsterede siden omkring i husholdningen hele dagen. Det var tidligt en junimorgen, og værelset var fuldt af solskin og varme.

På kommoden overfor Molly Gibsons med hvide tæpper forsynede lille seng stod der et simpelt hattestativ, hvorpå der hang en damehat, som omhyggeligt var beskyttet mod ethvert støvgran ved et sort bomuldslommetørklæde, der var kastet over den; dette tørklæde var så tungt og så fast i boniteten, at hvis den genstand, som beroede derunder, havde været af gaze, kniplinger og blomster, ville den være blevet aldeles "skamferet", for at tale med Bettys ord. Heldigvis var det en solid stråhat, og den eneste pynt på den var et simpelt hvidt bånd, der gik over pulden og faldt ned på siderne, så at det tillige tjente til at fastholde hatten med. Jo, så var der rigtignok indenfor en lille, net strimmel, på hvilken Molly kendte hver rynke, da hun selv havde syet den den foregående aften; i strimlen var der anbragt en lille blå sløjfe; en sådan prydelse havde Molly aldrig tænkt på, at hun skulle komme til at bære.

Klokken var seks! Det sagde kirkeklokkens fulde slag, der kaldte alle til dagens arbejde, således som de havde gjort i over hundrede år. Op sprang Molly og løb på sine små bare fødder over gulvet og hen til kommoden, hvor hun løftede lommetørklædet op for endnu en gang at kaste et blik på hatten, der mindede hende om den festdag, som forestod. Derpå løb hun hen til vinduet, som hun med noget besvær åbnede for at indlade den friske morgenluft. På engen nedenunder var duggen allerede forsvundet fra blomsterne, mens man endnu skimtede den på det lange, bløde græs. På den anden side lå den lille by Hollingford, i hvis ene gade mr. Gibsons hus var beliggende; små røgskyer steg allerede op fra mange skorstene og viste, at husmødrene allerede var i færd med at tilberede morgenmaden til familiens forsørgere.

Molly Gibson så alt dette, men hun tænkte blot: "O, det bliver en herlig dag! Jeg var næsten bange for, at den aldrig ville komme, eller at det skulle blive regnvejr!" For femogfyrre år siden tilbødes der kun børnene i en landsby meget få fornøjelser, og Molly havde levet tolv lange år, uden at der var indtruffet nogen begivenhed af den art som den, der nu forestod. Stakkels barn! I en tidlig alder havde hun mistet sin moder, en begivenhed, der havde en uheldig indflydelse på hendes senere liv. Hun skulle nu i dag deltage i den første festlighed i sit liv, et slags årsfest, man højtideligholdt i Hollingford.

Den lille by stødte på den ene side næsten op til indgangen til en stor park, der strakte sig omkring den ejendom, hvor lord og lady Cumnor boede, "greven" og "grevinden", som de altid kaldtes af byens indbyggere, blandt hvem den fra forfædrene

nedarvede ærbødighed for herremanden endnu havde holdt sig og fik sit udtryk i en mængde forældede skikke, der synes løjerlige nok, når man nu ser tilbage på dem, men dengang havde stor betydning. Det var før reformloven blev givet, men liberale anskuelser havde dog fundet indgang hos flere af de mere oplyste selvejere i Hollingford, som ved forskellige lejligheder optrådte med taler i den nævnte retning; der boede også i nærheden en fornem whig-familie, som fra tid til anden opstillede kandidater til valgene imod tory-familiens på Cumnor. Nu skulle man have troet, at de omtalte frisindede beboere af Hollingford ville have givet deres stemmer til den frisindede kandidat. Men det var ingenlunde tilfældet. "Greven" var godsherre og ejede en stor del af den jord, Hollingford var bygget på; han og hans fik deres levnedsmidler, lægetilsyn og til en vis grad deres klæder fra byens beboere; deres forfædre havde alle stemt på den ældste søn på Cumnor Towers, og, idet man fulgte deres eksempel, gav hver mand i Hollingford sin stemme til godsejeren, uden at tænke på kimærer som en selvstændig politisk mening.

Dette var ikke noget enestående eksempel på de store godsejeres indflydelse på deres ringere stillede naboer i hine tider, da der endnu ikke fandtes jernbaner; men det var just ikke alle steder, hvor et sådant forhold fandt sted, at herremanden var så agtværdig som lord Cumnor og hans forfædre før ham. De var vant til lydighed og underkastelse; den ærbødighed, byens beboere viste greven og grevinden, blev af disse opfattet som noget, der tilkom dem. Men til gengæld gjorde de meget for byen og var i almindelighed venlige og nedladende mod deres underordnede, som de ofte hjalp, når

nøden indfandt sig. Lord Cumnor var en overbærende herre og en dygtig mand, som ofte tog tøjlerne fra sin forvalter til dennes store misfornøjelse; denne lod sig da også forlyde med, at han var alt for rig og uafhængig til at skøtte synderlig om en post, hvor hans myndighed hvert øjeblik berøvedes ham, når mylord faldt på at gå omkring og "snuse i alle kroge" (som forvalteren i sit eget hjems allerhelligste var uærbødig nok til at kalde det), hvorved han forstod, at lorden lejlighedsvis selv rettede spørgsmål til sine undergivne og brugte sine egne øjne og øren med hensyn til enkelthederne i bestyrelsen af sit gods. Denne sædvane hævede mylord betydeligt i hans undergivnes øjne. Nu havde lord Cumnor vistnok en vis tilbøjelighed til at få sig en lille passiar, stadig under påskud af, at den gamle forvalter dér ikke havde tilstrækkeligt øje med de undergivne. Til gengæld for denne lordens svaghed udviste grevinden en påfaldende stolthed og tilbageholdenhed. En gang om året var hun nedladende. Hun havde tilligemed sine døtre oprettet en skole, hvor et vist antal småpiger lærte at sy, blive dygtige tjenestepiger og fremfor alt at bære en slags uniform, som var opfundet af damerne på Cumnor Towers og bestod af hvide kapper, hvide kraver, ternede forklæder, blå kjoler og endelig, hvad der ikke måtte glemmes, dybe kniks og et "Med de nådige damers tilladelse".

Da nu grevinden var fraværende fra Towers den største del af året, var hun slet ikke utilfreds med den deltagelse, damerne i Hollingford viste hendes skole, da hun således kunne benytte dem til at have tilsyn med den de mange måneder, hun og hendes døtre var fraværende. Byens damer adlød beredvilligt ethvert vink fra grevinden, som de nærede en dyb beundring

for, som de ofte gav udtryk i sætninger som: "Hvilken godhed af grevinden! Det ligner den kære grevinde – altid tænker hun på andre!" osv. Til gengæld var der en bestemt dag om sommeren, da lady Cumnor og hendes døtre modtog alle de damer, der havde tilsyn med skolen, i Towers, det store, nedarvede slot, som i aristokratisk afsondrethed lå midt i den store park, hvis port stødte umiddelbart op til den lille by. Ceremoniellet ved denne højtid var følgende: Omtrent kl. 10 rullede en af vognene fra Towers ud gennem parkporten og til de forskellige huse, hvor de udvalgte boede; når vognen var fuld, gik det tilbage ad samme vej og gennem en skyggefuld allé, hvorpå den satte de pyntede damer af på den store trappe, der førte op til Cumnor Towers, så gik det igen til byen; atter opsamledes der så mange damer i deres bedste stads, som vognen på nogen måde kunne rumme, og atter rullede den tilbage til slottet; således blev den ved, til hele selskabet var samlet enten i huset eller i den overordentlig smukke have. Efter at en mængde høfligheds- og beundringsfloskler var blevet udvekslet mellem husets damer og gæsterne, indtog disse et måltid, hvorpå de mærkværdigheder og kunstskatte, huset rummede, blev taget i øjesyn og beundret, henimod kl. 4 blev der budt kaffe omkring; dette var et tegn på, at vognen skulle køre frem og atter bringe gæsterne tilbage til deres hjem, hvor de ankom med den lykkelige bevidsthed om en veltilbragt dag, men dog ikke uden at være i en betydelig grad trætte af i så mange timer at have måttet sætte deres ord på skruer for ikke at støde an mod den gode tone og fremvise et stadigt smilende, venligt ansigt. Lady Cumnor og hendes døtre var heller ikke fri for at føle en lignende tilfredshed og en lignende træthed, en åndelig

udmattelse, der altid følger oven på langvarige samvittighedsfulde bestræbelser efter at rette sig efter det selskab, man befinder sig i, når det ikke består af ens lige.

For første gang i sit liv skulle Molly Gibson ved denne lejlighed være gæst på Towers. Hun var meget for ung til at kunne regnes blandt skolefrøkenerne; det kunne derfor ikke være som sådan, at hun havde modtaget en indbydelse. Men en dag hændtes det, at lord Cumnor, da han var ude at "snuse i krogene", mødte mr. Gibson, egnens læge, da denne kom ud fra en bondegård, hvor lorden netop var i færd med at gå ind, og da han havde noget at spørge lægen om (lord Cumnor mødte sjældent nogen, han kendte, uden at have et eller andet spørgsmål at rette til vedkommende – uden at han just altid ventede på svar; det var nu hans måde at føre en samtale på), ledsagede han mr. Gibson til en længe, hvor hans hest var bundet til en ring i muren. Der ventede Molly, siddende rank og alvorlig på sin lille pony, på sin fader. Hendes tankefulde øjne opspiledes vidt, da hun så "greven" så nær ved sig, thi for hende var den lille, gråhårede rødkindede, noget korpulente mand en mellemting mellem en konge og en engel.

"Deres datter, hvad, Gibson? – en nydelig lille pige, hvor gammel er hun? Den pony trænger til bedre røgt," sagde han, idet han klappede hesten. "Hvad hedder du, lille ven? Han er meget tilbage med sin afgift, som jeg sagde Dem, men er han virkelig syg, må jeg se at få fat i Sheepshanks; han er en hård mand, hvor det gælder forretninger. Hvad fejler han? Du må komme op til skoleselskabet på torsdag, lille pige – hvad hedder du? Husk et sende hende op til os, Gibson, eller kom selv op med hende; og glem ikke at skænde på Deres staldkarl, jeg er

vis på, at den pony ikke har været striglet i det sidste år, har jeg ikke ret? Husk på, næste torsdag, du lille – hvad hedder du? – Det er altså en aftale, ikke sandt?"

Derpå travede lorden videre, da han fik øje på forpagterens ældste søn i den anden ende af gården.

Mr. Gibson steg til hest og begav sig på vej sammen med Molly. I nogen tid red de afsted i tavshed. I en noget ængstelig tone sagde Molly endelig:

"Må jeg komme derop, fader?"

"Hvorhen, kære pige?" sagde lægen, idet han fo'r op af sine tanker.

"Til Towers – du ved jo nok, på torsdag. Den gamle herre spurgte mig jo, om jeg ville."

"Kunne du virkelig have lyst til at komme med? Det har altid forekommet mig at være en temmelig kedsommelig fest, en ligefrem trættende dag. De begynder så tidligt – og så den hede og alt det andet ..."

"O, fader!" sagde Molly i en bebrejdende tone.

"Du vil altså gerne med, ikke sandt?"

"Jo, hvis jeg må! – Han spurgte mig jo, om jeg ville, tror du så ikke, jeg kan? Han spurgte mig to gange."

"Nå, det lader sig vel gøre, når du så gerne vil, Molly."

Der indtrådte nu atter en pause. Lidt efter sagde Molly:

"Fader – jeg ville få gerne derop – men jeg bryder mig ikke om det."

"Det er noget forunderligt, det, du der siger. Men jeg forstår nok, at du mener, du bryder dig ikke om at komme med, hvis det er forbundet med alt for meget besvær. Det har imidlertid ingen nød, du kan betragte det som afgjort. Husk på, du må

have en hvid kjole; det er bedst, du siger til Betty, at du skal ud, så vil hun nok sørge for at gøre alt i stand."

Nu var der rigtignok et par småting, som måtte ordnes, hvis der skulle være tale om, at Molly kunne komme med til festen på Towers, og mr. Gibson var just ikke meget for at have med det at gøre. Men på den anden side ville han gerne unde sin lille pige en fornøjelse; han red derfor den følgende dag over til Towers, tilsyneladende for at se til en syg tjenestepige, men i virkeligheden for at få mylady i tale og bevæge hende til at bekræfte lord Cumnors indbydelse til Molly. Han valgte tiden godt og ikke uden en vis diplomatisk færdighed, noget, han ofte havde brug for i sin omgang med den fornemme familie. Han red ind i gården omtrent kl. 12, lidt før frokosttid. Efter at der var sørget for sin hest, gik han ind i en sidebygning til slottet, så til sin patient, gav husholdersken de nødvendige anvisninger og forlod derpå atter huset med en sjælden, vild blomst i hånden. Han gik ned i haven for at søge efter en af frøknerne og traf, som han havde ventet, også lady Cumnor, der dels talte ivrigt med sin datter om et åbent brev, som hun endnu holdt i hånden, dels gav gartneren ordrer med hensyn til nogle drivhusplanter.

"Jeg kom for at se til Nanny, og jeg vil nu benytte lejligheden til at bringe lady Agnes den blomst, som jeg fortalte hende voksede på Cumnor Moss."

"Tak skal De have, mr. Gibson. Se dog, moder! Det er *Drosera rotundifolia*, som jeg så længe har ønsket mig et eksemplar af."

"Ja, den er vist meget interessant for hvem der forstår sig på det; det gør jeg nu ikke. Det er vel bedre med Nanny? Vi kan ikke have nogen sengeliggende her i næste uge, for da bliver

huset fuldt af fremmede, – og nu kommer oven i købet disse Danbyer og inviterer sig selv til besøg. Man tager en fjorten dages tid i pinsen fra byen for at søge lidt ro og fred, og så såre folk får at vide, at vi er kommet herned, får vi breve uden tal om, hvorledes man længes efter lidt landluft, og hvor yndigt der må være på Towers om foråret. Nu skal jeg rigtignok indrømme, at lord Cumnor selv har megen skyld i det, for så snart vi vel er kommet herud, rider han omkring til alle naboerne og indbyder dem til at tilbringe et par dage hos os."

"Men vi tager jo afsted til byen igen næste fredag," sagde lady Agnes i en trøstende tone.

"Ja, det er sandt! Så snart vi er færdige med disse skolemadammer. Men der er en hel uge, til den lykkelige dag indtræffer."

"Jeg skal dog meddele Dem," sagde mr. Gibson, som begærligt greb det belejlige øjeblik, der frembød sig, "at jeg i går mødte mylord ved Cross Trees-gården, og han var da så venlig at bede min lille datter, som var redet over med mig, at deltage i selskabet på torsdag; jeg tror, det ville more den lille pige meget." Han standsede, idet han ventede lady Cumnors svar.

"Nå, ja, når mylord har bedt hende, så kommer hun vel; jeg ville kun ønske, at han ikke var så rundhåndet med sine indbydelser. Deres datter skal naturligvis være hjertelig velkommen; det er ikke for hendes skyld, jeg siger det, men forleden fik han fat på en yngre miss Browning, om hvis eksistens jeg aldrig havde haft nogen anelse."

"Hun er tilsynsførende på skolen, moder," sagde lady Agnes.

"Det er meget muligt, jeg har aldrig benægtet det. Jeg vidste, at der var en af navnet Browning, jeg har aldrig hørt, at der var

to, men naturligvis, så snart lord Cumnor hører, at der er en til, iler han med også at indbyde hende, så at vognen nu må køre fire gange frem og tilbage for at hente dem alle. Deres datter kan således let komme herud, mr. Gibson, og det skal glæde mig at se hende for Deres skyld. Hun kan køre med Browningerne, det må De nu selv se at ordne med dem; og husk nu på, at Nanny må være oppe i næste uge."

Da mr. Gibson var i færd med at forlade Dem, råbte lady Cumnor efter ham:

"O, det er sandt, Clare er her; De husker nok Clare? Hun var Deres patient for en del år siden."

"Clare," gentog han i en noget tvivlende tone.

"Kan De ikke længere huske hende? Miss Clare, vor gamle guvernante," sagde lady Agnes. "Det er en tolv eller tretten år siden, hun var her, før min søster, lady Cuxhaven blev gift."

"Jo, nu husker jeg det," sagde han. "Miss Clare havde skarlagensfeber, mens hun var her; det var en smuk ung dame. Men jeg troede, at hun var blevet gift."

"Ja," sagde lady Cumnor, "hun var en lille enfoldig skabning og skønnede ikke på, hvor godt hun havde det; vi holdt alle så meget af hende. Så gik hun hen og giftede sig med en fattig præst og blev mrs. Kirkpatrick; vi er nu altid vedblevet at kalde hende Clare. Nu er han død, og hun opholder sig for tiden hos os; og vi bryder vore hoveder med at skabe en stilling til hende, hvor hun kan have sit udkomme uden at behøve at skille sig fra sin lille pige. Hun må være et eller andet sted herude, hvis De skulle have lyst til at forny Deres bekendtskab med hende."

"Jeg takker Dem, mylady. Men jeg er bange for, at jeg ikke kan opholde mig så længe i dag, jeg har mange patienter at besøge;

jeg har næsten allerede været her for længe."

Skønt han havde meget at bestille den dag, fandt han dog lejlighed til om aftenen at kigge lidt ind til miss'erne Browning for at bede Dem tage sig af Molly den følgende torsdag. Det var to høje, velvoksne damer, som allerede havde passeret deres ungdomstid, og som med den største venlighed tog imod lægen, der var enkemand.

"O, bedste mr. Gibson, det skal være os en fornøjelse at tage os af hende. Jeg håber da, at De ikke har betænkt Dem på at bede os om det," sagde den ældre miss Browning.

"Vil De tro, at jeg næsten ikke kan lukke et øje om natten for at tænke på stadsen," sagde miss Phoebe. "De ved måske, at jeg aldrig har været med før. Min søster har ofte været der, men skønt mit navn har stået på listen i de tre sidste år, har grevinden aldrig omtalt mig i sin indbydelse; og det kunne naturligvis ikke falde mig ind at henlede opmærksomheden på mig, og jeg kunne da heller ikke i godt indfinde mig i så fint et selskab uden at være bedt."

"Jeg sagde til Phoebe i fjor," sagde søsteren, "at det ikke kunne være andet end en forglemmelse fra grevindens side, og at Hendes Nåde ville blive bedrøvet over ikke at se hende blandt de andre besøgende, men Phoebe er nu så fintfølende, som De ved, mr. Gibson, og til trods for alt, hvad jeg sagde, blev hun dog hjemme, og det fordærvede mig såmænd al min glæde den dag at tænke på det ansigt, Phoebe satte op, da jeg tog afsted. Vil De tro, hendes øjne var fulde af tårer?"

"Jeg græd også mine modige tårer, da du var borte, Sally," sagde miss Phoebe, "men hvordan det nu end er, kan tror jeg,

jeg gjorde ret i ikke at indfinde mig, hvor jeg ikke var bedt. Er De ikke enig med mig, mr. Gibson?"

"Ganske bestemt," svarede doktoren, "men nu har De jo fået en indbydelse i år; og i fjor regnede det jo desuden."

"Ja, det husker jeg godt! Jeg var just i færd med at ordne indholdet af mine kommodeskuffer for at adsprede mine sørgelige tanker, og jeg var så optaget af mit arbejde, at jeg ganske forskrækket fo'r op, da jeg hørte regnen slå mod ruderne. Himlen bevar's, sagde jeg til mig selv, hvad skal der nu blive af søsters hvide silkesko, hvis hun skal gå i det fugtige græs efter sådan en regn; for jeg skal sige Dem, jeg havde syet et par rigtig nydelige sko, og nu har hun da overrasket mig med et par lignende."

"Molly ved formodentlig, at hun skal tage sine bedste klæder på," sagde miss Browning. "Vi kunne måske låne hende nogle smykker, hvis hun behøver det."

"Molly skal blot have en simpel, hvid kjole på," sagde mr. Gibson hurtigt, for han havde ikke megen tillid til miss Brownings smag og ønskede ikke Molly latterligt udstafferet; den gamle Betty ville nok sørge for, hvad der var nødvendigt. Miss Browning var ikke fri for at være lidt misfornøjet, da hun rejste sig og sagde:

"Ja, det er ganske rigtigt, naturligvis."

Men miss Phoebe bemærkede:

"Molly vil se nydelig ud, hvad hun så har på, det kan der ikke være tvivl om."

2. En novice blandt de store

Kl. 10 den følgende, længselsfuldt ventede torsdag begyndte køretøjet fra Towers sin runde. Molly var færdig, længe for det begyndte sin første tur, skønt det var bestemt, at Browningerne først skulle afsted, når den kom fjerde og sidste gang. Hendes ansigt skinnede af friskhed og liv; oven på sin snehvide dragt havde hun et sort overstykke, som havde været hendes moders; det var garneret med kostbare kniplinger og tog sig temmelig forunderligt og gammeldags ud på barnet. For første gang i sit liv bar hun glacéhandsker, hidtil havde hun kun gået med uldne. Disse handsker var nu vistnok meget for store til hendes små buttede fingre, men da Betty fortalte hende, at de var til at vokse i, gav hun sig let tilfreds. Nu var hun rigtignok snart ked af at vente; Betty kunne længe nok fortælle hende, at en gryde, man venter efter, aldrig kommer i kog; Mollys blikke forlod ikke den snævre gade, og endelig efter to lange timers forløb kom vognen da for at hente hende. Hun måtte sidde på forsædet for ikke at krølle Browningernes nye kjoler, men på den anden side måtte hun heller ikke ulejlige den på det forreste sæde siddende mrs. Goodenough og hendes niece, så det var meget tvivlsomt, om man virkelig kunne sige, at hun i det hele taget sad; hun var slet ikke tilfreds med sin halvt stående plads, som gjorde hende til genstand for Hollingford-beboernes blikke.

Det var en alt for høj festdag til, at der ikke skulle indtræde nogen standsning i den lille bys sædvanlige virksomhed. Tjenestepigerne kiggede ud ad tagvinduerne, købmændenes

koner stod i butiksdørene; barnepigerne stormede ud på gaden med de små på armen, og drengene, der var alt for unge til at kende noget til den agtelse, man burde vise det grevelige køretøj, brølede af alle kræfter Hurra, da det kørte forbi. Portnerkonen åbnede porten og nejede dybt for de grevelige livreer. Nu var de i parken, lidt efter fik de øje på Towers, og en dyb tavshed udbredte sig blandt damerne i vognen, som kun afbrødes af mrs. Goodenoughs niece, der ikke hørte hjemme i byen; da vognen kørte op foran den halvrunde, store stentrappe, bemærkede hun med lav stemme:

"Det kalder man nok en perron, ikke sandt?"

Det eneste svar, hun fik, var en almindelig tyssen. Det var meget højtideligt, syntes Molly, og hun ønskede næsten, at hun var vel hjemme igen. Men snart glemte hun ganske sin frygt, da selskabet begav sig ud i den smukke have, hvis lige hun aldrig havde set. Grønne, fløjlslignende græsplæner, badede i sollyset, strakte sig på begge sider af vejen indtil den store park. I nærheden af slottet fandtes der mure og indhegninger; men de dækkedes af slyngende roser, sjældne skovliljer og andre slyngplanter, som just på den tid stod i fuldt flor. Der var også mængder af skarlagenrøde, mørkerøde, blå og gule blomsterbede; en mængde blomster var strøet omkring i grønsværen. Molly holdt miss Browning fast i hånden, da de vandrede omkring i selskab med flere andre damer og anført af en af husets døtre, som syntes at more sig over den overdrevne ros, der tildeltes selv de ubetydeligste genstande. De var nu kommet til den lange række af orangerier og drivhuse, hvor der var posteret en gartner, som skulle lukke op for gæsterne. Molly brød sig ikke halvt så meget om at komme derind, som om at

færdes blandt blomsterne i den fri luft, men lady Agnes, der gerne ville belære, udbredte sig over en plantes sjældenhed og den måde, en anden heldigst skulle dyrkes på, indtil Molly begyndte at blive først lidt træt og til sidst aldeles udmattet. I begyndelsen generede hun sig for sige det, men til sidst blev hun dog bange for at vække mere forstyrrelse, hvis hun gav sig til af græde eller endog faldt om midt imellem de kostbare blomster, hun greb derfor miss Brownings hånd og stammede:

"Må jeg ikke gå ud i haven igen? Jeg kan ikke få vejret herinde."

"Jo, du må såmænd, kære barn; du forstår vel næppe meget af dette her, der er også så meget latin imellem; men lærerigt er det."

Hun vendte sig hurtigt om igen for ikke at tabe et ord af lady Agnes' forelæsning over orkideerne, mens Molly atter gik ud i haven. Hun befandt sig bedre i den frie luft; og ubemærket gik hun fra det ene yndige parti til det andet; snart var hun i parken, snart i den skyggefulde have, hvor fuglenes sang og springvandets plasken var de eneste lyde, man hørte, og hvor træernes toppe ligesom dannede en indfatning om den blå junihimmel; hun strejfede omkring uden at tænke på, hvor hun kom hen, ligesom sommerfuglen, der flagrer fra blomst til blomst, indtil hun til sidst blev meget træt og fik lyst til at gå tilbage til huset. Men nu kunne hun ikke finde vej tilbage, og desuden var hun bange for at møde alle de fremmede, som måtte være der, uden at kunne påkalde en af Browningernes beskyttelse. Det brændende sollys faldt på hendes hoved, som begyndte at værke. Hun fik øje på en stor skyggefuld ceder på en græsplæne, og til den styrede hun sin kurs: det skyggefulde

hvilested under dens grene lokkede hende. Under træet var der anbragt en bænk, som Molly satte sig på, og straks henfaldt i en mild slummer.

En let støj vækkede hende af hendes slummer, og hun rejste sig hurtigt op. Foran hende stod der to damer, som talte om hende. De var fuldkommen fremmede for hende, og da hun fik en svag anelse om, at hun måske havde gjort noget urigtigt og tillige var udmattet af sult og morgenens bevægelse, gav hun sig til at græde.

"Stakkels lille pige! Hun er faret vild, hun hører formodentlig til selskabet fra Hollingford," sagde den dame, der så ældst ud og syntes af være henved de fyrre år, skønt hun i virkeligheden ikke var mere end tredive. Hun så streng og alvorlig ud; hendes dragt var så pragtfuld, som en morgendragt kunne være; hendes stemme var dyb og uharmonisk; hos en på et lavere samfundstrin stående ville man have kaldt den rå, men dette ord kunne ikke anvendes om lady Cuxhaven, greven og grevindens ældste datter. Den anden dame så meget yngre ud, men var dog nogle år ældre. Da Molly fik øje på hende, syntes hun, at det var den smukkeste dame, hun nogensinde havde set. Det var virkelig også en meget elskværdig og smuk dame; hendes stemme var mild og blød, da hun svarede lady Cuxhaven:

"Den stakkels lille, hun er blevet overvældet af heden, det er der ingen tvivl om, og sådan en tung stråhat oven i købet. Lad mig tage den af dig."

Molly havde nu samlet sig så meget, at hun kunne sige:

"Jeg er Molly Gibson; jeg kom hertil med miss'erne Browning." Hun var nemlig især bange for, at de skulle anse

hende for en ubuden gæst.

"Miss'erne Browning?" sagde lady Cuxhaven spørgende til sin ledsagerske.

"Det var formodentlig de to høje damer, som lady Agnes talte med før."

"Meget muligt. Jeg så, at hun havde et helt slæng efter sig." Hun vendte sig derpå atter til Molly og sagde: "Har du fået noget at spise, barn, mens du har været her? Du ser meget bleg ud, eller er det måske varmen?"

"Jeg har ikke fået en smule," sagde Molly bedrøvet; for før hun var faldet i søvn, var hun virkelig meget sulten.

De to damer talte sagte sammen; endelig sagde ladyen i den overlegne tone, hun hele tiden havde brugt overfor den anden dame, til Molly:

"Bliv nu siddende stille her på bænken. Vi går op til slottet; Clare skal så bringe dig noget at spise, førend du forsøger at gå tilbage; der må være næsten to kilometer herfra til slottet."

De forlod hende nu, og Molly satte sig tålmodigt ned og ventede. Hun vidste ikke, hvem Clare kunne være, og hun brød sig i grunden ikke synderligt om at få noget at spise nu, men hun følte, at hun ikke ville kunne gå tilbage alene. Endelig så hun den nydelige dame vende tilbage, ledsaget af en tjener, som bar en bakke.

"Se, hvor venlig og god lady Cuxhaven er," sagde Clare; "hun har selv ordnet denne lille frokost til dig; nu må du prøve at spise lidt, så vil du atter komme til kræfter. De behøver ikke at vente, Edwards; jeg skal nok selv tage bakken med tilbage."

Der var brød, kold kylling, gelé, et glas vin, en klase vindruer og vand. Molly rakte sin lille skælvende hånd ud efter vandet,

men hun var alt for mat til at holde glasset. Clare satte det til hendes mund, og hun tog et langt drag, hvilket forfriskede hende meget. Men hun kunne intet spise; det værkede alt for stærkt i hendes hoved. Clare så forlegent på hende. "Tag nogle druer, dem vil du have bedst af; du må søge at spise noget, ellers ved jeg ikke, hvorledes jeg skal få dig hjem igen."

"Mit hoved gør så ondt," sagde Molly, idet hun hævede sine tunge øjne.

"Hvor det er kedeligt, du lille," sagde Clare med sin milde stemme, "jeg har nu været herude i tre timer og er derved gået glip af min frokost, jeg er også så træt, at jeg næppe kan gå mere." Som grebet af en ny idé vedblev hun derpå:

"Læg du dig nu op på bænken og prøv at spise druerne, så vil jeg vente på dig, og imens spise lidt af dette. Er du sikker på, du ikke kan spise et stykke kylling?"

Molly rystede på hovedet og lagde sig ned i græsset, mens hun langsomt plukkede druerne af klasen, idet hun bemærkede, med hvilken fortræffelig appetit damen spiste kyllingen og geléen og drak vinen. Hun var så nydelig og så yndig i sin dybe sørgedragt, at selv den hurtighed, hun spiste med, som om hun var bange for, at der skulle komme nogen og se det, ikke kunne afholde Molly fra at beundre hende.

"Kan du nu gå?" sagde hun til Molly, efter at hun havde spist alt, hvad der var på bakken. "Nu har du jo næsten spist alle druerne. Du er en rar lille pige. Nu kan du gå med mig op i mit værelse og lægge dig et par timers tid på min seng. Når du har sovet lidt, går hovedpinen nok over."

De begav sig på vej; Clare bar den tomme bakke, hvilket Molly rigtignok ikke syntes passede sig, men hun havde nok med at

slæbe sig selv afsted, til at hun skulle have tilbudt sig at bære den. Gennem en afsondret lille blomsterhave kom de endelig ind i en med måtter belagt forstue, hvor de lette haveredskaber blev opbevaret, som husets døtre benyttede. Lady Cuxhaven måtte have set dem komme, for hun modtog dem i denne forstue.

"Hvorledes har hun det nu?" spurgte hun og tilføjede derpå, idet hun så på den tomme bakke og vinglasset, "nu er det vel en hel del bedre! De er den samme gode Clare, De altid har været, men De skulle dog have ladet en af tjenerne bære bakken op; i en sådan hede er det allerede trættende nok at skulle leve."

Molly ville slet ikke have haft noget imod, at hendes smukke ledsagerinde havde fortalt lady Cuxhaven, at hun selv havde hjulpet med at tømme bakken, men dette syntes ikke at falde hende ind. Hun sagde blot:

"Stakkels barn! Hun har det ikke rigtig godt endnu; hun har sådan en stærk hovedpine, siger hun. Hun skal nu lægge sig lidt op på min seng og prøve på at sove."

Molly så, at lady Cuxhaven smilende sagde noget til Clare, da hun gik forbi hende; og barnet kunne ikke lade være at pine sig ved tanken om, at det, hun sagde, mærkværdigt nok lød som: "Formodentlig spist for meget". Hun var imidlertid alt for svag til længe at tænke på det; den lille seng i det kølige værelse indbød fristende til hvile. Musselins-sengeomhænget flagrede sagte frem og tilbage, bevæget af den milde vind, der kom ind gennem vinduerne.

Clare lagde et let sjal over hende og trak gardinerne for vinduerne. Da hun ville til at gå, sagde Molly:

"Kære dame, De må endelig ikke lade dem tage afsted uden mig. Måske De vil være så god al lade mig vække, hvis jeg skulle falde i søvn. Jeg må hjem med miss Browning."

"Vær kun ubekymret for det; det skal jeg nok sørge for," sagde Clare og gik ud af værelset, kyssende på fingeren ad den lille ængstelige Molly, hvorpå hun ikke tænkte mere på sin lille gæst. Vognene kørte frem klokken halv fire; lady Cumnor var nemlig tidligere end sædvanlig blevet træt af at underholde sine gæster og at lytte til deres grænseløse beundring.

"Hvorfor skulle vi ikke lade begge vognene køre frem, moder, og blive af med dem på én gang," havde lady Cuxhaven bemærket, "denne køren frem og tilbage er det kedsommeligste, man kan tænke sig."

Grevinden indså det fornuftige i den bemærkning, og alle damerne blev, ikke uden en vis forvirring, på en gang anbragt i vognene.

Ved afrejsen blev de to Browninger skilt ad, idet den ene kom i en wienervogn, mens den anden blev stoppet ind i en rummelig omnibus; og da hver især af dem troede, at den anden tog sig af Molly, savnedes hun ikke her, mens hun lå og sov på mrs. Kirkpatricks seng – mrs. Kirkpatrick, født Clare.

Et par tjenestepiger kom ind i værelset for at gøre rent. Da de talte sammen, vågnede Molly, rejste sig op i sengen og søgte at huske, hvor hun var henne. Hun sprang ned på gulvet foran de forbavsede piger og sagde:

"Vil De ikke sige mig, om vi snart skal køre?"

"Men du forbarmende Gud! Hvem skulle have troet, at der var nogen i sengen? Hører du til Hollingford-damerne, mit barn? De er alle taget afsted for en god time siden."

"Så, hvad skal jeg nu gribe til? Den dame, de kalder Clare, lovede at vække mig i rette tid. Hvor vil fader tro, at jeg bliver af, og hvad vil Betty sige?"

Pigerne så forlegne på hinanden, da de i det samme hørte mrs. Kirkpatrick komme op ad trappen. Nynnende en italiensk melodi var hun i færd med at gå op i sit værelse for at klæde sig om til middag. Den ene tjenestepige sagde til den anden med et betegnende blik:

"Det er bedst at lade hende om det," hvorefter de gik til deres arbejde i det tilstødende værelse.

Mrs. Kirkpatrick åbnede døren, men blev forbavset stående, da hun fik øje på Molly.

"Nå, dig har jeg da aldeles glemt," sagde hun endelig. "Ja, jeg må naturligvis tage følgerne af, at du har sovet for længe, på mig, og hvis jeg ikke kan få dig hjem til Hollingford i aften, så må du sove hos mig, og så skal jeg sørge for, at du kommer hjem i morgen."

"Men fader," hulkede Molly, "hvem skal nu skænke te for ham i aften? Og jeg har jo heller ingen natdragt."

"Gør nu ingen ophævelser over ting, der ikke kan være anderledes. Nattøjet skal jeg låne dig, og din fader må se at hjælpe sig uden dig i aften. En anden gang må du ikke sove over dig i et fremmed hus; det er ikke altid, du finder så gæstfrie folk som her. Når du nu holder op med at græde, vil jeg bede, om du må komme ned til desserten med de små frøkener og deres broder Smythe. Du kan nu først gå ind i barnekammeret og få dig noget te med dem, så kommer du her tilbage, for at jeg kan pynte lidt på dig. Du må jo være rigtig glad over at være i et så fint hus; mangen en lille pige ville misunde dig det."

Mrs. Kirkpatrick havde nu givet sig i færd med at klæde sig om til middagen, tog sin sorte kjole af, løste det lange, brune hår op, og fandt forskellige klædningsstykker frem, som hun skulle have på. Imidlertid vedblev hun dog at sludre med Molly.

"Jeg har selv en lille pige på din alder," sagde hun, "jeg gad nok vide, hvad hun ville sige, hvis hun fik lov til at opholde sig her i lord Cumnors hus med mig? Hun må i stedet for tilbringe sin ferie i instituttet; og du ser så bedrøvet ud, som det blot er muligt, fordi du skal være her en eneste nat. Jeg har haft så meget at gøre med de kedsommelige – de gode damer, mener jeg, fra Hollingford, og man kan da ikke tænke på alting."

Skønt Molly kun var et barn, holdt hun dog op med at græde ved at høre mrs. Kirkpatrick tale om sin lille datter, og hun sagde frygtsomt:

"Er De gift, frue? Jeg syntes, man kaldte Dem Clare."

Højligt smigret svarede mrs. Kirkpatrick:

"Jeg ser ikke ud, som om jeg var gift, vel? Alle overraskes også ved at høre det. Og dog har jeg allerede været enke i syv måneder, og ikke et gråt hår er der på mit hoved, mens lady Cuxhaven, som er yngre end jeg, har flere, end hun skøtter om."

"Hvorfor kalder man Dem Clare?" vedblev Molly, da hun fandt, at mrs. Kirkpatrick var så meddelsom.

"Fordi jeg boede her hos dem, da jeg endnu var miss Clare. Det er et kønt navn, ikke sandt? Jeg ægtede mr. Kirkpatrick; han var blot landsbypræst, stakkels mand, men han var af meget god familie, og hvis tre af hans slægtninge var døde barnløse, ville jeg være blevet baronesse. Men det ville Forsynet nu ikke, og dets styrelse må vi jo underkaste os. To af hans fætre giftede sig, og de har begge en stor familie; stakkels Kirkpatrick levede

og døde derfor som en fattig landsbypræst, og efterlod mig som enke."

"Har De en lille pige?" spurgte Molly.

"Ja, den kære Cynthia! Jeg ville ønske, du kunne få hende at se; hun er nu min eneste trøst. Hvis jeg får tid, skal jeg vise dig hendes portræt i aften; nu må jeg ned til selskabet. Det går ikke an at lade lady Cumnor vente et eneste øjeblik, og hun bad mig komme tidligt ned for at hjælpe nogle af folkene. Nu skal jeg ringe og lade pigen føre dig ind i barnekammeret og fortælle lady Cuxhavens barnepige, hvem du er, så vil du få te med de små frøkener og komme med ned til desserten. Det er rigtig kedeligt, at du har sovet over dig og er blevet her, men giv mig nu et kys, og græd ikke; du er virkelig et kønt barn, skønt du ikke har Cynthias træk! O, Nanny, vil De være så god at bringe denne lille pige – (hvad er det, du hedder? Gibson?) – miss Gibson, ind i barnekammeret til mrs. Dyson og bede hende om at lade hende følge med ned til desserten. Jeg skal nok selv forklare mylady, hvorledes det hænger sammen."

Nannys ansigt opklaredes, da hun hørte navnet Gibson; og da hun af Mollys egen mund havde hørt en bekræftelse på, at hun var "doktorens datter", var hun mere villig til at følge mrs. Kirkpatricks anmodning, end hun plejede at være.

Molly fandt hurtigt nåde for mrs. Dysons øjne ved at hjælpe hende med forskellige ting ved de små frøkeners påklædning – kniplinger, musselin, fløjl og glinsende brede bånd. Molly havde selv kun den hvide dragt, hun havde på, det var altså ikke andet for den venlige mrs. Dyson at gøre, end at frisere og parfumere hende. Molly tænkte, at hun langt hellere ville være blevet i parken hele natten og have sovet under den smukke, rolige

ceder, end hun ville underkaste sig den ubekendte ildprøve, "at komme ned til desserten", hvilket øjensynlig både af ammen og børnene ansås for dagens glanspunkt.

Endelig kom der en tjener og kaldte dem ned, og mrs. Dyson satte i sin raslende silkekjole sejl til for spisestuen og styrede kursen derned med de små.

I et glimrende oplyst værelse sad der et stort selskab af herrer og damer omkring et rundt bord; hver af de små piger løb hen til sin moder eller slægtning; Molly havde ingen at henvende sig til.

"Hvem er den store pige i den tykke, hvide kjole? Intet af husets børn, formoder jeg?"

Den dame, dette spørgsmål var henvendt til, satte sin lorgnet for øjet, stirrede på Molly og lod den derpå straks synke igen.

"Det er formodentlig en fransk pige. Jeg ved, lady Cuxhaven søgte en sådan, der skulle opdrages sammen med hendes småpiger, for at de tidligt kunne få en god accent. Stakkels lille pige, hun ser så bestyrtet ud!" Den dame, der talte, og som sad ved siden af lord Cumnor, vinkede ad Molly, som langsomt og sky nærmede sig hende. Da damen begyndte at tale fransk til hende, blev hun ganske forlegen og sagde sagte:

"Jeg kan ikke forstå fransk. Jeg er kun Molly Gibson, frue."

Lord Cumnor opfangede disse ord og lagde mærke til den tone, de blev fremført i.

"Nå, så du er altså den lille pige, som sov i min seng?"

Han brummede disse ord frem ligesom for at efterligne bjørnen i fablen, som stiller dette spørgsmål til det lille barn; men Molly havde aldrig læst om "De tre Bjørne", og hun troede, at han virkelig var vred på hende; hun trykkede sig derfor op til

den venlige dame, som havde vinket hende hen til sig. Lord Cumnor holdt meget af rigtigt at bearbejde, hvad han anså for en god spøg; han hørte derfor ikke op med, så længe damerne var i værelset, at forskrække den stakkels Molly med fortællingen om den sovende prinsesse i eventyret, om syvsoveren og mange andre berømte sovende, som just faldt ham ind. Han havde ingen idé om, hvor ulykkelig han gjorde den stakkels pige, som allerede anså sig selv for en elendig synder, fordi hun havde sovet over sig. Hvis Molly havde været vant til at lægge to og to sammen, kunne hun let have fundet en undskyldning i, at mrs. Kirkpatrick havde lovet at vække hende i rette tid. Men hun tænkte blot på, hvor kede de var af hende i det fine hus; et par gange faldt det hende rigtignok ind, at hendes fader vist savnede hende nu; tanken om dette bragte tårerne i hendes øjne, men hun havde takt nok til at indse, at, da hun nu engang var på Towers, var det bedste, hun kunne gøre, at gøre sig så lidt bemærket som muligt.

Hun fulgte damerne ud af spisestuen med det håb, at ingen ville lægge mærke til hende, men det kunne nu ikke lade sig gøre; hun blev snart genstand for en samtale mellem den venlige dame fra bordet og lady Cumnor.

"Jeg troede såmænd, at den unge pige var fransk, da jeg første gang fik øje på hende. Hun har dette sorte hår og øjenhår, grå øjne og blege ansigt, som man træffer i nogle egne i Frankrig, og jeg havde hørt, at lady Cuxhaven søgte en lille fransk legekammerat til sine børn."

"Nej," sagde lady Cumnor og så meget alvorlig ud, syntes Molly, "hun er en datter af lægen i Hollingford; hun kom i morges hertil med skoledamerne, og blev overvældet af den

stærke hede og faldt i søvn på Clares seng og indrettede det således, at hun sov for længe og ikke vågnede, før alle de fremmede var borte. I morgen tidlig sender vi hende hjem, men i nat må hun blive her; Clare har været så venlig at tillade, at hun må sove hos hende."

Der gik en utilsløret dadel gennem denne udtalelse, som ramte Molly ligesom stik af knappenåle. Nu kom lady Cuxhaven op. Hendes stemme var lige så dyb, hendes måde at tale på lige så bydende og streng som hendes moders, men Molly så godt, at hun i grunden var en god dame.

"Hvorledes har du det nu, kære? Du ser en hel del bedre ud, end da du sad under cedertræet. Nu må du nok blive her i nat. Clare, tror De ikke, vi kunne finde en billedbog her, som kunne more miss Gibson?"

Mrs. Kirkpatrick nærmede sig Molly og talte venligt til hende, mens lady Cuxhaven bladede forskellige store bøger, fulde af kobberstik, igennem for at finde en, der kunne interessere Molly.

"Stakkels pige! Jeg så nok, at du kom ind i spisesalen, og jeg ville gerne have taget mig af dig, men det var ikke muligt, da jeg netop sad og talte med lord Cuxhaven. Ah, her er en fortræffelig bog – Lodge's *Portrætter*; nu skal jeg fortælle dig, hvem de forestiller. Lad Dem endelig ikke forstyrre, lady Cuxhaven; jeg skal nok tage mig af hende; overlad De hende kun til mig."

Molly blev mere og mere forlegen ved at høre disse ord. Når de dog blot ville have ladet hende sidde alene og ikke bekymret sig om at være så omhyggelige for hende. Mrs. Kirkpatricks ord ligesom dæmpede den taknemmelighed, hun følte mod lady

Cuxhaven, men det var rigtignok sandt, hun var jo kun til ulejlighed.

Lidt efter blev mrs. Kirkpatrick anmodet om at akkompagnere lady Agnes til en sang; og nu havde Molly virkelig nogle få øjeblikkes fornøjelse, Hun kunne nu uden at blive iagttaget se sig omkring og beundre den prægtige sal. Store spejle, fløjlsgardiner, malerier i forgyldte rammer og en mængde lys smykkede det store værelse, i hvilket der hist og her stod grupper af pragtfuldt klædte damer og herrer. Molly kom pludselig til at tænke på de børn, hun var kommet ned med i spisestuen. Hvor var de blevet af? Formodentlig i seng. Når blot hun også måtte gå, men hun sad alt for langt borte fra mrs. Kirkpatrick, og det var dog hende, hun først og fremmest måtte henvende sig til. Mens hun overvejede, hvorvidt en tilnærmelse til mrs. Kirkpatrick var rådelig, trådte der en tjener ind i værelset og gik hen til denne dame, der sad ved pianoet, omringet af den musikelskende del af selskabet; han sagde nogle ord til hende, hvorpå hun gik hen til Molly og sagde til hende:

"Nu bliver du da glad; din fader er kommet med din pony for at hente dig; så mister jeg altså min lille sovekammerat, for du tager vel afsted med ham?"

Tage med! Kunne der være noget spørgsmål om det! Molly var nær ved at græde af glæde. Mrs. Kirkpatrick mindede hende dog snart om, at pinen ikke var forbi endnu.

"Nu må du først gå hen og sige godnat til lady Cumnor og takke Hendes Nåde for den venlighed, hun har vist dig. Hun står der henne ved søjlen og taler med mr. Courtenay."

Ja! Der stod hun – en snes skridt derfra – hundrede mil borte! Der skulle Molly gå hen alene gennem salen!

"*Skal* jeg gøre det?" spurgte hun i den mest bønfaldende og bedrøvede tone, man kunne tænke sig.

"Ja, naturligvis! Men skynd dig nu lidt, det er slet ikke så forfærdeligt!" svarede mrs. Kirkpatrick i en skarpere tone end tidligere, da hun lagde mærke til, at man savnede hende ved pianoet og længtes efter så hurtigt som muligt at blive færdig med den lille pige.

Molly tav et øjeblik, derpå så hun op til hende og sagde sagte:

"Ville De have noget imod at følge med?"

"Nej, på ingen måde!" sagde mrs. Kirkpatrick, da hun så, at hun således bedst kunne blive af med hende; hun tog Molly ved hånden, og da hun gik fordi gruppen ved pianoet, sagde hun smilende:

"Vor lille ven her er lidt undselig af sig, og har bedt mig ledsage sig hen til lady Cumnor for at sige hende godnat; hendes fader er kommet for at hente hende."

Molly vidste ikke, hvad det kom af, men ved at høre disse ord trak hun sin hånd ud af mrs. Kirkpatricks og gik alene hen til lady Cumnor, der var iført en prægtig rød fløjlskjole, nejede dybt for hende, som hun havde set skolebørnene gøre det, og sagde:

"Mylady, fader er kommet, og jeg tager hjem med ham; jeg ønsker Dem, mylady, godnat og takker Dem for al Deres venlighed, – for Deres Nådes venlighed, mener jeg," rettede hun sig, da hun kom til at huske på miss Brownings specielle instruktioner med hensyn til den måde, man skulle tiltale

grever og grevinder og deres ædle afkom på, som var blevet hende meddelt om morgenen på turen fra hjemmet.

Endelig var hun ude af salen; senere huskede hun på, at hun hverken havde sagt godnat til lady Cuxhaven, mrs. Kirkpatrick eller "alle de andre", som hun uærbødigt betegnede dem i sine egne tanker.

Mr. Gibson sad i husholderskens værelse, da Molly kom farende ind, hvilket den værdige mrs. Brown ikke just syntes særdeles godt om.

"O, fader, jeg er så glad ved atter at se dig," udbrød Molly, idet hun kastede sig om mr. Gibsons hals.

"Nå, din lille tosse; troede du måske, at jeg ville lade dig blive på Towers hele dit liv? Man skulle næsten tro det ved at se dig. Skynd dig nu lidt og få din hat på. Mrs. Brown, vil De være så god at låne mig et sjal eller en kåbe til hende?"

Han talte ikke om, at han træt og sulten var kommet hjem for en halv time siden fra sine sygebesøg i omegnen; da han hørte, at Molly ikke var kommet tilbage fra Towers, red han straks på sin udmattede hest hen til Browningerne, som han fandt aldeles fortvivlede over, hvad der var sket. Han ventede ikke for at høre på deres beklagelser, men galoperede hjem igen, lod en anden hest sadle tillige med Mollys pony, og skønt pigen løb efter ham med en ridekjole til barnet, da han endnu næppe var kommet ti skridt bort, ville han dog ikke vende om, men satte afsted, "bandende som en kineser", som staldkarlen Dick sagde.

Mrs. Brown havde fået vin og kager frem, førend Molly vendte tilbage fra sin lange udflugt til mrs. Kirkpatricks værelse, der lå "ikke langt fra en kvart mil borte", som husholdersken fortalte den utålmodigt ventende mr. Gibson.

Denne stod i høj yndest hos alle tjenestefolkene på Towers, og da mrs. Brown specielt plagedes slemt af gigt, satte hun megen pris på lægen og glædede sig, hver gang hun kunne vise ham en smule opmærksomhed. Hun fulgte ham også ud i gården for at pakke Molly rigtig godt ind i sjalet, da hun var kommet op på ponyen, og tog afsked med den vist ikke helt ugrundede bemærkning:

"Jeg tror, hun vil være mere tilfreds, når hun først er kommet hjem igen, mr. Gibson."

Da Molly først havde parken bagved sig, gav hun hesten tøjlerne og lod den løbe så hurtigt, den formåede. Til sidst råbte dog mr. Gibson til hende:

"Molly, nu er vi straks ved kaninhullerne; det er ikke sikkert at ride så hurtigt afsted der; det er alt for mørkt."

Molly lod sin hest gå langsommere og red hen ved siden af sin fader.

"O, fader, jeg har aldrig været så glad i hele mit liv. Det forekom mig før, at jeg lignede et lys, som man har sat lyseslukkeren over."

"Virkelig! Og hvordan ved du, hvordan lyset har det?"

"O, det ved jeg ikke, men det gjorde jeg." og efter en pause: "Jeg er så glad ved at være herude i den friske luft og ride gennem det duftende græs i stedet for at være inde blandt de mange kedsommelige mennesker. Er du der, fader? Det er så mørkt."

Han red tæt hen til hende; han var ikke helt sikker på, om hun var bange for ride der i mørket, så han lagde sin hånd på hendes.

"O, hvor jeg er glad for at kunne mærke, duer lige her ved siden af mig. Jeg ville ønske, jeg havde en jernkæde ligesom Ponto, men så lang, at den nåede til alle de steder, hvor dine patienter bor; så ville jeg binde os to til hver sin ende, og så kunne jeg blot rykke i den, når jeg ville tale med dig, og hvis du ikke brød dig om at komme til mig, kunne du jo rykke igen; på den måde var vi altid sammen."

"Jeg kan ikke rigtig sætte mig ind i din plan, men så vidt jeg forstår, skulle jeg foretage mine sygebesøg med en klods om foden, ligesom æslerne, for ikke at løbe bort."

"Du må såmænd gerne kalde mig en klods, hvis vi så kunne få sådan en kæde."

"Men jeg synes slet ikke om, at du kalder mig et æsel," svarede han.

"Det har jeg heller aldrig gjort. I det mindste har jeg da ikke ment noget med det. Men hvor er det rart igen at kunne være lige så uhøflig, jeg har lyst til."

"Jeg havde rigtignok ventet at gense dig som en hel fornem dame, efter at du havde været i så fint selskab. Jeg har endda læst et par kapitler i sir Charles Grandison for ikke at behøve at stå til skamme overfor dig."

"O, fader, jeg vil håbe, at jeg aldrig bliver hverken en lord eller en lady."

"Ja, hvis det kan trøste dig, kan jeg forsikre dig én ting; jeg er aldeles vis på, at du aldrig vil blive en lord, og jeg tror nok, at jeg tør holde hundrede mod én på, at du aldrig bliver en lady i den forstand, du mener."

"Jeg ville fare vild, når skulle hente min hat, og blive træt blot af at gå igennem alle de lange korridorer for at komme ud at

spadsere."

"Men du ville få din egen kammerpige."

"Ved du hvad, fader, jeg tror, kammerpigerne har det meget værre end deres fruer. Husholderske skulle jeg ikke have så meget imod at være."

"Nej, syltetøjskrukkerne og desserten ville så være lige ved hånden," svarede hendes fader eftertænksomt. "Men mrs. Brown har fortalt mig, at hun mange gange ikke får søvn i sine øjne før at tænke på middagsmaden til den næste dag. Tro du mig, i enhver stilling i livet er der tunge bekymringer."

"Ja det ved jeg," svarede Molly alvorligt. "Betty siger så ofte, at jeg tager livet af hende med alle de grønne pletter, jeg får på mine klæder, når jeg kryber op i kirsebærtræerne."

"Og miss Browning sagde, at hun havde fået en voldsom hovedpine ved at tænke på, hvor du kunne være blevet af. Hvordan gik det egentlig til med din forsvinden?"

Molly fortalte nu, hvorledes mrs. Kirkpatrick havde glemt at vække hende i rette tid, og de andre genvordigheder, hun havde udstået på denne dag, der var begyndt så godt, men senere gjorde hende så ulykkelig, som hun aldrig før havde været det.

Mr. Gibson anså det for sin pligt at aflægge et besøg hos familien på Towers og bringe sin tak, førend de tog afsted til London. Han fandt imidlertid hele familien i bevægelse i anledning af afrejsen, og der var ikke andre, der havde et øjeblik at skænke ham, end mrs. Kirkpatrick, som, skønt hun skulle følge med lady Cuxhaven og aflægge sin gamle elev et længere besøg, dog gav sig tid til at modtage ham i familiens navn og på det venligste forsikrede ham, at hun endnu stadig var ham

taknemmelig for den store bistand, han i tidligere dage havde ydet hende ved sin videnskab.

3. Molly Gibsons barndom

Seksten år før den tid, da denne fortælling begynder, var hele Hollingford blevet rystet i sin grundvold ved efterretningen om, at den dygtige læge mr. Hall, som havde færdedes mellem beboerne, så længe de kunne huske, ville tage sig en medhjælper. Det var aldeles ikke til nogen nytte at søge at gøre beboerne nødvendigheden af et sådant skridt indlysende; mr. Browning, præsten, mr. Sheepshanks, lord Cumnors forvalter, og mr. Hall selv hørte derfor op med deres forsøg i den retning med den overbevisning, at bestemthed og resolut fremgangsmåde var det eneste der kunne dæmpe den knurren, som over alt hørtes i anledning af den forfærdelige nyhed. Mr. Hall havde fortalt sine trofaste patienter, at hans øjne, selv når de var udrustet med de allerstærkeste briller, ikke var at stole på; og de måtte også selv have lagt mærke til, at hans hørelse havde taget skade i en ikke ringe grad, skønt han rigtignok i denne retning hårdnakket fastholdt sin egen mening og hyppigt udtalte sin beklagelse over den skødesløse måde, folk i den senere tid havde vænnet sig til at tale på, "akkurat som om de skrev på klatpapir, således løb ordene imellem hinanden", som han udtrykte sig. Mr. Hall var desuden mere end en gang blevet angrebet af sygdomstilfælde af en mistænkelig beskaffenhed, – reumatisme plejede han at kalde dem, men han behandlede dem, som om det kunne have været podagra, hvilket oftere forhindrede ham i at indfinde sig, hvor man ønskede hans nærværelse. Men blind og døv og gigtsvag, som

han var, så var han dog ligefuldt doktoren mr. Hall, som kunne helbrede alle de syge – når de ikke undertiden gik hen og døde – og han havde aldeles ikke lov til at tale om at blive gammel og tage en medhjælper.

Han lod sig dog ikke afholde fra sit forehavende. Han averterede i lægevidenskabelige blade, gennemlæste en mængde vidnesbyrd og anbefalinger, og just da de gamle jomfruer og frøkener i Hollingford troede, at de havde overbevist deres samtid om, at mr. Hall endnu var lige så rørig, som han nogensinde havde været, forbavsede han dem ved at præsentere sin nye medhjælper, mr. Gibson, og "snedigt", som de sagde, at indføre ham i sin praksis.

"Og hvem var da denne mr. Gibson?" spurgte de; uheldigvis var der ingen, der kunne besvare dem dette spørgsmål. Ingen i hele Hollingford fik nogensinde mere at vide om hans forudgåede liv, end de vidste den første dag, de så ham; han var høj, alvorlig og snarere smuk end det modsatte; han talte med en let skotsk accent og var meget behagelig at tale med, skønt han undertiden kunne anlægge en noget sarkastisk tone. Hvad angik hans herkomst, slægtninge og opdragelse, gik den mest yndede gisning ud på, at han var en søn af en skotsk hertug og en fransk dame; grundene til denne slutning var følgende: Han talte med skotsk accent, han måtte altså være en skotte, det var indlysende; han havde et meget elegant udseende, en smuk figur og var, som onde tunger sagde, ikke utilbøjelig til at gøre sig gældende ved sin fremtræden; hans fader måtte altså have været af høj stand; og da det var slået fast, var der intet lettere end at stige fra det ene trin til det andet på rangens trappestige, fra baron lige op til hertug. Højere vovede man ikke at gå, skønt

en gammel dame, der var godt inde i Englands historie, lod sig forlyde med, at "så vidt hun vidste, havde en eller to af Stuarterne – hm – ikke altid været – hm – så nøjeregnende med hensyn til deres opførsel, og sådan noget – hm – holdt sig i familien." Men opinionen i Hollingford anså altid mr. Gibsons fader for hertug, men ikke mere.

Og nu hans moder; hun måtte absolut have været fransk, fordi han havde så mørkt hår, en bleg ansigtsfarve, og fordi han havde været i Paris. Alt dette kunne nu være sandt eller ikke – ingen fik nogensinde andet at vide om ham, end hvad mr. Hall fortalte, og det indskrænkede sig til, at hans dygtighed var lige så stor, som hans karakter var fortræffelig, hvilket mr. Hall havde sørget for at forvisse sig om, førend han indførte ham hos sine patienter.

Populariteten er i denne verden lige så forgængelig som hæderen; dette indså mr. Hall, førend hans medhjælper endnu havde været et år hos ham. Nu havde han god tid til at pleje sin gigt og skåne sine svage øjne. Den unge læge havde taget luven fra ham; næsten alle patienterne sendte nu bud efter ham, selv de fornemme familier, ja selv den fornemste af dem alle, familien på Towers, hos hvem mr. Hall havde indført sin medhjælper med frygt og bæven for, hvilket indtryk denne vel ville gøre på greven og grevinden, lod ham hente. Efter et års forløb blev mr. Gibson modtaget lige så hjerteligt over alt som mr. Hall selv, og man vidste at sætte pris på hans dygtighed. Ja – og dette var næsten for meget selv for den godmodige gamle læge – mr. Gibson var endog en gang blevet inviteret til at spise til middag på slottet i selskab med den store sir Astley, en af videnskabens ypperste. Ganske vist havde mr. Hall også fået en

indbydelse, men han var den gang netop særdeles plaget af sin gigt (siden han havde fået en medhjælper, havde reumatismen fået lov til at udvikle sig) og var som følge heraf ikke i stand til at modtage den. Den stakkels mr. Hall kunne aldrig siden ganske glemme denne ydmygelse; efter den tid indrømmede han både, at han var blind og døv, og holdt sig næsten bestandig inden døre i de to år, han endnu levede. Han lod en fattig, ung slægtning, en niece, komme til sig, for at hun kunne pleje ham, den fruentimmerhadende, gamle ungkarl, i hans sidste dage. Og han skønnede virkelig på den omhu, den nette, godmodige Mary Pearson udviste imod ham; hun var altid munter, venlig og opmærksom, men det var rigtignok også hendes eneste fremtrædende egenskaber.

Hun sluttede et inderligt venskab med præsten mr. Brownings to døtre, og mr. Gibson havde god lejlighed til at lære dem alle tre nøje at kende. I Hollingford spekulerede man meget på, hvilken af de unge damer der vel skulle blive mrs. Gibson, og man blev næsten mismodige, da talen om de forskellige muligheder med hensyn til den unge, smukke læges ægteskab forstummede på den naturligste måde af verden, da han ægtede sin forgængers niece. Hverken den ældre eller den yngre miss Browning viste tegn til, at de ville få svindsot i den anledning, skønt man omhyggeligt iagttog deres udseende og deres adfærd i det hele taget. Tværtimod var de særdeles muntre og oprømte ved brylluppet, og det blev den stakkels mrs. Gibson, som døde af tæring fire eller fem år efter sit giftermål, tre år efter, at hendes onkel var død, og da hendes eneste barn, Molly, netop blev tre år.

Mr. Gibson talte ikke meget om den sorg over tabet af sin hustru, som man formodede, at han var opfyldt af. Han undgik alle medfølende udgydelser og rejste sig hurtigt og forlod værelset, da miss Phoebe Browning første gang besøgte ham efter dødsfaldet og ved denne lejlighed brast ud i en sådan strøm af tårer, at den truede med at ende med at kvæle hende. Miss Browning sagde senere, at hun aldrig skulle tilgive ham hans hårdhjertethed ved denne lejlighed; dette forhindrede hende dog ikke i en fjorten dages tid efter at skændes så småt med den gamle mrs. Goodenough for at overbevise hende om, at hun havde uret, når hun sagde, at mr. Gibson var en mand uden følelse; mrs. Goodenough holdt på sin anskuelse, fordi mr. Gibson bar et så utilladeligt lille flor på sin hat; det skulle naturligvis have dækket hele hatten, og nu var der næsten tre tommer udækkede. Hvorledes det nu end i det hele forholdt sig, anså begge Browningerne sig for mr. Gibsons bedste venner på grund af den hengivenhed, de havde næret for hans afdøde kone, og de ville med den største glæde have taget sig moderligt af Molly, hvis hun ikke var blevet bevogtet af en årvågen drage i skikkelse af Betty, hendes amme, som ikke tålte, at man i nogen som helst retning blandede sig i hendes affærer; særlig ubehagelig var hun mod de damer, som hun, at dømme efter deres alder og stilling anså for tilbøjelige til at "se venligt til herren".

Flere år før denne historie begynder, syntes mr. Gibsons stilling at være slået fast i enhver henseende. Han var enkemand og havde ikke i sinde at foretage nogen forandring i denne henseende; han levede kun for Molly, men selv overfor hende lod han ikke sine følelser komme meget til syne, men var

tværtimod endog temmelig streng mod hende. Men Molly forstod at dømme ham på rette måde og ville hellere betro sine små bekymringer og fornøjelser til ham end selv til Betty, den godhjertede havgasse. Barnet lærte at forstå sin fader særdeles godt, og de førte indbyrdes de behageligste samtaler, halvt spøgende og halvt alvorlige, men altid fortrolige og venlige. Mr. Gibson holdt tre tjenestefolk: Betty, en kokkepige og en anden pige, som kaldtes stuepige, men som dog stod under de to andre. Det ville nu ikke have været nødvendigt at holde tre tjenestepiger, hvis ikke mr. Gibson ligesom sin forgænger, mr. Hall, plejede at have to "elever" hos sig, som Hollingfordbeboerne høfligt kaldte dem, eller "lærlinge", hvilket de i virkeligheden var, da de var forpligtet til at blive hos ham en vis tid og betalte en smuk sum for at nyde hans undervisning, De boede hos ham og indtog i hans hus en ikke synderlig behagelig, men tvivlsom eller, som miss Browning med nogen sandhed kaldte det "amfibisk" stilling. Mr. Gibson holdt ikke af at bruge mange ord og var en hader af tvungne samtaler. Ikke desto mindre forekom det ham dog, som om han ikke ret havde gjort sin pligt, når han så de to forlegne unge mennesker hurtigt rejse sig fra bordet, når måltidet var endt, tilkaste ham et nik og næsten falde over hinanden i deres bestræbelser for at komme ud af spisestuen i en fart; derpå hørte han dem under en halvkvalt latter fare afsted gennem en gang, der førte til arbejdsværelset. Den misfornøjelse, han følte ved tanken om, at han kun ufuldkomment opfyldte sine pligter, bidrog blot til at gøre hans bitre udtalelser om deres uduelighed, dumhed eller uopdragenhed mere bidende end ellers.

Med undtagelse af den undervisning, der angik hans fag, og som han samvittighedsfuldt tildelte dem, vidste han ikke, hvad han skulle foretage sig med de mange unge mænd, som stadig, to ad gangen, syntes at være bestemte til at plage deres herre mod deres vidende og til gengæld pines af ham. Et par gange havde mr. Gibson afslået at modtage nye elever i håb om at blive fri for den dermed forbundne ulejlighed, men hans ry som en dygtig læge havde så hurtigt fundet udbredelse, at den høje betaling, han havde fastsat, og som han troede skulle afholde folk fra at søge ham, med glæde blev erlagt, for at den pågældende unge mand kunne træde ud i livet som en elev af Gibson i Hollingford. Men da Molly voksede til og var henved otte år gammel, fandt hendes fader det ikke længere passende, at hun så ofte skulle indtage sine måltider alene sammen med de unge mennesker, da han selv kun af og til kunne være til stede. For at råde bod herpå engagerede han en agtværdig dame, datter af en købmand i byen, som havde efterladt sig en stor familie, til at komme til ham hver formiddag før frokosttid og blive hos Molly, til han selv kom hjem om aftenen, eller, hvis han blev opholdt, til barnets sengetid.

"Nu, miss Eyre," sagde han, da hun besøgte ham, dagen før hun skulle tiltræde sin post, "vil De blot erindre Dem, at De skal påse, at de unge herrers måltider er forsvarlige og – var det ikke femogtredive, De sagde, De var? – søge at få dem til at tale – forstandigt vil jeg ikke sige, det ville vist være umuligt både for Dem og enhver anden – men uden denne evige fnisen. De må ikke lære Molly for meget: sy, læse, skrive og tegne og ikke videre, for jeg ønsker, at hun skal vedblive at være barn så længe

som muligt; hvis jeg finder det nødvendigt, at hun lærer noget mere, skal jeg nok selv besørge det."

Miss Eyre hørte på ham i tavshed, vistnok meget forundret over hans anvisninger, men dog bestemt på at følge dem for at vise doktoren sin taknemmelighed for alt det gode, han havde vist hende og hendes familie. Hun sørgede for de unge mennesker og lærte Molly at læse og skrive, men holdt hende samvittighedsfuldt tilbage i enhver anden retning, og det var først efter en hård kamp, at Molly fik sin fader overtalt til at lade hende lære fransk og at tegne. Han var stadig bange for, at hun skulle lære for meget, skønt han vistnok kunne have været aldeles uden frygt i den retning, da de lærere, der fandtes i byen, just ikke var store mestre i deres fag. Mr. Gibson havde et særdeles godt bibliotek, som Molly benyttede enhver lejlighed til at besøge, og hun havde da også til sidst læst eller forsøgt at læse alle de bøger, der fandtes her, netop fordi det var hende forbudt. Hendes studereværelse var om sommeren det kirsebærtræ, hvor hun hentede de mange grønne pletter, som tærede på Bettys livstråd. Betty var den eneste anstødssten for miss Eyre i hendes ellers behagelige og fordelagtige stilling. Skønt Betty nemlig var enig med sin herre om nødvendigheden af at holde en guvernante til den lille pige, satte hun sig på det heftigste imod at give noget fra sig af den myndighed, hun altid havde haft over hende siden mrs. Gibsons død. Hun passede omhyggeligt på hele miss Eyres færden lige fra begyndelsen af, og hun nedlod sig ikke til at skjule den misfornøjelse, hun følte. Med en mygs tirrende udholdenhed svævede hun altid omkring hende, altid rede til at opholde sig over hendes fejl, selv hvor der ikke var spor at nogen sådan. Miss Eyre bar dette med en

mageløs tålmodighed og fandt en ivrig forsvarer i sin elev, "det stakkels lille forkuede væsen", for hvis skyld Betty altid begyndte sine angreb. Molly lærte snart at skatte miss Eyres tavse tålmod, som det kostede hende langt mere møje at vedligeholde, end Betty havde nogen anelse om. Men miss Eyre betragtede mr. Gibson som sine forældres velgører, og ville hellere lide i tavshed end volde ham bekymring ved at beklage sig. Og hun fik da også sin løn for dette. Betty fristede ofte Molly til at forsømme det arbejde, som guvernanten havde givet hende, men den lille pige holdt tappert stand og sad over sin søm eller sit regnestykke, indtil hun var færdig. Med største alvor tilbageviste Molly ethvert forsøg fra Bettys side på at gøre miss Eyre latterlig, og når Betty endog undertiden blev uforskammet mod den agtværdige dame, busede den lille pige ud i en så voldsom og ustandselig ordstrøm, at selv Betty blev næsten "perpleks", skønt hun rigtignok siden lod, som om hun havde opfattet barnets vrede som en munter spøg og søgte at få miss Eyre til sammen med sig at gøre sig lystig over det.

"Gud velsigne det barn! Man skulle rigtignok næsten tro, at jeg var en forsulten kat og hun en spurv, som flagrede med vingerne og spærrede næbet op for at hakke efter mig, fordi jeg nærmede mig dens rede. Vær så artig, for mig gerne, når du har lyst til at være indespærret her i et kvalmt værelse og lære ting, som er til ingen verdens nytte, i stedet for at køre ud med Job Donkins høvogn, så Gud bevar'es, jeg skal såmænd ikke sige et ord til det. En lille arrig én er det, ikke sandt?" sluttede Betty, smilende til miss Eyre. Men den stakkels guvernante kunne ikke opfatte det morsomme ved sagen; Mollys sammenligning med en spurv var spildt på hende. Hun havde det rette blik for,

hvad der foregik, og vidste af erfaring, hvilke ulykker et heftigt sind, der ikke altid holdes indenfor de rette skranker, kan anrette. Hun bebrejdede derfor Molly hendes opfarenhed, men barnet syntes, at det var hårdt at blive dadlet for, hvad hun betragtede som velgrundet vrede mod Betty. Men, når alt kom til alt, var dette kun små sorger i en meget lykkelig barndom.

4. Mr. Gibsons naboer

Molly voksede op blandt disse godhjertede mennesker i det fredelige, ensformige hjem uden nogen mere fremtrædende begivenhed end den ovenfor omtalte – festen på Towers – indtil hun var sytten år. Hun havde nu også fået tilsyn med skolen sammen med de andre Hollingforddamer, men hun havde aldrig senere deltaget i årsfesten på herregården; det var let at finde en undskyldning for ikke at modtage indbydelsen, og den just ikke glædelige erindring om hin forgangne fest hjalp hende altid dertil.

Lady Agnes var blevet gift, og der var nu kun lady Harriet tilbage på slottet. Lord Hollingford, den ældste søn, havde mistet sin kone og opholdt sig en stor del af året hos sine forældre, siden han var blevet enkemand. Det var en høj, alvorlig mand, der blev anset for at være lige så stolt som hans moder, grevinden; men i virkeligheden var han blot tilbageholdende og uvant med at føre ligegyldige, dagligdags samtaler. Han vidste ikke, hvad han skulle sige til folk, hvis daglige sædvaner og interesser ikke var hans; han ville have været den person meget taknemmelig, som ville have lånt ham en håndbog fuld af hverdagstalemåder, og han ville med fornøjelse have lært disse fraser. Han misundte ofte sin snaksomme fader, der morede sig med at tale med hvem han kunne få fat på, og aldrig selv lagde mærke til den usammenhængende snak, han ofte førte. Men denne tilbageholdenhed og ubehændighed i denne retning gjorde, at

lord Hollingford ikke kunne blive populær, skønt hans hjertensgodhed var meget stor, hans karakter i høj grad retskaffen og hans kendskab til videnskaberne så stor, at han med rette regnedes blandt Europas lærde. I denne retning var Hollingford stolt af ham. Beboerne vidste, at den høje, alvorlige arving til deres ærbødighed var højt anset for sine kundskaber, og at han havde gjort et par videnskabelige opdagelser, i hvad retning vidste de rigtignok ikke. Når der kom en fremmed til byen, blev han forevist, når han tilfældigvis gik forbi. "Det er lord Hollingford – De ved, den berømte lord Hollingford; De har naturligvis hørt tale om hans store lærdom." Når de fremmede kendte ham af navn, vidste de altså også, hvorfor han var en så anset videnskabsmand, og var det ikke tilfældet, kunne man holde ti mod én på, at de dog lod, som om det var tilfældet, og således skjulte både deres egen og deres ledsagers uvidenhed med hensyn til den egentlige grund til hans berømthed.

Da han blev enkemand, havde han et par sønner. De var anbragt i et institut, hvorfor han tilbragte sin meste tid på Towers. Hans moder var stolt af ham, og hans fader holdt meget af ham, men var dog undertiden ikke fri for at være lidt bange for ham. Hans venner var altid velkomne hos lord og lady Cumnor; den første var nu vant til at modtage, hvem det så var, der ville besøge ham, på den hjerteligste måde; men det var et bevis på lady Cumnors agtelse for sin udmærkede lærde søn, at hun tillod ham at indbyde "alle slags mennesker" til Towers. "Alle slags mennesker" ville her i virkeligheden sige sådanne, som var udmærkede ved deres lærdom og store kundskaber uden at

besidde nogen rang, og, det kan ikke nægtes, ofte uden at være fortrolige med selskabslivets former.

Mr. Hall, mr. Gibsons forgænger, var altid blevet modtaget med venlig nedladenhed af ladyen, hvis læge han havde været, siden hun kom til Towers; men hun tænkte dog aldrig på at forhindre ham i, når han trængte til nogle forfriskninger, da at indtage disse i husholderskens værelse. Den brave, rødkindede læge ville i ethvert tilfælde også have foretrukket dette, fremfor om han var blevet opfordret til – hvilket han aldrig blev – at tage sig en "bid", som han kaldte det, i den store spisesal sammen med familien. Når der ved lejlighed kom en eller anden notabilitet i faget, som f.eks. sir Astley, på besøg på Towers, fik han en indbydelse til middag. Mr. Hall begravede så sin hage i voluminøse masser af hvidt musselin, iførte sig sine knæbenklæder med båndsløjfer på siderne, fine sorte silkestrømper og spændesko, og tog så afsted i denne ubekvemme stadsdragt, mens han trøstede sig med forventningen om, hvilket indtryk det den følgende dag ville gøre på hans patienter, når han kunne sige:

"I går middags sagde greven mig ved bordet", eller "grevinden bemærkede", eller, "jeg blev aldeles overrasket ved, da jeg i går var indbudt til Towers, at høre" osv.

Der var nu indtrådt en betydelig forandring i dette, siden mr. Gibson var blevet læge i byen. Miss Browning mente, at det var, fordi han havde en så elegant holdning og "så udmærkede manerer"; mrs. Goodenough "formedelst hans aristokratiske slægtninge" – "sønnen af en aristokratisk hertug, kære, hvorledes, det kommer jo ikke sagen ved". Et faktum var det imidlertid, at han altid var velkommen selv til de mest udvalgte

selskaber, der blev givet på Towers. Hans accent var skotsk, ikke provinsiel, han havde ikke et lod overflødig fedme på sit ydre menneske og magerhed ansås som et stort skridt hen imod gentilitet. Hans ansigtsfarve var bleg, og han havde sort hår, hvilket i og for sig var en udmærkelse på hin tid, et decennium efter den store franske krigs slutning. Han var ikke jovial (som mylord med et suk bemærkede; men det var mylady som udstedte indbydelserne); han var lidet talende, intelligent og lidt sarkastisk. Han kunne derfor særdeles godt præsenteres og vidste i det hele at gøre sig gældende, hvor han viste sig. I øvrigt satte han selv ikke megen pris på at blive indbudt til Towers, men han anså det for noget, der hørte med til hans praksis, og fandt sig derfor tålmodigt i det.

Men da lord Hollingford vendte tilbage til Towers, indtrådte der en betydelig forandring i dette forhold. Mr. Gibson hørte og lærte nemlig meget af ham, som i høj grad interesserede ham, og som gav hans studier en vis friskhed. Af og til traf han sammen med lederne i den videnskabelige verden, forunderlige, tilbageholdne mennesker, der ikke havde tanke for andet end deres eget specielle fag, men som fuldkommen vidste at vurdere mr. Gibsons interesse for videnskaberne. Mellem ham og lord Hollingford selv fandt der imidlertid ingen tilnærmelse sted; den ene var alt for tavs og sky, den anden alt for beskæftiget, til at de kunne søge hinandens selskab med den stadighed, der fordredes for at nedbryde den sociale skranke, der var opstillet imellem dem, og som meget forhindrede en tilnærmelse. Men begge glædede sig ved at træffe sammen; begge kunne de trygt stole på hinandens agtelse og medfølelse, hvilket var en kilde til glæde for dem, men dog især for mr.

Gibson, da der iblandt de mænd, han ellers omgikkes, ikke var nogen, der stod på samme trin som han i åndelig udvikling; dette havde hidtil udøvet en nedtrykkende indflydelse på ham. Men først nu var det gået op for ham, hvorfra den egentlig skrev sig. Der var nu rigtignok mr. Ashton, den nye præst, som var fulgt efter mr. Browning, en grundskikkelig mand, men uden den ringeste grad af selvstændighed. Hans sædvanlige overdrevne høflighed og sløve tankegang lod ham være enig i enhver anskuelse, der ikke var håndgribeligt vrangtroende, og bragte ham til på den mest ligefremme måde at indrømme de forunderligste ting. Mr. Gibson havde et par gange moret sig med at få præsten til at billige de mest kætterske meninger, da han altid indrømmede, at hans anskuelser var "fuldkommen overbevisende" og hans bevisgrunde "besynderlige, men utvivlsomt rigtige". Mr. Ashton havde nogen formue og var ugift; han kunne derfor henleve et mageligt, forfinet ungkarleliv, og skønt han selv ikke meget ofte aflagde besøg hos sine fattige sognebørn, var han altid villig til at lindre deres nød på den mest liberale måde, selv om han selv skulle lide et øjeblikkeligt savn derved, når han af mr. Gibson eller nogen anden fik at vide, hvor det var nødvendigt at hjælpe. "Benyt min pung, som om det var Deres egen, mr. Gibson," plejede han at sige, "jeg kan så dårligt med at gå omkring og holde taler for de fattige folk – jeg ved nok, jeg er alt for efterladende i den retning – men jeg er villig til at give Dem, hvad De ønsker til enhver, De anser for trængende."

"Tak skal De have; jeg skal ofte benytte mig af Deres tilladelse; men hvis det må være mig tilladt at gøre en bemærkning, så

ville jeg råde Dem til ikke at forsøge at holde taler, når De besøger de fattige hytter, men blot at tale."

"Jeg ser rigtignok ingen forskel," sagde præsten lidt forlegen, "men jeg betvivler slet ikke, at der jo kan være nogen, det er vist meget rimeligt. Jeg skulle ikke holde taler, men tale; da nu imidlertid begge ting er lige vanskelige for mig, må De lade mig tilkøbe mig et privilegium på tavshed for denne tipundsnote."

"Jeg siger tak. Mig tilfredsstiller det vistnok ikke, og jeg skulle næsten tro, heller ikke Dem selv, men det er meget rimeligt, at Jones og Greens vil foretrække det."

Mr. Ashton plejede ved sådanne lejligheder at se spørgende på mr. Gibson som for at finde ud af, hvorvidt der lå noget sarkastisk i dennes ytringer. I det hele taget kom de imidlertid fortræffeligt ud af det med hinanden; nogen fornøjelse af hinandens selskab havde de dog ikke.

Den mand, mr. Gibson sluttede sig nærmest til – i det mindste førend lord Hollingford tog bopæl på slottet – var en vis squire Hamley, der boede ikke langt fra ham. Han og hans forfædre var blevet hædret med titel af squire, så langt traditionen nåede tilbage i tiden. Nu var der vistnok mange større landejendomsbesiddere end han i omegnen, for squire Hamleys ejendom beløb sig kun til 800 acres eller deromkring. Men hans forfædre havde ejet godset, længe før man havde hørt tale om greven til Cumnor, og før Hely-Harrison'erne, den fornemme whig-familie, havde købt Coldstone Park; der var ingen i Hollingford, som kunne huske den tid, da Fawleyerne ikke havde boet på Hamley. De havde været der lige siden Heptarkiet [Note 1)], sagde præsten.

"Ja," tilføjede miss Browning, "jeg har nu rigtignok hørt, at der var Hamleyer til Hamley, før romerne faldt ind i England." Præsten ville just til på den høfligste måde at indrømme dette, da mrs. Goodenough fremkom med et endnu kraftigere bevis. "Jeg har altid hørt," sagde hun med al en gammel dames autoritet, "at der eksisterede Hamleyer til Hamley før hedningernes tid." Mr. Ashton bukkede og sagde "Muligt, meget muligt, madame". Han sagde dette på en så høflig måde, at mrs. Goodenough fornøjet så sig omkring, som om hun ville sige: "Kirken bekræfter mine ord; tør nu nogen vove at tvivle på dem?" I hvert fald var familien Hamley meget gammel på egnen og havde i århundreder besiddet den samme ejendom uforandret, som den nu var. Det var ingen spekulativ familie, de indførte ingen forbedringer i landvæsenet og stræbte ikke efter at få det største udbytte af deres jorder, som disse kunne have ydet. De havde ingen kapitaler i banken og heller ikke, hvad der måske ville have stemt mere med deres levemåde, adskillige gamle strømpeskafter fyldt med guldpenge. De levede et simpelt, stille liv, næsten mere som bønder end som herremænd. Og squire Hamley holdt strengt på de skikke og den levevis, der havde været almindelig blandt hans forfædre i det 18. århundrede. Men der var udbredt en værdighed over denne fredsommelige konservatisme, som forskaffede ham både høje og laves agtelse i meget høj grad, og han blev venligt modtaget over alt, hvor han viste sig. Imidlertid satte han ikke megen pris på selskabslivet, hvilket måske havde sin grund i, at han, herren til Hamley, ikke havde modtaget en så god opdragelse, som burde have været tilfældet. Hans fader, squire Stephen, var "dumpet" ved eksamen i Oxford og havde i

stivsindet trods nægtet at tage eksamen om. Ja, hvad mere er, han havde svoret en dyr ed på, at ingen af hans børn, hvis han fik nogle, nogensinde skulle komme til universitetet. Han fik kun et barn, den nuværende squire, som i overensstemmelse med faderens løfte blev opdraget i en lille provinsskole og derefter tiltrådte sin ejendom. Denne opdragelse skadede ham imidlertid ikke så meget, som man skulle have troet. Han var forlegen og tilbageholden i selskabslivet, da han kendte sin svaghed, hvad kundskaberne angik; i sin egen kreds var han heftig, hårdnakket og bydende. Men på den anden side var han også ædelmodig, trofast til det yderste og den personificerede retskaffenhed. Han havde ægtet en fornemt opdraget dame fra London; det var et af disse forunderlige ægteskaber, som stedse forbliver gådefulde i retning af, hvorledes de er kommet i stand. Imidlertid levede de dog et lykkeligt samliv, skønt mrs. Hamley dog måske ikke ville være blevet så svagelig, som hun altid var efter indgåelsen af sit ægteskab, hvis hendes mand havde taget lidt mere hensyn til hendes sædvaner og indført hende i en omgangskreds, der stemmede med hendes opdragelse. Han plejede at sige, at han i London havde hentet sig det bedste, der fandtes i den mægtige by. Det smigrede hende vistnok at høre, men hun ville dog slet ikke have haft noget imod, at han havde indset, at der i den store stad også var andet, der var værd at se og høre. Men han tog aldrig senere dertil, og skønt han ikke lagde hende hindringer i vejen, når hun ønskede at rejse derind, så viste han dog så liden sympati for, hvad hun ved hjemkomsten fortalte om sit ophold der, at hun til sidst tabte lysten til at rejse.

Mrs. Hamley holdt meget af at læse og var godt inde i sit lands litteratur. Hun var venlig, mild og godheden selv; nu måtte hun opgive sine besøg i London og den fornøjelse, hun fandt i at være sammen med sine lige i henseende til opdragelse og stilling. Da hendes mand aldrig tabte sine mangelfulde kundskaber af syne, ville han ikke søge det selskab, hvor han hørte hjemme, og han var for stolt til at søge samkvem med sine underordnede. Han var sin kone meget hengiven for de ofre, hun bragte hans ønsker, men hun sygnede hen og var stedse svagelig uden at lide af nogen bestemt sygdom. Hvis hun havde haft en datter, var alt måske gået bedre, men hun havde kun to drenge, og da deres fader var meget ængstelig for i fuldt mål at give dem den dannelse, han selv så bitterligt måtte savne, sendte han dem i en meget ung alder til en opdragelsesanstalt. Senere skulle de til Rugby og Cambridge. Den ældste, Osborne, var fintbygget og velbegavet, og havde ligesom sin moder, som han i det hele lignede meget, en udviklet smag og stor tilbøjelighed for videnskaberne; han udmærkede sig stadig i skolen ved sin flid og var i enhver henseende sine forældres stolthed og glæde. Roger var to år yngre end Osborne, firskåren og svært bygget ligesom sin fader; hans ansigtsudtryk var alvorligt og lod ingen lidenskabelighed se. Han vandt ikke belønninger i skolen som broderen, men hans opførsel var stedse upåklagelig. Det var et stort spørgsmål, om han skulle følge sin broder til universitetet, når de havde forladt Rugby. Mrs. Hamley syntes, det ville være at kaste pengene bort at sende ham dertil, da han havde så ringe sans for videnskaberne; en stilling som for eksempel ingeniør ville passe meget bedre for ham. Hun syntes, at det ville være alt

for krænkende for ham at gå til det samme universitet som broderen, der var vis på at udmærke sig, og udsætte sig for at "dumpe" gentagne gange, hvilket upåtvivlelig ville blive tilfældet. Men hans fader holdt fast ved sin anskuelse, som han altid plejede, at begge hans sønner skulle have den samme opdragelse; de skulle begge have de fordele, kundskaberne giver, og som han selv så hårdt savnede. Hvis Roger ikke gjorde god fremgang på Cambridge, så var det hans egen fejl. Roger fulgte altså sin broder til universitetet, og mrs. Hamley var atter alene. Hun havde allerede i mange år ikke været i stand til at gå, uden ganske lidt; hun tilbragte derfor den større del af sine dage liggende på en sofa, der om sommeren blev rullet hen til vinduet, som vendte ud til haven, om vinteren til kakkelovnen. Det værelse, hun opholdt sig i var stort og smukt, fire høje vinduer vendte ud mod en stor græsplæne, der var overstrøet med blomsterbede, og begrænset på den modsatte side af en skov, i hvis midte fandtes en dam fyldt med vandliljer. Om denne i lundens indre skjulte dam havde mrs. Hamlet skrevet mangt et yndigt lille digt, mens hun lå på sin sofa. Ved hendes side stod altid et lille bord, hvorpå man så de nyeste digterværker, en blyant, en lille, smukt indbundet bog med ubeskrevne blade, samt en vase fuld at blomster, som squiren havde plukket; hver eneste dag både sommer og vinter forsynede han hende med en frisk buket. Hendes pige bragte hende tre gange om dagen medicin og derpå et glas vand og en tvebak; squiren så ind til hende, så ofte hans lyst til at opholde sig i fri luft og hans sysler udenfor huset tillod ham det, men mest pris satte hun dog nu, da hendes drenge var borte, på de besøg, hendes læge, mr. Gibson, aflagde hende.

Han vidste meget godt, at folk sagde, at hendes sygdom var indbildt, og at nogle påstod, at han opmuntrede hende til at tro på den. Men han lo blot ved sådanne beskyldninger.

Han følte, at hans besøg var hende en lindring i hendes lidelser, der stadig voksede i omfang, og han vidste, at squire Hamley ville have takket ham, om han hver dag kunne have besøgt den syge; desuden stolede han på, at det ved omhyggeligt at iagttage sygdommens symptomer til sidst skulle lykkes ham at besejre den. Foruden disse grunde til hans besøg på Hamley fornøjede det ham meget at være sammen med squiren; han morede sig over at være vidne til dennes hårdnakkede fastholden ved forudfattede meninger, hans forunderlige opfattelse af forholdene og hans strenge konservatisme med hensyn til religion, politik og moral. Mrs. Hamley søgte undertiden at undskylde eller formilde meninger, som hun troede kunne være stødende for doktoren, eller modsigelser, som forekom hende alt for iøjnefaldende. Men ved sådanne lejligheder plejede hendes mand venligt at lægge sin brede hånd på mr. Gibsons skulder og berolige sin kone ved at sige:

"Lad du kun os om det, lille kone, vi to forstår hinanden, ikke sandt, doktor? Han giver mig såmænd tilbage med renter, hvad jeg lader ham høre, der er blot den forskel, at han strør sukker på og siger mangen en spydighed, som han vil have, at folk skal anse for idel høflighed; men jeg mærker meget godt, hver gang han giver mig en stikpille."

Mrs. Hamley havde udtalt sit ønske om, at Molly måtte aflægge hende et besøg. Mr. Gibson havde imidlertid altid afslået det, skønt han næppe skulle have været i stand til at give

nogen ordentlig grund for sit afslag. Sandheden var, han ikke ville undvære hendes selskab, noget, han dog ikke ville indrømme sig selv. Det hed, at hendes undervisning og regelmæssige beskæftigelse ville lide afbræk. Opholdet i mrs. Hamleys parfumerede og ophedede værelse ville ikke være godt for hende; da Roger og Osborne var hjemme, anså han ikke deres selskab for passende for Molly; da de var taget bort, ville det være alt for nedtrykkende for en ung pige at færdes hele dagen om en så svagelig person som mrs. Hamley.

Men til sidst kom der dog en dag, da mr. Gibson selv red over til Hamley og bad, om Molly måtte aflægge et besøg på gården i nogen tid, en anmodning, mrs. Hamley med største glæde gav sit samtykke til; der blev ikke taget nogen bestemmelse om, hvor længe opholdet på Hamley skulle vare.

Årsagen til denne pludselige forandring i mr. Gibsons anskuelser var følgende. Som tidligere omtalt, havde han to elever, rigtignok ikke med sin gode vilje, det er vel sandt, men de var der nu en gang, en mr. Wynne og mr. Coxe, "de unge herrer", som de kaldtes i hjemmet, "mr. Gibsons unge herrer", som man benævnte dem i byen. Mr. Wynne var den ældste, den mest erfarne, som lejlighedsvis repræsenterede sin lærer og vandt erfaring i sit fag ved at besøge de fattige patienter og de "kroniske tilfælde". Mr. Gibson talte ofte med mr. Wynne om sit fag og søgte at klare hans begreber i det forgæves håb, at han engang skulle blive i stand til at fatte en selvstændig mening. Den unge mand var forsigtig og langsom af sig; der var aldrig tale om, at han gjorde nogen som helst skade ved overilelse, men på den anden side var han meget langsom til at fatte og kom næsten altid bagefter med, hvad han havde for. Imidlertid

havde mr. Gibson dog haft værre elever end ham, og han var tilfreds med ham, om end ikke ligefrem taknemmelig for ham. Mr. Coxe var omtrent 19 år, havde prægtigt rødt hår og runde røde kinder, hvilket han fuldtvel vidste, og slet ikke var glad over. Han var søn af en i Indien ansat officer, en gammel bekendt af mr. Gibson. Mr. Coxe var for tiden stationeret et eller andet sted i Punjab, men året i forvejen havde han været i England og havde der gentagende gange ytret sit ønske om at få sin søn anbragt som elev hos mr. Gibson, hvilket i det fjerne land ville være ham en stor beroligelse. Han overdrog tillige mr. Gibson, da denne tog mod drengen, en slags formynderskab over ham og gav ham en mængde anvisninger, hvilke mr. Gibson dog smilende erklærede for aldeles unødvendige, da alle hans elever blev behandlet på den samme måde. Da den stakkels major vovede at bede om, at hans søn måtte blive betragtet som et medlem af familien og tilbringe sine aftener i familiens dagligstue i stedet for i laboratoriet, modtog han et ligefremt afslag.

"Han får det ganske som de andre. Jeg kan virkelig ikke have morteren og støderen inde i min dagligstue og mine værelser opfyldte af duft af medikamenter."

"Skal drengen da selv lave piller?" spurgte majoren ængstelig.

"Ja, naturligvis. Det gør den yngste elev altid, han kan jo trøste sig med, at han ikke behøver at nyde dem selv. Så vil han desuden have fri adgang til syltetøjerne og om søndagen vil han få nogle tamarinder til belønning for sit slid ugen igennem med at lave piller."

Major Coxe var ikke ganske enig med sig selv, om mr. Gibson ikke havde ham til bedste; nu var han imidlertid gået for vidt til

at kunne trække sig tilbage, og desuden lod den virkelig fordelagtige stilling, der tilbød sig for hans søn, ham overse det sarkastiske i doktorens bemærkning og det uværdige i at være "pilleforfærdiger". En væsentlig trøst for ham var også den måde, hvorpå mr. Gibson udtalte sig, da de tog afsked med hinanden. Doktoren sagde ikke meget, men der var noget virkelig medfølende i hans væsen, som gjorde majoren godt, og som i en mindre høj grad lod ham føle adskillelsen fra sin søn.

Mr. Gibson kendte den menneskelige natur alt for godt til, at han ved åbenbare beviser på sin yndest skulle have udmærket den unge Coxe fremfor den anden elev, men han kunne dog heller ikke lejlighedsvis undlade at vise, at han betragtede ham med speciel interesse som en søn af hans gamle ven. Foruden dette hensyn var der også noget hos den unge mand selv, som behagede mr. Gibson. Han var rask og frejdig, havde ordet i sin magt og kunne undertiden, sig selv ubevidst, på en træffende måde slå sømmet på hovedet, mens han jo rigtignok til andre tider med samme lethed kunne begå grove fejltagelser. Mr. Gibson plejede at sige, at Coxes valgsprog uden tvivl ville blive "dræbe eller helbrede", hvortil mr. Coxe bemærkede, at han anså dette valgsprog for det bedste, en læge kunne vælge. Kunne han ikke helbrede sin patient, var det sikkert det bedste, han kunne gøre, at befri denne for sin elendighed på den roligste og hurtigste måde. Mr. Wynne så forbavset op ved denne bemærkning og mente, at der vistnok ville findes dem, som ville anse en sådan hurtig ekspedition for et mord. Mr. Gibson bemærkede tørt, at han for sit vedkommende ikke skulle bryde sig om en sådan beskyldning, men at det dog ikke ville gå an at skaffe fordelagtige patienter så hurtigt over i den anden verden;

forresten ansă han det for sin pligt at holde sine patienter i live så længe som muligt, når de vedblev at betale ham deres 2 shilling 6 pence for hvert besøg; var det fattigfolk, så stillede sagen sig naturligvis anderledes. Mr. Wynne grundede over denne forunderlige tale; mr. Coxe lo blot. Til sidst bemærkede mr. Wynne:

"Men De går jo selv hver morgen før frokost hen og ser til gamle Manny, og De har givet ordre til at bringe hende denne medicin, som næsten er den dyreste vi har, på Corbyns regning."

"Har De aldrig lagt mærke til, hvor vanskeligt det er for os mennesker at følge vore egne forskrifter? De har en hel del tilbage at lære, mr. Wynne," sagde mr. Gibson, idet han forlod værelset.

"Ham bliver jeg da aldrig klog på," sagde mr. Wynne i en ganske fortvivlet tone. "Hvad ler du ad, Coxe?"

"O, jeg tænkte på, hvor glad du kan være ved, at du har haft forældre, som har indprentet moralske grundsætninger i dit ungdommelige bryst. Hvis din moder ikke havde fortalt dig, at mord var en forbrydelse, gik du naturligvis hen og gav alle de fattige gift; du ville jo også kun handle, som men havde lært dig det, og skulle du komme i forlegenhed, ville du naturligvis have gamle Gibsons ord at holde dig til. 'Jeg beder undskylde, hr. dommer, de var ikke i stand til at betale mig for mine besøg, og så fulgte jeg de anvisninger for faget, som jeg har fået af mr. Gibson, den store læge i Hollingford, og gav dem gift'."

"Jeg kan ikke fordrage hans spydigheder."

"Det kan jeg netop godt. Var det ikke for den muntre herres skyld, tamarinderne og noget andet, som jeg nok ved, så tog jeg

øjeblikkelig rejsepas til Indien. Jeg hader denne evige færden blandt syge mennesker, denne stank af piller og miksturer; – hu!"

5. Ungdommelig kærlighed

En dag kom mr. Gibson af en eller anden grund uventet hjem. Han kom ind gennem havedøren. Haven stødte op til stalden, hvor han havde sat sin hest ind, og han ville just gå gennem forstuen, da køkkendøren åbnedes, og den lille stuepige hurtigt kom ud med en billet i hånden, som hun syntes at ville bringe ovenpå. Men ved synet af mr. Gibson vendte hun straks om og løb hurtigt tilbage i køkkenet. Havde hun ikke gjort det, ville mr. Gibson, som var alt andet end mistænksom, aldrig have lagt mærke til hende. Som det nu var, standsede han pludselig, åbnede køkkendøren og kaldte så heftigt på "Bethia!", at hun ikke turde lade være at komme ud.

"Giv mig det brev," sagde han.

Hun nølede lidt.

"Det er til miss Molly," stammede hun.

"Giv mig det," gentog han, heftigere end tidligere.

Hun så ud, som om hun skulle briste i gråd; brevet holdt hun skjult bagved sin ryg.

"Han sagde, at jeg skulle levere det i hendes egne hænder, og jeg lovede bestemt at gøre det."

Mr. Gibson bad kokkepigen anmode Molly om at komme ned straks.

Han tabte ikke Bethia af syne, så at det var hende umuligt at undslippe. Hun kunne nu vistnok have kastet brevet på ilden, men det havde hun ikke åndsnærværelse nok til at gøre. Hun

stod ubevægelig og søgte så meget som muligt at undgå sin herres forskende blikke.

"Nå, er du der, Molly."

"Fader, jeg vidste ikke, at du var kommet hjem," sagde Molly forundret.

"Nu kan du holde dit ord, Bethia. Her er miss Molly, giv hende nu brevet."

"Det var virkelig ikke min skyld, miss."

Molly tog brevet, men førend hun kunne åbne det, sagde hendes fader:

"Du behøver ikke at åbne det, kære. Giv mig det. Og du, Bethia, kan sige til den, som har sendt dig, at ethvert brev til miss Molly må gå gennem mine hænder. Nu kan du gerne gå op igen, Molly."

"Du kan i det mindste sige mig, hvem det er, der har skrevet mig til."

"Det kan vi siden tale om."

Lidt nølende gik hun atter ovenpå til miss Eyre, som endnu udgjorde hendes daglige selskab, om hun end ikke længere var hendes guvernante.

Mr. Gibson gik ind i spisestuen, lukkede døren i lås, brød seglet på brevet og gav sig i færd med at læse det. Det var en brændende kærlighedsepistel fra mr. Coxe, som i glødende udtryk tilstod, at han ikke længere kunne holde ud at se hende dag for dag uden at tale til hende om den lidenskab, hun havde indgydt ham – en "evig kærlighed" kaldte han det; ville hun blot skænke ham et venligt blik! ville hun blot skænke ham en tanke, ham, som dag og nat kun tænkte på hende osv., hvortil kom en mængde opskruede komplimenter til hendes skønhed og

elskværdighed. Hendes øjne var lysende stjerner, hendes smilehuller mærker af Cupidos fingre, og så fremdeles.

Da mr. Gibson havde læst brevet til ende, tænkte han nøjere over dets indhold.

"Hvem skulle have troet, at den fyr var så poetisk? Men det er jo sandt, der står jo en Shakespeare i biblioteket i laboratoriet, jeg skal sætte Johnsons leksikon i stedet. En trøst er det da, at jeg kan være overbevist om hendes fuldkomne uskyldighed – uvidenhed burde jeg måske snarere have sagt – for det er let at se, at det er den 'første kærlighedstilståelse', som han kalder det. Men det er virkelig ubehageligt at skulle have bryderier med sådanne kærlighedshistorier. Hun er kun sytten år, og knap nok det, et rent barn. Ganske vist, stakkels Jeanie var ikke så gammel, og hvor holdt jeg ikke af hende!" (Mrs. Gibsons navn var Mary, han må derfor have tænkt på en anden). Derpå fordybede hans tanker sig i erindringer om fordums dage, skønt han endnu holdt det åbne brev i sin hånd. Lidt efter fæstede hans øjne sig dog atter på det, og nutiden stod atter klar for ham. "Jeg vil ikke være hård, imod ham," tænkte han, "jeg vil give ham et vink; han er skarpsindig nok til at forstå det. Stakkels fyr! Hvis jeg sendte ham bort, hvilket sagtens var det fornuftigste, ville han ikke have noget hjem at ty til."

Efter nogle øjeblikkes overvejelse satte mr. Gibson sig ved sit skrivebord og skrev følgende recept:

Til hr. Coxe!

Rx

Verecundiae ℥i

Fidelitatis Domesticae ℥ı

Reticentiae gr iij.
M. Capiat hanc dosim ter die in aqua pura.

R. Gibson, Ch.

Mr. Gibson smilede, da han gennemlæste disse ord. "Stakkels Jeanie!" sagde han højt. Derpå lagde han recepten og kærlighedsepistlen i en konvolut, forseglede denne med sin signetring, R. G., og skrev udenpå: "Edward Coxe, Esq."

Mr. Gibson udrettede derpå det ærinde, der havde ført ham hjem så uventet og så belejligt, og besteg derefter sin hest for atter at tage ud til sine patienter. Da han var i færd med at stige til hest, sagde han til staldkarlen:

"O, det er sandt, her er et brev til mr. Coxe, bring det hen i laboratoriet til ham, men du skal besørge det selv."

Det smil, der svævede på hans ansigt, da han red ud, ad porten, forsvandt snart, da han kom ud i de stille gader. Han satte sin hest i skridt og begyndte at overveje sagerne, som de nu stod. Det var vistnok meget urigtigt at lade en ung, moderløs pige vokse op i selskab med to unge mennesker, selv om de kun mødtes ved middagsbordet, og selv om de der kun udvekslede ligegyldige fraser. Nu skulle mr. Coxe, den skyldige i nærværende tilfælde, endnu være tre år i mr. Gibsons hus. Der var ikke noget spørgsmål om, at han ikke skulle være den sidste af "eleverne", men faktum var, at han skulle blive endnu i tre år, og hvad var der at stille op, hvis hans lidenskabelige kærlighed ikke fortog sig? Molly ville dog tidligere eller senere lægge mærke til det. Hele denne affære var så ubehagelig, hvorfor mr. Gibson besluttede foreløbig ikke at tænke mere på den. Han satte sin hest i galop, og han fandt, at det heftige ridt på de med

runde, slidte sten belagte gader var det allerbedste middel til at adsprede tankerne, om det jo vel ikke var det heldigste for legemet. Han blev længe ude den aften og kom hjem med den formening, at det værste vel var overstået, og at mr. Coxe ville have taget sig af det vink, der var givet ham i recepten. Alt, hvad der endnu behøvedes, var at skaffe en plads til Bethia, som havde udvist et så stort talent for intriger. Men mr. Gibson havde gjort regning uden vært.

De to unge mennesker plejede at drikke te med familien i spisestuen; dog forsvandt de igen straks, efter at de havde nedslugt to kopper the med det fornødne ristede brød. Mr. Gibson iagttog denne aften hemmeligt deres miner, mens han imod sædvane søgte at bringe en munter samtale i stand om almindelige konversationsemner. Han lagde mærke til, at mr. Wynne ikke var langt fra at bryde ud i latter, mens den rødhårede, rødkindede mr. Coxe var endnu rødere, end han plejede, og hans ansigtsudtryk tydede på harme og krænket stolthed.

"Anvisningen har altså ikke været ham tydelig nok," tænkte mr. Gibson, idet han væbnede sig til den forestående kamp. Han fulgte ikke, som han plejede, Molly og miss Eyre ind i dagligstuen, men blev på sin plads, idet han lod, som om han læste et dagblad, mens Bethia med øjne, der var opsvulmede af gråd, dækkede af bordet.

Der var næppe forløbet fem minutter, efter at Bethia havde forladt værelset, førend den ventede banken på døren lod sig høre.

"Kan jeg komme til at tale med Dem, sir," spurgte mr. Coxe udenfor.

"Hvorfor ikke? Kom kun ind mr. Coxe. Jeg ønskede netop selv at tale med Dem om Corbyns regning. Vær så god at tage plads."

"Det var rigtignok om noget andet, at jeg ønskede – at jeg gerne ville – nej tak – jeg vil hellere blive stående."

Med et udtryk af såret værdighed vedblev han stående:

"Det var om dette brev, sir – med den højst fornærmelige recept, sir."

"Fornærmelige recept! Det undrer mig at høre et sådant ord anvendt om en recept, som jeg har skrevet – skønt, det er jo rigtignok sandt, patienterne bliver undertiden fornærmede ved at høre, hvori deres sygdom egentlig består, og det træffer jo også, at de ser surt til de lægemidler, der må anvendes."

"Jeg har ikke bedt Dem om nogen anvisning, sir!"

"De var måske ikke den unge mr. Coxe som sendte et brev afsted ved Bethias hjælp? Det har kostet hende hendes plads, kan jeg fortælle Dem; for øvrigt var det et meget enfoldigt brev, De der havde smurt sammen."

"Det var ikke gentlemanmæssigt, sir, at blande sig i den sag og åbne det brev og læse, hvad der aldrig var bestemt for Dem, sir!"

"Nej," svarede mr. Gibson med en let trækning ved overlæben, som ikke undgik den opbragte mr. Coxe. "Jeg tror nok, at jeg, da jeg var 20 år, blev anset for et ganske kønt menneske, men at jeg selv den gang skulle have troet, at alle disse kønne komplimenter var henvendt til mig, anser jeg for en umulighed."

"Det var ikke gentlemanmæssigt, sir," gentog mr. Coxe stammende; – han ville netop til at fortsætte, da mr. Gibson sagde i en alvorlig tone:

"Og lad mig sige Dem, unge mand, at det, De har gjort, alene kan undskyldes, når man ser hen til Deres ungdom og yderlige uvidenhed med hensyn til, hvad ærens love byder. Jeg modtog Dem i mit hus som et medlem af min familie, og De går hen og bevæger en af mine tjenestefolk til, naturligvis ved bestikkelse –"

"På min ære, sir, hun har ikke fået en skilling af mig."

"Så burde hun have haft det, De bør aldrig glemme at betale dem godt, som udfører Deres smudsige ærinder."

"Men for et øjeblik siden var De vred, sir, fordi De mente, at jeg havde bestukket hende," mumlede mr. Coxe.

Mr. Gibson tog ingen notits af denne bemærkning, men vedblev:

"De forleder en af mine tjenestefolk til at risikere sin plads, uden at kunne byde hende den ringeste erstatning, ved at bede hende i al hemmelighed at bringe et brev til min datter – et rent barn; for andet er hun jo dog endnu ikke."

"Miss Gibson er næsten sytten år, sir! Det sagde De selv forleden dag," vedblev mr. Coxe, der selv var tyve.

Mr. Gibson lod atter, som om han ikke hørte denne bemærkning, og fortsatte:

"Et brev, som De ikke ville, at hendes fader skulle se, han, som havde sat sin lid til Deres æresfølelse ved at optage Dem i sit hus. Deres faders søn – jeg kender alt for godt major Coxe – burde være kommet til mig og åbent have sagt: Mr. Gibson, jeg elsker – eller jeg bilder mig det i det mindste ind – Deres datter; jeg anser det ikke for rigtigt at skjule dette for Dem, skønt jeg jo rigtignok ikke for øjeblikket er i stand til at tjene en hvid, og da jeg ikke har udsigt til de i de første år, skal jeg ikke med et ord

omtale mine følelser – eller mine indbildninger – for den unge dame. Det burde Deres faders søn have sagt, hvis det ikke havde været bedre, om han havde beholdt alting for sig selv."

"Og hvis jeg nu havde sagt det, sir – måske burde jeg have gjort det," svarede mr. Coxe i en ængstelig tone, "hvad ville De så have svaret? Ville De ikke have givet mig et afslag?"

"Jeg ville sandsynligvis have sagt, at De var en ung tåbe, men ikke en uretskaffen tosse, og jeg ville have bedt Dem opgive alle sådanne tanker. Jeg ville måske også have rådet Dem til at deltage i Hollingfords cricketforenings øvelser som et fortræffeligt middel til at adsprede Deres forvildede tanker; som sagerne nu står, ser jeg mig nødsaget til at skrive til Deres faders agent i London og anmode ham om at skaffe mig af med Dem. Den betaling, jeg har modtaget af Deres fader, vil naturligvis blive betalt tilbage, og vil sætte Dem i stand til at komme i lære hos en anden læge."

"Det ville bedrøve min fader så meget," sagde mr. Coxe sørgmodig, om end ikke angerfuld.

"Jeg ser ingen anden udvej. Det vil forårsage major Coxe nogen ulejlighed; hvad jeg imidlertid tror, vil bedrøve ham mest, er, at De har sveget den tillid, man satte til Dem, for jeg stolede på Dem, Robert, som på min egen søn."

Der var noget i mr. Gibsons stemme, når han talte alvorligt, og især når han gav sine følelser luft – han, som så sjældent lagde dem for dagen – noget, som sjældent undlod at gøre sin virkning.

Mr. Coxe slog øjnene til jorden og syntes at overveje.

"Jeg elsker miss Gibson," sagde han endelig. "Hvem kan vel andet?"

"Mr. Wynne, håber jeg," sagde mr. Gibson tørt.

"Hans hjerte er allerede givet bort," svarede mr. Coxe. "Mit var frit som fuglen i luften, indtil jeg så hende."

"Kunne det hjælpe på Deres – lad os kalde det lidenskab – hvis hun bar blå briller ved middagsbordet? Det forekom mig, at De lagde særdeles megen vægt på hendes kønne øjne."

"De gør nar ad mine følelser, mr. Gibson. Har De ikke en gang selv været ung?"

"Stakkels Jeanie!" lød det i mr. Gibsons øre, og han følte sig lidt truffet.

"Lad os forsøge, mr. Coxe," sagde han lidt efter, "om vi ikke kunne slutte en overenskomst. De har handlet urigtigt, og jeg håber, at De erkender det, eller at De vil komme til det, når Deres sind er blevet mere roligt. Men jeg vil vise Dem, at jeg endnu ikke har tabt al agtelse for Deres faders søn. Hvis De vil give mig Deres ord på, at De, så længe De bliver i mit hus, ikke vil forråde Deres passion eller kærlighed, hvad man nu skal kalde det, ved breve, blikke, ord eller på nogen som helst anden måde til min datter eller nogen anden, så kan De gerne blive her. I modsat fald ser jeg mig nødsaget til at skrive til Deres faders agent i London."

Mr. Coxe så ganske betuttet på ham.

"Mr. Wynne kender mine følelser for miss Gibson, sir. Han og jeg har ingen hemmeligheder for hinanden."

"Og De er vis på, at han ikke vil omtale dem til nogen?"

"Når jeg giver mit æresord, sir, gælder det lige så vel mr. Wynne som mig selv."

"Nå, så får det vel være således, men husk på, at der kun behøves et stænk for at tilsmudse en ung piges navn. Molly har

ingen moder, og netop derfor burde De tage så meget desto mere hensyn, når De omgås hende."

"Hvis De ønsker det, mr. Gibson, vil jeg sværge ved Bibelen," udbrød den eksalterede unge mand.

"Nonsens. Som om Deres ord, hvis det i det hele taget har noget at betyde, ikke var nok. Giv mig Deres hånd på det."

Mr. Coxe rystede mr. Gibsons hånd og beredte sig til at forlade værelset. Da han var kommet hen til døren, vendte han sig om og sagde:

"Må jeg give Bethia en krone?"

"Nej, på ingen måde. Lad mig sørge for hende. Jeg håber da ikke, De foruroliger hende mere, mens hun endnu er her. Jeg tænker nok, jeg skal skaffe hende en god plads, når hun tager fra mig."

Mr. Gibson ringede derpå og lod sin hest sadle, hvorpå han foretog sine sidste sygebesøg den dag. Han plejede at beregne, at han red verden rundt i årets løb. Der var i virkeligheden heller ikke mange læger, der havde en få udstrakt praksis som han. Han besøgte usle hytter dybt inde i de nærliggende skove, ensomt liggende forpagtergårde, herregårdsfamilierne i femten engelske mils omkreds og de adelige familier, som tog til London i februar måned – som moden bød – og vendte tilbage til deres landejendomme i begyndelsen af juli. Han var nødvendigvis meget borte fra hjemmet, og på denne milde sommeraften indså han det uheldige ved denne omstændighed. Han studsede ved at tænke på, at hans lille pige næsten var blevet en voksen dame og allerede genstand for ømme følelser; og desværre kunne jo han – som både var hendes fader og moder – ikke våge så meget over hende, som han kunne ønske.

Resultatet af disse betragtninger var, at han den følgende morgen red over til Hamley, hvor han, som fortalt, på sin datters vegne modtog mrs. Hamleys indbydelse til hende om at blive nogen tid hos hende, en indbydelse, han hidtil så bestemt havde afslået.

Mrs. Hamley var henrykt over udsigten til den unge piges snarlige komme, udsigten til, at ungdom og livlighed ville bringe en fri luftning ind i hendes stille, ensformige liv. Sagen blev altså let ordnet.

"Jeg kunne blot have ønsket, at Roger og Osborne havde været hjemme," sagde mrs. Hamley med sin milde, venlige stemme. "Hun vil vist kede sig, når hun alene skal færdes mellem gamle folk som squiren og mig fra morgen til aften. Hvornår kan hun komme? Den kære pige; jeg begynder allerede at holde af hende."

Mr. Gibson var særdeles tilfreds med, at de unge mennesker ikke var hjemme; han brød sig dog ikke om, at hans lille Molly skulle gå fra Scylla til Charybdis; han havde næsten sat sig i hovedet, at alle unge mennesker var ulve, der efterstræbte hans eneste lam.

"Hun ved endnu intet om den adspredelse, der venter hende," svarede han, "og jeg ved ikke, hvor lang tid hendes forberedelser kan medtage. Hun kender ikke meget til – etiketten; vor levevis derhjemme er måske nok temmelig mangelfuld for en ung pige. Men jeg ved, at jeg ikke kunne overlade hende i bedre hænder end Deres."

Da squiren af sin kone fik at vide, at Molly ville besøge dem, blev han næsten lige så fornøjet over det som hans kone, for han var en hjertelig og gæstfri mand, når hans stolthed ikke kom

med i spillet; og det glædede ham at tænke på, at hans syge kone skulle have en så behagelig selskaberske omkring sig.

"Det er godt," sagde han, "at drengene er ved universitetet; vi kunne ellers have fået en kærlighedshistorie ud af det."

"Og om så var?" sagde hans mere romantiske hustru.

"Det kunne aldrig gå an," svarede squiren bestemt. "Osborne får en opdragelse så god, som nogen kan få den; han skal have denne ejendom en gang i tiden, og han er en Hamley til Hamley; der er ikke en familie i grevskabet, der er så gammel som vor. Osborne kan gifte sig, når han lyster. Hvis lord Hollingford havde en datter, ville Osborne være en så god ægtefælle, som hun kunne ønske sig. Det kunne aldrig gå an, at han gik hen og forelskede sig i Gibsons datter. Det ville jeg aldrig tillade."

"Ja, du kan måske have ret i, at Osborne må se lidt højere til vejrs."

"Måske? Jeg siger, han skal!" Squiren slog i bordet, så hans kone fo'r sammen af skræk. "Og hvad Roger angår," vedblev han lidt efter uden at lægge mærke til, hvor han havde forskrækket sin svagelige kone, "så må han selv bane sig en vej og selv tjene sit underhold, og jeg er bange for, at han ikke høster laurbær i Cambridge. Han kan ikke tænke på at gifte sig i den første halve snes år."

"Med mindre han gifter sig en formue til," sagde mrs. Hamley, mest for at skjule den bevægelse, hun var kommet i, for hun var alt for upraktisk og romantisk til, at hun skulle sætte nogen pris på rigdom.

"Ingen af mine sønner skal nogensinde ægte en kvinde, som er rigere end han, med min gode vilje," sagde squiren bestemt,

uden dog denne gang at slå i bordet. "Ja, jeg ville ikke sige," vedblev han, "at Robert ikke, når han i sit tredivte år kunne tjene fem hundrede pund om året, skulle kunne vælge sig en kone med 10.000 pund i medgift, men hvis en af mine sønner med 200 pund i årlig indtægt gik hen og giftede sig med en kone, der ejede 50.000 pund, så fornægtede jeg ham; det ville jo være forfærdeligt!"

"Heller ikke, selv om de elskede hinanden, og deres hele livs lykke afhang af deres ægteskab?" bemærkede mrs. Hamley mildt.

"Ah! Bah! Kærlighed! Folk er ikke nutildags som i vor ungdom; vi elskede hinanden så inderligt, at vi ikke kunne være blevet lykkelige uden ved hinandens side, men nu er kærligheden ikke andet end en tåbelig indbildning, en sentimental, romantisk følelse, i det mindste så vidt jeg kan se."

Mr. Gibson mente, han havde ordnet alt til Mollys afrejse, inden han meddelte hende nyheden, hvilket ikke skete før samme dag, som mrs. Hamley ventede hende. Om morgenen sagde han til hende:

"Det er sandt, Molly, du skal rejse til Hamley i eftermiddag; mrs. Hamley har flere gange bedt om, at du skulle besøge hende et par uge, og det ville være mig meget belejligt, om du modtog hendes indbydelse nu."

"Skal jeg rejse til Hamley nu i eftermiddag? Der må vist stikke noget under, fader, og du må sige mig, hvad det er. Og så et par uger! Jeg har aldrig været hjemmefra uden at have dig med – ikke en eneste gang i hele mit liv."

"Det er nok muligt. Jeg tror ikke, du nogensinde gik, før du havde lært at stå. Alt i verden må have sin begyndelse, Molly."

"Jeg er sikker på, at denne pludselige afrejse står i forbindelse med det brev, jeg fik forleden, men som du tog mig ud af hænderne, før jeg kunne læse det," udbrød Molly og fæstede sine store mørke øjne på faderens ansigt, som om hun ville udgrunde hemmeligheden deraf.

Han smilede og sagde: "Du er jo en ren troldkvinde, lille abekat."

"Altså var brevet fra mrs. Hamley! Jeg kan slet ikke forstå, hvor du skulle skjule det for mig. Lige siden den dag – det var vist i torsdags – har du gået rundt med et mørkt, tankefuldt udtryk, som om du rugede over en eller anden stor plan. Søde fader, sig mig, hvorfor jeg ikke måtte læse brevet, og hvorfor jeg i den hast skal afsted til Hamley," sagde hun på sin mest indsmigrende måde, idet hun så faderen bedende ind i øjnene.

"Har du da ikke lyst til at tage afsted? Vil du helst blive hjemme?" udbrød han glad, for skønt en vægring fra hendes side ville bringe ham i en slem forlegenhed, begyndte han dog allerede at grue for adskillelsen fra sin yndling.

"Åh nej, jeg tror nok, jeg har lyst, når jeg har haft tid til at tænke over sagen," svarede Molly. "Men det kom så uventet, og jeg vil så nødig rejse væk fra dig. Men hvorfor skal jeg bort, fader – sig mig det nu."

"Skæbnens strenge gudinder har besluttet det, mit barn, og hvem er vi da at ville sætte os op imod dem?" svarede doktoren.

"Nu gør du mig endnu mere opsat på at finde ud af det."

Han skiftede tonefald og tilføjede mere alvorligt: "Jeg har en vægtig bevæggrund, Molly, men jeg vil ikke sige dig den endnu.

Jeg er sikker på, at når siger, det er mig imod, så vil du ikke spørge mere eller forsøge at gætte dig til det."

"Jeg vil slet ikke tænkte mere på det, kære fader," svarede Molly. "Men der er nok noget andet, jeg må plage dig med. Jeg har ikke fået nogen ny kjole i år, og jeg er vokset ud af alle mine sommerkjoler. Betty sagde så sent som i går, at jeg burde have et par nye."

"Kan du ikke bruge den, du har på? Den har en meget smuk farve."

"Å ja, den er ikke så ilde," svarede Molly og holdt sin kjole ud til siderne, som om hun skulle til at danse. "Men det er en tung, varm uldkjole, og vejret bliver varmere for hver dag."

"Jeg ville ønske, piger gik mere klædt som drenge," bemærkede doktoren utålmodigt. "Hvordan skal jeg kunne vide, at du har brug for ny klæder, eller få din garderobe bragt i orden i en fart, når du netop står og skal rejse?"

"Det ved jeg ikke," svarede Molly i en ynkelig tone.

"Kunne du ikke gå hen til miss Rose? Hun har jo færdigsyede kjoler til piger i din alder, ikke sandt?"

"Miss Rose! Jeg har aldrig haft et eneste klædningsstykke fra hende," udbrød Molly forundret, for den omtalte dame var byens fineste dameskrædderinde og modehandlerske, og hidtil havde Betty syet alt Mollys tøj.

"Det lader til, at folk anser dig for at være en voksen pige, og så bliver det vel nødvendigt, at du får en regning hos en modehandlerske ligesom alle andre unge damer. Men husk, at jeg forbyder dig på det strengeste at købe noget, du ikke kan betale straks. Her har du ti pund; gå til miss Rose eller miss Hvadsomhelst og anskaf dig, hvad du behøver. Vognen kommer

efter dig klokken to, og det tøj, du ikke kan få med dig i dag, kan blive sendt efter dig på lørdag, hvor der altid er nogle af folkene fra Hamley, der kommer til byen. Nej, jeg vil ingen tak have; jeg holder ikke af at give penge ud og endnu mindre om at miste dig, og jeg gør ingen af delene frivilligt. Så! Afsted med dig, lille abekat, du er en plage, og jeg vil lægge mig efter at lade være med at holde så meget af dig."

"Fader!" sagde hun og stak en advarende finger i vejret, "nu bliver du hemmelighedsfuld igen, og jeg kan kun love dig at holde min nysgerrighed i tømme, hvis du vil lade være med at komme med antydninger."

"Gå nu og brug dine ti pund. Har jeg ikke givet dig dem for at få dig til at tie stille?"

Miss Roses færdigsyede kjoler og Mollys smag viste sig ikke at være nogen heldig kombination, og hun købte derfor kun stof, noget violet sirts med trykt mønster, som ville kunne vaskes og var dejlig køligt at gå i, og som Betty kunne sy til en hverdagskjole til hende, samt noget ternet silkestof til en søndags- og stadskjole. Hun havde en prøve af silkestoffet med hjem og fortalte sin fader, at det var højeste mode i London og var efter skotsk mønster, hvilket hun troede ville behage ham. Faderen erklærede imidlertid, at der ikke fandtes nogen klan i Skotland, som brugte det tern, og at Molly instinktivt burde have vidst det. Men det var for sent at få stoffet byttet, eftersom miss Rose havde lovet at skære det til, så snart Molly havde forladt butikken.

Mr. Gibson blev i byen den dag, i stedet for at tage ud på sine sædvanlige lange rideture; han mødte Molly flere gange, men

nikkede blot til hende uden at standse. Han var såre ilde til mode over hendes afrejse og skammede sig selv ud for sin svaghed, da hun jo alligevel kun ville være væk i fjorten dage.

"Og når alt kommer til alt, er jeg jo lige vidt," tænkte han, "i alt fald, hvis den tåbelige knægt fremturer med sine galskaber. Hun må jo komme hjem igen, og hvis han så stadig gør sig forestillinger, så er fanden løs."

Og han gav sig til at nynne mrs. Peachums bekendte arie fra "Tiggeroperaen":

"Gad vide, hvem der frivilligt
opdrager slig en datter."

6. Et besøg på Hamley

Efterretningen om miss Mollys forestående afrejse havde selvfølgelig allerede udbredt sig i huset længe før middagstiden, da hun skulle tage afsked. Mr. Coxes bedrøvelige miner var en kilde til megen ærgrelse for mr. Gibson, som tilkastede ynglingen strenge blikke for at bebrejde ham hans melankolske udseende og mangel på appetit, hvorved han syntes at ville henlede opmærksomheden på sig, men alt dette var spildt på Molly, som var alt for optaget af sine egne affærer til, at hun skulle have lagt mærke til andet; jo, et par gange tænkte hun rigtignok på, hvor længe det vel nu kunne vare, inden hun atter skulle indtage sit måltid sammen med sin fader.

Da hun efter middagsbordet omtalte dette for ham, da de sad i dagligstuen og ventede på vognen, der skulle hente hende, lo han og sagde:

"Jeg kommer i morgen over til Hamley for at se til fruen, formodentlig ved frokosttid; du behøver således ikke at vente længe, før du atter har den fornøjelse at spise sammen med mig."

Nu rullede vognen frem for døren.

"O, fader," sagde Molly, idet hun greb hans hånd, "jeg ville ønske, jeg kunne blive hjemme."

"Narrestreger! Har du dine nøgler? Du må hellere se efter."

Ja, hun havde sine nøgler og sin tegnebog; den lille vadsæk blev lagt op på kuskesædet, hendes fader hjalp hende ind i

vognen, døren blev lukket, og afsted drog hun i ensom storhed, mens hun så sig tilbage og kyssede på hånden ad faderen, som blev stående i gadedøren så længe, han kunne se vognen. Derpå gik han ind i laboratoriet og fandt, at mr. Coxe også havde været på udkig og endnu stod og stirrede ned ad den øde gade, hvor den unge dame var forsvundet. Mr. Gibson vakte ham af hans drømmerier ved en streng irettesættelse for en eller anden lille forsømmelse, han havde gjort sig skyldig i nogle dage i forvejen. Den nat tilbragte mr. Gibson med at våge over en ung fattig pige, hvis forældre for hendes skyld allerede havde haft mange søvnløse og angstfulde nætter efter dage, tilbragt med strengt arbejde.

Molly var jo nok lidt bedrøvet i begyndelsen af rejsen, men aftørrede dog snart sine tårer, da hun tænkte på, hvor det ville have bedrøvet hendes fader at have set dem. Det var en meget behagelig tur, da hun kørte rask afsted i den magelige vogn ud ad den smukke, med vilde roser og skovliljer indhegnede landevej, og hun følte sig et par gange fristet til at bede kusken gøre et ophold, så hun kunne få lov at plukke en buket. Hun begyndte ligefrem at ærgre sig over, at turen ikke var længere end de syv engelske mil, og det eneste der ellers gjorde skår i hendes glæde var, at hendes kjoles mønster ikke var ægte klantern, og at miss Rose ikke skulle blive færdig til den aftalte tid. Endelig kom de til en landsby, blot en del spredte bondehuse langs med vejen, en gammel kirke, som stod midt i en slags græsplæne, og i nærheden af den lå byens værtshus; imellem dette og kirken stod der et meget højt træ med en bænk rundt omkring. Molly var for længe siden kommet ud over grænsen for sine sædvanlige ture, men hun vidste, at det

måtte være landsbyen Hamley, og at hun følgelig ikke kunne være langt fra herregården.

Få minutter efter svingede vognen ind ad porten til parken omkring gården og kørte gennem højt græs, der skulle modnes til hø – det var just ikke nogen aristokratisk rådyrpark – op til den gamle, af røde sten opførte bygning. En gammel tjener stod ved døren, rede til at modtage den ventede gæst og føre hende ind i dagligstuen, hvor hans frue ventede hende.

Mrs. Hamley rejste sig fra sin sofa for at byde den unge pige velkommen; hun beholdt Mollys hånd i sin og betragtede hende forskende, uden at vide, at hendes ellers blege kinder farvedes af en let rødme ved den bevægelse, den unge piges ankomst havde sat hende i.

"Jeg tænker, vi skal blive rigtig gode venner," sagde hun endelig. "Jeg synes godt om Deres ansigt, og jeg lader mig altid lede af det første indtryk. Giv mig et kys, kære pige."

Det var langt lettere at være en aktiv end en passiv deltager i denne orienteringsprøve, hvorfor Molly med glæde kyssede den blege, fine kind, som raktes hende.

"Jeg ville selv have hentet Dem," vedblev hun, "hvis det ikke havde været en så trykkende hede. Det var vel en behagelig tur?"

"Særdeles," sagde Molly, lidt forlegen.

"Nu skal jeg vise Dem Deres værelse; det ligger lige ved siden af mit; jeg tænkte, De ville synes bedst om det således, endskønt værelset jo rigtignok er temmelig lille."

Hun rejste sig langsomt, svøbte det lette sjal om sin elegante figur og gik op ad trappen, der førte til værelserne ovenpå. Mollys soveværelse stødte umiddelbart op til mrs. Hamleys boudoir, på den anden side af dette lå hendes eget soveværelse.

Hun viste Molly den lette forbindelse mellem værelserne og forlod hende derpå, idet hun sagde, at hun ville vente hende i dagligstuen. Molly havde nu god lejlighed til at gøre sig bekendt med sin nye bolig.

Allerførst gik hun hen til vinduet for at se, hvad der derfra kunne frembyde sig for hendes blik. Lige under vinduet lå der en smuk blomsterhave, bagved den en eng med højt græs, der bølgede for den lette sommervind; i nærheden stod der adskillige meget høje træer, og i nogen afstand fra huset kunne hun netop skelne den sølvglinsende overflade på en stor dam. Overfor søen hævede sig de store udhuses gamle mure og spidse gavle. Den milde stilhed, der herskede over alt, blev kun afbrudt af fuglenes sang og biernes nære summen. Molly var aldeles optaget af at lytte til dem og søge at orientere sig i en videre omkreds, indtil hun pludselig vækkedes ved lyden af stemmer i det tilstødende værelse – en tjener, der talte med mrs. Hamley. Hun skyndte sig nu at ordne indholdet af sin lille vadsæk og anbringe det i den gammeldags kommode, der stod i hendes værelse. Alle møblerne var så gammeldags og kan vel konserverede som muligt. Gardinerne var af indisk calico fra det forrige århundrede – farverne var næsten forsvundet, men selve stoffet var til det yderste rent og vel vedligeholdt. Foran sengen lå der et lille tæppe, ellers var gulvet udækket, prægtige egeplanker, der sluttede så tæt, at ikke et sandskorn ville have kunnet finde vej ned imellem dem. Der fandtes ingen af nutidens luksuriøse møbler, intet skrivebord, påklædningsspejl eller lignende. I et hjørne af værelset stod kun på en hylde en antik vase fyldt med potpourri, hvilket i forbindelse med kaprifolierne, der slyngede sig op ad muren udenpå huset,

frembragte en kostelig vellugt i værelset. Molly bredte sin kjole ud på sengen, for at den kunne være klar til den for hendes helt nye ceremoni: at klæde om til middag. Så glattede hun håret, fandt sit broderi frem, og åbnede derpå sagte døren ind til mrs. Hamleys værelse.

"Skulle vi ikke blive heroppe, kære? Det er behageligere end dernede, og så slipper jeg for at gå op igen for at klæde mig om til bordet."

"Jo, det vil jeg gerne," svarede Molly.

"Ah! Som en huslig pige har De taget Deres sytøj med," sagde mrs. Hamley. "For mit vedkommende syer jeg ikke meget. Jeg lever så alene her. Som De vel ved, er begge mine drenge ved universitetet i Cambridge, og squiren er næsten ude hele dagen, så at jeg tilbringer min meste tid med at læse. Holder De af det?"

"Det kommer an på, hvilke bøger, det er," sagde Molly. "Jeg er bange for, at jeg ikke har megen sans for, hvad fader kalder stadig læsning."

"Men De holder af poesi!" sagde mrs. Hamley, idet hun næsten afbrød Molly. "Det var jeg vis på, da jeg første gang havde set Deres ansigt. Har De læst disse nye digte af mrs. Hemans? Nu skal jeg læse dem for Dem."

Molly var ikke så optaget af at lytte til hendes foredrag, af hun ikke kunne få lejlighed til at se sig lidt om i værelset. Det var møbleret næsten ganske som hendes eget. Smukke, gammeldags møbler, pudsede og blanke, så at det var en lyst at se. På væggene hang der nogle blyantsskitser – portrætter. Det forekom hende, at det ene af dem måtte forestille mrs. Hamley i hendes ungdom og skønhed. Dette bragte atter hendes tanker

tilbage til oplæsningen, som begyndte at interessere hende, så at hun lod sit sytøj falde og lyttede på en måde, som i høj grad behagede mrs. Hamley. Da oplæsningen var forbi, udtrykte Molly sin beundring, hvorpå mrs. Hamley sagde:

"Jeg skal ved lejlighed læse nogle af Osbornes digte for Dem, men kun under tavshedsløfte, husk på det; jeg synes virkelig, at han skriver lige så smukke digte som mrs. Hemans."

At skrive lige så godt som mrs. Hemans ville på den tid i dameverdenen sige lige så meget som nu at skrive lige så smukke digte som Tennyson. Molly så derfor op med et spørgende blik og sagde:

"Mr. Osborne Hamley? Skriver Deres søn digte?"

"Ja, jeg tror nok, at jeg kan sige, at han er digter. Det er et meget begavet og dygtigt ungt menneske; han har skrevet til mig, at han har håb om at blive stipendiat ved Trinity College. De kan se hans portræt der på væggen – det hænger lige bagved Dem."

Molly vendte sig om og fik øje på en blyantsskitse; den forestillede to drenge i en temmelig ung alder, af hvilke den ældste sad ned og læste ivrigt. Den anden stod ved siden af ham og prøvede øjensynlig at bortlede hans opmærksomhed til en eller anden genstand udenfor – udenfor vinduet i det værelse, hvori de netop nu var, hvilket Molly kunne se af de på tegningen antydede møbler.

"Jeg synes godt om Deres ansigter," sagde Molly. "Jeg formoder, at dette billede er malet for så længe siden, at jeg kan tale om dem til Dem som om nogle ganske andre, end de nu er; ikke sandt?"

"Jo, bestemt," svarede mrs. Hamley, da hun havde opfattet, hvad Molly mente. "Jeg kunne netop godt lide at høre Deres mening om dem; det vil more mig at sammenligne det indtryk, De har fået af deres portræt, med virkeligheden."

"O, det falder mig ikke ind at opstille slutninger med hensyn til Deres karakter. Det ville være alt for dristigt, selv om jeg kunne det. Jeg kan kun tale om deres ansigtsudtryk, som jeg ser dem dér på billedet."

"Godt! Så lad mig høre, hvad De mener."

"Den ældste, han, som læser, er meget smuk, men jeg kan ikke ret danne mig nogen mening om hans ansigt, fordi han bøjer hovedet, og jeg ikke kan se hans øjne. Det er vel mr. Osborne Hamley, som skriver digte?"

"Ja. Han er nu ikke mere så smuk, som han var som dreng. Roger kan ikke sammenlignes med ham."

"Nej, han var ikke så smuk. Og dog synes jeg godt om hans ansigt. Jeg kan se hans øjne; de er fulde af alvor, men ellers er hans ansigt snarere muntert end alt andet. Han har et alt for fornuftigt og rart ansigt, til at han skulle falde på at forstyrre sin broder i hans læsning."

"O, jeg husker godt, at maleren, mr. Green, en gang lagde mærke til, at Osborne sad og læste i en samling digte, mens Roger søgte at bevæge ham til at gå ud med sig og køre en tur med høvognen, – det var 'motivet' til tegningen, som det hedder i kunstsproget. Roger holder ikke meget af bogen; i det mindste ikke de bøger, der handler om poesi og romantik. Han har meget mere tilbøjelighed for naturvidenskaberne, derfor færdes han ligesom squiren næsten altid ude omkring; og er han en sjælden gang herinde, beskæftiger han sig mest med

bøger, der angår hans fag. Han er en god, fornuftig dreng og opfører sig altid eksemplarisk, men han vil ikke kunne danne sig en så glimrende bane som Osborne."

Med spørgsmål og svar angående de forskellige portrætter og malerier, der hang i værelset, gik tiden hurtigt, indtil middagsklokken lød.

Molly blev ikke så lidt forlegen, da mrs. Hamley tilbød hende, at hendes kammerpige skulle hjælpe hende ved påklædningen.

"De tror bestemt, at jeg er meget fint vant," tænkte hun ved sig selv. "Deri vil de rigtignok blive skuffede; når dog blot miss Rose havde leveret mig min silkekjole i rette tid."

For første gang i sit liv så hun sig noget ængstelig i spejlet. Hun så en mager figur, som lovede at blive høj; en ansigtsfarve, der var mere mørk end rød og hvid, hvilket den dog godt kunne blive, når hun var udvokset; prægtigt, sort kruset hår, der var bundet op med et rosenfarvet bånd; mandelformede, milde, blå øjne, som beskyggedes af lange, sorte øjenhår.

"Jeg tror ikke, jeg er smuk," tænkte Molly, "men ganske vis på det er jeg rigtignok ikke." Hun ville være blevet vis på det, hvis hun i stedet for at betragte sit billede så højtideligt, som hun gjorde, havde smilet med sit eget, søde smil, så at hendes hvide tænder og hendes nydelige smilehuller var kommet til syne.

Hun gik tidligt ned i dagligstuen for at se sig lidt omkring og gøre sig bekendt med sine nye omgivelser. Det var et stort værelse med gule damaskesgardiner fra en eller anden længst forsvunden tidsalder; høje, tyndbenede stole og små borde med klapper fandtes der i overflødighed. Tæppet stammede fra samme tid som gardinerne og var ikke ganske nyt længere; blomsterborde, høje blomstervaser, gamle, ostindiske

porcelænsfigurer og antikke skabe bidrog til at give værelset den hygge, der var udbredt over det. På den ene side af værelset var der fem høje vinduer, som gik ud til det smukkeste parti af blomsterhaven.

Pludselig gik døren op, og ind trådte squiren i sin morgendragt; han standsede, som om han var overrasket ved at se den hvidklædte fremmede. Det varede dog ikke længe, inden han huskede på, hvem det var.

"Nå, Gud velsigne Dem, jeg havde såmænd aldeles glemt Dem; De er miss Gibson, ikke sandt, Gibsons datter? Kommer for at besøge os. Det er meget smukt af Dem, min kære, og det glæder mig virkelig særdeles at se Dem."

De havde imidlertid nærmet sig hinanden, og squiren rystede Mollys hånd med en venlig ivrighed og varme, som skulle bøde på, at han ikke havde kendt hende straks, da han fik øje på hende.

"Jeg må skynde mig ind og klæde mig om til bordet," sagde han, idet han så ned ad sine tilsmudsede klæder. "Det sætter min kone megen pris på. Det er en af hendes fine londonervaner, som hun da til sidst også har fået mig til at antage. Og det er forresten meget hensigtsmæssigt, meget rigtigt, at man pynter sig lidt for damernes skyld. Klæder Deres fader sig også om til middagsbordet, miss Gibson?"

Han ventede ikke på svar, men skyndte sig afsted for at klæde sig om.

De spiste ved et lille bord i et stort værelse. Der var forholdsvis få møbler, og Molly savnede sit tarvelige hjems lune hygge, ja inden den statelige middag på Hamley Hall var til ende, var hun allerede begyndt at længes efter de mindre

formelle måltider hjemme i faderens af møbler overfyldte spisestue, hvor alle uden videre satte sig til bord, huggede maden i sig og skyndte sig ud igen for at passer deres forskellige beskæftigelser. Men her var man jo naturligvis færdig med dagens gerning og kunne sidde til bords, så længe det skulle være, desuden var der langt mellem spisebordet og anretterbordet, og derfor gik opvartningen kun langsomt, og middagen trættede og kedede hende. Det var nok squirens skyld, at det gik så langsomt, for mrs. Hamley så træt ud, spiste endnu mindre end Molly, og sendte bud efter sin vifte og sin flakon for at have noget at fordrive tiden med, indtil dugen endelig blev taget af bordet, og desserten sat frem på den skinnende blanke mahogniplade.

Squiren havde hidtil være alt for ivrigt optaget af at spise til at tale, når undtages, at han ind imellem ytrede et par ord om maden og anretningen, eller meddelte et par småbegivenheder, som havde afbrudt hans rolige dagligdag, hvis ensformighed han elskede, men som kedede hans hustru en smule. Nu sagde han imidlertid til Molly, idet han begyndte at skrælle en appelsin: "I morgen skal De gøre dette for mig, miss Gibson."

"Det skal være mig en fornøjelse," svarede Molly.

"Jeg kunne også nok lide at kunne tiltale Dem med et mindre formelt navn end miss Gibson," sagde mrs. Hamley.

"Jeg hedder Molly. Således holder fader mest af at kalde mig. Egentlig hedder jeg Mary efter min moder."

"Det er ret, hold bare ved de gode gamle navne og skikke, min kære," udbrød squiren fornøjet.

"Men Mary er også et gammelt navn, og jeg synes, det er smukkere end Molly," bemærkede mrs. Hamley.

"Moder hed også Mary, og derfor kaldte man mig Molly, mens hun levede."

"Ah! Det stakkels væsen," sagde squiren, som ikke lagde mærke til det tegn, hans kone gjorde til ham, for at han skulle forandre emnet for samtalen, "jeg husker godt, hvor bedrøvede alle var, da hun døde; der var ingen, der kunne falde på, at hun var så skrøbelig; hun så så frisk ud, og så var det lige med et forbi."

"Det må have været et hårdt slag for Deres fader," sagde mrs. Hamley, da hun så, at Molly ikke vidste, hvad hun skulle svare.

"Ja, og så snart efter deres bryllup," bemærkede squiren.

"Jeg troede nu, det var næsten fire år efter," sagde Molly.

"Ganske vist, men fire år er en meget kort tid for mennesker, der tænker på at tilbringe hele deres liv sammen. Alle troede, at Gibson ville have giftet sig igen."

"Stille!" sagde mrs. Hamley, da hun af Mollys blikke og den bevægelse, der viste sig i hendes ansigt, så, hvor overraskende denne tanke forekom hende. Men squiren var ikke så let at bringe til tavshed.

"Nå – jeg burde måske ikke have sagt det, men sandt er det alligevel, af man troede det. Nu gifter han sig sandsynligvis ikke mere i den alder. Er Deres fader ikke over fyrre?"

"Tre og fyrre. Jeg tror dog ikke, at han nogensinde har tænkt på at gifte sig igen," sagde Molly, der ikke kunne løsrive sig fra denne tanke, der forekom hende ligesom en fare, hun var undgået uden at opdage den.

"Nej, det tror jeg virkelig heller ikke," sagde mrs. Hamley. "Han forekommer mig netop at se ud som en mand, der ikke vil

svigte mindet om sin afdøde kone. De må ikke bryde Dem om, hvad squiren siger."

Med en spøgefuld bemærkning fra squirens side skiltes de. Molly fulgte med mrs. Hamley ind i dagligstuen, men hun kunne dog ikke løsrive sig fra de nye tanker, der var opstået hos hende, og forbavsedes over, at det aldrig var faldet hende selv ind, at hendes fader kunne få i sinde at gifte sig på ny. Hun mærkede godt, at hun kun på en meget utilfredsstillende måde besvarede mrs. Hamleys bemærkninger.

"Der er fader med squiren," udbrød hun pludselig, og der kom de også ganske rigtigt fra stalden gennem blomsterhaven; hendes fader bankede støvet af sine ridestøvler for at gøre dem præsentable i mrs. Hamleys dagligstue. Synet af hans hjemlige, velkendte skikkelse var det bedste middel til at adsprede Mollys bekymringer med hensyn til et andet ægteskab; og hun kunne ikke frigøre sig for den behagelige overbevisning, at han ikke havde nogen ro, før han kom over og så, hvorledes hun havde det i sine nye omgivelser, skønt han rigtignok kun talte meget lidt til hende, og det kun i en spøgende tone. Da han atter var taget afsted, tog squiren et spil kort frem og begyndte at lære Molly cribbage, og hun var rolig nok til at hellige ham al den nødvendige opmærksomhed. Han vedblev at småsnakke, mens de spillede, dels om kortene, dels om andre genstande, han troede kunne interessere hende.

"Så De kender ikke mine sønner? De har ikke engang set dem. Det havde jeg rigtignok troet, for De holdt meget af at ride over til Hollingford; og jeg ved, at Roger ofte nok har lånt bøger af Deres fader. Han er videnskabelig anlagt, den fyr; men Osborne er bedre begavet ligesom sin moder. Det skulle slet

ikke undre mig, om han en dag gik hen og udgav en bog. De tæller forkert, miss Gibson; jeg kunne snyde Dem med største lethed."

Således vedblev han, indtil hushovmesteren kom ind med en bønnebog, som han lagde foran sin herre; denne kastede øjeblikkelig kortene til side, som om han var blevet grebet i noget utilladeligt. Efterhånden kom tjenestefolkene ind i værelset for at være til stede ved aftenbønnen. Vinduerne stod endnu åbne, og lyden af vagtelkongens og uglernes skrig blandedes med oplæsningen af bønnen. Så til sengs; og således sluttede den dag.

Da Molly var kommet op i sit værelse, stod hun længe ved vinduet og indåndede den i natten udstrømmende duft fra kaprifolierne. Som et fløjlsdække havde natten efterhånden indhyllet alt i et uigennemtrængeligt mørke.

"Jeg tror nok, jeg skal blive lykkelig her," tænkte Molly, da hun til sidst gik bort fra vinduet og beredte sig til at gå i seng. Det varede imidlertid ikke længe, førend squirens ord med hensyn til hendes faders andet ægteskab atter lød for hende og ødelagde den milde ro, hun følte.

"Hvem kunne han dog have ægtet?" spurgte hun sig selv. "Miss Eyre? Miss Browning? Miss Phoebe? Miss Goodenough?" En for en forkastede hun atter disse af alskens gyldige grunde, men det ubesvarede spørgsmål vedblev at plage hende, og dukkede også op i hendes drømme.

Mrs. Hamley kom ikke ned til morgenbordet; Molly indtog derfor sit måltid alene med squiren.

I dag lagde han sine aviser bort, hvoraf den ene var et gammelt, forstokket Tory-blad med alle de lokale nyheder, som

han satte så megen pris på, den anden var *Morning Chronicle*, som han kaldte sin morgenbitter, og som fremkaldte mangen en drøj ed fra hans læber. I dag – den første morgen Molly var der – var han imidlertid kun ivrigt beskæftiget med at finde genstande for en samtale, der kunne interessere hende. Han kunne tale om sin kone og sine sønner, sin ejendom, dens bestyrelse og den skammelige måde, hvorpå man havde gennemført det sidste parlamentsvalg. Hvad der interesserede Molly mest her i livet, var hendes fader, miss Eyre, hendes have og hendes pony, og dernæst miss'erne Browning, den Cumnorske skole for ubemidlede og hvornår mon hendes kjole kom fra miss Rose; men midt imellem alt dette fremstod atter og atter det store spørgsmål: Hvem var det, folk anså det for muligt, at hendes fader kunne gå hen og gifte sig med?

Da morgenmaden, der var lige kedelig for begge deltagerne, var forbi, trak squiren sig tilbage til sit studereværelse for at læse sine blade. "Studereværelset" plejede man på Hamley at kalde det værelse, hvor squiren gemte sine klæder, geværer, fiskeredskaber, stokke og jagtknive; der stod også en skrivepult og en lænestol, men bøger var der ikke spor af. Disse fandtes for størstedelen i et stort værelse i en del af huset, hvor der sjældent kom nogen, og som kun blev holdt i orden, når "de unge herrer" var hjemme. Der fandtes her en smuk samling af den bedste del af litteraturen fra midten af det forrige århundrede. De bøger, der senere var købt, var anbragt i bogskabe i dagligstuen og i mrs. Hamleys boudoir. De, der fandtes i dagligstuen, var mere end tilstrækkelige til at beskæftige Molly; hun sad netop så fordybet i en af Walter Scotts romaner, at hun forskrækket fo'r op, da squiren en times tid efter frokost råbte ind igennem et

åbentstående vindue, om hun ikke havde lyst til at gå en tur med ham i haven.

"Det må dog være alt for kedeligt for Dem, stakkels pige, at sidde så alene, uden at have andet end bøgerne at beskæftige Dem med; min kone holder nu engang mest af at tilbringe sine morgentimer i ro, det har jeg sagt Deres fader, men jeg kan dog ikke lade Dem sidde så ganske alene her i dagligstuen."

Molly ville slet ikke have haft noget imod at læse *Bruden fra Lammermoor,* som hun netop var i færd med, til ende, men hun følte, at hun ikke kunne afslå squirens venlige tilbud. De gik ud i haven igennem drivhusene, hvor squiren undersøgte, om alt var i orden, og uddelte sine forskellige anvisninger til gartneren. Molly fulgte ham med hovedet fuldt af "Ravenswood", "Lucy Ashton" og de andre personer i den roman, hun netop havde læst. Endelig var squiren færdig og kunne nu hellige hende noget mere opmærksomhed, da de gik igennem den lille skov, som adskilte haven fra markerne. Molly løsrev sig fra sine tanker om det syttende århundrede, og hvorledes det nu end gik, så varede det ikke længe, inden hun uden at tænke over det, fremkom med det spørgsmål, der pinte hende så meget.

"Hvem var det, folk troede, at fader ville gifte sig med den gang – kort efter moders død?"

Hun sænkede stemmen, da hun udtalte de sidste ord, og talte i en mild, bedrøvet tone.

Squiren vendte sig om og så på hende, uden egentlig at vide hvorfor. Hun så meget alvorlig og lidt bleg ud, men hendes spørgende blikke fordrede et svar.

Nu havde squiren egentlig slet ikke noget at svare, for der var ingen, som med nogen berettigelse havde kunnet nævne mr. Gibsons navn sammen med nogen dames siden hans kones død; det var blot en løs gisning, der var fremstået af forholdene – en ung enkemand med en lille datter.

"Jeg har aldrig hørt tale om nogen bestemt, det lå blot i sagens natur, at man formodede, at han ville gifte sig igen; han kan jo også gøre det endnu, det er min mening, og det sagde jeg ham forleden dag, da han var herovre."

"Og hvad svarede han," spurgte Molly næsten åndeløs.

"O, han smilede blot og sagde intet. De skulle ikke tage Dem det så alvorligt, kære. Det er meget sandsynligt, at han slet ikke tænker på nogensinde at gifte sig igen; men selv om han nu gjorde det, så ville det da være meget heldigt både for ham selv og Dem."

Molly mumlede noget mellem læberne som til svar, som squiren udmærket kunne have hørt, hvis han havde valgt at gøre det, men i stedet skyndte han sig at forandre genstanden for samtalen.

"Se der!" udbrød han, da de med ét stod foran den store dam.

Midt i vandet lå der en lille ø, bevokset med høje piletræer lange bredden, mens mørke fyrretræer opfyldte det indre.

"Der må vi se at få Dem over en af dagene. Jeg benytter selv ikke båden meget på denne årstid, fordi fugleungerne endnu ligger i rederne mellem vandplanterne ved bredden. Der er både ænder og måger."

"O! Se, der er en svane!"

"Ja, der er fire i alt og hist ovre i træerne er der råge- og hejrereder. Hejrerne burde egentlig være der nu, de tog allerede

afsted i august, men jeg har endnu ikke set nogen. Men se, er det ikke en, der står på stenen derovre?"

"Jo, det tror jeg; men jeg har rigtignok aldrig set en hejre uden på billeder."

"De ligger altid i kamp med rågerne; det passer sig i grunden ikke for så nære naboer. Hvis begge hejrerne forlader deres rede, kan man være vis på, at rågerne øjeblikkelig ødelægger den. Roger viste mig engang en langbenet hejre, der blev forfulgt af en hel sværm råger, øjensynlig ikke med de bedste hensigter. Ja, Roger han er udmærket inde i alt, hvad der angår naturhistorien, det er kun skade, at han ikke kan tage en grad i det fag ved universitetet. Han ville have taget den med glans."

"Mr. Osborne er nok meget begavet?" spurgte Molly frygtsomt.

"Ja, han er et stykke af et geni. Ham er jeg også ganske stolt af. Det er, som jeg sagde i går i magistratsmødet: 'Jeg har en søn, som skal gøre sig bemærket i Cambridge, eller jeg skulle have taget meget fejl'. Men er det ikke et forunderligt træf," vedblev squiren, som om han ville til at fortælle Molly noget ganske nyt, "at jeg, en Hamley til Hamley, der nedstammer i lige linje fra, Gud ved hvem – Heptarkiet, siger man –. På hvad tid var Heptarkiet?"

"Det ved jeg ikke," svarede Molly ganske forbløffet.

"Nå! Ja, det må i alt fald have været før kong Alfred, der var konge over hele England, som De ved, men, hvad det nu var, jeg ville sige, at jeg, der er af en så god og gammel familie som nogen mand i England, ser ud, så en fremmed næppe ville antage mig for en gentleman, med mine røde kinder, store hænder og fødder og firskårne figur; og så Osborne, han ligner

nu ganske sin moder med sit fine ansigt, sine fine manerer og hænder og fødder så små som en dames! Han slægter, som jeg siger, sin moder på, skønt hun vel næppe ville kunne sige, hvem hendes oldefader var. Men Roger, han er en ægte Hamley til Hamley, og ingen skulle nogensinde falde på, at der flød adeligt blod i hans årer, så meget ligner han mig! Og dog er arvesølvet på Cumnor, som man gør så meget væsen af i Hollingford, i sammenligning med ham aldeles nybagt adel. Jeg talte i går med min kone om Osbornes forbindelse med en datter af lord Hollingford – det vil da sige, hvis han havde haft en – han har nu tilfældigvis kun drenge; men jeg er ikke ganske vis på, hvorvidt jeg ville have givet mit samtykke til en sådan forbindelse. Nej, jeg ved virkelig ikke, om jeg gjorde det, for ser De, Osborne får den allerbedste opdragelse, og hans forældre nedstammer fra Heptarkiet, men jeg gad nok vide, hvad Cumnorerne var på dronning Annes tid!" Han gik videre, grundende over, hvorvidt han kunne give sit samtykke til dette umulige giftermål; efter nogen tids forløb, da Molly havde glemt det hele, udbrød han: "Nej, jeg er vis på, at jeg ville have set højere til vejrs. Så det er måske godt, at lord Hollingford ikke har nogen datter."

Da de havde gået en god tur, takkede han med gammeldags høflighed for hendes behagelige selskab og sagde hende, at hun nu uden tvivl ville træffe fruen, som ville glæde sig ved at se hende. Han viste hende vejen, der førte til det røde hus, som man kunne se i nogen afstand mellem træerne, og så efter hende, indtil hun var kommet over markstierne.

"Det er en nydelig pige, Gibson der har," sagde han til sig selv, "men hvor hun dog tog på veje, fordi jeg sagde, at hendes fader

ville gifte sig igen. Det gælder nok om at tage sig i agt for, hvad man siger i hendes nærværelse. Mærkværdigt nok, at det aldrig er faldet hende ind, et hun kunne få en stedmoder. Ganske vist er en stedmoder jo rigtignok noget andet for en ung pige, end en anden kone er for en mand."

7. Ubehagelige udsigter

Havde end squire Hamley ikke været i stand til at give Molly et tilfredsstillende svar på hendes spørgsmål med hensyn til faderens andet ægteskab, var skæbnens gudinder i færd med at forberede et aldeles afgørende svar. Men de er listige væsener: næsten umærkeligt opfører de deres bygning, og som oftest med de ubetydeligste redskaber. Det første redskab ved denne lejlighed var den forstyrrelse, som Jenny, mr. Gibsons kokkepige, fik i sinde at forårsage, da Bethia fik sin afsked. Bethia var en fjern slægtning af Jenny, der også optrådte som hendes forsvarer og lod sig forlyde med, at det burde have været "fristeren" mr. Coxe, som skulle "have haft sin bog", og ikke Bethia, offeret. Mr. Gibson indså meget godt, at hun i grunden havde fuldkommen ret; og han sørgede også for at forskaffe Bethia en plads, der var fuldt så god som den, hun mistede. Ikke desto mindre behagede Jenny at sige op; og skønt nu mr. Gibson meget vel vidste fra tidligere tid, at dette intet havde at betyde, så var det ham dog ubehageligt hvert øjeblik i sit hjem af være nødt til at se på hendes sure miner og trevenhed, som Jenny ikke undlod at vise i fuldt mål.

Til disse huslige bekymringer kom en anden af større betydning. Miss Eyre var under Mollys fraværelse med sin moder og sine forældreløse nevøer og niecer taget til et bad, hvor hun skulle være forblevet en fjorten dages tid. Da der imidlertid var forløbet omtrent 10 dage, modtog mr. Gibson et velskrevet, elegant sammensat, beundringsværdigt

sammenlagt og ganske nydeligt forseglet brev fra miss Eyre. Hendes ældste nevø havde fået skarlagensfeber, og der var al sandsynlighed for, at de yngre børn ville blive angrebet af den samme sygdom. Det var jo meget ubehageligt for hende, at hun nu blev tvunget til at blive længere borte fra hjemmet, end bestemmelsen havde været, ikke for hendes egen skyld naturligvis, men fordi hun ikke kunne varetage sine pligter i mr. Gibsons hus, hvilket hun meget bad ham undskylde, idet hun tilføjede, at det måske, når alt kom til alt, var det heldigste, at hun blev noget længere borte, da Molly aldrig havde haft skarlagensfeber.

"Ja, Gud bevares," sagde mr. Gibson, idet han rev brevet midt over og kastede det ind i kakkelovnen, hvor det snart gik op i flammer. "Jeg ville ønske, jeg var fri for alle de fruentimmer med deres historier, så kunne jeg måske engang få lidt fred."

Det syntes, som om han havde glemt, at mr. Coxe var den egentlige årsag til al forstyrrelsen. Synet af martyr-kokkepigen, der med et dybt suk trådte ind i værelset for at tage af bordet, bestyrkede mr. Gibson i den beslutning, han havde fattet.

"Molly skal blive endnu nogen tid på Hamley," sagde han. "De har så ofte bedt, om hun må komme derover, nu tænker jeg, de skal få nok af hende. Jeg kan ikke have hende herhjemme nu; mrs. Hamley syntes at sætte pris på hendes selskab, og barnet er kommet til at se meget sundere og friskere ud. Jeg rider derover engang i dag for at se, hvorledes sagerne står."

Han fandt ved sin ankomst mrs. Hamley siddende under det store cedertræ på græsplænen. Molly syslede ved nogle blomsterbede i nærheden af hende og klippede efter hendes

anvisninger de lange, tørre stilke på nellikerne af og nippede visne roser.

"O, der kommer fader," udbrød hun fornøjet, da han red frem til det hvide stakit, som dannede et hegn om den pyntelige blomsterhave.

"De må endelig skynde Dem at komme herud," sagde mrs. Hamley, "jeg skal vise Dem mit rosentræ her; det er noget af det smukkeste, De nogensinde har set."

Mr. Gibson red hen til stalden med sin hest og gik derpå gennem huset ud i modtagelsesværelset under den skyggefulde ceder, hvor der fandtes stole, borde og bøger. Skønt han ikke gerne ville bede om, at Molly måtte forlænge sit besøg, anså han det dog for bedst straks at rykke ud med sit ærinde for siden i ro at kunne nyde den smukke, stille sommerdag på den kølige græsplæne, hvor luften krydredes af duften fra havens mange blomster. Han tog plads overfor mrs. Hamley.

"Jeg kommer her i dag, fordi jeg har en bøn til Dem, frue," begyndte han.

"Den er forud tilstået; kan De så forlange mere?"

Han smilede og bukkede, men opgav ikke emnet.

"Miss Eyre, som i mange år har været Mollys – guvernante må jeg vel kalde det – har ladet mig vide, at hun ikke kan komme så snart tilbage fra sin rejse, som hun ventede, fordi en af hendes små nevøer, som hun er sammen med, har fået skarlagensfeber."

"Ah! Jeg har gættet det! Men jeg vil komme Dem i forkøbet. Jeg håber ikke, De har noget imod, at Molly endnu i nogen tid holder mig med selskab, har De? Det er jo klart, at miss Eyre

ikke kan komme hjem foreløbig, og derfor må Molly naturligvis blive her."

"Netop, og jeg takker Dem særdeles meget, det var just, hvad jeg ønskede."

Molly klyngede sig op til sin fader og sagde:

"Fader! – Mrs. Hamley! – Jeg ved, De vil begge forstå mig: må jeg ikke komme hjem igen? Jeg er så lykkelig her, men – o, fader! jeg tror dog nok, jeg ville synes bedst om at være hjemme hos dig."

En ubehagelig mistanke opstod hos ham. Han vendte sig om og så stift og forskende ind i hendes uskyldige ansigt. Men hendes milde øjne udtrykte kun forbavselse over hans adfærd, men ikke spor af nogen anden følelse, som han frygtede for at finde. Et øjeblik havde han været i tvivl om, hvorvidt ikke den rødhovedede mr. Coxes forlibelse måtte have fremkaldt en lignende følelse hos hans datter, men han blev fuldstændig beroliget.

"Du er virkelig meget uhøflig, Molly, hvad tror du mrs. Hamley synes om en sådan adfærd; og tror du på den anden side ikke, at jeg gerne ville have dig hjem, hvis ikke bydende grunde talte imod det? Bliv du, hvor du er, og vær glad over, at du får lov til det."

Molly kendte ham godt nok til at vide, at det ikke kunne nytte at søge at bringe ham til at tage en anden bestemmelse; så fik hun en følelse af utaknemmelighed mod sin fader, forlod ham og gik hen til mrs. Hamley, og uden at sige noget, bøjede hun sig frem og kyssede hende. Mrs. Hamley tog hendes hånd og gjorde plads på sofaen ved sin side.

"Jeg ville selv have bedt om, at hun kunne blive her længere, mr. Gibson. Vi er blevet så gode venner, ikke sandt Molly? og når nu denne rare lille nevø af miss Eyre ..."

"Han skulle have et lag prygl," sagde mr. Gibson.

"Når nu han har givet os sådan en glimrende undskyldning, så vil jeg beholde Molle for meget lang tid. De må komme og besøge os rigtig tit. Der vil altid være plads til Dem her, ved De nok, og jeg kan ikke indse, hvorfor De ikke skulle benytte Hamley som udgangspunkt for Deres ture hver morgen, lige så godt som Hollingford."

"Tak skal De have. Hvis De ikke havde været så venlig mod min lille pige, kunne jeg være fristet til at sige noget meget uhøfligt til det, De netop sagde."

"Men kom dog endelig frem med det. De er alligevel ikke rolig, før De har sagt det."

"Mrs. Hamley har nu set, hvor jeg har min uhøflighed fra," sagde Molly. "Det er en arvelig egenskab."

"Jeg ville svare på Deres forslag om, at jeg skulle blive her på Hamley netop var sådan en kvindelig idé – venlig og velmenende, og fuldstændig blottet for sund sans. Hvordan i alverden skulle mine patienter finde mig her, en syv miles fra mit hjem? De ville opsøge en anden læge, og jeg vil være ruineret inden der var gået en måned."

"Kunne man ikke sende bud om det til dem? Det ville vel ikke koste stort."

"Fortræffeligt! Jeg skulle altså f.eks. lade gamle Goody Henbure, som stønner for hvert skridt, humpe afsted til mit hus, blot for at få den besked, at hun måtte opsøge mig et andet sted syv miles borte? Eller for at tage et eksempel fra den

modsatte ende af rangstigen, hvad tror De vil, lady Cumnors fed lakaj ville synes om at skulle ride helt ud til Hamley, hver gang hans herskerinde ville have fat i mig?"

"Godt, godt, jeg giver fortabt. Jeg er en kvinde. Molly, du er også en kvinde. Gå op og bed en af tjenerne om at bringe en portion jordbær med fløde herned til din fader. Det er også en ægte kvindelig idé, venlig og velment, men blottet for sund sans, for jordbær med fløde er usund kost, og han vil blive syg i morgen."

"Tal for Dem selv, mrs. Hamley," sagde Molly leende. "Jeg spiste en hel kurvfuld af de dejligste jordbær i går, og da mr. Hamley kom og så det, hentede han selv en stor kop fløde til mig i mejeriet. Men alligevel er jeg helt frisk og rask i dag."

"Det er en rigtig god pige," sagde mr. Gibson, da Molly var uden for hørevidde. Det var ikke ment som et spørgsmål, for han var på forhånd sikker på hendes svar.

"Ja, en allerkæreste pige. Jeg kan ikke sige Dem, hvor squiren og jeg holder meget af hende. Det glæder mig overordentlig, at jeg nu ikke så snart skal miste hende. Det var det første, jeg tænkte på i morges, at hun nu snart skulle tilbage til Dem, hvis jeg ikke kunne overtale Dem til at lade hende blive lidt længere. Og nu må hun blive her mindst to måneder endnu."

Det var fuldkommen overensstemmende med sandheden, når mrs. Hawley havde sagt, at squiren holdt meget af Molly. Det var en ubeskrivelig behagelig forandring for ham at se den unge livlige pige færdes omkring ham og med en venlighed og beredvillighed, der aldrig fornægtede sig, hjælpe ham med småtjenester og være en opmærksom tilhører, når han udbredte sig over et af sine yndlingsemner. Men hvad enten hun nu

valgte en ubelejlig tid til at meddele ham nyheder om Mollys forlængede ophold, eller han netop havde et anfald af sit dårlige lune, hvilket han ellers altid plejede at lægge bånd på i sin hustrus nærværelse, så meget er vist, at han modtog nyheden på en alt andet end venlig måde.

"Blive længere! Har Gibson bedt om det?"

"Ja! Og jeg ser virkelig ikke, hvor hun ellers skulle hen. Miss Eyre er borte, og så er det virkelig ingen behagelig stilling for hende, om hun skulle tilbringe sin tid hos sin fader, sammen med de to unge mænd."

"Det bliver jo Gibsons sag og ikke vor. Det skulle han have tænkt på, før han antog elever eller lærlinge, eller hvad det er, han kalder dem."

"Men, kæreste mand, jeg troede, du ville blive lige så glad som jeg ved at beholde Molly. Jeg har bedt hende blive her på ubestemt tid, mindst to måneder."

"Og så når Osborne og Roger kommer hjem?"

Der lagde sig en mørk sky over squirens pande. Hans hustru læste, hvad han tænkte.

"O, hun er aldeles ikke farlig for unge mennesker i deres alder. Vi to synes om hende, fordi vi kender hendes virkelige værd, men unge mænd på en- og toogtyve år fordrer noget mere for at skulle sætte pris på en ung dame."

"Fordrer, hvad fordrer de?" brummede squiren

"O, der er mange ting. En elegant fremtræden, en livlig konversation og mange andre småting. De ville ikke gang synes, at hun er køn; hun er alt for bleg."

"Ja, det er vistnok alt sammen meget fornuftigt; jeg for min part forstår ikke et ord af det. Men det ved jeg, at det er meget

farligt at lade to unge mennesker i tyverne leve samen med en syttenårs pige på en landejendom som her, hvor de altid må færdes med hinanden – hvad pokker hun så har på, eller hvordan hendes hår eller øjne ser ud. Og jeg sagde jo så udtrykkelig, at jeg ikke ville have, at Osborne eller i det hele taget nogen af dem skulle gå hen og forelske sig i hende. Det er en meget ubehagelig sag, meget ubehagelig."

Mrs. Hamley blegnede lidt ved disse sidste ord.

"Skulle vi da indrette det således, at de ikke kommer hertil, førend hun er borte; de kunne jo blive i Cambridge eller foretage en udenlandsrejse på nogle måneder."

"Nej, på ingen måde. Du har alt for længe glædet dig til, at de skulle komme. Jeg har godt set, hvorledes du har sat mærker i almanakken; nej, så vil jeg hellere bede Gibson hente sin datter, da det ikke er os –"

"Nej, gør dog endelig ikke det! Det ville jo stå aldeles i strid med, hvad jeg sagde i går, desuden var det alt for uhøfligt. Jeg beder dig, tal ikke med mr. Gibson om det!"

"Nå, nå, bliv blot ikke ivrig," – han havde en uhyre skræk for, at hun skulle få et af sine anfald – "jeg vil tale med Osborne om det, når han kommer hjem, og sige ham min mening om den ting."

"Og Roger er alt for optaget af sine naturvidenskaber, til at han skulle få tid til at forelske sig, om det så var i Venus selv. Han er slet ikke så følsom og fantasifuld som Osborne."

"O, det kender du ikke noget til. Man skal ikke være så sikker, hvad det angår. Med Roger havde det nu heller ikke så meget at betyde. Han ved jo, at han ikke vil kunne gifte sig før om flere år."

Hele den eftermiddag søgte squiren, at undgå at mode Molly, imod hvem han, som han selv vidste, havde været en ugæstfri forræder. Men hun var så fuldkommen uvidende om denne hans bestræbelse, så munter og elskværdig, uden den ringeste mistanke til squiren, hvor meget han end brummede, at de den følgende morgen atter var lige så gode venner som tidligere. Ved frokosten modtog squiren et brev, som han rakte sin kone og fik tilbage igen, uden at de ytrede andet med hensyn til dets indhold end:

"Meget heldigt!"

"Ja, fortræffeligt!"

Lidet anede Molly, at disse udbrud stod i forbindelse med den nyhed, mrs. Hamley i løbet af dagen fortalte hende, nemlig at hendes søn Osborne havde modtaget en indbydelse til at tilbringe nogen tid hos en ven i nærheden af Cambridge og måske senere skulle foretage en rejse med ham på fastlandet. Følgelig ville han ikke komme hjem sammen med Roger.

"Hvor det var kedsommeligt," udbrød Molly deltagende.

Mrs. Hamley var glad ved, at hendes mand ikke var til stede og kunne høre denne så oprigtige ytring fra Molly.

"De har ventet ham så længe. Det må være en bitter skuffelse."

Mrs. Hamley smilede – betydeligt lettet.

"Ja, ganske vist havde jeg ikke gjort regning på det, men vi bør betænke, at Osborne får en behagelig adspredelse. Og med hans poetiske evner vil han skrive os sådanne yndige rejsebreve til. Stakkels fyr! I dag skal han op til sin eksamen. Men vi er da alle visse på, at han vil stå sig godt. Jeg kunne jo nok have haft

lyst til at se ham, den kære dreng. Men det er vel bedst, som det er."

Denne ytring forundrede vistnok Molly lidt, men hun tænkte dog snart ikke mere på det. Det var også en skuffelse for hende, at hun ikke skulle få den smukke, glimrende udrustede, unge mand, hans moders yndling, at se. Hun havde ofte spekuleret på, hvorledes han vel nu kunne se ud, hvorledes den elskelige dreng på billedet i mrs. Hamleys værelse havde forandret sig i de ti år, siden det var tegnet. Hendes uendelig mange småbeskæftigelser bragte hende dog snart til at glemme sin skuffelse. Hendes dage på Hamley optoges med opfyldelsen af alle de små pligter, som ville have påhvilet en datter, hvis der havde været nogen i familien. Hun tilberedte squirens frokost, forelæste det, der var trykt med små bogstaver i hans blade, handelsberetninger og kursoversigter iberegnet. Hun fulgte ham troligt omkring i haven, hvor hun samlede blomster til at smykke dagligstuen med, førend mrs. Hamley kom ned; når den syge dame kørte ud, var Molly hendes stadige ledsager. Nu var hun også blevet så ferm i cribbage, at hun mageligt, når hun ville, kunne holde squiren stangen. Når hun ikke var optaget på denne måde, søgte hun gerne ind i det skumle bibliotek, hvor hun ofte sad timer igennem fordybet i de engelske klassikere. Sommerens dage gled let hen for denne lykkelige, syttenårige pige.

8. Faren skimtes

Den følgende torsdag var hele det ellers så rolige hus i bevægelse i anledning af Rogers hjemkomst. Mrs. Hamley havde i de sidste dage ikke syntes at være ganske så rask og fornøjet, som hun plejede; også squiren syntes at være gnaven uden nogen synlig grund. De havde ikke fortalt Molly, at Osbornes eksamen havde fået et temmelig uheldigt udfald. Alt, hvad hun kunne vide, var derfor, at der var passeret noget, man helst havde undgået, og hun håbede, at Rogers hjemkomst ville råde bod på det, for dertil fordredes der mere, end hun med sin gode vilje kunne udrette.

Den fastsatte dag bad stuepigen Molly undskylde en ubetydelig forsømmelse, da hun havde haft så travlt med at skure mr. Rogers værelse. "Ikke fordi det jo såmænd var så pænt i forvejen, som det kunne blive, men fruen ville altid have, at de unge herrers værelser skal vaskes, før de kom hjem. Havde det været mr. Osborne, så var hele huset blevet sat på den anden ende, men han var jo ganske vist også den ældste søn, og så var der jo nogen rimelighed for det." Det morede Molly at høre dette vidnesbyrd om de rettigheder, der tilkom arvingen til "det hele", men hun havde dog på den anden side selv levet sig ind i familiens måde at betragte "den ældste søn" på. I sin faders øjne var Osborne en repræsentant for den gamle familie Hamley til Hamley, den tilkommende ejer af de landstrækninger, der havde tilhørt den i tusinder af år. Hans moder klyngede sig til ham, fordi han i alt var hende så lig. Hun havde indprentet

Molly sin egen anskuelse, og til trods for, at hun havde moret sig over stuepigens ytringer, ville den unge pige dog omhyggeligt have våget over at vise arvingen al den ham tilkommende ærbødighed, såfremt han var kommet.

Efter morgenmaden trak mrs. Hamley sig tilbage til sine egne værelser, og Molly trak sig også tilbage, da hun følte, at forældrene vist helst ville være alene, når Roger kom.

Med sig havde hun et bind af Osbornes digte; mrs. Hamley havde læst dem højt for hende, og hun havde bedt om at låne manuskriptet for at afskrive et par af dem, som hun syntes særlig godt om. Arbejdet gik imidlertid ikke synderlig rask fra hånden; hun fortabte sig ofte i drømmerier og skuede ud af det åbne vindue, ud over haven og skoven, over hvilke middagssolen nu udgød sin blændende stråleglans. En dyb stilhed herskede i huset; Molly kom til at tænke på de gamle eventyr om et slot, hvor alle lå hensunkne i en tryllesøvn. Fluernes summen i det store gangvindue var den eneste lyd, hun hørte. Udenfor var der næsten lige så stille, og når undtages bierne, som med deres sædvanlige travlhed surrede rundt i blomsterbedene nedenfor vinduerne, lod alle levende skabninger til at nyde middagshvilens søde ro. Men det varede ikke længe, før man i det fjerne hørte lyden af muntre stemmer; det var høstfolkene, der på markerne var i færd med at bjærge høet, hvis duft af den milde vind bares hen til huset, blandet med vellugten fra de nærmere værende roser og levkøjer.

Da Molly var færdig med sin afskrivning, gav hun sig til at lære et lille digt udenad; mens hun var i færd med dette og mekanisk gentog et par af digtets linjer, hørte hun parkporten knirke på sine hængsler; vognhjul rullede hen over den tørre

grusgang, og lyden af en klar, fyldig stemme hørtes råbe et "Goddag!", der rungede i husets forhal og de lange gange. Forhallen var belagt med sorte og hvide marmorplader; trappen, der førte op til de øverste etager var ligeledes uden tæppe, da squiren var alt for stolt af de smukke egeplanker til at ville gemme dem væk, for ikke at tale om den stadige mangel på rede penge til at bestride en sådan udgift. Der var således meget lydt i den firkantede, rummelige forhal og de nøgne gange, og Molly hørte tydeligt først squirens: "Hurra, der har vi ham!" og derpå mrs. Hamleys milde, mere klagende velkomsthilsener, og til sidste den malmfulde stamme, som hun vidste måtte være Rogers. Derpå hørtes en åbnen og lukken af døre, og til sidst kunne man kun skelne en forvirret mumlen af flere personers stemmer i længere bortliggende værelse. Molly ville netop fordybe sig i sit digt, men nåede kun at fremsige den første linje:

"Jeg spurgte vinden, men den gav ej svar ..."

et par gange, da hun hørte mrs. Hamley komme hurtigt op ad trappen til det værelse, der stødte umiddelbart op til Mollys, hvor hun kastede sig i sofaen og brast i en halvt krampagtig gråd. Molly var alt for ung til, at hun skulle have kunnet tænke sig, at der kunne være noget til hinder for, at hun øjeblikkelig søgte at give den trøst, hun formåede. Hun gik derfor straks ind i mrs. Hamleys værelse, knælede ned ved hendes side og søgte at mildne den stakkels dames smerte ved venlige ord, som gjorde mrs. Hamley godt. I al sin sorg smilede hun til Molly og sagde til sidst:

"Roger har bragt os så dårlige efterretninger om Osborne."

"Hvilke?" spurgte Molly ivrigt.

"Jeg vidste allerede noget om det i mandags; han skrev i et brev, at han var kommet igennem, men stod temmelig langt nede på fortegnelsen over de studerende, der havde taget eksamen; squiren forstår sig nu ikke på de udtryk og lister, de bruger ved Universitetet, da i han aldrig selv har været der; han udspurgte derfor Roger, så snart han var kommet indenfor døren, og blev overordentlig vred og heftig, da han fortalte ham, hvorledes det hang sammen, og ved at trænge ind på ham, sagde Roger –"

En kvalt hulken afbrød hende.

Molly udbrød uvilkårligt:

"Jeg synes ikke, mr. Roger havde behøvet at tale om sin broders uheld så snart; han har jo næppe været en time her i huset."

"Stille, kære!" sagde mrs. Hamley. "Roger er så god. De kan ikke dømme om dette. Han havde næppe sat foden ind i spisestuen, førend squiren bestormede ham således med sine spørgsmål, at han ikke kunne undgå at svare. Alt, hvad han sagde – til mig i hvert fald – var, at Roger var nervøs, og hvis han havde kunnet konkurrere om en af prismedaljerne, ville han have besejret alle sine rivaler. Men når han har været så uheldig, som har var til eksamen, vil han næppe kunne gøre sig håb om at få et stipendium, som squiren så sikkert havde håbet på. Osborne var selv så sikker i sin sag, at Squiren ikke kan forstå, hvorledes det kan være gået ham så uheldigt, og jo mere han taler om det, desto mere vred bliver han. Han har nu gået og båret på det et par dage, og det har han aldrig godt af. Når noget går ham imod, er det altid bedst, han straks kan give sin vrede luft. Stakkels, stakkels Osborne! Jeg ville ønske, han var

kommet lige hjem, i stedet for at besøge sine venner, for jeg tror ikke, der er nogen, som kan trøste ham så godt som jeg. Men nu er jeg glad for, at han ikke er her. Det er bedst, hans faders vrede får tid til at køles af."

Mrs. Hamley var nu blevet mere rolig og sendte endelig Molly bort, idet hun sagde: "De et virkelig et velsignet barn for enhver moder, kære barn! De viser én så venlig medfølelse både i sorg og i glæde, når man er overmodig og forhåbningsfuld – jeg var så stolt og tillidsfuld blot for nogle dage siden – og når man er opfyldt af skuffelse. Da De nu er til stede ved bordet, kan vi også undgå at tale om det bedrøvelige emne; der er tider, hvor en fremmede nærværelse kan være overordentlig nyttig."

Molly tænkte over alt det, hun havde hørt, mens hun klædte sig om til bordet – hun tog sin nye, ternede, frygtelig smagløse silkekjole på til ære for den hjemkomne. Hendes agtelse for Osborne var ikke i mindste måde svækket ved hans uheld ved Cambridge. Derimod var hun – med eller uden grund – vred på Roger, som syntes hende at have bragt bekræftelsen af de slette efterretninger frem meget tidligere, end det egentlig havde været nødvendigt.

Hun gik ind i dagligstuen, alt andet end venligt sindet imod ham. Han stod og talte med sin moder; squiren havde endnu ikke indfundet sig. Mrs. Hamley gik hende i møde og forestillede hende så venligt for sønnen, at Molly, uskyldig og ligefrem, som hun var, og uden at kende til andre skikke end dem, der brugtes i Hollingford, og som var alt andet end formelle, halvt rakte sin hånd lidt frem for at byde ham velkommen, som hun havde hørt så meget om – sønnen af hendes gode venner. Hun var imidlertid sikker på, at han ikke

havde lagt mærke til denne bevægelse, for han bukkede blot for hende, og gjorde ikke mine til at tage hendes hånd.

Roger Hamley var en høj, kraftigt bygget ung mand, hvis ydre mere tydede på styrke end elegance; han havde brede, sunde ansigtstræk og brunt hår og øjne – de sidste lå temmelig dybt under hans tykke øjenbryn, og han havde desuden den vane at trække øjenlågene sammen, når han ville betragte én nøje, hvilket gjorde, at hans øjne så meget mindre ud end de egentlig var. Hans mund var stor og læberne meget bevægelige; når han morede sig særdeles meget over et eller andet, plejede han at afholde sig fra at le, så længe det var ham muligt ved visse konvulsiviske trækninger af læberne at holde munden lukket, indtil han til sidst brast ud i latter, hvorved hans smukke tænder – det eneste virkelig skønne ved hans ansigt – skinnede frem mellem hans mørke træk. Disse to sædvaner gav hans ansigt et mere vekslende udtryk, end man plejer at finde hos unge mænd. Hvad Molly angik, som just ikke betragtede ham med aldeles upartiske øjne den dag, forekom han hende simpelthen at være "tung og kluntet", og "en person, hun var vis på, at hun aldrig ville komme til at bryde sig om". På sin side syntes han ikke at bryde sig synderligt om, hvilket indtryk han gjorde på sin moders gæst. Han var i den alder, da unge mennesker mere beundrer en udviklet skønhed end et ansigt, der tegner til engang i tiden at kunne blive indtagende, og da de til fulde kender vanskelighederne ved at finde genstande at tale om med en ung pige på hendes alder. Desuden var hans tanker beskæftiget af andre genstande, som han rigtignok ikke turde berøre; imidlertid ønskede han dog at forebygge den trykkende tavshed, som han forudså ville finde sted, da hans fader var så

vred og misfornøjet og hans moder så bedrøvet. Han betragtede blot Molly som en lille, dårligt klædt og temmelig forlegen pige med sort hår og et intelligent ansigt, som måske kunne hjælpe ham med den tiloversværende del af aftenen at holde en almindelig samtale i gang – hvis hun ville, men hun ville ikke. Hun betragtede hans snaksomhed som et tegn på ufølsomhed, der oprørte hende. Hvor kunne han sidde og tale om ligegyldige ting, når hans moder sad ved siden af ham og med møje undertrykte sine tårer, og hans fader sad ved siden af og stirrede frem for sig med et mørkt udtryk og åbenbart ikke brød sig det mindste om, hvad der blev sagt. Fandtes der da ikke gnist af følelse hos mr. Roger Hamley? Molly ville da i det mindste vise, at *hun* havde nogen følelse og delte hans forældres sorg. Hun afholdt sig derfor aldeles fra at gå ind på hans plan, som han altså trods al sin anstrengelse til sidst måtte opgive. En gang løsrev squiren sig fra sine mørke betragtninger og brød sin tavshed, men kun for at henvende et par ord til hushovmesteren. Han følte trang til at nyde en bedre og stærkere vin end sædvanligt.

"Bring mig en flaske burgunder af dem med det gule segl."

Han talte meget sagte, og hushovmesteren svarede i den samme tone, men dog højt nok, til at Molly kunne høre det:

"Med Deres tilladelse, sir, der er kun seks flasker tilbage med det segl, og det er mr. Osbornes yndlingsvin."

Squiren vendte sig om og sagde vredt:

"Bring mig en flaske burgunder med gult segl, som jeg siger."

Hushovmesteren forlod højlig forundret værelset. Mr. Osbornes vilje og tilbøjeligheder havde hidtil været en lov i huset, som det ikke faldt nogen ind at sætte sig op imod. Når

han var hjemme, fik han sine yndlingsretter; den plads, han foretrak, blev ham indrømmet, og man sørgede for den temperatur i værelserne, han syntes bedst om, for han var den ældste søn, svagelig og familiens kloge hoved. Udenfor huset herskede den samme ånd; hvis mr. Osborne ønskede, at et bestemt træ skulle fældes eller blive stående, hvis han havde en eller anden grille angående vildtet eller foreslog en forandring i staldene, rettede man sig stedse efter hans vilje. Nu blev denne regel pludselig overtrådt, han skulle hente vinen med det gule segl, uden at han var tilstede, og den kom på bordet. Molly holdt hårdnakket på den agtelse, man havde indprentet hende for den fraværende Osborne, og for at vise dette i gerningen, skønt måske ingen ville lægge mærke til det, lagde hun sin lille hånd over sit glas, som tegn på, at hun intet ønskede, og at hun i hvert tilfælde ikke ville forurette den fraværende.

Efter middagsmåltidet sad de to herrer længe ved desserten, og Molly hørte dem le højt; siden så hun dem slentre ud i haven, da skumringen faldt på, Robert uden hat og med hænderne i lommerne ved siden af faderen, som nu oplivet af vinen atter talte på sin sædvanlige højlydte, skæmtende måde, som om Osborne aldrig havde været til. *Vae victis*!

Ved tavs opposition fra Mollys side og høflig ligegyldighed fra Rogers afværgedes således enhver tilnærmelse mellem de to. Han havde desuden mange måder at beskæftige sig på, hvorved han ikke ønskede noget selskab, selv om hun kunne have været ham et sådant. Det værste var, at han plejede at tilbringe hver morgen i biblioteket netop på den tid, da hun var vant til at ty derhen, førend mrs. Hawley kom ned. En dag, efter at han var vendt hjem, åbnede hun døren, der stod på klem, og så ham

sidde bøjet over en mængde bøger og papirer, der lå udbredt på det store bord; hun trak sig derfor atter sagte tilbage, førend han endnu havde set, hvem det var, der forstyrrede ham. Han red ud hver dag, undertiden omkring på markerne med faderen, undertiden længere ture alene. Molly ville gerne have ledsaget ham ved sådanne lejligheder, for hun holdt overordentlig meget af at ride; der havde også tidligere været tale om at sende bud over efter hendes pony og ridedragt, men efter nøjere overvejelse havde squiren dog ment, at det ville blive alt for kedeligt for hende at ride i skridt omkring på markerne med ham, og derfor blev det opgivet. Hvis hun nu havde haft sin pony der, kunne hun have redet ud med Roger, men nu tænkte ingen på at forny forslaget.

Når alt kom til alt, havde der dog været behageligere på gården, inden han kom.

Hendes fader kom temmelig ofte over og besøgte hende; undertiden blev han rigtignok så uforklarligt længe borte, at Molly begyndte at længes efter ham og undrede sig over, hvor han blev af. Men når han så kom, havde han altid så gode undskyldninger på rede hånd, at hun i almindelighed gav sig tilfreds. Ikke desto mindre havde hendes stadige spørgsmål i den senere tid været: "Hvornår må jeg komme hjem, fader?" Det var ikke, fordi hun var ulykkelig eller ikke havde det godt, hvor hun var; tværtimod, hun holdt overordentlig meget af mrs. Hamley og var squirens erklærede yndling; hun kunne stadig ikke fatte, hvorfor folk var så bange for ham, og om Rogers selskab end ikke tjente til at opmuntre hende, så forstyrrede det dog ikke hendes fred. Men hun længtes alligevel efter at komme hjem; af hvad grund kunne hun ikke gøre sig rede for; hun

vidste kun, at hun ønskede det. Mr. Gibson vidste imidlertid altid at anføre så gode undskyldninger, indtil hun blev træt af altid at blive overbevist om det rigtige og nødvendige i, at hun blev, hvor hun var. Og så kvalte hun det suk, der var i færd med at bryde frem, da hun vidste, at det mishagede hendes fader.

Under Mollys fraværelse styrede mr. Gibson mere og mere kursen ind i et andet ægteskabs havn. Han var rigtignok mere passiv end aktiv i denne sag, og han kunne med lethed have nægtet sin medvirken i de planer, der blev lagt for hans tilkommende lykke, men han indså ret vel, at et andet ægteskab var det bedste middel til at overhugge den gordiske knude, der dannedes af alle hans huslige besværligheder. Vi skal nu se, hvorledes det gik til, at mr. Gibson på ny blev smedet i Hymens lænker.

Da lady Cumnors to ældste døtre var blevet gift, fandt hun ved deres medvirken sine pligter som en beskytterinde for den yngste datter, lady Harriet, betydeligt lettede og begyndte at sygne lidt hen af mangel på beskæftigelse. Hun var imidlertid alt for energisk til uafbrudt at hengive sig til sin sygelighed; det var kun efter en lang række af middagsselskaber og sene aftenselskaber og under trykket af den trættende londoneratmosfære, at hun undertiden sank sammen. Hun efterlod da lady Harriet til lady Cuxhaven eller lady Agnes Manners, de to ældste døtre, og trak sig selv tilbage til det forholdsvis rolige Towers, hvor hun beskæftigede sig med velgørenhedshandlinger, der var blevet aldeles forsømte i den londonske tummel. Denne sommer havde hun tidligere end ellers følt sig træt og længtes efter landlivets ro. Hun troede også, at hendes helbred nu var mere alvorligt angrebet, end det

havde været nogensinde før; dette omtalte hun dog hverken for sin mand eller sine døtre, men betroede sig alene til doktor Gibson. Det kunne jo være muligt, at hendes frygt var ugrundet, og hun ville ikke tage lady Harriet bort fra den muntre by, hvor hun færdedes fra det ene selskab til det andet, ved sine klager, men på den anden side syntes hun dog ikke rigtig godt om at skulle være ganske alene i de tre eller fire uger, der ville hengå, førend hendes familie ankom til Towers, i særdeleshed da den årlige festlighed for skoledamerne var nærforestående, og både skolen og damernes besøg havde nu så temmelig mistet nyhedens interesse for hende.

"Torsdag den 19., Harriet," sagde lady Cumnor eftertænksomt; "hvad mener du om at komme ud til Towers den 18. og hjælpe mig over den lange, kedelige dag; du kunne blive på landet til mandag og hvile dig nogle dage i den frie landluft. Du ville så atter kunne hengive dig til dine adspredelser. Din fader ville følge dig, han kommer naturligvis derud."

"O, moder," sagde lady Harriet, den yngste, den smukkeste og den mest forkælede af husets døtre, "det kan umuligt lade sig gøre; der er først roturen til Maidenhead den 20., og det skulle gøre mig meget ondt, om jeg ikke kunne komme med der, så er der mrs. Duncans bal og Grisis koncert; bed mig ikke om at følge med dig, moder. Desuden ville jeg slet ikke være til nogen nytte. Jeg kan ikke føre en småkøbstads-konversation med min bedste vilje, og jeg er slet ikke inde i Hollingfords politiske liv. Jeg ville blot være til ulejlighed, det er jeg vis på."

"Det er meget sandt, kære pige," sagde lady Cumnor sukkende, "jeg havde ganske glemt turen til Maidenhead, ellers ville jeg ikke have anmodet om din ledsagelse."

"Det er ret kedeligt, at der ikke er ferie ved Eton nu, ellers kunne lord Hollingfords drenge prægtigt have hjulpet dig med at gøre honneurs, moder. Det er to raske drenge; hvor jeg morede mig hos sir Edwards, da de i deres bedstefaders hus gjorde honneurs for en lignende samling ydmyge beundrere, som du samler omkring dig på Towers. At se Edgar spadsere alvorlig omkring med en gammel dame med en uhyre stor sort hat på og meddele hende alle forønskede oplysninger så grammatisk korrekt som muligt; det glemmer jeg aldrig."

"Ja, jeg synes også godt om de drenge," sagde lady Cuxhaven, "de tegner til at blive fuldstændige gentlemen. Men hvorfor vil du ikke sende bud efter Clare, moder? Du kan jo godt lide hende, og hun er just den person, der vil kunne gøre fyldest overfor Hollingforddamerne; og det ville også være en beroligelse for os, når vi vidste, at hun var hos dig."

"Ja, du har ret, det var rart, om Clare kunne være her, men vi tør ikke tage hende fra hendes skole; jeg er bange for, at hun kommer dårligt nok ud af det alligevel. Hun har også været forunderligt uheldig, siden hun forlod os – først døde hendes mand, og så mistede hun sine pladser hos lady Davies og mrs. Maude, og fornylig har mr. Preston fortalt jeres fader, at det var alt det, at hun kunne komme ud af det i Ashcombe, skønt lord Cumnor lader hende bo gratis."

"Jeg kan ikke begribe, hvorledes det går til," sagde lady Harriet. "Vistnok er visdom ikke hendes stærke side, men hun er så behagelig i sin omgang og så nyttig. Jeg ville have troet, at enhver familie, der ikke lagde alt for stor vægt på skolelærdom, ville være glade for at få fingre i sådan en guvernante."

"Hvad mener du med ikke at lægge alt for stor vægt på skolelærdom? Det gør vel de fleste familier, som holder lærerinder til deres børn," sagde lady Cuxhaven.

"Alle bilder sig uden tvivl ind, at de gør det. Du er noget nøjeregnende i det kapitel, Mary; det var ikke tilfældet med moder, skønt hun selv troede det."

"Jeg begriber slet ikke, hvad du mener, Harriet," sagde lady Cumnor, ikke så lidt ærgerlig over denne ytring fra hendes kloge, men ikke alt for skånsomme datter.

"Nå, moder, jeg vil ikke sige andet, end at du sørgede for os efter bedste evne, men du var jo optaget af mange andre interesser, mens derimod Mary lader omsorgen for sine børn gå forud for alt andet, selv før sine pligter som hustru. Du gav os de bedste lærere i alle fag, og satte Clare til at påse, at vi passede vore lektier, hvilket hun også gjorde, så godt hun kunne; men du ved, eller rettere, du ved ikke, at flere af disse lærere forelskede sig i vor smukke guvernante, og at der således til stadighed gik skjult kurmagere og koketteri i svang, uden at det dog førte til noget. Desuden var du jo overlæsset med alskens gøremål: din stilling som fornem dame, feteret verdensdame, velgørenhedsdame og jeg ved ikke hvad, gav dig så meget at tage vare på, at du ofte kaldte Clare bort fra undervisningen, når vi havde allermest brug for hende, for at hun skulle skrive breve, stille regnskaber op og mange andre ting for dig, og følgen af det blev, at jeg nu er noget nær den mest uvidende unge dame i hele London. Men Mary fik en så glimrende undervisning af den stakkels godmodige, kejtede miss Benson og er så boglærd, at noget af hendes glans falder tilbage på mig."

"Tror du, det er rigtigt, hvad Harriet siger, Mary?" spurgte lady Cumnor lidt urolig.

"Jeg var så sjældent til stede ved undervisningen i Clares tid. Hun læste fransk med mig, og jeg husker, hun havde en udmærket accent. Både Agnes og Harriet holdt meget af hende; jeg var lidt skinsyg på miss Bensons vegne, og –" lady Cuxhaven tav nogle øjeblikke – "og det gjorde mig måske lidt uretfærdig mod hende. Jeg bildte mig nemlig undertiden ind, at hun smigrede og føjede mine søstre og ikke behandlede dem på en helt rigtig måde, men unge piger, som du ved, strenge dommere, og det er sikkert nok, at hun havde haft et byrdefuldt liv og vel nok havde lært overbærenhed. Jeg er altid fornøjet, når vi kan få fat i hende og skaffe hende en smule fornøjelse. Det eneste ved hendes opførsel, som ikke huer mig, er, at hun lader sin datter være så meget borte fra sig; vi kan aldrig få hende til at tage Cynthia med, når hun besøger os."

"Nu er du virkelig uretfærdig mod hende, Mary!" sagde lady Harriet, "hvad vil du da, at en stakkels kvinde, der må søge sit livs underhold som guvernante, skal gøre bedre end anbringe sin datter i et institut?"

"Nå, når alt kommer til alt, så er vi jo ikke her for at diskutere om Clares affærer, men for at sørge for moders bekvemmelighed. Jeg kan ikke indse, at hun kan gøre bedre end bede mrs. Kirkpatrick om at komme til Towers – naturligvis først, når ferien begynder."

"Her er hendes sidste brev," sagde lady Cumnor, der havde søgt efter det i sit skrivebord under sine døtres samtale. Idet hun holdt lorgnetten for øjnene, begyndte hun at læse: "'Mit sædvanlige uheld synes at have fulgt mig til Ashcombe' – hm,

hm, det er ikke det – 'mr. Preston er så god at sende mig frugt og blomster fra godset efter lord Cumnors venlige tilskyndelse'. – O, her er det! – 'Ferien begynder den 11., som det er skik i skolerne i Ashcombe; jeg må så se at komme lidt ud i det fri for at styrke mig til varetagelsen af mine pligter, som atter tager deres begyndelse den 10. august.' – I ser altså, at hun nu har sin frihed, såfremt hun da ikke har taget nogen bestemmelse for ferien. I dag har vi den 15."

"Jeg vil straks skrive til hende," sagde lady Harriet. "Clare og jeg har altid været rigtig gode venner; jeg var hendes fortrolige, da hun blev forlovet med stakkels mr. Kirkpatrick, og vort venskab har bestået uafbrudt siden. Jeg ved, at hun havde tre friere foruden ham."

"Jeg håber af mit ganske hjerte, at miss Bowes vil afholde sig fra at betro sine hjerteanliggender til Grace og Lily. Du kan ikke have været ældre end Grace nu er, dengang Clare blev gift," bemærkede lady Cuxhaven, fuld af moderlig bekymring.

"Nej, men jeg havde jo god rede på elskovsglæder og ditto sorger, takket være de kære romaner. Jeg er sikker på, at romaner er forbudt lekture for dine døtre, Mary, og derfor vil de ikke være i stand til at sympatisere med din lærerinde, hvis hun skulle være heltinde i en eller anden kærlighedshistorie."

"Lad mig ikke høre dig tale om kærlighed i den tone, bedste Harriet, det passer sig ikke. Kærlighed er en alvorlig sag."

"Kære moder, dine formaninger kommer igen for sent. Jeg har hørt så meget tale om kærlighed, at dens friskhed er forsvundet for mig, og derfor er jeg nu led og ked af den."

Denne bemærkning hentydede til en tvist, som hun for nylig havde haft med sine forældre, i anledning af et særdeles

fordelagtigt tilbud, som hun til deres store misfornøjelse havde afslået. Lady Cuxhaven ønskede ikke, at dette emne skulle bringes på bane, og derfor skyndte hun sig med at sige:

"Bed Clare tage den stakkels lille pige med til Towers, det vil måske more barnet. Lad mig se, hun kan vel nu være sytten år eller lidt mere; hun ville også være en god selskabsdame for dig, moder, hvis Clare ikke kan komme."

"Jeg var ikke ti år, da Clare giftede sig, og nu er jeg næsten niogtyve," sagde lady Harriet.

"Tal ikke om det, Harriet; i hvert tilfælde er du da kun otte og tyve, og du ser meget yngre ud. Du behøver heller ikke ved enhver lejlighed at fortælle, hvor gammel du er."

"Jo, nu behøvede jeg det netop. Jeg ville regne ud, hvor gammel Cynthia Kirkpatrick kan være nu. Hun kan bestemt ikke være langt fra de atten."

"Jeg ved, hun er på en skole i Boulogne, og derfor kan hun vel næppe være så gammel. Clare omtaler hende i sit sidste brev, – nå, her er det: 'Under disse omstændigheder' (hun mener skolens dårlige fremgang) 'må jeg give afkald på at have den kære Cynthia hjemme hos mig i ferien. Desuden falder også ferien i de franske skoler på en anden tid end i de engelske, og det ville indvirke forstyrrende på mine pligter som lærerinde, hvis hun kom til Ashcombe den 8. august, netop to dage førend min ferie er forbi.' I ser altså, at Clare har sin frihed, hvis hun vil komme til mig, og jeg tror nok, at det må være en ganske behagelig forandring for hende."

"Og Hollingford kommer ofte ud til Towers for at påse bygningen af sit nye laboratorium. Og Agnes har også i sinde at tage derud for at nyde landluften efter sin sygdom. Og endelig

tænker jeg, at min egen ringhed vil have fået nok af selskaberne om to eller tre uger, såfremt denne hede varer ved."

"Jeg tror også," sagde lady Cuxhaven, "at jeg kan få lejlighed til at besøge dig et par dage; jeg vil tage min lille Grace med, hun ser så bleg ud. Så tænker jeg, du ikke vil kede dig alt for meget, moder."

"Min kære," sagde lady Cumnor, idet hun rettede sig, "jeg keder mig ikke, så længe jeg opfylder de pligter, jeg har mod andre og mig selv."

Planen blev derpå meddelt lord Cumnor, som syntes særdeles godt om den, hvilket han da i øvrigt gjorde om alt, hvad hans kone foreslog. Lady Cumnors karakter var måske nok i virkeligheden lidt for stærk for ham, men han var altid opfyldt af beundring for alt, hvad hun gjorde og sagde, og plejede i hendes fraværelse at slå om sig med hendes klogskab, velgørenhed og værdige myndighed, som om han derved kunne hæve sin egen svage karakter.

"Prægtigt – en mageløs idé! Clare på besøg hos dig på Towers! Jeg kunne ikke selv have udtænkt noget bedre. Jeg tager med derud på onsdag for at være til stede ved festen på torsdag. Jeg morer mig altid godt på den dag; de er så nette og venlige, disse Hollingford-damer. Så tilbringer jeg en dag hos Sheepshanks, og måske rider jeg over til Ashcombe og besøger mr. Preston. Brune Jess kan vel gøre det på en dag, atten mil – det kan der ikke være tale om! Men så er der rigtignok O'Brien tilbage til Towers! – Hvor meget er to gange atten – tredive?"

"Seks og tredive," sagde lady Cumnor skarpt.

"Det er rigtigt; du har altid ret, kære! – Preston er ellers en dygtig fyr."

"Jeg synes ikke om ham," sagde mylady.

"Man må passe på ham, men en dygtig mand, det er han. Han ser også så godt ud. Det undrer mig, at du ikke synes om ham."

"Jeg lægger virkelig ikke mærke til, hvorledes en forvalter ser ud. Han hører ikke til den klasse i samfundet, hvis udseende jeg bryder mig om at kende."

"Ganske vist, ganske vist. Men han er nu alligevel en smuk karl; og hvad der skulle give dig interesse for ham, er den deltagelse, han altid udviser mod Clare. Jeg ved, at han sender hende frugt og blomster og vildt lige så regelmæssigt, som vi selv kunne gøre det, om vi var på Ashcombe."

"Hvor gammel er han?" spurgte lady Cumnor med en svag mistanke om årsagen til denne opmærksomhed.

"Henved syv og tyve tror jeg. O, jeg ser, hvor Deres Nåde vil hen. Nej, nej! det er han alt for ung til. Du må se dig om efter en eller anden midaldrende, hvis du ønsker at gifte Clare bort; Preston passer slet ikke."

"Du burde vide, at jeg ikke forstår mig på at stifte ægteskaber. Jeg har ikke gjort det for nogen af mine egne døtre, og jeg har heller ikke i sinde at gøre det for Clare," sagde hun, idet hun træt lænede sig tilbage i stolen.

"Nå, det var da ikke det værste, du kunne gøre. Jeg begynder at tro, at hun aldrig vil trives som skolelærerinde, skønt jeg rigtignok ikke kan fatte, hvad grunden kan være. Det burde dog være hende en god anbefaling, at hun har været så længe hos os og endnu kommer til os. Hvad mener mylady nu f.eks. om Gibson? Han er just i en passende alder – enkemand – bor i nærheden af Towers."

"Jeg bemærkede lige før, at jeg ikke forstår mig på at stifte giftermål. Var det ikke bedre, om vi talte om noget andet?"

De talte derpå ikke mere om mrs. Kirkpatricks udsigter, hverken hvad hendes skole eller mulige ægteskab angik.

9. Enkemanden og enken

Mrs. Kirkpatrick var kun alt for glad ved at modtage lady Cumnors indbydelse. Hun havde halvt om halvt håbet, at den ville komme, men dog ikke turdet sætte sin lid til, at dette håb skulle opfyldes, da hun troede, at familien endnu ville opholde sig nogen tid i London. Towers var et alt for behageligt og luksuriøst hus at tilbringe ferien i, til at hun ikke skulle have ilet med sine forberedelser til rejsen; disse forberedelser kunne i virkeligheden af nødvendighed ikke være store; den stakkels dame havde ikke meget at anvende på sin garderobe. Hun var meget net og behagelig i sit væsen, og det hjælper en hel del på et mindre rigt toilette; mere af smag end af virkelig dyb følelse var hun vedblevet at bære de forskellige mørke farver – violet og gråt – som med en vis tilsætning af sort anses for at betegne halvsorg. Man troede også, at hun klædte sig således for mr. Kirkpatricks skyld, men i virkeligheden var det, fordi det både så elegant ud og var meget besparende. Hendes prægtige hår havde denne lysebrune farve, som næsten aldrig gråner; og dels i bevidstheden af dets skønhed, dels fordi det var så bekosteligt hvert øjeblik at vaske de dyre kapper, gik hun altid med bart hår. Hun havde den ejendommelige, skære teint, som gerne følger med hår, der er eller engang har været rødligt, og den eneste forandring, årene havde medført i denne henseende, var, at hendes ansigtsfarve ikke længere skiftede med hver en flygtig sindsbevægelse, og at kindernes rødme ikke var så fin, som den havde været. Som attenårs pige havde hun rødmet

meget let, og slet ikke været utilfreds af den grund, da hun vidste, at det klædte hendes særdeles godt, men den tid var forbi; nu rødmede hun ikke længere. Hendes øjne var lyseblå, store og milde, men ikke synderligt udtryksfulde, hvilket måske til dels kunne tilskrives hendes lyse øjenhår. Figuren var blevet lidt fyldigere end før, men hendes bevægelser var så lette og elastiske som nogensinde. I det hele taget så hun meget yngre ud, end hun var; i virkeligheden var hun nemlig ikke langt fra de fyre. Hendes stemme var meget behagelig, og hun læste udmærket højt, hvilket lady Cumnor satte særdeles megen pris på. Af en eller anden uforklarlig grund var hun mere yndet af lady Cumnor end af noget andet medlem af familien, skønt de jo alle til en vis grad syntes om hende og fandt det behageligt og nyttigt at have en person om sig, der så godt kendte deres sædvaner og husets skikke, og som altid var beredt til at tale, når det ønskedes, og afgive en opmærksom tilhører, der forstod at gøre netop de bemærkninger, man ønskede, når talen var om almindelige konversationsemner; og hun havde takt nok til at indskrænke sig til sådanne småudråb af forundring, forbavselse og beundring, der kunne repræsentere en hvilken som helst mening, mår talen drejede sig om dyberegående genstande.

Det var en meget behagelig forandring for en stakkels lærerinde, hvis skole kun havde liden fremgang, at forlade sit ringe hjem med de simple møbler, den skumle udsigt og de ubehagelige omgivelser, som man så ofte ser dem i de mindre gader i småbyerne, for at indtage sin plads i det prægtige køretøj, der var sendt hende i møde fra Towers; hun var vis på, at veldresserede tjenere ved udstigningen ville tage sig af de til

hendes bagage hørende småsager, som hun selv havde måttet bære efter den lille vogn, der i Ashcombe besørgede hendes tøj til posthuset; endelig skulle hun nu atter for nogen tid dvæle i disse rige værelser, hvor hun i grunden følte sig langt mere hjemme end i det skumle hus, hun havde forladt om morgenen. Fulgt af lady Cumnors kammerjomfru ankom hun til det værelse, hun altid tidligere havde beboet. Hun satte sig ned i en blød lænestol, der stod ved sengen, og kom uvilkårligt til at anstille følgende betragtninger over den ublide skæbne, der var faldet i hendes lod:

"Man skulle tro, det var en let sag altid at have et toiletbord som dette i sit påklædningsværelse, men det er vanskeligere, end folk tænker," mumlede hun for sig selv. "Ingen ved det, andre end dem, der må kæmpe med så store vanskeligheder som jeg. Dengang jeg kom til Ashcombe, indrettede jeg mig et smukt toiletbord, overtrukket med hvidt musselin og pyntet med røde sløjfer, men røde bånd falmer og hvidt stof bliver nusset, og man har ikke altid råd til at købe nyt eller lade vaske så ofte, som man gerne ville. Og selv om man så har penge, er det ikke sikkert, man kan modstå fristelsen til hellere at bruge dem på noget andet: en ny kjole, lidt fin frugt eller et par små nipsgenstande, som ville tage sig godt ud i éns dagligstue. Og så bliver det til, at man klarer sig uden toiletbord og den slags bekvemmeligheder. Her agter de nu ikke penge mere end den luft, de indånder. Her spørger de ikke, hvad det koster at få en kappe vasket. O, det ville være anderledes, hvis de som jeg selv skulle tjene hver skilling, de bruger! Så måtte de også lægge deres hoveder i blød ligesom jeg for at få så meget som muligt ud af det. Jeg gad vide, om jeg hele mit liv skal slide og slæbe for

mit ophold? Det er ikke naturligt. Ægteskab er efter naturens orden; manden har så alt arbejdet, og konen kan give den fornemme dame i dagligstuen. Det gjorde jeg altid, da stakkels Kirkpatrick levede. Hvor det dog er bedrøveligt at være enke."

Og hvilken forskel var der ikke mellem de middagsmåltider, hun måtte deltage i med sine elever i Ashcombe, hvor store fade med kartofler spillede en fremragende rolle, og de udsøgte anretninger på gammelt Chelsea-porcelæn, der hver dag frembares for greven, grevinden og hende selv på Towers. Ingen af hendes elever kunne grue mere for slutningen på feriedagene; heldigvis var der endnu nogle uger til, i hvilke mrs. Kirkpatrick besluttede at nyde tilværelsen i fuldeste mål. Det jævne, behagelige liv på Towers blev dog en smule forstyrret ved lady Cumnors helbred, som netop nu var særdeles angrebent. Jarlen var vendt tilbage til London; Hendes Nåde var alene tilbage med mrs. Kirkpatrick, og hun besluttede at udnytte denne tid til at hvile sig rigtigt ud. Til trods for sin svagelighed havde hun dog i al sin værdighed ledet festen for skoledamerne den bestemte dag. Hun havde selv bestemt, hvilke drivhuse der under mrs. Kirkpatricks ledelse skulle beses, hvilke spadseregange, der skulle beundres, og hvornår man skulle vende tilbage til frokosten; endelig havde hun inde i huset underholdt en del ældre matroner, der havde vovet at antage, at varmen og spadsereturen dog måske ville være dem for besværlige, og derfor undslog sig for at følge med de andre damer, eller med de udvalgte få, som lord Cumnor selv viste rundt i de nye ladebygninger. "Med den største nedladenhed," som hendes tilhørerinder udtrykte sig, havde lady Cumnor underholdt dem om sine gifte døtres husvæsen, planer

angående børnenes opdragelse osv. Denne underholdning trættede hende imidlertid betydeligt, og da hele selskabet var taget afsted, ville hun efter al sandsynlighed være gået til ro, hvis ikke lord Cumnor i sit hjertes godhed uheldigvis havde gjort en bemærkning, som hun tog meget ilde op. Han gik hen til hende, lagde hånden på hendes skulder og sagde:

"Mylady har bestemt anstrengt sig alt for meget."

Hun satte sig rank op i stolen og sagde koldt:

"Når jeg er træt, lord Cumnor, skal jeg nok selv sige til."

Den øvrige del af aftenen viste hun sin træthed ved at sidde stiv og strunk i sin stol, afslå alle tilbud om støttepuder eller fodskamler og betragte det som en personlig fornærmelse, da man foreslog, at de alle skulle gå tidligere til ro end sædvanlig den aften. Denne selvbeherskelse vedblev hun med, så længe lorden var på Towers. Mrs. Kirkpatrick blev aldeles bedraget af det og erklærede lord Cumnor, at hun aldrig havde set den kære lady Cumnor se så stærk og rask ud som den aften. Men om han end ikke havde noget stærkt hoved, havde han dog et kærligt hjerte, og skønt han ikke kunne opgive nogen grund, var han dog vis på, at hans kone ikke var vel. Imidlertid turde han på ingen måde sende hende mr. Gibson uden hendes egen tilladelse. Da han forlod Towers, sagde var hans sidste ord til mrs. Kirkpatrick:

"Det er mig en stor trøst, at jeg ved mylady i så gode hænder som Deres; men lad Dem endelig ikke narre af hendes udseende. Hun vil ikke vedgå, at hun er syg, før det er umuligt for hende at undgå det. Tal med Bradley" (lady Cumnors kammerjomfru) "om det, og var jeg i Deres sted, så ville jeg sende bud efter Gibson. De kan sikkert sagtens finde på et eller

andet påskud." Idet han kom i tanker om den plan, han havde om at gøre et par af dem, som han havde omtalt for lady Cumnor i London, tilføjede han: "Få fat i Gibson, så han kan tilse Dem, kæreste; han er en meget venlig mand, og lord Hollingford siger, der ikke findes magen til ham her på egnen. De kan jo tale med ham om et eller andet, og imidlertid kan han se på mylady og sige Dem, hvad han mener. Lad mig så hurtigt som muligt få at vide, hvad han siger."

Men Clare var en lige så stor kujon som lord Cumnor, når det gjaldt om at handle imod myladys vilje. Hun vidste, at hun, hvis hun uden bestemt ordre sendte bud efter mr. Gibson, kunne falde således i unåde, at hun aldrig senere ville blive anmodet om at komme til Towers, og skønt livet der i al sin overflødighed ville være faldet mange andre meget ensformigt, faldt det dog netop på grund af sin magelighed og overdådighed særdeles i hendes smag. Hun forsøgte derfor at kaste det ansvar, lord Cumnor ville bebyrde hende med, over på kammerpigen Bradley.

"Mrs. Bradley," sagde hun en dag, "hvad mener De om myladys helbred? Lord Cumnor syntes, hun så temmelig medtagen og dårlig ud."

"Ja, mrs. Kirkpatrick, mylady er ikke mere sig selv lig. Jeg kan ikke få andet i mit hoved, end at hun er syg, skønt jeg ikke kan sige, hvorfor jeg tror det."

"Kunne De ikke gøre Dem et eller andet ærinde ind til Hollingford og se ind til Gibson og bede ham kigge herud en dag, når han kommer forbi?"

"Det ville være lige så godt som min afsked, mrs. Kirkpatrick. Mylady tåler ikke, at man handler uden hendes vidende, det ved

De nok. Den eneste, der kan komme ud af det med hende i den retning, er lady Harriet, og selv hun kan ikke altid komme nogen vegne."

"Nå – ja, så må vi sætte vor lid til, at der ikke er nogen fare på færde. Hun siger selv, at hun ikke fejler noget, og hun er jo nærmest til at vide det."

Men et par dage efter, at denne samtale havde fundet sted, sagde lady Cumnor selv til Clare:

"Vil du ikke skrive en lille billet til mr. Gibson og bede ham komme herud i eftermiddag. Jeg havde ventet, at han måtte være kommet af sig selv. Det burde han da rigtignok også have gjort, om også blot for at hilse på os."

Men mr. Gibson havde haft alt for travlt til at aflægge høflighedsvisitter, skønt han fuldt vel vidste, at man ventede sådanne af ham på Towers. Der var i hans distrikt udbrudt en heftig feber, som optog al hans tid; og ofte tænkte han med taknemmelighed på, af Molly var i god behold på det rolige Hamley.

Hans huslige bekymringer var ikke i mindste måde blevet forringede, tværtimod; en i sig selv ubetydelig, men for ham ærgerlig omstændighed havde fået bægeret til at flyde over og hans tålmodighed til at briste. En formiddag mødte han lord Hollingford på gaden; de kom i livlig diskussion om en videnskabelig opdagelse, som var lorden velbekendt, og som i høj grad interesserede lægen. Til sidst sagde lord Hollingford pludselig:

"Gibson, skulle De ikke kunne traktere mig med lidt frokost? Jeg har nu været omkring siden kl. 7 i morges og er så sulten som en ulv."

Mr. Gibson var glad ved at kunne få lejlighed til at vise sig gæstfri imod en mand, han agtede så højt som lord Hollingford, og førte ham med sig hjem til sin tidlige middag, men kokkepigens bedrøvelse over Bethias afskedigelse havde endnu ikke fortaget sig, hvorfor hun hverken glimrede ved punktlighed eller påpasselighed. Og mr. Gibson havde for resten heller ikke fæstet en ny pige til at varte op ved bordet i Bethias sted. Skønt nu mr. Gibson vidste, at hans sultne gæst med glæde ville have taget til takke med ost, brød, koldt kød eller lignende, kunne han dog hverken få dette eller middagsmaden ind i rette tid, hvor meget han end ringede og skældte ud, så meget han turde i lordens nærværelse. Endelig var middagsmaden færdig, men hvilken anretning? Dugen var alt andet end ren, tallerkenerne og glassene var ikke ordentligt pudset, alt savnede det præg af nethed og renlighed, han satte så megen pris på. Han gjorde ikke sin gæst nogen direkte undskyldning, men sagde blot, da de skiltes:

"Som De ser, kan en mand som jeg – enkemand med en datter, som ikke altid kan være hjemme ... ikke en gang have en så velordnet husholdning, som jeg med min knap tilmålte fritid så højligt kunne behøve."

Skønt han ikke direkte berørte det mislykkede middagsmåltid, stod det dog levende nok for hans tanke. Lord Hollingford tænkte nok også på det, da han svarede:

"Ganske sandt, ganske sandt. Men en mand i Deres stilling burde være fri for at tænke på husholdningen. De burde have nogen, der kunne sørge for det. Hvor gammel er miss Gibson?"

"Sytten år; det er en meget kilden alder for en moderløs pige."

"Ja, det er både sikkert og vist, kan jeg tænke mig. Jeg har ganske vist kun sønner, og jeg synes, det er slemt nok, at de ingen moder har, men med døtre er man naturligvis endnu værre faren. Men sig mig, Gibson – vi er jo gamle bekendte – har De aldrig tænkt på at gifte Dem igen? Det ville naturligvis ikke blive som Deres første ægteskab, men hvis De nu kunne finde en behagelig og dannet kvinde på tredive eller så, så tror jeg virkelig, at De ikke kunne gøre bedre end vælge hende til kone. De ville så atter få et hyggeligt hjem, og desuden kunne hun våge over Deres datter og give hende den kærlige omsorg og vejledning, som formodentlig alle unge piger i hendes alder trænger til. Det er et delikat emne, men jeg håber, De tilgiver mig, at jeg så frit har sagt min mening."

Mr. Gibson havde senere ofte tænkt på dette råd, men hvor skulle han søge en sådan "behagelig og dannet kvinde på tredive eller så"? Hverken nogen af miss'erne Browning eller miss Goodenough passede til hustru for ham eller stedmoder for Molly. Hans patienter på landet kunne deles i to skarpt adskille klasser: Forpagtere, hvis døtre manglede al god opdragelse og dannelse, og adelsmænd, hvis døtre formodentlig ville have troet, at verdens undergang var nær, hvis en landsbylæge skulle have fået i sinde at fri til dem.

Men den dag, mr. Gibson aflagde sit første besøg hos lady Cumnor, begyndte han at anse det for muligt, at mrs. Kirkpatrick kunne være den udvalgte. Han red bort med slappe tøjler, idet han tænkte mere på enken og på, hvad han vidste om hende, end på de recepter, han skulle skrive, eller på, hvilken vej han slog ind på. Han erindrede, at hun var en nydelig pige, da hun i sin ungdom var guvernante på Towers – det var nu meget

længe siden, mens hans hustru endnu levede – og han kunne næsten ikke forstå, at mrs. Kirkpatrick endnu så så ungdommelig ud efter så mange års forløb. Så havde han hørt, at hun var blevet gift med en præst, som kort efter var død. Han vidste, at hun senere havde været lærerinden hos forskellige familier, og at hun altid havde været meget yndet af familien på Towers, for hvem han, uafhængigt af deres rang, nærede megen agtelse. For et par år siden havde han hørt, at hun havde overtaget en skole i Ashcombe, en lille by, som lå i nærheden af en anden af lord Cumnors ejendomme. Ashcombe var et større gods end Towers, men slottet var ikke et så behageligt opholdssted som dette; det blev derfor overladt til mr. Preston, der beklædte en lignende post som mr. Sheepshanks på Towers. Nogle få værelser var reserveret familien, når den lejlighedsvis kom dertil, ellers havde mr. Preston, en smuk ungkarl, hele huset at råde over. Mr. Gibson vidste endvidere, at mrs. Kirkpatrick havde en datter, der omtrent kunne være på alder med Molly; hun havde naturligvis ingen formue, men han havde selv lagt en del til side, og hans praksis udvidedes snarere dag for dag, end den tog af. Da han var kommet så langt i sine betragtninger, var han ved den næste patient, han skulle besøge, og glemte for en tid alle tanker om ægteskab og mrs. Kirkpatrick. Engang senere på dagen erindrede han med en vis tilfredshed, at Molly havde fortalt ham nogle små enkeltheder, der var knyttet til hendes ufrivillige ophold på Towers for fem-seks år siden, hvilke han dengang syntes viste, at mrs. Kirkpatrick havde vist sig meget venlig og kærlig mod hans lille datter. Således stod sagen nu for hans vedkommende, og det blev den ved med i nogen tid.

Lady Cumnors helbred var angrebet, men det stod sig dog ikke så slet, som hun selv havde troet. Det var en stor trøst for hende at have mr. Gibson til at bestemme, hvorledes hun havde at forholde sig, hvad hun skulle spise og drikke, og hvad hun ikke måtte nyde. For folk, som har været vant til at afgøre og ordne alt, ikke alene for sig selv, men også for alle sine omgivelser, kan det være en stor behagelighed undertiden at underordne sig en andens vilje og kendelser og midlertidigt hvile fra den anstrengelse, det kræver at opretholde en personlighed som ufejlbarlig visdomskilde, og det bidrager meget til at genoprette et svækket helbred. Mrs. Kirkpatrick fandt i sit stille sind, at det aldrig havde været så let at komme ud af det med lady Cumnor som i denne tid, og såvel hun som mrs. Bradley lovpriste doktor Gibson, der "forstod at tage mylady på en så mageløs måde".

Der blev regelmæssigt afsendt beretninger om hendes sundhedstilstand til mylord og hendes døtre, men det var foreløbig blevet dem strengt forbudt at komme ud til godset.

Lady Cumnor ønskede ikke, at hendes familie skulle være vidne til, hvor svag hun for øjeblikket var både på legeme og sjæl. Hun havde aldrig tidligere været i en sådan stilling, og hun var bange for, at hun skulle miste sin vante indflydelse på sine omgivelser, hvis de så hende således. Undertiden skrev hun selv disse beretninger, til andre tider lod hun Clare gøre det, men hun læste dem da altid igennem. De svar, som hun modtog fra sine døtre, læste hun altid selv, men hun meddelte dog noget af deres indhold til "den gode Clare". Mylords breve måtte derimod enhver gerne læse, man behøvede ikke at frygte for, at der i dem skulle findes nogen familiehemmeligheder; der var

kun en del noget svulstige udtalelser om kærlighed og hengivenhed. Men engang stødte dog mrs. Kirkpatrick på en sætning i et brev fra lord Cumnor, som hun just læste højt for mylady, som slog hendes øje, før hun kom til den, og som hun ikke skulle have haft noget imod at springe over, hvis det kunne have ladet sig gøre. Men mylady havde et alt for skarpt blik. Efter hendes mening var Clare "et godt væsen, men så ikke synderlig kløgtig"; sandheden var, at hun ikke altid var heldig i at finde midler til at rede sig ud af en forlegenhed, skønt hun just ikke var nøjeregnende i valget af dem.

"Bliv ved. Hvorfor standser De? Der er vel ingen dårlige nyheder, måske om Agnes? – Giv mig brevet."

Lady Cumnor læste halvhøjt:

> "Hvorledes går det med Clare og Gibson? Du lod hånt om mit råd, at bringe det parti i stand, men jeg synes virkelig, at det måtte være behageligt for dig at fremme den sag, især da du dog alligevel skal opholde dig derude på gården, og jeg kan ikke tænke mig nogen mere passende forbindelse."

"O," sagde lady Cumnor leende, "nu kan jeg forstå, hvorfor De standsede, det var også flovt, at De skulle komme til at læse det, men De gjorde mig virkelig alligevel meget bange."

"Lord Cumnor holder så meget af at spøge," sagde mrs. Kirkpatrick, lidt forlegen, men dog hos sig selv aldeles enig med lord Cumnor, når han sagde, at "han ikke kunne tænke sig nogen mere passende forbindelse". Nu gjaldt det blot om, hvad lady Cumnor syntes om den idé. Hendes mand skrev rigtignok, som om der var nogen udsigt. Det var slet ikke ubehageligt at

tænke sig muligheden af det; det bragte et fint smil til at kruse hendes læber, da hun sad hos lady Cumnor, mens denne fik sin middagssøvn.

10. En krise

Mrs. Kirkpatrick havde læst højt for lady Cumnor, til denne var faldet i søvn, bogen hvilede på hendes knæ, mens hun syntes at se ud i parken gennem det åbentstående vindue, men i virkeligheden var hendes tanker ganske andre steder henne. Hun tænkte på, hvor behageligt det kunne være atter at få en mand, en, som kunne arbejde for hende, mens hun selv kunne tilbringe rolige dage i en blød lænestol i et smukt møbleret værelse, og hun var just i færd med at lade denne "én" antage lægens skikkelse, da en let banken på døren vakte hende af hendes tanker, og næsten førend hun kunne rejse sig, stod genstanden for hendes tanker for hende. Hun følte, at hun rødmede, og det mishagede hende slet ikke. Hun gik ham sagte i møde og pegede på den sovende lady.

"Meget vel," sagde han sagte, idet han kastede et blik på den slumrende dame, "må jeg ulejlige Dem et par minutter ind i biblioteket?"

"Vil han allerede fri?" tænkte hun med skælvende hjerte og i bevidstheden om sin beredvillighed til at modtage en mand, som hun en time tidligere kun havde tænkt på som en person der stod til rådighed for ægteskab og befandt sig i en stilling, der gjorde det muligt for han at gifte sig.

Hun fandt dog snart, at han kun ville stille hende nogle spørgsmål angående patienten, og begyndte allerede at kede sig lidt ved denne samtale, som ikke angik hende, om den end kunne være nyttig for ham.

Hun havde ingen anelse om, at han netop nu, da hun besvarede hans spørgsmål, tog en afgørende beslutning; hendes stemme var så mild og behagelig i modsætning til det brede sprog, han var vant til dagligt at høre. De harmoniske farver i hendes klædning og hendes yndefulde bevægelser udøvede den samme velgørende og beroligende indvirkning på hans nerver, som en kats spinden har på nogle mennesker. I går havde han tænkt mere på hende som en mulig stedmoder for Molly, nu begyndte han at tænke på hende som en hustru for sig selv. Erindringen om lord Cumnors brev bevirkede hos hende en vis forlegenhed, som klædte hende godt; hun ønskede at behage og håbede, at hun havde held med sig i sine bestræbelser. De talte endnu i nogen tid kun om grevindens helbredstilstand, da heldigvis en skylregn begyndte at piske mod ruderne. Mr. Gibson brød sig ellers kun lidt om regnvejr, men nu gav det ham et påskud til at forandre samtalens retning.

"Det har været et meget stormfuldt vejr i den sidste tid," sagde han.

"Ja, det har De ret i. Min datter skriver mig til, at paketten har måttet ligge to dage over i Boulogne i forrige uge."

"Miss Kirkpatrick opholder sig i Boulogne?"

"Ja, stakkels pige, hun er i et institut der for at perfektionere sig i det franske sprog. Men mr. Gibson, De må ikke kalde hende miss Kirkpatrick. Cynthia mindes Dem med så megen – hengivenhed, kan jeg næsten sige, fra den tid, da hun var Deres patient for fire år siden, da hun lå med mæslinger her. Kald De hende blot Cynthia; hun ville selv ikke synes om, at De kaldte hende med dette formelle miss Kirkpatrick."

"Det forekommer mig, at Cynthia er et så forunderligt navn, som man ellers kun træffer i poesi."

"Det er *mit* navn," sagde mrs. Kirkpatrick i en bebrejdende tone. "Jeg blev døbt Hyacinth, og hendes fader ville, at hun skulle opkaldes efter mig. Det gør mig ondt, at De ikke synes om det."

Mr. Gibson vidste ikke, hvad han skulle svare på dette. Han var ikke ganske forberedt på så hurtigt at gå over til personligheder. Imidlertid vedblev hun:

"Hyacinth Clare! Der var en tid, da jeg var ganske stolt af mit nydelige navn; og andre syntes også, at det var kønt."

"Jeg betvivler ikke –" begyndte mr. Gibson, men standsede straks igen.

"Måske var det uret af mig at give efter for hans ønske at få hende døbt med dette så romantiske navn. Det kan måske hos somme opvække fordom imod hende og det stakkels barn vil få nok at kæmpe med foruden det. Der er et stort ansvar forbundet med en datters opdragelse, mr. Gibson, især når kun den ene af hendes forældre lever."

"Ja, De har ret," sagde han, idet han tænkte på Molly; "skønt jeg skulle næsten tro, at en ung pige, som er så lykkelig at have en moder, ikke har lidt et så føleligt tab ved at miste sin fader, som den, der er moderløs."

"De tænker på Deres egen datter. Det var urigtigt af mig at tale, som jeg gjorde. Det kære barn! Hvor godt husker jeg ikke hendes søde lille ansigt, da hun lå og sov på min seng. Hun må være vokset betydeligt nu. Hun kan vel omtrent være på alder med min Cynthia. Hvor det skulle glæde mig at se hende!"

"Det håber jeg, De snart vil komme til; det skulle glæde mig at høre, hvad De synes om hende. Det skulle glæde mig, om De ville holde af min lille Molly – som – som Deres egen –"

Det var her, som om noget steg op i hans strube, som han måtte sluge, hvis han ikke ville kvæles.

"Vil han allerede fri? Mon han virkelig skulle?" tænkte hun, skælvende i forventningen om, hvad der ville komme.

"Kunne De holde af hende som af Deres egen datter? Vil De forsøge det? Vil De give mig ret til at forestille Dem for hende som hendes tilkommende moder – som min hustru?"

Så – nu var det sagt – enten det nu var tåbeligt eller klogt – sagt var det. Tanken om, hvorvidt det var et klogt skridt, han gjorde, faldt ham dog først ind, da ordene var udtalt og ikke kunne tages tilbage.

Hun skjulte ansigtet i sine hænder.

"O, mr. Gibson," sagde hun og brast derpå lige så meget til hendes egen som til hans forbavselse ud i tårer; det var en så mageløs beroligelse for hende at tænke, at hun nu ikke mere behøvede at kæmpe for sit udkomme.

"Bedste – dyrebareste," sagde han, idet han søgte at berolige hende, men var i stor forlegenhed med, hvilket navn han skulle give hende; hun syntes at forstå hans forlegenhed, og efter at have fattet sig en smule, sagde hun:

"Kald mig Hyacinth, Deres egen Hyacinth. Jeg kan ikke udholde at høre dette 'Clare', det minder mig så levende om mine guvernantedage, og de bør jo nu være aldeles glemt."

"Vistnok; men det forekommer mig dog, at De ikke kan have været mere agtet og afholdt, end De har været det her i familien."

"O, ja! De har været meget gode imod mig. Men man har dog altid måttet huske godt på, hvilken stilling man indtog."

"Vi må underrette lady Cumnor om, hvad der er sket," sagde han, idet han måske tænkte mere på de forskellige pligter, der nu påhvilede ham, end på, hvad hans tilkommende netop sagde.

"Det vil De nok gøre," sagde hun indsmigrende til ham. "Jeg holder altid mest af, at andre meddeler hende, hvad nyt der er passeret, så kan jeg bedre iagttage, hvorledes hun optager det."

"Gerne. Jeg vil gøre alt, hvad De ønsker. Skal vi gå ind og se, om hun er vågnet?"

"Nej! Det tror jeg ikke ville være rigtigt. Det var bedre, om jeg først forberedte hende lidt. Men så kommer De jo nok i morgen og underretter hende om det, ikke sandt?"

"Jo, det er måske også det bedste. Jeg bør også først underrette Molly om det. Hun har ret til at få det først at vide. Jeg håber, at De og hun skal komme rigtig godt ud af det sammen."

"Ja, det er jeg vis på. De kommer altså i morgen og meddeler lady Cumnor det? Jeg skal nok forberede hende."

"Jeg indser ikke nødvendigheden af nogen forberedelse, men det forstår De bedst, min kære. Hvornår kan det være Dem belejligt at se Molly?"

I det samme kom en tjener ind i biblioteket og gjorde pludselig ende på deres samtale.

"Hendes Nåde er vågnet og ønsker at tale med mr. Gibson."

De fulgte begge tjeneren ovenpå; mrs. Kirkpatrick gjorde sit bedste for at lade, som om intet var passeret; hun havde nu sine specielle grunde til, at hun helst først ville forberede mylady,

det vil sige på sin egen måde fortælle hende, hvor ivrig mr. Gibson havde været for at få hendes samtykke, og hvor meget hun selv havde stridt imod, før han aftvang hende det.

Men lady Cumnor havde skarpe øjne, både når hun var syg og når hun var rask. Hun var faldet i søvn, mens hun tænkte på det ovennævnte afsnit af hendes mands brev, og måske var det erindringen om det, der gav hendes tanker den retning, de tog, da hun vågnede.

"Det glæder mig, at De ikke er taget afsted, mr. Gibson. Jeg ønskede netop at sige Dem – Men hvad fejler I dog begge to? Hvad har De fortalt Clare? Jeg er vis på, at der er passeret noget."

Efter mr. Gibsons anskuelse var der nu ikke andet for end ganske simpelt at fortælle mylady alt. Han tog derfor mrs. Kirkpatricks hånd og sagde lige ud:

"Jeg har spurgt mrs. Kirkpatrick, om hun ville være min hustru og en moder for mit barn; og hun har givet sit samtykke. Jeg ved næppe, hvorledes jeg skal takke hende nok for det."

"Nå, det glæder mig virkelig. De vil sagtens komme godt ud af det. Nå, giv mig nu Deres hænder, begge to." Derpå tilføjede hun smilende: "Jeg fik da ikke for meget at gøre for at bringe det i stand."

Mr. Gibson så forundret på hende ved disse ord. Mrs. Kirkpatrick rødmede.

"Har hun ikke fortalt Dem noget om det? Så må jeg fortælle Dem det. Det er alt for morsomt til, at det skulle glemmes så hurtigt, især da alt har fået et så godt udfald. Da der i morges kom et brev fra lord Cumnor, bad jeg Clare læse det højt for mig; med et standser hun, jeg blev forskrækket og troede, at der

var hændt Agnes noget; jeg tog derfor brevet fra hende og læste det – Men De må selv høre det. Hvor er brevet, Clare? O, her er det! *'Hvorledes går det med Clare og Gibson? Du lod hånt om mit råd at bringe det parti i stand, men jeg synes virkelig, det måtte være behageligt for dig at fremme den sag, især da du dog alligevel skal opholde dig derude på gården; og jeg kan ikke tænke mig nogen mere passende forbindelse.'* De ser, at De har mylords samtykke. Men jeg skal dog skrive ham til, hvorledes I ordnede denne sag alene uden min hjælp. Nu vil jeg blot gøre Dem nogle spørgsmål som læge, så kan De og Clare ende Deres *tête à tête*."

Men ingen af dem brød sig nu så meget om at fuldende den afbrudte samtale, efter at de havde hørt lord Cumnors brev blive læst op. Mr. Gibson forsøgte at lade være at tænke på det, da han havde en anelse om, at han ved at drøfte det nærmere måske kunne komme til allehånde slutninger med hensyn til den samtale, der sluttede med hans frieri. Men ladyen ville have sin vilje frem nu som altid.

"Nå, nu ingen narrestreger. Mine døtre skal altid have en samtale under fire øjne med deres tilkommende, enten de vil eller ej; der er så meget at tale om før ægteskabet, og I to er da gamle nok til at være kommet ud over generthedens periode. Nå, gå så."

Der var således intet andet for dem at gøre end at vende tilbage til biblioteket. Mrs. Kirkpatrick surmulede lidt. Mr. Gibson følte derimod sit eget rolige, lidt sarkastiske Jeg, som aldeles var forsvundet, da han sidst var i biblioteket, vende tilbage.

Hun begyndte, halvt grædende:

"Jeg gad vide, hvad stakkels Kirkpatrick ville sige, hvis han kunne vide, hvad jeg har gjort. Han kunne aldrig lide, at man talte om at gifte sig anden gang."

"Lad os håbe, at han ikke ved det, eller at han, hvis han skulle vide det, nu er blevet klogere – jeg mener, at han nu må kunne indse, hvor ønskeligt det i visse tilfælde kan være at gifte sig anden gang."

Hvorledes det nu end var, så var denne befalede sammenkomst ikke så tilfredsstillende som den første, og mr. Gibson blev snart enig med sig selv om, at han nødvendigvis måtte fortsætte sine sygebesøg.

"Vi skal nok inden lang tid komme ud af det med hinanden," tænkte han, da han red bort; "man kunne heller ikke vente, at vore anskuelser straks med det samme skulle gå i samme retning; det ville jeg ikke engang have syntes om. Det ville virkelig være alt for kedsommeligt, om man fra sin hustru stadig skulle høre et ekko af ens egne meninger. Men jeg må nu allerførst underrette Molly om det, der er passeret, det kære barn; hvad mon hun vil sige til det? Det er dog for en stor del for hendes skyld, at jeg har gjort det."

Han fortabte sig nu i betragtninger over alle mrs. Kirkpatricks gode egenskaber og de fordele, hans datter kunne have af det skridt, han netop havde gjort.

Det var alt for sent at tage over til Hamley den dag, da gården lå temmelig langt borte fra Towers; men den følgende dag tidligt om morgenen var han allerede på vejen i håb om at få en halv times samtale med Molly, før mrs. Hamley kom ned. Han tænkte, at hans datter kunne behøve nogle venskabelige råd

efter at have hørt hans meddelelse, og han vidste, at ingen var mere skikket til at give dem end mrs. Hamley.

Det var en smuk, varm sommermorgen. På markerne var høstfolkene ivrigt i færd med den tidlige havrehøst. Da mr. Gibson langsomt red hen ad vejen, kunne han se dem over de høje hække eller høre den langsomme, afmålte lyd, når de høje skår faldt for leerne. Arbejderne talte ikke sammen, det syntes, som om heden var alt for trykkende til det; den store hund, der passede på deres klæder og dunke, lå gispende på den anden side af det elmetræ, hvor mr. Gibson standsede et øjeblik for at betragte det foran ham liggende landskab og måske også for at vinde lidt tid for den samtale, som han ønskede var vel overstået. Et øjeblik efter greb han sig imidlertid i sin svaghed og satte sporerne i hestens sider; i skarpt trav nåede han til Hamley. Han kom tidligere, end han plejede. Alle staldkarlene var i marken, men det betød intet for mr. Gibson. Han løste sadelgjorden på sin hest og satte den selv ind i stalden, efter at have ført den et bar gange omkring i gården.

Han gik ind i huset og tog vejen til dagligstuen, idet han dog halvt stolede på, at Molly skulle være i haven. Hun havde også været der, men da det var alt for trykkende hedt til at være i det frie, havde hun snart taget sin tilflugt til dagligstuen. Overvældet af varmen var hun der faldet i søvn i en lænestol med sin hat og en bog på skødet. Hun så så barnlig og elskværdig ud, at hendes fader blev varm om hjertet ved at se hende.

"Molly," sagde han sagte, idet han tog hendes lille, brune hånd, der hang ud over stolearmen, "Molly!"

Hun åbnede øjnene uden i det første øjeblik at se noget klart for sig. Men straks derpå funklede hendes blik, og hun sprang op og kastede sig om hans hals, idet hun udbrød:

"O, kære, kære fader! Hvorfor kom du, mens jeg sov? Så mistede jeg jo al den fornøjelse, der er ved at holde udkig efter dig."

Mr. Gibson blev lidt blegere, end han ellers var. Han holdt endnu hendes hånd i sin og trak hende ned ved sin side i sofaen i stor forlegenhed for, hvad han skulle sige. Han havde imidlertid god tid til at betænke sig, for hun hørte ikke op med sin sladren.

"Jeg var så tidligt oppe! Det er så mageløst behageligt at være ude i den friske morgenluft. Men det har vist gjort mig søvnig. Men er det ikke også en prægtig, varm dag? Jeg gad vide, om Italiens himmel, som de taler så meget om, kan være mere blå og herlig end den, vi her ser over os?"

Hun trak hånden til sig for med begge hænder at dreje faderens ansigt, så han kunne se, hvad hun mente. Hun var vistnok lidt overrasket ved hans usædvanlige tavshed, men vedblev dog:

"Har du ikke hørt noget fra miss Eyre, fader? Hvordan mon hun har det? Og hvad er det for en feber, der er brudt ud, og som de alle sammen taler om herude? Hør, ved du hvad, du ser virkelig ikke rigtig rask ud! Du trænger til mig derhjemme. Hvornår må jeg komme hjem igen?"

"Ser jeg ikke rask ud? Det er noget, du bilder dig ind, du lille gås. Jeg befinder mig tværtimod usædvanlig vel; og det bør jeg da også, når jeg har en sådan nyhed at fortælle dig, som jeg har. Kan du gætte, hvad det er?"

Han følte vistnok, at han kom temmelig kejtet frem med sit ærinde, men nu måtte det frem, hvordan det så gik.

"Hvorledes skulle jeg kunne gætte det?" sagde hun; men hendes tone forandredes pludselig; hun havde en forudfølelse af, at det ikke var noget godt.

"Ser du, kære barn," sagde han og tog atter hendes hånd, "du befinder dig slet ikke i nogen heldig stilling – en ung pige, der vokser op i et hus, som mit – blandt unge mænd – det var også forbandet dumt af mig. Og når jeg så oven i købet må være så meget hjemmefra."

"Men jeg har jo miss Eyre," sagde hun, opfyldt af en ubestemt frygt for, hvad der skulle komme. "Den kære miss Eyre, jeg behøver ikke andre end hende og dig."

"Men der kan komme en tid, da miss Eyre ikke, som nu, kan være hos dig; hendes hjem er ikke hos os, hun har andre pligter at opfylde. Jeg har længe været i stor forlegenhed med hensyn til dette punkt, men jeg har nu endelig gjort et skridt, som jeg håber vil gøre os begge lykkeligere."

"Du vil gifte dig igen," sagde hun i en rolig, men kold tone, idet hun langsomt trak sin hånd ud af hans.

"Ja, med mrs. Kirkpatrick – du husker hende jo nok? De kalder hende Clare på Towers. Det var hende, der var så venlig imod dig den dag, du blev efterladt på Towers."

Hun gav intet svar. Hun kunne ikke finde ord, og hun var desuden bange for at sige noget, for at ikke den storm af vrede, mishag og harme, som rasede i hendes bryst, skulle give sig luft i gråd og hulken eller, hvad der var værre, i hårde ord, som aldrig ville kunne glemmes. Det forekom hende, som om den

plet jord, hvorpå hun stod, blev revet løs og drev med hende ud på det ensomme, uendelige hav.

Mr. Gibson så ret vel, at hendes tavshed ikke var naturlig, og han gættede halvt grunden til det, men han tænkte på, at hun behøvede tid til at gøre sig fortrolig med det nye forhold, og han var for sig selv overbevist om, at det kun ville være til hendes gavn. Det var ham en lettelse at vide, at han nu var befriet for den hemmelighed, der havde tynget så hårdt på ham i de sidste fire og tyve timer. Han fortsatte med at opregne fordelene ved dette ægteskab; han kunne dem nu udenad.

"Hun passer særdeles godt til mig," sagde han. "Jeg ved ikke bestemt, hvor gammel hun er, men hun kan vel omtrent være de fyrre. Jeg ville slet ikke have brudt mig om at ægte en yngre. Hun er meget agtet af lord og lady Cumnor og deres familie, og det må jo allerede i og for sig betragtes som et godt vidnesbyrd. Som følge af de cirkler, hun har bevæget sig i, har hun et meget behageligt og dannet væsen; og du og jeg, Molly, er nok tilbøjelige til at være lidt ligefremme nu og da; nu kommer vi til at stramme os lidt an."

Ingen bemærkning fra Molly fulgte på denne lille spøg, og han vedblev:

"Hun er vant til at styre en husholdning – en økonomisk husholdning – for i de sidste år har hun haft en skole i Ashcombe og har selvfølgelig måttet opfylde alle pligter, en stor familie medfører. Endelig har hun en datter – omtrent på din alder, Molly – som naturligvis skal bo hos os; hun vil blive et behageligt selskab – en søster for dig."

Molly var fremdeles tavs, men udbrød så endelig:

"Jeg blev altså sendt hjemmefra, for at alt dette i ro kunne blive arrangeret i min fraværelse?"

Hun talte ud af sit hjertes bitterhed, men hun forskrækkedes selv over den virkning, hendes ubetænksomme ord frembragte. Hendes fader sprang op og forlod hurtigt værelset, idet han sagde noget til sig selv, som hun dog ikke kunne høre, skønt hun løb efter ham, fulgte ham gennem forstuen, ud i gården og ind i stalden.

"O, fader, fader – jeg ved ikke, hvad jeg siger – om dette forhadte, forfærdelige –"

Han førte sin hest ud af stalden. Hun vidste ikke, om han hørte, hvad hun sagde. Idet han steg til hest, vendte han sig om til hende; hans ansigt var blegt og strengt.

"Det er vist bedst for os begge, om jeg forlader dig nu. Vi kunne ellers sige ting, der er vanskelige at glemme. I morgen kommer jeg igen, så vil vi være mere rolige; du vil så have tænkt over, hvad jeg har sagt dig, og set, at en af mine vigtigste bevæggrunde til at gøre dette skridt var dit bedste. Du kan fortælle mrs. Hamley om min forlovelse – jeg ville selv have gjort det. Jeg kommer igen i morgen. Farvel, Molly."

Længe efter, at han var redet bort, længe efter, at lyden af hans hests hove var hendøet på stenbroen, stod Molly på det samme sted med hånden over øjnene, idet hun stirrede ud i det tomme rum foran sig, hvor hun sidst havde set sin fader. Hun trak vejret med anstrengelse, og to eller tre dybe suk steg op fra hendes beklemte bryst. Til sidst forlod hun stedet, men hun kunne ikke gå ind i huset for at fortælle mrs. Hamley, hvad der var foregået; hun kunne ikke glemme, hvorledes hendes fader havde set på hende, talt til hende og – forladt hende.

Gennem en sidedør gik hun ud i haven og fordybede sig i de mørkeste, mest skjulte alleer. Ingen skulle vide, hvor hun gik hen, og, tilføjede hun med den utaknemmelighed, som ulykken fører med sig, der var jo heller ingen, som brød sig om det. Mrs. Hamley havde sine egne interesser, hun var vistnok meget venlig og god, men hun var jo dog en fremmed, som ikke ville kunne forstå den bitre sorg, som nagede Mollys hjerte. Hun nærmede sig hurtigt målet for sin gang – en græsplæne, der næsten helt skjultes af en hængeasks grene, og som var beliggende hinsides den lille skov på en bred terrasse. Der var derfra en prægtig udsigt over landskabet, og uden tvivl var den i tidligere dage blevet anlagt for denne smukke udsigts skyld, uden tvivl havde her i gamle dage damer i fiskebensskørter og herrer med allongeparykker og kårder ved siden benyttet den som spadseregang; nu kom der aldrig nogen, det skulle da være, at squiren og hans sønner en sjælden gang skråede over den for at komme gennem et lille led, der førte til engen nedenunder. Molly stod næsten i den formening, at hun var den eneste, der kendte til bænken under asken, da gartneren i almindelighed ikke kom udenfor køkkenhaven og de dele af blomsterhaven som dagligt besøgtes af familien.

Da hun var kommet til dette sted, gav hun sine tårer frit løb; hun havde så mange grunde til at være bedrøvet; hendes fader ville gifte sig igen – han var vred på hende; hun havde handlet overilet mod ham – når han blev gift, ville han ikke bryde sig mere om hende – hans barn – og han ville glemme hendes egen, kære moder. Endelig blev hun træt af at græde og genvandt noget af sin tidligere rolighed, dog kun for atter lidt efter at hengive sig til sin fortvivlelse med fornyet heftighed.

Hun havde kastet sig ned på jorden og lænede sit hoved op mod den gamle, mosbegroede bank, idet hun skjulte ansigtet i sine hænder.

Hun så ikke Roger Hamley, der gennem den lille, hvidmalede låge vendte tilbage fra engene, hvor han havde været ude at søge efter de i moser og kær skjulte skatte, som han havde gemt i et lille net, der hang over hans skulder. Han var nu i færd med at begive sig hjem til frokosten, et måltid, som han altid havde en fortræffelig appetit til, skønt han altid i teorien søgte at hævde dets unødvendighed. Men han vidste, at hans moder gerne ønskede hans selskab på den tid, og dette blev ham et kærkomment påskud til at sætte sine teorier til side.

Han lagde ikke mærke til Molly, da han skråede over terrassen på sin vej hjemefter. Han var kommet henved en snes skridt ned ad den smalle sti, der gik over terrassen, da han mellem græsset og de vilde planter opdagede én, der var meget sjælden, og som han længe havde søgt. Forsigtigt lagde han sit net ned i græsset, således at intet af dets kostelige indhold kunne slippe ud, mens han selv med lette og forsigtige skridt hentede sin skat. Han elskede naturen så højt, at han efter gammel vane altid undgik at nedtræde en plante eller blomst, når det ikke var nødvendigt; hvem kunne vide, hvilken længe søgt plante eller insekt, der kunne udvikle sig mellem det, som nu syntes så aldeles uden værd?

Hans vej førte ham hen i nærheden af asken; med ét standsede han; det forekom ham, at han så en lys klædning på jorden under det store træ, det var, som om en person hvilede i en halvt liggende stilling på bænken; måske havde hun fået ondt eller var besvimet? Han standsede et øjeblik. Men lidt efter lød

Mollys hulken højere end før, og han hørte nogle ord blive udtalt.

Det var Molly Gibson, som med brudt stemme udbrød:

"O, fader, fader! blot du ville komme tilbage!"

Et øjeblik anså han det for bedst at gå bort, inden hun mærkede, at han var til stede; han gjorde sagte et par skridt tilbage, men hørte da atter et nyt udbrud af den klagende hulken. Det var alt for langt for hans moder at gå, ellers ville hun have været den bedste trøster for den unge pige, af hvad beskaffenhed hendes sorg end var. Enten det nu var rigtigt eller ej, vendte han sig om og nærmede sig hende, da han atter hørte lyden af hendes bedrøvede stemme. Hun fo'r op, da han stod tæt ved hende; hun søgte at undertrykke sin hulken og strøg instinktivt sit lange hår, der var faldet uordentligt ned, tilbage.

Han fæstede et alvorligt, venligt og deltagende blik på hende, uden at han egentlig vidste, hvad han burde sige under disse omstændigheder.

"Er det allerede frokosttid?" spurgte hun, idet hun søgte at bilde sig ind, at han ikke havde lagt mærke til sporene af hendes tårer og hendes forstyrrede udseende, at han ikke havde set hende ligge grædende på jorden.

"Det ved jeg ikke. Jeg var i færd med at gå hjem til frokost. Men – det var mig umuligt at gå her forbi, da jeg få Deres bedrøvelse. Er der hændet noget? – jeg mener noget, jeg kan være Dem til nogen hjælp med, for jeg har naturligvis ikke ret til at stille nogen spørgsmål, hvis det er en privat sorg, som ikke kan lindres ved min bistand."

Hun var blevet så udmattet, at hun følte, at hun for øjeblikket hverken ville være i stand til at stå oprejst eller gå hjem, selv om

hun blev understøttet. Hun sank sammen på bænken og blev så bleg, at han troede, hun ville besvime.

"Vent et øjeblik," sagde han, hvilket rigtignok var aldeles unødvendigt, for hun ville ikke med sin bedste vilje have været i stand til at forlade stedet; han ilede afsted til en lille kilde, som han vidste var i skoven, og nogle få minutter efter vendte han tilbage med lidt vand i et stort grønt blad, som han havde tildannet som et bæger. Så lidt det var, gjorde det hende dog godt.

"Tak skal De have!" sagde hun. "Nu tror jeg nok, at jeg om lidt vil kunne gå hjem. De må ikke opholde Dem for min skyld."

"Jo, jeg skal nok vente på Dem; min moder ville ikke synes om, at jeg forlod Dem, mens De var så svag."

I nogle øjeblikke tav de begge; han afbrød og undersøgte nogle usædvanligt formede grene på asken, dels af gammel vane, dels for at give hende tid til at fatte sig.

"Fader vil gifte sig igen," sagde hun til sidst.

Havde man spurgt hende, hvorfor hun fortalte ham det, ville hun være blevet svar skyldig; et øjeblik i forvejen havde hun ikke haft i sinde at fortælle ham noget om det. Han kastede grenen, som han holdt i hånden, fra sig, vendte sig om og så på hende. Hendes stakkels bedrøvede øjne var fyldt med tårer, da de mødte hans, og syntes at anråbe om deltagelse. Hendes blik var meget mere veltalende end hendes ord. Efter et øjebliks tavshed svarede han, mere fordi han følte, at han måtte sige noget, end fordi han nærede nogen som helst tvivl om, hvilket svar han ville få på sit spørgsmål:

"Bedrøver det Dem?"

Hendes øjne forlod ikke hans, da hun mumlede et sagte "Ja". Atter tav han; han havde ofte vanskelighed ved at iklæde sine tanker ord, desuden var det ham specielt i dette tilfælde vanskeligt at yde hende nogen trøst, da han ikke vidste, hvad han egentlig skulle trøste hende for. Endelig sagde han dog:

"Det forekommer mig, at der kan være tilfælde – jeg taler ikke her om kærlighed – hvor det næsten må være en pligt at søge en person, der kan træde i en moders sted … Jeg kan tænke, at dette skridt højligt må bidrage til Deres faders lykke – det kan befri ham fra mange bekymringer og yde ham et behageligt selskab."

"Men han havde jo mig. De kan ikke tænke Dem, hvad vi to var for hinanden – i det mindste hvad han var for mig," tilføjede hun beskedent.

"Men han må dog have anset det for det bedste at gøre dette skridt; måske er det mere for Deres skyld end for sin egen, at han har gjort det."

"Det sagde han rigtignok til mig."

Roger lod til igen at være usikker på, hvad han skulle sige. Pludselig så han op.

"Jeg skal dog fortælle Dem, hvorledes det er gået en ung pige på Deres alder, som jeg kender," sagde han. "Hendes moder døde, da hun var omtrent seksten år gammel – hun var den ældste af mange søskende. Fra den tid af klyngede hun sig til sin fader og var ham først til megen trøst ved de mange småtjenester, hun kunne vise ham, senere blev hun hans ven, sekretær – eller hvad De nu vil kalde det. Han havde altid mange forretninger og kom ofte hjem blot for at træffe forberedelser til den næste dage arbejde. Harriet var altid ved

hans side, altid rede til at hjælpe, til at tale eller tie, som forholdene fordrede det. Således gik det otte eller ti år; da giftede hendes fader sig atter med en dame, der ikke var meget ældre end Harriet selv. De lever nu så lykkeligt sammen, som det er muligt. De ville vist næppe have anset det for rimeligt, at det kunne blive tilfældet?"

Hun lyttede til hans fortælling uden at føle sig oplagt til at sige noget, men alligevel interesserede Harriets lille historie hende. En pige, som havde været så meget mere for sin fader, end Molly, der var så ung og uerfaren, kunne have været for mr. Gibson.

"Hvordan gik det til," sukkede hun til sidst.

"Jo, sagen var, at Harriet tænkte på sin faders lykke, før hun tænkte på sin egen," tilføjede Roger lidt strengt. Molly trængte til at blive stivet lidt af. Men i stedet begyndte hun igen at græde lidt.

"Hvis det var til faders lykke –"

"Det må han jo antage. Hvorledes end Deres tanker er, må De dog i ethvert tilfælde også forudsætte dette. Han vil næppe have det så godt, tror jeg, hvis han ser Dem trist og nedslået, De, som har været så meget for ham, som De selv siger. Hvis nu Harriets stedmoder havde været en selvoptaget person, der kun tog hensyn til sine egne ønskers opfyldelse, ville sagen jo have været en anden, men det var hun ikke, hun var lige så omhyggelig for Harriets bedste, som Harriet var for sin faders, og hvem ved, om ikke Deres faders tilkommende kone kan ligne hende, skønt sådanne mennesker jo rigtignok er sjældne."

"Det tror jeg ikke, hun gør," mumlede Molly, idet hun huskede på begivenhederne på hin længst forsvundne dag på Towers.

Roger ønskede ikke at høre Mollys grund til denne hendes tvivl. Det forekom ham, at han ikke havde ret til at erfare mere om mr. Gibsons huslige liv, end der var absolut nødvendigt, for at han kunne trøste og hjælpe den bedrøvede unge pige, han så uventet var truffet på. Desuden ville han ikke gerne lade sin moder vente med frokosten. Men han kunne dog på den anden side ikke forlade hende nu.

"Man gør rettest i at tænke det bedste om andre og ikke vente det værste. Dette gamle mundheld synes vistnok noget trivielt, men det har ofte været mig en trøst, og jeg er vis på, at der også vil komme den dag, da De vil finde det godt. Man bør altid stræbe at tænke mere på andre end på sig selv, og man står sig altid bedst ved ikke at fatte fordomme mod folk, før man lærer dem at kende, – mine prædikener er ikke lange, vel? Har de ikke givet Dem lidt appetit til frokosten? Så meget ved jeg, at jeg altid bliver forfærdelig sulten, når jeg har hørt en prædiken."

Han syntes at vente på, at hun skulle følge ham; det gjorde han også, og lod hende forstå, at han ikke ville forlade hende; hun rejste sig derfor, svag og afkræftet, som hun var, og fjernede sig langsomt, hun var alt for træt til at sige, hvor meget hellere hun ville være alene, når han blot ville gå uden hende. Men hun snublede næsten straks over nogle rødder, der ragede frem af jorden. Han så dette og rakte hende i tavshed sin hånd for at hjælpe hende, han beholdt den i sin, også da der ikke mere var sandsynlighed for, at et lignende uheld skulle indtræffe.

Dette lille bevis på svaghed rørte ham langt mere end den lidenskabelige sorg, han havde overrasket hende i, og han følte en uimodståelig lyst til at sige hende et trøstende ord, før de

skiltes, før denne fortrolige spadseretur blev glemt i det daglige familieliv. Og dog var han i forlegenhed med, hvad han skulle sige.

"De har vist anset mig for hård og følelsesløs," begyndte han endelig, da de var i nærheden af huset, "men jeg har altid så vanskeligt ved at iklæde mine tanker ord – jeg begynder altid at filosofere; jeg forsikrer Dem, at det gør mig ondt at se Dem så bedrøvet, men jeg kan jo ikke hjælpe Dem, jeg kan kun føle deltagelse for Dem, men det er jo ikke værd at tale om det, da det ingen nytte er til. Jeg skal ofte tænke på Dem, skønt det vist var det bedste, om vi ikke tænkte mere på det."

"Jeg ved nok, at De føler deltagelse for mig," sagde hun næppe hørligt, idet hun smuttede ind ad døren og hurtigt løb op i sit eget værelse.

Roger begav sig straks til sin moder, som sad ved det urørte morgenbord, forundret over hans usædvanlige mangel på punktlighed. Da hun havde hørt, at mr. Gibson havde været der og var taget afsted igen, længtes hun også meget efter Molly, da hun kun gennem hende kunne få at vide, om han havde efterladt nogen besked til hende. Mrs. Hamley var altid urolig med hensyn til sit helbred, og denne ængstelighed lod hende sætte en usædvanlig stor pris på ethvert visdomsord, der faldt fra hendes læges læber.

"Hvor har du været, Roger? Hvor er Molly? – Miss Gibson, mener jeg." Hun passede altid omhyggeligt på at vedligeholde en vis afstand mellem hendes søn og den unge pige, som boede under det samme tag.

"Jeg har været ude at søge efter insekter – det er sandt, nu glemte jeg mit net på terrassen – jeg fandt miss Gibson

grædende, som om hendes hjerte skulle briste. Hendes fader vil gifte sig igen."

"Gifte sig igen? Det mener du ikke."

"Jo, jeg forsikrer dig det; og hun tager sig det meget nær, stakkels pige. Jeg tror ikke, det ville være af vejen, moder, om du sendte et glas vin eller en kop te op til hende – hun var ikke langt fra at besvime –"

"Jeg vil selv gå op til hende, stakkels barn," sagde mrs. Hamley og rejste sig.

"Nej, det må du ikke," sagde han, idet han lagde sin hånd på hendes arm; "vi har allerede ladet dig vente alt for længe; du ser ganske bleg ud. – Hammond kan bringe det op," vedblev han, idet han ringede på klokken. Hun satte sig ned igen, næsten lammet af overraskelse.

"Hvem vil han gifte sig med?"

"Det ved jeg ikke. Jeg spurgte hende ikke om det, og hun fortalte det ikke."

"Det ligner jer mandfolk. Kan du ikke forstå, at det netop kommer an på, hvem han skal ægte?"

"Jeg burde måske have spurgt hende om det. Men jeg er ikke den rette ved sådanne lejligheder. Jeg var meget bedrøvet på hendes vegne, men jeg var i stor forlegenhed med, hvad jeg skulle sige til hende."

"Sagde du da slet ingen ting?"

"Jo, jeg gav hende de bedste råd, som jeg formåede."

"Råd! Du skulle have trøstet hende. Stakkels lille Molly."

"Jeg synes, at når rådet er godt, må det være den bedste trøst."

"Det kommer an på, hvad du forstår ved råd. Men stille, der er hun."

Til deres overraskelse trådte Molly ind i værelset og bestræbte sig for at se ud, som om intet var hændet, hun havde badet sine øjne og ordnet sit hår og kæmpede tappert med gråden, der hvert øjeblik truede med at bryde løs. Hun ville så nødigt bedrøve mrs. Hamley ved synet af sin sorg og bekymring. Det faldt hende ikke ind, at hun allerede i virkeligheden fulgte Rogers tilskyndelse til at tænke mere på andre end på sig selv.

Mrs. Hamley var alt for optaget af den nyhed, Roger havde bragt hende, til at hun ikke straks skulle bringe den på bane.

"Jeg hører, at din fader har i sinde at gifte sig igen. Med hvem er det?"

"Med mrs. Kirkpatrick. Jeg tror, at hun for lang tid siden var guvernante på Towers. Hun tilbringer en stor del af sin tid der, og de holder vist meget af hende på slottet."

Molly bestræbte sig, som man ser, for at tale så fordelagtigt, som det var hende muligt, om sin tilkommende stedmoder.

"Jeg synes, at jeg har hørt tale om hende. Hun kan vist ikke være ganske ung længere? Så passer det jo godt. Og hun er jo også enke! Har hun børn?"

"En pige, tror jeg. Men jeg kender så lidt til hende."

Molly var nær ved at briste i gråd igen.

"Nå, bryd dig ikke om det, kære. Det kommer alt sammen med tiden. Men Roger, du har jo næsten ingenting spist; hvor skal du hen?"

"Ud at hente mit net. Der er så meget i det, som jeg nødigt ville miste. Desuden spiser jeg jo aldrig ret meget."

Det var til dels sandt, men den egentlige grund til, at han fjernede sig, var dog nok snarest den, at han anså det for bedst at lade sin moder alene med Molly. Hans moder forstod så godt at trøste og lindre sorger, og hun ville uden tvivl bedst være i stand til at drage tornen ud af Mollys hjerte. Så snart han var gået, fæstede Molly sine stakkels opsvulmede øjne på mrs. Hamley og sagde:

"Han var så god imod mig. Jeg skal aldrig glemme, hvad han sagde."

"Det glæder mig at høre, kære Molly, det glæder mig meget. Efter hvad han selv sagde, var jeg bange for, at han havde holdt en lille forelæsning for dig. Han har et godt hjerte, men han er ikke så fintfølende som Osborne. Roger er undertiden lidt plump."

"Så synes jeg godt om plumphed. Det gjorde mig så godt, det viste mig, hvor slet – o! mrs. Hamley, jeg var så uartig mod fader i morges."

Hun kastede sig hulkende i mrs. Hamleys arme. Hun sørgede nu ikke længere over, at hendes fader skulle giftes igen, men over sin egen slette opførsel.

Kunne Roger end ikke vise sin deltagelse i ord, så kunne han det i gerningen. Skønt han ikke kunne forstå Mollys sorg, gjorde det ham dog meget ondt at se den, og han søgte på sin egen karakteristiske måde at råde bod den. Om aftenen bragte han sit mikroskop i orden og lagde de skatte, han havde samlet om morgenen, ved siden af det på et lille bord; derpå bad han sin moder om at komme ind for at se dem. Molly fulgte med, og det var det, han havde ventet. Han søgte at indgyde hende interesse for sit fag, smigrede hendes første nysgerrighed og

forvandlede den til et varmt ønske om dybere indsigt. Han tog forskellige bøger frem, der handlede om de foreliggende genstande, og forklarede det tekniske og kunstlede sprog i den for hende. Hun var kommet ned til middagsbordet, tænkende på, hvorledes dog de lange timer til sengetid skulle gå, timer, i hvilke hun ikke turde berøre den eneste genstand, som uafbrudt ville beskæftige hendes tanker; hun var nemlig bange for, at hun allerede om formiddagen havde kedet mrs. Hamley for meget ved at tale om denne genstand. Men aftenen var forbi, længe før hun ventede det; hun var blevet oplivet ved et nyt væld af tanker, og hun var Roger meget taknemmelig for det. Nu stod der blot tilbage at få mr. Gibsons tilgivelse den følgende dag.

Men mr. Gibson var ikke en ven af mange ord. Han holdt i det hele taget meget lidt af følelsesfulde samtaler, og han følte måske også, at det vistnok var det bedste, om der blev talt så lidt som muligt i det foreliggende tilfælde, om hvis genstand han og hans datter stemmede så temmelig lidt overens. Han læste hendes anger i hendes ansigt, han så, hvor meget hun havde lidt, og det skar ham i hjertet. Da hun ville til at udtale sin anger over sin opførsel den foregående dag, afbrød han hende straks:

"Nå, nå, lad det nu være godt. Jeg ved nok, hvad du vil sige. Jeg kender min lille Molly bedre end hun selv. – Jeg bringer en indbydelse med til dig. Lady Cumnor ønsker, at du skal komme over til Towers på torsdag og tilbringe dagen der."

"Vil du have, at jeg skal tage derover?" spurgte hun sagte.

"Jeg vil gerne have, at du og Hyacinth skal lære hinanden lidt bedre at kende – lære at holde lidt af hinanden."

"Hyacinth?" sagde Molly ganske forbavset.

"Ja, Hyacinth! Det er rigtignok et løjerligt navn, men det er hendes, og jeg vil kalde hende ved det, jeg kan ikke fordrage dette 'Clare', som mylady og familien på Towers kalder hende; og 'mrs. Kirkpatrick' er alt for formelt og desuden latterligt nu, da hun snart vil forandre det."

"Hvor snart, fader?" spurgte Molly med en følelse af, at hun skulle træde ind i en forunderlig, ukendt verden.

"Ikke før til Mikkelsdag. – Og det værste er," tilføjede han, som om han højt udtalte sine tanker, "at hun er gået hen og har givet sin datter dette affekterede navn Cynthia! Jeg er glad ved, at du kun hedder slet og ret Molly, barn."

"Hvor gammel er hun – Cynthia, mener jeg?"

"Ja, du må hellere vænne dig til det navn. Jeg skulle næsten tro, at Cynthia Kirkpatrick må være på din alder. Hun er for tiden i et institut i Frankrig for at lære dannelse og gode sæder. Hun kommer hertil til brylluppet, så kan du lære hende at kende, skønt jeg tror, at hun tager tilbage igen til Frankrig et halvt års tid eller så."

11. Man stifter bekendtskab

Mr. Gibson troede, at Cynthia Kirkpatrick skulle vende tilbage til England for at være til stede ved brylluppet, men det var ingenlunde mrs. Kirkpatricks hensigt. Hun havde vel ikke, hvad man kalder en bestemt karakter, men hun undgik, hvad hun ikke syntes om, ligesom hun på den anden side på enhver måde stræbte at forskaffe sig eller udføre, hvad hun kunne lide. Under den samtale, hun havde haft med mr. Gibson med hensyn til, hvornår og hvorledes deres bryllup skulle højtideligholdes, havde hun roligt hørt på hans forslag om, at Molly og Cynthia skulle være brudepiger, men hun følte fuldt vel, hvor ubehageligt det ville være for hende, den affalmede brud, at have sin unge skønne datter ved siden; og jo længere anordningerne til brylluppet rykkede frem, fandt hun flere og flere grunde til, at det dog var det bedste, om Cynthia forblev rolig i sin skole i Boulogne.

Den dag, da mr. Gibson havde erklæret sig, var mrs. Kirkpatrick gået til ro med hovedet fuldt af forventninger om et nært forestående bryllup. Hun så hen til det som til en befrielse fra den trældom at holde skole, og det oven i købet en skole, der kun indbragte det allernødvendigste til at dække de nødvendige udgifter med; hun havde nemlig så få elever, at hun kun med nød og næppe kunne bestride udgifter til at aflønne lærere, betale skatter, føre husholdning osv. Hun så aldeles ingen grund til atter at tage tilbage til Ashcombe, det skulle da være for at hente sit tøj og ordne sine affærer. Hun stolede på, at mr.

Gibson ville være så ivrig for at få partiet i stand snarest muligt, at han selv ville opfordre hende til øjeblikkelig at opgive sit besværlige kald som skolebestyrerinde, ja at han endog ville fremkomme med så lidenskabelig bønner om ikke at opsætte deres forening, at hun ikke kunne andet end give efter, og overvinde de betænkeligheder, som hun nok indså, hun burde have, ved så kort før feriens udløb at underrette sine elevers forældre om, at de ville være nødt til at anbringe deres børn andetsteds.

Det var som et koldt styrtebad over mrs. Kirkpatricks planer, da lady Cumnor den følgende morgen ved morgenbordet fremkom med sine anskuelser om de forskellige arrangementer og pligter, der påhvilede det midaldrende par.

"De kan naturligvis ikke opgive Deres skole med det samme, Clare. Brylluppet kan ikke finde sted før til jul, men så passer det også meget godt. Vi vil så alle være her ude på Towers, og det vil more børnene at tage over til Ashcombe og være til stede ved Deres bryllup."

"Ja men – jeg er bange for – jeg tror ikke, at mr. Gibson vil synes om at vente så længe; mændene er altid så utålmodige under sådanne forhold."

"Åh, hvad er det for snak! Lord Cumnor har anbefalet Dem til sine forpagtere, og jeg er vis på, at han ikke ville synes om, at de skulle have ubehageligheder af at have stolet på hans anbefaling. Det vil mr. Gibson også let indse. Han er en fornuftig mand, ellers var han ikke vor læge. Fortæl mig nu, hvorledes De har i sinde at forholde Dem med Deres lille pige? Har De taget nogen bestemmelse?"

"Nej, endnu ikke. I går var der så lidt tid til det, og når ens sind er så bevæget, er det vanskeligt at fatte nogen beslutning. Cynthia er næsten atten år, hun er altså gammel nok til at modtage en guvernanteplads, hvis mr. Gibson ønsker det, men det tror jeg rigtignok ikke, han gør. Han er så god og højmodig."

"Nå, jeg må vel give Dem tid til at ordne disse sager i dag. Spild nu blot ikke tiden med følelsesudgydelser, det er I begge to alt for gamle til, se hellere at komme godt overens med hinanden, det vil gavne jer bedre i længden."

De nyforlovede søgte altså at komme godt overens om et par af de mest påtrængende tilfælde.

Til mrs. Kirkpatricks misfornøjelse fandt hun, at mr. Gibson ikke tænkte mere end lady Cumnor på, at hun skulle bryde sin overenskomst med sine elevers forældre. Skønt han var i stor forlegenhed med, hvor han skulle gøre af Molly, til hun i hans eget hjem kunne finde beskyttelse hos hans kone, og skønt hans huslige plager forøgedes dag for dag, var han dog alt for retskaffen til, at han skulle have søgt at overtale mrs. Kirkpatrick til at opgive sin skole blot en uge tidligere, end hun med ret kunne gøre det. Han lagde derfor ikke mærke til, hvor let det ville have været at overtale hende til det; det var alt det, at hun ved anvendelsen af alle sine vindende egenskaber kunne få ham til at udtale ønsket om at brylluppet skulle finde sted til oktober.

"Jeg kan ikke sige dig, hvilken trøst og beroligelse det vil være for mig, Hyacinth, når du først er min kone – herskerinde i mit hjem – stakkels lille Mollys moder og beskytter; men jeg ville ikke for alverden søge at bevæge dig til at bryde dine tidligere indgåede forpligtelser før tiden. Det ville ikke være rigtigt."

"Tak, min elskede ven. Hvor du er god! Mange andre mænd ville alene have tænkt på deres egne ønsker og interesser! Jeg er vis på, at de kære elevers forældre ville beundre dig – ville blive aldeles overraskede over det hensyn, du tager til deres interesser."

"Så fortæl dem for Guds skyld ikke noget om det. Jeg hader at blive beundret. Hvorfor skulle du ikke sige, at det er dit eget ønske at beholde skolen, til de har fået tid til at vælge en anden?"

"Fordi det er det ikke," sagde hun, idet hun satte alt på et sidste kast. "Jeg længes efter at gøre dig lykkelig, at sprede ro og hygge over dit hjem, og jeg længes efter at komme til at elske din søde Molly, hvilket jeg er vis på vil blive tilfældet, når jeg er blevet hendes moder. Jeg vil ikke gøre mig bedre, end jeg er. Hvis jeg selv måtte råde, så ville jeg sige: 'Gode folk, søg jer en anden skole til jeres døtre til Mikkelsdag – for efter den tid må jeg forlade jer for at sørge for andres lykke.' Jeg kan ikke udholde at tænke på, hvorledes du må ride de lange ture til dine syge på de kolde, sludfulde novemberdage og kan komme hjem uden at finde nogen, der kan hygge lidt om dig. Hvis du vil overlade det til mig, så skal jeg råde forældrene til at tage deres børn bort fra én, hvis hjerte dog vil være fraværende. Men give mit samtykke til at gøre det før Mikkelsdag, det kunne jeg ikke, det ville ikke være smukt eller rigtigt, og jeg er vis på, det ville du heller ikke overtale mig til – det er du alt for god til."

"Nå ja, når du tror, at de ikke ville anse sig for forurettede, så indvilger jeg gerne i, at det bliver til Mikkelsdag. Hvad mener lady Cumnor om det?"

"O, jeg sagde hende, at jeg var bange for, du ikke ville synes om at vente på grund af de ubehageligheder med dine tjenestefolk og for Mollys skyld – det var så rart, om jeg så snart som muligt kunne indtræde i mit nye forhold til hende."

"Ja, ganske vist, det var det. Stakkels barn! Jeg er bange for, at meddelelsen om vor forlovelse kom hende noget hovedkulds."

"Cynthia vil også føle dybt ved det," sagde mrs. Kirkpatrick, som ikke ville lade sin datter stå tilbage for mr. Gibsons, hvad den barnlige kærlighed angik.

"Hun må komme herover til brylluppet, hun og Molly skal være brudepiger," sagde mr. Gibson i sit hjertes godhed.

Denne plan stemmede som sagt ikke med mrs. Kirkpatricks anskuelse; men hun anså det for bedst ikke at modsætte sig den, før hun havde fundet en antagelig grund. Måske ville en sådan frembyde sig af sig selv, når man var lidt tålmodig; for øjeblikket smilede hun blot og trykkede sagte den hånd, der omsluttede hendes.

Det var et stort spørgsmål, om det var mrs. Kirkpatrick eller Molly, der mest ønskede, at den dag, de skulle tilbringe sammen på Towers, var vel overstået. Mrs. Kirkpatrick var ked af unge piger i almindelighed, for de havde ikke voldt hende andet end besvær og fortrædeligheder livet igennem. Hun var meget ung, da hun blev guvernante, og havde allerede i den første plads, hun modtog, følt sig nedtrykket af de pligter, der påhvilede hende. Hendes fine væsen og tiltrækkende ydre havde mere end hendes karakter eller kundskaber bidraget til at skaffe hende gode "pladser"; i nogle af dem havde hun også fra sit herskabs side mødt al mulig forekommenhed og hjertelighed, men så undgik hun på den anden side aldrig at få at gøre med

unge piger, der var næsvise eller egensindige eller alt for samvittighedsfulde, eller sådanne, der bedømte hende strengt og passede alt for nøje på alt, hvad hun sagde og foretog sig. Da hun var blevet gift, længtes hun så meget efter at få en søn med den mulighed for øje, at han, når blot tre eller fire slægtninge døde barnløse, kunne blive baronet, og så skulle hun netop få en datter! Til trods for al den antipati, hun således følte mod unge piger, – "hendes livs plageånder", og den omstændighed, at hun havde holdt pigeskole i Ashcombe havde visselig ikke gjort hende mildere stemt mod den samlede kaste – var det virkelig hendes hensigt at være så venlig som mulig mod sin nye steddatter, som hun kun erindrede sig som et mørkhåret, udmattet barn, som havde set op til hende med beundring. Mrs. Kirkpatrick havde hovedsagelig modtaget mr. Gibsons tilbud, fordi hun var træt af at stride for sit udkomme, men hun syntes i grunden også godt om ham – ja, hun elskede ham endog på sin egen lunkne måde, og hun havde i sinde at være god mod hans datter, skønt hun følte, at det ville være faldet hende lettere at være god mod hans søn, hvis han havde haft en sådan.

Molly traf også sine forberedelser til mødet. "Jeg vil gøre som Harriet, jeg vil tænke på andre, ikke på mig selv," gentog hun uophørligt på vejen til Towers. Men der var vel ikke noget egenkærligt i at ønske, at dagen var vel forbi, og det gjorde hun da også af ganske hjerte.

Mrs. Hamley havde sendt hende afsted i vognen og givet kusken besked på at blive på herregården til om aftenen for at køre miss Gibson hjem igen. Da Molly skulle klæde sig på, sendte mrs. Hamley bud efter hende; hun ønskede, at hendes

yndling skulle gøre et fordelagtigt indtryk, og ville derfor selv bestemme hendes påklædning.

"Du skal ikke tage din silkekjole på i dag, kære barn, den hvide musselins klæder dig dog bedst."

"Skal jeg ikke have min silkekjole på? Men den er ganske ny og blev syet til mig, da jeg skulle herud."

"Jeg synes alligevel, du skulle tage den anden," sagde mrs. Hamley, idet hun tog sig i at udbryde: "Tag alt andet på end den afskyelige silketingest", og takket være hendes indblanding tog Molly afsted i en simpel og lidt gammeldags, men dog ret klædelig dragt.

Hendes fader skulle have mødt hende der, men han var blevet forsinket; hun måtte altså selv præsentere sig for mrs. Kirkpatrick med mindet om den uheldige dag, hun en gang havde tilbragt på Towers, så levende for sig, som om det kunne være passeret den foregående dag. Mrs. Kirkpatrick tog så venligt imod hende, som hun kunne forlange. Da de første hilsner var ovre, tog hun Molly ved hånden og førte hende ind i biblioteket, hvor de tog plads ved hinandens side, og hun vedblev at holde Mollys hånd i sin og klappe og stryge den uafladeligt, mens hun med en vis øm tilfredshed så ind i den unge piges blussende ansigt.

"Hvilke øjne du har! Hvor de ligner din kære faders! Vi skal rigtig holde meget af hinanden – ikke sandt, min søde pige? For hans skyld."

"Jeg skal prøve –" sagde Molly tappert, men uden at kunne fuldende sætningen.

"Og du har akkurat det samme smukke, sorte, krøllede hår," sagde mrs. Kirkpatrick, idet hun langsomt strøg en af Mollys

lokker bort fra den hvide pande.

"Faders hår begynder at blive gråt," sagde Molly.

"Virkelig? Det har jeg ikke lagt mærke til; jeg er vis på, at jeg heller aldrig vil se det. For mig vil han altid være den smukkeste mand, jeg kender."

Mr. Gibson var virkelig en meget smuk mand, og Molly syntes godt om komplimenten, men hun kunne dog ikke lade være at sige:

"Men han bliver dog gammel, og hans hår grånes. Jeg tror nok, at han vil være lige så smuk for det, men han er dog i hvert fald ikke som en ung mand."

"Ja, du har ret, kære. Han vil altid vedblive at være en smuk mand; der er visse personer, som kan rose sig af denne egenskab. Og han holder så meget af dig, du lille."

Molly rødmede over hele ansigtet. Hun syntes ikke så særdeles godt om at høre en bekræftelse på hendes faders kærlighed til hende fra denne fremmede kvinde. Hun kunne ikke lade være at ærgre sig over det; hun iagttog en vedvarende tavshed for ikke at fortale sig.

"Du ved ikke, hvad han allerede siger om dig, 'sin lille skat', som han kalder dig. Jeg bliver næsten skinsyg en gang imellem."

Molly trak sin hånd til sig; hun følte sit hjerte forhærdes; disse talemåder skurrede så ubehageligt i hendes ører. Men hun holdt dog endnu stand, bed sig i læberne og "stræbte at være god".

"Vi to skal gøre ham rigtig lykkelig. Jeg er bange for, at han har en hel del fortrædeligheder at kæmpe imod i sit hjem; det må vi alt sammen se at afhjælpe. Du må fortælle mig," tilføjede

hun, da hun så, at Mollys øjne tilsløredes, "hvad han synes om, og hvad der mishager ham; for det ved du naturligvis godt."

Mollys ansigt klarede lidt op; det var en selvfølge, at hun godt vidste det. Hun havde ikke våget over ham og elsket ham så længe uden at tro, at hun forstod ham bedre end nogen anden. Hvorledes han var kommet til at synes så godt om mrs. Kirkpatrick, at han kunne ønske at ægte hende, det var hende rigtignok en gåde, som hun måtte erklære sig ude af stand til at løse. Mrs. Kirkpatrick vedblev: "Alle mandfolk, selv de allerfornuftigste, har deres smagstilbøjeligheder og deres fordomme. Jeg har kendt folk, som aldrig kunne tilgive, at man lod en dør stå åben eller spildte teen i underkoppen eller tog et sjal lidt skævt på. Ja," vedblev hun i en hviskende tone, "jeg kender en familie, som lord Hollingford aldrig vil blive bedt til mere, fordi han engang undlod at tørre sine støvler af på måtten i forstuen! Nu må du fortælle mig, hvad der mest mishager din fader af sådanne småting, så skal jeg søge at undgå dem. Du må være min lille ven og hjælpe mig med at være god imod ham. Du må også sige mig, hvilke farver til klædedragten han synes bedst om. Jeg vil gøre alt, hvad der står i min magt for at være ham tilpas."

Dette lød nu alt sammen meget smukt, og Molly begyndte at tænke, at hendes fader dog måske alligevel havde truffet et godt valg; hun ville naturligvis med glæde bidrage til at skabe hans lykke i det nye familieforhold. Hun gav sig derfor samvittighedsfuldt til at tænke over mr. Gibsons små vaner og tilbøjeligheder og at udtænke, hvad der navnlig mishagede ham eller glædede ham i hans hjem.

"Jeg tror," sagde hun, "at fader ikke har mange egenheder; men jeg tror nok, at det, han synes mindst om af alt, er, at middagsmaden ikke bliver sat på bordet i rette tid – ikke er ganske færdig, når han kommer hjem fra sine sygebesøg. De kan jo nok tænke Dem – han har ofte været ude en lang tur og skal atter straks afsted, blot en halv time kan han disponere over, ja undertiden kun et kvarter til at spise sin middagsmad."

"Tak, min egen kære pige. Punktlighed! Ja, det er en vigtig ting i en husholdning. Det har jeg altid stræbt at indprente mine småpiger i Ashcombe. Det er intet under, at stakkels mr. Gibson har været misfornøjet, når hans middagsmad ikke stod på bordet; en mand, der er så optaget som han."

"Fader bryder sig ikke om, hvad han får, når der blot er noget. Han tog gerne til takke med ost og brød, når blot kokkepigen satte det ind i rette tid."

"Ost og brød! Spiser mr. Gibson ost?"

"Ja, det holder han meget af," sagde Molly i sin uskyldighed. "Jeg ved, at han har spist ristet ost, når han har været alt for træt til at spise andet."

"O, min kære pige, det må vi ganske forandre. Jeg ville virkelig ikke synes om at vide, at din fader spiser ost; noget så simpelt, og så lugter det så stygt. Vi må skaffe ham en kokkepige, som i en fart kan lave ham en omelet eller sådan noget. Ost er for tyendet."

"Ja, men fader holder meget af det," indvendte Molly,

"Oh, det må vi vænne ham af med. Jeg kan ikke udholde lugten af ost; og jeg er også vis på, at det ville gøre ham ondt at gøre mig imod."

Molly tav; hun fandt, at det dog nok ikke gik an at være alt for oprigtig med hensyn til hendes faders tilbøjeligheder og vaner. Hun ville dog hellere overlade det til mrs. Kirkpatrick selv at finde ud af dem, Der fulgte en trykkende pause; hver af dem ledte efter noget at sige, der kunne behage den anden. Endelig sagde Molly:

"Jeg kunne nok lide at få lidt at vide om Cynthia – Deres datter. Vil De ikke fortælle mig lidt om hende?"

"Ja, kald hende blot Cynthia. Det er et nydeligt navn, ikke sandt? Cynthia Kirkpatrick. Men det er dog ikke så kønt som mit pigenavn Hyacinth Clare. Folk plejede at sige, at det passede så godt til mig. Jeg skal ved lejlighed vise dig et akrostikon, som en herre – en løjtnant ved det 53. regiment – skrev om det. O, vi vil få meget at tale om, vi to, det forudser jeg allerede."

"Ja, men Cynthia?"

"Å, ja! Den kære Cynthia. Hvad vil du vide om hende, kære?"

"Fader sagde, at hun skulle bo hos os. Hvornår kommer hun?"

"Ja, var det ikke smukt af din fader? Jeg tænkte kun på, at Cynthia skulle søge en plads som guvernante, når hun kommer ud af instituttet; det er hun blevet opdraget til, og hun er ikke ganske uden gaver i den retning. Men den kære mr. Gibson ville ikke vide noget af det. Han sagde i går, at hun skulle bo hos os, når hun forlader instituttet."

"Hvornår vil det ske?"

"Hun skulle være der i to år. Jeg tror ikke, at det er rigtigt at tage hende ud før til sommer. Hun underviser i engelsk på samme tid, som hun lærer fransk. Til sommer kommer hun hjem, og så bliver vi et lille lykkeligt firkløver."

"Det håber jeg," sagde Molly. "Men hun kommer vel herover til brylluppet, gør hun ikke?" tilføjede hun frygtsomt, da hun ikke vidste, hvorvidt mrs. Kirkpatrick ville synes om hentydningen til hendes bryllup.

"Din fader har bedt om, at hun må komme med, men vi må først tænke lidt mere over det, før vi tager nogen bestemmelse om det. Rejsen koster så meget."

"Ligner hun Dem? Jeg længes så meget efter at se hende."

"Man siger, at hun er meget smuk. Hun er lys – måske som jeg var i min ungdom. Men jeg holder dog mest af en mørke, udenlandsk udseende skønheder – lige nu," sagde hun, idet hun med hånden smægtende strøg over Mollys hår og så ømt på hende.

"Er Cynthia – er hun meget kundskabsrig og talentfuld?" spurgte Molly, lidt beklemt over, at svaret måske ville fjerne miss Kirkpatrick alt for langt fra hende.

"Det burde hun i det mindste være; jeg har betalt mange, mange penge for at forskaffe hende de allerbedste lærere. Men du vil snart få hende at se selv; nu må vi vistnok gå ind til lady Cumnor. Det havde været så rart, om jeg kunne have beholdt dig her ganske for mig selv, men jeg ved, at mylady venter på os, og hun længes meget efter at få dig at se, dig – min tilkommende datter, som hun kalder dig."

Molly fulgte mrs. Kirkpatrick ind i dagligstuen, hvor lady Cumnor sad – lidt fortrædelig over, at Clare ikke af sig selv havde lagt mærke til, at hun havde fuldendt sit toilette tidligere end sædvanligt, og derfor ikke havde indført miss Gibson et kvarter tidligere, for at mylady kunne tage hende i øjesyn. Enhver ubetydelighed, som ikke burde finde sted, er en

begivenhed i en sygelig persons ensformige liv, og var Molly kommet lidt tidligere, ville hun have mødt velvillige, beskyttende blikke der, hvor de nu var forskende og udspejdende. Hun kendte intet til lady Cumnors personlighed; hun vidste blot, at hun skulle træde frem for og bedømmes af en virkelig grevinde, og, hvad mere var, af selve "Grevinden" til Hollingford.

Mrs. Kirkpatrick førte hende ved hånden ind til lady Cumnor, som hun forestillede for hende som "min kære, lille datter, lady Cumnor!"

"Nå, Clare, lad mig nu blot være fri for det visvas! Hun er ikke Deres datter endnu, og det kan såmænd godt være, at hun aldrig bliver det; – jeg tror, at tredjeparten af de forlovelser, jeg har hørt tale om, aldrig er blevet til ægteskaber. Det glæder mig at se Dem, miss Gibson, for Deres faders skyld; når jeg lærer Dem bedre at kende, håber jeg, det vil blive for Deres egen."

Molly håbede i sit stille sind, at hun aldrig måtte stifte nærmere bekendtskab med den strenge gamle dame, som sad så strunk i den magelige stol, hvis bekvemme form end mere fremhævede hendes ranke holdning. Heldigvis antog lady Cumnor Mollys tavshed for ydmyg indrømmelse af, hvad hun sagde, og vedblev efter en lille pause, under hvilken hun havde iagttaget Molly:

"Ja, jeg synes godt om hendes udseende, Clare. De kan bringe noget ud af hende. Det vil være en stor fordel for Dem, kære, at De netop nu i Deres opvækst kan erholde vejledning af den dame, som har opdraget adskillige unge damer af rang. Men hør, Clare, der falder mig noget ind; det er aldeles nødvendigt, at I begge lærer hinanden noget bedre at kende; brylluppet skal

ikke være før til jul, det allerbedste vil derfor være, at hun tager tilbage med Dem til Ashcombe! Hun vil så stadig være omkring Dem og desuden have den fordel at kunne færdes mellem Deres unge piger! Det er en mageløs plan; det glæder mig virkelig, at jeg fandt på den."

Det ville være vanskeligt at sige, hvilken af lady Cumnors to tilhørere der var mest misfornøjet med denne plan. Mrs. Kirkpatrick skøttede slet ikke om at besværes med en steddatter, før det var nødvendigt. Hvis Molly skulle bo hos hende, så farvel alle de småbesparelser, som nu skjultes af det tætteste slør, og endnu hurtigere farvel alle de mange småting, som i og for sig var temmelig uskyldige, men som hendes tidligere levevis havde bragt hende til at betragte som synder, der burde skjules. Den smudsige, med æselører rigeligt forsynede mageløse roman fra lejebiblioteket i Ashcombe, hvis blade hun vendte med en saks for ikke at skulle berøre dem; den magelige lænestol, hvori hun så gerne hvilede sig i sin egen stue, i stedet for at hun ellers altid måtte sidde stiv og strunk som nu hos lady Cumnor; den lækre mundfuld, hun altid satte til side til sit eget ensomme aftensmåltid – alt dette og en hel del lignende rare ting måtte opgives, hvis Molly kom til hende.

Hun besluttede at modsætte sig denne plan så længe hun kunne, men for øjeblikket smilede hun blot sødt, som om forslaget behagede hende i høj grad, mens hendes stakkels hjerne på samme tid af yderste grad anstrengte sig for at finde grunde eller undskyldninger, som hun kunne benytte, når nødvendigheden fordrede det. Imidlertid befriede Molly hende for hendes bekymringer, hvad det punkt angik. Det var ikke let at se, hvem af de tre der blev mest overrasket ved den udtalelse,

som pludselig busede ud over hendes læber. Hun havde slet ikke haft i sinde at sige noget, men hendes hjerte var så fuldt, og næsten før hun havde ordnet sine tanker, hørte hun sig selv sige:

"Det tror jeg rigtignok slet ikke ville være heldigt. Jeg mener, mylady, at jeg aldeles ikke ville synes om at være nødt til at forlade min fader det par måneder, jeg endnu kan beholde ham. Jeg vil holde af Dem," vedblev hun med tårefyldte øjne, idet hun vendte sig til sin tilkommende stedmoder og lagde sin hånd i hendes, "jeg skal virkelig forsøge at holde af Dem og gøre alt, hvad jeg kan, for at glæde Dem, men De må ikke tage mig fra fader de få dage, jeg endnu har ham."

Mrs. Kirkpatrick trykkede den hånd, som hvilede i hendes, og var den unge pige taknemmelig for den opposition, hun fremsatte mod lady Cumnors plan. Hun var imidlertid aldeles ikke tilbøjelig til at støtte Molly i denne opposition, før lady Cumnor havde udtalt sig og givet hende det fornødne stikord. Hvad ladyen angik, så var der noget i Mollys udtalelser eller i hendes ligefremme væsen, som mere morede end irriterede hende. Måske var hun også træt af al den ydmyghed og gåen på tåspidserne, der så længe havde omgivet hende.

Hun holdt sin lorgnet for øjet og betragtede dem begge, idet hun sagde:

"På min ære, unge dame, De forbavser mig. Nå, Clare, der bliver noget at gøre! I øvrigt har hun just ikke så ganske uret i, hvad hun siger. Det må ganske vist være meget ubehageligt for en ung pige i hendes alder at se en stedmoder trænge sig ind mellem hende og hendes fader, hvad fordel det end ellers i tidens løb kan have for hende."

Molly kunne gerne have kysset den gamle, stive grevinde for den måde, hun så sagen på, men hun skulle jo nu alene tænke på andre, og hun var også meget bange for, at mrs. Kirkpatrick skulle være blevet stødt over disse sidste ord. Denne bekymring kunne hun dog have sparet sig, hvis man kunne dømme efter udseendet, for denne dames rosenlæber smilede uforandret som før, og hun holdt ikke op at trykke Mollys hånd på det kærligste.

Jo mere lady Cumnor betragtede Molly, desto mere interesse fattede hun for hende. Efter at hun havde stirret tilstrækkeligt på hende gennem sin guldindfattede lorgnet, begyndte hun at opstille et formeligt forhør over den unge pige og spørge hende om en mængde ting, som en dame under en grevindes rang vistnok ville have betænkt sig på at udforske; imidlertid skete det jo kun i en god mening.

"De er seksten år, ikke sandt?"

"Nej, jeg er sytten. Det var min fødselsdag for tre uger siden."

"Seksten eller sytten, det kommer aldeles ud på ét. De har vel været i en skole?"

"Nej, aldrig. Miss Eyre har lært mig alt, hvad jeg kan."

"Ja, så! Miss Eyre var formodentlig Deres guvernante? Det kunne rigtignok ikke falde mig ind, at Deres fader havde råd til at holde en guvernante. Men det må han jo naturligvis bedst vide selv."

"Ja, det må han, mylady," svarede Molly, som ikke tålte, at man tvivlede om hendes faders klogskab.

"De siger dette 'det må han!' som om det var en selvfølge, at enhver bedst må vide, hvad der båder ham. De er meget ung, miss Gibson – særdeles meget. Bliv først så gammel som jeg, så

vil De nok få andre tanker. De har naturligvis lært musik, geografi, fransk og alt, hvad man kan optænke, siden De har haft en guvernante? Har man nogensinde hørt mage?" vedblev hun stedse ivrigere. "En eneste datter! Havde der været et halvt dusin, så kunne der endelig have været nogen mening i det."

Molly sagde ikke noget, men det var kun med stor møje, hun kunne tie. Mrs. Kirkpatrick knugede hendes hånd endnu mere ømt end tidligere i det håb, at Molly derved skulle lade sig afholde fra at sige noget uoverlagt og ubetænksomt. Men Molly var blevet ked af al den trykken og knugen, det gjorde hende næsten nervøs. Hun trak derfor sin hånd ud af mrs. Kirkpatricks med en utålmodig bevægelse.

For den almindelige freds vedligeholdelse var det måske heldigt, at man just i dette øjeblik meldte mr. Gibson. Det er underligt nok at se, hvorledes i et selskab, der blot består af mænd eller kvinder alene, alle små tvistigheder og uoverensstemmelser øjeblikkelig udjævnes eller forglemmes ved indtrædelsen af en person af det andet køn. Således gik det også nu; da mr. Gibson trådte ind, lagde mylady lorgnetten bort, og rynkerne på hendes pande glattedes; mrs. Kirkpatrick gjorde sit bedste for at fremkalde en passende rødme på sine kinder, og hvad Molly angik, så strålede hendes ansigt af glæde, og de hvide tænder og nydelige smilehuller trådte frem som solskin over et i tåge indhyllet landskab.

Mylady skulle naturligvis først og fremmest have en samtale i enrum med sin læge; Molly og mrs. Kirkpatrick gik derfor arm i arm ud i haven. Mrs. Kirkpatrick blev ved at overøse sin tilkommende steddatter med kærtegn, som mestendels forblev ubesvarede, for det var altid Molly meget imod at blev kælet for

af en fremmed person, som hendes hjerte ikke uvilkårligt følte sig tiltrukket af.

Derefter kom den tidlige middag, hvorved husets herskerinde dog ikke var til stede, da hun som patient ikke turde forlade sine værelser. Et par gange under måltidet faldt det Molly ind, at hendes fader vist ikke syntes om at optræde som midaldrende elsker i tjenerskabets nærværelse, og at han følte mrs. Kirkpatricks stadige fortrolige tiltale og ømme talemåder ubehagelige. Han søgte at bandlyse enhver sentimentalitet fra samtalen og holde den inden for kendsgerningernes kølige sfære; når mrs. Kirkpatrick ikke kunne afholdes fra at udbrede sig om omstændigheder, som vedrørte deres fremtidige forhold, svarede han i den mest forretningsmæssige tone, også når tjenerne havde fjernet sig. Molly kom til at huske på et af Bettys mundheld, der gik ud på, at tredjeperson undertiden kan være slemt i vejen, men hvorledes skulle hun slippe bort? Hvor skulle hun gå hen i det fremmede hus? Hun blev pludselig revet ud af sin forlegenhed, da hun hørte sin fader sige:

"Hvad synes du i grunden om lady Cumnors forslag? Hun siger, at hun har rådet dig til at tage Molly hjem med dig til Ashcombe, indtil vi skal have bryllup."

Mrs. Kirkpatrick følte sig slet ikke behageligt berørt. Når blot Molly ville have været så god nu at sige det samme, som hun for et øjeblik siden sagde til lady Cumnor! Men når forslaget kom fra hendes fader, ville datteren sikkert optage det på en ganske anden måde, end da det kom fra en fremmed dame, hvor højt på strå hun end var. Molly sagde heller ikke noget; hun så blot

noget bleg og ængstelig ud. Mrs. Kirkpatrick måtte altså selv tage ordet.

"Det var en ganske fortræffelig idé – hvis ikke –. Nå, ja vi ved jo nok, hvorfor vi helst ville undgå det, ikke sandt, kære Molly? Og vi skal ikke fortælle det til fader for ikke at lade ham fatte alt for store tanker om sig selv. Nej, jeg tror, at jeg må lade hende blive hos dig de få uger. Det ville være alt for grusomt at tage hende fra dig."

"Men du ved jo, kære – jeg sagde dig jo, hvorfor jeg netop for tiden ikke ønsker at have Molly hjemme hos mig," sagde mr. Gibson heftigt. Jo mere han lærte sin tilkommende kone at kende, desto mere følte han nødvendigheden af at huske på, at hun med alle sine svagheder dog ville være i stand til at danne et værn for Molly mod sådanne hændelser som den, der nylig havde fundet sted med mr. Coxe; således stod en af de gode grunde til, at han gjorde det skridt, han stod i begreb med at foretage, altid levende for ham, mens det var gledet bort fra den blanke overflade af mrs. Kirkpatricks spejllignende sjæl uden at efterlade noget indtryk. Nu huskede hun dog på det ved at se det ængstelige udtryk, der afprægede sig i mr. Gibsons miner.

Molly havde holdt sig tappert hele dagen; hun havde ikke vist nogen misfornøjelse, skønt det krænkede hende dybt, at hendes fader havde sendt hende hjemmefra af en grund, som han fortav for hende, men havde meddelt denne ganske fremmede dame. Var der virkelig opstået en fuldstændig fortrolighed mellem dem, og ville hun være udelukket for stedse? En følelse af bitter skinsyge bemægtigede sig hende. Nu kunne hun gerne tage til Ashcombe eller et hvilket som helst andet sted. Det var rigtignok meget smukt at tænker mere på andres lykke end på

sin egen; men krævedes der tillige, at hun skulle opgive sin individualitet, kvæle alle sit hjertes følelser, undertrykke ethvert personligt ønske, enhver længsel og attrå? Så var det vist bedst for hende, at hun blev fuldkommen ligegyldig og følelsesløs.

Mens hun hengav sig til disse bitre betragtninger, fortsatte de to andre deres samtale; hendes fader lod til at være ganske optaget af sine nye planer og sit nye forhold, og Molly tænkte, at han slet ikke bemærkede, hvor ulykkelig hun følte sig. I virkeligheden så han det ganske tydeligt, og han havde inderlig ondt af sin lille yndling, men han troede, at det for den fremtidige gode forståelses skyld ville være beds, at hun ikke kom til at udtale sin sorg. Det var hans princip at holde alle slags sindsbevægelser i tømme ved ikke at vise den medfølelse, som måtte røre sig i ham. Men da han skulle sig farvel, tog han Mollys hånd og holdt den i sin på en ganske anden måde, ende mrs. Kirkpatrick havde gjort det, og sagde med blød stemme: "Gud velsigne dig, kære barn!"

Molly holdt sig kækt resten af dagen; hun viste hverken vrede, uvilje eller bedrøvelse, men da hun atter var overladt til sig selv og sad i squirens magelige køretøj, gav hun sin smerte luft i en strøm af tårer, som hun først søgte at standse, da hun var kommet til landsbyen Hamley. Hvor vanskeligt det end faldt hende, søgte hun at se tilfreds ud, for at man intet skulle mærke, når hun kom hjem. Hun stolede også på, at hun ubemærket kunne snige sig op i sit værelse og bade sine øjne, før nogen så hende. Men ved indgangen til huset traf hun imod sin forventning på squiren og Roger, som kom ind fra haven, hvor de havde gået sig en tur efter bordet. Roger så straks, hvorledes sagerne stod, og sagde:

"Min moder har ventet på Dem den sidste times tid, vil De ikke gå ind?"

Han førte hende ind i dagligstuen, men mrs. Hamley var der ikke, og da squiren stod udenfor og talte med kusken om en af hestene, var de alene.

"Jeg er bange for, at De ikke har tilbragt nogen behagelig dag," sagde Roger. "Jeg har tænkt meget på Dem; jeg kan så godt tænke mig, hvor vanskeligt det er at vænne sig til sådanne nye slægtskabsforbindelser."

"Tak," sagde hun med skælvende læber og ikke langt fra at briste i gråd igen. "Jeg søgte at huske på, hvad De sagde, og at tænke mest på andre, men det kan undertiden falde så vanskeligt; det ved De nok selv, ikke sandt?"

"Jo," svarede han alvorligt, men alligevel var det ham meget behageligt at høre hende åbenhjertigt erklære, at hun havde taget hans råd til eftertanke og søgt at følge det. Han var en ung mand, og følte sig i høj grad smigret; måske fik dette ham til at fortsætte i sin rolle som rådgiver, men denne gang viste han hende også hjertelig deltagelse. Det var ikke hans hensigt at vinde hendes fortrolighed, hvilket ellers ville havde været såre let med en så uerfaren, troskyldig skabning, som Molly var, men han ønskede blot at bistå hende under denne prøvelse ved at indprente hende nogle af de grundsætninger, som havde været hans egen støttestav. "Jo, det kan ganske vist falde vanskeligt, men man vil dog selv til sidst befinde sig bedst ved det."

"Nej, nej," udbrød Molly. "Jeg vil blot føle livslede, hvis det kommer så vidt, at jeg så at sige fornægter og dræber mit eget Jeg, og i al min gøren og laden kun tænker på at gøre andre

tilpas. Jeg ser ingen udgang på det, og kunne lige så godt aldrig have eksisteret. Men hvad lykken angår, så kan jeg aldrig mere blive glad og lykkelig."

Der var en inderlighed i, hvad hun sagde, som Roger i øjeblikket ikke vidste, hvorledes han skulle imødegå, og han indskrænkede sig derfor til at bestride den påstand, at hun, en pige på sytten år, aldrig skulle blive glad mere.

"De ved ikke, hvad De siger. Om ti år vil De måske allerede anse denne prøvelse for en forbigående ubehagelighed."

"Min sorg kan måske synes overdreven eller ubegrundet i andres øjne, det tvivler jeg ikke om. Måske vil alle disse jordiske prøvelser synes os ubetydelige efter nogen tids forløb; i englenes øjne er de det måske allerede nu. Men det er nuet det kommer an på, og hvad vi nu tænker og føler. Og vi er jo ikke engle, der har den trøst at skue hensigten og formålet med enhver tilskikkelse."

Hun havde aldrig tidligere talt så længe til ham på en gang, og skønt hun ikke slog øjnene ned, da hun havde ophørt at tale, men som før holdt sit blik fæstet på hans, kunne hun dog ikke afholde sig fra at rødme lidt; hun ville ikke have været i stand til at sige hvorfor. Han ville heller ikke have kunnet gøre rede for, af hvilken grund han pludselig følte et hidtil ukendt velbehag ved at skue ind i hendes udtryksfulde ansigt – og for et øjeblik glemte, hvad hun havde sagt, i følelsen af medlidenhed med hendes dybe bedrøvelse. Selv den viseste, stadigste unge mand på toogtyve år smigrer det at blive set op til med agtelse og tillid af en syttenårig pige.

"Ja, jeg forstår, hvad De mener, men lad os nu ikke komme ind på metafysikkens område."

Molly gjorde store øjne ved at høre dette. Skulle hun uden at vide det have talt metafysik?

"Vi har talrige sorger og prøvelser i vente, men de kommer en for en. Se, der er min moder; hun kan bedre forklare Dem det, end jeg er i stand til."

De to var nu blevet til en trio; mrs. Hamley kom ind og lagde sig på sofaen; hun havde ikke været vel hele dagen – hun havde savnet Molly, sagde hun – og nu ønskede hun at høre, hvad der var passeret på Towers, Molly satte sig på en stol ved siden af sofaen, mrs. Hamley hvilede på og begyndte sin beretning, mens Roger tog en bog og gav sig til at læse for ikke at gøre ulejlighed ved sin nærværelse. Imidlertid kom han ikke langt med sin læsning; det var alt for interessant at lytte til Mollys lille fortælling, og hvis han desuden skulle være i stand til at hjælpe hende, når nødvendigheden fordrede det, var det jo ligefrem hans pligt at gøre sig bekendt med alt, hvad der angik hende.

Således gik det, så længe Molly blev på Hamley. Mrs. Hamley nærede deltagelse for hende og udviste sin medfølelse *en detail*, som en franskmand ville sige, mens squiren ydede sin *en gros*. Han var meget bedrøvet over at være vidne til hendes uforstilte sorg, og det forekom ham næsten, som om han havde nogen skyld i den, da han først havde omtalt muligheden af, at hendes fader kunne gifte sig igen, for hende. Mere end en gang sagde han til sin kone:

"Jeg ville på min ære ønske, at jeg aldrig havde sagt de ulykkelige ord den dag ved middagsbordet! Husker du, hvor hun tog sig dem nær? Det var jo aldeles som en spådom om, hvad der skulle komme. Hun har fra den dag af været ganske bleg, og appetitten er da også helt forgået hende. Jeg kommer

nok til at passe noget bedre på min mund for fremtiden. Imidlertid skal dog ingen få mig til at tro andet, end at det er det bedste, han kan gøre, både for sin egen og hendes skyld! Jeg sagde det lige ud til ham i går. Men det gør mig ondt for pigebarnet, gid jeg bare havde holdt min mund. Men underligt var det nu, at jeg skulle sige det – akkurat som en spådom, ikke sandt?"

Roger havde også ondt af den unge, bedrøvede pige, der for hans moders skyld stred tapper for at kvæle sine bekymringer, og han søgte at finde ud af, hvilken behandlingsmåde, der ville være mest gavnlig for hende. Båndet mellem den unge mentor og hans Telemakos blev for hver dag stærkere og stærkere. Han forsøgte at hindre hende i at ruge over sin kummer ved at vække hendes interesse for ting, der ikke stod i forbindelse med hendes familieforhold, og naturligt nok var da de genstande, der interesserede ham selv mest, nærmest ved hånden. Hun indså, at han kun ville hendes bedste, og hun i befandt sig vel i hans selskab; efter en samtale med ham forekom det hende altid, at hun havde vundet nøglen til godhed og fred, hvad der end måtte indtræffe.

12. Forberedelser til brylluppet

Imidlertid syntes også forholdet mellem det aldrende, nyforlovede par med hver dag at blive mere intimt på sin måde og på den måde, de begge syntes bedst om, skønt den vel ville være forekommet yngre mennesker noget prosaisk og kedsommeligt. Lord Cumnor var kommet ud til Towers ganske henrykt over de nyheder, han hørte derude fra. Han syntes, at han havde haft en betydelig del i at bringe forbindelsen i stand ved at tale om dens tilrådelighed. Det første, han sagde til lady Cumnor om denne genstand, var:

"Sagde jeg det ikke nok! Sagde jeg ikke, hvor heldigt det ville være, om vi kunne få Gibson og Clare gift sammen? De kan gerne se hånligt ned på dem, der søger at stifte ægteskaber, jeg er stolt af at være en af dem. Jeg skal herefter passe godt på at bringe midaldrende folk af mit bekendtskab sammen. Unge mennesker vil jeg ikke befatte mig med, de er så ustadige og lunefulde; men jeg har haft sådan et held med mig denne gang, at jeg må anse det for en opmuntring til at blive ved."

"Blive ved? Med hvad?" spurgte lady Cumnor tørt. "Nå, med at lægge planer?"

"Du kan ikke nægte, at det var mig, som fandt på denne forbindelse."

"Ved at lægge planer gør man da hverken fra eller til," bemærkede hun.

"Det ved jeg da ikke, min kære; man giver jo folk ideer."

"Sandt nok, hvis man meddeler dem sine planer. Men jeg erindrer ikke, at du nogensinde har talt hverken til mr. Gibson eller til Clare om sagen."

Nu faldt det hende rigtignok ind, hvorledes Clare var stødt på det før omtalte afsnit af lord Cumnors brev, men det omtalte hun ikke, for hun have ikke lyst til komme ham til hjælp, men overlod det til ham selv at redde sig ud af det, som han bedst kunne.

"Nej, ganske vist, jeg har rigtignok ikke talt med dem."

"Så må altså din vilje have haft en slags stærkt virkende indflydelse på deres, såfremt du vil tiltage dig nogen andel i denne sag," vedblev hans hustru ubarmhjertigt.

"Nå, det er jo i grunden unyttigt at se tilbage til, hvad jeg har gjort eller ikke gjort. Jeg er særdeles tilfreds med det, som det er, og det er vel også nok. Jeg vil give Clare et lille tilskud til hendes udstyr, og desuden skal de have en splendid frokost på gården i Ashcombe. Jeg skal skrive til Preston om at sørge for det. Hvornår var det, du sagde, de skulle holde bryllup?"

"Jeg tror, det er bedst, om de venter til jul, og det har jeg sagt dem. Det ville more børnene at tage over til Ashcombe til brylluppet; hvis det bliver dårligt vejr i juleferien, vil de sikker kommet til at kede sig herude på Towers. Skulle det blive frost og klart vejr, er det en anden sag; så kunne de løbe på skøjter og kælke. De sidste år har det jo været regnvejr hele julen, og så har jeg haft ondt af de stakkels kære væsener."

"Og ville de andre 'stakkels kære væsener' da være fornøjet med at vente, for at Deres Nådes børnebørn kan få en festdag? 'En romersk fest vi vil foranstalte' har Pope eller en anden engelsk poet skrevet i et af sine digte. Ja, 'en romersk fest vi vil

foranstalte'" gentog han, stolt over også en gang at kunne komme med et heldigt citat.

"Det er Byron og ikke Pope, der har skrevet det, og forresten synes jeg ikke, stedet passer her. Det forundrer mig i sandhed at høre dig citere Byron; han er en meget umoralsk digter."

"Jeg så ham ellers tage sæde i Overhuset," sagde lord Cumnor i en undskyldende tone.

"Meget muligt, men jo mindre vi taler om ham, des bedre. Jeg har sagt til Clare, at det var min mening, at hun gjorde bedst i at vente til jul, desuden kan hun ikke således i huj og hast opgive sin skole."

Men Clare havde ikke i sinde at vente til jul; og hun fik virkelig, besynderligt nok, denne ene gang sin vilje sat igennem overfor grevinden, uden at bruge mange fif eller gøre åbenlys modstand. Vanskeligere var det hende at bekæmpe mr. Gibsons ønske om, at Cynthia skulle være med til brylluppet, selv om hun umiddelbart derefter skulle vende tilbage til sit institut i Boulogne. Først havde mrs. Kirkpatrick sagt, at det var en mageløs idé, men hun var bange for, at hun måtte opgive ønsket om at se sit barn ved en så højtidelig lejlighed på grund af omkostningerne ved rejsen frem og tilbage.

Men skønt mr. Gibson i sine daglige udgifter var meget husholderisk, havde han dog tillige et godt hjerte og gav gerne, når han kunne gøre andre en glæde. Han havde allerede vist det ved helt og holdent at overlade den lille livrente, hans kone havde efter sin første mand, til Cynthia, mens han på samme tid bestemte, at hun skulle blive et medlem af hans familie, når hun gik ud af skolen. Livrenten beløb sig til tredive pund sterling om året.

Nu gav han mrs. Kirkpatrick tre fempundsnoter, idet han sagde, at han håbede, de ville rydde alle hindringer for Cynthias ankomst af vejen; mrs. Kirkpatrick følte i øjeblikket det samme, påvirket af hans inderlige ønske om at se Cynthia. Hvis brevet kunne være blevet skrevet og pengene afsendt den samme dag, var Cynthia også blevet sin moders brudepige ved brylluppet. Men der kom en mængde ting i vejen for at affatte brevet, det blev ikke sendt afsted, og jo længere pengene forblev i mrs. Kirkpatricks værge, jo besværligere faldt det hende at skille sig ved dem. I hele sit liv havde hun så højligt trængt til penge og så lidet forstået at skaffe sig dem, mens måske også den omstændighed, at hun så længe havde været adskilt fra sin datter havde bidraget til at formindske den førstes ømhed for sit barn. Det blev hende nu atter klart, at det ikke var rigtigt at forstyrre Cynthia i hendes studier; hun skrev derfor et brev til madame Lefebvre, instituttets bestyrerinde, som var affattet således, at et svar, der næsten kun var et ekko af det, kort efter indløb; det blev oversat for mr. Gibson, som ikke var meget stærk i det franske, og afgjorde spørgsmålet til hans oprigtige bedrøvelse. Men de femten pund blev ikke givet tilbage. Ikke blot denne sum, men også en stor del af de 100 pund, som lord Cumnor havde foræret hende i brudegave, gik med til at betale gammel gæld i Ashcombe, for det var kun gået trådeligt for hende med hendes skole der. Det var en af mrs. Kirkpatricks få prisværdige egenskaber, at hun strengt holdt på at betale, hvad hun skyldte, til sidste hvid. Men da det først var blevet afgjort, at pengene ikke skulle bruges til Cynthias rejse, havde hun ingen betænkelighed ved at bruge dem på sig selv, og indkøbte forskellige dragter, der alle var baseret på at vække opsigt

blandt damerne i Hollingford, når hun præsenterede sig som nygift kone. Hun ræsonnerede som så, at ingen gad se hendes undertøj, mens hver eneste kjole, hun havde, ville blive bemærket og omtalt i den lille by.

Hendes forråd af linned og undertøj var således kun ringe, og tilmed ikke nyt, men det var dog nydeligt og fint, og blev omhyggeligt udbedret af hendes behændige fingre på hendes ensomme værelse, når eleverne var gået til sengs. Mangen en aften sad hun oppe og syede til langt ud på natten, men lovede sig selv i sit stille sind, at herefterdags skulle andre få lov til forrette den slags arbejde for hende. I disse ensomme timer erindrede hun sig mange små eksempler på ydmyg underkastelse under andres vilje, som nu forekom hende så pinlige, at hun besluttede aldrig oftere at finde sig i noget af den slags. Mens hun opholdt sig på Towers denne sommer, havde hun en formiddag, ikke længe efter sin forlovelse med mr. Gibson, tilbragt en hel time med sætte sit hår op på en helt ny måde, som hun havde set i mrs. Bradleys frisérbog og fandt meget smuk, men da hun, meget tilfreds med sit udseende, fremstillede sig for lady Cumnor, havde denne omgående sendt hende bort igen, som om hun var et lille barn, og bedt hende om at sætte sit hår som hun plejede og ikke gøre sig til nar. En anden gang havde hun måttet gå op og tage en anden kjole på, som efter hende mening klædte hende langt mindre end den, hun først havde taget på, men som faldt bedre i lady Cumnors smag. Det var vel kun bagateller, men dog prøver på de talrige små krænkelser og ubehageligheder af forskellig art, som hun havde måttet døje et helt liv igennem, og jo dybere hun nu følte

dem, desto højere steg mr. Gibson i hendes gunst, for det var ham, hun havde at takke for, at de nu skulle ophøre.

Mens hun således satte sit tøj i stand, arbejdede med sine elever og udkastede planer for fremtiden, følte hun sig glad og lykkelig til mode. Med sin brudedragt behøvede hun ikke at gøre sig nogen ulejlighed, for den ville hun få som foræring af sin forhenværende elever på Towers; de skulle klæde hende fra top til tå på hendes forestående glædesdag. Lady Cumnor havde desuden givet Preston ordre til at foranstalte et prægtigt bryllupsmåltid på Ashcombe, og grevinden havde, skønt en smule fortrydelig, fordi højtideligheden ikke blev opsat så længe, at hendes børnebørn kunne nyde godt af den, foræret mrs. Kirkpatrick et udmærket guldur af engelsk fabrikat, samt en massiv guldkæde. Uret var stort og temmelig klodset, men langt nyttigere end det udenlandske pragtstykke, som i så lang tid havde hængt i hendes bælte, og så ofte havde vildledt hende.

Mens hendes forberedelser til brylluppet således skred godt fremad, havde mr. Gibson endnu intet som helst foretaget sig for at kunne modtage sin tilkommende på en passende måde i sit hjem. Han vidste, at han burde gøre noget. Men hvilket? Hvor skulle han begynde, når der skulle gøres så meget, som nødvendigheden her krævede, og han havde så lidt tid til sin disposition? Til sidst faldt det ham ind at bede miss'erne Browning for gammelt venskabs skyld have den ulejlighed at sørge for tilvejebringelsen af, hvad der var absolut nødvendigt, mens han ville overlade det til sin kone selv at indrette huset, som hun syntes bedst. Men førend han udbad sig denne tjeneste, var det nødvendigt at meddele miss Browning, at han var blevet forlovet, hvilket han hidtil havde holdt hemmeligt for

byens beboere, som tilskrev grevindens svagelige helbred hans hyppige besøg på Towers; dette syntes han nu ikke særdeles godt om, da han følte ved sig selv, at han ville have moret sig kosteligt, hvis en mand på hans alder havde gjort ham en tilståelse som den, han nu måtte gøre Browningerne, men der var ikke noget at gøre; han havde brug for deres bistand. En aften indfandt han sig altså hos dem og satte dem ind i forholdene. Da han var kommet til ende med første kapitel, det vil sige med beretningen om mr. Coxes kærlighedserklæring, slog miss Browning, som den ældste af søstrene altid blev kaldt, sine hænder sammen af forbavselse.

"At tænke sig, at Molly, som jeg har set i vuggen, skulle få en kæreste! Nå, det må jeg rigtignok sige! Søster Phoebe! kom lidt her ind, nu skal du rigtignok høre nyt! Molly Gibson har fået en frier, ja, for det tør man vel nok sige, mr. Gibson, det er vel så godt som afgjort? Og hun er kun seksten år!"

"Sytten, søster," sagde den indtrædende miss Phoebe, som satte en ære i at vide alt, hvad der angik den kære mr. Gibsons huslige forhold. "Sytten, den 22. juni i år."

"Nå, som du vil, lad det så også være sytten," svarede miss Browning utålmodigt. "Det kommer jo slet ikke sagen ved, faktum er, at hun har fået en frier, og det forekommer mig, at det var i går, jeg så hende ligge i vuggen."

"Jeg vil af ganske hjerte ønske, at denne forbindelse må bringe hende lykke," sagde miss Phoebe.

Nu følte mr. Gibson, at det var nødvendigt at skride ind; han var jo ikke halvt færdig med sin historie, og han holdt desuden heller ikke af, at de talte, som om den dumme historie skulle kunne føre til noget.

"Molly ved endnu slet ikke noget om det hele. Jeg har heller ikke omtalt det for nogen anden end Dem og en af mine venner. Jeg gav Coxe en skrap irettesættelse, og har gjort mit bedste for at holde hans lidenskab – som han kalder sit tåbelige indfald – i ave. Men jeg var i stor forlegenhed med, hvorledes jeg skulle forholde mig med Molly. Miss Eyre var borte, og jeg kunne ikke lade dem være alene hjemme, når der ikke var nogen ældre dame til stede."

"Men mr. Gibson dog! Hvorfor sendte De hende ikke hen til os?" udbrød miss Browning. "Vi ville have gjort alt, hvad der stod i vor magt, for hende, for Deres skyld såvel som for hendes stakkels moders."

"Tak skal De have. Jeg vidste, at jeg kunne regne med Dem, men det ville aldrig have gået an at lade hende blive her i Hollingford, så længe hr. Coxe ikke var helbredet. Nu har han det bedre. Hans appetit, som han anså det for nødvendigt at undertrykke, er atter vendt tilbage i forøget styrke. Han spiste såmænd tre portioner æblekage i går."

"Ja, men mr. Gibson, De er virkelig også alt for god mod det unge menneske! Tre portioner! Og de spiser vel også kød i tilsvarende mængder, kan jeg tænke."

"Det ved jeg ikke noget om; jeg omtalte det blot for at vise Dem, at jeg antog ham for kureret for sin dårskab. Hos unge mennesker plejer det at været et godt tegn, når appetitten vender tilbage. Men hvad der er sket en gang, kan gentage sig."

"Det ved jeg dog ikke," sagde miss Browning. "Phoebe havde en gang et tilbud, men ..."

"Stille, søster, det kunne såre ham, om det kom ud."

"Snak, barn! Det er nu femogtyve år siden, og hans ældste datter er allerede gift."

"Han var jo rigtignok været lidt flygtig," sagde miss Phoebe med sin blide, lidt klynkende stemme. "Det er ikke alle mænd, der som De, mr. Gibson, bliver deres første kærlighed tro."

Mr. Gibson blev lidt urolig og var slet ikke vel tilpas. Jeannie var hans første kærlighed, men *hendes* navn var ubekendt for enhver i Hollingford. Hvor god, øm og afholdt hans kone end havde været, var hun dog ikke hans anden, eller endog hans tredje kærlighed. Og nu skulle han frem med meddelelsen om, at han ville gifte sig igen.

"Ja, hvorledes det nu end er eller ikke, så tænkte jeg, at det var min pligt at gøre noget for at beskytte Molly mod sådanne hændelser som den føromtalte. Miss Eyres lille nevø var blevet syg af skarlagensfeber –"

"Ja, det er jo sandt; hvor det var tåbeligt af mig ikke at spørge til ham. Hvordan har han det, det lille puds? Er han bedre?"

"Ja, eller værre; det har ingen indflydelse på den sag, jeg nu vil tale om. Faktum er, at miss Eyre ikke nogen tid endnu kan komme tilbage til mig, og jeg kan ikke altid lade Molly blive på Hamley."

"Ah! nu begriber jeg, hvorfor hun i en sådan fart kom over til Hamley. Men det er jo en hel roman, mr. Gibson."

"Jeg holder så meget af at høre tale om kærlighedshistorier," mumlede miss Phoebe.

"Så skal De få min at høre, såfremt De vil lade mig tale ud," sagde mr. Gibson, som var nær ved at tabe tålmodigheden ved de stadige afbrydelser.

"Deres?" sagde miss Phoebe sagte.

"Himlen velsigne og bevare os!" udbrød miss Browning mindre følelsesfuldt; "hvad nu?"

"Mit bryllup, håber jeg, og det er det, jeg er kommet for at tale med Dem om."

Et svagt håb steg op i miss Phoebes bryst. Hun havde ofte i et fortroligt øjeblik sagt til sin søster, at den eneste mand, som nogen sinde skulle få hende til at tænke på at gifte sig, var mr. Gibson; hvis han nogen sinde friede til hende, ville hun føle sig forpligtet til at give ham et Ja "for den stakkels Marys skyld". Hun føjede dog aldrig til, hvilken tilfredsstillelse hun formodede, at hendes afdøde veninde kunne have ved, at hun ægtede hendes efterladte mand. Phoebe pillede uroligt ved båndet på sit sorte silketørklæde. Det gik hende som kaliffen i eventyret; en hel verden af muligheder svævede i et øjeblik forbi hendes sjæl; det vigtigste spørgsmål, som atter og atter vendte tilbage, var dog: Kunne hun forlade sin søster?

"Det har naturligvis," vedblev mr. Gibson, "været temmelig vanskeligt for mig at afgøre, hvem jeg skulle vælge til herskerinde i mit hus, til moder for min datter, men jeg tænker, at jeg dog endelig har truffet et godt valg. Den dame, jeg har valgt –"

"Fortæl os nu, hvem det er, så er De rar," sagde miss Browning ligefremt.

"Mrs. Kirkpatrick," svarede brudgommen.

"Hvad for noget! Guvernanten på Towers, som grevinden gør så meget af?"

"Ja, hun er meget afholdt derude, og det ikke uden grund. Hun holder for tiden en skole i Ashcombe og er godt vant til at føre hus. Hun har opdraget de unge damer på Towers, og hun

har selv en datter, det er derfor rimeligt, at det vil falde hende let at være som en moder for Molly."

"Hun ser meget elegant ud," sagde miss Phoebe, som følte nødvendigheden af at sige noget fordelagtigt for at skjule sine egne hemmelige tanker, "jeg har set hende køre baglæns i det grevelige køretøj lige overfor grevinden; hun er virkelig en nydelig dame."

"Stille, søster," sagde miss Browning. "Hvad kommer det sagen ved, om hun er elegant og nydelig. Har du nogensinde hørt, at en enkemand har giftet sig anden gang på grund af sådan noget? Nej, man føler af en eller anden grund, at det er ens pligt, ikke sandt, mr. Gibson? Man ønsker en husholderske, eller en moder for sit barn, eller man mener, at den første kone ville have ønsket det."

Det er ikke usandsynligt, at det faldt den ældre søster ind, at lægen burde have valgt Phoebe, for hun sagde dette med en vis skarphed i tonen, som ikke var mr. Gibson ubekendt, men hvis betydning han dog denne gang foretrak ikke at forstå.

"De skal have lov til at udtyde mine bevæggrunde, som De vil, miss Browning; jeg tør ikke påstå, at jeg selv er aldeles på det rene med hensyn til dem. Men det ved jeg, at jeg nødigt vil give slip på mine gamle venner, og at jeg vil ønske, at disse for min skyld vil holde af min tilkommende kone. Jeg kender ingen damer med undtagelse af Molly og mrs. Kirkpatrick, som jeg sætter så megen pris på som Dem. Jeg vil bede Dem, om Molly må bo hos Dem, indtil mit bryllup har fundet sted."

"De kunne såmænd godt være kommet til os, før De gik til madam Hamley," sagde miss Browning, kun halvt formildet, "vi

er Deres gamle venner; og vi var også hendes moders venner, skønt vi kun er simple borgerfolk."

"Nu gør De mig uret," sagde mr. Gibson. "Og det ved De godt."

"Nej, det ved jeg slet ikke. De er altid sammen med lord Hollingford, når De kan få fat på ham, meget mere, end De nogensinde har været med mr. Goodenough eller mr. Smith, og så er De altid derovre på Hamley."

Miss Browning var, som man ser, ikke den, der ville give tabt ved det første slag.

"Jeg søger lord Hollingford, som jeg ville søge enhver anden, af hvad rang og stand han end var, når han havde en sådan karakter og sådanne kundskaber som hans. Mr. Goodenough er en meget dygtig prokurator med udstrakte lokale kundskaber, men derudover strækker hans synskreds sig ikke."

"Nå, nå, lad os blot ikke begynde at diskutere, det volder mig altid en forskrækkelig hovedpine, som Phoebe ved. Jeg mente ikke noget med, hvad jeg sagde – så er det jo godt, ikke sandt? Jeg vil hellere tage hvert ord, jeg har sagt, tilbage, end begynde at diskutere med et mandfolk. Men hvad var det nu, vi talte om?"

"Om at den kære, lille Molly skulle besøge os," bemærkede miss Phoebe.

"Jeg var ganske bestemt først kommet til Dem, hvis Coxe ikke havde været så voldsom i sin passion. Jeg kunne ikke vide, hvad han kunne finde på, eller hvor megen ulejlighed han kunne forårsage både Molly og Dem. Nu er det, som sagt, bedre. Adskillelsen har haft en meget beroligende virkning på ham, og nu tænker jeg nok, de kan leve sammen her i byen uden andre

følger end adskillige dybe suk, som han sandsynligvis vil hellige hende, så ofte han møder hende. Jeg har i øvrigt også en anden villighed at bede Dem om, så at De ser, at det aldrig ville gå an, om jeg stødte Dem ved mine argumenter, miss Browning. Der må forandres en hel del hjemme hos mig, for at lejligheden kan blive passende til at modtage mrs. Gibson; der må males og møbleres og mange andre ting, som jeg imidlertid slet ikke forstår mig på. Vil De nu ikke gøre mig den tjeneste at tage lejligheden i øjesyn og se, hvorvidt hundrede pund ville kunne strække til. Dagligstuens møblering vil jeg overlade til mrs. Gibsons egen smag, men alle de øvrige værelser vil jeg bede Dem at tage Dem af; De gør det vel nok for gammelt venskabs skyld?"

Dette var en kommission, som i høj grad behagede miss Browning. Hun kunne nu atter træde op overfor byens handlende med en fyldt pengepung og en tilsvarende mine, ligesom i hendes faders tid; siden hans død havde det været umuligt. Hendes sædvanlige gode humør var atter fuldstændig vendt tilbage ved dette bevis på tillid til hendes smag og sparsommelighed, mens miss Phoebe i tankerne mere dvælede ved den fornøjelse, et besøg af Molly ville forskaffe hende.

13. Molly Gibsons nye venner

Tiden gik; man var nu midt i august, og skulle der gøres noget ved huset, måtte det ske snart. Det var også i andre henseender på høje tid, at mr. Gibson traf sin overenskomst med miss Browning. Squiren havde hørt, at Osborne efter al sandsynlighed ville komme hjem et par dage, før han tiltrådte sin rejse til fastlandet, og skønt den voksende fortrolighed mellem Roger og Molly ikke ængstede ham det mindste, nærede han dog en panisk skræk for, at arvingen til ejendommen skulle få noget tilovers for lægens datter, og han var så forhippet på, at Molly kunne komme afsted, før Osborne kom hjem, at hans kone svævede i en uafbrudt skræk for, at han alt for tydeligt skulle lade hende mærke det.

Enhver ung, forstandig pige på sytten år eller så er i almindelighed tilbøjelig til at gøre et orakel ud af den første person, af hvis læber hun hører højere eller fuldstændigere udviklede moralske begreber udtales, end de, som hidtil har tjent hende som rettesnor. Et sådant orakel var Roger blevet for Molly; hun så op til ham og ville høre hans mening om alt, skønt han dog kun havde meddelt hende to eller tre råd, og det oven i købet på en temmelig tør måde, og havde vist den naturlige overlegenhed, som nødvendigvis en ung, begavet og omhyggeligt opdraget mand må være i besiddelse af overfor en ung, uvidende pige på sytten år, som dog var i stand til at vurdere hans overlegne egenskaber. Men skønt de således ofte nærmede sig hinanden på en meget fortrolig måde, var det dog

langt fra, at nogen af dem skulle have udset den anden til den person, som engang skulle eje deres hjerte helt og holdent – deres højeste og bedste kærlighed. Rogers ideal var en højsindet kvinde, hans lige og herskerinde, skøn af udseende, klog og rådsnar som selve Egeria. Mollys tanker dvælede ofte ved billedet af den ukendte Osborne, der snart stod for hende som en troubadour, snart som en ridder, alt efter hvilke af hans digte hun netop læste, og hun læste dem meget ofte igennem; måske det egentlig snarere var en ubestemt person, der lignede Osborne, hvis billede foresvævede hende; det ville jo også have været alt for formasteligt at give sin helt et navn, og det et sådant navn. Squiren handlede meget fornuftigt, da han sørgede for, at hun var vel ude af huset, før den ældste kom hjem, for så vidt hendes egen sindsro angik. Og dog savnede han hende til stadighed, da hun var borte. Det havde været så behageligt at se hende udfylde en datters rolle i hans hus, og hendes nærværelse havde oplivet dem alle. Ved bordet, hvor mrs. Hamley sjældent var til stede, lyttede hun med kendelig interesse til samtalen mellem ham og Roger, og holdt den ofte i gang ved sine forstandige spørgsmål, kloge bemærkninger eller kvikke svar på nogle af hans indfald.

Også Roger savede hende. Han havde mange og høje interesser, var sjældent kundskabsrig og begavet, og Molly forstod at skatte disse fortrin. Undertiden havde hendes bemærkninger givet ham stof til eftertanke, ansporet ham til den alvorlige granskning, som han holdt så meget af, og desuden var det ham behageligt at tænke på, at han virkelig havde været hende til gavn og hjælp, da han havde stået hende bi i hendes sorg og lært hende at finde smag i alvorligere,

nyttigere læsning end romaner og poesi. Han følte sig noget nær lig en lærer, der har mistet en kær elev, tænkte på, hvad hun syntes om de bøger, han havde lånt hende, om hun ikke savnede hans vejledning, og hvorledes hun og hendes tilkommende stedmoder ville komme ud af det. De første dage, efter at hun havde forladt Hall'en, tænkte han tid og ofte på hende, men den, som mest og længst savnede den bortrejste, var dog husets frue. Hun havde indrømmet Molly en datters plads i sit hjerte, og savnede bitter hendes livlige selskab, kærlige, utrættelige omsorg og venlige kærtegn. Den omstændighed, at Molly selv havde trængt til venlighed og deltagelse, havde draget den ømhjertede mrs. Hamley endnu nærmere til hende.

Molly følte også selv dybt den forandring, der var foregået, og følte sig hensat i en anden, langt mindre behagelig atmosfære, skønt hun gjorde sig mange bebrejdelser for denne følelse. Hun havde nu vænnet sig til det dannede væsen, der udmærkede beboerne på Hamley, og deres levevis og følte sig langt mere tiltrukket af det end af det liv, hun nu skulle føre. Hendes kære, gamle veninder, Browningerne, søgte vistnok at gøre hende opholdet hos dem så behageligt, som det stod i deres magt, men hun skammede sig næsten over at lægge mærke til, hvor højrøstet og simpel deres tale var, og hvorledes de næsten slet ikke brød sig om selve sagen, men kun nærede en vis grådighed efter at blive bekendt med alle enkeltheder, der vedgik de i forbindelse med denne stående personer. De stillede hende en mængde spørgsmål om hendes tilkommende stedmoder, som hun ofte havde vanskelighed nok med at besvare, da hendes følelser for hendes fader forbød hende at give de svar, som stemmede nærmest med hendes egen opfattelse. Hun var altid

glad, når de begyndte at spørge hende ud om beboerne på Hamley og alt, hvad dem angik; hun havde været så lykkelig der og holdt så meget af alt, hvad der stod i forbindelse med gården, at det ikke faldt hende vanskeligt at besvare de til spørgsmål, der blev rettet til hende desangående, lige ned til faconen på mrs. Hamleys morgenkjole og hvilken slags vin, squiren drak til sin middag. Men en aften, da de alle tre sad i den lille dagligstue på første sal, der vendte ud til High Street, og Molly just var i færd med at udbrede sig over Rogers store kundskaber i naturvidenskaberne og over de naturmærkværdigheder, han havde vist hende, blev hun pludselig afbrudt af miss Browning, som sagde:

"Du har nok ikke været så lidt sammen med Roger, Molly!"

Dette sagde den gamle jomfru nu mere som et slags betydningsfuld henvendelse til søsteren end som et spørgsmål til Molly. Men denne lagde meget godt mærke til, at der lå noget skjult i hendes udtalelse, skønt hun i øjeblikket ikke fattede, hvad det kunne være. Miss Phoebe var alt for beskæftiget med at strikke hæl på den strømpe, hun just var beskæftiget med, til at hun skulle have lagt mærke til søsterens vink i ord og miner.

"Ja, han var meget venlig mod mig," sagde Molly langsomt, idet hun grundede over betydningen af miss Brownings ord og var bestemt på ikke at sige mere, førend den var blevet hende klar.

"Du tager vel snart ud til Hamley igen? Han er ikke den ældste søn, som du ved, Phoebe! Lad mig nu ikke igen høre det evige atten, nitten, men læg mærke til, hvad der tales om. Molly fortæller, hvor godt hun syntes om mr. Roger, og hvor venlig han var mod hende. Jeg har altid hørt, at han skulle være en

meget net ung mand. Lad os høre lidt mere om ham, Molly. Hør nu efter, Phoebe! Hvordan viste han sig venlig imod dig?"

"O, han sagde mig, hvilke bøger, jeg skulle læse; og en dag forklarede han mig, hvor mange slags bier, der var –"

"Bier, barn! Hvad i al verden mener du? Enten må jo du eller han have været fra forstanden!"

"Nej, aldeles ikke. Der er mere end to hundrede slags bier i England, og han lærte mig at skelne dem fra hinanden. – Miss Browning, jeg ser meget godt, hvad De tænker på," vedblev Molly, blussende rød, "men De tager aldeles fejl. Jeg vil ikke sige et ord mere om Roger eller om Hamley i det hele taget, når det sætter Dem sådanne fluer i hovedet."

"Nej, vil man høre! Nu er det nok de små, der skal irettesætte de ældre! Fluer i hovedet! Det er nok i dit hoved! Har man nogensinde hørt så galt? Jeg kan forresten sige dig, Molly, at du er alt for grøn til at snakke om elskere og kærlighed."

"De ved slet ikke, hvad jeg tænker om sådanne ting, for jeg har aldrig sagt noget om friere, det var Dem selv;" udbrød Molly i en lidt uartig tone. "Har jeg ikke ret, miss Phoebe! var det ikke miss Browning selv, der begyndte med at tale om elskere og kærlighed?"

Molly blussede af harme, men hun var kommet til den urette, når hun søgte en allieret i miss Phoebe. Som alle svage personer søgte denne at mægle fred på sin milde måde.

"Det kan jeg såmænd ikke sige noget om, kære barn, det forekom mig, at det var meget sandt, hvad Sally sagde – fuldkommen sandt; og jeg tror, lille Molly, at du misforstod hende, eller måske var det hende, der misforstod dig, eller måske det også er mig, som misforstår jer begge to, så det er

det bedste ikke at tale mere om det. Hvad var det, du sagde, at du gav for meteren af betrækket til mr. Gibsons spisestue, søster?"

Miss Browning og Molly så surt til hinanden lige til om aftenen; de ønskede hinanden godnat som sædvanlig, men så stift og koldt som muligt.

Molly gik op i sit lille sovekammer, der var så pænt og nydeligt, som et gæsteværelse kunne være. Som barn havde dette værelse med dets hvide, hæklede gardiner og sengeomhæng, dets lakerede toiletbord med de mange små skuffer og det lille spejl, som forvred ethvert ansigt, der var ufornuftigt nok til at se i det, altid stået for hende som det mest luksuriøst udstyrede værelse, hun kunne tænke sig. Nu skulle hun sove i det som gæst, og alle de forunderlige prydelser på kommoden, som det en gang havde været hende en hel fest at få lov til at betragte, da de var omhyggeligt indviklede i karduspapir, stod nu utildækkede for at pynte i hendes værelse. Og hvor lidt havde hun ikke gjort sig fortjent til så megen venlighed! Hvorledes havde hun lønnet de gamle jomfruers omhu for hende? Hun var ikke langt fra at fælde bitre tårer af anger over, hvad der var sket, da hun hørte en sagte banken på døren. Molly åbnede den, og foran hende stod miss Browning med et uhyre af en natkappe på og indhyllet i en broget sirtses nattrøje over sin hvide natdragt.

"Jeg var bange for, at du sov, barn," sagde hun, idet hun trådte ind og lukkede døren efter sig. "Men jeg ønskede dog at sige dig, at det måske nok var min skyld, at det ikke gik i dag, som det skulle være gået. Det var godt, at Phoebe ikke opdagede det, for hun anser mig nu for ufejlbarlig, og da vi to altid er alene

sammen her, kommer vi bedst ud af det, når den ene anser den anden for ude af stand til at gøre eller sige noget, der ikke er rigtigt. Jeg tror nok, jeg forivrede mig lidt. Men lad os nu ikke tale mere om det, Molly; lad os skilles som gode venner – det vil vi altid være, barn, ikke sandt? Giv mig nu et kys, og græd ikke mere for det, dine øjne bliver jo ganske hovne; – glem nu ikke at slukke lyset rigtigt."

"Det var mig, der havde uret – fejlen var på min side," sagde Molly.

"Punktum! Sig mig ikke imod! Jeg siger, at fejlen var min, og så er den sag ude."

Den følgende dag fulgte Molly med miss Browning hen til lægens hus for at se, hvilke forandringer der blev foretaget. For hendes øjne var det kun meget uheldige forbedringer, der foretoges. Den matte, grå farve på væggene i spisestuen, der harmonerede så godt med de mørkerøde gardiner, var nu veget for en lys, laksefarvet kulør, og de nye gardiner var af den søgrønne farve, som netop på den tid var kommet på mode. "Så lyst og nydeligt" kaldte miss Browning det, og Molly nænnede ikke at sige hende imod nu, da de netop var blevet forligt. Hun stolede blot på, at det mørkegrønne og brune møbelbetræk ville stille "de lyse og klare farver" lidt i skygge. For øvrigt var der en vasken og pjasken og banken og hamren over alt, en virksomhed, som Betty var særdeles aktiv i.

"Kom nu med op og se din faders soveværelse. Han benytter for øjeblikket dit værelse, for at alting kan blive ordentligt indrettet, som det bør være, i hans eget."

Molly mindedes svagt, hvorledes hun for mange år siden blev ført ind i det samme værelse for at tage afsked med sin døende

moder. Hun kunne se de hvide tæpper, det hvide musselin, der omgav det blege, magre ansigt med de store, af længsel opfyldte øjne, længsel efter endnu en gang at se det lille, kære barn, som hun allerede var alt for svag til at trykke i sine arme. Mangen en gang, når Molly siden havde været i det værelse, havde hendes livlige fantasi fremmanet det samme blege ansigt for hende, men hun var ikke blevet bange for dette billede, hun hægede snarere om sådanne syner, der mindede hende om hendes moder. Hun fulgte miss Browning ind i dette værelse, som nu var undergået en fuldstændig forandring. Sengen havde fået en anden plads, møblerne var pudset op og havde fået nyt betræk; et smukt toiletbord med et stort spejl på var trådt i stedet for den simple kommode, over hvilken der på væggen havde hængt et lille, fremadbøjet spejl under hendes moders korte ægtestand.

"Som du ser, har vi ved udstyrelsen af værelset stadig haft for øje, at det er til en dame, som har tilbragt en så lang tid af sit liv hos grevinden," sagde miss Browning, som nu ganske havde forsonet sig med tanken om giftermålet, takket være den behagelige beskæftigelse, der var blevet hende overdraget. "Cromer, tapetsereren, ville have mig til at sætte en sofa og et skrivebord herind. De mennesker siger altid, at en ting er på mode, når de vil af med den. Men jeg sagde til ham: Nej, nej, Cromer, det går ikke, soveværelser er til at sove i og arbejdsværelser til at arbejde i. Anbring ethvert møbel, hvor det passer og bild mig ikke noget ind, som jeg ved bedst. Fylde et soveværelse op med borde og sofaer! Jeg har aldrig hørt mage. Desuden kunne hundrede pund da ikke strække evigt til. Ja,

Molly, dit værelse må blive, som det er, jeg kan ikke gøre noget for det."

"Det er jeg rigtig glad over," sagde Molly. "Næsten alt, hvad der er i det, tilhørte moder, da hun endnu var hos sin onkel. Jeg ville ikke for alverden miste noget af det."

"Ja, det er der såmænd heller ingen fare for, nu da pengene er borte. Det er sandt, Molly, hvem skal købe din brudepigedragt?"

"Det ved jeg ikke," svarede Molly; "jeg skal vel nok være brudepige, men der er ingen, der har talt til mig om min dragt."

"Så skal jeg tale med din fader om det."

"O, nej, gør ikke det. Han har allerede haft så mange udgifter nu. Desuden blev jeg allerhelst borte fra brylluppet, hvis jeg blot måtte."

"Snak, barn! For at hele byen skulle tale om det. Du må være med, og du må være fint klædt for din faders skyld."

Men mr. Gibson havde tænkt på Mollys dragt, skønt han ikke havde talt til hende om det. Han havde overdraget til sin tilkommende kone at besørge, hvad der hørte til, og det varede ikke mange dage, før der ankom en sypige fra den nærmeste by med en elegant dragt til Molly. Da den fuldt færdig blev sendt til hende, måtte hun straks iføre sig den for Browningernes skyld; hun blev næsten forbavset, da hun så sig i spejlet og bemærkede den forandring, der var foregået, da hun havde fået den på.

"Jeg tror bestemt, at jeg er ganske køn," tænkte hun. "Ja, jeg tror virkelig, at det er tilfældet – naturligvis kun i en sådan dragt. Betty ville sige: 'Fine fjer skaber en fin fugl'."

Da hun trådte ind i værelset til de to gamle i sin nye dragt for at blive beset, blev hun modtaget af beundrende udråb.

"Nej, det må jeg rigtignok sige! Man kan jo næsten ikke kende dig igen."

("Fine fjer ...," tænkte Molly som en dæmper for den vågnende forfængelighed.)

"Du er virkelig nydelig – er hun ikke, søster?" sagde miss Phoebe. "Du kære pige, hvis du altid var sådan klædt, ville du næsten være kønnere end din kære moder, som vi dog altid syntes så så godt ud."

"Hun ligner aldeles ikke sin moder. Hun slægter sin fader på, og hvidt fremhæver altid en mørk teint."

"Men er hun ikke nydelig?" vedblev miss Phoebe.

"Nå, og om så var! Så må hun takke Vorherre for det, og ikke sig selv. Desuden må man da heller ikke glemme sypigen. Sådan noget fint indisk musselin; det må rigtignok have kostet en ganske net skilling!"

Mr. Gibson og Molly kørte aftenen før bryllupsdagen over til Ashcombe i den eneste, gule postkaret, som Hollingford ejede. De skulle være mr. Prestons eller rettere lord Cumnors gæster på slottet. Slottet var en gammel, prægtig, herskabelig bygning, og Molly glædede sig ret ved synet af det. Det var opført af røde sten med en mængde gavle og vinduer, og næsten hele facaden var dækket med slyngplanter. Mr. Preston stod i døren for at tage imod dem, da de ankom. Han behandlede Molly, som aldrig før havde set ham, fra det første øjeblik af som en voksen dame; det var første gang, at hun mødte denne halvt høflige, halvt kurtiserende imødekommenhed, som enkelte mænd anser det for en nødvendighed at iagttage overfor enhver ung dame under fem og tyve år. Mr. Preston var en smuk mand, og det vidste han. Han var høj, havde lysebrunt hår og

bakkenbarter; grå, velformede øjne med øjenvipper og bryn, der var mørkere end hans hår. Hans figur var smidig og let, egenskaber, der var udviklet ved hans udmærkede dygtighed i alle slags legemsøvelser, hvilket sammen med hans selskabelige talenter havde skaffet ham adgang i mange selskabskredse, der stod langt over ham, og hvor han ellers ikke havde kunnet indfinde sig. Han var en mester i cricketspil og så god en skytte, at ethvert hus, der satte en ære i at have en fyldt jagttaske i jagttiden, altid stod ham åbent. Han lærte de unge damer at spille billard eller deltog selv i spillet, når det ønskedes. Han kunne udenad halvdelen af de stykker, der egnede sig til opførelse i private kredse, og var uvurderlig, når det gjaldt om at arrangere ordsprogslege eller deslige. Han havde sine grunde til at være yderst forekommende mod Molly netop nu; da mrs. Kirkpatrick først kom til Ashcombe, havde det moret ham så meget at vise hende artigheder, at han følte, at synet af ham ved siden af den mindre polerede, mindre smukke, midaldrende brudgom ingenlunde måtte være hende behageligt. Desuden nærede han virkelig en alvorlig tilbøjelighed for en anden, én, som var fraværende, og denne tilbøjelighed var det nødvendigt at skjule. Han havde derfor besluttet, at selv om "den lille Gibson" havde været mindre køn end hun var, ville han dog hele den næste dag ofre hende sin udelte hyldest.

De fremmede blev af deres vært ført ind i et elegant værelse, hvor en livlig ild brændte i kaminen, mens de mørke, tykke gardiner holdt det svindende dagskær og den kolde luft ude. Der var her dækket et middagsbord med snehvid dug, glimrende sølvtøj, strålende glas, vin og efterårsfrugter til dessert. Til trods for alt dette hørte mr. Preston dog ikke op

med overfor Molly at gøre undskyldninger for de mangler, der nødvendigvis var forbundet med hans ungkarlehusholdning, og for det lille værelse, de måtte benytte, da husholdersken allerede havde lagt beslag på den store spisesal til morgenmaden den følgende dag. Derpå ringede han på en tjenestepige, som skulle vise Molly det for hende bestemte værelse. Hun blev ført ind i et særdeles hyggeligt og elegant værelse; en ild brændte i kaminen, på toiletbordet stod der tændte lys, mørke, svære gardiner omsluttede den snehvide seng, og rundt om i værelset stod der prægtige porcelænsvaser.

"Det er lady Harriets værelse, når Hendes Nåde undertiden kommer hertil med Hans Nåde greven," sagde pigen, idet hun stødte til brændet i kaminen, så at gnisterne høj omkring hende. "Skal jeg hjælpe Dem at klæde Dem om, miss? Jeg er vant til at hjælpe Hendes Nåde."

Da Molly var sig bevidst, at hun ikke havde andre kjoler med sig end den musselins til brylluppet, sendte hun den venlige tjenestepige bort og var ganske glad ved at være lidt alene.

Middag, talte de om! Og klokken var næsten otte; det syntes langt rimeligere at træffe forberedelser til at gå til sengs end til at klæde sig om til middag. Al den forandring, som hun kunne foretage i sin dragt, var at fæste et par store, røde roser i sit grå bælte; på toiletbordet stod der nemlig en vase med en buket af udsøgte efterårsblomster. Hun forsøgte, hvorledes det ville klæde hende at fæste en rose i det mørke hår bagved øret; det klædte hende rigtignok nydeligt, men det så alt for koket ud, derfor måtte den ud igen. Hun begav sig nu atter ned. De mørke egepaneler i alle værelserne syntes at gløde i genskinnet

fra den ild, der brændte over alt, hvor der fandtes en kamin, selv på trappegangen.

Mr. Preston måtte have hørt hende komme, for han mødte hende i forværelset og førte hende ind i en lille dagligstue med store fløjdøre i den ene ende, hvilke, som han sagde, førte ind til den store dagligstue. Det værelse, hun var kommet ind i, mindede hende lidt om Hamley – gule silkedamaskes betræk, mange hundrede år gammelt, men udmærket vedligeholdt, store skabe med gammeldags forsiringer og porcelænsvaser, der udsendte en behagelig krydret duft. Foran kaminen og belyst af flammerne derfra stod hendes fader i sin rejsedragt, alvorlig og tankefuld, som han havde været hele dagen.

"Dette værelse plejer lady Harriet at opholde sig i, når hun kommer her på besøg engang imellem med sin fader," sagde mr. Preston.

Da Molly så, at hendes fader ikke ville deltage i samtalen, søgte hun selv at holde den vedlige.

"Kommer hun ofte hertil?"

"Nej, ikke ofte, og sjældent mere end et par dage ad gangen. Men jeg tror nok, at hun holder af at være her, når hun kommer. Måske finder hun, at det er en behagelig forandring efter det mere regelbundne liv, som hun fører på Towers."

"Jeg ville anse dette hus for et meget behageligt opholdssted," sagde Molly, idet hun tænkte på den hyggelighed, der lyste én i møde fra alle sider. Men til hendes store fortrydelse syntes mr. Preston at anse det for en kompliment til ham selv.

"Jeg frygtede næsten for, at en ung dame som De skulle lægge alt for meget mærke til manglerne i en ungkarlebolig. Jeg er Dem meget forbunden, miss Gibson. Jeg for min part holder nu

mest af det værelse, hvor vi skal spise til i middag. Men jeg har desuden en slags kontor, hvor jeg har mine bøger og modtager forretningsbesøg."

Under måltidet, der var tilfredsstillende i enhver henseende, fremkom mr. Preston gentagne gange med undskyldninger, snart for det ene, snart for det andet, hvilket, som han sagde, alt sammen fulgte med en ungkarlehusholdning; dette ord benyttede han så ofte, som det lod sig anbringe, så at Molly til sidst blev ganske ked af at høre på det. Hun var desuden urolig over sin faders nedslåethed, som lod ham iagttage en vedholdende tavshed; hun søgte, så godt det lod sig gøre, at skjule dette for mr. Preston og vedblev derfor at tale med ham om løst og fast, idet hun så meget som muligt søgte at undgå de personlige hentydninger, som han ville lægge i alle genstande for samtalen. Efter et vink fra sin fader rejste hun sig fra bordet og blev af mr. Preston ført tilbage til den lille dagligstue, idet han gjorde hende mange undskyldning for, at hun i nogen tid måtte være alene. Hun kunne nu rigtigt i ro og mag undersøge alle de kuriositeter, som værelset indeholdt. Blandt disse stod der en sekretær med nydelige emaljeminiaturportrætter af skønheder fra Ludvig den Femtendes tid. Hun holdt et lys derhen for at betragte dem opmærksomt, og stod fordybet i beskuelsen af et kvindeligt ansigt, da hendes fader og mr. Preston trådte ind. Hendes fader så stadig trist og fortænkt ud; han kom hen og klappede hende venligt på skulderen, kastede et flygtigt blik på miniaturerne og gik derefter hen ved kaminen, mens mr. Preston tog lyset ud af Mollys hånd og forklarede hende, hvem de forskellige billeder forestillede.

"Dette skal være mademoiselle de St. Quentin, en stor skønhed ved det franske hof. Dette er madame du Barry. Finder De ikke, at der er overordentlig stor lighed mellem mademoiselle de St. Quentin og én, De kender?"

Han havde sænket sin stemme lidt, da han forelagde hende dette spørgsmål.

"Nej," sagde Molly, idet hun atter stirrede på det. "Jeg her aldrig set en dame, der var blot halvt så smuk."

"Men ser De slet ingen lighed, især ved øjnene?" spurgte han atter, lidt utålmodig.

Molly gjorde sit bedste for at finde ud af, hvem det skulle være, men var atter uheldig.

"Det minder mig altid om – om miss Kirkpatrick."

"Gør det virkelig?" spurgte Molly ivrigt. "O, det glæder mig – jeg har selv aldrig set hende, så det var ikke så underligt, at jeg ikke kunne finde nogen lighed. De kender hende altså? O, fortæl mig lidt om hende."

Han tøvede lidt, før han talte, endelig sagde han med et ejendommeligt smil:

"Hun er meget smuk; det forstår sig jo forresten af sig selv, når jeg siger Dem, at dette miniaturportræt står langt tilbage for hende, hvad skønheden angår."

"Og så? – Bliv ved, jeg beder Dem."

"Hvad mener De med 'og så'?"

"O! Jeg mener, om hun er meget dannet og kundskabsrig."

Det var nu egentlig slet ikke det, Molly ønskede at vide, men det var så vanskeligt at finde ord til den ubestemte udstrækning af hendes uudtalte spørgsmål.

"Hun er ganske vist rigt begavet, og hun har tilegnet sig ikke få kundskaber, men over hele hendes væsen er der udbredt en sådan ynde, at man derved glemmer, hvad hun er. De har selv spurgt mig om alt dette, miss Gibson, og jeg svarer Dem oprigtigt på Deres spørgsmål; ellers skulle jeg ganske sikkert ikke falde på at underholde en ung dame med lovprisninger over en anden."

"Jeg ser egentlig ikke, af hvad grund," sagde Molly. "Om De desuden ikke i almindelighed ville gøre det, så ser jeg ingen grund til at undlade det i dette tilfælde, for, som De måske ved, skal hun bo hos os, når hun forlader sit institut, og vi to er nok omtrent på samme alder; det bliver næsten, som om jeg får en søster."

"Skal hun bo hos Dem?" sagde mr. Preston, for hvem dette var ganske ubekendt. "Hvornår skal hun forlade Frankrig? Jeg troede sikkert, at hun ville være kommet med til brylluppet, men jeg hører, at det bliver ikke tilfældet. Hvornår forlader hun instituttet?"

"Jeg tror til påske. Som De ved, er hun i Boulogne; og det er en lang rejse at foretage alene; fader ville ellers så gerne have haft, at hun skulle have været med til brylluppet."

"Men hendes moder ville ikke – jeg forstår."

"Nej, det var ikke hendes moder; det var den franske institutbestyrerinde, som ikke anså det for rigtigt."

"Nå, ja det kommer jo omtrent ud på ét. Men efter påske kommer hun altså hertil og bor hos Dem?"

"Det tror jeg nok. Er hun alvorlig eller munter?"

"Jeg har aldrig set hende meget alvorlig. Hun var altid så livlig. Skriver De nogensinde til hende? Hvis De gør det, så vil

jeg bede Dem ikke glemme at erindre hende om mig og fortælle, hvorledes vi to har talt om hende – De og jeg."

"Jeg skriver aldrig til hende," sagde Molly temmelig kort.

Teen blev nu bragt ind, og kort efter begav de sig alle til ro. Molly hørte et forundringsudråb fra sin fader over, et der også var fyret stærkt i hans værelse, hvortil mr. Preston svarede:

"Jeg er ikke fri for at gøre mig lidt til af min kærlighed til alt, hvad der kan gøre livet behageligt, og på den anden side af, at jeg om nødvendigt kan undvære det alt sammen. Mylords skove er meget omfangsrige, og jeg lader derfor fyre i mit soveværelse de ni måneder af året; men jeg kunne såmænd også godt tåle at rejse i Island uden at gyse af kulde."

14. Molly finder en beskytter

Brylluppet gik for sig, omtrent som alle sådanne højtideligheder plejer. Lord Cumnor og lady Harriet kom over fra Towers samme dag, så af ceremonien måtte udsættes så langt op ad formiddagen som muligt. Lord Cumnor havde påtaget sig at forestille brudens fader og var i et så glimrende humør som hverken bruden, brudgommen eller nogen anden af selskabet. Lady Harriet kom som en slags amatørbrudepige for at "dele Mollys pligter", som hun kaldte det. Man kørte i to vogne fra slottet til kirken, i den ene sad mr. Gibson og mr. Preston, i den anden blev Molly til sin store forskrækkelse anvist plads sammen med lorden og lady Harriet. Dennes hvide musselinskjole havde allerede set et par "lystture" og var ikke så meget elegant mere, men hele rejsen var jo også blot følgen af et lune, som havde ladet hende få lyst til den i det sidste øjeblik. Hun var meget oprømt og gav sig straks til at tale med Molly for at finde ud af, hvad for en slags person Clares tilkommende steddatter egentlig var.

"Vi må ikke krølle den nydelige musselinsdragt," begyndte hun. "Bred den kun ud over faders knæ; det bryder han sig ikke om."

"Hvorledes, kære, en hvid kjole! – nej, bestemt ikke. Tværtimod, tværtimod. Hvem bryder sig desuden om det, når man skal til bryllup? Det var noget ganske andet, hvis vi skulle til en begravelse."

Molly forsøgte samvittighedsfuldt at regne ud, hvad han i grunden kunne mene; men førend hun var kommet til noget resultat, begyndte lady Harriet igen, idet hun gik lige til sagen, hvilket hun roste sig af altid at gøre.

"De er naturligvis ikke rigtig glad ved, at Deres fader gifter sig anden gang; men jeg er vis på, at De vil finde, at Clare er den elskværdigste kvinde, man kan tænke sig. Hun lod mig altid have min vilje i alting, og jeg tvivler ikke på, at det samme vil blive tilfældet med Dem."

"Jeg skal forsøge at holde af hende," sagde Molly sagte, idet hun anstrengte sig for at holde en tåre tilbage. "Jeg har endnu kun set så lidt til hende."

"Det er såmænd det bedste, der kunne hænde Dem, kære," sagde lord Cumnor. "De vokser op til en ung dame – og det en meget smuk ung dame, om De vil tillade en gammel mand at sige det – og hvem er mere skikket til at stå ved Deres side, indføre Dem i selskabslivet og på ballerne og alt det, end Deres faders hustru? Jeg har hele tiden sagt, at dette giftermål var godt i enhver retning, og at det er næsten bedre for Dem end for brudefolkene selv."

"Stakkels barn!" sagde lady Harriet, som havde bemærket, hvor bedrøvet Molly så ud; "det er vist ikke baller, hun tænker på lige nu. Men De synes vel godt om, at Cynthia Kirkpatrick skal komme og bo sammen med Dem, ikke sandt?"

"Jo, særdeles meget," sagde Molly, lidt mere livlig. "Kender De hende?"

"Jeg så hende mangfoldige gange, da hun var lille, siden har jeg kun set hende et par gange. Hun er den nydeligste skabning, jeg nogensinde har set, med spillende øjne og en

livlighed, hvis mage man skal lede længe efter. Clare holdt hende rigtignok godt i tømme, når hun var hos os, sikkert for at hun ikke skulle falde os til besvær, hvis hun gav sin munterhed frit løb."

Før Molly kunne fremkomme med flere spørgsmål, var de kommet til kirken, og hun og lady Harriet tog plads i en stol tæt indenfor døren for at vente på bruden, som de skulle ledsage op til alteret. Lorden kørte hen for at hente mrs. Kirkpatrick i hendes egen bolig, som kun lå et kort stykke fra kirken. Det glædede hende overordentligt, at hun skulle føres til alteret af en virkelig greve og have hans datter til brudepige. Ved tanken om dette, og om, at hun stod i begreb med at indgå ægteskab med en mand, hun syntes om, og som for fremtiden skulle sørge for hende i enhver retning, så mrs. Kirkpatrick ligefrem lykkelig, ja næsten strålende ud, hvilket klædte hende særdeles godt. Hendes tilfredshed led et lille skår ved synet af mr. Preston, og det stadige smil, der svævede om hendes læber, forsvandt et øjeblik, da han fulgte med mr. Gibson. Hans ansigt undergik derimod aldeles ingen forandring, han bukkede alvorlig for hende og syntes derefter helt optaget af højtideligheden. Ti minutter efter var det forbi, brud og brudgom kørte sammen til Ashcombe House, mr. Preston gik dertil ad en lille sti, og Molly blev atter anbragt i vognen sammen med mylord, der gned sine hænder af tilfredshed, og lady Harriet, der søgte at vise venlighed og yde trøst der, hvor tavshed vistnok ville have været det bedste trøstemiddel.

Molly fandt snart, og just ikke til sin tilfredshed, at det var meningen, at hun skulle tage hjem med lord Cumnor og lady Harriet, når de vendte tilbage til Towers om aftenen. I

mellemtiden havde lord Cumnor forretninger at afgøre med mr. Preston, og efter at brudeparret havde begivet sig på deres otte dages bryllupsrejse, befandt Molly sig alene med den frygtindgydende lady Harriet. Da de andre havde forladt dem, satte lady Harriet sig ved kaminen og holdt en stor vifte op for sit ansigt for at beskytte det mod varmen, efter først at have stirret lidt på Molly. Dette så Molly særdeles godt, og hun var just i begreb med at samle alt sit mod for at besvare de stirrende blikke, da lady Harriet pludselig sagde:

"Jeg kan godt lide Dem. De er en lille vild skabning, som jeg har lyst til at tæmme. Kom her hen, og sæt Dem ved siden af mig. Hvad hedder De? Eller hvad kalder man Dem, som folk nordfra vist plejer at sige?"

"Molly Gibson. Jeg er døbt Mary."

"Molly er et velklingende, blødt navn. I forrige århundrede skammede man sig ikke ved simple, almindelige navne; nu er vi blevet alt for fine og stadselige i det stykke. 'Lady Betty' er en uhørt sammensætning i vor tid. Det undrer mig i sandhed, at man ikke har omdøbt det uld- og bomuldsgarn, som bærer hendes navn. Tænk, hvis vi havde Lady Constantiasgarn og Lady Anna Mariasgarn."

"Jeg vidste ikke, at der var noget, som hed Lady Bettysgarn," bemærkede Molly.

"Det viser blot, at De aldrig har befattet Dem med uldgarnsbroderi, min kære. Clare vil sikkert sætte Dem i gang med det. Hun plejede at give mig det ene arbejde efter det andet: riddere, som knælede for damer, og blomster, som ingen botaniker ville kunne genkende. Men jeg må give hende den ros, at når jeg blev træt af et broderi, så fuldførte hun det altid

for mig. Men jeg gad i grunden vide, hvorledes De vil komme ud af det med Clare?"

"Det gad jeg også vide," sukkede Molly.

"Jeg plejede at tro, at det var mig, som beherskede hende, da hun var hos os, indtil der en dag opstod en ubehagelig mistanke hos mig om, at det nok i grunden var omvendt, og at det var hende, der ledede mig, som hun ville. Det er nu i ethvert tilfælde let nok at lade sig lede, indtil man opdager det, og siden efter kan man jo more sig over det, hvis ellers er i stand til at betragte det fra den side."

"Det ville jeg aldrig tåle," udbrød Molly harmfuldt. "For faders skyld vil jeg søge at efterkomme hendes ønsker, når hun vil sige mig rent ud, hvad hun vil, men jeg ville rigtignok ikke synes om at blive narret til at gøre noget."

"Hvad mig angår," sagde lady Harriet, "er jeg alt for magelig til at vogte mig for sådanne fælder; og jeg holder mere af at beundre den dygtighed, de bliver anlagt med. Men jeg ved naturligvis, at jeg, hvis jeg brød mig om det, med lethed kunne bryde de bånd, man søger at fængsle mig med. Det vil De måske ikke være i stand til."

"Jeg forstår ikke ganske, hvad De mener," svarede Molly.

"Nå, det gør egentlig heller intet til sagen; det er måske også det bedste, at De ikke forstår det. Det vigtigste er, at De smukt føjer Dem efter Deres nye stedmoder, så vil De finde, at hun er den elskværdigste skabning, man kan tænke sig; og jeg er vis på, at De vil komme fortræffeligt ud af det med hende. Hvorledes De vil komme ud af det med hendes datter, det bliver noget andet, man må jo håbe det bedste. Nu vil jeg ringe efter

teen; man kan trænge til den ovenpå den solide frokost, vi har fået."

Mr. Preston trådte i det samme ind i værelset, og Molly blev lidt overrasket ved at bemærke den kulde, lady Harriet affærdigede ham med, da hun huskede på, hvorledes han den foregående dag havde rost sig af den fortrolige fod, han stod på med ladyen.

"Jeg kan ikke udstå den person," sagde lady Harriet, næsten endnu før han var vel ude i af døren. "Han er uforskammet nok til at vise mig en slags galanteri, hvor han ikke har ret til andet og mere end at vise mig en ærbødig tilbageholdenhed. Jeg kan med fornøjelse tale med en af min faders arbejdere, mens jeg altid holder sådan en næsvis tølper som ham tre skridt fra livet. Hvad er det, irlænderne kalder en sådan person? De har et prægtigt, særegent ord for dem, ved jeg."

"Det ved jeg ikke – jeg har aldrig hørt det," sagde Molly, lidt skamfuld over sin uvidenhed.

"O, det beviser blot, at De aldrig har læst miss Edgeworths romaner – har De vel? Ellers ville De have vidst, at der eksisterede et sådant ord. Det ville ellers være prægtige bøger til at adsprede Dem, så længe De er ene. Jeg skal låne Dem nogle af dem."

"Jeg er ikke alene. Jeg bor nemlig for tiden ikke hjemme, men opholder mig miss'erne Browning."

"Så skal jeg bringe dem derhen. Jeg kender godt de to gamle jomfruer; de plejede altid at indfinde sig på Towers til skolehøjtiden. Pecksy og Flapsy plejede jeg altid at kalde dem. Jeg kan godt lide de to, og jeg har nok en gang lyst til at se sådanne folks menage i deres hjem. Jeg skal med det første

bringe Dem en hel stabel af miss Edgeworths romaner, hvis De vil, min kære."

Molly sad et par minutter ganske tavs, mens hun samlede alt det mod, som hun behøvede for at udtale, hvad der lå hende på hjerte.

"Deres Nåde" (dette var den første frugt af den tilrettevisning, Molly troede at have fået for mangel på høflighed) "Deres Nåde taler om den slags – om den klasse af folk, jeg tilhører, som om det var nogle forunderlige, fremmede dyr, De talte om; og dog taler Deres Nåde så åbent til mig, at –"

"Nå, lad mig høre – jeg vil gerne høre, hvad De mener."

Molly forholdt sig imidlertid tavs.

"De tænker i Deres stille sind, at jeg er lidt – impertinent; har jeg ikke ret?" sagde lady Harriet næsten venligt.

Molly tav endnu nogle øjeblikke, så fæstede hun sine smukke, ærlige øjne på lady Harriet, idet hun sagde:

"Jo, lidt. Men jeg tror også meget andet om Dem."

"Vi vil for øjeblikket ikke bryde os om det 'meget andet'. Ser De da ikke, at jeg taler, som jeg er vant, ligesom De taler efter Deres sædvane? Det er blot overfladen hos os begge. Jeg er vis på, at mange af de gode Hollingford-damer taler om fattigfolk på en måde, som disse ville anse for meget uhøflig, om de kunne høre det. Men jeg burde ganske vist have været mere betænksom, når jeg husker på, hvor ofte det har kogt i mig, når jeg har hørt en af mine tanter, min moders søster, lady ..., men nej, jeg vil ikke nævne navne. Alle, som på nogen måde måtte arbejde for sit brød, enten med hovedet eller hænderne, lige fra embedsmænd og rige handelsfolk til arbejdere, omtaler hun aldrig som andet end 'sådanne folk', og ville aldrig finde på at

tillægge selv den mest dannede af dem betegnelsen 'gentleman'. Men når alt kommer til alt, er det jo kun en måde at udtrykke sig på. Jeg burde ikke have benyttet den overfor Dem, for jeg vil ikke nægte, at jeg ikke sætter Dem i klasse med de øvrige Hollingford-folk."

"Men hvorfor ikke?" spurgte Molly, "jeg er jo dog et af dem."

"Ja, det er De ganske vist, men – bebrejd mig nu ikke igen min impertinens – de fleste af dem er så unaturlige med deres overdrevne høflighed og beundring, når de kommer ud til Towers, og vil absolut have, at man skal tro, at de er i besiddelse af de fineste manerer og den fineste tone, mens de i virkeligheden kun gør sig selv latterlige. *De* er i det mindste ligefrem og ukunstlet, og det er det, der bringer mig til at gøre en forskel mellem Dem og de andre, og derfor har jeg talt til Dem, som til – nå, nu har vi lidt impertinens igen – som til min ligemand, i rang mener jeg; for i reelle sager tør jeg ikke stille mig højere end nogen af mine naboer. Nå, her har vi teen, den kommer meget belejligt og hindrer mig i at blive alt for ydmyg."

Da tebordet var taget bort, begyndte skumringen at falde på. Nu viste mr. Preston sig atter.

"Vil lady Harriet tillade mig," sagde han, "at vise Dem nogle forandringer, jeg har foretaget i blomsterhaven, hvorved jeg har bestræbt mig for at rette mig efter Deres smag, før det bliver mørkt?"

"Nej tak, mr. Preston, ikke nu. Jeg vil en anden dag komme herover med fader for at tage det i øjesyn og se, hvorvidt jeg synes om det."

Mr. Prestons øjenbryn rynkedes let, men han lod, som om han ikke lagde mærke til lady Harriets hån og vendte sig til

Molly:

"Har De så ikke lyst til at bese haven, miss Gibson? De har ikke været ude hele dagen, undtagen da De kørte til og fra kirke."

Molly syntes ikke synderlig godt om at skulle foretage en spadseretur alene med mr. Preston, og dog længtes hun efter lidt frisk luft og efter at bese haven og betragte det gamle slot fra forskellige sider. Desuden gjorde det hende en lille smule ondt for mr. Preston, at han var blevet så køligt behandlet.

Mens hun nølede lidt og næsten havde besluttet sig til at sige Ja, sagde lady Harriet:

"Jeg kan ikke undvære miss Gibson nu. Hvis hun har lyst til at bese ejendommen, vil jeg selv en dag køre hende herover og vise hende rundt."

Da han havde forladt værelset, sagde lady Harriet:

"De ser nok, at det er min sædvanlige fordringsfuldhed, som har holdt Dem inde hele dagen; men i ethvert tilfælde skal De ikke gå ud med denne mand. Jeg har en instinktiv modbydelighed for ham, og aldeles instinktivt er det da i øvrigt heller ikke, det er til dels også begrundet i fakta, og jeg vil anbefale Dem aldrig at indlade Dem nærmere med ham. Han er en meget dygtig forpagter og gør sin skyldighed overfor fader, og jeg vil ikke sætte ondt for ham, men husk på, hvad jeg har sagt."

Nu rullede vognen frem, og efter en mængde ordrer fra greven – som syntes at have opsat så meget som muligt til det sidste øjeblik, da han stod med det ene ben på jorden og det andet på vogntrinnet – kørte de tilbage til Towers.

"Vil De ikke følge med ind og spise til aften med og – vi skal naturligvis køre Dem hjem siden – eller vil De hellere hjem straks?" sagde lady Harriet til Molly, da de holdt udenfor Towers, og ladyen vågnede op af den slummer, hvori både hun og hendes fader havde være nedsunket hele vejen. "Men sig nu sandheden nu som altid, sandheden plejer altid at være ganske underholdende, om den ikke er andet."

"Jeg ville hellere straks tage tilbage til miss Browning," sagde Molly, idet mindet om den sidste, den eneste aften, hun havde tilbragt på Towers, stod for hende som en uhyggelig erindring.

Lord Cumnor stod ved trinnet for at hjælpe sin datter ud af vognen, men hun ventede endnu lidt for at kysse Molly på panden og sige:

"En af de første dage kommer jeg over til Dem med romanerne og fornyer mit bekendtskab med Pecksy og Flapsy."

"Nej, jeg beder Dem, kom ikke," sagde Molly, idet hun holdt fast ved hende. "De må ikke komme – De må virkelig ikke."

"Hvorfor ikke det?"

"Fordi jeg helst vil undgå at se Dem der. Det ville ikke være rigtigt, om jeg modtog besøg af nogen, der gør sig lystig over de venlige mennesker, jeg bor hos, og giver dem øgenavne."

Mollys hjerte bankede meget stærkt, men hun mente hvert ord, hun sagde.

"Det gør mig virkelig ondt," sagde lady Harriet alvorligt, "at jeg har kaldt dem med disse navne – og jeg er meget bedrøvet over at have såret Dem. Når jeg nu lover Dem at være respektfuld mod dem i ord og gerning – og i mine tanker også, hvis jeg kan – må jeg så besøge Dem?"

Molly nølede.

"Det er bedst at jeg tager hjem straks," sagde hun endelig. "Jeg kunne ellers sige noget, der ikke var passende – og desuden står lord Cumnor også der og venter på Dem."

"Lad ham kun vente; han er alt for optaget af at lade Brown fortælle sig alt, hvad der er passeret i dagens løb. Så kommer jeg altså – når jeg holder mit løfte."

Molly tog afsted, og ikke længe efter holdt det grevelige køretøj udenfor miss Brownings dør. Nogle kraftige slag med den ærværdige dørhammer bragte hurtigt de gamle jomfruer ud til vognen.

Molly blev venligt modtaget af dem, som havde savnet hende hele dagen; tre eller fire gange hver time havde de grundet over, hvad hun vel netop i det øjeblik tog sig for. Det havde ikke voldt dem en ringe urolighed, at hun ikke var kommet hjem hele eftermiddagen, og de blev aldeles overvældede af den ære, hun havde nydt ved at have fået tilladelse til at tilbringe så mange timer i lady Harriets selskab. Dette interesserede dem i grunden langt mere end selve brylluppet, hvis enkeltheder de i forvejen havde kendt til punkt og prikke, og som de havde debatteret hele dagen. Molly begyndte at tænke, at det dog måske ikke var ganske og aldeles uden grund, at lady Harriet følte tilbøjelighed til at opholde sig over de gode Hollingfordfolks dybe ærbødighed for grevefamilien, og hun tænkte på, hvorledes de vel ville te sig, hvis ladyen virkelig aflagde hende et besøg. Hun havde ikke tænkt på at skjule muligheden af et sådant besøg, men nu indså hun dog, at det vist var det bedste, om hun ikke talte noget om det, da hun desuden jo heller ikke var ganske vis på, at det ville finde sted.

Førend lady Harriet aflagde sin visit, modtog Molly imidlertid et andet besøg.

En dag ankom Roger Hamley med et brev fra sin moder til Molly og en tom hvepserede fra sig selv. Molly hørte hans dybe, kraftige stemme, da han nede i forstuen spurgte tjenestepigen, om miss Gibson var hjemme, og hun morede sig lidt, men var dog også lidt forlegen ved tanken om, hvorledes Browningerne ganske sikkert ville tage dette besøg til indtægt for deres tåbelige indbildninger.

"Jeg ville hellere aldrig gifte mig end gifte mig med en grim mand," tænkte hun, "og den kære, gode mr. Roger er virkelig langt fra at være smuk, han er ikke engang net."

Men Browningerne, som ikke gjorde fordring på, at enhver ung mand skulle vise sig som en ridder med panser og hjelm for at være indtagende, syntes, at mr. Roger Hamley var en meget net ung fyr, idet han trådte ind i værelset med blussende kinder efter det hurtige ridt, og visende sine smukke hvide tænder, da han smilende bukkede for dem. Han kendte lidt til de to gamle jomfruer og talte muntert g ligefremt med dem, mens Molly læste sit brev. Derpå vendte han sig til hende; men skønt Browningerne var lutter øre, var det dem dog ikke muligt at finde noget usædvanligt i, hvad han sagde, eller i den tone, det blev sagt i.

"Jeg bringer Dem her den hvepserede, jeg lovede Dem, miss Gibson. Der har desværre ikke været mangel på dem i år; vi har alene taget fire og halvfjerdsindstyve stykker på min faders ejendom, og en af min faders arbejdere, som hovedsageligt lever af bihold, har haft betydelig skade ved deres beboere –

hvepsene har fortrængt bierne fra hans syv kuber og siden taget disse i besiddelse og fortæret honningen."

"De er dog grueligt grådige, de små udyr!" sagde miss Browning.

Molly så, at Roger hemmeligt morede sig over hendes udtryk, men skønt han havde en del sans for det komiske, bevarede han dog altid sin alvor i nærværelse af folk, som han nærede agtelse for.

"De fortjente da meget snarere ild og svovl end de stakkels uskyldige bier," bemærkede miss Phoebe. "Og det forekommer mig så utaknemmeligt af menneskene, som bagefter gør sig til gode med deres honning." Hun sukkede, som om tanken om det næsten var for meget for hende.

Mens Molly læste slutningen af sit brev, meddelte Roger Browningerne dets indhold.

"Min broder og jeg tager med fader til en produktudstilling med kvægskue i Canonbury på torsdag, og min moder bad mig sige Dem, hvor forbunden hun ville være Dem, hvis De ville unde hende miss Gibsons selskab den dag. Hun ville egentlig have bedt Dem og Deres søster gøre hende den fornøjelse at følge med, men da hun desværre ikke er rigtig vel for tiden, har vi overtalt hende til at lade sig nøje med miss Gibson. Hun vil ikke genere sig ved at lade en så ung pige more sig på egen hånd, men ville naturligvis ikke tillade sig en sådan frihed med Dem."

"Det er meget venligt af Deres moder. Det ville have været os en stor fornøjelse," sagde miss Browning med en vis værdighed, men tydeligvis smigret. "Vi forstår skam udmærket det hele, mr. Roger, og påskønner til fulde mrs. Hamleys venlige hensigt;

vi vil lade viljen være i gerningens sted, som man siger. Vore familier har været beslægtede engang i tiden; en Browning var gift med en Hamley, var det vistnok."

"Ja, jeg tror også, det var sådan noget, miss Browning. Men min moder er jo meget svagelig og må nødvendigvis pleje sit helbred; derfor har hun måttet trække sig tilbage fra al omgang."

"Jeg får vel lov til at tage imod indbydelsen?" spurgte Molly med strålende øjne og glad ved udsigten til at skulle gense den kære mrs. Hamley, men samtidig lidt bange for at fornærme Browningerne ved at lade dem mærke, hvor stor hendes lyst var.

"Naturligvis. Skriv du blot et smukt lille brev til mrs. Hamley, og husk at takke hende, fordi hun var så venlig at tænke på os."

"Jeg kan nok desværre ikke blive så længe," sagde Roger. "Fader venter mig hjem til bestemt tid."

Molly var så optaget af tanken om at skulle til Hamley Hall igen, at hun ikke hørte noget af, hvad de to søstre sagde, efter at Roger var taget afsted. Miss Browning talte kun om, hvor uheldigt det var, at de havde sendt Mollys lyse kjole til vaskerkonen samme morgen, og at de måske ikke ville få den tilbage før torsdag, mens miss Phoebe udbredte sig i lovtaler over Roger Hamley.

"En sjældent behagelig ung mand, så høflig og venlig. Sådan var alle mænd i vores ungdom, ikke sandt søster? Alle siger imidlertid, at Osborne er den smukkeste af brødrene. Hvad mener du, Molly?"

"Jeg har aldrig set mr. Osborne," svarede Molly og rødmede til sin store ærgrelse stærkt. Hendes fantasi havde beskæftiget sig en hel del med Osborne, selv om hun aldrig havde set ham.

Da Molly ankom til Hamley Hall, var squiren og hans sønner allerede taget afsted, men hun var så glad ved atter at være på det kære sted, at hun ikke tog sig af sådanne små skuffelser. Og forresten betød det jo, at hun så havde mrs. Hamley mere for sig selv. De læste atter digte højt for hinanden; så spadserede Molly alene rundt i haven ligesom før og frydede sig over de mange smukke efterårsblomster. Da hun og mrs. Hamley spiste frokost, hørte hun en mandsstemme i forstuen, og lidt efter trådte en ung herre ind, som ikke kunne være andre end Osborne. Han var smuk, men så fin og svagelig ud; næsten lige så svagelig som mrs. Hamley, hvilket gjorde, at man i almindelighed antog ham for ældre end han i virkeligheden var. Hans klæder var udsøgte, og forenede simpelhed med elegance. Han gik lige hen til sin moder og greb hendes hånd, idet han vendte sig mod Molly og betragtede hende, ikke på nogen dristig eller uforskammet måde, men med en kritikers blik.

"Ja, her er jeg så allerede tilbage igen. Okser er vist desværre ikke i stand til at vække min interesse. Fader blev skuffet og misfornøjet, da han mærkede, at jeg ikke forstod at værdsætte deres fortrin, og jeg er bange for, at jeg ikke havde nogen særlig lyst til at lade mig belære. Det er også varmt i dag, og stanken var utålelig."

"Du skal ikke undskylde noget overfor mig, min kære dreng, gem det hellere til din fader. Jeg er kun alt for glad for allerede at have dig hjemme igen. – Molly, dette høje, unge menneske er min søn Osborne, som du sikkert allerede har gættet. Osborne – miss Gibson. Hvad vil du have at spise?"

Osborne så på bordet, idet han satte sig ned. "Ikke noget af dette her," sagde han. "Der skulle vel ikke være lidt kold

vildtpostej? Jeg ringer efter det."

Molly anstillede imens sammenligninger mellem den virkelige person og det ideal, hun havde skabt sig. Helten i hendes drømme var kraftig og smidig, havde græske ansigtstræk og ørneblik, kunne faste i så lang tid, det skulle være, og var ligeglad med, hvad han spiste. Den virkelige Osborne var ganske vist høj af vækst og havde en smuk skikkelse, men der var en ejendommelig langsomhed og mathed i hans bevægelser, og hans store, blå øjne havde et koldt, noget mat og ligegyldigt udtryk. Han havde dog ganske vist græske træk. Desuden var han kræsen og spiste kun lidt. Mollys ideal behøvede dog heller at være mere grådig end Richard Løvehjerte, dengang han var gæst hos eremitten, og da hun havde tænkt sig lidt om, faldt det hende ind, at Osborne Hamley måske var en helt af den poetiske, omend ikke ridderlige skole. Han var meget opmærksom mod mrs. Hamley, hvilket i høj grad behagede Molly, og et par gange fik hun den tanke, at moder og søn måske gerne ville være alene. Men selv om hun var ung og uerfaren, var hun en skarp iagttager, og det undgik hende ikke, at Osborne, mens han tilsyneladende beskæftigede sig med sin moder, søgte at bibringe hende en høj mening om sig, for han kom med lignelser, vendinger og citater, der ikke faldt særligt naturlige i en samtale mellem moder og søn. For en ung pige som Molly var det imidlertid såre smigrende, at en elegant, åndrig, ung mand, som tilmed var digter, ville finde det umagen værd at opstylte sin konversation for hendes skyld, og før dagen var til ende, havde Osborne atter indtaget sit høje stade i hendes øjne; ja hun følte det næsten, som om hun havde været troløs mod sin kære mrs.

Hamlet, fordi hun en times tid havde betvivlet, at hendes ældste søn fortjente at være genstand for en forgudelse som den, hun viste ham. Og efterhånden som han i samtalens løb kom mere og mere i ånde, faldt hans skønhed mere i øjnene, og hans bevægelser var, skønt en smule udstuderede, dog særdeles graciøse. Før Molly tog hjem, kom squiren og Roger tilbage fra Canonbury.

"Er du her?" udbrød squiren, da han rød og forpustet kom ind og fik øje på Osborne. "Hvorfor sagde du ikke til os, at du ville tage hjem? Jeg så efter dig overalt, da vi gik bort fra dyrene. Det var mit ønske at forestille dig for Grantley, Fox og lord Forrest, folk fra en anden egn af grevskabet, som du bør lære at kende; Roger, den stakkels dreng, ledte efter dig overalt og gik glip af sin middagsmad for din skyld, og imens sidder du her i ro og mag hos kvindfolkene. Du må give mig et vink, næste gang du har tænkt dig at stikke af, for jeg mistede al den fornøjelse, jeg kunne have haft af at se på den prægtigste flok kreaturer, jeg nogensinde har set, bare fordi jeg var bange for, om du måske havde fået et af dine besvimelsesanfald."

"Jeg var da ganske bestemt blevet syg, hvis jeg var forblevet længere i den forpestede luft. Jeg er ked at, at jeg fik gjort dig urolig."

"Ja, ja, lad det nu være nok," sagde squiren en smule formildet. "Se, der har vi Roger. Han har måttet løbe en del omkring her i eftermiddag."

"Det har jeg ikke taget skade af; det gjorde mig blot ondt at se, hvor bekymret du var. Jeg tænkte nok, at Osborne var redet hjem, for jeg ved godt, han ikke er nogen ynder af dyrskuer," bemærkede Roger.

Osborne vendte sig mod broderen. Molly bemærkede, at de to unge mænd vekslede et blik, der var fuldt af den inderligste kærlighed og fortrolighed. Så kom Roger hen og satte sig hos hende.

"Nå, hvordan går det så med Huber? Finder De ham interessant?"

"Jeg har desværre kun haft lidt tid til at læse," svarede Molly bodfærdigt. "Browningerne vil helst have, jeg taler med dem, og desuden er der så meget, som skal bringes i orden, til fader kommer tilbage."

"Hvornår venter De ham hjem?"

"På næste torsdag. Han kan ikke være så længe væk."

"Jeg vil ride ned til Hollingford og hilse på mrs. Gibson, når de er kommet tilbage. Deres fader har altid være god og venlig imod mig, lige fra jeg var barn. Og når jeg kommer, regner jeg med at se, at min elev har været meget flittig," tilføjede han smilende.

Da Molly sent på aftenen nåede tilbage til sit midlertidige hjem, kom miss Phoebe ud på trappen med en lys i hånden for at tage imod hende.

"Er du endelig der, barn; jeg troede aldrig, du ville komme. Du kan tro, jeg har nyt at fortælle dig! Søster er gået til sengs med hovedpine, ene og alene af sindsbevægelse, selv om hun skyder skylden på det friskbagte brød. Kom nu stille med mig ovenpå, så skal jeg fortælle dig det hele. Kan du gætte, hvem der har været her og siddet og drukket te med os på den mest nedladende måde?"

"Lady Harriet?" udbrød Molly, som der gik et lys op for ved at høre ordet 'nedladende'.

"Netop. Hvordan kunne du vide det? Men forresten gjaldt hendes besøg i hvert for en dels vedkommende dig. Kære, søde Molly, hvis du ikke er alt for træt og søvnig, må du lade mig sidde lidt herinde hos dig og fortælle dig det alt sammen; hjertet står mig endnu i halsen, når jeg tænker på, hvor jeg blev overrasket. Hun – det vil sige Hendes Nåde – lod sin vogn blive holdende ved *The George* og gik på sine fødder rundt og besørgede sine ærinder i butikkerne, akkurat som om det kunne have været dig eller mig. Søster tog sig netop en lille blund på sofaen, og jeg sad ved kakkelovnen med opsmøget kjole og fødderne på pladen og glattede min bedstemoders kniplinger, som jeg netop havde vasket. Men nu kommer det værste. Jeg havde taget min kappe af, da det begyndte at blive mørkt, og jeg ikke troede, at der ville komme nogen til os i dag, og der sad jeg med kun min sorte silkeunderkappe på, da Nancy stak hovedet ind ad døren og hviskede: "Der er en dame nede – en rigtig fin dame, det kan man straks høre," og ind træder lady Harriet, og så sød og nydelig var hun, at det varede længe, inden jeg huskede på, at jeg ingen kappe havde på. Søster vågnede ikke eller rørte sig i det mindste ikke af stedet, skulle jeg måske snarere sige. Hun siger, at hun troede, det var Nancy, der bragte teen ind, da døren gik. Så snart Hendes Nåde så, hvorledes det stod, kom hun hen til mig ved kakkelovnen og satte sig lige ned på kakkelovnstæppet – nej, det er sandt, der stod dog nok en skammel – og bad mig så pænt om forladelse, fordi hun var fulgt efter Nancy op ad trappen uden at vente, til hun fik lov til at komme ind; og hun blev såmænd så indtaget i mine gamle kniplinger og ville absolut vide, hvordan jeg vaskede dem, og hvor du var, og hvornår du kom hjem, og

hvornår det nygifte par kom tilbage – og så vågnede søster. Hun er jo nu altid lidt gnaven, som du ved, efter sin middagslur, og uden at vende hovedet sagde hun ganske skarpt: 'Buzz, buzz, buzz! Kan du da aldrig lære, at den hvisken er langt mere utålelig, end om du talte ganske højt? Jeg har ikke fået søvn i mine øjne for al den sladder, du sidder der og holder med Nancy.' Nu var det naturligvis kun noget, søster sagde, for hun havde såmænd snorket ganske højlydt hele tiden. Jeg gik straks hen til hende, bøjede mig over hende og sagde sagte: 'Søster, det er Hendes Nåde og mig, der taler sammen.'"

"Nåde mig her, Nåde mig der! Er du da gået fra dine fulde fem, Phoebe, siden du fortæller mig sådan noget vås – så stod du måske der i din underkappe, hvad?"

"Nu havde hun sat sig op og så sig omkring, og hvem så hun vel anden end lady Harriet, der i al sit fløjl og silke sad ved vor kakkelovn og havde taget sin hat af, så at hendes nydelige hår belystes af genskinnet fra ilden i ovnen. Du kan tro, søster kom i en fart på benene, og hun nejede og gjorde undskyldninger, fordi hun havde sovet, så hurtigt hun kunne få ordene frem, mens jeg gik ind og tog min bedste kappe på; søster havde rigtignok ret i at sige, at jeg var gået fra forstanden, siden jeg med en gammel, sort silkeunderkappe på hovedet kunne sidde og snakke med en virkelig grevedatter. Og så skulle det endda være den sorte; havde jeg blot vidst, hun ville komme, så havde jeg taget den nye, brune af silke på, som ligger i den øverste kommodeskuffe og aldrig kommer for dagens lys. Da jeg kom ind igen, gav søster ordre til, at der skulle dækkes til Hendes Nåde ved vort tebord. Nu optog jeg atter samtalen, og imens listede søster sig ind og tog sin bedste silkekjole på, men jeg

tror dog ikke, at vi nu var slet så utvungne overfor Hendes Nåde, som da jeg sad og pillede mine kniplinger ud i min underkappe. Hun var såmænd ganske henrykt over vor te og spurgte, hvor vi købte den, for hun havde aldrig smagt en så god te før; så sagde jeg hende, at vi kun gav 3 shilling 4 pence for pundet af den henne hos Johnsons – søster sagde sidenefter, at jeg skulle have sagt hende prisen på den te, vi bruger, når vi har selskab, og som koster 5 shilling pundet, men det var jo ikke den, vi drak, for til alt uheld havde vi ikke noget af den i huset – nå, men så sagde hun, at hun ville sende os noget af sin te, som hun får fra Rusland eller Preussen, eller hvor det nu var fra, og så skulle vi sammenligne den med vor, og hvis vi syntes bedst om hendes, ville hun skaffe os den for 3 shilling pundet. Da hun gik, bad hun os hilse dig så mange gange og bede dig ikke glemme hende, selv om hun rejste bort nu. Søster mente, at en sådan besked ville give dig alt for høje tanker om dig selv, og sagde, at hun ikke ville tage det på sig at meddele dig det. Men, sagde jeg, en besked er en besked, og får Molly høje tanker om sig selv, bliver det hendes egen sag. Lad os give hende et godt eksempel, søster, ved vor ydmyghed til trods for, at vi har været i et sådant selskab hele aftenen. Søster brummede noget og gik i seng, da hun havde hovedpine, sagde hun. Men nu er jeg færdig, lad mig så høre lidt om dit besøg på Hamley, kære pige."

Molly fortalte hende nu alt, hvad der var hændt hende, men hvor interessant dette til enhver anden tid ville have været for den medfølende, snakkesalige miss Phoebe, faldt det dog nu igennem mod det stærkere lys, som stammede fra grevedatterens besøg.

15. Den nye moder

Den følgende tirsdag eftermiddag vendte Molly tilbage til sit hjem, der nu allerede var blevet ganske fremmed for hende. Nye tapeter, nye farver, vrede tjenestefolk i deres bedste stads, men misfornøjede med alle de foretagne forandringer, lige fra deres herres giftermål til det nye voksdugstæppe i forstuen, "som man bestandig gled ud på, som var koldt at træde på og lugtede så afskyeligt". Alle disse klager måtte Molly høre på, og det var ikke nogen behagelig forberedelse til den sammenkomst, som hun i forvejen gruede for.

Endelig hørte man vognhjulenes rullen, og Molly gik ud i gadedøren for at tage mod sin fader. Han steg først ud og tog hendes hånd, som han beholdt i sin, mens han med den anden hjalp sin kone ud. Derpå kyssede han hende ømt og stødte hende blidt over til sin kone, men hendes slør var så omhyggeligt fastgjort under hagen, at det varede en god stund, inden mrs. Gibson kunne hilse på sin datter, som faderen ønskede det. Derpå fik begge de ankomne travlt med deres bagage; imidlertid stod Molly og så til, skælvende af indre bevægelse og ude af stand til at yde en håndsrækning, men dog i fuld bevidsthed om de temmelig fortrædelige blikke, som Betty kastede på alle de tunge kufferter, der den ene efter den anden blev bragt ind i forstuen.

"Kære Molly, vis – din moder op til hendes værelse!"

Mr. Gibson havde nølet lidt, for han havde ikke førend i dette øjeblik tænkt over, hvorledes Molly egentlig skulle kalde sin nye

slægtning. Blodet fo'r op i Mollys ansigt. Skulle hun kalde hende *moder*? – det navn, som hun i sine tanker så længe havde givet en ganske anden, hendes egen, afdøde moder. Det oprørske hjerte modsatte sig det, men hun gjorde ingen bemærkninger. Hun fulgte roligt mrs. Gibson op ad trappen, mens denne flere gange vendte sig og gav nye ordrer til, hvilken kuffert eller æske der først skulle bringes op. Hun talte næsten ikke med Molly, førend de begge var kommet op i det nymøblerede soveværelse, hvor Molly havde sørget for, at der brændte en livlig ild i kakkelovnen.

"Nu, kære, nu kan vi da i fred og ro omfavne hinanden. O, hvor jeg er træt! Jeg bliver altid så medtaget af træthed, men din kære fader har været ømheden selv mod mig. Men hvad er dog det for en gammeldags seng? Og se blot der! – Men det har ikke noget at betyde. Lidt efter lidt skal vi nok bringe orden i det alt sammen, skal vi ikke, kære pige? Du vil jo nok være min lille kammerjomfru i aften, ikke sandt, og hjælpe mig at arrangere mine sager, for jeg er aldeles ødelagt af den lange rejse?"

"Jeg har sørget for, at der er blevet anrettet en let middag til Dem," sagde Molly. "Skal jeg gå ned og bede pigen om at sætte den ind?"

"Jeg ved såmænd ikke, om jeg vil være i stand til at gå ned i aften. Det ville være rart, om jeg kunne få bragt et lille bord herop og sidde i min morgenkjole ved kakkelovnen. Men jeg glemmer jo ganske din kære fader! Jeg tror virkelig ikke, at han spiste noget, hvis jeg ikke var dernede. Man må ikke tænke alene på sig selv, ved du jo nok. Nå, om et kvarter skal jeg være dernede."

Men mr. Gibson havde modtaget et brev, der havde ligget og ventet en dags tid, og hvori han anmodedes om øjeblikkelig at komme til en gammel patient, der var farligt syg; efter derfor i en fart at have nydt en bid brød, mens hans hest blev sadlet, begyndte han atter som før at hellige sig de pligter, hans kald pålagde ham, frem for alt andet.

Så snart mrs. Gibson fandt, at det ikke var sandsynligt, at man ville savne hendes nærværelse, gav hun ordre til, at hendes middagsmad skulle bringes op i hendes værelse. Den stakkels Molly, som ikke turde fortælle de gamle tjenestefolk noget om denne grille, måtte selv først bære et lille bord op til hende, som, hvor lille det end var, dog var alt for tungt for hende, derpå det bedste af, hvad der stod på bordet, som hun havde anvendt så megen omhu for at arrangere rigtig smukt med de frugter og blomster, der om morgenen var blevet sendt fra mange familier, hvor man nærede stor agtelse og hengivenhed for mr. Gibson. Hvor nydeligt havde det ikke set ud en time eller to i forvejen; hvor trist så det ikke nu ud, da hun efter at være sluppet fra mrs. Gibson satte sig ensom ned til sin kolde te og det tiloversblevne af en kold kylling. Nu var der ingen, der så hendes små forberedelser og beundrede den smag, hun havde anvendt i anordningen. I dette øjeblik ringede mrs. Gibson for at få bordet taget bort og lade miss Gibson anmode om at komme op til hende for at holde hende med selskab.

Molly skyndte sig at ende sit måltid og gik atter ovenpå.

"Jeg befinder mig så alene her i dette fremmede hus; vil du ikke nok blive lidt hos mig og hjælpe mig at pakke mine sager ud? Jeg synes nok, at din kære fader kunne have opsat sit besøg hos mr. Craven Smith til i morgen."

"Men mr. Craven Smith kan ikke opsætte at dø," sagde Molly ligefremt.

"Du er dog en løjerlig pige," sagde mrs. Gibson smilende. "Men hvis mr. Craven Smith ligger for døden, som du siger, hvad behøvede så din fader at tage afsted til ham i sådan en huj og hast? Venter han en arv eller noget af den slags?"

Molly bed sig i læberne for ikke at give et bittert svar. Endelig sagde hun:

"Jeg er ikke ganske vis på, at han ligger for døden. Det var blot buddet, der sagde det; undertiden kan fader dog i hvert fald bidrage sit til at gøre dødskampen mindre smertefuld, og det er dog altid en trøst for den syges familie, når den ved, at han er til stede."

"Hvilket sørgeligt kendskab til sygdom og død du dog allerede har fået i en så ung alder! Jeg er virkelig ikke vis på, om jeg, hvis jeg havde hørt forud, at der var sådanne ubehageligheder forbundet med din faders kald, ville have modtaget hans hånd."

"Han fremkalder jo hverken sygdom eller død, han bekæmper dem jo kun, så godt han formår. Jeg synes, at alt, hvad han udretter eller i det mindste bestræber sig for at udrette, er meget smukt. De vil også nok snart blive af samme mening, når De ser, hvor velkommen han er over alt, hvor han kommer, og hvor folk længes efter hans besøg."

"Måske, men lad os nu ikke tale mere om så sørgelige genstande i aften! Jeg tror, at jeg vil gå til ro med det samme, jeg er så træt; du sidder jo nok hos mig, til jeg falder i søvn, kære? Hvis du blot vil tale til mig, vil lyden af din stemme snart gøre mig søvnig."

Molly tog en bog og læste, til hendes stedmoder var faldet i søvn, idet hun foretrak dette for at fortælle hende ting, der ikke ville interessere hende.

Derpå listede hun sig ned og gik ind i spisestuen, hvor ilden var gået ud; tjenestefolkene havde med vilje forsømt at passe den for at vise deres misfornøjelse med, at den nye frue ville spise i sit eget værelse. Molly fik dog atter tændt op, før hendes fader kom hjem, og satte lidt mad til rette til ham. Derpå satte hun sig hen ved kaminen og stirrede, fordybet i sine tanker, ind i ilden, tanker, der var bedrøvelige nok til at lokke den ene tåre efter den anden ud af hendes øjne, næsten uden at hun selv lagde mærke til det. Da hun hørte lyden af sin faders trin, sprang hun op, og et glad smil opklarede atter hendes bedrøvede ansigt.

"Hvorledes er det med mr. Craven Smith?" sagde hun.

"Han er død. Han kendte mig dog endnu, han var en af mine første patienter, da jeg kom til Hollingford."

Mr. Gibson tog plads i lænestolen, der var sat tilrette for ham, og varmede sine hænder over ilden, idet han hverken syntes at have lyst til at nyde noget eller til at tale. Endelig rev han sig løs fra sine uden tvivl ikke opmuntrende tanker, så sig om i værelset og spurgte muntert nok:

"Men, hvor er din nye moder?"

"Hun var træt og gik tidligt til ro. O, fader! *skal* jeg kalde hende moder?"

"Det ville jeg synes bedst om," svarede han med en let sammentrækning af øjenbrynene.

Molly tav. Hun rakte ham en kop te. Han smagte på den og optog atter samtalens genstand.

"Hvorfor skulle du ikke kalde hende moder? Jeg er vis på, at hun vil vise sig som en moder imod dig. Vi har alle vore egenheder, og hendes veje er ganske vist ikke aldeles som vore, men i ethvert tilfælde må vi dog hver gøre sit til at befæste familiebåndet imellem os."

Hvad ville Roger have anset det for rigtigt at gøre? Det var Mollys første tanke. Tidligere havde hun altid kaldt sin faders nye kone "mrs. Gibson", og havde engang hos miss'erne Browning bestemt forsikret, at hun aldrig ville kalde hende "moder". Hun følte sig just ikke draget nærmere hen til sin nye slægtning ved denne aftens samvær. Hun tav, skønt hun vidste, at hendes fader ventede på svar. Endelig opgav han håbet om at få et sådant og gik over til at tale om andre genstande; han talte om sin rejse og spurgte hende om Hamleyerne, Browningerne og om, hvordan hun og lady Harriet havde tilbragt eftermiddagen sammen på herregården, men der var en vis strenghed og noget tvungent i hans adfærd, mens hun på sin side var temmelig adspredt under denne samtale. Pludselig udbrød hun:

"Fader, jeg *vil* kalde hende moder!"

Han tog hendes hånd og trykkede den uden i øjeblikket at sige noget. Endelig sagde han:

"Du vil ikke komme til at fortryde det, Molly, når du engang står for den domstol, som stakkels Craven Smith nu er stedet for."

I nogen tid nåede de to ældre tyenders knurren og bemærkninger kun til Mollys øren, men til sidst lagde hendes

fader dog også mærke til det, og til Mollys misfornøjelse gjorde han kun kort proces med dem.

"De synes ikke om, at mrs. Gibson ringer så ofte på Dem," sagde han. "De kan vist ikke holde det ud, vel? Men når De ikke synes om det, så er det jo meget let at arrangere den sag, som De nok ved."

Hvilken tjenende har nogensinde modstået ønsket om at sige op efter en sådan tiltale? Betty fortalte Molly, at hun skulle skifte, i en så ligegyldig tone, som det var hende muligt at påtage sig overfor den unge pige, som hun havde færdedes omkring i de sidste seksten år. Molly havde hidtil betragtet sin gamle amme som en slags inventar i huset; hun kunne lige så gerne have tænkt sig, at hun skulle skilles fra sin fader som fra Betty, og nu stod denne ganske roligt og talte om, hvorvidt det var bedst, om hun søgte sig en plads på landet eller i byen. Men hendes ro var for størstedelen også kun påtaget. Et par uger senere henflød Betty i tårer ved tanken om, at hun skulle forlade Molly, og hun ville nu med glæde være blevet, selv om alle klokkerne i huset havde ringet hvert kvarter på hende. Selv mr. Gibson blev rørt ved at se den gamle tjenestepiges sorg, som han ikke kunne undgå at bemærke på grund af den brudte stemme og de tårefyldte øjne, hun stedse viste sig for ham med.

En dag sagde han til Molly:

"Du kunne dog spørge din moder, om Betty ikke må blive, hvis hun smukt gør undskyldning og beder om forladelse, og hvad der nu hører til."

"Jeg tror ikke, det vil hjælpe meget," sagde Molly bedrøvet. "Jeg ved, at hun vil skrive eller måske allerede har skrevet efter en stuepige fra Towers."

"Nå! Ja, ja, da! Alt, hvad jeg ønsker, er fred og venlighed, når jeg kommer hjem. Tårer ser jeg nok af ude hos andre folk. Når alt kommer til alt, har Betty jo også allerede været hos os i seksten år – det passer sig ikke længere at have et tyende så længe. Hun kan jo desuden måske få det bedre et andet sted. Du kan jo gerne spørge din moder, hvad hun mener; jeg giver i forvejen mit samtykke."

Molly gjorde altså sit bedste med at fremstille sagen i et så klart lys som muligt for mrs. Gibson og bede om hendes indvilligelse til at beholde Betty. Hun havde rigtignok en anelse om, at hun ikke ville have synderligt held med sig, og hun blev heller ikke skuffet, men næppe er et afslag nogensinde blevet givet i en så mild og venlig tone som her.

"Min kære pige, det ville aldrig være faldet mig ind at give et gammelt tyende afsked – en, som tilmed har færdedes om dig fra din tidligste barndom. Det kunne jeg virkelig ikke have haft hjerte til at gøre. For mig måtte hun såmænd gerne være blevet her i al evighed, når hun blot havde føjet sig i mine ønsker; og jeg er ikke urimelig, det ved du selv. Men som du ser, har hun beklaget sig; og da din kære fader talte med hende, sagde hun selv op, og det strider aldeles mod mine principper at modtage undskyldninger fra et tyende, som selv har sagt op."

"Men hun er så bedrøvet," indvendte Molly, "hun siger, at hun vil gøre alt, hvad De ønsker, når hun blot må blive."

"Men, min søde pige, du synes at glemme, at jeg dog ikke kan handle tvært imod mine principper, hvor ondt det end gør mig for Betty, at hun skal bort. Jeg sagde hende det, hun skulle ikke have taget sådan på veje; forresten har jeg aldrig syntes om hende og kun betragtet hende som et meget udueligt tyende,

der var blevet aldeles spoleret, fordi hun i så lang tid ikke har haft nogen madmoder, men jeg skulle alligevel have holdt det ud med hende – det tror jeg i det mindste, jeg skulle – så længe det kun havde været muligt. Nu har jeg så godt som antaget Maria, som tidligere var stuepige på Towers, så at det er bedst, at vi ikke taler mere om Bettys eller nogen andens bedrøvelse, for skal jeg høre på det og så bagefter på alle de sørgelige historier, din fader kommer hjem og fortæller, bliver jeg virkelig til sidst ganske konfus."

Molly sad tavs en stund, men spurgte så:

"Har De allerede lavet en bestemt aftale med Maria?"

"Nej – jeg sagde 'så godt som'. Man skulle undertiden tro, at du ikke hører, hvad man siger, kære Molly," svarede mrs. Gibson, "Maria har for tiden en plads, hvor hun ikke får så høj en løn, som hun fortjener. Måske har de stakkels mennesker, hun er hos, ikke råd til det. Jeg har altid medlidenhed med dem, som ikke er formuende, og det kunne aldrig falde mig ind at tale ondt om de fattige; men nu har jeg budt hende to pund mere, end hun for øjeblikket får, så jeg tænker nok, at hun siger op. Og hvis de endelig skulle falde på at forhøje hendes løn, så forhøjer jeg mit tilbud, så bliver det vel mig, der får hende. Hun er så gentil! Bringer altid brevene ind på en bakke!"

"Stakkels Betty!" sagde Molly sagte.

"Stakkels gamle sjæl! Jeg håber, at hun vil have nytte af denne prøvelse, ja det er jeg vis på," sukkede mrs. Gibson; "det er forresten kedeligt, af vi ikke har fået Maria, førend alle de mange visitter fra omegnen begynder."

Mrs. Gibson ventede sig meget af disse visitter af de adelige familier i omegnen. Hendes mand nød en så høj grad af agtelse

blandt de fleste beboere af egnens slotte, landsteder og gårde, at disses damer til tak for de tjenester, han tidligere havde vist dem eller deres familier, anså sig for forpligtede til at besøge hans kone, når de kom til Hollingford. Disse besøg, der glædede mrs. Gibson så meget, bidrog just ikke til at forøge hendes mands hjemlige velvære. Det kunne f.eks. aldeles ikke gå an at bringe de rygende, duftende fade fra køkkenet til spisestuen på en tid, da der hvert øjeblik kunne komme højbårne damer med aristokratisk-forfinede næser på besøg. Endnu utåleligere var det uheld, der var sket ved, at den kluntede Betty for i en fart at kunne løbe ud og åbne døren for en fin tjener, havde sat kurven med de smudsige tallerkener lige midt i den temmelig mørke gang, som mrs. Gibson skulle passere for at modtage den fremmede. Det kunne jo hænde igen.

Og så al den støj og larm, de unge herrer gjorde på gangen, når de havde forladt spisestuen. Det kunne aldeles ikke gå an. Det eneste middel, mrs. Gibson kunne tænke sig til at råde bod derpå, var at spise sent til middag. De unge herrers anden frokost kunne meget godt blive bragt over i laboratoriet til dem. Lidt fint, koldt køkken til hende og Molly ville ikke fylde huset med madlugt, og hun skulle nok altid sørge for at have lidt lækkert stående til mr. Gibson. Han gik ind på hendes forslag, rigtignok meget imod sin vilje, for han måtte give afkald på noget, han havde været vant til hele sit liv igennem, og han kunne ikke indse, hvorledes han skulle arrangere sine sygebesøg således, at de ikke kom i kollision med et måltid, der absolut skulle indtages klokken seks.

"Du skal ikke bryde dig om at gemme lækkerier til mig, kære; brød og ost holder jeg mest af, som den gamle kælling sagde."

"Jeg kender ikke noget til din gamle kælling," svarede hans kone, "men jeg kan virkelig ikke tillade, at osten kommer udenfor køkkenet."

"Så spiser jeg den der," svarede han. "Køkkenet støder lige op til stalden, og når det træffer, at jeg kun kan blive nogle få øjeblikke hjemme, kan jeg jo i en fart få fat på den."

"Jeg er virkelig ganske forbavset, mr. Gibson, når jeg sammenligner Deres udseende og manerer med Deres sædvaner. De ligner aldeles en gentleman, som den kære lady Cumnor plejede at sige."

Det varede ikke længe, så sagde kokkepigen op; hun havde også tjent mange år der i huset, om end ikke så længe som Betty. Hun kunne ikke forlige sig med de sene middagsmåltider, og da hun desuden var metodist, vægrede hun sig af religiøse grunde ved at lave de ugudelige retter, som mrs. Gibson fordrede, og som så aldeles stred mod Skriftens ord, som omtalte fårekød, vin, brød, mælk, figner, druer, fedt kalvekød og velstegte kalvekoteletter og den slags, som hun sagde. Det havde altid stredet mod hendes samvittighed at tilberede svinekød og flæskeæggekager, og hvis hun nu skulle koge hedenske retter efter papistiske opskrifter, så foretrak hun at opgive det hele og straks forlade sin kondition. Så fulgte hun altså efter Betty, og mr. Gibson måtte nu søge at tilfredsstille sin gode engelske appetit med sammenklaskede omeletter, postejer, timbaler, og sådanne lette sager, uden at han nogensinde var vis på, hvad det egentlig var, han spiste.

Før sit ægteskab havde han foresat sig at give efter i småsager og vise den tilbørlige fasthed angående vigtigere genstande. Men meningsforskelligheden med hensyn til småsager voksede

dag for dag og var måske langt mere utålelig, end om der havde været tale om sager af større vigtighed. Molly kendte sin fader i enhver henseende og forstod at tyde enhver mine i hans ansigt; det var ikke tilfældet med hans kone. Da hun ikke havde spor af iagttagelsesevne, undtagen hvor det gjaldt hendes egne interesser, bemærkede hun aldrig, hvor han fortrædigedes ved alle de små daglige indrømmelser til hendes ønsker eller luner. Han tillod sig aldrig, end ikke i sine tanker, nogen anger over, hvad han havde gjort; han gentog stadig for sig selv sin hustrus gode egenskaber og trøstede sig ved tanken om, at det vel med tiden ville gå bedre, men han blev meget opbragt, da en ugift grandonkel til mr. Coxe, der netop delvis var kommet sig efter en farlig sygdom, pludselig sendte bud efter sin rødhårede nevø, som han i mange år ikke havde skænket en tanke, og lovede at indsætte ham til sin arving, hvis han ville blive hos ham, så længe han endnu levede. Dette indtraf næsten umiddelbart efter mr. og mrs. Gibsons tilbagekomst fra deres rejse, og et par gange senere havde mr. Gibson fundet, at han undrede sig over, hvorfor det gamle skarn, denne Benson, ikke noget tidligere kunne have fattet den nu tagne beslutning og således befriet hans hus for den uvelkomne, unge forelskede. For at lade mr. Coxe vederfares retfærdighed, må det ikke forbigås, at han i den sidste samtale, som han havde med lægen, efter nogen forlegen nølen ytrede, at måske de nye forhold, han nu skulle indtræde i, kunne bevirke nogen forandring i mr. Gibsons anskuelser med hensyn til –

"Nej, aldeles ikke," sagde mr. Gibson hurtigt. "I er begge to alt for unge til at kende jer selv tilstrækkeligt i den retning; og selv om min datter skulle være tåbelig nok til at forelske sig, skulle

jeg dog aldrig tillade, at hun beregnede sin lykke efter muligheden af en gammel mands snart indtræffende død. Og når alt kommer til alt, kan han jo desuden meget godt endnu gøre Dem arveløs, særdeles godt, og så var De værre stillet end nogensinde før. Nej, rejs De, og glem alle de narrestreger; når De har gjort det, kom så og besøg os, og lad os se, hvorledes De har det."

Således rejste altså mr. Coxe, men han svor i sit hjerte en hellig ed om evig troskab.

Mr. Gibson måtte så, hvor ugerne han end gjorde det, opfylde et gammelt løfte til en godsejer i egnen om at antage mr. Browns næstældste søn i den unge mr. Coxes sted, han skulle bestemt være den sidste af eleverne; forresten var han et helt år yngre end Molly, og mr. Gibson satte sin lid til, at der ikke skulle finde nogen gentagelse sted af historien med mr. Coxe.

16. Bruden i sit hjem

Blandt de fine gratulanter, der aflagde deres besøg hos mrs. Gibson, var også Osborne og Roger Hamley. Squiren selv havde frembåret sine lykønskninger så vidt, som han havde i sinde at gøre det, til mr. Gibson, da denne en dag kom til Hamley; mrs. Hamley, som ikke selv var i stand til at aflægge visitter, men på den anden side ikke ville blive sin venlige læges nye hustru en høflighed skyldig (hvad der vel også til dels skyldtes en vis deltagende nysgerrighed med hensyn til Mollys og hendes stedmoder indbyrdes forhold), lod sine sønner ride derover med sit kort og undskyldninger, fordi hun ikke kom selv. De trådte ind i den nymøblerede dagligstue med blussende kinder efter det hurtige ridt; Osborne viste sig som den første, som sædvanlig omhyggeligt klædt og med de fine manerer, som klædte ham så godt; Roger så mere ud som en stærkt bygget, dannet forpagter end som en ung adelsmand. Mrs. Gibson, der havde forberedt sig på at tage mod fremmede, gjorde, hvad hun jo nærmest tilsigtede, indtryk af en meget behagelig dame, der ikke længere var i sin fagreste ungdom, men som ved sit indtagende væsen og sin bløde stemme lod folk glemme at tænke over, hvor gammel hun vel egentlig kunne være. Molly var bedre klædt end før; det havde hendes stedmoder sørget for. Hun tålte ikke noget gammeldags, slidt eller ude af moden omkring sig; det stødte hendes øje; og hun havde allerede forstået at indgyde Molly en hidtil ukendt omsorg for sin klædedragt og ordningen af sit hår. Mrs. Gibson havde desuden

pålagt hende at vaske sig med rosmarinekstrakt for at forbedre hendes brune hud, men i den henseende var Molly enten trodsig eller glemsom, og hendes stedmoder kunne ikke så godt hver aften komme ind i hendes værelse for at påse, at hun badede hals og ansigt med det skønhedsvand, hun så omhyggeligt havde lade forskrive til hende. Men Osbornes kritiske blik fandt dog hendes udseende betydeligt forbedret. Roger spejdede mere efter tegn på, om hun var lykkelig i sit nye forhold eller ikke; for det havde hans moder specielt lagt ham på sinde.

Osborne og mrs. Gibson gjorde sig behagelige for hinanden på den måde, som den gode tone fordrede det, når en ung herre hilser på en nygift midaldrende kone. De talte om Shakespeare og om de stjerner, som for tiden strålede i den musikalske verden, og søgte at kappes med hinanden i deres kendskab til de sidste begivenheder af betydning i London. Molly hørte under sin samtale med Roger af og til brudstykker af deres samtale. Hendes helt viste sig der for hende i et ganske nyt lys; han var ikke længere poetisk, romantisk eller kritisk, men viste sig helt og holdent som selskabsmand, fuld af nyheder om de sidst opførte skuespil og de mest fremtrædende skuespillere. Han havde den fordel fremfor mrs. Gibson, at han virkelig selv havde set det, han talte om, mens hun i virkeligheden kun havde sin visdom fra, hvad hun havde hørt ved at lytte til, hvad man talte om på Towers. Men på den anden side havde hun den fordel fremfor ham, at hun forstod at fremsætte, hvad hun havde på hjerte, med mere overbevisende kraft, så at man uvilkårligt lod sig rive med og glemte, at det, hun sagde, i

grunden ikke var andet end citater. Således bemærkede hun, da der var tale om en berømt italiensk sangerindes gestikulation:

"Lagde De mærke til, hvorledes hun bestandig trak på skuldrene og slog hænderne sammen, førend hun tog en høj tone?"

Dette blev sagt således, at mrs. Gibsons tilhører nødvendigvis måtte tro, at hun selv havde bemærket denne vane hos sangerinden. Molly, som nu meget godt vidste, hvorledes hendes moder havde tilbragt de seneste år, lyttede ikke lidet forbavset til denne samtale, men til sidst besluttede hun sig dog til at tro, at hun havde misforstået den, da hun kun kunne opfange enkelte brudstykker af den, eftersom hun samtidig skulle svare på Rogers spørgsmål og bemærkninger.

Men Osborne var dog ikke den samme Osborne, hun havde set hos hans moder på Hamley. Roger bemærkede, at Molly undertiden så hen på hans broder.

"Synes De ikke, at min broder ser dårlig ud?" spurgte han hende sagte.

"Nej – det synes jeg dog ikke."

"Men det er alligevel ikke, som det burde være. Både fader og jeg er urolige for ham. Den rejse til fastlandet gjorde ham kun skade i stedet for at gavne ham; og jeg er også bange for, at det uventede udfald af hans eksamen har haft en uheldig indvirkning på ham."

"Jeg synes nu ikke, at han ser ligefrem syg ud, men der *er* foregået en eller anden forandring med ham."

"Han siger, at han meget snart må tilbage til Cambridge. Måske vil det gøre ham godt. Jeg tager også allerede afsted i

næste uge, så at dette besøg bliver en afskedsvisit til Dem på samme tid, som det er et lykønskningsbesøg til mrs. Gibson."

"Deres moder vil savne Dem meget, når De begge forlader hende, tror De ikke? Men det kan vel ikke være anderledes, De kan jo ikke altid blive hjemme."

"Nej, De har ret," svarede han, "og dog tager hun sig det meget nær. Jeg er heller ikke tilfreds med hendes helbredstilstand. De ser vel nok en gang imellem over til hende, ikke sandt; hun holder så meget af Dem."

"Hvis jeg må," sagde Molly, idet hun uvilkårligt skottede hen til sin stedmoder. Hun havde en ubehagelig fornemmelse af, at mrs. Gibson til trods for den uafbrudte strøm af ord, der flød fra hendes læber, hørte hvert eneste ord, hun og Roger havde talt.

"Hvis De ønsker nogle bøger, vil jeg bede Dem om at sende en fortegnelse over dem til moder, førend jeg tager afsted næste tirsdag. Når jeg er rejst, er der ingen, der kan søge dem op i biblioteket."

Så snart de unge mennesker var vel ude af døren, begyndte mrs. Gibson sine sædvanlige betragtninger over dem, der besøgte hende.

"Jeg synes godt om den Osborne Hamley! Det er ret et nydeligt ungt menneske! Hvordan det nu er eller ikke, så foretrækker jeg dog altid de ældste sønner. Skal han ikke arve hele ejendommen? Jeg skal bede din kære fader om at opmuntre ham til at besøge os ret ofte. Det kan slet ikke skade, at han bliver noget nærmere bekendt med dig og Cynthia. Den anden er mig for plump; der er ikke noget aristokratisk ved ham. Han

slægter formodentlig sin moder på; hun skal vist være en parvenu, hørte jeg på Towers."

Molly kunne ikke lade være at føle en vis indre tilfredsstillelse, da hun sagde:

"Jeg synes, jeg har hørt, at hendes fader var russisk købmand og handlede med talg og hamp. I øvrigt er mr. Osborne Hamley hendes udtrykte billede."

"Virkelig! Ja, der kan man se; man skal aldrig forsværge noget! I hvert fald er han en fuldendt gentleman i væsen og manerer. Er ejendommen ikke et fideikommis?"

"Det ved jeg ikke noget om," svarede Molly.

Der fulgte en kort pause. Endelig sagde mrs. Gibson:

"Ved du hvad, jeg tror virkelig, jeg skal bede din kære fader gøre et lille middagsselskab og bede mr. Osborne Hamley med. Jeg kunne godt lide, at han følte sig som hjemme her i huset. Det ville desuden også adsprede ham efter det ensomme, tilbagetrukne liv, de fører på Hamley. De gamle kommer nok ikke mange steder?"

"Han tager tilbage til Cambridge i næste uge," sagde Molly.

"Gør han det? Nå, ja så tænker jeg, vi gør bedst i at opsætte vort lille middagsselskab, til Cynthia kommer hjem. Jeg vil så gerne forskaffe hende en jævnaldrende omgangskreds, når hun kommer hertil, den kære pige."

"Hvornår kommer hun?" spurgte Molly, som ikke kunne frigøre sig for en vis længsel efter at se denne ofte omtalte Cynthia.

"O, det ved jeg endnu ikke; måske til nytår, måske ikke før til påske. Jeg skal først have møbleret dagligstuen helt om, og så jeg har tænkt mig, at hendes og dit værelse skal gøres ganske

ens. De er akkurat lige store, og så ligger de lige overfor hinanden."

"Skal der også nye møbler i hendes værelse?" sagde Molly, forbavset over de forandringer, som aldrig syntes at tage nogen ende.

"Ja; og i dit også, kære. Så du behøver ikke være skinsyg."

"O, nej, moder, ikke i mit," sagde Molly, som det aldrig før var faldet ind, at noget sådant kunne ske.

"Jo, vist så, det er afgjort. En lille fransk seng, nye tapeter, et net lille tæppe på gulvet og et toiletbord med spejl vil gøre det ganske anderledes hyggeligt, end det nu er."

"Men jeg bryder mig ikke om, at det skal være anderledes; jeg synes godt om det, som det er. Jeg beder Dem, lad det være, som det er."

"Narrestreger, barn! Jeg har aldrig hørt noget så latterligt! Du er da den eneste, der ikke ville være glad ved at blive af med det gamle skramleri, som kun hører hjemme i pulterkammeret."

"Det tilhørte min egen moder, før hun blev gift," sagde Molly ganske sagte. Det var kun ugerne, at hun fremførte denne sidste grund, men hun var vis på, at den ville gøre sin virkning.

Mrs. Gibson tav et øjeblik, førend hun svarede.

"Det gør dig naturligvis stor ære, at du nærer sådanne følelser, men tror du dog ikke, at de kan drives for vidt? På den måde måtte vi jo altid lade os nøje med det gamle, ormstukne skrammel. Desuden kan du nok tænke, kære barn, at Hollingford vil forekomme Cynthia temmelig kedeligt, når hun kommer fra det smukke, muntre Frankrig; og jeg vil søge at gøre det første indtryk, hun får af forholdene, så tiltrækkende som muligt. Jeg tænker vel, at jeg skal finde et parti til hende

her på egnen, og jeg vil søge at holde hendes gode humør vedlige; mellem os sagt, er hun nemlig ikke ganske fri for at være lidt, – lidt lunefuld. Men det behøver du nu ikke at fortælle din fader."

"Men De kan jo godt forandre Cynthias værelse uden at foretage nogen forandring i mit. Jeg beder Dem, lad mit værelse i fred."

"Det går aldeles ikke an! Det kan jeg aldrig give mit samtykke til. Hvad ville folk ikke sige om mig? Tilsidesætte min mands barn for mit eget! På ingen måde!"

"Folk behøvede jo ikke at vide det."

"I sådan et sladrehul som Hollingford! Lille Molly, enten må du virkelig være meget enfoldig eller meget stivsindet, eller også bryder du dig ikke om, hvad ondt der kan blive lagt mig til last; og så alt det for en grille! Nej, jeg skylder mig selv at handle i denne sag, som jeg synes bedst. Enhver skal få at se, at jeg ikke er en almindelig stedmoder. Hver en hvid, jeg anvender for Cynthia, skal også komme dig til gode; så det er aldeles ikke til nogen nytte at tale mere om den ting."

Så blev da Mollys lille hvide seng, den gammeldags kommode og de andre kære minder fra hendes moders ungdom forvist til pulterkammeret for at gøre plads for alle de nye genstande, der opstilledes i hendes og Cynthias værelser.

Familien på Towers havde imidlertid forladt slottet. Lady Cumnor havde fået det råd at tilbringe begyndelsen af vinteren i Bath, og hendes familie var taget med hende dertil.

På mørke, regnfulde dage kom mrs. Gibson undertiden i tanker om, at hun i grunden savnede "Cumnors", som hun havde vænnet sig til at kalde dem, efter at hendes stilling var

blevet mere uafhængig af deres forgodtbefindende. Denne betegnelse tjente også til at vise svælget mellem hendes intime forhold til familien og den ærbødighed, byens beboere talte om "greven" og "grevinden" med. Både lady Cumnor og lady Harriet skrev fra tid til anden til deres "kære Clare". Den første havde i almindelighed en eller anden kommission, som skulle besørges på Towers eller i byen; og det var der ingen, der kunne udføre så godt som Clare, der så nøje kendte grevindens smag og sædvaner. Disse kommissioner havde nu rigtignok adskillige regninger for befordring fra *The George* til følge; mr. Gibson gjorde sin kone opmærksom på det, men hun bad ham blot bemærke, at der naturligvis ville følge en smuk foræring af vildt, når lady Cumnors ønsker blev fyldestgørende tilfredsstillet. Mr. Gibson syntes nu heller ikke rigtig godt om denne "følge" til erstatning for vognmandens regninger; men han gjorde ikke flere bemærkninger om den sag. Lady Harriets breve var korte og muntre; hun nærede megen godhed for sin gamle guvernante, og skrev derfor til hende af og til, men hun var altid glad, når denne halvt ufrivillige pligt var overstået. De indeholdt mange nyheder om familien og fra hendes nærværende opholdssted, men var aldrig rigtigt fortrolige; hendes hengivenhedsytringer var moderate, omend oprigtige, og lady Harriet mente, at de lod Clare føle, at hun ikke var ganske glemt af sin tidligere elev. Disse breve var mrs. Gibsons stolthed, og de blev citeret og hentydet til, når hun talte med andre af Hollingfords damer. Men hvad der i høj grad forbavsede hende, var de venskabelige hilsener til Molly og spørgsmål om, hvorledes Browningerne syntes om den te, hun havde sendt dem. Molly måtte derfor omstændeligt fortælle alt,

hvad der var passeret hin eftermiddag på slottet i Ashcombe, og hvad hun vidste om lady Harriets besøg hos de gamle jomfruer.

"Lutter indbildninger!" sagde mrs. Gibson lidt bittert. "Lady Harriet har blot villet besøge dig for at få lejlighed til at more sig lidt; hun ville naturligvis kun gøre løjer med de to gamle Browninger, og de taler naturligvis allerede om hende, som om hun var deres bedste veninde."

"Jeg tror ikke, at hun gjorde nar ad dem. Det syntes virkelig, som om hun havde været meget venlig imod dem."

"Og du tror måske, at du skulle kende hende bedre end jeg, som har haft hende under øjne i de sidste femten år? Jeg kan forsikre dig, at hun går ud på at latterliggøre enhver, der ikke hører til hendes kreds. Og hun havde jo oven i købet givet dem disse morsomme navne, Pecksy og Flapsy!"

"Hun lovede mig, at hun ikke oftere ville sige det," indvendte Molly.

"Lovede dig! – Lady Harriet? Men hvad mener du, barn?"

"Jeg mener blot, – at hun kaldte dem Pecksy og Flapsy – og da hun talte om at besøge mig hos dem, bad jeg hende ikke at komme, hvis hun ville – have løjer med dem."

"På min ære, det må jeg sige, du tager bladet fra munden! Med alt mit mangeårige kendskab til lady Harriet havde jeg såmænd ikke turdet vove en sådan uforskammethed."

"Jeg betragtede det ikke som en uforskammethed," sagde Molly standhaftigt. "Og jeg tror heller ikke, at lady Harriet optog det som sådan."

"Det kan du slet ikke vide. Hun kan le dig op i ansigtet, uden at du mærker det."

I dette øjeblik trådte squire Hamley ind. Det var første gang, han besøgte mrs. Gibson; hun bød ham venligt velkommen og var allerede forberedt på at modtage hans undskyldninger, fordi han kom så sent, og forsikre ham, at hun så godt kunne forstå, at en godsejer, som selv bestyrede sin ejendom, måtte have så mange ting at tænke på, at man vel burde modtage det som en god undskyldning. Men der kom ikke noget, der lignede en undskyldning. Han trykkede hjerteligt hendes hånd og lykønskede hende til, at skæbnen havde tildelt hende en sådan skat som hans ven, mr. Gibson, men det var også det hele. Molly, som nu til punkt og prikke forstod at tyde de få, men stærke forandringer i squirens ansigtsudtryk, var vis på, at der var noget på færde, og at han var meget bedrøvet. Han lagde næppe mærke til, at mrs. Gibson allerede havde åbnet sluserne for en flydende ordstrøm, da hun var bestemt på at gøre et fordelagtigt indtryk på faderen til den smukke unge mand, som skulle arve ejendommen, men han vendte sig straks til Molly og sagde til hende i en sagte tone, som om han ikke ville, at mrs. Gibson skulle høre det:

"Molly, det står så dårligt til derhjemme! Osborne er gået glip af det præmielegat, han søgte ved Universitetet, og så er han ynkeligt dumpet ved eksamen; og det efter alt, hvad han sagde, og efter alt, hvad hans moder sagde; og jeg gamle tosse, som gik omkring og pralede med min dygtige søn; jo, jeg takker. Men jeg kan dog ikke forstå det. Jeg har aldrig ventet mig noget overordentligt af Roger; men Osborne! – Og nu har fruen fået et af sine slemme sygdomsanfald, og hun længes så meget efter Dem, barn, i sin ensomhed! Deres fader var ovre og se til hende i morges. Stakkels væsen, jeg er bange for, at det er meget slet

med hende; hun sagde ham, hvor det ville glæde hende at have Dem hos sig, og han gav gerne sit samtykke til, at De måtte komme over til os, hvis jeg ville hente Dem, og nu følger De jo med mig, ikke sandt? Hun er ikke en fattig kvinde, ikke en sådan, som mange ville anse det for en simpel barmhjertighedsgerning at være venlig imod, men hun savner lidt kvindelig pleje lige så meget som den fattigste – måske mere."

"Jeg skal være færdig om ti minutter," sagde Molly, rørt over den bedrøvelse, der var udbredt over squirens væsen; hun tænkte slet ikke på at bede sin stedmoder om tilladelse, da hun havde hørt, at hendes fader havde givet sin. Da hun rejste sig for at forlade værelset, sagde mrs. Gibson, som kun halvt havde hørt, hvad squiren havde sagt, og ikke syntes rigtig godt om, at han så aldeles holdt hende udenfor samtalen:

"Hvor går du hen, kære pige?"

"Mrs. Hamley beder, om jeg vil besøge hende, og fader har sagt, at jeg nok må tage derover," sagde Molly, mens squiren næsten på samme tid svarede:

"Min kone er syg, og da hun holder så meget af Deres datter, bad hun mr. Gibson tillade, at hun kom over til Hamley i et par dage, og han var så god at give sit samtykke, og nu kommer jeg for at hente hende."

"Vent lidt, søde pige," sagde mrs. Gibson til Molly, idet en let sky fo'r over hendes ansigt til trods for den kærlige tiltale. "Jeg er vis på, at den kære mr. Gibson ganske har glemt, at du i aften skal ledsage mig på besøg," vedblev hun, idet hun vendte sig til squiren, "hos folk, for hvem jeg er aldeles ubekendt – og da det er meget usikkert, om min mand kommer tidligt nok hjem til at

ledsage mig, vil De nok indse, at jeg ikke godt kan tillade Molly at følge med Dem."

"Jeg havde dog ikke troet, at det kunne være nogen hindring. Men nygifte koner er altid sig selv lig; det sømmer sig for dem at være bly; her synes jeg dog ikke, at det behøvedes. Og som alle syge kan min kone så dårligt tåle at få et afslag. – Nå, Molly" (dette blev sagt i en højere tone, mens det foregående kun var ytret *sotto voce*), "så må vi opsætte det til i morgen; tabet bliver på vor side," vedblev han, da kan så, hvor langsomt og nølende hun atter vendte tilbage til sin plads. "De vil more Dem godt i aften, tør jeg sige –"

"Nej, det vil jeg ikke," afbrød Molly ham. "Jeg har slet ikke haft lyst til at gå ud, og nu har jeg mindre end nogensinde lyst til det."

"Stille, kære pige," sagde mrs. Gibson, og idet hun vendte sig til squiren, tilføjede hun: "Omgangskredsen her i byen er ikke ganske, som man kunne ønske den for en så ung pige – ingen unge mennesker, ingen baller, ingen munterhed; men du har alligevel uret i, Molly, at tale således om så gode venner af din fader, som det synes, at disse Cockerells er. Du må ikke lade den gode squire forlade os med et så slet indtryk om dig."

"Lad hende være, lad hende være," sagde squiren. "Jeg forstår godt, hvad hun mener. Hun havde mere lyst til at være hos min syge kone end at gå til selskab i aften. Kan det ikke på nogen måde undgås, så hun kan komme med mig?"

"Aldeles ikke," sagte mrs. Gibson. "Et løfte bør man holde, det er i det mindste min anskuelse; og jeg anser hende ikke alene for at være bundet ved sit løfte til mrs. Cockerell, men også ved

et til mig – og derfor bør hun også ledsage mig i min mands fraværelse."

Squiren måtte give tabt; når det var tilfældet, havde han den vane at lægge hænderne på sine knæ og fløjte ganske sagte; Molly kendte dette tegn på hans onde humør og ønskede blot, at han ville indskrænke sig til at udtrykke sin misfornøjelse på denne måde. Det var kun med stor møje, at hun selv kunne holde sine tårer tilbage; hun forsøgte at tænke på andre ting for ikke at lade sin harme få magt over sig; hun søgte at lytte til, hvad mrs. Gibson sagde med en mild, ensformig stemme, men squirens tiltagende ærgrelse lagde helt beslag på hendes opmærksomhed. Endelig så han op og sagde:

"Nå, der er jo ikke noget at gøre! Stakkels kone; hun vil ikke synes om det, hun vil blive skuffet! Men det gælder jo kun om én aften! Kun én aften! I morgen må hun vel komme, ikke sandt? Eller skal hun måske hvile ud i morgen efter aftenens anstrengelser?"

Der lå en så bidende spot i hans tone, at mrs. Gibson blev bange og ikke turde vove at være uhøflig.

"Hun skal være færdig, til hvad tid De ønsker. Jeg forsikrer Dem, at det gør mig ondt ikke at kunne tjene Dem for øjeblikket, men De må dog indrømme mig, at et løfte er et løfte."

"Har jeg måske nogensinde sagt, at et løfte var en elefant, frue? Men det er ikke værd, at vi taler mere om det; det kunne ellers være, at jeg forivrede mig. Jeg er en gammel tyran, og hun – det stakkels svagelige væsen, – har altid ladet mig få min vilje. Jeg håber, at De undskylder mig, og lader mig hente Molly klokken ti i morgen formiddag."

"Som De behager," sagde mrs. Gibson smilende. Men da han var vel ude af døren, sagde hun til Molly: "Nu, kære, må jeg sige dig, at du for fremtiden må sørge for ikke at udsætte mig for et sådant menneskes grovheder! *Squire* kalder de ham! En bonde er han, en slet og ret bonde! For øvrigt tilkommer det ikke dig, Molly, at modtage eller afslå indbydelser, som om du var en uafhængig dame. Jeg håber, at du en anden gang vil vise mig den agtelse at forhøre dig om min mening først, kære pige."

"Fader havde jo sagt, at jeg måtte tage derover," sagde Molly grædefærdig.

"Men da jeg nu er din moder, har du for fremtiden at holde dig til mig. Da du dog nu alligevel skal afsted, er det bedst, at du kommer til at se lidt godt ud. Jeg vil låne dig mit nye sjal og min nye grønne hårpynt, om du synes. Jeg er altid let at komme ud af det med, når man viser mig den agtelse, der tilkommer mig. Man kan ikke vide, hvem der kan komme i sådan et hus som Hamley Hall, selv om der er sygdom i familien."

"Jeg takker Dem for Deres tilbud. Men jeg behøver ikke sjalet og hårpynten; der vil ikke være andre end familien, der er næsten aldrig fremmede, og nu da hun er så syg –"

Molly var ikke langt fra at briste i gråd ved tanken om, at hendes veninde lå så alene i sit sygeværelse og længtes efter, at hun skulle komme. Desuden var hun så bange for, at squiren skulle tro, at hun hellere tog til det kedelige selskab hos Cockerells.

Mrs. Gibson var heller ikke rigtig vel tilpas. Hun havde en ubehagelig følelse af, at hun ikke havde handlet rigtigt ved at give sit onde lune luft overfor en fremmed, og det tilmed en fremmed, hvis gode omdømme hun ville have stræbt at

erhverve sig; det gjorde hende i grunden også ondt at se Mollys sorgfulde ansigt.

"Hvad skal jeg gøre for atter at få dig i godt humør," sagde hun. "Først påstår du, at du kender lady Harriet bedre end jeg – jeg, som har kendt hende mindst atten eller nitten år. Så tager du imod invitationer uden så meget som at spørge mig om min mening eller at tænke på, hvor ubehageligt det må være for mig at træde ganske alene ind i stuen hos folk, som jeg ikke kender, – og så oven i købet at blive meldt med mit nye navn, som altid klinger så ubehageligt og simpelt i mine øren; hvilken forskel er der ikke også mellem det og Kirkpatrick! Og når jeg så endelig tilbyder dig at låne noget af min bedste pynt, siger du, at det ikke har noget at betyde, hvordan du ser ud. Men jeg vil alligevel gerne se dig glad igen, Molly. Jeg vil så nødig se dig sidde der med sorg præget i dine miner, jeg som holder så meget af fred i huset."

Molly kunne ikke længere holde det ud dernede; hun gik op i sit eget værelse – sit nymøblerede fine værelse, som hun endnu ikke havde kunnet gøre sig fortrolig med; hun satte sig og græd sine modige tårer ved tanken om, at hun nu skulle være her, mens mrs. Hamley lå og længtes efter hende i det store ensomme hus, og om den tillidsfuldhed, hvormed squiren havde sat sin lid til, at hun straks skulle følge med ham. Alt dette pinte hende langt mere end hendes stedmoders klynken og bebrejdelser.

17. Bekymringer på Hamley Hall

Hvis Molly stod i den formening, at der hvilede en uforstyrrelig fred over Hamley Hall, tog hun meget fejl. Der herskede en almindelig forstemthed blandt alle beboerne, men mærkeligt nok syntes denne utilfredshed kun at have knyttet dem endnu nærmere sammen end tidligere. Alle tjenestefolkene havde været mange år på gården, og enten blev det dem ligefrem fortalt, eller også gættede de af de samtaler, der uden tilbageholdenhed blev ført i deres nærværelse, alt, hvad der angik deres husbond, fruen eller de unge herrer. Enhver af dem kunne have fortalt Molly, at den oprindelige grund til den almindelige nedslåethed skrev sig fra beløbet af den betydelige gæld, Osborne havde gjort i Cambridge, og som nu, da alt håb om at få et legat var forbi, aldeles overvældede squiren. Da Molly imidlertid vidste, at mrs. Hamley selv ville betro hende alt, hvad hun ønskede, hun skulle vide, opmuntrede hun ikke de andre til at fortælle hende, hvad de vidste.

Hun blev aldeles forbavset over den forandring, der var foregået med mrs. Hamley, da hun fik øje på hende i den mørke dagligstue. Hun lå på sofaen, aldeles hvidklædt og så bleg, at hendes ansigtsfarve næsten kunne kappes med klædningen i hvidhed. Squiren førte Molly ind i værelset, idet han sagde:

"Her har vi hende da endelig!"

De første ord af denne sætning havde han udtalt på sin sædvanlige højlydte måde, mens de sidste til Mollys forbavselse fremførtes næppe hørligt. Hans blik var faldet på hans kones dødblege ansigt, og skønt det ikke var første gang, han så det, udøvede det dog stedse en smertelig, nedslående indflydelse på ham.

Det var en venlig, rolig vinterdag; træernes og buskenes grene glitrede af rimfrosten, der forvandledes til skinnende dråber af solens varme stråler; en rødkælk kvidrede muntert på kvisten af en kristtornbusk, men fra mrs. Hamleys værelse kunne man intet se af alt dette; gardinerne var rullet ned for at udelukke dagslyset, og der var endog stillet en stor skærm mellem sofaen og ildstedet for at beskytte hende mod det klare skin fra dette. Mrs. Hamley rakte Molly den ene hånd, mens hun med den anden skyggede for sine øjne.

"Hun har det ikke rigtig godt i dag," sagde squiren, idet han rystede på hovedet. "Men nu må du være ved godt mod, kære kone, her har vi doktorens datter, det er næsten lige så godt som doktoren selv. Har du fået din medicin? din bouillon?" vedblev han, idet han på tåspidserne gik omkring og kiggede i alle de tomme kopper og glas. Derpå vendte han tilbage til sofaen, fæstede et kærligt blik på hende et minut eller to, trykkede et let kys på hendes pande og sagde derpå til Molly, at han nu ville overlade hende ganske til hendes omsorg.

Så snart squiren var borte, begyndte mrs. Hamley straks at rette en mængde spørgsmål til Molly, som om hun var bange for, at denne skulle henvende nogen spørgende bemærkninger til hende, som det ville have været hende ubehageligt at besvare.

"Fortæl mig nu alting, kære barn! Du ved, at du kan stole på mig, jeg skal ikke fortælle det igen, og desuden har jeg vist heller ikke langt tilbage. Hvordan går det med den nye moder og de gode forsætter? Lad mig hjælpe dig, om jeg kan. For en pige tror jeg nok, jeg kunne have været til nogen nytte – en moder forstår sig ikke på drenges opdragelse. Men lad mig nu høre, hvad du har at fortælle, og spring ikke noget over."

Hvor ringe erfaring Molly end havde, hvad sygdomme angik, lagde hun dog straks mærke til den feberagtige rastløshed, der viste sig gennem de hurtigt på hinanden følgende spørgsmål; og instinktivt fortalte hun hende langsomt og omstændeligt om bryllupsdagen, hendes besøg hos Browningerne, de nye møbler, lady Harriet osv. Dette havde en meget beroligende indflydelse på mrs. Hamley, for så vidt som det beskæftigede hendes tanker med andre ting end hendes egne sorgfulde bekymringer. Men Molly berørte ikke forholdet i sit nye hjem. Dette undgik ikke mrs. Hamleys opmærksomhed.

"Og du og mrs. Gibson kommer godt ud af det sammen?"

"Ikke altid!" svarede Molly. "Som De ved, kendte vi ikke meget til hinanden i forvejen."

"Jeg syntes ikke om, hvad squiren fortalte mig i aftes. Han var meget opbragt."

Såret var endnu ikke helet, men Molly var bestemt på at tie, hvad det punkt angik; hun grundede over et andet emne for samtalen, da mrs. Hamley sagde:

"Ah! Jeg ser, Molly, at du ikke vil betro mig din modgang; jeg kunne dog måske have hjulpet dig."

"Jeg vil helst undgå det," svarede Molly sagte. "Jeg tror ikke, at fader ville synes om det. Desuden har De allerede hjulpet mig

så meget – De og mr. Roger. Jeg tænker ofte på, hvad han sagde til mig; hans ord giver mig altid ny styrke, når modet svigter mig."

"Ah! Roger! Ja, ham kan man stole på. O, Molly, jeg har også så meget at fortælle dig, men ikke nu. Jeg skal nu tage min medicin og forsøge at sove lidt. Du gode pige! Du er stærkere end jeg, du synker ikke sammen af mangel på deltagelse."

Molly blev ført til et andet værelse end det, hun tidligere havde beboet; tjenestepigen, som viste hende det, sagde, at mrs. Hamley ikke havde villet, at hendes nattero skulle forstyrres, hvilket den upåtvivlelig ville blive, hvis hun fik sit tidligere soveværelse.

Hen på eftermiddagen sendte mrs. Hamley bud efter hende, og uden tilbageholdenhed satte hun hende straks ind i årsagerne til den nedslåethed, der var udbredt over familien.

Hun lod Molly sætte sig på en lav stol tæt ved sig, og idet hun holdt hendes hånd, så hun hende ind i øjnene for dér at kunne læse hendes deltagelse hurtigere end den kunne blive udtrykt i ord, og sagde:

"Osborne har beredt os så mange skuffelser! Jeg kan endnu ikke ret fatte det, og squiren blev så forfærdelig opbragt! Jeg kan ikke tænke mig, hvad han kan have brugt alle de mange penge til – lån hos ågerkarle foruden en mængde regninger. Squiren lader mig ikke se, hvor forbitret han egentlig er, fordi han er bange for, at det skal forværre min sygdom, men jeg kender ham alt for godt. Ser du, han har anvendt en stor pengesum på at købe landstrækningen ved Upton Common og er selv lidt i forlegenhed. Men det ville have fordoblet ejendommens værdi, og det faldt os ikke ind at spare, da det

dog i tidens løb ville komme Osborne til gode. Nu siger squiren, at han bliver nødt til at pantsætte nogle af sine jorder, og du kan ikke tænke dig, hvor det skærer ham i hjertet. Han har allerede måttet sælge en skovstrækning for at kunne sende drengene til universitetet. Osborne var sådan en elskelig, uskyldig lille dreng, og desuden arving til godset, som du ved. Han var så begavet, sagde de alle sammen, han ville absolut få legater, og jeg ved ikke hvad alt. Så blev han student, men derefter gik det stadig ned ad bakke. Når jeg dog blot vidste, hvorledes det er gået til, men det gør jeg ikke, og det er det værste. Måske har squiren været for streng i sine breve; det er muligvis grunden til hans mangel på tillid. Men han kunne dog have betroet sig til mig; og jeg er vis på, at han ville have gjort det, Molly, hvis han havde været her. Men i sin vrede har squiren forbudt ham at vise sig her, førend han har betalt sin gæld. Betale over ni hundrede pund, med to hundrede og halvtreds pund om året! Og ikke komme hjem, før det er sket! Måske har Roger også gæld! Han havde kun to hundrede pund årligt, men han var jo rigtignok heller ikke den ældste søn. Squiren har afskediget de arbejdere, der var beskæftiget med dræningen; i de lange, søvnløse nætter ligger jeg ofte og tænker på, hvorledes det skal gå de stakkels familier i denne strenge vintertid. Men hvad skal vi gøre? Jeg har altid været svagelig, og måske har jeg været for ødsel i mine sædvaner, men opretholdelsen af familiens hæderlige navn fordrede det, og det var ligefrem en pligt mod slægten at erhverve den landstrækning, jeg har talt om. O, Molly, Osborne var et så elskeligt barn og så begavet! Du har jo selv læst hans digte; skulle man tro, at et menneske, som skriver

sådanne ting, kunne svigte den tillid, man har sat til ham, i så høj grad? Og dog er jeg bange for, at han har gjort det."

"Har De slet ingen anelse om, hvad pengene er brugt til?" spurgte Molly.

"Nej, slet ingen. Det er det, der piner mig mest. Der er skrædderregninger og regninger på bøger, vin, malerier osv., som beløber sig til fire eller fem hundrede pund. Ganske vist er det nu en betydelig udgift, næsten uforklarlig for jævne, gammeldags folk som os, men måske det hører med til tidens overdådighed. Men så de penge, han ikke vil gøre regnskab for, en gæld, vi kun er kommet til kundskab om, ved at squirens agent i London meddelte os, at nogle berygtede prokuratorer havde gjort forespørgsel hos ham med hensyn til ejendommens værdi, og hvad der er værre end alt det andet – jeg ved næsten ikke, hvor jeg skal få mod til at sige dig det – om hans stakkels, kære faders alder og helbred" – (hun fik næsten krampegråd, men hun ville fortsætte, trods Mollys forsøg på at standse hende) "- som holdt ham i sine arme og velsignede ham, endog før jeg selv havde kysset ham, og som satte ham så højt; han var jo hans førstefødte yndling og arving. Hvor har han ikke elsket ham! og hvor elskede jeg ham ikke! Jeg har undertiden været bange for, at vi forurettede den gode Roger ved al vor kærlighed for hans ældre broder."

"Nej, det er jeg vis på, De ikke har; De ved jo, hvor meget han holder af Dem. De har jo altid været hans første tanke; han taler måske ikke om det, men enhver kan se, at det er tilfældet. Og, kære mrs. Hamley," vedblev Molly, som nu, hvor hun havde ordet, var bestemt på at sige alt, hvad hun tænkte, "tror De ikke, det var muligt, at De gjorde mr. Osborne Hamley uret? Vi kan jo

ikke vide, hvad han har anvendt pengene til. Han er jo så god, som De selv har sagt, kunne han nu ikke have ønsket disse penge for at hjælpe en eller anden stakkels, uheldigt stillet person – en købmand måske, der trængtes af sine kreditorer – en –"

"Du glemmer, kære," sagde mrs. Hamley smilende over den unge piges romantiske forestillinger, "at alle de andre regninger er fra købmænd, der bittert beklager sig over, at de ikke kan få deres penge."

Molly var for et øjeblik bragt til tavshed, men lidt efter sagde hun:

"Jeg er vis på, at de har bedraget ham. Jeg har hørt fortælle om unge mennesker, som er faldet i hænderne på købmændene i de i store byer og efterhånden er blevet plyndret for deres hele ejendom af dem."

"Du er en rigtig god pige," sagde mrs. Hamley, trøstet ved Mollys stærke partiskhed, hvor ufornuftig og uhjemlet den end kunne være.

"Og desuden," vedblev Molly, "må der være nogen, som vil Osbornes ulykke – mr. Osborne Hamleys, mener jeg – jeg kan ikke lade være med undertiden at sige Osborne, men jeg forsikrer Dem, at jeg altid tænker på ham som mr. Osborne –"

"Bryd dig ikke om, hvad du kalder ham, Molly; lad mig blot høre alt, hvad du har at sige mig: det gør mig så godt at se sagen betragtet fra dit synspunkt. Squiren er blevet så misfornøjet og opbragt, men han har også fået et vide, at der har været nogle fremmede personer her i nærheden, som har udspurgt folkene om skovens og jordernes værdi, som om de allerede byggede på squirens død."

"Men viser det da nu ikke tydeligt, at de er slette mennesker? Og ville sådanne mennesker gøre sig nogen samvittighed af at bedrage ham, pådutte ham ting, som han aldrig har sagt, og ruinere ham?"

"Ser du ikke, at du gør ham svag i stedet for slet?"

"Måske gør jeg det. Men jeg tror ikke, at han er svag. De ved selv, kære mrs. Hamley, hvor begavet han i virkeligheden er. Forresten ville jeg da meget hellere vide ham svag end slet. Svage personer kan måske engang i tiden føle sig stærke, når de kan se tingene klart og rigtigt; men jeg tror ikke, at slette mennesker på samme måde vil blive gode."

"Når alt kommer til alt, er det nok mig, der har været svag," sagde mrs. Hamley, idet hun kærligt strøg Mollys lokker tilbage. "Jeg gjorde en afgud af min kønne Osborne; nu viser det sig, at hans fødder var af ler og ikke stærke nok til at holde ham oppe. Og det er endda at tage sagen fra den mildeste side."

Harmen over hans søn, ængsteligheden over hans hustrus helbredstilstand, vanskeligheden ved at rejse de penge, der nødvendigvis skulle skaffes til veje, og vreden over de kun slet dulgte forespørgsler fra fremmedes side med hensyn til hans ejendoms værdi havde hensat den stakkels squire i en tilstand af utålmodighed og pirrelighed, som han lod gå ud over enhver, der nærmede sig ham, og som på den anden side nedtrykkede ham selv, da han altid bagefter fortrød sin hidsighed og sine uberettigede udtalelser. De gamle tjenestefolk, som måske narrede ham i mange småting, viste nu en rørende tålmodighed overfor hans opfarenhed, da de lige så godt som han selv kendte grundene til hans slette lune. Hushovmesteren, som ellers var vant til at diskutere med sin herre om alt muligt,

der forefaldt mellem dem, puffede nu en gang sagte til Molly ved middagsbordet for at få hende til at spise noget af en ret, hun netop havde afslået, og forklarede siden sin adfærd for hende på følgende måde:

"Ser De, miss, kokkepigen og jeg havde udtænkt en rigtig god middag, som skulle friste squiren til at spise lidt; men når De siger: 'Nej, jeg takker', når jeg rækker Dem noget, så gør herren ikke så meget som ser til det. Men når De tager noget af en anretning, og det falder i Deres smag, så venter han først lidt, så ser han på maden, og endelig finder han, at han i grunden også er sulten og begynder at spise lige så naturligt, som en kattekilling begynder at miave. Det er grunden, miss, til at jeg gav Dem et vink og puffede til Dem, skønt ingen bedre end jeg ved, hvor upassende det var."

Osbornes navn blev aldrig nævnt, når Molly var sammen med squiren. Han plejede at stille hende nogle spørgsmål om beboerne i Hollingford, men syntes aldrig at bekymre sig om at få et svar. Han plejede også hver dag at spørge hende, hvorledes hun syntes, at hans kone havde det, men når Molly så sagde sin mening – nemlig at hun blev svagere dag for dag – blev han meget opbragt på den unge pige. Han kunne ikke holde ud at høre det, og han ville ikke høre det. En dag var han endog på nippet til at give mr. Gibson sin afsked, fordi denne holdt på en konsultation med dr. Nicholls, egnens bekendteste læge.

"Det er dårskab at tro, at hun har det så slet. – De ved jo, at hun altid har været lige så svagelig; og hvis De ikke kan hjælpe hende for en sådan ubetydelighed – ingen smerter, blot svækkelse og nervøsitet – det er da vel ikke så forfærdeligt – se ikke sådan på mig, menneske – så er det bedst, De helt opgiver

hende, så vil jeg tage med hende til Bath eller Brighton; efter min formening trænger hun blot til lidt adspredelse, lidt forandring i omgivelserne."

Men squirens runde, blomstrende ansigt var opfyldt af ængstelighed og viste tydeligt, hvilken anstrengelse det kostede ham at lukke sine øjne for den usminkede virkelighed, da han sagde disse ord, der skulle skjule den frygt, han følte.

Mr. Gibson svarede roligt:

"Jeg skal vedblive at se til Deres kone, og jeg er vis på, at De ikke vil forbyde mig det. Men jeg vil tage dr. Nicholls med mig, når jeg kommer næste gang. Jeg kan have taget fejl i min opfattelse af sygdommen; og jeg vil oprigtigt ønske, at han kan overbevise mig om, at jeg har taget fejl i mine formodninger."

"Lad mig ikke høre noget om dem! Jeg kan ikke holde det ud!" udbrød squiren. "Vi skal naturligvis alle dø, hun med; men ikke den dygtigste læge i England skal få mig til at tro på en kold beregning over hendes dages tal. Jeg er vis på, at jeg vil dø først; jeg håber, det skal blive således. Men jeg slår enhver til jorden, der vover at tale til mig om, at døden skulle have taget plads ved min skulder. Forresten er det min overbevisning, at alle læger, den ene som den anden, er uvidende kvaksalvere, som gør fordring på at vide, hvad de ikke har begreb om. Smil De kun; det bryder jeg mig aldeles ikke om. Hvis De ikke kan sige mig, at jeg skal dø først, skal hverken De eller Deres dr. Nicholls få lov til at komme i mit hus med Deres ildevarslende spådomme."

Mr. Gibson tog afsked, tung om hjertet ved tanken om mrs. Hamleys nærforestående død, men uden at skænke squirens bemærkninger nogen synderlig opmærksomhed. Han havde i virkeligheden næsten glemt dem, da en rideknægt om aftenen

klokken henad ni i strygende fart kom fra Hamley Hall med en billet fra squiren. Den indeholdt følgende:

"Kære Gibson!

For Guds skyld tilgiv mig, hvis jeg har krænket Dem i dag. Det er meget slettere med hende. Kom og bliv her helst hele natten. Skriv efter Nicholls og efter alle de læger, De vil. Skriv, førend De tager afsted. De kunne måske skaffe hende lindring. Der var i min ungdom megen tale om nogle kloge koner, som havde kureret folk, der var opgivet af lægerne; kan De ikke få fat på en af dem? Jeg lægger alt i Deres hånd. Det forekommer mig undertiden, at der er indtrådt et vendepunkt, og at hun vil komme sig igen efter lykkeligt at have overstået det. Jeg stoler på Dem.

Deres forbundne

R. Hamley.

P.S. – Molly er en skat. – Gud hjælpe mig!"

Mr. Gibson gav sig naturligvis straks på vej, idet han for første gang i sit ægteskab kort afbrød mrs. Gibsons beklagelser over at have knyttet sit liv til en læge, en mand, der hverken havde fred dag eller nat.

Han frelste heldigt mrs. Hamley fra dette sidste bestige anfald af sygdommen, og for en dag eller to gjorde skrækken og taknemmeligheden squiren rimelig at komme ud af det med. Så vendte han atter tilbage til den idé, han havde fattet: at det havde været en krisis, hans hustru lykkeligt havde overstået, og at hun nu var på vej til bedring.

Men dagen efter rådslagningen med dr. Nicholls sagde mr. Gibson til Molly:

"Jeg har skrevet til Osborne og Roger. Ved du, hvor Osborne opholder sig?"

"Nej, fader! Han står for øjeblikket på en spændt fod med sin fader; jeg ved ikke engang, om denne kender hans opholdssted."

"Lige meget; så lægger jeg det inden i brevet til Roger; han ved nok, hvor han er at finde. Hvorledes de drenge end har det med andre, så hersker der dog en så stærk broderkærlighed mellem dem, som jeg nogensinde har set. Og de vil ganske sikkert komme, Molly, så snart de har modtaget min meddelelse om deres moders tilstand. Jeg så gerne, at du fortalte squiren, hvad jeg har gjort. Det er vistnok intet behageligt ærinde, og jeg burde selv have underrettet ham om det, hvis han var hjemme, men han må jo have det at vide; jeg skal fortælle deres moder det. Jeg skulle også have sagt det til ham, hvis han havde været hjemme; men du siger jo, at han var nødt til at tage over til Ashcombe for en forretnings skyld."

"Ja, han kunne ikke undgå det. Han var så bedrøvet over, at du ikke var her. Men han bliver så vred, fader, når jeg siger ham det! Du har ingen idé om, hvor opbragt han er på Osborne."

Molly var virkelig bange for squirens vrede, når hun udrettede sin faders ærinde. Hun havde set nok af familielivet på Hamley til at forstå, at der under den gammeldags høflighed og imødekommende gæstfrihed, der altid vistes hende som fremmed, skjultes en fast vilje og et heftigt og hårdnakket sind tilligemed den fastholden ved fordomme eller "anskuelser", som squiren kaldte det, der er så almindelige hos dem, som hverken

i ungdommen eller senere har haft synderlig megen omgang med deres jævnlige. Hun havde dag for dag lyttet til mrs. Hamleys stille klager over den strenghed, squiren udviste mod Osborne, over den bestemthed, hvormed han holdt på, at han ikke måtte komme hjem; og hun vidste næppe, hvorledes hun skulle få det sagt til ham, at det brev, der kaldte Osborne hjem, allerede var sendt afsted.

Squiren og Molly indtog altid deres middagsmåltider i hinandens selskab. Squiren anstrengte sig ved disse lejligheder for at underholde hende på bedste måde, da han var sig bevidst, hvor megen tak han var hende skyldig for al den venlighed, hun viste hans kone. Han fortalte muntre småhistorier, som de begge glemte at le ad; han lod fremsætte sjældne vine, som hun ikke brød sig om, men som hun dog smagte på af høflighed. Han lagde en dag mærke til, at hun med synligt velbehag spiste nogle brune pærer, der var sat frem til desserten, og da han ikke selv havde mange af dem på sin ejendom, gav han ordre til, at man skulle gennemsøge nabolaget for at finde nogle. Molly følte godt, hvor god han i mange retninger var mod hende, men det formindskede ikke hendes frygt for at fremkomme med den meddelelse, der hvilede så tungt på hende, og som hun vidste ville blive så ilde optaget. Og dog måtte det ske, og det måtte ske snart.

Middagen var forbi, et stort stykke brænde blev lagt på ilden i kaminen for at vedligeholde den jævne varme i det hyggelige værelse, de tykke vokslys blev pudset, og desserten sattes frem.

Molly og squiren sad overfor hinanden ved bordet og var nu alene, den tredje plads ved bordet var ledig; da der imidlertid ikke var givet nogen ordre i den retning, blev tallerkener, glas

og serviet ordnet der lige så regelmæssigt og ordentligt, som om mrs. Hawley hvert øjeblik kunne komme ind til bordet som tidligere. Undertiden greb Molly sig virkelig også i, når den dør, gennem hvilken hun plejede at træde ind, tilfældigvis åbnedes, at vende sig om, som om hun ventede at se den høje, svækkede skikkelse i den elegante kniplingsbesatte silkedragt, som mrs. Hamley plejede at bære om aftenen.

Denne aften faldt det Molly første gang ind, at mrs. Hamley måske aldrig mere ville komme ind i det værelse. Hun havde besluttet at udrette sin faders ærinde nu, men det var, ligesom om noget kvalte hendes stemme i hendes hals, og hun kunne ikke få et ord frem. Squiren rejste sig og gik hen til kaminen for at splintre brændeklodsen i mindre stykker og vendte således ryggen til Molly, som nu sagde:

"Da fader var her i dag, bad han mig sige Dem, at han havde skrevet til mr. Roger Hamley for at meddele ham, at – at han anså det for bedst, at han kom hjem; og han lagde et andet brev inden i til mr. Osborne Hamley af det samme indhold."

Squiren lagde ildrageren ned, men vendte sig ikke om.

"Han har sendt bud efter Osborne og Roger?" sagde han til sidst.

"Ja," svarede Molly.

Derpå fulgte der en trykkende tavshed, som Molly troede aldrig skulle få ende. Squiren lagde hænderne på den øverste kant af kaminen og stirrede ind i ilden.

"Roger ville alligevel være kommet fra Cambridge den 18.," sagde han. "Og han har også sendt bud efter Osborne! Vidste han –" vedblev han, idet han vendte sig om til Molly med noget af den vrede, hun havde ventet, i stemmen og blikket. Straks

derpå sænkede han imidlertid stemmen og sagde: "Han har ret, aldeles ret. Jeg forstår. Det er endelig kommet så vidt – så vidt. Osborne har bragt det så vidt. Hun kunne have" (Molly kunne ikke rigtig høre de følgende ord, hun syntes, at de lød som "holdt ud"), "hvis han ikke havde været. Jeg kan aldrig tilgive ham det; jeg kan ikke."

Derpå forlod han pludselig værelset. Mens Molly endnu sad på det samme sted, bedrøvet og opfyldt af deltagelse for dem alle, stak squiren atter hovedet ind af døren og sagde:

"Gå op til hende, kære pige; jeg kan ikke selv – ikke i dette øjeblik. Men jeg kommer straks. Blot et øjeblik; siden skal jeg ikke spilde et minut af den ringe tid, der er tilbage. De er en rigtig god pige. Gud velsigne Dem."

Molly havde, som det var at vente, ikke uafbrudt fået lov til at opholde sig på Hamley Hall under mrs. Hamleys sygdom. Et par gange havde hendes fader bragt hende budskab om, at hun skulle komme hjem. Det forekom hende rigtignok, at det ikke var med hans gode vilje, at han gjorde det, og i virkeligheden var det også mrs. Gibson, som for ikke at "krænke sine principper" ønskede, at hun skulle komme hjem.

"Du må komme hjem i morgen eller i overmorgen," sagde hendes fader. "Din moder synes at antage, at folk skulle udtyde det på en urigtig måde, at du er så meget hjemmefra så kort tid efter vort ægteskab."

"Men, fader, jeg er så bange for, at mrs. Hamley skal savne mig. Jeg vil så gerne blive hos hende."

"Jeg tror ikke, at hun vil savne dig så meget, som hun måske ville have gjort for et par måneder siden. Hun sover nu så

meget, at hun næppe mærker, at tiden glider hen. Jeg skal gøre mit til, at du kan komme tilbage hertil om et par dage."

Således så Molly sig altså nødsaget til at ombytte stilheden og den milde sørgmodighed, der var udbredt over alt på Hamley Hall, med den alt overvældende pladder og sladder i Hollingford. Mrs. Gibson modtog hende venligt nok, engang havde hun endda en smuk, ny vinterhat liggende til hende, men hun brød sig slet ikke om at høre noget nærmere om, hvorledes det stod til hos de venner, Molly netop havde forladt, og hendes få bemærkninger med hensyn til tilstanden på Hamley skurrede forfærdeligt i den medfølende Mollys ører.

"Mærkværdigt, hvor længe hun strider imod! Din fader havde aldrig ventet, at hun ville have holdt det halvt så længe ud efter det anfald. Det må være meget nedtrykkende for hendes omgivelser; du ser virkelig også ganske forandret ud. Man må jo virkelig ønske, at det snart må være forbi for de stakkels andre menneskers skyld."

"De ved ikke, hvor højt squiren vurderer hvert eneste minut, hun har tilbage," sagde Molly.

"Men du siger jo, at hun sover det meste af dagen og ikke taler meget, når hun er vågen, og at der ikke er det ringeste håb om, at hun kan stå det igennem. Og dog befinder man sig i et sådant tilfælde i en uafbrudt spænding under den evige venten og vågen; jeg husker det så godt fra den kære Kirkpatrick. Der var virkelig de dage, da jeg troede, at det aldrig skulle få nogen ende. Men lad os ikke tale mere om de bedrøvelige ting; jeg er vis på, at du allerede har fået nok af dem; og det gør altid et så ubehageligt indtryk på én at høre tale om sygdom og død; ikke desto mindre er det undertiden, som om din fader slet ikke kan

tale om andet. Nu skal du ledsage mig til et selskab i aften, det vil adsprede dig. Jeg har ladet miss Rose sy en af mine gamle silkekjoler om til dig; den var alt for snæver for mig. Der skal nok forresten danses – det er hos mrs. Edwards."

"O, moder, jeg kan ikke tage derhen!" udbrød Molly. "Nu har jeg været så meget omkring hende, og hun lider måske eller ligger på det yderste – og så skulle jeg danse!"

"Snak, barn! Du er jo ikke i familie med dem, så du behøver såmænd ikke at tage dig det så nær. Jeg ville ikke overtale dig, hvis der var nogen rimelighed for, at hun kunne få det at vide og måske tage det ilde op, men som det nu er, er det afgjort, at du tager med. Lad os blot ikke tale mere om det. Vi kunne jo komme til at sidde og vride hænder og synge salmer hele vor levetid, hvis vi ikke skulle gøre andet, når alverden lå for døden."

"Jeg kan ikke tage med," gentog Molly, og i sin fortvivlelse anråbte hun om bistand hos sin fader, der just i det samme øjeblik trådte ind i værelset.

Lægen rynkede fortrædeligt sine mørke øjenbryn, da både hans kone og datter fremførte deres grunde for deres påstande for ham. Han satte sig med fortvivlelsens tålmod præget i sine miner, og da han endelig fik lov til at tale, bemærkede han:

"Jeg troede, jeg kunne få lidt frokost! Jeg tog afsted i morges kl. 6, og i spisestuen er der lige så tomt som bag på min hånd. Jeg skal straks afsted igen."

Molly ilede den til døren; mrs. Gibson skyndte sig at ringe på klokken.

"Hvor skal du hen, Molly?" sagde hun skarpt.

"Blot ud at se efter faders frokost."

"Vi har tjenestefolk til at besørge det; desuden holder jeg ikke af at se dig i køkkenet."

"Kom, Molly, sæt dig og forhold dig rolig," sagde hendes fader. "Man kommer hjem og venter at finde fred og ro og lidt at styrke sig på – jo tak! Hvis jeg skal træffe en afgørelse her, hvilket jeg ellers for fremtiden helst ser mig fritaget for, så bliver Molly hjemme i aften. Jeg kommer først sent hjem; se så til, du lille, at der er dækket til mig, så skal jeg bagefter klæde mig om og hente din moder. Jeg ville ønske, at alle disse bryllupsfester var vel forbi. Er det færdigt? Så vil jeg gå ind i spisestuen og sluge lidt i mig. En læge burde kunne spise som en kamel eller som selve major Dugald Dalgetty [Note 2)]."

Det var heldigt for Molly, at der just i dette øjeblik blev meldt nogle besøgende, for mrs. Gibson var særdeles misfornøjet. Nu blev hendes opmærksomhed imidlertid aldeles optaget af nogle små bynyheder, som de fremmede medbragte; og Molly fandt, at hvis hun blot kunne tilkendegive tilstrækkelig interesse for den forlovelse, de fremmede havde fortalt om, ville hun kunne undgå al videre debat angående ballet om aftenen. Helt fri blev hun dog ikke; for den næste morgen måtte hun låne øre til en glimrende beretning om ballet og den fornøjelse, hun var gået glip af; endvidere måtte hun erfare, af mrs. Gibson havde taget en anden bestemmelse med den snævre silkekjole, den skulle nu gemmes til Cynthia, hvis den blot var lang nok. Cynthia var jo løbet så forfærdelig i vejret – ligefrem forvokset. Så vægtskålen balancerede, og der var en god mulighed for, at det alligevel blev Molly, som fik kjolen.

18. Mr. Osbornes hemmelighed

Osborne og Roger kom begge til Hamley Hall; Roger var allerede kommet, da Molly vendte tilbage, hun anede, at Osborne ville komme; men der blev kun talt meget lidt om ham. Squiren forlod næsten slet ikke mere sin kones værelse; han sad ved hendes leje, vågede over hende og klagede stille. Når mrs. Hamley undertiden vågnede op af den kunstige søvn, lægernes søvndyssende midler havde henkastet hende i, spurgte hun næsten altid efter Molly. Når de to så en sjælden gang var alene, var mrs. Hamleys første spørgsmål efter Osborne; hvor han var, om man havde givet ham underretning om sagernes stilling, og om han ville komme? I sin svækkede og forvirrede sindstilstand syntes hun med fuld klarhed at have beholdt to indtryk – om den deltagelse, hvormed Molly havde hørt meddelelsen om Osbornes forhold, og om den vrede, hans fader nærede mod ham. I squirens nærværelse kom Osbornes navn aldrig over hendes læber; heller ikke til Roger ville hun gerne berøre det, mens hun næsten ikke talte om andet med Molly. Hun må have haft en ubestemt anelse om, at Roger dadlede sin broder, mens hun huskede på Mollys ivrige forsvar, som hun så lidt havde ventet. I hvert fald havde Molly nu hendes fulde fortrolighed, og hun bad hende om at spørge Roger, hvornår Osborne ville komme; hun syntes at være aldeles vis på, at han *ville* komme.

"Fortæl mig alt, hvad Roger siger. Han vil sige dig alt."

Men det varede flere dage, førend Molly fik lejlighed til at stille Roger noget spørgsmål, og imens havde mrs. Hamleys

tilstand forværret sig betydeligt. Endelig traf Molly ham en dag i biblioteket; han sad alene ved det store bord med hovedet begravet i sine hænder. Han lagde ikke mærke til hendes komme, før hun stod ved siden af ham.

"Det glæder mig, at jeg finder Dem alene," begyndte Molly. "Deres moder længes så meget efter at høre efterretninger om Deres broder Osborne. Hun bad mig i forrige uge om at spørge Dem om det, men jeg ville ikke omtale ham i Deres faders nærværelse."

"Hun har jo næsten ikke nævnt hans navn for mig."

"Jeg kender ikke grunden; til mig taler hun altid om ham. Jeg har set så lidt til hende i denne uge, og jeg tror, at hun allerede tænker mindre på det. Men det skulle dog glæde mig, om jeg kunne give hende en eller anden underretning, hvis hun skulle spørge mig igen."

Han skjulte atter sit hoved i sine hænder og svarede ikke straks.

"Hvad vil hun vide?" sagde han endelig. "Ved hun, at Osborne kommer hjem?"

"Ja; men hun vil gerne vide, hvor han opholder sig."

"Det kan jeg ikke sige Dem. Jeg ved det ikke bestemt. Jeg tror, han opholder sig i udlandet. Men bestemt kan jeg ikke sige det."

"Men De har jo dog sendt faders brev til ham."

"Jeg har sendt det til en af hans venner, som bedre end jeg vil vide, hvor han er at finde. De ved naturligvis, Molly, at han ikke er fri for gæld. De kan ikke så længe have været et medlem af familien, næsten et barn af huset, uden at vide noget om det. Af den og af andre grunde ved jeg ikke bestemt, hvor han nu er."

"Jeg skal sige hende det. Er De ganske vis på, at han i det hele taget kommer?"

"Aldeles vis. Men Molly, jeg tror, at min moder kan leve nogen tid endnu; tror De ikke også? Dr. Nicholls sagde det også i går, da han var her sammen med Deres fader; han mente, at hun var meget bedre, end han havde ventet. De frygter vel ikke for, at der er foregået en forandring, som gør Dem ængstelig for Osbornes ankomst?"

"Nej, det er blot efter Deres moders ønske, at jeg har stillet Dem disse spørgsmål. Hun syntes at længes så inderligt efter nyt fra ham. Jeg tror, at hun drømmer om ham, og når hun så vågner, er det hende en trøst at tale med mig om ham."

"Jeg kan ikke tænke mig, hvorledes vi skulle være kommet ud af det uden Dem. De har været som en datter for min moder."

"Jeg holder så meget af hende," sagde Molly sagte.

"Ja, det ser jeg. Har De aldrig lagt mærke til, at hun undertiden kalder Dem Fanny? Således hed en lille søster, vi havde, men som døde tidligt. Jeg tror, at hun ofte antager Dem for hende. Det var dels af den grund, dels fordi man under forhold som disse ikke altid kan følge høflighedens bydende, at jeg før kaldte Dem Molly. Jeg håber, at De ikke tager mig det ilde op."

"Nej, tvært imod. Men vil De ikke sige mig noget mere om Deres broder? Hun tørster bogstavelig talt efter efterretninger om ham."

"Det var bedre, om hun selv havde spurgt mig. Og dog, nej. Jeg har lovet at tie, og jeg ville dog ikke kunne meddele hende noget tilfredsstillende, hvis hun faldt på at spørge mig. Jeg tror i øvrigt, at han er i Belgien, og at han er taget dertil omtrent for

en fjorten dage siden, til dels for at undgå sine kreditorer. De ved formodentlig, at fader har nægtet at betale hans gæld?"

"Ja, jeg har i det mindste hørt noget om det."

"Jeg tror ikke, at fader ville være i stand til at rejse pengene på én gang uden at ty til skridt, som han hader. Den stakkels Osborne kommer imidlertid i en meget stor forlegenhed derved."

"Jeg tror, at det, der mest piner Deres fader, er den hemmelighedsfuldhed, som står i forbindelse med anvendelsen af disse penge."

"Hvis min moder nogensinde gør nogen bemærkning i den retning," sagde Roger hurtigt, "så kan De forsikre hende fra mig, at den ikke har sin grund i nogen lastefuldhed eller uærlig handling. Jeg kan ikke sige mere nu. Men De må søge at berolige hende i den henseende."

"Det er ikke sikkert, at hun nu erindrer al sin smertefulde ængstelighed angående dette punkt," sagde Molly. "Hun plejede at tale meget med mig om ham, før De kom, når Deres fader syntes at være så opbragt. Nu vil hun også gerne, når hun ser mig, tale om det, men husker ikke mere så klart som før. Hvis hun fik ham at se, tror jeg alligevel ikke, at hun ville erindre, hvorfor hun var så urolig for ham, mens han var fraværende."

"Han må snart være her. Jeg venter ham hver dag," sagde Roger uroligt.

"Tror De, at Deres fader vil være meget streng imod ham?" spurgte Molly lige så frygtsom, som om squirens mishag ville have ramt hende selv.

"Det ved jeg ikke," sagde Roger. "Min moders sygdom kan have forandret hans stemning, men tidligere var han rigtignok

ikke let til at tilgive os. Jeg husker en gang – men det er jo nu ligegyldigt. Jeg kan ikke lade være at tro, at han for moders skyld vil lægge bånd på sig og ikke tale meget om det; derfor er det rigtignok ikke afgjort, at han vil glemme det. Den ulykkelige vurdering af ejendommen! Den har bragt min fader til at tænke på lån på forventet arv."

"Hvad er det?" spurgte Molly.

"At rejse penge, der skal betales efter ens faders død, hvilket naturligvis medfører tanken om en beregning med hensyn til hans livs varighed."

"Det er jo forfærdeligt," bemærkede hun.

"Jeg er så vis på, at Osborne aldrig har foretaget noget sådant skridt, som om det var mig selv, talen var om. Men fader udtalte sin mistanke om det på en måde, som sårede Osborne og afholdt ham fra at retfærdiggøre sig, så vidt det stod i hans magt, og hvor meget han end holder af mig, har jeg dog kun ringe indflydelse på ham; i modsat fald ville fader have fået alt at vide. Men det kan ikke nytte at tale mere om det for øjeblikket," tilføjede han sukkende. "Moder ville have ordnet alt, hvis hun havde været, hvad hun før var."

Han fjernede sig og efterlod Molly i en meget nedslået sindsstemning. Hun vidste jo, at alle medlemmerne af den familie, hun satte så højt, nærede bekymringer, hun ikke så nogen udgang på; og den ringe hjælp, hun kunne yde, formindskedes dag for dag, efter som mrs. Hamleys bevidsthed blev mere og mere omtåget. Hendes fader havde talt til hende om ønskeligheden af, at hun atter tog hjem; mrs. Gibson ønskede hendes nærværelse, ikke af nogen bestemt grund, men af mange små fragmenter af grunde. Mrs. Hamley spurgte

allerede sjældnere efter hende, det var kun lejlighedsvis, at hun endnu erindrede hendes tilværelse. Desuden mente hendes fader – hende selv var det ikke faldet ind – at hendes stilling i en familie, hvor det eneste kvindelige medlem var fængslet til sygelejet, ikke var passende. Men Molly havde bedt så meget om at måtte blive blot to eller tre dage; hvis mrs. Hamley skulle spørge efter hende, sagde hun med tårer i øjnene, og skulle høre, at hun var taget bort, ville hun blive anset for så uvenlig, så utaknemmelig!

"Kære barn, hun behøver ikke længere nogen om sig. Hendes følelser for det jordiske er allerede sløvede."

"Fader, det er det værste af alt. Jeg kan ikke udholde at tænke på det, jeg vil ikke tro det. Men selv om hun også ikke spørger efter mig mere, er jeg dog vis på, at hun til det sidste vil søge squiren og sine børn. Den stakkels Osborne frem for alt, da han er så uheldigt stillet."

Mr. Gibson rystede på hovedet, men svarede ikke straks. Endelig sagde han:

"Jeg vil ikke tage dig bort herfra, så længe du mener, at du kan være til nogen nytte eller trøst for én, som har været så god imod dig. Men hvis hun ikke til næste fredag har spurgt efter dig, så lover du mig jo at komme?"

"Ja, fader, det vil jeg, hvis hun ikke søger mig. Men jeg tror, hun vil gøre det."

Molly blev altså og bestræbte sig for at gøre, hvad der stod i hendes magt, til bedste for squiren og Roger, som nu næsten ikke forlod sygeværelset. De viste sig blot ved måltiderne eller når forretningerne krævede deres nærværelse, og havde da kun

lidt tid til at tale til hende, så at det var ensomt nok for hende, mens hun ventede på den kalden, der aldrig kom.

Om aftenen på den dag, da Molly havde haft den førnævnte samtale med Roger, ankom Osborne. Han kom lige ind i dagligstuen, hvor Molly sad på tæppet ved kaminen og læste ved skinnet fra denne, da hun ikke alene for sin skyld havde villet ringe efter lys. Osborne stormede ind i værelset uden at se hverken til højre eller venstre. Molly rejste sig. Han havde ikke før lagt mærke til hende; nu gik han hen til hende, tog begge hendes hænder i sine og sagde, idet han stirrede hende ind i øjnene:

"Hvorledes har hun det? De vil sige mig den rene sandhed, ikke sandt? De må vide det! Jeg har rejst dag og nat, siden jeg modtog Deres faders brev."

Førend hun kunne fremføre noget svar, var han sunket ned i den nærmeste stol og skjulte ansigtet i sine hænder.

"Hun er meget dårlig," sagde Molly. "Det ved De allerede; men jeg tror ikke, at hun lider meget. Hun har længtes så meget efter Dem."

Han sukkede dybt.

"Min fader havde forbudt mig at komme hjem."

"Jeg ved det," sagde Molly ængsteligt, for at forebygge hans selvbebrejdelser. "Deres broder var også borte. Jeg tror, at ingen vidste, hvor slet det egentlig var; hun har så længe været sygelig."

"De ved – ja, hun fortalte Dem jo alt – hun holdt så meget af Dem. Og Gud ved, hvor højt jeg elskede hende! Hvis det ikke havde været mig forbudt at komme hjem, ville jeg have betroet hende alt. Ved fader, at jeg skulle komme nu?"

"Ja," svarede Molly; "jeg har sagt ham, at fader havde sendt bud efter Dem."

I det samme trådte squiren ind i værelset. Han havde ikke hørt, at Osborne var kommet, og søgte Molly for at bede hende skrive et brev for sig.

Osborne rejste sig ikke, da hans fader trådte ind. Han var så udmattet, så overvældet af sine følelser; desuden fjernedes han fra faderen ved dennes heftige, mistænksomme breve. Hvis han i dette øjeblik var gået hen til faderen og havde vist blot den mindste imødekommen, kunne alt være blevet anderledes, men han ventede på, at hans fader skulle se ham, før han sagde noget. Alt, hvad squiren sagde, da han fik øje på ham, var:

"De her, sir!"

Og idet han afbrød de meddelelser, han stod i begreb med at give Molly, forlod han pludselig værelset. Vistnok droges hans hjerte til hans førstefødte, men gensidig stolthed holdt dem borte fra hinanden. Imidlertid gik den gamle squire dog lige til hushovmesteren og spurgte ham, hvornår mr. Osborne var kommet, og om han havde fået nogen forfriskning – middagsmad eller hvad det nu skulle være – efter sin ankomst.

"Jeg tror, jeg glemmer alting nu!" sagde den stakkels squire, idet han førte hånden op til sit hoved. "Om det skulle gælde mit liv, var jeg ikke i stand til at huske, om vi har spist til middag eller ikke; de lange natter, al den vågen og sorg gør mig ganske forvirret."

"Måske De vil spise til middag med mr. Osborne, sir? Mrs. Morgan vil straks sende noget op til ham. De havde næppe ro til at sætte Dem til bords i middags, sir; De troede, at fruen spurgte efter Dem."

"Ja, nu husker jeg det. Nej, jeg vil ikke have noget. Giv mr. Osborne, hvad slags vin han ønsker. Måske han kan spise og drikke."

Med disse ord gik squiren op i sygeværelset med bitterhed såvel som sorg i hjertet.

Da der blev bragt lys ind i dagligstuen, blev Molly aldeles forbavset over den forandring, der var foregået med Osborne. Han så bleg og medtaget ud, men måske stammede det fra den anstrengende rejse og den ængstelighed, han havde svævet i. Han var heller ikke længere den elegante gentleman, som hun to måneder tidligere havde set aflægge visit hos sin stedmoder. Men hun syntes alligevel bedre om ham, som han nu var; hans måde at tale på faldt nu mere i hendes smag. Han var mere ligefrem og skammede sig mindre ved at stille sine følelser til skue. Han spurgte hjerteligt efter Roger; denne var tilfældigvis redet til Ashcombe for at besørge et ærinde for squiren. Det var tydeligt, at Osborne længtes efter, at han skulle komme tilbage, mens han rastløs spadserede frem og tilbage i værelset, efter at han havde spist.

"Er De vis på, at jeg ikke kan få hende at se i aften?" spurgte han Molly for tredje eller fjerde gang.

"Ja, aldeles vis. Hvis De ønsker det, skal jeg gerne gå derop igen. Men mrs. Jones, den vågekone, dr. Nicholls har sendt, er en meget bestemt person. Jeg var deroppe, mens De spiste, men mrs. Hamley havde da netop taget sine dråber og måtte under ingen omstændigheder forstyrres, som der blev sagt."

Osborne vedblev at spadsere frem og tilbage i det store værelse, idet han halvt talte til sig selv, halvt til Molly.

"Jeg ville ønske, at Roger snart ville komme hjem. Han synes at være den eneste, der vil byde mig et venligt velkommen. Er min fader altid så meget oppe i min moders værelser, miss Gibson?"

"Ja, siden det sidste anfald har han næsten ikke forladt det. Jeg tror, han bebrejder sig, at han ikke har taget tilstrækkeligt hensyn til hende tidligere."

"De hørte, hvad han sagde til mig; de ord lignede ikke meget et velkommen, synes De? og min kære moder, som altid – enten jeg burde dadles eller ej – Det er da sikkert, at Roger kommer i aften?"

"Ganske sikkert."

"De bor vel her for tiden, ikke sandt? Ser De ofte min moder, eller holder denne almægtige vågekone også Dem borte?"

"Mrs. Hamley har ikke spurgt efter mig de sidste tre dage, og jeg går ikke op til hende, uden når hun ønsker det. Jeg skal tage hjem på fredag, tror jeg."

"Jeg ved, min moder holdt så meget af Dem."

Efter nogle øjeblikkes forløb sagde han med en stemme, hvori hele den dybe smerte, han var opfyldt af, prægede sig:

"Jeg formoder – ved De, om hun er ved sin bevidsthed – som før?"

"Ikke altid," sagde Molly venligt. "Hun må jo tage så mange opiater. Men hun taler aldrig vildt, hun glemmer blot og sover hen."

"O, moder, moder!" udbrød han, men standsede pludselig og lænede sig over kaminilden, idet han støttede sig til den brede kamingesims.

Da Roger kom hjem, anså Molly det for tid til at trække sig tilbage. Stakkels pige! Hun kunne jo nu ikke længere være til nogen nytte her. To dage til, og hun skulle løsrive sig fra alle dem, hun havde fået så kær. Den nat græd hun sig i søvn.

Den næste morgen var det smukt og klart vejr; solen skinnede og lettede sorgen fra de unge hjerter. Molly sad i spisestuen og tilberedte teen, da herrerne trådte ind. Hun nærede et stille håb om, at squiren og Osborne måtte udveksle nogle venlige ord, før hun tog afsted; for når alt kom til alt, lå der dog en bitrere brod i spliden mellem fader og søn end i sorgen, der var sendt fra Himlen. Men skønt de traf sammen ved morgenbordet og siden, undgik de dog forsætligt at henvende et eneste ord til hinanden. Det naturligste emne for en samtale mellem dem havde nu vel været Osbornes lange rejse den foregående dag; men denne havde ikke talt om, hvor han var kommet fra, og squiren ville ikke hentyde til noget, som hans søn ønskede at lægge skjul på. Desuden hviskede også en indre stemme til dem begge, at meddelelsen om Osbornes gæld havde forværret, om ikke fremkaldt mrs. Hamleys sidste heftige anfald; det gav sig altså af sig selv, at der iagttoges tavshed på begge sider om det emne. Deres forsøg på at bringe en samtale i stand indskrænkede sig derfor til bemærkninger om lokale genstande, oftest henvendt til Roger eller Molly, og trods deres tilsyneladende fredsommelighed og høflighed hvilede der dog kun bitterhed i deres ytringer. Længe før dagen var til ende, ønskede Molly, at hun var gået ind på sin faders forslag om at tage hjem med ham. Man syntes ikke længere at behøve hende. Mrs. Jones, sygeplejersken, forsikrede hende den ene gang efter den anden, at mrs. Hamley ikke så meget som havde nævnt

hendes navn, og hendes små tjenester i sygeværelset fordredes ikke mere, siden sygeplejersken var kommet. Osborne og Roger syntes at være alt for hinanden, og Molly følte nu, hvilken gavn hun havde høstet af de korte samtaler med Roger, da de nu altid skaffede hende noget at tænke på i hendes ensomme dage. Osborne var overordentlig høflig overfor hende og udtrykte på den behageligste måde sin erkendtlighed for hendes omhu for hans moder, men han syntes at lægge bånd på sit hjertes dybere følelser og næsten at skamme sig over den bevægelse, han havde vist den foregående aften. Han talte til hende, som enhver dannet ung mand taler til enhver behagelig ung dame; men dette pinte næsten Molly. Det var kun den gamle squire, som syntes at trænge til hende. Han gav hende breve at skrive og små regninger at opgøre, og hun kunne gerne have kysset hans hånd af taknemmelighed.

Den sidste eftermiddag af hendes besøg på Hamley var kommet. Roger var taget bort i en forretning for squiren. Molly spadserede ude i haven og tænkte på den sidste sommer, da mrs. Hamleys sofa plejede at blive stillet hen på græspletten under det gamle cedertræ, når luften krydredes af duften fra roser og kaprifolier. Nu var bladene faldet af træerne; ingen mild duft opfyldte den skarpe, kolde luft; og når hun så op til vinduerne i den syges værelse, viste der sig kun for hende de tæt sammentrukne gardiner, der skulle holde vinterdagens blege lys ude. Derpå henflyttedes hun i tankerne til den dag, da hendes fader bragte hende meddelelsen om hans andet ægteskab; nu var buskene og askens grene og kviste behængt med vissent ukrudt og overtrukket med sne og rimfrost, og de bladløse grene aftegnede sig tydeligt mod den klare himmel.

Mon hun nogensinde kunne blive så ulykkelig igen som den gang? Var det godhed eller var det ligegyldighed, som bevirkede, at hun syntes, at livet var alt for kort til, at man længe kunne lide ved dets sorger? Døden forekom hende at være den eneste sande virkelighed. Hun havde hverken kræfter eller lyst til at gå langt eller hurtigt, men vendte tilbage til huset.

Aftensolen skinnede klart på vinduerne, og af en eller anden ukendt årsag havde pigerne åbnet skodder og vinduer i det ellers så lidet besøgte bibliotek. Det midterste vindue dannede også en dør; den nederste halvdel var af hvidmalet træ. Molly tog vejen om ad den lille sti, som førte forbi biblioteksvinduerne til vejen foran huset, og gik ind igennem døren. Hun havde fået tilladelse til at vælge, hvilke bøger hun ville, og tage dem med hjem; denne lidet anstrengende beskæftigelse fandt hun meget passende med sin sindsstemning den eftermiddag. Hun steg op på trappen for at nå til en hylde i et temmelig dunkelt hjørne af biblioteket; da hun her fandt nogle bøger, der interesserede hende, satte hun sig ned på trappen og gav sig til at kigge i en af dem. Der sad hun endnu i sin hat og kåbe, da Osborne pludselig trådte ind. Han lagde i begyndelsen ikke mærke til hende; han syntes at være i en så oprørt sindsbevægelse, at han vist i det hele slet ikke ville have bemærket hende, hvis hun ikke havde talt til ham.

"Måske jeg er til ulejlighed? Jeg kom herind for et øjeblik siden for at hente nogle bøger."

Hun steg ned ad trappen, idet hun sagde dette, med den opslåede bog i hånden.

"Aldeles ikke. Det er mig, som forstyrrer Dem. Jeg skal nødvendigvis skrive et brev, som skal med posten, men så skal jeg straks gå. Generer denne åbne dør Dem ikke?"

"O, nej! Vinterluften er så frisk og behagelig."

Hun begyndte atter at læse, siddende på trappens nederste trin; han satte sig til at skrive ved det gammeldags skrivebord, der stod tæt op til vinduet. I par minutter herskede der en dyb tavshed i værelset, som kun blev afbrudt ved lyden af Osbornes pen, der hastigt fo'r hen over papiret. Derpå hørte man skridt udenfor, og Roger viste sig i den åbne dør. Han vendte sig til Osborne, som sad i lyset, mens han vendte ryggen til Molly. Han rakte sin broder et brev, idet han, næsten uden at give sig tid til at trække vejret, sagde:

"Her er et brev fra din kone, Osborne. Jeg gik netop forbi posthuset og tænkte –"

Osborne rejste sig med harme præget i alle træk og sagde:

"Roger! Hvad har du gjort? Ser du hende da ikke?"

Roger så sig om, og Molly rejste sig i sin krog, rød, skælvende og ulykkelig, som om hun havde en brøde på sin samvittighed; hun nærmede sig dem og sagde:

"Det gør mig meget ondt, at jeg hørte det! Men jeg kunne ikke undgå det. Men De vil have tillid til mig, ikke sandt?" Og idet hun vendte sig til Roger, vedblev hun med tårer i øjnene: "Jeg beder Dem, sig, at De stoler på min tavshed."

"Der er intet at gøre ved det nu," sagde Osborne mørkt. "Roger burde have set sig om, før han talte; han vidste, hvor vigtigt det var, at sagen blev mellem os to."

"Du har ret," sagde Roger. "Det gør mig mere ondt, at jeg har sagt det, end du aner."

"I hvert tilfælde er jeg imidlertid så sikker på Dem som på mig selv," vedblev han, idet han vendte sig til Molly.

"Ja," sagde Osborne, "men du ved, hvor lidt der behøves for, at selv den, der mener mig det bedst, kan komme til at omtale det, som det er mig så magtpåliggende at holde hemmeligt."

"Ja, jeg ved, at du opfatter sagen således," sagde Roger.

"Nå, lad os nu ikke igen begynde den gamle strid – og mindst da i en tredjes nærværelse."

Molly havde hele tiden haft møje med ikke at briste i gråd. Nu, da man hentydede til hende som "den tredje", i hvis nærværelse man burde vogte på sine ord, sagde hun:

"Nu skal jeg gå. Måske burde jeg ikke have været her. Men jeg skal søge at glemme, hvad jeg har hørt."

"Det kan De ikke," sagde Osborne, endnu harmfuld. "Men vil De love mig aldrig at tale om det til nogen – ikke engang til mig eller Roger? Vil De søge at handle og tale, som om De aldrig havde hørt det? Efter hvad Roger har fortalt mig om Dem, ved jeg, at jeg kan stole på Dem, hvis De lover mig det."

"Ja, jeg lover det," sagde Molly og strakte sin hånd ud som en slags bekræftelse. Osborne tog den, men mest for en forms skyld. Hun tilføjede: "Jeg ved, at jeg ville have gjort det selv uden et løfte. Men det er måske alligevel det bedste at binde sig ved et sådant. Nu går jeg. Gid jeg aldrig var kommet herind."

Hun lagde sagte sin bog på bordet og nærmede sig døren. Roger åbnede den for hende; idet hun gik ud, rakte han hende sin hånd, og hans hjertelige håndtryk udtrykte både deltagelse og bedrøvelse over, hvad der var sket.

Det var med nød og næppe, at hun kunne tilbageholde sine tårer, til hun nåede sit eget værelse. Hendes følelser havde i den

sidste tid været stillet så hårdt på prøve, uden at hun i virksomhed fandt en naturlig afleder for sine bekymringer. Det var allerede forud tungt at skulle forlade Hamley Hall; nu skulle hun tilmed føre en hemmelighed med sig, som hun aldrig burde have kendt, og som medførte et pinefuldt ansvar. Hvem kunne det egentlig være, som Osborne havde valgt til sin hustru? Molly havde ikke så længe kunnet stå i en så intim forbindelse med familien på Hamley uden at være vidende om, hvilke planer man havde lagt med hensyn til den tilkommende herskerinde på Hamley Hall. Squiren havde således f.ex. ofte tidligere, før han endnu rigtigt kendte Molly, til dels for at betyde hende, at Osborne, hans arving, stod højt over Molly Gibson, lægens datter, hentydet til det fornemme og rige ægteskab, en Hamley til Hamley, der repræsenteredes af hans dygtige, begavede og smukke søn, Osborne, kunne vente at indgå. Også mrs. Hamley havde uden at tænke over det udbredt sig over de planer, som hun havde lagt med hensyn til modtagelsen af den ubekendte, tilkommende svigerdatter.

"Dagligstuen må møbleres om, når Osborne gifter sig" – eller, "Osbornes kone vil uden tvivl vælge værelserne i den vestre fløj til sin afbenyttelse; det vil måske blive noget trivielt for hende at leve sammen med os gamle folk, men vi må søge at gøre hende det så behageligt som muligt." – "Når mrs. Osborne kommer hertil, må hun naturligvis have en ny vogn; den gamle er god nok til os." – Disse og lignende ytringer havde ladet Molly tænke sig den tilkommende mrs. Osborne som en skøn, fornem ung dame, hvis blotte nærværelse ville forvandle den gamle, behagelige, jævne gård til et stadseligt og prægtigt herresæde. Og måtte det ikke også være en usigelig elegant og fin dame,

der havde fundet nåde for Osbornes øjne, han, som så således ned på alle egnens skønheder og adelige frøkener? Men når han var tilfreds med sit valg, hvorfor behøvede han så at dølge sit ægteskab for sine forældre? Molly opgav til sidst sine gisninger med hensyn til denne genstand; det var til ingen nytte, at hun søgte at finde ud af det. Desuden spærrede hendes løfte hende jo også vejen. Hun frygtede for atter at se nogen af brødrene; imidlertid mødte de begge ved middagsbordet og lod, som om intet var hændt. Squiren var tavs, enten det nu var af sorg eller misfornøjelse. Han havde ikke talt til Osborne siden dennes tilbagekomst undtagen om hverdagsagtige ubetydeligheder; Osborne viste en vis skødesløshed overfor sin fader, som dog tydeligt var påtaget, men i alle tilfælde virkede den ikke forsonende. Roger, der som altid var rolig og ligefrem, talte mere end alle de andre, men også han syntes dog at være nedtrykt af forholdene. I dag henvendte han sig især til Molly og underholdt hende med nogle vidtløftige meddelelser om nye opdagelser på naturhistoriens område, som ikke fordrede mange bemærkninger fra de andres side. Molly havde ventet, at Osborne skulle se noget anderledes ud end ellers – urolig, skamfuld eller angerfuld eller "som en gift mand" – men han var aldeles den samme Osborne som før, det samme smukke, elegante unge menneske med en udpræget træthed i blik og manerer, hjertelig mod sin broder, høflig mod hende og indvortes urolig med hensyn til forholdet til hans fader. Det var aldrig faldet hende ind, at der under denne hverdagsadfærd skjultes en sand roman. Hun havde altid ønsket at komme i berøring med en kærlighedshistorie; nu havde hun opnået det, og hun fandt det meget besværligt; der var kun overalt uvished

og hemmelighedsfuldhed. Hendes retskafne, jævne fader, det rolige liv i Hollingford, som trods alle sine skyggesider viste sig, som det i virkeligheden var, og hvor enhver vidste, hvad den anden foretog sig, syntes at byde sikkerhed og fred i sammenligning med forholdene her. Hun kunne ikke undgå at føle sig beklemt ved at forlade gården efter at have bragt sin sovende veninde den sidste, tavse hilsen; men det var dog noget ganske andet at forlade Hamley nu, end det ville have været for fjorten dage siden. Den gang blev der hvert øjeblik spurgt efter hende, og da følte hun, at hun kunne være til nogen hjælp. Nu syntes hendes tilværelse næsten at være glemt af den stakkels dame, hvis legeme syntes så længe at overleve hendes sjæl.

Hun forlod Hamley Hall, overøst af oprigtige taksigelser fra alle. Osborne gennemsøgte drivhusene for at finde blomster til hende; Roger gav hende en mængde bøger med, som han vidste, at hun syntes om. Squiren selv trykkede hendes hånd uden at være i stand til at udtrykke sin tak i ord; til sidst tog han hende i sine arme og kyssede hende, som om hun kunne have været hans egen datter.

19. Cynthia ankommer

Mollys fader var ikke hjemme, da hun kom tilbage. Mrs. Gibson var ude på visitter, sagde tjenestefolkene. Molly gik derfor straks op i sit værelse for at ordne de bøger, hun havde bragt med fra Hamley. Til sin forbavselse så hun nu, at det værelse, som lå lige overfor hendes eget, blev gjort i stand, som om det skulle tages i brug.

"Kommer der nogen?" spurgte hun pigen.

"Ja, fruens datter fra Frankrig, miss Kirkpatrick, kommer i morgen."

Så skulde Cynthia da endelig komme! O, hvor ville det dog være rart at have en ung pige, en jævnaldrende søster i sin nærhed! Mollys nedtrykte sindsstemning forsvandt ved tanken. Hun længtes efter, at mrs. Gibson ville komme tilbage, for at hun kunne få at vide, hvorledes det egentlig hang sammen; her måtte være taget en meget pludselig beslutning, for mr. Gibson havde intet sagt, da han dagen i forvejen var på Hamley. Nu kunne der ikke være tale om læsning, det var næppe nok, at bøgerne blev ordnet med Mollys sædvanlige pertentlighed. Hun gik atter ned i dagligstuen uden at have ro på sig til at foretage noget. Endelig kom mrs. Gibson hjem, udmattet af sin tur og den tunge fløjlskåbe. Førend den var taget af, og hun havde hvilet sig nogle øjeblikke, var det ikke at tænke på, at hun kunne besvare Mollys spørgsmål.

"Ja, Cynthia kommer i morgen med *The Umpire*, Note 3) som passerer her forbi kl. 10. Hvor det dog er et trykkende vejr at

gøre visitter i! Jeg er nær ved at besvime. – Jeg formoder, at Cynthia har hørt, at der var en lejlighed og kun har været alt for glad ved at forlade instituttet fjorten dage før tiden. Hun har ikke engang givet mig tid til at skrive, om jeg syntes om, at hun tog afsted eller ikke; fjorten dage, det er dog ikke så lidt, og jeg må ligefuldt betale, enten hun er der eller ikke. Men jeg er alligevel glad ved, at hun kommer, den stakkels, kære pige."

"Fejler hun noget?" spurgte Molly.

"Nej, såmænd gør hun ikke det, hvorfor mener du det?"

"De kaldte hende 'stakkels, kære pige'; derfor var jeg bange for, at der var tilstødt hende noget."

"På ingen måde! Således har jeg altid kaldt hende, siden mr. Kirkpatrick døde. En ung pige, der har mistet sin fader – en sådan ved du nok, man altid kalder 'stakkels pige'. Cynthia fejler ellers aldrig noget. Hun er stærk som en hest. Hun ville aldrig have følt den mathed, der har overvældet mig i dag. Kunne du ikke skaffe mig et glas vin og en tvebak, kære barn? Jeg er virkelig ikke langt fra at besvime."

Mr. Gibson glædede sig meget mere til Cynthias komme end hendes egen moder. Han stolede på, at hun ville blive et behageligt selskab for Molly, som hans interesser dog stadig især koncentrerede sig om, til trods for hans nylige giftermål og nye kone. Han fandt endog tid til at løbe op ad trapperne for at bese de to pigers soveværelser, for hvis møblering han havde betalt en smuk rund sum.

"Nå, det må vel de unge damer synes om, at få deres værelser pyntet op på denne måde! Det er ganske vist nydeligt, men –"

"Jeg syntes dog bedre om mit værelse, som det var tidligere, fader; men måske Cynthia er vant til at have det på den måde."

"Måske; i hvert fald vil hun se, at vi har søgt at gøre det hyggeligt for hende. Og dit er ligesom hendes. Det er fuldkommen rigtigt. Det kunne have stødt hende, hvis hendes havde været mere pynteligt end dit. God nat, og sov godt i din smukke seng."

Molly var oppe i god tid – næsten før dag – og ordnede sine smukke blomster fra Hamley for at anbringe dem i Cynthias værelse. Hun havde næppe nydt sin morgenmad den morgen, førend hun atter løb ovenpå og iførte sig hat og sjal i den formening, at mrs. Gibson ville ned til *The George Inn*, hvor *The Umpire* havde stoppested, for at tage imod sin datter, som hun nu ikke havde set i to år. Men til hendes forbavselse havde mrs. Gibson indtaget sin sædvanlige plads ved sit sybord i dagligstuen; hun blev på sin side meget forbavset ved at se Molly i hat og sjal.

"Hvor skal du hen så tidligt, barn? Tågen har ikke hævet sig endnu."

"Jeg troede, at De ville ned og tage imod Cynthia, og så ville jeg gerne følge med."

"Hun er her om en halv time, og din kære fader har ladet gartneren køre ned med en karre efter hendes tøj. Jeg tror endda, at han selv gik derned."

"De vil altså ikke tage imod hende?" sagde Molly ikke så lidt skuffet.

"Nej, vist ikke. Hun er her jo straks. Desuden holder jeg ikke af at stille mine følelser til skue for enhver, som går forbi. Du glemmer, at jeg ikke har set hende i to år, og jeg hader alle scener, navnlig på offentlig gade."

Hun gav sig atter i færd med sit arbejde; og efter nogen strid med sig selv, tog Molly atter tøjet af og stillede sig op ved et vindue på første sal, hvorfra hun kunne overskue gaden i hele dens længde.

"Der er hun – der er hun!" udbrød hun endelig. Hendes fader kom op ad gaden ved siden af en høj, ung dame, mens gartneren trillede afsted bagefter med en karre, der var aldeles fuldstoppet af kasser og æsker. Molly fløj ned til gadedøren og lukkede den op på vid gab, endnu førend de havde nærmet sig.

"Her har vi hende! Molly, her er Cynthia, Cynthia, Molly. I er nu søstre, ved I."

Molly så den smukke, høje figur mod lyset fra den åbne dør, men kunne ikke skelne hendes ansigtstræk, da de var i skygge. En pludselig sky undseelse var kommet over hende og holdt hende tilbage fra at hilse Cynthia så hjerteligt, som hun et øjeblik forud havde haft i sinde. Men denne omfavnede hende og kyssede hende på kinden.

"Der er jo moder," sagde hun, idet hun så hen til trappen, hvor mrs. Gibson stod indhyllet i et sjal og dirrende af kulde. Cynthia ilede hen til sin moder.

"Nej, hvor du er vokset, kære pige!" sagde mrs. Gibson, "du ser jo næsten ud som en fuldvoksen dame."

"Det er jeg også," sagde Cynthia. "Det var jeg allerede, før jeg tog bort; jeg er næsten slet ikke vokset siden, undtagen, som man jo bør håbe, i visdom."

"Ja, det vil vi håbe," sagde mrs. Gibson betydningsfuldt.

Skønt det kun var almindelige, hverdagsagtige fraser, der var udvekslet mellem moder og datter, syntes der dog at ligge hentydninger skjult i dem, som kun de forstod. Da man var

kommet ind i den lyse dagligstue, havde Molly bedre lejlighed til at undersøge Cynthias skønhed. Hendes ansigtstræk kunne ikke betegnes som ganske regelmæssige, men det livlige, ofte vekslende ansigtsudtryk bevirkede, at man ikke tænkte på det. Hendes smil var fortryllende; selv når hun surmulede, så hun henrivende ud. Hendes øjne var smukt dannede, men skiftede sjældent udtryk, de lignede næsten hendes moders, kun havde hun ikke som denne hørfarvede øjenbryn, men tætte, mørke bryn, som beskyggede de ovale, alvorlige, grå øjne. Molly følte sig fra det første øjeblik tiltrukket af hende. Hun sad ved kaminen og varmede sine hænder så ugenert, som om hun altid havde været hjemme der, ikke særdeles opmærksom mod sin moder, der ikke hørte op at inspicere hende eller hendes dragt, men mere beskæftiget med alvorligt at iagttage Molly og mr. Gibson, som for at danne sig en mening om dem.

"Der er varm mad til dig i spisestuen," sagde mr. Gibson. "Du kan vist trænge til den efter den kolde rejse i nat."

Han så hen til sin kone, da han sagde dette, men hun syntes ikke at være meget tilbøjelig til atter at forlade den varme dagligstue.

"Molly vil vise dig dit værelse, kære pige," sagde hun, "det er lige overfor hendes. Jeg skal siden komme ind i spisestuen, men der er mig virkelig for koldt endnu."

Cynthia rejste sig og fulgte med Molly.

"Det gør mig ondt, at der ikke er tændt op i dit værelse," sagde Molly, "men jeg formoder, at der ikke er givet ordre til det, og jeg kan naturligvis ikke beordre noget. Her er dog lidt varmt vand."

"Vent lidt," sagde Cynthia og tog begge Mollys hænder i sine, mens hun så hende ind i ansigtet, uden at dette dog kunne støde Molly.

"Jeg tror, at jeg vil komme til at synes godt om dig! Jeg var så bange for, at det ikke skulle blive tilfældet. Vi er alle besynderligt stillet, ikke sandt? Imidlertid synes jeg dog også godt om din fader."

Molly kunne ikke lade være at smile ved denne ytring. Cynthia vedblev:

"Ja, le du kun. Men jeg tror ikke, at jeg ellers er så ganske let at komme ud af det med; moder og jeg stemte ikke rigtig overens, da vi sidst var sammen. Men måske vi nu begge er blevet fornuftigere. Hvis du nu ville forlade mig et kvarters tid, skulle du have tak. Jeg har alt, hvad jeg behøver."

Molly gik ind i sit værelse for at vente på Cynthia og følge hende ned i spisestuen. Det var ikke, fordi det just var vanskeligt at finde vej i det lille hus; enhver fremmed ville med lethed have kunnet gøre det; men Cynthia havde fra det første øjeblik af fængslet Molly således, at hun ønskede at vise hende enhver mulig opmærksomhed. Lige siden hun havde hørt muligheden for at få en søster, havde hendes forestillinger været beskæftiget med tanken om Cynthias komme, og i de få minutter, de havde været sammen, havde dennes ubevidste henrivelses-evne allerede udøvet en mægtig indflydelse på Molly. Nogle mennesker har denne magt, men dens virkninger viser sig kun på dem, som er modtagelige for den. I enhver skole kan man finde en pige, som tiltrækker de øvrige og har magt over dem, og det skyldes hverken dyder, skønhed, elskværdighed eller kvikhed, men noget, man ikke ganske kan

gøre sig rede for. En kvinde er ofte i besiddelse af denne ejendommelige magt ikke blot overfor mænd, men også overfor personer af sit eget køn; den kan ikke beskrives, eller rettere, den er en så fin blanding af mange egenskaber og naturens gaver, at det er umuligt at bestemme hver enkelts forhold. Muligvis er den uforenelig med meget højsindede principper, eftersom dens hovedstyrke synes at bestå i en overordentlig stor smidighed til at rette sig efter de mest forskelligartede personer og endnu mere forunderlige luner; så meget er sikkert, at Molly snart bemærkede, at Cynthia ikke udmærkede sig ved ubøjelige principper, men den fortryllelse, der hvilede over hele hendes væsen, ville have forhindret Molly fra ethvert forsøg på at granske nærmere over hendes nye søsters karakter, selv om hun havde følt den ringeste tilbøjelighed til det.

Cynthia var meget smuk og var sig det så vel bevidst, at hun slet ikke tænkte på det mere; ingen, der var så indtagende som hun, kunne synes at lægge mindre vægt på det. Molly kunne ikke vende øjnene fra hende, når hun gik omkring i værelset med lette, stadselige skridt som et af skovens ædlere dyr og med bevægelser, som syntes at følge lyden af en usynlig musik. Hendes klædning, der vel i vore dage ville synes grim og uklædelig, tjente glimrende til at fremhæve hendes smukke figur; den var imidlertid langt fra at være kostbar, og hun havde ikke mange at skifte med. Mrs. Gibson blev aldeles rystet ved at høre, at Cynthia kun havde fire dragter, mens hun kunne have forsynet sig så vel og medbragt så mange nyttige, franske mønstre, hvis hun blot havde haft tålmodighed til at afvente hendes moders svar på det brev, hvori hun underrettede hende om sin snarlige tilbagekomst. Molly blev ganske stødt på

Cynthias vegne for al denne talen om klæder og mønstre; det forekom hende, at mrs. Gibson ville have følt større glæde over at få et bundt franske mønstre, end hun følte ved at se sin datter fjorten dage før bestemmelsen efter en to års fraværelse. Men Cynthia tog tilsyneladende aldeles ingen notits af disse stadigt genkommende småbeklagelser. I det hele taget viste hun en komplet ligegyldighed overfor meget af, hvad hendes moder sagde, og viste sig meget mere meddelsom mod Molly end mod mrs. Gibson. Med hensyn til klædedragten viste Cynthia imidlertid snart, at hun var sin moders egen datter, hvad det angik at bruge de behændige, små fingre. Hun var en glimrende syerske, mens Molly kun havde begreb om at sy en almindelig kjolesøm, og ikke havde kendte til mode og finere syning. Med et par hurtige bevægelser med hænderne fik snoet og drejet de bånd og tyllsrester, som hendes moder overlod hende, så at hun fuldkomment efterlignede de moder, som hun i forbigående havde set i Boulogne. På den måde opfriskede hun snart mrs. Gibsons garderobe, men det skete med en slags foragt, som Molly ikke kunne finde årsagen til.

Mens de første dage tilbragtes med sådanne småbeskæftigelser, bragte mr. Gibson ind imellem meddelelser om mrs. Hamleys tilstand, der forværredes dag for dag. Når Molly under sine nuværende omgivelser hørte disse efterretninger, forekom det hende mangen gang som lyden af en klokke, der ringede til begravelse under en bryllupsfest. Hendes fader forstod hende til fulde; også han mistede en kær veninde, men han var så vant til at se døden under øjne, at han kun opfattede den som den naturlige ende på alt jordisk. For Molly var det en sørgelig og rystende begivenhed at skulle miste

én, hun havde kendt så godt og holdt så meget af. Hun følte modbydelighed for al den smålighed, som hun færdedes imellem, og gik ud i havens frosne gange og fordybede sig i den lange allé, der var skjult på alle sider af det tætte stedsegrønt.

Endelig – en fjorten dages tid efter, at Molly havde forladt Hamley – skete det. Mrs. Hamley var langsomt og let gået ud af livet, ligesom hun tidligere lidt efter lidt havde mistet sin bevidsthed og sin stilling i denne verden. De stille bølger lukkede sig over hende, og hendes plads stod tom blandt menneskene.

"De sender dig alle deres bedste hilsener, Molly," sagde hendes fader. "Roger sagde, at han vidste, hvor du ville tage dig det nær."

Mr. Gibson var kommet sent hjem og indtog nu sit ensomme måltid i spisestuen, mens Molly sad ved hans side for at holde ham med selskab. Cynthia og hendes moder var ovenpå; den sidste var i færd med at prøve en ny hårpynt, som hendes datter havde syet til hende.

Molly forblev nede i spisestuen, da hendes fader atter var taget afsted for at slutte sine sygebesøg for den dag. Ilden var brændt ned, og lysene blafrede mat, da Cynthia let åbnede døren og trådte ind. Hun satte sig på en skammel ved Mollys fødder, tog hendes slapt nedhængende hånd og varmede den mellem sine uden at sige noget. Denne ømhed gjorde Molly godt og bragte de tunge tårer, der havde samlet sig om hendes hjerte, til én for én at rulle ned ad hendes kinder.

"Du holdt meget af hende, ikke sandt, Molly?"

"Jo," sukkede Molly, hvorpå der atter indtrådte en dyb tavshed.

"Havde du kendt hende længe?"

"Nej, ikke engang et år. Men jeg havde set hende så ofte. Jeg var næsten som en datter for hende, sagde hun. Og dog tog jeg ikke afsked med hende. Hendes tanker blev så omtågede."

"Hun havde nok kun sønner?"

"Ja; kun mr. Osborne og mr. Roger Hamley. Hun havde engang en datter – Fanny. Undertiden plejede hun at kalde mig således under sin sygdom."

De to unge piger tav nogle øjeblikke, mens de begge stirrede ind i ilden. Endelig sagde Cynthia:

"Jeg ville ønske, at jeg kunne holde af andre som du, Molly."

"Gør du da ikke det?" spurgte Molly forbavset.

"Nej. Der er ikke så få, som holder af mig, tror jeg, eller i det mindste mener de det; men jeg for min part har aldrig brudt mig synderligt om nogen af dem. Jeg tror, at jeg holder mere af dig, lille Molly, som jeg dog kun har kendt en halv snes dage, end af nogen anden."

"Men dog ikke mere end af din moder?" sagde Molly, meget forundret.

"Jo, også mere end af min moder!" svarede Cynthia halvt smilende. "Det er vist forfærdeligt, men det er ikke desto mindre tilfældet. Nå, nu skal du dog ikke uhørt fordømme mig. Jeg tror ikke, at kærligheden til éns moder helt og holdent ligger i blodet; og husk nu på, hvor meget jeg har været skilt fra min. Jeg elskede min fader, om du vil," vedblev hun med sandhed i sin stemme, "men han døde, da jeg var ganske lille, og der er ingen, der tror, at jeg kan mindes ham. Jeg hørte en dag moder sige til en eller anden, som kom på besøg en fjorten dages tid efter hans død: 'Ak nej, Cynthia er for ung; hun har aldeles

glemt ham', men jeg bed mig i læberne for ikke at skrige højt: 'Fader, fader, det har jeg ikke, har jeg vel?' Men det er jo nu til ingen nytte at tale om det. Min moder måtte kort efter modtage en plads som guvernante; nødvendigheden bød det, og hun syntes ikke at tage sig det meget nær, at vi skulle skilles. Jeg var hende jo kun til ulejlighed, tænker jeg. I en alder af fire år blev jeg sat i en skole, og i ferierne opholdt moder sig hos de fornemme familier, mens jeg måtte blive hos skolelærerinden. En gang var jeg på Towers, og der gik ikke en time på dagen, uden at moder overvældede mig med tilrettevisninger, og måske var jeg også temmelig uartig. Senere kom jeg der aldrig mere, og det var jeg da meget glad over, for det var et forfærdelig kedeligt og ubehageligt sted."

"Ja, det var det," sagde Molly, som ikke havde glemt sit eget besøg på slottet.

"En anden gang kom jeg til London til min onkel Kirkpatrick. Han er prokurator og står sig nu godt; men dengang var han fattig, og han havde seks eller syv børn. Det var vintertid, og vi var alle stuvet sammen i et lille hus i Doughty Street. Men det var dog, når alt kom til alt, slet ikke så galt."

"Men siden boede du jo hos din moder, da hun holdt skole i Ashcombe. Mr. Preston fortalte mig det en dag, jeg var derovre."

"Hvad fortalte han dig?" spurgte Cynthia, næsten heftigt.

"Ikke andet end det. Jo, det er sandt! han roste din skønhed og ville, at jeg skulle skrive til dig, hvad han havde sagt."

"Jeg ville have hadet dig, hvis du havde gjort det," sagde Cynthia.

"Det faldt mig naturligvis heller aldrig ind," svarede Molly. "Jeg syntes ikke om ham; og lady Harriet omtalte ham også den

næste dag som en person, man skulle tage sig i agt for."

Cynthia sad ganske tavs. Til sidst sagde hun:

"Jeg ville ønske, jeg var god."

"Det ville jeg også ønske, jeg var," sagde Molly ligefremt. Hun tænkte atter på mrs. Hamley, og det forekom hende, at godhed var det eneste, man burde stræbe efter i denne verden.

"Du, Molly! Du *er* jo god. Og hvis du ikke er det, hvad er jeg da? Det ville blive vanskeligt at sige. Men det nytter ikke at tale om det; jeg er ikke god, og jeg bliver det aldrig. Jeg tror, at jeg ville være i stand til at blive en heltinde, men en god kvinde, det bliver jeg aldrig."

"Tror du da, det er lettere at være en heltinde?"

"Ja, i hvert fald hvis jeg skal dømme efter de kvinder, der er omtalt i verdenshistorien. Jeg kan stå for et stød, gøre en anstrengelse og falde tilbage i den forrige tilstand, men at opfylde min pligt i et jævnt, almindeligt levned, det overgår mine kræfter. I moralsk henseende er jeg en kænguru."

Molly kunne ikke ret sætte sig ind i Cynthias tankegang på dette område, desuden kunne hun ikke løsrive sig fra tanken om den sørgende familie på Hamley Hall.

"Hvor det ville glæde mig at se dem alle! Og dog kunne jeg intet gøre for dem! Fader siger, at begravelsen skal finde sted på tirsdag og at Roger Hamley umiddelbart derefter tager tilbage til Cambridge. Så er det alt sammen forbi, og alt er som om intet var sket. Gud ved, hvorledes squiren og mr. Osborne Hamley så vil komme ud af det med hinanden."

"Han er jo den ældste søn, ikke sandt? Hvorfor skulle han ikke komme godt ud af det med sin fader?"

"O, det ved jeg ikke. Det vil sige, jeg ved det, men jeg tror ikke, jeg bør sige det."

"Vær nu ikke så pedantisk, Molly. Desuden ser man straks på dig, når du taler sandt eller usandhed. Jeg vidste straks, hvad det betød, dette: 'O, det ved jeg ikke'. Jeg for min part anser mig aldrig for bundet til at overholde sandheden, og jeg synes bedst om, at vi skal stå på samme fod med hinanden, hvad det angår."

Cynthia kunne vistnok sige, at hun ikke anså sig for bundet til at tale sandhed; hun sagde bogstavelig talt alt, hvad der just faldt hende ind, uden nogensinde at tænke på, hvorvidt det var rigtigt eller ikke. Men der lå ikke noget slet til grund for det, og der var ikke i disse små udskejelser nogen tragten efter at skaffe sig nogen personlig fordel, men mangen gang var der et sådant lune og en sådan lystighed udbredt over dem, at Molly ikke kunne lade være at more sig over det, skønt hun i teorien fordømte det. Cynthias livlige munterhed udbredte en vis ynde over hendes fejl; og desuden kunne hun til sine tider være så venlig og deltagende, at Molly ikke kunne støde hende bort, selv når hun fremkom med de mest besynderlige meddelelser. Det ringe væsen, hun gjorde af sin egen skønhed, indtog i høj grad mr. Gibson for hende, og den ærbødighed, hun altid viste ham, vandt ganske hans hjerte. Desuden var hun jo også altid så venlig mod Molly. Hun havde ingen ro på sig, før hun fik fat på Mollys garderobe, efter at hun var blevet færdig med sin moders.

"Nu kommer turen til dig, min søde pige," sagde hun, da hun tog fat på en af Mollys kjoler. "Hidtil har jeg arbejdet som kender, nu begynder jeg som amatør."

Hun fandt sine kunstige blomster frem, plyndrede sin egen bedste hat for dem for at sætte dem i Mollys og sagde, at de ville klæde hende godt og et par bånd heller ikke ville være af vejen. Alt dette skete under idelig sang; hun havde en udmærket stemme til både sang og tale, og havde let ved at huske en mængde muntre franske sange. Men ellers lod hun ikke til at sætte pris på musik. Hun rørte kun sjældent klaveret, som Molly hver dag samvittighedsfuldt øvede sig på. Cynthia var altid villig til at svare på spørgsmål om sit tidligere liv, skønt hun kun sjældent selv kom ind på dette emne, men Molly havde i hende en andægtig tilhører til sine barnlige sorger og glæder, og sympatien strakte sig endog så vidt som til at undre sig over, hvordan Molly kunne udholde sin faders andet ægteskab uden at gøre tilløb til oprør.

Til trods for dette behagelige og adspredende selskab i hjemmet længtes Molly dog efter Hamleyerne. Havde der været en kvinde i den familie, ville hun sandsynligvis have modtaget mange små billetter og fået mange små meddelelser, som nu gik tabt for hende i de få efterretninger, hendes fader medbragte fra sine besøg på Hamley, som endda nu kun fandt sted lejlighedsvis.

"Ja, squiren er ikke så lidt forandret; men det er dog bedre, end det var. Der hersker en forunderlig kulde mellem ham og Osborne; det fremgår klart af deres tavshed og den tvang, de pålægger sig overfor hinanden; tilsyneladende er de rigtignok meget høflige mod hinanden, ja næsten ligefrem venskabelige. Squiren vil aldrig glemme det hensyn, han skylder Osborne som arving til godset og fremtidig repræsentant for familien. Osborne ser ikke godt ud; han siger, kan trænger til forandring.

Jeg kan tænke, at han er træt af livet derhjemme. Moderens død har også gjort et dybt indtryk på ham. Det er forunderligt, at det fælles tab ikke kan bringe en tilnærmelse i stand mellem ham og faderen. Roger er allerede taget afsted til Cambridge – han skal nok op til en matematik-eksamen. Så meget er vist, at der hviler et ganske forandret præg både over familien og stedet, men det er jo heller ikke så forunderligt."

Det var omtrent alt det nye, lægen medbragte fra Hamley foruden en mængde venlige hilsner til Molly.

Når mr. Gibson talte om Osbornes sygelighed, bemærkede hans kone i almindelighed:

"Men, kære! hvorfor beder du ham ikke en gang herover til middag? Et lille, roligt middagsselskab naturligvis. Kokkepigen kan såmænd nok besørge det, og vi andre skal alle bære sort og lilla, det kan han da ikke blive stødt over."

Mr. Gibson svarede kun på disse forslag ved at ryste på hovedet. Han kendte nu sin kone godt nok til at vide, at tavshed fra hans side var det eneste middel til at undgå en lang, resultatløs ordstrid. Men hver gang, mrs. Gibson tænkte over, hvor smuk Cynthia dog i grunden var, anså hun det for mere og mere rimeligt, at mr. Osborne Hamley ville synes godt om at deltage i et lille, roligt middagsselskab. Endnu havde ingen andre set Cynthia end damerne i Hollingford og præsten mr. Ashton, den ubehjælpsomme gamle pebersvend; og hvad fornøjelse havde man af at have en elskværdig datter, når hun kun kunne færdes mellem gamle fruentimmer?

Hvad Cynthia selv angik, da syntes hun at være aldeles ligegyldig i denne retning og tog meget lidt hensyn til moderens bemærkninger om de adspredelser, som man kunne

forskaffe sig, og dem, man ikke kunne forskaffe sig i Hollingford. Hun lagde lige så meget an på at behage de to gamle Browninger, som hun ville have gjort det overfor Osborne Hamley eller enhver anden rig arving, eller med andre ord, hun fulgte blot simpelthen sin naturs tilskyndelse, som ledte hende til at søge at vinde alle dem, hun færdedes iblandt. Mere anstrengelse kostede det hende at afholde sig derfra og, hvad hun så ofte gjorde, ved henkastede ytringer og udtryksfulde øjekast at protestere mod sin moders ord og indfald – lige meget mod hendes tåbeligheder og mod hendes ømhed. Det gjorde næsten Molly ondt for mrs. Gibson, som syntes så lidet i stand til at vinde nogen indflydelse over sit eget barn. En dag lagde Cynthia mærke til det.

"Jeg har jo sagt dig det, jeg er ikke så god, som jeg burde være. Jeg kan nu ikke tilgive hende, at hun var så ligegyldig mod mig som barn, da jeg så gerne ville have klynget mig til hende. Desuden hørte jeg næsten aldrig fra hende, da jeg var i Instituttet, og jeg ved, at hun satte sig imod, at jeg kom herover til hendes bryllup. Jeg så det brev, hun skrev til madame Lefebvre. Et barn må opdrages hos sine forældre, hvis det skal anse dem for fejlfrie, mens det vokser op."

"Men selv om det ved, at der kan være fejl til stede," svarede Molly, "bør det ikke lægge mærke til dem, men søge at glemme dem."

"Det har du sikkert ret i. Men ser du da ikke, at jeg er vokset op udenfor den skranke, som pligt og dette 'man bør' opstiller? Hold af mig, som jeg er, kære Molly, for jeg bliver aldrig bedre."

20. Mrs. Gibsons besøgende

En dag blev der til Mollys store forbavselse meldt et besøg af mr. Preston. Mrs. Gibson og Molly sad alene i dagligstuen og Cynthia var ude i byen for at gøre indkøb, da døren gik op, navnet blev meldt, og den unge mand trådte ind. Hans indtrædelse syntes at forårsage mere forstyrrelse, end Molly syntes skulle være nødvendigt.

Han kom ind med den samme fri og selvtillidsfulde mine, som han havde modtaget hende og hendes fader med i Ashcombe, og så særdeles godt ud i sin ridedragt efter turen i den friske luft. Men mrs. Gibsons glatte pande rynkedes lidt ved synet af ham, og den modtagelse, som hun gav ham, var meget koldere, end der i almindelighed plejede at blive gæster til del. Der var også kommet en vis uro over hende, som overraskede Molly lidt. Mrs. Gibson sad ved sin evige brodérramme, da mr. Preston trådte ind i værelset, og, hvorledes det nu end gik til, kom hun, da hun rejste sig for at modtage ham, til at vælte sin sykurv; hun afslog Mollys tilbud om at samle indholdet op og samlede det selv op alt sammen, før hun bød sin gæst tage plads.

Han stod der med hatten i hånden og affekterede en interesse for uheldet med sykurven, som Molly var vis på, at han var langt fra at føle, for på samme tid svævede hans øjne rundt i værelset, som for at opfange enhver detalje i dets udstyrelse.

Endelig havde man taget plads, hvorefter mr. Preston bemærkede:

"Det er i dag første gang, at jeg har været i Hollingford siden Deres bryllup, mrs. Gibson, ellers ville jeg tidligere have gjort Dem min opvartning."

"Jeg ved, at De er meget optaget i Ashcombe. Derfor ventede jeg Dem ikke. Er lord Cumnors familie på Towers? Jeg har ikke hørt fra Hendes Nåde i over en uge!"

"Nej, de blev nok endnu nogen tid i Bath. Jeg har fået et brev fra hende med nogle ordrer til mr. Sheepshanks. Mr. Gibson er formodentlig ikke hjemme?"

"Nej, han er en del ude – næsten altid, ville jeg side. Jeg troede rigtignok ikke, at jeg skulle se så lidt til ham. En læges kone fører et meget ensomt liv, mr. Preston!"

"De vil næppe kunne kalde det ensomt, synes jeg, når De altid har et så behageligt selskab som miss Gibson omkring Dem," sagde han, idet han bukkede for Molly.

"Ja, ganske vist; men jeg kalder det alligevel ensomhed for en gift kone, når hendes mand altid er borte. Stakkels mr. Kirkpatrick var aldrig lykkelig, undtagen når jeg var hos ham; på alle sine udflugter, på alle sine besøg ville han, at jeg skulle ledsage ham. Men jeg ved ikke, hvorledes det er; mr. Gibson tror bestemt, at jeg ville være ham til ulejlighed."

"Men moder, du kunne da ikke godt sidde bagved fader på Sorte Bess," sagde Molly, "og det var da den eneste måde, du kunne ledsage ham på hans lange ture på alle de slette stier og markveje."

"O, han kunne jo anskaffe en lille enspændervogn. Det har jeg så ofte sagt ham. Så kunne jeg også benytte den, når jeg

aflægger visitter om eftermiddagen. At jeg ikke havde en sådan, var virkelig en af grundene til, at jeg ikke deltog i det sidste velgørenhedsbal; jeg har aldrig kunnet lide de smudsige hyrevogne. Vi må virkelig se at bevæge din fader næste vinter, Molly; det ville aldrig gå an, at du og –"

Hun standsede pludselig og skulede hen til mr. Preston for at se, om han skulle have lagt mærke til afbrydelsen. Det havde han naturligvis, men han var ikke til sinds at lade sig mærke med det. Han vendte sig til Molly og sagde:

"Har De nogensinde været på et velgørenhedsbal, miss Gibson?"

"Nej," svarede Molly.

"Det vil sikkert more Dem meget, når den tid kommer."

"Måske. Ganske vist vil det more mig, hvis jeg kommer til at danse, men jeg er bange for, at jeg kun kender meget få af de herrer, som kommer der."

"Og De tror ikke, at de unge herrer er i stand til at finde udveje til at blive præsenteret for smukke unge damer?"

Dette var atter en af de udtalelser, der tidligere havde mishaget Molly hos ham, og som denne gang gjorde det mere end nogensinde før, da det ikke var vanskeligt at se, at den skulle indeslutte en personlig kompliment til hende. Hun tog atter fat på sit arbejde, som om hun ikke havde hørt hans bemærkning.

"Jeg stoler på, at De ikke afslår mig en dans på det første bal, De deltager i," vedblev mr. Preston. "Men nu må De ikke glemme, at jeg allerede har engageret Dem, når De til den tid bliver overvældet med anmodninger."

"Jeg holder ikke af at lade mig engagere forud," sagde Molly, som under sine sænkede øjenlåg ret vel så, at han lænede sig forover og så på hende med en mine, som om han var bestemt på at ville have et svar.

"De unge damer er altid så forsigtige, hvor beskedent de end fremkommer med deres betænkeligheder," svarede han temmelig skødesløst, idet han vendte sig til mrs. Gibson. "Til trods for, at miss Gibson frygter for ikke at få mange kavalerer, afviser hun visheden om at få én. Måske kommer miss Kirkpatrick tilbage fra Frankrig inden den tid?"

Dette sidste sagde han aldeles i den samme tone, som han tidligere benyttede, men Molly følte godt, at det kostede ham nogen anstrengelse at gøre dette. Hun så op. Han sad og legede med sin hat, næsten som om han ikke brød sig om at få noget svar på sit spørgsmål. Og dog lyttede han spændt, mens et let smil krusede hans smukke læber.

Mrs. Gibson rødmede og nølede lidt, førend hun svarede:

"Ja; ganske sikkert. Jeg tror nok, at min datter vil være hos os næste vinter og deltage i selskabslivet med os."

"Hvorfor kan hun ikke sige lige ud, at Cynthia allerede er her?" tænkte Molly ved sig selv, mens hun dog følte en vis tilfredshed over, at mr. Prestons nysgerrighed blev skuffet.

Smilet svævede endnu om hans læber, da han så på mrs. Gibson og sagde:

"Jeg håber, De har gode efterretninger fra hende?"

"Ja; særdeles gode. Men sig mig dog, hvorledes står det til med vore gamle venner, de gode Robinsons? Jeg tænker så ofte på deres godhed imod mig, da jeg var i Ashcombe! De kære, gode folk, mon jeg nogensinde skulle få dem at se igen?"

"Jeg skal ikke glemme at fortælle dem om Deres venlige forespørgsel. De befinder sig ellers meget vel, så vidt jeg ved."

I dette øjeblik hørte Molly, at gadedøren åbnedes, og at nogen trådte ind. Hun vidste, at det måtte være Cynthia, og da hun kunne tænke sig, at mrs. Gibson havde en eller anden grund til, at hun ønskede at holde sin datters opholdssted skjult for mr. Preston, og hun selv ikke havde noget imod at lede ham lidt på vildspor, rejste hun sig for at forlade værelset og give Cynthia den fornødne underretning, men et af mrs. Gibsons garnnøgler, som stadig lå på gulvet, havde viklet sig om hendes fødder, og førend hun kunne befri sig for det, havde Cynthia åbnet døren til dagligstuen. Hun blev stående ubevægelig i døren og så på sin moder, på Molly og på mr. Preston. Hende frie, livlige ansigtsfarve gav plads for en let blegnen, og hendes smukke øjne, der i almindelighed var så milde og alvorlige, syntes at skyde lyn, mens hendes pande rynkedes, da hun besluttede sig til at træde frem og tage plads mellem de tre personer, der alle så på hende, rigtignok med meget forskellige følelser. Roligt og langsomt gik hun frem i værelset. Mr. Preston gik et par skridt hen imod hende med udstrakt hånd og strålende mine.

Men hun lod, som om hun ikke lagde mærke til hans udstrakte hånd eller til, at han bød hende en stol. Hun satte sig i en lille sofa, der stod i en af vinduesfordybningerne, og kaldte Molly hen til sig.

"Her skal du se, hvad jeg har købt," sagde hun; "disse grønne bånd kostede fjorten pence, silketøjet her tre shillings," og således blev hun ved at tale om lutter små ubetydeligheder, som om de betød alverden for hende, mens hun ikke lod til at have

tid til at hellige sin moder eller hendes gæst nogen opmærksomhed.

Mr. Preston fulgte hendes eksempel. Også han talte kun om ligegyldige bynyheder med mrs. Gibson, men Molly blev næsten forskrækket, da hun ved af og til at se hen til ham, opdagede det udtryk af undertrykt vrede og hævngerrighed, som ganske havde fortrukket hans smukke ansigt. Hun følte ingen tilbøjelighed til atter at se på ham, men søgte så godt, hun kunne, at understøtte Cynthia i hendes bestræbelser for at holde deres samtale vedlige. Imidlertid kunne hun dog ikke undlade at lægge mærke til, hvor venlig mrs. Gibson nu var blevet mod sin gæst, som om hun forsøgte at bøde på Cynthias uhøflighed; hun talte uafbrudt, som om hun ville opholde ham, mens hun før Cynthias tilbagekomst havde ladet opstå talrige pauser i samtalen, som for at give ham lejlighed til at tage afsked.

I løbet af samtalen mellem dem faldt talen på Hamleyerne. Mrs. Gibson havde aldrig noget imod at tale om det intime forhold, Molly stod i til denne fornemme familie, og da Molly hørte sit navn nævne, sagde stedmoderen netop:

"Den stakkels mrs. Hamley kunne næsten ikke undvære Molly; hun betragtede hende aldeles som en datter, især i den sidste tid, da hun vist havde en hel del bekymringer. Mr. Osborne Hamley – De har måske hørt det – var ikke så heldig ved universitetet, som forældrene havde ventet, men det betyder jo i grunden slet ingen ting, han skal jo ikke arbejde for sit udkomme! Jeg anser det nu for aldeles tåbeligt at plage en ung mand med studeringer, når han ikke behøver det. – Nå, i hvert tilfælde må squiren da være tilfreds nu. Jeg så i morges i

The Times listerne over dem, der har taget eksamen ved Cambridge. Hedder den anden søn ikke Roger?"

"Jo," sagde Molly, idet hun rejste sig og trådte nærmere.

"Han har fået udmærkelse og er blevet senior, det er det hele," sagde mr. Preston, næsten ærgerlig ved sig selv over, at han havde sagt noget, som glædede hende.

Molly satte sig atter hen til Cynthia.

"Stakkels mrs. Hamley," sagde hun for sig selv. Cynthia greb hendes hånd, snarere af sympati med Mollys bedrøvede blik, end fordi hun forstod alt, hvad der foregik i dennes sjæl. Et uventet dødsfald, tvivl om, hvorvidt den afdøde havde nået at få alt at vide, den så meget roste Osbornes uheld og Rogers held; alt dette og de indtryk, det fremkaldte, blandede sig rundt mellem hinanden i hendes sind. I løbet af et par minutter fik hun samlet sig igen. Mr. Preston sagde alle de ufordelagtige ting, han kunne komme i tanker om om Hamleyerne i en påtaget medlidende tone.

"Den stakkels squire – ikke den klogeste mand – har ynkeligt mishandlet sin ejendom. Og Osborne Hamley er jo alt for fin en ung herre til at han skulle forstå, ved hvilke midler jorderne kunne bringes til at yde, hvad de burde, selv om han havde den fornødne kapital til det. En mand, som havde praktisk kendskab til landvæsenet og et par tusind pund i rede penge, kunne bringe indkomsterne af den ejendom op til otte tusind pund eller så. Osborne vil naturligvis søge at gifte sig penge til; familien er gammel og vel anset, og han må ikke rynke næsen ad et parti i handelsverdenen, skønt squiren vel nok turde gøre dét for ham også; men selv om det kommer i stand, er den unge mand dog ikke den, der kan hæve ejendommen. Nej, den

familie rejser sig ikke mere, og det er synd, når disse gamle huse forsvinder. Men det er nok skæbnen. Selv senioren – hvis det ellers er den Roger Hamley – vil uden tvivl have udtømt hele sin hjernes styrke for at nå dette mål. Man hører aldrig, at en senior har duet til noget sidenefter. Ja, han er jo rigtignok kollegiat ved universitetet og får sin indtægt som sådan – det vil jo nok kunne være ham et levebrød."

"Jeg har ingen mistillid til seniorer," sagde Cynthia højt og tydeligt, så at det klang gennem værelset, "og efter alt det, jeg har hørt om Roger Hamley, tror jeg sikkert, at han vil vide at opretholde den udmærkelse, der er blevet ham til del. Der er heller ikke nogen, der skal få mig til at tro, at familien Hamley er så nær sin ruin."

"Den er i det mindste så lykkelig at være i besiddelse af miss Kirkpatricks gode omdømme," sagde mr. Preston, idet han rejste sig for at tage afsked.

"Kære Molly!" hviskede Cynthia til denne, "jeg ved intet andet om Hamleyerne, end at de er dine venner, og hvad du har fortalt mig om dem. Men jeg vil ikke, at det menneske skal tale om dem på en sådan måde, at du skal få tårer i øjnene over det. Hellere ville jeg sværge på, at de besad ethvert talent og alle rigdomme under solen."

Den eneste, Cynthia syntes at nære nogen virkelig respekt for, var mr. Gibson. Når han var til stede, var hun mere nøjeregnende med sin tale og viste mere ærbødighed mod sin moder end ellers. Hendes synlige agtelse for mr. Gibson og ønsket om, at han skulle nære en god mening om hende, bragte hende til at bøje sig for hans ønsker, og på denne måde

erhvervede hun hans yndest. Han betragtede hende som en livlig, fornuftig ung pige med netop så megen verdenskundskab, at hun kunne være et passende selskab for Molly.

Cynthia gjorde i øvrigt næsten ganske det samme indtryk på alle de mænd, hun kom i nærmere berøring med. De blev først vundet af hendes indtagende fremtræden og siden af hendes fortryllende væsen; hun syntes ligesom at bede om deres overbærenhed, hun syntes at sige: "De er klog, og jeg er tåbelig – hav medlidenhed med min tåbelighed." Det var en vane, hun havde; hun mente i grunden slet intet med det, og hun var sig den næppe selv bevidst, men den var der nu, og meget fortryllende var den i hvert fald. Selv gartneren, den gamle Williams, følte det; han sagde til sin fortrolige, Molly:

"Men, miss, det var da en rar, ung dame, vi har fået hertil! Hun kan såmænd løbe omkring med én, som hun vil. Jeg skal lære hende at pode roser til sommer – og jeg vædder på, at hun hurtigt nok skal komme efter det, hvor meget hun så snakker om, at hun er dum."

Hvis Molly ikke havde været begavet med det fredsommeligste sind af verden, måtte hun være blevet skinsyg over al den hyldest, der ydedes Cynthia, men hun tænkte aldrig på at opstille nogen sammenligning mellem den beundring og kærlighed, der blev dem hver især til del. Kun én gang forekom det hende dog, at Cynthia gjorde et indgreb på hendes enemærker. Invitationen til den rolige, lille middag var endelig afgået til Osborne Hamley, som dog havde afslået den. Imidlertid anså han det dog for rigtigt straks at aflægge et besøg. Det var første gang, Molly havde set nogen af familien,

efter at hun havde forladt Hamley ved mrs. Hamleys død, og der var nu så meget, hun ønskede oplysninger om. Hun ventede tålmodigt, indtil mrs. Gibson var blevet færdig med sin skvalder om lutter uendelige ubetydeligheder, så begyndte hun med sine beskedne spørgsmål. Hvorledes havde squiren det? Havde han atter optaget sine gamle vaner? Havde hans helbred lidt? – Alle disse spørgsmål berørte hun så let og fint, som om hun havde forbundet et sår. Hun nølede ganske lidt, før hun spurgte om Roger, for just i dette øjeblik faldt det hende ind, at Osborne vist måtte føle forskellen mellem sin egen og broderens karriere ved universitetet så dybt, at han nødig ville, at man skulle berøre dette; men så huskede hun på den varme broderkærlighed, der altid havde bestået mellem de to, og ville netop frem med sin forespørgsel, da Cynthia, som hendes moder havde ladet kalde, trådte ind og satte sig til sit arbejde. Hun satte sig ganske stille hen og ytrede næsten ikke en stavelse, men Osborne syntes dog straks at være blevet fængslet af hendes vindende personlighed. Han helligede ikke længere Molly sin udelte opmærksomhed, gav hende korte svar, og inden mange minutters forløb havde han, uden at Molly ret vidste, hvorledes det var gået til, vendt sig til Cynthia, som han nu talte til. Molly lagde mærke til den tilfredshed, der nu var udbredt over mrs. Gibsons ansigt; måske hendes egen utilfredshed med, at hun ikke fik alt det, hun ønskede, at vide om Roger, gjorde hende noget mere skarptseende end ellers, så meget er vist, at det med et gik op for hende, at mrs. Gibson ikke ville se surt til en forbindelse mellem Osborne og Cynthia og betragtede den nærværende sammenkomst som et heldigt varsel. Idet Molly erindrede sig den hemmelighed, hun imod

sin vilje var blevet medvider i, vågede hun over hans adfærd, næsten som om hun handlede i den fraværende ægtehustrus interesse, skønt hun rigtignok på den anden side tænkte lige så meget på muligheden af, at Cynthia kunne blive indtaget i ham, som på den ubekendte, hemmelighedsfulde mrs. Osborne Hamley. Hans adfærd overfor hende tydede nu ganske vist på en stor interesse og beundring for den smukke unge dame, men på den anden side var der ikke spor af kurtiseren eller koketteri hverken i ord eller i blikke, i det mindste så vidt Molly kunne se. Cynthia forholdt sig også meget roligt; hun var altid mere stilfærdig overfor herrer end damer; denne passive måde at opføre sig på var netop en af hendes stærke sider. De talte om Frankrig. Mrs. Gibson havde selv tilbragt to eller tre år der i sine yngre dage, og Cynthias ophold i Boulogne bragte dette emne naturligt på bane. Molly kunne ikke tage del i samtalen, og uden at få de længselsfuldt ventede oplysninger om Rogers forhold måtte hun endelig rejse sig for at tage afsked med Osborne. Så snart han var gået, begyndte mrs. Gibson sine lovtaler:

"Jeg må tilstå, at jeg begynder virkelig at få bedre tanker om disse adelige. Hvad er han dog ikke for en gentleman! Hvor behagelig og høflig! Så forskellig fra denne fremfusende mr. Preston," vedblev hun, idet hun så lidt ængsteligt hen på Cynthia.

Cynthia, som ret vel så, af man ventede på et svar fra hende, sagde koldt:

"Mr. Preston vinder ikke ved, at man gør hans nærmere bekendtskab. Der var dog en tid, moder, da jeg nok synes, at både du og jeg kunne lide ham ganske godt."

"Det erindrer jeg ikke. Din hukommelse er bedre end min. Men vi talte om denne behagelige mr. Osborne Hamley. Jeg forstår ikke, Molly, hvorfor du altid har talt om hans broder – altid Roger og aldrig andet end Roger – mens du så sjældent har omtalt Osborne."

"Jeg vidste ikke, at jeg så ofte omtalte mr. Roger Hamley," sagde Molly rødmende. "Men jeg så mere til ham – han var mere hjemme."

"Godt, godt, kære! Han passer nu vist også bedst for dig. Men jeg skal ikke nægte, at da jeg så Osborne Hamley ved siden af min Cynthia, kunne jeg ikke lade være at tænke på – men måske det er bedst ikke at fortælle jer, hvad jeg tænkte på. Jeg mener blot, at de begge står så højt over det almindelige; og så kommer man naturligvis til at tænke på et og andet."

"Jeg forstår meget godt, hvad du tænker på, moder," sagde Cynthia med den største ro, "og det gør Molly såmænd også, er jeg vis på."

"Nå, det er der jo da i grunden heller ikke noget ondt i. Hørte du, at han sagde, at han ikke godt kunne lade sin fader være alene nu, men af han dog ville tage sig lidt mere frihed, når hans broder Roger kom tilbage fra Cambridge? Det var akkurat det samme, som om han havde sagt: 'Hvis De til den tid vil indbyde mig til middag, skal det være mig en fornøjelse at komme.' Nu bliver fjerkræet jo en hel del billigere, og kokkepigen forstår så mageløst at lave det til med fars. Alting står så udmærket til. Og dig, kære Molly, skal jeg heller ikke glemme. Når Roger er kommet hjem til gården, skal vi nok også få ham herover til en lille, rolig middag."

Molly fattede ikke straks meningen af dette, men et øjeblik efter stod den klart for hende, og hendes kinder farvedes af en glødende rødme, som kun forøgedes, da hun så, at Cynthia hjerteligt morede sig over hendes forlegenhed.

"Jeg er bange for, at Molly ikke er så taknemmelig, som hun burde, moder," sagde Cynthia. "Hvis jeg var i dit sted, ville jeg såmænd ikke gøre mig den ulejlighed at give et middagsselskab for hendes skyld. Gem du hellere al din ømhed til mig."

Molly undrede sig rigtignok over den måde, Cynthia talte til sin moder på, men hun fik ikke tid til at tænke nærmere over det, da hun her først og fremmest måtte tage til genmæle mod den beskyldning, der var rejst imod hende.

"Mr. Roger Hamley har været så god imod mig," sagde hun; "han var meget hjemme, mens jeg var derovre, og mr. Osborne Hamley var der næsten slet ikke; det var grunden til, at jeg talte mere om den ene end om den anden. Hvis jeg havde – hvis jeg havde" – hun snublede over ordene i sin forvirring – "o Cynthia, du skulle hellere hjælpe mig at forklare mig end stå der og le ad mig."

Men i stedet for gav Cynthia samtalen en anden vending.

"Moders protegé synes mig at se noget svag ud; om det er på legeme eller sjæl kan jeg ikke afgøre. Ved du noget om det, Molly?"

"Han er ikke stærk, ved jeg, men hans ånd er meget udviklet, og han er særdeles begavet, det siger alle – selv fader, som dog ellers ikke er den første til at rose unge mennesker. Desto større forundring vakte det også, at det gik ham så dårligt ved universitetet."

"Så er det hans karakter, der er svag. Men jeg kan dog alligevel godt lide at tale med ham. Det ophold på Hamley Hall må have været meget behageligt."

"Ja, men det er nu alt sammen forbi."

"Vist ikke," sagde mrs. Gibson, som så op fra sit mønster, hun ivrigt havde været i færd med at tælle stingene på. "Vi skal have de unge mennesker herover ret ofte. Din fader synes godt om dem, og jeg skal altid sætte en ære i at tage vel imod hans venner. De kan da heller ikke gå evigt og sørge for deres moder. Jeg tænker nok, at vi skal se dem ret ofte her, og at de skal befinde sig vel ved at komme her. Disse gode folk i Hollingford er dog når alt kommer til alt, skrækkeligt tilbagestående, rigtige dagligdagsmennesker, om jeg så må sige."

21. Halvsøstrene

Det syntes, som om mrs. Gibsons forudsigelser virkelig skulle gå i opfyldelse, for Osborne fandt temmelig ofte vejen til hendes dagligstue. Ganske vist kan profeterne jo undertiden selv yde en lille håndsrækning til deres spådommes opfyldelse, og mrs. Gibson var ikke uvirksom.

Molly kunne slet ikke gøre sig rede for hans adfærd i den sidste tid. Han talte ofte lejlighedsvis om smårejser, som han havde foretaget fra gården, uden at han dog nogensinde udtalte sig direkte om, hvor han havde været. Hun kunne ikke forstå, hvorledes dette omstrejfende liv kunne forenes med hans stilling som ægtemand, og hvor var hun da egentlig, denne ubekendte, hemmelighedsfulde hustru? Osborne havde i samtalens løb nævnt både London, Cambridge og Dover, ja selv Frankrig som steder, hvor han havde været på sine små udflugter. Disse fakta kom ganske tilfældigt for lyset; han syntes næsten ikke selv at være sig bevidst, at han forrådte sig på denne måde; således kunne han f.eks. sige: "O, det var akkurat den dag, jeg tog fra Dover! Det var en slem storm! I stedet for to brugte vi næsten tre timer om overfarten." Eller også sagde han: "Jeg traf lord Hollingford i Dover i forrige uge, og han sagde ..." osv. "Kulden her er ikke noget imod, hvad den var i London i torsdags – termometret var nede på 15 grader." Måske lagde ingen andre end Molly mærke til disse små meddelelser som fremkom i samtalens løb, men hendes interesse og nysgerrighed greb også med begærlighed alt, hvad

der angik den hemmelighed, hun var kommet i besiddelse af, til trods for at hun ofte bebrejdede sig, at hun tillod sine tanker at dvæle ved en genstand, som dog var og skulle forblive skjult for alle.

Det stod klart for hende, at Osborne ikke var lykkelig hjemme. Han havde aflagt det lette anstrøg af kynisme, som aldrig forlod ham, mens man endnu ventede, at han skulle gøre underværker ved universitetet; det var et godt resultat af hans fald. Om han end ikke gjorde sig den ulejlighed at tildele andres dygtighed den ros, der tilkom dem, så var hans udtalelser dog ikke fuldt så bestrøede med kritisk peber som tidligere. Han var nu mere adspredt og ikke så behagelig som før, tænkte mrs. Gibson, skønt hun rigtignok ikke lod sig forlyde med det. Han så svagelig ud, men det kunne være en følge af den uforstilte nedslåethed, som undertiden lagde sig for dagen under hans behagelige, lette samtale. Nu og da, når han alene talte til Molly, hentydede han til "hine lykkelige dage, som nu ikke mere skulle komme igen", eller til den tid, da hans moder endnu levede, og så sænkedes hans stemme, mens en virkelig sorgfuldhed udbredte sig over hans ansigt. Han talte ikke ofte om sin fader; og Molly troede af hans måde at tale på at kunne mærke, at den pinlige tvang, hun havde lagt mærke til eksisterede mellem fader og søn, endnu ikke var forsvundet. Næsten alt, hvad hun vidste om familien Hamleys huslige forhold, havde hun fået at vide af mrs. Hamley, og da hun ikke vidste, hvorvidt hendes fader var bekendt med dem, turde hun ikke stille ham alt for direkte spørgsmål om dem; heller ikke var han i øvrigt den mand, der i almindelighed lod sig udspørge om sine patienters huslige kår. Undertiden tænkte hun på, om det dog ikke kunne

have været en drøm, den korte halve time i biblioteket på Hamley, da hun erfarede det faktum, som var så vigtigt for Osborne, men som dog syntes at bevirke en så ringe forandring i hans levevis og hele måde at være på. I de få timer, hun siden havde tilbragt på Hamley, havde hverken Osborne eller Roger gjort nogle videre hentydninger på hans ægteskab. Rimeligvis ville det dog være faldet Molly langt tungere at bære på sin hemmelighed, hvis Osborne havde vist Cynthia nogen særdeles iøjnefaldende opmærksomhed. Men det var ikke tilfældet. Hun behagede ham øjensynlig, der var i hendes selskab noget vist tiltrækkende for ham, men nogen lidenskab var der ikke spor af. Han beundrede hendes skønhed og den ynde, der var udbredt over hendes hele væsen; men det kostede ham ingen anstrengelse at forlade hende og sætte sig hen til Molly, når noget mindede ham om hans moder, som han kun kunne tale med hende om. Imidlertid kom han dog så ofte i mr. Gibsons hus, at fruen nok kunne have nogen grund til at tro, at det var for Cynthias skyld. Han fandt behag i de to unge, dannede pigers selskab og den venlighed, der vistes ham i familien, og da han vidste, at han stod udenfor ægteskabskandidaternes række, var han måske alt for ligegyldig med hensyn til andres uvidenhed i denne retning og de mulige følger deraf.

Molly havde ikke megen lyst til først at bringe Roger på bane i samtalen, hvorfor hun også gik glip af mangen en lejlighed til at høre nyt om ham. Osborne var ofte så adspredt, at han kun akkurat fulgte samtalens gang; og da Roger for det første var en yngre søn og for det andet ikke havde vist mrs. Gibson den ønskede opmærksomhed, indtog han ikke nogen fremtrædende plads på hendes repertoire; Cynthia havde aldrig set ham og

havde altså ingen anledning til at spørge til ham. Han havde ikke været hjemme, siden han fik sin eksamen; det vidste Molly, ligesom at han arbejdede strengt for at nå et eller andet mål – et stipendium var det nok – men det var også det hele, hun vidste. Osbornes måde at tale om ham på var altid uforandret; hvert ord, hvert tonefald åndede kærlighed og agtelse – ja, endog beundring.

"Ja, Roger!" sagde han for eksempel en dag. "Hans lige finder man i sandhed ikke blandt tusinde – nej, end ikke blandt tusinde! Jeg tror ikke, at der findes en sådan forening af godhed og solide evner hos nogen andre."

"Molly," sagde Cynthia en dag, efter at Osborne som sædvanlig havde talt meget rosende om broderen, "hvad slags menneske er denne Roger Hamley egentlig? Man kan ikke rigtig vide, hvor meget man skal tro af hans broders lovtaler over ham; talen om ham er det eneste emne, som kan rive Osborne Hamley med sig, det har jeg et par gange lagt mærke til."

Mens Molly tænkte over, hvilket udgangspunkt hun skulle vælge til den ønskede beskrivelse, faldt mrs. Gibson ind:

"Det viser just, hvilket godt gemyt Osborne Hamley besidder, at han roser sin broder, som han gør. Denne Roger har jo vistnok opnået seniorværdigheden, og det gør ham jo stor ære! Gud bevares! det skal jeg såmænd aldrig nægte; men i selskab er han dog så ubehjælpsom, som noget menneske kun kan være. En høj, kejtet fyr, der ser ud, som om han ikke kunne lægge to og to sammen til trods for alle hans matematiske talenter. Du skulle næppe anse ham for en broder til Osborne Hamley, hvis du så dem sammen."

"Hvad mener du om ham, Molly?" sagde Cynthia ufortrødent.

"Jeg synes godt om ham," sagde Molly. "Han har været så opmærksom imod mig. Men jeg ved nok, at han ikke er så smuk som Osborne."

Det voldte Molly en del vanskelighed at få sagt dette på en rolig måde, men det lykkedes, for hun vidste udmærket, at Cynthia ikke helmede, før hun havde fået afpresset hende en mening om ham.

"Nå, han kommer vel til påske," sagde Cynthia, "så kan jeg selv danne mig en mening om ham."

"Det er stor skade, at de endnu må bære sorg til påske," sagde mrs. Gibson klagende, "så kan de ikke komme med til velgørenhedsballet. Jeg har ikke lyst til at tage derhen med jer, når jeg ikke i forvejen ved, at I kan komme til at danse; det ville sætte mig i en ubehagelig stilling. Når vi blot kunne følges med selskabet fra Towers, så ville der ikke være nogen nød for kavalerer; de bringer altid en mængde dansende herrer med, som kunne danse med jer efter at have gjort deres pligt overfor husets damer. Men nu er alt jo så forandret, siden den kære lady Cumnor er blevet svagelig; måske de slet ikke kommer med."

Dette bal havde længe spøgt i mrs. Gibsons tanker. Hun talte undertiden om det som den lejlighed, da hun første gang efter sit bryllup skulle vise sig i "verden", skønt hun hele vinteren igennem havde været ude på visitter et par gange om ugen. Så hed det, at dette bal interesserede hende så uhyre, fordi hun her skulle indføre både sin egen og mr. Gibsons datter i selskabslivet, skønt sandheden var, at næsten hver og en, som kom til dette bal, havde set de to unge damer før – men rigtignok ikke i deres baldragter. Idet mrs. Gibson efterabede livet i den store verden så godt, som hun formåede, var det

hendes hensigt ved denne lejlighed at "indføre" Molly og Cynthia.

"De er endnu ikke indført," var hendes yndlingsfrase, når nogen af dem blev inviteret ud til en familie, hvor hun ikke ønskede, at de skulle komme, eller når hun ikke blev inviteret med. Dette udtryk kom også frem, da miss Browning en formiddag viste sig for at bede de to unge piger til et stykke smørrebrød og en kop te og et lille slag kort bagefter; denne lille fest skulle gives til bedste for tre af mrs. Goodenoughs børnebørn – en skoledreng og hans to søstre – som netop var på besøg hos deres bedstemoder.

"De er alt for venlig, miss Browning, men jeg ser rigtignok ikke så gerne, at de tager ud nu – de skal ikke indføres, ved De, før til påske."

"Før hvilken tid vi ikke tør vise os," sagde Cynthia, der altid var rede til at latterliggøre moderens prætensioner på god tone. "Vor rang og stilling i samfundet forbyder os at spille et slag kort hos Dem, før selskabslivets fordringer er sket fyldest."

Miss Browning, der var halvt forbavset, halvt fornærmet, bemærkede:

"Jeg forstår ikke et ord af det. I mine unge dage sagde man Tak, når folk var så gode at byde én, uden alt det komediespil med at bruse ud i sine nyeste og bedste klæder på et eller andet offentligt bal. Rigtig nok tog de fornemme familier deres døtre med til York, Matlock eller Bath, når de var voksne, for at give dem en idé om det muntre selskabsliv dér, og adelen rejste til London og præsenterede deres frøkener for dronning Charlotte, som så måske inviterede dem til et fødselsdagsbal. Men vi småfolk her i Hollingford, som alle har kendt hinanden

fra barnsben af, hvad skal vi da med den slags ceremonier? Jeg har såmænd kendt mangen en lille pige på tolv år, som har været i selskab og ved at føre sig så godt som nogen voksen dame. Den gang var der rigtignok ikke blandt borgerfolk tale om at 'indføre'."

"Efter påske vil Molly og jeg vide, hvorledes vi skal opføre os ved et spilleparti, men ikke før," sagde Cynthia beskedent.

"Du er altid så fuld af narrestreger og spilopper, min kære," sagde miss Browning, "så jeg ville såmænd ikke tage ansvaret på mig for *din* opførsel; du lader undertiden dine indfald løbe af med dig. Men Molly er jeg sikker på; hun er en rigtig lille dame, som hun da altid har været, og jeg har kendt hende, fra hun lå i sin vugge."

Mrs. Gibson kunne naturligvis ikke lade noget sådant sidde på sin datter, eller var måske rettere lidt skinsyg på den ros, der blev Molly til del.

"Jeg tror dog ikke, at De ville have kaldt Molly en dame forleden dag, miss Browning, hvis De havde fundet hende, hvor jeg fandt hende; hun sad såmænd oppe i et kirsebærtræ, mindst tre alen fra jorden, De kan tro mig på mit ord."

"Det var ikke pænt, Molly," sagde miss Browning, idet hun rystede på hovedet ad Molly. "Jeg må sige, at jeg dog troede, at du nu havde aflagt de drengemanerer."

"Hun mangler i flere henseender den slibning, som det bedre selskabsliv giver," sagde mrs. Gibson, der optog angrebet på den stakkels Molly. "Hun er endog meget tilbøjelig til at tage to trappetrin ad gangen, når hun skal ovenpå."

"Kun to, Molly!" sagde Cynthia. "O, i morges fandt jeg, at jeg kunne magte fire af de brede, lave trin ad gangen."

"Men kære barn, hvad er det dog, du siger?"

"Ikke andet, end at jeg ligesom Molly savner den slibning, som det bedre selskabsliv giver; derfor kunne du gerne lade os gå hen til miss Browning i aften. Jeg indestår for, at Molly ikke skal krybe op i noget kirsebærtræ; og Molly skal passe på, at jeg går op ad trappen på en sømmelig måde. Jeg skal gå lige så pænt, som om jeg allerede var indført og havde været til påskeballet."

De fik da endelig tilladelse til at tage derhen. Hvis der havde været nogen rimelighed for, at mr. Osborne Hamley havde været der, ville der næppe have været så mange vanskeligheder at besejre.

Men skønt han ikke var der, overraskedes de dog ved at træffe hans broder Roger der. Molly fik straks øje på hun, da de trådte ind i den lille dagligstue, men Cynthia så ham ikke.

"Og se her, kære piger," sagde miss Phoebe, idet hun drejede dem rundt og pegede på Roger, der stod og ventede på, et han kunne komme til at hilse på Molly. "Vi har dog fået en ung herre med alligevel! Var det ikke heldigt? Just som søster siger, at vi vist ville komme til at kede jer – hun mente da egentlig dig, Cynthia, som jo nylig er kommet tilbage fra Frankrig – i det samme øjeblik går døren op, og ind træder mr. Roger for at aflægge et besøg; og nu vil jeg ikke sige, at vi lagde voldsom hånd på ham for at få ham til at blive, han sagde såmænd straks Ja, men ellers tror jeg virkelig, at vi havde gjort det."

Så snart Roger havde hilst på Molly, bad han hende om at forestille ham for Cynthia.

"Jeg vil gerne lære Deres nye søster at kende," sagde han med det venlige smil, som Molly så godt huskede fra den gang, hun

først så det, da hun sad grædende under asken.

Cynthia stod lidt bagved Molly, da Roger bad om at blive forestillet for hende, og hendes dragt var som sædvanlig tækkelig, men noget skødesløs. Molly, som altid var meget sirlig med sin klædning, undrede sig ofte over, hvorledes Cynthias krøllede kjoler kunne falde i så smukke folder og tage sig så godt ud. Hun havde f.eks. en aften en lysviolet musselinskjole på, som hun havde brugt flere gange, og som Molly anså for ubrugelig, indtil Cynthia tog den på og så ud, som var hyllet i et antikt draperi, mens Molly i sin pæne lyserøde musselinskjole ikke så halvt så elegant ud. Cynthia fæstede sine alvorlige øjne på Roger med et udtryk af barnlig uskyld og forundring, som ikke ganske stemte med hendes karakter. Hun væbnede sig også den aften med sin magiske fortryllelsesrustning – ganske uvilkårligt som altid; det var en indre uimodståelig drift, som bød hende at prøve sin magt overfor enhver fremmed. Molly havde altid tænkt, at hun skulle have ret til en rigtig lang samtale med ham den første gang, de traf sammen, og at han ville fortælle hende alle de enkeltheder, hun ønskede at vide om squiren, om Hamley Hall, om Osborne og om ham selv. Han var også lige så hjertelig og venlig som altid. Når Cynthia blot ikke havde været til stede, ville alt også være gået efter ønske; men af alle de ofre, der havde måttet bøje knæ for Cynthias fortryllende væsen, var han det, som faldt hurtigst og dybest.

Molly så det alt sammen meget godt, da hun sad ved siden af miss Phoebe ved tebordet og agerede hendes højre hånd, idet hun bød kage, fløde og sukker med en sådan iver, at enhver anden end hun selv måtte tro, at hendes tanker såvel som hendes hænder var helt optaget af det. Hun anså det for sin

pligt at underholde de to fremmede unge piger, da hun jo var to år ældre end dem; og følgen blev, at hun marcherede op ovenpå med en under hver arm, begge beredt til at sværge hende evigt venskab. Hun måtte absolut sætte sig imellem dem ved spillebordet og meddele dem sin betænkning over det vigtige spørgsmål, hvor højt man skulle sætte værdien af regnepengene, så at hun ikke med sin bedste vilje kunne deltage i den livlige samtale mellem Cynthia og Roger. Rigtigere var det måske at sige, at Roger talte meget ivrigt til Cynthia, hvis fortryllende øjne var fæstet på ham med et udtryk af dyb interesse for alt, hvad han sagde, mens hun kun af og til selv gjorde en lille bemærkning til hans udtalelser. Molly opsnappede af og til enkelte ord af deres samtale, når de små fremmede lod hende i fred.

"Hos min onkel spiller vi ofte om en sølv-threepence. De ved jo nok hvad en sølv-threepence er, ikke sandt, miss Gibson?"

"Udfaldet bekendtgøres i auditoriet klokken ni fredag morgen, og De kan ikke forestille Dem –"

"Det forekommer mig simpelt at spille om mindre end sixpence. Den herre der" (dette blev hvisket) "er fra Cambridge, og der, ved De, spilles ofte meget højt, så det endog forekommer, at nogle bliver ruineret, er det ikke rigtigt, miss Gibson?"

"Ja, og ved denne lejlighed går dekanen foran kandidaterne som 'husets herre' i det kollegie, de tilhører. Men det har jeg vist allerede nævnt, ikke sandt?"

Og således hørte altså Cynthia alt om Cambridge og de forskellige eksamener, som Molly havde været så interesseret i, men aldrig havde været i stand til at få sine spørgsmål besvaret

af en person, som var indviet i forholdene. Hun havde netop set hen til at få alt dette at vide af Roger, og nu kunne hun ikke høre på, hvad han fortalte!

Hun måtte opbyde al sin tålmodighed for at samle sig om at tælle jetons op og som spillets voldgiftsmand afgøre, om det var de runde eller de aflange, der gjaldt for sixpence.

Endelig var forberedelserne forbi, og alle var bænket undtagen Cynthia og Roger, som man måtte kalde på et par gange, før de indfandt sig. De rejste sig sikkert nok, da der blev kaldt første gang på dem, men de forblev på det samme sted, mens Roger vedblev at tale og Cynthia at lytte til hans foredrag, indtil man kaldte på dem anden gang. Da ilede de begge hen til bordet og syntes at lægge en særdeles stor interesse for dagen med hensyn til det vigtige spørgsmål, hvorvidt det, alt vel overvejet, ville være rettest at lade tre dusin af regnepengene gå for tre pence eller det dobbelte.

Cynthia sad mellem Roger og William Osborne, den unge skoledreng, som ved denne lejlighed ærgrede sig bitterlig over, at hans søstre kaldte ham "Willie", idet han antog, at det var dette barnlige øgenavn, som gjorde, at Cynthia ikke viste ham den samme opmærksomhed som Roger. For han var også henrykt over den charmerende unge pige, der havde fundet lejlighed til at tilkaste ham et par af sine søde smil. På vejen hjem til bedstemoderen gav han et par afgjorte og temmelig originale meninger til bedste – naturligvis ganske modsatte hans søstres. En af dem var denne:

"Når alt kom til alt, var det vel ikke så forfærdelig sjældent at få udmærkelse til eksamen; det kunne jo enhver få, der ønskede

det, men han kendte en del personer, som ville være meget kede af det, hvis de skulle lade sig nøje med sådan en ubetydelighed."

Molly troede næsten, at det temmelig kedsommelige spil aldrig ville få nogen ende, indtil klokken endelig slog ni. På slaget gik døren op, og ind vaklede den lille tjenestepige, nedtynget under vægten af en stor bakke med fintskåret smørrebrød, kager og syltetøj.

Det bragte liv i selskabet; Roger, som syntes inderligt at have længtes efter en begivenhed af den art, rejste sig straks og satte sig hen til Molly.

"Det glæder mig ret at se Dem igen, det forekommer mig, at der allerede er gået så lang tid siden jul," sagde han, idet han sænkede stemmen, men uden dog nærmere at hentyde til den tid, da hun forlod Hamley.

"Det er også en lang tid," svarede hun; "nu har vi jo snart påske. Jeg har længtes så meget efter at fortælle Dem, hvor det glædede mig at høre om Deres udmærkede eksamen. En gang tænkte jeg på at sende Dem et brev gennem Deres broder, men så syntes jeg igen, at det var at gøre for meget væsen af så lidt, og desuden ved jeg ikke meget om matematik og de fordele, en udmærkelse ved eksamen kan føre med sig. De var jo også sikker på at få mange lykønskninger fra folk, som havde bedre forstand på det."

"Jeg savnede dog Deres alligevel, Molly," sagde han venligt, "men jeg var vis på, at De glædede Dem på mine vegne."

"Ja, jeg var både glad og stolt over det," sagde hun. "Jeg ville så gerne vide noget nærmere om det. Jeg hørte, at De sagde til Cynthia –"

"Ja, er hun dog ikke indtagende! De er bestemt meget lykkeligere i Deres nye forhold, end vi ventede i begyndelsen."

"Men vil De ikke fortælle mig lidt om Deres eksamen og nye værdighed?" bad Molly.

"Det er en lang historie, og jeg må virkelig hjælpe Browningerne at byde smørrebrød om – desuden ville det ikke interessere Dem, der er så mange tekniske enkeltheder i forbindelse med det."

"Cynthia syntes det dog i høj grad at interessere," sagde Molly.

"Ja, så henviser jeg Dem til hende, nu kan jeg virkelig ikke være bekendt at sidde længere her og lade de gode damer have al den ulejlighed. Men jeg kommer snart over og aflægger mrs. Gibson et besøg. *Går* De hjem i aften?"

"Ja, det tror jeg nok," svarede Molly hurtigt, idet hun forudså, hvad der ville komme.

"Så skal jeg følge Dem hjem. Jeg satte min hest ind i *Engelen*, det er jo på vejen. Jeg tænker ikke, gamle Betty vil have noget imod, at jeg ledsager Dem og Deres søster? De plejede rigtignok at beskrive hende som en slags rugende drage."

"Betty er ikke længere hos os," sagde Molly bedrøvet. "Hun har fået en plads i nærheden af Ashcombe."

Han satte et bedrøvet ansigt op og forlod hende derpå for at tilbyde sin hjælp. Den korte samtale havde glædet hende meget, og hans væsen havde været lige så fuldt af broderlig venlighed som fordum, men han havde dog ikke været, som han var mod Cynthia, og Molly var næsten enig med sig selv om, at hun dog ville have foretrukket dette sidste. Nu sværmede han atter om Cynthia, der havde afslået nogle forfriskninger, som blev budt

hende af Willie Osborne, og han bestræbte sig for under spøgefulde opfordringer at overtale hende til at tage noget af det, han bød hende. Ethvert ord, de sagde, kunne høres af alle i værelset, men dog blev ethvert ord, i det mindste fra Rogers side, ytret på en måde, som var ham aldeles fremmed. Til sidst, og nærmest, fordi hun var træt af at blive tryglet, tog Cynthia en kage, hvorved Roger syntes lige så lykkelig, som om hun havde kronet ham med blomster. Det hele var så ubetydeligt og hverdagsagtigt som muligt og næppe værd at omtale, men Molly lagde dog mærke til det; og det mishagede hende, hun vidste ikke hvorfor.

Det var blevet regnvejr, da de skulle tage hjem, hvorfor mrs. Gibson sendte en vogn efter dem i stedet for gamle Bettys efterfølgerske. Både Cynthia og Molly tænkte straks på at tilbyde at køre de tre små fremmede hjem til deres bedstemoder, men Cynthia var den, der først fremkom med forslaget, og det var også hende, der fik tak og ros for betænksomheden.

Da de kom hjem, sad mr. og mrs. Gibson i dagligstuen, beredte på at modtage deres del af aftenens morskab ved en lille beskrivelse.

Cynthia begyndte.

"O, det var just ikke meget morsomt. Men det kunne man nok heller ikke vente," og så gabede hun, så det var en fornøjelse.

"Hvem var der?" spurgte mr. Gibson. "Lutter unge mennesker, ikke sandt?"

"De havde ikke bedt andre end Lizzie og Fanny Osborne sammen med deres lillebroder; men mr. Roger Hamley var

kommet over for at besøge de to gamle, og så beholdt de ham til te. Ellers var der ingen."

"Var Roger Hamley der?" sagde mr. Gibson. "Han er altså kommet hjem. Jeg må se at få tid til at ride over og hilse på ham."

"Du kunne meget bedre bede ham herover," sagde mrs. Gibson. "Om du nu inviterede ham og hans broder til middag på fredag! Det ville være en meget net opmærksomhed, synes jeg."

"Det kan nok være, men disse unge mennesker fra Cambridge forstår sig meget godt på vin og sparer ikke på den. Min kælder ville ikke kunne udholde mange angreb fra deres side."

"Jeg troede ikke, De var så ugæstfri, mr. Gibson."

"Nej, såmænd er jeg ikke ugæstfri. Hvis du vil skrive 'bitterøl' i det ene hjørne af dine invitationskort, ligesom de fine folk skriver "kvadrille" som tegn på, hvad der vil blive budt på af underholdning, så kan du såmænd for mig byde Osborne og Roger til middag, hvad dag, du vil. Nå, hvad syntes du så om min yndling, Cynthia? Du havde vist ikke set ham før."

"O, han er langt fra så smuk som hans broder og heller ikke så beleven, det er så vanskeligt at tale med ham. Han underholdt mig mere end en time med en lang beretning om en eksamen eller sådan noget, men man kan dog ikke lade være at synes om ham alligevel."

"Nå, og du, Molly?" sagde mrs. Gibson, som altid roste sig af at være en upartisk stedmoder, og som bestandig på det kraftigste stræbte for at gøre Molly lige så snaksom som Cynthia – "hvordan har du så moret dig?"

"Tak, meget godt."

Hun var ikke ganske ærlig, da hun sagde dette. Hun havde slet ikke haft nogen interesse for spillet, hvilket hun ville have haft for en samtale med Roger. Hun havde fået, hvad der var hende ligegyldigt, og var blevet berøvet, hvad hun syntes om.

"Vi har også haft fremmede," sagde mrs. Gibson. "Lidt efter middag kom mr. Preston. Jeg har en anelse om, at han for fremtiden vil få mere at gøre med ejendommen her end tidligere. Sheepshanks er blevet gammel, og jeg tænker, vi får mr. Preston oftere at se end før. Han er ikke undselig af sig og lod såmænd gerne, som om han var hjemme her i aften. Havde jeg bedt ham om at blive, eller havde jeg gjort andet end gabe, mens han var her, havde vi ham såmænd endnu. Men jeg gad se den, der holder det ud hos mig, når jeg har fået et anfald af gabesyge."

"Synes du om mr. Preston, fader?" spurgte Molly.

"Omtrent lige så godt som om størsteparten af de personer, jeg kender. Han taler godt for sig og har set sig godt om. Jeg ved i øvrigt ikke meget andet om ham, end at han er mylords forvalter, og det, tænker jeg, er en ganske god anbefaling."

"Lady Harriet udtalte sig meget skarpt imod ham den dag, jeg var sammen med hende i Ashcombe."

"Lady Harriet er altid så fuld af lune; dem, hun synes om den ene dag, kan hun ikke lide den anden," sagde mrs. Gibson, som blev ubehagelig berørt, hver gang Molly nævnede lady Harriet eller anførte noget, der kunne hentyde til endog det ringeste bekendtskab med hende.

"Du må jo kende en del til mr. Preston, kære kone, I må jo have truffet hinanden i Ashcombe."

Mrs. Gibson rødmede og så hen til Cynthia, før hun gav noget svar; Cynthia så ud, som om hun var bestemt på ikke at åbne munden, hvor meget hun end blev opfordret til det.

"Ja, vi så ham ikke så sjældent – det vil sige en tid. Han er meget flygtig, tror jeg. Men han sendte os ofte vildt og frugter fra slottet. Jeg hørte dog nogle historier om ham, men jeg har aldrig sat nogen lid til dem."

"Hvad var det for historier?" sagde mr. Gibson hurtigt.

"O, naturligvis grebet ud af luften alt sammen, skandaler, tror jeg det var. Men der var da ingen, der troede på dem. Han kunne være så behagelig, når han ville, og mylord, som ikke er så lidt egen, ville aldrig have beholdt ham som forvalter, havde der ligget noget til grund for det – forresten ved jeg ikke, hvad de handlede om, jeg der altid har hadet sådan sladder."

"Det glæder mig, at jeg gabte ham op i ansigtet," sagde mr. Gibson; "jeg håber, at han kan forstå et vink."

"Hvis det har været din gamle kæmpegaben, fader, så ville jeg næsten kalde det mere end et vink," sagde Molly. "Og hvis du skulle ønske et gabekor, når han kommer næste gang, er jeg til tjeneste. Du også, Cynthia, ikke sandt?"

"Det ved jeg ikke," svarede denne kort, og tændte sit lys, hvorpå hun forlod værelset.

De to unge piger plejede altid om aftenen at have et eller andet at tale sammen om enten i den enes eller den andens værelse, men den aften sagde Cynthia noget om, at hun var så forfærdelig træt, og lukkede hurtigt sin dør.

Allerede den følgende dag aflagde Roger sit lovede besøg. Molly var netop ude i haven med den gamle Williams for at

afstikke nogle nye blomsterbede, og var ivrigt beskæftiget med at stikke træpinde ned i jorden for at danne de forskellige omrids. Idet hun rejste sig for at se virkningen af sit værk, så hun et glimt af en herre, som sad inde i huset med ryggen mod vinduet og lænede sig forover, idet han talte eller lyttede meget ivrigt. Molly så straks, hvem det var, og begyndte hurtigt af tage sit haveforklæde af, idet hun sagde til Williams:

"Nu tænker jeg nok, De kan besørge resten. De ved, de lyse blomster skal alle anbringes ved ligusterhækken, og De kan jo nok huske, hvor det nye rosenbed skal være."

"Det er jeg rigtignok ikke ganske sikker på," sagde han. "Når De blot ville gennemgå det en gang endnu, miss Molly. Jeg er ikke så ung som før, og mit hoved er ikke så klart, som det har været, og det var jo dog rigtig kedeligt, om jeg skulle gå hen og gøre noget galt, da De nu er opsat på at få den plan udført."

Molly tog atter forklædet på. Hun så, at den gamle gartner virkelig var ganske ude af det, hvor meget han end havde anstrengt sig for at forstå hende. Hun begyndte derfor atter at forklare ham sine planer, indtil hans rynkede pande glattedes, og han sagde:

"Nu forstår jeg det alt sammen, miss Molly, hver en stump skal blive, som De vil have det."

Nu kunne hun da forlade ham og gå ind. Men da hun just ville åbne havelågen, kom Roger ud af huset. Her var virkelig et af de sjældne tilfælde, da dyden belønner sig selv, for det var langt behageligere for hende at tale lidt alene med ham, hvor kort det end var, end under den tvang, mrs. Gibsons og Cynthias nærværelse pålagde hende.

"Jeg opdagede først nu, hvor De var henne, Molly. Mrs. Gibson sagde, at De var gået ud, hun vidste ikke hvorhen, og det var et rent tilfælde, at jeg vendte mig om og fik øje på Dem."

"Jeg havde allerede set Dem for lidt siden, men jeg kunne ikke forlade gamle Williams. Han var også usædvanlig langsom i opfattelsen i dag, han kunne slet ikke forstå min plan til de nye blomsterbede."

"Er det det papir, De holder der i hånden? Lad mig se det. Ah! Jeg ser, at De har lånt nogle af Deres udkast fra vor have derhjemme; har jeg ikke ret? Et sådant geraniumsbed med en lille hæk omkring. Det var en af moders yndlingsideer."

De tav begge nogle øjeblikke. Endelig sagde Molly:

"Hvorledes har squiren det? Jeg har ikke set ham i så lang tid."

"Nej; han har talt om, hvor meget han længtes efter Dem, men han kunne ikke bekvemme sig til at aflægge et besøg her. Og det ville naturligvis ikke gå an, at De nu kom over til Hawley på et lille besøg, vel? Det ville rigtignok glæde fader så meget, han betragter Dem ganske som en datter, og både Osborne og jeg vil altid anse Dem for en søster efter al den kærlighed, min moder nærede for Dem, og den ømme omsorg, De viste hende til det sidste. Men det kan vel ikke lade sig gøre?"

"Nej, bestemt ikke," sagde Molly hurtigt.

"Jeg tror, det ville være godt for os alle, om De kunne komme lidt over til os. Jeg har vist fortalt Dem, at Osborne har opført sig anderledes, end jeg ville have gjort – skønt ikke urigtigt; han har efter min mening ikke været tilstrækkelig omsigtig. Men jeg er vis på, at fader tror – nå, det være nu, som det vil, men vist er det, at han stadig ikke nærmer sig Osborne, skønt han selv er

meget ulykkelig over det. Også Osborne føler det fremmede forhold dybt, der er kommet mellem ham og fader. Moder ville snart have bragt alt igen i den gamle gænge, og De kunne måske også nok gøre det. Roden til al denne ulykke ligger i den ulyksalige hemmelighedsfuldhed, Osborne indhyller sine affærer i. Men det nytter jo ikke at tale om det, jeg ved næppe, hvorfor jeg begyndte."

Mens Molly endnu tænkte på, hvad han havde sagt, forandrede han med en vis anstrengelse genstanden for samtalen og bemærkede:

"De kan ikke tænke Dem, Molly, hvor jeg synes godt om miss Kirkpatrick. Det må være en stor behagelighed for Dem at have en sådan veninde."

"Ja det er det også," sagde Molly, idet hun smilede lidt, "jeg holder meget af hende. Men det er forresten hurtigt, som De er kommet efter hendes dyder."

"Jeg sagde vist ikke dyder, gjorde jeg vel?" spurgte han rødmende; han fremsatte sit spørgsmål i al troskyldighed. "Jeg tror dog ikke, at man kunne tage fejl af det ansigt. Og mrs. Gibson synes også af være meget omgængelig og venlig – hun bad Osborne og mig til middag på fredag."

"Og De kommer vel?"

"Ganske sikkert, med mindre fader skulle have brug for mig; og jeg har også givet mrs. Gibson et betinget løfte på Osbornes vegne, så jeg tænker nok, at jeg snart får Dem at se igen. Men nu må jeg afsted. Jeg skal have talt med en mand 3 mil herfra om en halv times tid. Held og lykke med Deres blomsterhave, Molly."

22. Den gamle squires sorger

Det stod i grunden meget værre til på Hamley Hall, end Roger havde syntes om at fortælle. Imidlertid var flere af ubehagelighederne dér mere til in indbildningen end i virkeligheden og var følgelig ofte uforklarlige og ikke lette at udpege. Rolig og fredelig, som mrs. Hamley havde været, havde hun dog altid været den ledende tanke i husets styrelse, mens hun levede. Enhver ordre til tjenestefolkene, lige til den mindste ubetydelighed, udgik fra hendes dagligstue, fra sofaen, hvorpå hun hvilede. Hendes børn vidste altid, hvor de skulle finde hende, og at finde hende var det samme som at finde kærlighed og deltagelse. Hendes mand, som ofte blev pirrelig og harmfuld over mangen en ubetydelighed, kom altid til hende for at finde beroligelse og fred med sig selv. Han var sig hendes gode indflydelse på ham bevidst, og forlod aldrig hendes værelse uden med fred i hjertet; det var med ham som med et barn, der befinder sig vel hos én, der er både venlig og bestemt.

Nu var hjørnestenen til familietemplet borte, og de materialer, det var opført af, begyndte at falde sammen. Det er sørgeligt, når en sådan prøvelse synes at forværre de efterladtes karakter. Dog er en sådan forandring til det værre måske blot midlertidig eller overfladisk; de domme, der til stadighed fældes over folks måde at bære tabet af dem, de har elsket højest, synes endog grusommere og værre udtænkte, end menneskelige domme i almindelighed. For udenforstående måtte det for eksempel synes, som om squiren var blevet mere

lunefuld og fordringsfuld, mere hidsig og befalende efter sin kones død. Men sagen var, at denne forandring indtraf på en tid, da mange ting stødte sammen for at pine og skuffe ham; og nu var *hun* der jo ikke længere, som han plejede at ty hen til, når han havde sorg i hjertet, for at høre hendes milde ord og drage fordel af dem; og han kunne ofte, når han så, hvorledes hans urimelige adfærd sårede andre, have anråbt om deres medlidenhed og have sagt: "Hav barmhjertighed med mig, thi jeg er meget ulykkelig."

Og når squiren så, at hans tjenestefolk begyndte at frygte ham og hans førstefødte at fly ham, dadlede han dem ikke. Han vidste, at han begyndte at blive en sand hustyran; det syntes, som om alt havde sammensvoret sig imod ham, og at han var for svag til at stride imod; hvorfor skulle ellers alt være gået så slet både inden døre og udenfor netop nu, da hans kones bortgang tyngede så hårdt på ham? Da han behøvede rede penge til Osbornes kreditorer, blev høsten så mærkværdigt rig, at priserne for korn sank lavere, end tilfældet havde været i mange år. Squiren havde, da han giftede sig, assureret sit liv for en smuk sum til fordel for sin kone eller deres yngste børn. Roger var nu den eneste, den kunne komme til gode; men squiren ville ikke på nogen måde gå glip af kapitalen ved at ophøre at betale den årlige afgift. Han ville ikke, om han havde kunnet, have solgt nogen del af sit fædrenegods; desuden var det også allerede stærkt betynget med prioriteter. Undertiden var det faldet ham ind, hvor klogt det ville være, hvis han kunne have solgt en del af det for med det indkomne at indløse det øvrige; endelig hørte han af en nabo, at regeringen mod en meget ringe afgift ville udlåne kapitaler til dræning og

forbedring af ejendomme på den betingelse, at arbejdet skulle være udført og pengene tilbagebetalt inden en vis tid; hans kone havde da overtalt ham til at benytte sig af det tilbudte lån. Men nu da hun ikke mere var der for at opmuntre ham og ytre sin deltagelse for arbejdets fremskriden, nu blev han ligegyldig for det og brød sig ikke mere om at gå ud og se til arbejderne på den sumpede strækning, der var aldeles overgroet med siv og vandplanter, og opmuntre dem i deres egen brede, kraftige dialekt; men afgiften til regeringen skulle ligefuldt betales, enten arbejdet gik rask fra hånden eller slet. Så trængte vandet fra tøsneen genne hallens tage den vinter, og ved nærmere eftersyn fandt man, at det var aldeles nødvendigt med et nyt tag.

Som omtalt, havde de pengeudlånere i London, der havde hjulpet Osborne, udsendt nogle personer, der skulle undersøge ejendommens sande værdi. Disse mennesker havde udtalt sig meget ringeagtende om godsets skovstrækninger: "Meget smukt træ – sundt måske også for et halvt hundrede år siden, men nu til rotterne af mangel på pasning. Der har formodentlig ikke været nogen skovhugger eller skovfoged! Der er langt fra den værdi, den unge Hamley har anslået dem til."

Disse bemærkninger var kommet squiren for øre og havde såret ham dybt. Han elskede de træer, han havde leget under som barn, som var de levende skabninger; det var den romantiske side af hans natur. Selv med hensyn til deres værd, som repræsenterede så og så mange pund sterling, havde han haft meget høje tanker om dem og havde hidtil kun hørt andre udtale den samme mening. Derfor pinte disse ytringer af vurderingsmændene ham meget, skønt han lod, som om han

ikke troede dem, og søgte at overtale sig selv til at tro, at han virkelig ikke gjorde det. Men når alt kom til alt, lå dog grunden til hans dybe harme mod Osborne ikke i disse skuffelser og bekymringer. Der er intet så skikket til at give vreden en bitter brod som såret egenkærlighed. Og squiren stod i den formening, at Osborne og hans rådgivere havde anstillet deres beregninger på grundlag af hans død. Han hadede denne tanke så meget og følte sig så ulykkelig ved den, at han ikke vovede at drøfte den nærmere. Han ville hellere hengive sig til den fortærende idé, at han nu ikke længere duede til noget her i verden, at han var født under en uheldig stjerne, og at alt gik galt under hans ledelse. Han skrev sin ulykke på skæbnens regning, ikke på sin egen, og indbildte sig, at Osborne så hans svaghed, og at hans førstefødte ikke undte ham den smule levetid, han endnu havde tilbage. Alle disse ideer ville nu utvivlsomt være blevet forjaget, havde han kunnet drøfte dem med sin kone, eller selv når han blot havde været mere vant til at slutte sig til sine jævnlige i selskabslivet, men han holdt sig borte fra dem, da han var sig bevidst, hvor meget han stod under dem; og måske udstrakte den skinsyge og falske skamfuldhed, som denne bevidsthed havde fremkaldt hos ham, sig endog i en vis udstrækning til de følelser, han nærede mod sine sønner – mindre mod Roger end mod Osborne, skønt den første efter al rimelighed dog ville blive den mest fremragende af de to. Men Roger var praktisk og interesserede sig for landvæsenet, og han viste interesse for de småberetninger – ofte tarvelige nok – som hans fader undertiden gav ham om simple hverdagsbegivenheder på mark og i skov. Osborne derimod var, hvad man i almindelighed kalder "fin"; han var

næsten kvindagtig i klædedragt og manerer og desuden yderst forekommende og opmærksom. Alt dette havde hans fader næsten været stolt af tidligere, da han endnu håbede, at hans søn skulle gøre en glimrende karriere i Cambridge; han havde dengang betragtet Osbornes pyntelighed og overdådighed kun som et skridt nærmere til det fornemme, glimrende ægteskab, som atter skulle kaste den gamle glans over familien Hamley. Men nu, da det var gået galt for Osborne ved universitetet, nu da hans fine manerer kun havde ført til uventede udgifter (for at give Osbornes gæld den mildeste betegnelse), nu blev den stakkels unge mands hele levevis en kilde til ærgrelse for faderen. Osborne var altid beskæftiget med sine bøger og sit skriveri, mens han var hjemme, og da han tilbragte den største del af dagen på denne måde, frembød der sig kun få tilknytningspunkter mellem ham og faderen, når de mødtes ved de daglige måltider eller i aftentimerne.

Måske var det gået bedre, hvis Osborne havde kunnet finde sig i at færdes noget mere uden døre; men dels var han nærsynet, og dels fandt han kun liden tillokkelse i sin broders sysler; han kendte kun meget få af de unge mænd af fin stand i omegnen; og også jagten, som han var en lidenskabelig ynder af, var dette år blevet indskrænket, da hans fader havde solgt den ene af de to jagtheste, han hidtil havde kunnet benytte. Hele staldens besætning var blevet formindsket, og måske var det netop den besparelse, som det faldt både squiren og Osborne hårdest at underkaste sig, og som den første derfor fandt en bitter glæde i at foretage. Den gamle vogn, der var anskaffet i fordums velstandsdage, behøvedes ikke længere efter fruens død og faldt derfor sammen til intet i vognskuret af

mangel på tilsyn. Den bedste af de to vognheste blev sat for en lille gig, som squiren nu viste sig i, idet han til alle og enhver, som brød sig om at høre på ham, forklarede, at det var første gang i mange generationer, at Hamleyerne til Hamley ikke havde været i stand til at holde deres egen tospændervogn. Den anden vognhest blev sat på græs, da den var for gammel til at gøre tjeneste. Den plejede nu altid at komme vrinskende hen til parkstakittet, når den så squiren, som altid havde et stykke brød, et æble eller et stykke sukker til sin gamle yndling, som han mangen gang kunne holde lange taler til om de forandrede tider og om den tid, da de begge var i deres ungdom og kraft.

Det havde aldrig været squirens vane at opmuntre sine sønner til at indbyde deres venner til Hamley Hall; måske lå også grunden hertil i hans falske undseelse og i en overdreven forestilling om ejendommens mangler, sammenlignet med, hvad de i hans indbildning var vant til hjemme. Han forklarede dette et par gange, dengang Osborne og Roger var på Rugby:

"Ser I, alle I skoledrenge har sådan en slags frimureri indbyrdes, og betragter alle udenforstående omtrent med samme øjne, som jeg ser på kaniner og alt, hvad der ikke er vildt. Ja le blot, men det forholder sig dog således, og jeres venner ville se skævt til mig og glemme at se på mit stamtræ, som jeg tør vædde på kunne banke deres sønder og sammen. Nej, jeg vil aldrig have nogen her på Hamley Hall, som kunne finde på at se ned på en Hamley til Hamley, om han så en ikke kunne stave til sit eget navn, men måtte underskrive sig med et kryds."

De måtte selvfølgelig heller besøge familier, hvis sønner squiren ikke kunne eller ville vise en lignende gæstfrihed. Mrs.

Hamley havde brugt al sin indflydelse mod disse fordomme, men der var ikke noget at gøre. Hvad hans stilling som overhoved den ældste familie i tre grevskaber angik, var hans stolthed uovervindelig. For sin egen person var han sikkert ilde tilpas i sine liges selskab og sig bevidst om sin mangel på levemåde og opdragelse, hvilket imidlertid kun gjorde ham sær og ømfindtlig i stedet for ydmyg.

Tag for eksempel en af mange lignende scener, som fandt sted mellem squiren og hans søn, som viste, om ikke åbenbar ufred, så dog i det mindste hvor fremmede de var blevet overfor hinanden.

Det var i begyndelsen af den efter mrs. Hamleys død følgende marts måned. Roger var endnu i Cambridge. Osborne var nylig vendt tilbage fra en lille rejse, hvorhen, havde han ikke omtalt for nogen. Squiren stod i den formening, at han enten havde været i Cambridge hos sin broder eller i London; han ville dog gerne have hørt lidt om denne rejse, hvor hans søn havde været, hvad han havde foretaget sig og hvem han havde sig; sådanne små nyheder ville have kunnet adsprede ham midt imellem alle de huslige ubehageligheder og genvordigheder, som pinte ham så hårdt, men han var alt for stolt til at stille nogen spørgsmål, og Osborne sagde intet. Denne tavshed tjente kun til at forøge squirens utilfredshed, og træt og harmfuld kom han hjem til middagstid dagen efter Osbornes hjemkomst. Klokken var akkurat seks, han gik derfor hastigt lige op i dagligstuen, idet han troede, at han kom for sent, men værelset var endnu tomt. Han så på uret over kaminen, mens han søgte at varme sine hænder ved ilden. Denne var blevet forsømt i dagens løb og var gået ud; nu havde man lagt nogle

halvtørre brændestykker på, som spruttede og røg i stedet for at brænde og opvarme værelset, som var koldt og lidet hyggeligt. Uret var gået i stå, da man havde glemt at trække det op, men efter squirens eget lommeur var det allerede efter spisetid. Den gamle hushovmester stak sit hoved ind ad døren, men da han så, at squiren var alene, var han i færd med atter at trække sig tilbage og vente på mr. Osborne, før han meldte, at der var rettet an. Han havde håbet at kunne gøre dette uden at blive bemærket, men squiren greb ham på fersk gerning.

"Hvorfor er maden ikke færdig?" spurgte han skarpt. "Klokken er ti minutter over seks. Og måske De vil sige mig, hvorfor De bruger sådan noget brænde? Det er jo umuligt at varme sig ved en sådan ild som denne."

"Jeg tror, sir, at Thomas –"

"Tal ikke til mig om Thomas. Lad maden øjeblikkelig blive bragt ind."

Der forløb omtrent fem minutter, som den sultne squire tilbragte med at give sin utålmodighed luft på enhver måde. Han skældte Thomas ud, da denne kom ind for at se til kaminen; han sparkede til brændestykkerne og væltede dem omkring, til der slet ikke var nogen mulighed mere for at få dem i brand, og pudsede uophørligt lysene, som syntes ham at lyse usædvanlig dårligt i det store, kolde værelse. Under denne beskæftigelse trådte Osborne ind, som sædvanlig omhyggeligt omklædt til middagen. Han var altid meget langsom i sine bevægelser, hvilket til en begyndelse irriterede squiren. Dernæst kunne denne ikke undlade at føle en indre harme ved at sammenligne Osbornes ombyggelige påklædning med sin egen morgendragt med de tilstænkede støvler. Heldigvis blev

disse ubehagelige tanker afbrudt ved, at hushovmesteren, der havde passet på Osbornes hjemkomst, kom ind og meldte, at maden stod på bordet.

"Klokken kan vist ikke være seks endnu," sagde Osborne, idet han trak sit lille, elegante ur frem uden at ane, hvilken storm der var i færd med at bryde løs.

"Seks! Den er mere end et kvarter over," brummede hans fader.

"Deres ur må bestemt gå galt, sir. Det er ikke mere end to dage siden, jeg stillede mit efter Hestgardens kronometer."

Nu var det at påstå, at squirens ældgamle, store lommeur ikke gik rigtigt, en fornærmelse, der, da den ikke med rette kunne straffes, ikke kunne tilgives. Dette ur havde squiren fået af sin fader på den tid, da man virkelig kunne tale om gode, solide ure. Efter det var husets ure, ja endog kirkeuret i Hamley i sin tid blevet stillet; og nu skulle det på sine gamle dage stå tilbage for en lille tingest af et fransk ur, så lille, at det blev borte mellem fingrene på én! Nej, det skulle ikke blive tilfældet, selv om den tingest beskyttedes af hele Hestgarden, ja af Livgarden oven i købet. Stakkels Osborne burde have vidst bedre end at sætte denne plet på hans faders eget kød og blod, for således betragtede denne næsten sit ur.

"Mit ur er som jeg selv," sagde squiren, "simpelt, men stadigt og sikkert. I hvert tilfælde retter man sig efter det i mit hus. For mig kan gerne selve kongen rette sig efter Hestgardens ur, om han så synes, jeg gør det ikke."

"Jeg beder Dem undskylde, sir," sagde Osborne, virkelig ængstelig for at bevare freden; "jeg rettede mig efter mit ur, som ganske vist går rigtigt efter urene i London; jeg havde

ingen anelse om, at De ventede på mig; ellers kunne jeg have klædt mig hurtigere på."

"Ja vist så," sagde squiren med et sarkastisk blik på sin søns påklædning. "Da jeg var ung, ville jeg have skammet mig ved at stå lige så længe foran spejlet, som havde jeg været en ung pige. Jeg tror nok, jeg kunne klæde mig så fint som nogen, når jeg skulle til bal eller til et selskab, hvor det var sandsynligt, at jeg kunne træffe unge damer; men jeg ville have leet ad mig selv, hvis jeg ved enhver lejlighed havde placeret mig foran et spejl blot for at se mildt til mit eget ansigt."

Osborne rødmede og var ikke langt fra at fremkomme med en bidende bemærkning om faderens klædedragt for øjeblikket; han lod sig dog nøje med at sige:

"Det var altid moders ønske, at vi alle skulle klæde os om til middagsbordet. Jeg gjorde det for hendes skyld, mens hun levede, og jeg er vedblevet at gøre det af samme grund."

Han havde ganske ret, da han sagde dette, for han hægede virkelig så meget om moderens minde, at han bestræbte sig for at bevare mange af de små huslige sædvaner, hun havde indstiftet eller foretrukket. Men den skjulte hentydning, squiren troede lå i Osbornes bemærkning, bragte denne ud af sig selv.

"Også jeg bestræber mig for at opfylde hendes ønsker. Det gør jeg, og det i mere vigtige anliggender. Jeg gjorte det, mens hun levede, og jeg gør det også nu."

"Jeg har aldrig påstået det modsatte, sir," sagde Osborne, forundret over sin faders heftige ord og væsen.

"Jo, det gjorde De, sir. De mente det i det mindste. Jeg kunne se det på Deres miner. Jeg så meget godt det blik, De kastede på

min morgendragt. Så meget er vist, at jeg aldrig modsatte mig noget af hendes ønsker, så længe hun levede. Havde hun ønsket, at jeg skulle have gået i skole igen og lært ABC, så havde jeg gjort det. Ved ... jeg havde gjort det. Og jeg havde ikke gået og drevet min tid hen af frygt for, at hun ikke skulle synes om det. Men visse andre, der dog er ældre end skoledrenge –"

Squiren var næsten ved at kvæles af harme; men skønt ordene næppe ville over hans læber, blev han dog ikke roligere.

"De skal ikke bebrejde mig, at jeg ikke bryder mig om Deres moders ønsker, sir. De, som var nær ved at knuse hendes hjerte til sidst."

Osborne følte sig stærkt fristet til at rejse sig og forlade værelset. Måske havde det været bedst, om han havde gjort det; det kunne måske have ført til en forklaring mellem fader og søn og muligvis til en forsoning. Men han troede, at han gjorde bedst i at blive siddende og lade, som om intet var passeret. Denne ligegyldighed for, hvad han sagde, syntes at ophidse squiren endnu mere, og han holdt ikke op med at brumme og mumle for sig selv, før Osborne, ude af stand til længere at høre på dette, roligt, men meget bittert sagde:

"Jeg er blot en kilde til forbitrelse for Dem, og hjemmet er ikke længere noget hjem for mig, men kun et sted, hvor man mærker sig de mindste ubetydeligheder, jeg gør, og skælder mig ud for dem, som var jeg et barn. Skaf mig en plads, hvor jeg kan erhverve mig mit udkomme – så meget har dog vel Deres ældste søn ret til at fordre – så vil jeg øjeblikkelig forlade dette hus, og De skal ikke længere få lejlighed til at blive stødt over min klædedragt eller min mangel på punktlighed."

"De fremsætter Deres fordring næsten ligesom en anden søn for lang tid siden, da han sagde: 'Giv mig den del, der tilkommer mig'. Men jeg synes rigtignok ikke, at den brug, han gjorde af sine penge, er meget opmuntrende for mig –"

Tanken om, hvor lidt han var i stand til at give sin søn hans "del", eller blot noget af den, bragte squiren til at standse.

Osborne vedblev:

"Jeg er jo så villig som noget menneske til at tjene mit brød; men forberedelserne til enhver stilling ville koste penge; og dem har jeg ikke."

"Jeg ikke heller," sagde squiren kort.

"Hvad er der da at gøre?" sagde Osborne, der kun halvt troede sin faders ytring.

"De må lære at blive hjemme og ikke foretage kostbare rejser, og De må indskrænke Deres skrædderregninger. Jeg forlanger ikke, at De skal hjælpe mig med at bestyre ejendommen, det er De jo en alt for fin herre til; men kan De ikke tjene penge, så kan De i det mindste lade være at øde dem."

"Jeg har sagt Dem, at jeg er villig til at tjene mit udkomme," udbrød Osborne endelig hidsigt, "men hvordan skal jeg gøre det? De er virkelig meget ufornuftig, sir."

"Er jeg det?" sagde squiren, som blev noget roligere, efterhånden som Osborne blev hidsig. "Men har jeg måske påstået noget andet; man kan dog virkelig ikke forlange, at en mand, der skal betale penge, som han ikke ejer, for en ødsel søns udskejelser, skal være rimelig og fornuftig. Der er to ting, Dem vedkommende, som gerne kunne bringe mig ud af mig selv, når jeg tænker på dem; for det første har De ved universitet vist Dem om ikke som et fæhoved, så dog som noget, der

grænser meget nær til det, da Deres stakkels moder havde så høje tanker om Dem, og da De kunne have gjort hende så stor en glæde, når De blot havde villet, og – nå, det andet, det kan jo være det samme med det."

"Nej, sig mig det, sir," sagde Osborne, næsten sanseløs ved tanken om, at hans fader skulle have opdaget hans hemmelige ægteskab.

Men squiren tænkte kun på pengeudlånerne, som havde anstillet beregninger over, hvor hurtigt Osborne ville komme i besiddelse af ejendommen.

"Nej," svarede han, "jeg ved, hvad jeg ved, og det beholder jeg hos mig. En ting vil jeg dog lade Dem vide – Deres venner har ikke mere forstand på et stykke godt tømmer end De eller jeg på, hvorledes De skulle kunne tjene 5 pund, selv om det var for ikke at sulte ihjel. Nej, så er det dog noget andet med Roger – ingen af os har nogensinde gjort meget væsen af ham; men han får nu sit stipendium, det indestår jeg for, og inden vi ved af det, kan han være både biskop og kansler. Jeg ved ikke, hvor det falder mig ind at sige 'vi' på denne måde," tilføjede han, idet han pludselig sænkede stemmen med et meget sørgmodigt udtryk. "Jeg burde sige 'jeg'; her kan det jo dog ikke blive mere end 'jeg' i denne verden."

Han rejste sig og forlod hurtigt værelset, idet han væltede sin stol uden dog at vende sig for at rejse den op. Osborne, som havde siddet med hånden for øjnene, så op ved larmen, rejste sig hurtigt og skyndte sig efter faderen, men han kom kun tidsnok til at høre låsen blive lukket i indefra i faderens arbejdsværelse.

Osborne vendte tilbage til spisestuen, bedrøvet og sorgfuld. Men han havde altid et åbent blik for småting, som kunne fremkalde bemærkninger; og selv nu, da hans sind var så tungt, undlod han ikke at rejse stolen op og sætte den på dens plads og flytte fadene omkring, så at det skulle se ud, som om de havde været benyttet, før han ringede på Robinson. Da denne kom ind, fulgt af Thomas, anså Osborne det for nødvendigt at sige, at hans fader ikke var rigtig vel og havde trukket sig tilbage til sit arbejdsværelse, samt at han selv ikke ønskede nogen dessert, men ville have sin kaffe bragt ind i dagligstuen.

Den gamle hushovmester sendte Thomas ud af spisestuen og nærmede sig fortroligt Osborne.

"Det faldt mig ind før middag, at herren ikke var ganske sig selv, og derfor undskyldte jeg; det gjorde jeg. Han talte til Thomas om ilden, sir, og det er noget, som slet ikke kunne havde fundet mig i, når der ikke var tale om et sygdomstilfælde. Når det er tilfældet, er jeg altid villig til at gøre indrømmelser."

"Hvor skulle fader da ikke tale til Thomas?" spurgte Osborne. "Men måske talte han i vrede, det er nok muligt. Men jeg sikker på, at han er syg."

"Nej, mr. Osborne, således forholder det sig ikke. Jeg er selv tilbøjelig til at blive heftig, og er dog velsignet med så godt et helbred, nogen kan ønske sig i min alder. Desuden har Thomas godt af en straffeprædiken, det trænger han til engang imellem; men den bør komme fra rette sted, det vil sige fra mig, mr. Osborne. Jeg kender min stilling, mine pligter og rettigheder så godt som nogen, og det er min og ikke herrens pligt at tugte Thomas. Herren burde have sagt: 'Robinson, du må lade Thomas vide, at ilden er gået ud,' og så skulle han have fået sin

bekomst, som han forresten alligevel skal få. Men som jeg sagde før, jeg undskylder herre, som er syg på både sjæl og legeme; jeg har sagt dette længe til mig selv for ikke at sige op, som jeg ellers ville gøre under sådanne omstændigheder."

"Alt dette er dog virkelig noget nonsens, Robinson," sagde Osborne, træt af hushovmesterens omstændelige fortælling, som han kun havde skænket ringe opmærksomhed. "Hvad i alverden skulle det gøre af forskel, om fader taler til Dem eller til Thomas? Bring nu min kaffe ind i dagligstuen, og du skal ikke anstrenge dig for meget med den irettesættelse af Thomas."

Robinson forsvandt, noget fornærmet, fordi hans sorger blev kaldt for nonsens, og mens han skændte på Thomas, afbrød han sig undertiden med udbrud som: "Alting er forandret siden fruen døde. Det er intet under, at herren sørger, når jeg også savner hende, og det gør jeg ganske vist. Det var en dame, som altid viste den tilbørlige respekt for hushovmesterens stilling, og forstod, at man også kunne såre hans ære; hun ville sikkert ikke have kaldt den for nonsens, hverken hun eller mr. Roger. Han er en ung, munter gentleman, som ganske vist holder lidt for meget af at bringe smudsige, slimede dyr ind i huset, men han har altid et venligt ord for en mands sjælelige smerter. Han ville opmuntre herren og sørge for, at han ikke var så vanskelig og egensindig. Jeg ville ønske, mr. Roger var her, ville jeg."

Den stakkels squire, der havde lukket sig inde med sin sorg og sit slette humør i det skumle, triste arbejdsværelse, hvor han i den sidste tid havde tilbragt det meste af den tid, han var inden døre, gennemgik atter og atter sine bekymringer og sorger, indtil han blev så ør som et egern, der går rundt i et bur.

Han havde taget sine regnskabsbøger frem og havde givet sig til at summere nogle talrækker op, men hver gang, han kom til ende med det, kom han til et nyt resultat. Han kunne have grædt som et barn over disse tal. Træt og harmfuld lukkede han endelig sine bøger i og sagde:

"Jeg bliver gammel, og mit hoved er ikke mere så klart som tidligere. Det må vel være sorgen over hende, der har gjort mig svag. Jeg ved nok, at jeg aldrig har været noget lys; men hun havde dog ikke ringe tanker om mig – Gud velsigne hende! Hun tålte aldrig, at jeg sagde, at jeg var dum, men det lader dog nok til, at jeg er det alligevel. Osborne burde hjælpe mig her. Han har kostet penge nok til det; men i stedet for kommer han ned, klædt som en laps og uden at bekymre sig det ringeste om, hvorledes jeg skal kunne betale hans gæld. Gid jeg havde bedt ham om at tjene sit brød som danselærer," vedblev squiren med et trist smil ved sin egen vittighed, "han klæder sig da i alt fald ikke ulig sådan én. Og at man så ikke engang kan få at vide, hvad han har brugt de mange penge til! Hvem ved, om ikke også Roger en dag kommer anstigende med en sværm af kreditorer efter sig? Nej, det vil han ikke ... Roger kan ikke gøre det; gid han var her. Han er ikke ældste søn, men han nærer dog interesse for ejendommen; han ville gøre disse dræbende regnskaber op for mig. Gid Roger dog var her hos mig!"

23. Osborne Hamleys udsigter

Osborne var alene ved sin kop kaffe i dagligstuen, også han var på sin måde meget ulykkelig, som han stod der lænet mod kaminen og grundede over sin stilling. Han havde ikke noget bestemt begreb om, hvorledes det i grunden stod til med hans faders pengesager; squiren havde aldrig berørt dette emne for ham, uden når han var opbragt, og mange af hans hinanden modsigende ytringer i denne retning – som dog alle var begrundet på fakta – blev af sønnen udtydet som overdrivelser, der kun fremkaldtes af vreden og forresten savnede al grund. Men det var dog pinligt nok for et ungt menneske i Osbornes stilling mangen gang at se sig forhindret i sine tilbøjeligheder af mangel på en fempundsnote. Til det rigt forsynede, næsten overdådige bord i hjemmet ydedes de fleste bidrag fra selve ejendommen; i husholdningen var der derfor ingen tilsyneladende mangel, og så længe Osborne kunne holde sig hjemme, fattedes der ham intet. Men han havde en hustru langt borte, han ville så gerne se hende så ofte som muligt, og det nødvendiggjorde hyppige rejser. Hun, stakkels skabning, skulle jo også leve, og hvor skulle nu pengene komme fra til rejserne og Aimées underhold? Det var det, Osborne just grundede over. Mens han var ved universitetet, havde han regelmæssigt fået sine tre hundrede pund udbetalt som arving til Hamley, mens Roger måtte nøjes med hundrede pund mindre. Betalingen af disse årlige summer havde voldt squiren adskilligt hovedbrud, men han havde trøstet sig med, at det kun var en midlertidig

udgift, hvad der muligvis havde været uklogt af ham. Osborne skulle gøre undere, få udmærkelse og senere sit levebrød ved universitetet, gifte sig med en rig arving med at alenlangt stamtræ, leve med hende i nogle af godsets mange ubeboede værelser og hjælpe faderen med at bestyre det gods, som til sin tid skulle blive hans. Roger skulle tilslutte sig den gejstlige stand; den rolige, tungsindige Roger passede netop til den; men da han afslog at gå i kirkens tjeneste, fordi han foretrak et mere virksomt og afvekslende liv, kunne han blive hvad som helst; han var virksom og praktisk og passede derfor til alle de stillinger, som Osborne var udelukket fra på grund af sin ånd og sin forfinede smag. Det var i grunden heldigt, at Osborne var den ældste af dem, for han havde aldrig været i stand til at kæmpe sig igennem verden, og al tale om, at han skulle slå ind på en profession var det samme som at ville skære i marmor med en barberkniv.

Og nu var han så hjemme, men ville hellere være et andet sted; hans årpenge blev ham ikke mere udbetalt; at den i det hele taget var blevet betalt de sidste par skyldtes alene hans moders anstrengelser. Imidlertid var udbetalingerne nu ophørt, uden at dette var blevet nævnt hverken af fader eller søn, for penge var et ømt punkt for dem begge. Nu og da tilkastede squiren ham vistnok en tipundsnote eller så, men den undertrykte brummen, den blev givet med, og den fuldkomne uvished angående, hvornår han kunne vente disse penge, gjorde det umuligt at grunde nogen beregning på dem.

"Hvad i al verden skal jeg gøre for at sikre mig en fast indtægt?" tænkte Osborne, da han stod med ryggen til kaminen og stirrede på sin kaffekop, der hørte til det gamle, sjældne

porcelæn, som igennem generationer havde udgjort en prydelse for husholdningen. Det skulle vanskeligt være faldet nogen ind, at det elegante, unge menneske, der stod her mellem den yderste komfort og luksus, plagede sig med tanken om, hvorledes han skulle tjene sit udkomme, men det var dog således.

"Hvad kan jeg gøre for at sikre mig en indtægt? Det kan ikke blive ved at gå, som tilfældet nu er. Om jeg lod mig indskrive i Temple eller Lincoln's Inn, ville jeg dog savne et udkomme i de første tre år. Det ville være umuligt at komme ud af det med en sold som officer, om jeg valgte den vej, men jeg hader officersstanden. Der er ubehageligheder ved enhver profession; jeg kan ikke bekvemme mig til at vælge nogen. Måske jeg bedst af alt var skikket til teologien; men så at være tvunget til hver eneste uge at sætte sig ned og skrive prædikener, enten man har noget at sige eller ej, og efter al sandsynlighed at være tvunget til at færdes mellem folk, der i enhver henseende står under én, det var ikke til at udholde! Og dog, stakkels Aimée må have penge. Jeg kan ikke holde ud at sammenligne vore måltider her, der bugner af vildt og overflødighed i enhver retning, med Aimées ringe retter. Men hvad ville fader sige, hvis han hørte, at jeg havde ægtet en fransk? Som hans sind nu er, ville han gøre mig arveløs, om det er muligt, og omtale hende på måder, jeg ikke ville kunne tåle. Og så oven i købet en romersk katolik! Nå, jeg fortryder ikke, hvad jeg har gjort. Jeg ville gøre det igen. Havde endda moder levet og kunnet høre min historie og lære min Aimée at kende! Som sagerne nu står, må det forblive en hemmelighed. Men hvor skal jeg få penge – hvor skal jeg gå hen og tage dem?"

Han kom til at tænke på sine digte. Mon de ville kunne sælges og måske indbringe ham nogle penge? Han hentede dem fra sit værelse og satte sig ved kaminen med dem for at underkaste dem en kritisk revision, mens han forsøgte at se dem med publikums øjne. Han havde skiftet stil siden mrs. Hemans tid. Hans poetiske smag dannede sig let efter andres, og i den senere tid havde han antaget en populær sonet-digters facon. Han gennemlæste sine digte. De var så godt som en fremstilling af hans eget liv og mindede ham så ofte om hans unge kone:

"Til Aimée, som spadserer med et barn."

"Til Aimée, som synger ved sit arbejde."

"Til Aimée, der vender sig bort, da jeg fortæller hende om min kærlighed."

"Aimées tilståelse."

"Aimées fortvivlelse"

"Det fremmede land, hvor min Aimée bor."

"Vielsesringen."

"Hustruen."

Da han nåede til denne sidste sonet lagde han pakken fra sig og begyndte at tænke. "Hustruen." Ja, og en fransk hustru, som både var romersk katolsk og havde indtaget en tjenende stilling! Hun havde jo været guvernante. Og hans fader hadede de franske både i bred almindelighed og som individer betragtet – opfattede dem i almindelighed som rå og brutale røvere, der myrdede deres konge og begik alskens blodige afskyeligheder; som individer, fordi han forestillede sig dem som forskellige afarter af "Boney" – dvs. Napoleon – og de karikaturer af "Johnny Crapaud", som cirkulerede, dengang squiren var ung og modtagelig for indtryk.

Hvad angik den religion, mrs. Osborne Hamley bekendte sig til, ville den blotte omtale af have frembragt samme virkning på squiren som et rødt klæde på en gal tyr, hvilket Osborne udmærket var klar over.

Derpå tænkte han, at hvis Aimée havde haft det ubetalelige, velsignede helt at være født af engelske forældre i hjertet af England, og aldrig havde blot hørt om skriftefader, messe, pave eller Guy Fawkes, ja end ikke havde kastet et blik på ydersiden af et dissenter-kapel eller et katolsk kapel, men var født, døbt og opdraget i den engelske kirke, ville da alt dette kunne opveje den omstændighed, at hun havde været – hvad var det rette engelske ord for *bonne*? – en barnepige, der fik sin løn udbetalt kvartalsvis og fik sin the og sit sukker tildelt uge for uge, så at hans faders grundfæstede adelsstolthed ikke fik et sådant stød, at han næppe ville kunne udholde det?

"Når han blot kunne få hende at se!" tænkte Osborne. Men så ville han rigtignok også komme til at høre det forkvaklede engelsk, der klang så fortryllende i hendes mands ører, eftersom det var ved hjælp af det, hun havde tilstået ham sin trofaste kærlighed af hele sit franske hjerte; men den gamle squire hadede jo alt, hvad der var fremmed, og da især fransk. "Hun skulle blive sådan en lille god, elskelig datter for min fader, hun skulle udfylde den tomhed, der nu hersker i hans hus, når hun blot måtte være her, men det ville han jo aldrig tillade; og jeg skal ikke give ham nogen lejlighed til at behandle hende med foragt. Om jeg nu kaldte hende 'Lucy' i mine digte, og disse gjorde lykke, og alverden ville vide, hvem forfatteren var, og jeg da åbenbarede ham min hemmelighed … med lidt held kunne jeg gennemføre det; jeg tænker, han så ville spørge,

hvem Lucy var, og jeg ville så fortælle ham alt. Hvis – å, hvor jeg dog hader dette 'hvis'! Mit liv blev grundlagt på 'når', og så blev det til 'hvis'. Først hed det: 'Når Osborne får eksamen', så 'Hvis Osborne får eksamen', og så gik det hele skævt. Jeg sagde til Aimée: 'Når min moder ser dig', og nu hedder det: 'Hvis min fader så hende', og med særdeles lange udsigter til, at det nogensinde skulle ske."

Således forløb aftenen med drømme og planer for fremtiden, og resultatet blev, at Osborne besluttede at tilbyde en forlægger digtene, først og fremmest for at komme til penge, og dernæst gennem den mulige navnkundighed, han skimtede langt ude i det fjerne, at udrette underværker hos faderen.

Da Roger kom hjem, lod Osborne ikke en dag gå hen, før han havde meddelt ham sine planer. Han holdt aldrig længe noget hemmeligt for Roger; hans ikke lidet kvindagtige karakter bevirkede, at han altid længtes efter at kunne meddele sig til nogen og efter så megen deltagelse, han på nogen måde kunne fremkalde. Derimod havde Rogers mening og råd kun liden indflydelse på Osbornes handlinger; det vidste Roger også meget godt. Da derfor Osborne begyndte:

"Jeg ville så gerne høre din mening om en plan, jeg har fattet –" svarede Roger blot:

"Jeg har en gang hørt, at det var et princip hos hertugen af Wellington aldrig at give møget råd, uden han var vis på, at det ville blive benyttet; nu ved du jo godt selv, gamle dreng, at du alligevel ikke følger mit råd, når du har fået det."

"Ikke altid, det har du ret i; ikke, når det ikke stemmer med min egen anskuelse. Du tænkte naturligvis på, at jeg holder mit ægteskab hemmeligt, men du kender ikke så nøje som jeg alle

biomstændighederne, og du kan jo ikke vide, om de gør det nødvendigt. Du ved, at jeg alligevel ville have fortalt det, når der ikke var blevet en så skrækkelig alarm over min gæld, og moders sygdom og død også kom til. Og nu kan du ikke tænke dig, hvor fader er blevet forandret – hvor pirrelig han er blevet. Af os alle her er han dog værst mod mig."

"Stakkels fader!" sagde Roger; "jeg syntes nok, at han så så overordentlig forandret ud; han er blevet så mager og indfalden."

"Ja, det er jo i grunden ikke så underligt; han kommer ikke halvt så meget i det frie som tidligere. Han har givet alle de mænd, der arbejdede ved dræningen, afsked, mens han jo tidligere fandt så stor interesse i at følge deres arbejde. Nu vil han heller ikke ride ud mere, fordi hans hest kastede ham af forleden; nu har han altså to gamle heste stående til ingen verdens nytte, mens han stadig taler om de mange udgifter og alle de penge, der går med, og det var det, jeg egentlig ville tale med dig om. Jeg er i en forfærdelig trang til penge, derfor har jeg samlet mine digte – luget ud i dem, naturligvis, det vil sige gennemgået dem med et strengt kritisk blik, og jeg vil gerne vide, og du tror, Deighton ville udgive dem. Jeg vil bede dig bringe dem til ham i Cambridge og spørge ham. Du har jo allerede et navn der, og når du bringer dem, vil han i det mindste se på dem."

"Jeg skal gerne prøve," sagde Roger, "men jeg er bange for, at du ikke vil få meget for dem."

"Jeg venter heller ikke meget. Jeg er en begynder og må først have et navn, før der kan være tale om det. Kunne jeg blot få hundrede pund, ville jeg være tilfreds. Havde jeg dem, kunne

jeg begynde på et eller andet. Jeg kunne underholde mig selv og Aimée med mine skrifter, mens jeg studerede lovkyndighed, eller når galt skulle være, kunne vi vel også for hundrede pund nå til Australien."

"Australien! Hvad mon du ville der, Osborne? Og så at forlade fader! Gid du da aldrig må få de penge, hvis det er den brug, du vil gøre af dem. Det ville jo knuse vor faders hjerte."

"Engang måske, men nu ikke mere," sagde Osborne mørkt. "Han kan ikke tåle at se mig mere, han skyer mit selskab. Du vil selv snart se, at jeg ikke overdriver, når jeg siger, at jeg selv må tænke på at skaffe brødet til mig og min kone."

Det varede heller ikke længe, inden Roger så det. Hans fader havde vænnet sig til at iagttage en dyb tavshed ved bordet, noget, som Osborne, der selv havde nok at tænke på, ikke havde søgt at forandre. Fader og søn udvekslede de få ytringer, omstændighederne fordrede, høfligt nok; men det var en lettelse for dem begge, når de kunne skilles – faderen for at ruge over sin sorg og sin modgang, som var virkelig og dyb nok, og den uret, hans søn havde tilføjet ham, og som han betydeligt overdrev, da han var uvidende om de skridt, Osborne i virkeligheden havde gjort for at rejse penge. Pengeudlånerne havde ganske vist anstillet beregninger med hensyn til squirens liv og død, førend de udlånte deres penge, men Osborne selv havde jo kun haft for øje, hvorledes han hurtigt og lettest skulle komme til de nødvendige penge til at klare sin gæld i Cambridge og blive i stand til at følge Aimée til hendes hjem i Elsass, hvor deres officielle giftermål skulle finde sted. Roger havde endnu slet ikke set sin broders kone, og Osborne havde først vist ham sin fulde fortrolighed i dette anliggende, efter at

alt det var afgjort, hvori hans råd kunne have været til nogen nytte.

Og nu, da de var nødt til at være adskilte, vendte hele Osbornes tanke sig til den lille hustru, som tilbragte sine ensomme dage i en forpagtergård, ventende på, at hendes brudgom atter skulle besøge hende. Det var under disse omstændigheder ikke så forunderligt, at han forsømte sin fader, men det var derfor ikke mindre sørgeligt og følgerne af det ikke mindre beklagelsesværdige.

"Må jeg komme ind og ryge en pibe hos Dem, sir?" sagde Roger den første aften, han var hjemme, idet han bankede på døren til faderens arbejdsværelse.

"Den vil ikke smage dig," svarede squiren og holdt på døren, men tilføjede dog i en venlig tone: "Den tobak, jeg bruger, er ikke for unge mennesker. Gå hellere ind og ryg en cigar hos Osborne."

"Nej, jeg vil hellere være lidt hos Dem, jeg kan desuden nok tåle rigtig stærk tobak."

Roger stødte sagte døren op uden modstand og trådte ind.

"Dine klæder vil komme til at lugte af tobak, det er sikkert. Så kommer du til at låne Osbornes lugteflasker for at blive pæn igen," sagde squiren og rakte ham en lille kort pibe med ravspids.

"Nej, fader, giv mig dog ikke det dukkehoved, lad mig få en af Deres egne lange piber."

Squiren følte en indre glæde, skønt han ikke viste det. Han sagde kun:

"Osborne bragte den med, da han for tre år siden kom tilbage fra Tyskland."

De røg nu begge nogen tid i tavshed. Sønnens frivillige selskab glædede squiren særdeles meget, selv om han ikke ytrede et eneste ord. Tavsheden blev først brudt af den gamle squire; hans ytring viste den retning, hans tanker havde taget; hans ord var i virkeligheden altid et gennemsigtigt medium, gennem hvilket enhver kunne læse hans inderste tanker.

"Der kommer og går dog en god del af menneskets liv i tre år – det har i det mindste jeg fået at vide."

Store røgskyer vældede atter ud af hans pibe. Mens Roger tænkte over, hvilket svar han skulle give på denne uigendrivelige sandhed, tog squiren atter ordet:

"Jeg husker, at jeg, dengang der var alt det spektakel om prinsen af Wales og regentskabet, læste et eller andet sted – jeg tror, det var i en avis – at fyrster aldrig stod på nogen god fod med deres tilkommende arvinger og efterfølgere. Osborne var den gang en ganske lille fyr; han plejede at ride ud med mig på Hvide Surrey; du husker vel ikke længere den pony, som vi kaldte Hvide Surrey?"

"Jo, den husker jeg godt; jeg anså den for en meget stor hest på den tid."

"Ja, det var, fordi du selv var så lille. Jeg havde den gang syv heste i stalden foruden arbejdshestene. Da kendte jeg ikke noget til bekymringer, undtagen – *hun* var altid så svagelig, som du ved. Hvad var Osborne ikke for en smuk dreng dengang! Han var altid klædt i sort fløjl – det var måske nok lidt naragtigt, men således syntes hun jo bedst om det, og så var det vist også rigtigt, det er jeg vis på. Han er endnu et kønt menneske, men solskinnet i øjet, det er borte."

"Han tager sig det meget nær med disse penge og de bekymringer, han har voldt Dem," sagde Roger i den forvisning, at hans broder måtte nære sådanne følelser.

"Han? Mej, nej!" sagde squiren og stødte piben så hårdt mod bordet, at hovedet sprang i lutter stumper. "Så, se nu der! Men det er ligegyldigt. Nej, Roger, ikke han, tro mig. Han tager sig ikke en smule gæld så nær. Det er jo let nok at få penge hos ågerkarlene, når man er ældste søn og arving. De spørger kun: 'Hvor gammel er Deres fader, er han apoplektisk eller sådan noget?' og så er den sag afgjort. Så kommer de og undersøger ejendommen og taler ringeagtende om landet og skoven. – Nå, lad os ikke tale mere om ham, Roger, det er jo til ingen nytte, han og jeg stemmer nu ikke mere overens, og det forekommer mig undertiden, som om kun den almægtige Gud kunne bringe os sammen igen. Det er dog især tanken om den sorg, han gjorde hende, da det var på det yderste, som gør mig så bitter imod ham. Og dog ligger der så meget godt i ham! Og han er så begavet og letfattende, når han blot vil anvende, hvad han har. Du, Roger, var derimod altid så langsom af dig, det plejede alle dine lærere at sige."

Roger smålo.

"Ja, jeg fik såmænd også mangt et øgenavn i skolen for mit tykke hoved," sagde han.

"Bryd dig blot ikke om det," sagde squiren trøstende. "Jeg gør det ganske bestemt ikke. Hvis du var lige så vel udrustet som Osborne, tænkte du måske også kun på at læse og skrive og ville finde det kedsommeligt at sidde her og holde din gamle, klodsede fader med selskab. – De har dog vist rigtig høje tanker om dig ved universitetet," vedblev han efter en pause, "siden du

har opnået den fine seniorværdighed; jeg havde næsten ganske glemt det – den nyhed indtraf på en så sørgelig tid."

"Ja, vistnok! De er altid stolte i Cambridge over deres senior for året. Til næste år må jeg takke af."

Squiren sad og stirrede ind i emmerne i kaminen med det ubrugelige piberør i hånden. Til sidst udbrød han halvsagte, som om han ikke mere erindrede, at der var andre til stede:

"Jeg plejede at skrive til hende, når hun var taget til London, og fortælle hende, hvad nyt der var passeret herhjemme. Nu vil intet brev mere komme til hende! Hun vil ikke mere få noget at vide!"

Roger sprang op.

"Hvor er tobakskassen, fader? Lad mig stoppe Dem en anden pibe!"

Da han havde gjort dette, bøjede han sig over sin fader og kyssede ham let på kinden.

Squiren rystede på hovedet.

"Du er først lige kommet hjem, min dreng. Du ved ikke, hvorledes jeg nu er blevet! Spørg Robinson – du skal ikke spørge Osborne, han bør beholde sin mening om det for sig selv – men enhver af tjenestefolkene vil sige dig, at jeg ikke mere er den samme som før. Jeg plejede tidligere at blive anset for en god herre, men det er nu forbi! Osborne var engang en lille dreng, og hun var engang i live … og jeg var en god husbond … ja! det er nu alt sammen forbi."

Han tog sin pibe og begyndte at ryge på ny, og efter nogle øjeblikkes tavshed begyndte Roger en lang historie om de uheld, der var tilstødt en student på en jagttur, som han

beskrev med et sådant lune, at squiren flere gange brød ud i en hjertelig latter.

Da de skiltes for at gå til hvile, sagde han til Roger:

"Vi har haft en rigtig behagelig aften – i det mindste jeg da. Du har måske kedet dig, jeg er kun en dårlig selskabsmand nu; det ved jeg meget vel."

"Jeg kan ikke huske, hvornår jeg sidst tilbragte en behageligere aften, fader," sagde Roger. Og det var den fulde sandhed, skønt han ikke gjorde sig regnskab for, hvorfor han var så tilfreds.

24. Mrs. Gibsons lille, rolige middag

Det i forrige kapitel meddelte havde fundet sted, før Roger traf sammen med Molly og Cynthia hos de gamle Browninger og før den lille middag, der så længe havde spøgt i mrs. Gibsons hjerne.

Hun havde ladet sig det være magtpåliggende at gøre denne sammenkomst så behagelig som muligt for de to unge herrer fra Hamley, og det lykkedes hende også til fulde. Mr. Gibson syntes godt om de unge mennesker, og mod de personer, som han godt kunne lide, kunne han være særdeles elskværdig. Mrs. Gibson modtog dem på en virkelig hjertelig måde – og hos en værtinde er hjertelighed en kåbe, der kan dække mangen anden brøst. Cynthia og Molly tog sig så godt ud som muligt, og det var alt det, mrs. Gibson fordrede af dem, da hun selv var villig nok til at tage sin fulde del i at underholde de fremmede. Dette havde naturligvis nærmest hensyn til Osborne, og en god stund førte de to en livlig samtale med al den lethed og alle de hverdagsfraser, der hører med til "en dannet konversation". Roger, hvis pligt det havde været af underholde de unge damer, var aldeles optaget af, hvad mr. Gibson fortalte ham om en afhandling om komparativ knoglebygningslære, der havde stået i et fremmed tidsskrift, som lord Hollingford plejede at sende sin ven, landsbylægen. Af og til greb han dog sin opmærksomhed i at være på vandring og navnlig at hendrages

til Cynthia, som sad mellem hans broder og mr. Gibson. Hun lyttede ikke specielt til noget af det, der ytredes omkring hende; hendes øjne var fæstet på dugen, mens hun smuldrede et lille stykke brød, og hendes smukke, lange øjenhår aftegnedes tydeligt på den yndige kinds gennemsigtige teint. Hendes tanker var langt borte, mens derimod Molly af al kraft stræbte at forstå, hvad der taltes om. Pludselig så Cynthia op og greb Roger i et blik, der var så fuldt af uforstilt beundring for hende, at hun ikke kunne undlade at lægge mærke til det. Hun rødmede lidt; men efter at den første forvirring var ovre, var hun straks rede til et angreb, egentlig mest for at bortlede hans tanker fra den forlegenhed, han synligt følte ved at være blevet grebet på fersk gerning.

"De har ganske ret," sagde hun til ham, "jeg var ikke meget opmærksom. Som De ser, kender jeg aldeles ikke noget til videnskaben. Men De behøver virkelig ikke derfor at se så strengt på mig, selv om jeg virkelig er en hel del enfoldig."

"Jeg vidste ikke – det var virkelig ikke min mening at se streng ud," svarede han, lidt uvis om, hvad han skulle sige.

"Cynthia er slet ikke så enfoldig," sagde mrs. Gibson, der nærede en evig frygt for, at hendes datters ytringer skulle blive taget for alvor. "Men jeg har altid lagt mærke til, at nogle har talent for ét, andre for et andet. Cynthias talent går nu ikke i retning af videnskaberne og dyberegående studier. Husker du, kære, hvilken vanskelighed jeg havde med at lære dig brugen af en globus?"

"Særdeles godt; jeg kender såmænd heller ikke forskel mellem længde og bredde nu, og jeg nærer også en vis tvivl om,

hvorledes man i grunden skal skelne mellem perpendikulær og horisontal."

"Og dog kan jeg forsikre Dem," vedblev hendes moder, nærmest henvendt til Osborne, "at hun har en forbavsende hukommelse, når talen er om poesi. Jeg har hørt hende fremsige udenad *Fangen på Chillon* fra ende til anden."

"Det må have været kedeligt nok at skulle høre på," sagde mr. Gibson smilende til Cynthia, som gav ham et af sine klare, lysende blikke som tegn på gensidig forståelse.

"Ja, mr. Gibson, jeg har for længe siden gjort den erfaring, at De ikke har megen sans for poesi; og Molly er Dem såmænd fuldkommen op ad dage. Hun læser kun lutter dybsindige bøger; hun bliver også nok en rigtig blåstrømpe, inden vi ser os for."

"Moder," sagde Molly rødmende, "du troede, at det var en dybsindig bog, fordi der var nogle afbildninger i den af forskellige biceller. Der var aldeles ikke noget dybsindigt i den; men den var meget interessant."

"Lige meget, Molly," sagde Osborne. "Jeg bøjer mig for blåstrømperne."

"Og jeg opponerer mod, hvad der netop blev sagt," sagde Roger. "Bogen var ikke dybsindig, *ergo* var den meget interessant, men en bog kan jo dog godt på samme tid være både dybsindig og interessant."

"O, hvis De vil begynde at tale logik og bruge latinske ord, så er det nok bedst, vi trækker os tilbage," sagde mrs. Gibson.

"Lad os ikke flygte, som om vi var slået af marken, moder," sagde Cynthia. "Det kan godt være, at det var logik, mr. Roger Hamley netop talte, men jeg for min part forstod det alligevel

særdeles godt. Jeg har læst nogle af Mollys bøger, og enten de nu var dybsindige eller ej, fandt jeg dem dog meget interessante – mere end jeg nu ville finde *Fangen på Chillon*, som jeg da for øvrigt også har lagt til side nu."

"Hvor kunne du dog sige sådan noget snak, Cynthia?" sagde mrs. Gibson, da de unge piger fulgte hende ovenpå, "du ved jo meget godt, at du ikke er enfoldig. Når alt kommer til alt, er det meget godt ikke at være en blåstrømpe, da de fine folk aldrig synes om den slags skabninger, men at gøre sig selv svagere, end man er, og modsige alt, hvad jeg sagde om din smag for Byron og digtekunst og digtere – og det oven i købet lige overfor Osborne Hamley!"

Mrs. Gibsons stemme var ikke fri for at dirre en smule af harme.

"Men moder," svarede Cynthia, "enten er jeg enfoldig, eller jeg er det ikke. Hvis jeg er det, havde jeg jo ret i at tilstå det, og hvis jeg ikke er det, så er han en tosse, hvis han ikke mærkede, at jeg spøgte."

"Nå således," sagde mrs. Gibson, der ikke var rigtigt med og øjensynlig ventede en nærmere forklaring.

"Og hvis han er en tosse, så er det jo ligegyldigt, hvilke tanker han nærer om mig. Så, hvordan vi end vender og drejer sagen, bliver den dog aldeles betydningsløs."

"Jeg forstår mig vinkelig aldeles ikke på din snak, barn. Molly er alene mere værd end tyve af dine lige."

"Det er jeg aldeles enig med dig i, moder," sagde Cynthia og rakte Molly hånden.

"Ja, men det burde ikke være tilfældet," svarede mrs. Gibson endnu lidt opbragt. "Tænk på de fordele, du har haft forud for

hende."

"Jeg tror også, at jeg hellere ville være et tossehoved end en blåstrømpe," sagde Molly, som var blevet stødt over dette udtryk og endnu ikke havde fået det ud af hovedet.

"Stille, der kommer de. Jeg hørte spisestuedøren gå! Det har aldrig været min mening, at du var en blåstrømpe, Molly, så du behøver virkelig ikke at se så bedrøvet ud. – Men kæreste Cynthia, hvor har du dog fået de dejlige blomster? Det er jo anemoner? De passer så udmærket til din teint."

"Nå, Molly, se nu ikke så alvorlig og tankefuld ud," sagde Cynthia. "Ser du ikke, at moder vil have, at vi skal være rigtig elskværdige og smile pænt."

Mr. Gibson måtte nødvendigvis ud til nogle sygebesøg, og de unge herrer var inderligt glade over at få lov til at slippe op i den hyggelige dagligstue; i kaminen brændte der en livlig ild, rundt om hvilken de magelige lænestole var placeret; disse var allerede for en del optaget af den venlige værtinde og de indtagende, behagelige unge piger.

Roger nærmede sig straks det hjørne, hvor Cynthia sad og legede med en stor vifte.

"Der skal nok snart være et velgørenhedsbal i Hollingford, ikke sandt?" spurgte han.

"Jo, tirsdagen efter påske," svarede hun.

"Skal De med? Ja, det behøver jeg vel i grunden ikke at spørge om."

"Ja, moder tager derhen med Molly og mig."

"Det vil vist more Dem begge meget – at tage sammen derhen, mener jeg."

For første gang under den lille samtale så hun op på ham, og uforstilt glæde lyste ud af hendes øjne, da hun sagde:

"Ja, det er netop det behagelige, at vi skal følges ad derhen. Det ville blive alt for kedeligt, hvis hun ikke var med."

"De holder altså meget af hende?" spurgte han.

"Jeg havde aldrig troet, at jeg kunne komme til at synes så godt om nogen – om nogen ung pige, mener jeg."

Dette blev sagt på en aldeles ukunstlet, ligefrem måde og optaget på samme måde. Han lænede sig lidt hen imod hende og sænkede stemmen, da han sagde:

"Jeg har sådan længtes efter at høre dette, og det glæder mig ret at høre. Jeg havde ofte tænkt på, hvorledes De ville komme ud af det med hinanden."

"Har De det?" sagde hun og så atter op. "I Cambridge? De må holde meget af Molly!"

"Ja, det gør jeg også. Hun har været så længe hos os og tilmed under sådanne forhold, at jeg betragter hende næsten som en søster."

"Hun holder også meget af Dem og Deres familie. Hun har talt så meget om Dem, at det næsten forekommer mig, at jeg selv har kendt Dem i mange år."

"Jeg kendte kun så lidt til Dem, så det må ikke undre Dem, at jeg var noget ængstelig. Men så snart jeg fik Dem at se, vidste jeg, at det var unødvendigt, og jeg må tilstå, at det glædede mig meget."

"Cynthia," sagde mrs. Gibson, som nu syntes, at den yngre søn havde fået, hvad der tilkom ham af fortrolig samtale, "kom her hen og syng den lille franske sang, du ved nok, for mr. Osborne."

"Hvilken mener du, moder? '*Tu t'en repentiras, Colin*'?"

"Ja; det er sådan en lille køn, spøgefuld advarsel for unge mænd," sagde mrs. Gibson og smilede til Osborne. Den har til omkvæd:

Du vil fortryde det, Colin,
du vil fortryde det;
thi om du ta'er en viv, Colin,
du vil fortryde det.

"Denne advarsel kan vistnok være ganske på rette sted, når der er tale om en fransk hustru," vedblev mrs. Gibson; "men jeg tvivler på, at den ville passe på en englænder, som kun tænker på en engelsk hustru."

Valget af denne sang var visselig så meget *mal-à-propos*, som det kunne være, men det kunne mrs. Gibson jo ikke vide. Osborne og Roger, som gættede hinandens tanker, var meget forlegne, og Molly var så forvirret, som om det havde været hende selv, der var hemmeligt gift.

Cynthia sang imidlertid den muntre sang til ende, og hendes moder smilede dertil, aldeles uvidende om, at der kunne ligge nogen hentydning i den til nogen af de tilstedeværende. Osborne havde uvilkårligt stillet sig bag Cynthias stol for at være rede til at vende bladet for hende, hvis det var nødvendigt. Han stod med hænderne i lommerne og øjnene fæstet på hendes kvikke, små fingre, men hans pande rynkedes ved de muntre ord, hun sang så smukt.

Roger så også alvorlig ud, men tog sig dog ikke situationen så nær som broderen; anderledes forholdt det sig derimod med Molly, som rødmede dybt og i sin forlegenhed hverken turde se

på den ene eller den anden. Roger satte sig hen til hende og sagde halvsagte:

"Den advarsel kommer noget sent, ikke sandt?"

Molly så op, da kan lænede sig hen imod hende, og sagde lige så sagte:

"Det gør mig virkelig ondt."

"Det skal det såmænd ikke, han vil snart have glemt det; og den mand, der sætter sig selv i en falsk stilling, må også bære følgerne af det."

Molly vidste ikke, hvad hun skulle svare på dette; hun slog øjnene ned og iagttog en forlegen tavshed. Imidlertid kunne hun dog ikke undlade at bemærke, at Roger ikke forandrede sin stilling og ikke tog hånden bort fra ryggen af hendes stol, og drevet af nysgerrighed efter at erfare grunden hertil, så hun til sidst op på ham og bemærkede, at han ufravendt stirrede på de to ved pianoet. Osborne talte ivrigt til Cynthia, hvis milde, udtryksfulde øjne var fæstet på ham, mens den nydelige lille mund halvt åbnedes, som om den kun ventede på, at han skulle høre op at tale, for at fremkomme med et svar.

"De taler om Frankrig," sagde Roger til svar på Mollys uudtalte spørgsmål. "Osborne er jo meget godt kendt der, og miss Kirkpatrick har gået i skole derovre. Det synes at interessere dem meget; skal vi ikke gå nærmere og høre, hvad de taler om?"

Det var ganske vist meget høfligt af ham at fremsætte denne opfordring, før han forlod hende, men Molly syntes dog, at det ville have været endnu høfligere, om han havde afventet hendes svar. I stedet for at gøre dette, gik Roger imidlertid hen til pianoet, og idet han lænede sig til det, syntes han at tage del i

den lette, muntre samtale, mens han på samme tid så ofte, han turde vove det, frydede sine øjne ved beskuelsen af Cynthias yndige træk.

Molly var ikke langt fra at briste i gråd; for et øjeblik siden havde han siddet og talt så fortroligt med hende, og nu syntes han næsten at have glemt, at hun eksisterede. Hun fandt dog på samme tid, at det var uret af hende at tage sig det nær, og kaldte sig i sit stille sind egoistisk, ond og "skinsyg på Cynthia", men det hjalp alt sammen intet, hendes slette lune forjagedes dog ikke derved.

Mrs. Gibson brød nu ind i begivenhedernes gang. Hun havde hidtil været aldeles optaget af at tælle stingene i sit broderi og havde således ikke haft lejlighed til at varetage sine andre pligter, hvoraf en af de væsentligste i hendes øjne var at vise sig som en upartisk stedmoder. Cynthia havde spillet og sunget; nu skulle også Molly vise sine talenter. Cynthia spillede og sang let og yndefuldt, men alt andet end korrekt, men hun var selv så indtagende, at ingen andre end ægte musikere lagde mærke til falske eller oversprungne toner, når hun spillede. Molly havde derimod et udmærket øre, og både af tilbøjelighed og samvittighedsfuldhed kunne hun gerne spille en vanskelig passage tyve gange igennem, indtil vanskelighederne var besejret. Men hun holdt ikke meget af at spille i selskab, og når hun blev tvunget til at gøre det, spillede hun tungt og længtes blot efter at blive færdig.

"Nu må du spille lidt, Molly," sagde mrs. Gibson, "lad os høre lidt af Kalkbrenner, kære barn."

Molly så bønfaldende hen til sin stedmoder, men det bragte hende kun en fornyet opfordring, der næsten lignede en

befaling.

"Lad os nu ikke vente, kære. Du spiller det måske ikke ganske korrekt, jeg ved nok, at du er lidt bange af dig, men her er du jo kun mellem venner."

Den lille gruppe ved pianoet gav plads for Molly, som beredte sig på at lystre ordre.

"Jeg beder Dem, stå ikke der," sagde hun til Osborne, som stod bagved hendes stol for at vende bladet for hende; "jeg kan meget godt vende bladet selv. Hvis De blot vil tale lidt med de andre og ikke bryde Dem om, hvad jeg spiller."

Osborne blev dog stående, hvor han var, og gav hende det ringe bifald, som hun høstede; for mrs. Gibson, som var blevet træt af at tælle stingene i sit mønster, var blideligt sovet ind i sit magelige sofahjørne ved kaminen, og Roger, som først for at føje Molly begyndte at tale med Cynthia, fandt snart sin *tête-à-tête* med denne så behagelig, at Molly mere end en gang kom ud af takten for at opfange et glimt af Cynthia, der sad ved sit arbejde, og Roger, der begærligt lyttede til de sagte svar, som hun gav på, hvad han sagde til hende.

"Så, nu er det gjort," sagde Molly, idet hun hurtigt rejste sig efter at være kommet til ende med de atten kedelige sider, "og jeg tror, at jeg aldrig sætter mig til pianoet mere!"

Osborne lo ad hendes heftighed. Cynthia ledede samtalen over på almindelige emner, og mrs. Gibson vågnede op med smag, som hun gjorde alting, og det lykkedes hende at glide ind i den almindelige samtale med en sådan lethed, af man næsten ikke lagde mærke til, at hun havde sovet.

25. Der kommer liv i Hollingford

Hele byen Hollingford havde en følelse af, at der var meget at gøre før påske dette år. Først var der selve påskehøjtiden, og ved den lejlighed var det en æressag for byens damer at vise sig i noget nyt, enten i den ene eller anden retning, og modehandlerinden miss Rose havde også altid fuldt op at bestille på den tid. Men nu kom der i år oven i købet forberedelserne til velgørenhedsballet. Ashcombe, Hollingford og Coneham var tre nabobyer af omtrent samme størrelse, der lå i hvert sit hjørne af en trekant. I lighed med, hvad der fandt sted i større stæder, var disse tre byer blevet enige om hvert år at afholde et bal i en af dem til fordel for det fælles amtssygehus; i år var det Hollingfords tur.

Tiden egnede sig for gæstfrihed; ethvert hus, som mente at være noget, var så optaget, som det kunne blive, og alle vogne var optaget flere måneder forud.

Hvis mrs. Gibson havde kunnet indbyde Osborne, eller i mangel af denne, Roger Hamley til at følges med dem og blive natten over i deres hus, eller hvis hun havde kunnet få fingre i en eller anden ung herre af en af egnens gode familier, hvem en sådan indbydelse ville have været velkommen, havde hun inderlig gerne omdannet sit boudoir til gæsteværelse, sådan som det også tidligere havde været. Men hun ville ikke have gjort sig så megen ulejlighed for at lyksaliggøre nogen af de

forpjuskede små fruentimmer, som havde været hende veninder i Ashcombe. For mr. Preston havde hun sikkert gerne rømmet pladsen i betragtning af, at han var en køn ung mand i gode omstændigheder, og desuden en udmærket danser. Men mr. Preston kunne anskues fra flere forskellige synspunkter. Mr. Gibson, som i grunden gerne ville have gengældt mr. Preston den gæstfrihed, denne havde vist ham ved hans bryllup, nærede en instinktiv modvilje mod manden, som hverken ønsket om at kunne indfri en forpligtelse eller den mere agtværdige tilbøjelighed til at vise sig gæstfri kunne overvinde. Mrs. Gibson havde godt nok på egne vegne nogle klagepunkter mod ham, men det var lang tid siden, hun havde huset ligefrem bitre følelser eller noget ønske om hævn, imod ham. Hun var snarere lidt bange for mr. Preston, samtidig med at hun beundrede manden. Det ville desuden, sagde hun, være en smule ubehageligt at ankomme til et bal uden ledsagelse af nogen herre, og mr. Gibson kunne man jo næppe regne med. Når alt kom til alt, så var mrs. Gibson dels af sidstnævnte årsag og dels fordi forsonlighed stedse var hendes politik, ikke utilbøjelig til at indbyde mr. Preston til at være deres gæst. Men så snart Cynthia hørte, at denne sag blev drøftet – det vil sige, blev drøftet i mr. Gibsons fraværelse – erklærede hun rent ud, at hvis mr. Preston skulle besøge dem i denne anledning, så ville i det mindste hun udeblive fra ballet. Hun udtalte sig hverken med heftighed eller vrede, men med en sådan rolig bestemthed, at Molly så forbavset op på hende. Hun så, at Cynthia holdt blikket fast rettet på sit broderi, og at hun ikke havde noget ønske om at møde nogens blik, endsige forklare sig nærmere. Også mrs. Gibson så noget forbløffet ud, og lod til et par gange

at ville stille den unge pige nogle spørgsmål, men blev ikke fuldt så vred, som man kunne have ventet. Hun kastede nogle stjålne blikke på Cynthia, og efter nogle øjeblikkes tavshed bemærkede hun, at hun nok alligevel ikke kunne opgive sit boudoir, og at det vist ikke var værd at tale mere om det, og der kom ingen fremmede i huset dette år; hun beklagede dog flere gange senere i fremmedes påhør, at man ikke havde kunnet vise den fornødne gæstfrihed, men tilføjede, at hun håbede, de ville kunne blive i stand til at bygge til huset inden de tre år til næste bal i Hollingford var gået.

En anden grund til en usædvanlig livlighed i Hollingford denne påske var, at grevefamilien ventedes tilbage til Towers efter dens usædvanlig lange fraværelse. Man kunne se mr. Sheepshanks på sin gamle kleppert trave gennem byen og uddele ordrer til lydige murere, gibsere og glarmestre, som skulle sørge for, at ethvert hus, der tilhørte mylord, blev fuldstændig istandsat, i det mindste hvad det ydre angik. Lord Cumnor ejede den største del af byen; og de beboere, der var selvejere, blev ved eksemplet opmuntret til også at pynte på deres ejendomme for ikke at skille sig ud; man så derfor overalt stilladser og stiger udenfor husene til stor ulejlighed for de små damer, der trippede omkring for at gøre deres indkøb i butikkerne, idet de efter en mode, som nu ganske er ude af brug, samlede deres klæder op i en bunke bagpå. Man kunne også se hushovmesteren og husholdersken fra Towers besøge en mængde butikker og af og til dvæle noget længere hos en eller anden købmand, de specielt yndede, for at nyde de ivrigt tilbudte forfriskninger.

Dagen efter, at familien på Towers var kommet tilbage, aflagde lady Harriet et besøg hos sin fordums guvernante. Molly og Cynthia var ikke hjemme, da hun kom; de var ude at besørge nogle ærinder for mrs. Gibson, som havde haft en anelse om, at lady Harriet ville komme netop på den tid, da det virkelig blev tilfældet, og ikke havde noget imod at tale med Hendes Herlighed, uden at nogen af hendes familie var til stede til at gøre bemærkninger over, hvad hun sagde.

Mrs. Gibson bragte ikke Molly den hilsen, som lady Harriet havde efterladt til hende; derimod meddelte hun med største liv og interesse forskellige nyheder, der vedrørte Towers.

Hertuginden af Monteith og hendes datter, lady Alice, ville komme til Towers, når ballet skulle være, og overvære dette, og de Monteithske diamanter var meget berømte. Det var nummer ét. Dernæst ville der komme en stor mængde herrer, både englændere og franske, til Towers. Denne nyhed havde nu vistnok været den vigtigste, hvis der havde været nogen rimelighed for, at disse herrer havde været dansende medlemmer af samfundet og altså mulige kavalerer ved det forestående bal, men lady Harriet havde talt om dem som lord Hollingfords venner; de var derfor efter al sandsynlighed kun unyttige lærde mennesker, som der ikke var megen morskab ved. Endelig havde mrs. Gibson fået en indbydelse til at komme til Towers den følgende dag til frokost; lady Cumnor havde selv skrevet en lille billet, hvori det hed, at hvis mrs. Gibson selv kunne skaffe sig befordring til Towers, skulle en af gårdens vogne bringe hende hjem igen henad eftermiddagen.

"Den kære grevinde!" ytrede mrs. Gibson stille hen for sig lidt efter, at nyhederne var blevet meddelt.

Hele den øvrige del af dagen var der udbredt en vis aristokratisk duft over hendes samtale. En af de få bøger, som hun havde medbragt til mr. Gibsons hus, var indbundet i rødt, og i den studerede hun nu et parti med overskriften "Monteith, hertug af, Adolphus George", indtil hun var fuldstændig inde i hele hertugindens slægtsfortegnelse og sandsynlige interesser. Mr. Gibson spidsede sin mund til en sagte munter fløjten, da han kom hjem om aftenen og fandt sig midt inde i denne Towers-atmosfære. Molly mærkede dog godt den skygge af utilfredshed, der umiskendeligt skinnede igennem hans tilsyneladende munterhed; hun begyndte at se den oftere, end hun syntes om, ikke fordi hun ræsonnerede over den eller søgte kilden til den, men hun kunne ikke lade være at føle sig beklemt, når hun så, at faderen var misfornøjet.

Der blev naturligvis bestilt en vogn til at køre mrs. Gibson til Towers. Tidligt om eftermiddagen kom hun atter tilbage. Hvis hun var blevet skuffet i sine forventninger med hensyn til sammenkomsten med grevinden, lod hun sig i det mindste slet ikke mærke med det og omtalte ikke med et ord det faktum, at hun, da hun kom til Towers, måtte vente en halv time i lady Cumnors dagligstue uden andet selskab end hendes gamle veninde mrs. Bradley, indtil endelig lady Harriet viste sig.

"Men kæreste Clare! sidder De her alene? Ved moder, at De er kommet?"

Efter nogle få lignende venlige ytringer ilede hun bort for at søge grevinden, som meget vel vidste, at mrs. Gibson var kommet, men som tillige var alt for optaget af at lade hertuginden drage fordel af hendes rige erfaring, hvad brudeudstyr angik, til at hun i mindste måde skulle bekymre

sig om, hvor lang tid mrs. Gibson havde tilbragt med at vente. Ved frokosten blev denne ikke lidet stødt over den iver, hvormed mylord uophørligt bad hende endelig tage for sig af retterne, det måtte jo nu være den tid, da hun plejede at spise til middag. Forgæves tilkendegav hun med sin bløde, sagte stemme, at hun aldrig kunne nyde meget midt på dagen, hun spiste næsten aldrig frokost; det var til ingen nytte, der var ingen, som hørte det. Nu kunne altså hertuginden rejse sin vej med den tanke, at Hollingford-doktorens kone spiste tidligt til middag, det vil sige, hvis Hendes Nåde i det hele taget nedlod sig til at tænke på denne genstand, hvilket rigtignok forudsatte, at hun var vidende om, at der fandtes en doktor i Hollingford, at han havde en kone, og at denne kone var den nette, elegante, omend lidt falmede dame, som netop sendte sin tallerken urørt bort – skønt hun så inderligt længtes efter at nyde dens indhold, da hun i virkeligheden var meget sulten efter køreturen og den ensomme ventetime.

Efter frokosten kom endelig den længselsfuldt ventede samtale med lady Cumnor alene; den førtes omtrent på følgende måde:

"Nå, Clare, det glæder mig virkelig at se Dem igen. Der var såmænd en tid, da jeg troede, at jeg aldrig skulle komme tilbage til Towers mere, men det slog dog ikke til. Der var en rigtig dygtig læge i Bath – en doktor Snape – han kurerede mig til sidst aldeles. Jeg tror virkelig, jeg sender bud efter ham, hvis jeg nogensinde igen skulle blive syg; det er så sjældent, man finder sådan en rigtig dygtig læge. Men det er jo sandt, jeg glemmer altid, at De har ægtet mr. Gibson – han er jo naturligvis også en meget dygtig mand, det skal jeg aldrig nægte. (Vognen om ti

minutter, Brown, og lad Bradley bringe mit overtøj herned.) Hvad var det nu, vi talte om? Nå, det var Deres steddatter; hvorledes kommer De ud af det med hende? Hun forekom mig at være meget egensindig, den unge dame. Jeg havde et brev, jeg skulle have med til byen, jeg kan ikke begribe, hvor jeg dog kan have lagt det. O, hjælp mig at søge efter det, så er De en rar kone. O, spring op i mit værelse og se, om Brown ikke kan finde det, det var virkelig meget vigtigt."

Mrs. Gibson gik, om end just ikke med nogen god vilje; der var så mange ting, hun så gerne ville have talt om, og hun havde endnu slet ikke fået nogen af alle de familienyheder, hun havde ventet. Men nu var enhver udsigt dertil forbi; for da hun kom tilbage fra sin frugtesløse mission, var lady Cumnor og hertuginden dybt inde i en samtale, den første med det savnede brev i hånden, hvilket hun benyttede som en lille stav for at give sine ord mere vægt.

"Hver smule fra Paris! Hver smule!"

Lady Cumnor var alt for meget verdensdame til, at hun ikke skulle have gjort mrs. Gibson en undskyldning for den unyttige ulejlighed, hun havde gjort hende, men meget mere blev der heller ikke sagt, da mylady netop skulle køre ud med hertuginden, og den brougham, der skulle bringe "Clare" – for således vedblev hun at benævne mrs. Gibson – tilbage til Hollingford, allerede holdt for døren.

Lady Harriet listede sig ned fra det selskab af unge herrer og damer, der omgav hende, og som netop skulle foretage en eller anden udflugt i omegnen, for at sige farvel til mrs. Gibson.

"Vi mødes nok på ballet," sagde hun. "De kommer der naturligvis med Deres døtre, og der tænker jeg nok, vi får

lejlighed til at tale lidt sammen; når man har så mange fremmede i huset, er det jo næsten aldeles umuligt at få udvekslet et eneste ord med ens gamle bekendte."

Således var fakta, men gennem det rosenskær, mrs. Gibson kastede over dem, da hun ved sin tilbagekomst meddelte en beretning om det, kom de omtrent til at lyde således:

"Der er en hel mængde besøgende på Towers for øjeblikket – hertuginden og lady Alice, og mr. og mrs. Grey og lord Albert Monson og hans søster, og min gamle ven kaptajn James af de blå – og en hel mængde andre. Jeg foretrak naturligvis at opholde mig i lady Cumnors eget værelse, hvor jeg kunne få mig en uforstyrret samtale med hende og lady Harriet. Til frokosten måtte vi naturligvis slutte os til det øvrige selskab, og der så jeg da en mængde gamle venner og stiftede behagelige, nye bekendtskaber. Men det var næsten umuligt at få knyttet en ordentlig samtale med nogen af dem. Lord Cumnor syntes at glæde sig meget ved at se mig igen, og skønt der sad seks eller syv personer mellem os, fremkom han hvert øjeblik med nogle høflige eller venlige ord, direkte henvendt til mig. Og efter frokosten gjorde lady Cumnor mig en mængde spørgsmål om min nye stilling, og det med så megen interesse, som kunne jeg have været hendes egen datter. Da hertuginden kom ind, måtte vi naturligvis afbryde vor samtale og tale om lady Alices brudeudstyr. Lady Harriet glædede sig så meget til at træffe os på ballet; hun er dog et rigtig godt væsen, den kære lady Harriet."

Om eftermiddagen på den dag, da ballet skulle finde sted, kom der en tjener fra Hamley Hall med to nydelige buketter til

miss Gibson og miss Kirkpatrick tillige med mange hilser fra mr. Hamley.

Cynthia tog imod buketterne. Straks efter kom hun dansende ind i dagligstuen til Molly med en i hver hånd.

"Nej, se dog blot, Molly! Her er buketter til os! Længe leve den, som sendte dem!"

"Hvem er de fra?" spurgte Molly, idet hun tog den ene og glædede sig ved synet af de smukke blomster, den var dannet af.

"Fra hvem? Naturligvis fra vore to beundrere på Hamley! Er det ikke en nydelig opmærksomhed?"

"Hvor venligt af dem!" sagde Molly.

"Jeg er vis på, det er Osborne, der har tænkt på det. Han har været så meget udenlands, hvor det mange steder er skik at sende buketter til unge damer."

"Jeg ved ikke, hvorfor det netop skulle være Osborne!" sagde Molly, idet hun rødmede let. "Mr. Roger Hamley plejede tidligere altid at samle buketter til sin moder og undertiden også til mig."

"Nå, det er jo i grunden ligegyldigt, hvem der har tænkt på det, og hvem, der har plukket dem; vi har dem jo, og det må jo være nok. Jeg er vis på, Molly, at disse røde blomster ville passe udmærket til dit koralhalsbånd og armbånd," sagde Cynthia, idet hun plukkede nogle kameliaer, på den tid en meget sjælden blomst, ud af sin buket.

"Nej, gør dog ikke det," udbrød Molly. "Ser du ikke, hvor omhyggeligt farverne er ordnet – de har gjort sig så megen ulejlighed med dem; jeg beder dig, lad dem sidde."

"Snak om en ting," sagde Cynthia, idet hun vedblev at plukke blomsterne ud; "så, nu er her nok, jeg vil sy dig et lille pandebånd af dem – jeg vil sy dem på sort fløjl, som ikke vil kunne ses – aldeles som man bruger det i Frankrig."

"Det gør mig virkelig ondt for den smukke buket," sagde Molly; "den er jo nu aldeles ødelagt."

"Bryd dig blot ikke om det. Jeg skal nok pynte således på den, at den bliver lige så smuk som før; du får den, der er hel endnu."

Cynthia vedblev at ordne de røde blomster og knopper efter sin smag. Molly iagttog i tavshed Cynthias raske, små fingre, der altid skilte sig fortræffeligt fra deres arbejde.

"Så," sagde Cynthia endelig, "når det bliver syet på sort fløjl, så at blomsterne ikke visner, skal du se, hvor nydeligt det vil komme til at se ud! Og det vil passe så udmærket til de øvrige kameliaer i den urørte buket."

"Tak skal du have," sagde Molly langtrukkent, "men så får du jo kun resterne af den anden."

"Det er mere end nok. Højrøde blomster ville desuden ikke passe til min rosenrøde dragt."

"Men det var dog tydeligt, at der var brugt megen omhu med at sammenstille buketterne."

"Det kan nok være, men jeg lader nu aldrig hensyn til andres følelser have nogen indflydelse på valget af mine farver. Du, som har hvidt musselin med karmoisinrøde borter kan gøre, som du vil; med lyserødt er det en anden sag."

Cynthia anvendte den yderste omhu ved Mollys påklædning, som hun alene besørgede, idet hun overlod den vævre stuepige udelukkende til sin moders disposition. Mrs. Gibson nærede også langt flere betænkeligheder med hensyn til sin dragt end

nogen af de unge piger; tanken om den havde fremkaldt dybe tanker og ikke få dybe suk. Endelig besluttede hun sig til at bære sin perlegrå silkebrudekjole med dens overflod af kniplinger og hvide og kulørte blomster.

Cynthia var den eneste, der tog sig sagen let; for Molly stod det, at hun var i færd med at klæde sig på til det første bal, næsten som en højtidelig ceremoni; hun ville dog være tilfreds, når hendes dragt blot blev passende og så lidet afstikkende som muligt. Men det var ikke Cynthias mening; hun ville netop, at Mollys personlige ynde skulle være så fremtrædende som muligt – hendes fine, gennemsigtige teint, det lange, bølgende sorte hår, de smukke, mandelformede øjne med det bly, elskelige blik. Hun anvendte så megen tid på at klæde Molly på efter sin smag, at hun selv måtte fuldføre sit toilette i største hast.

Fuldt påklædt sad Molly i Cynthias værelse og iagttog den smukke piges livlige bevægelser, da hun stod foran spejlet og hurtigt satte sit hår, vis på, at det ville blive godt, da hun selv gjorde det. Endelig drog Molly et dybt suk og sagde:

"Jeg ville ønske, jeg var smuk!"

"Hvad behager, Molly," sagde Cynthia og vendte sig om med en bemærkning på tungen, som hun dog instinktivt tilbageholdt, da hun så det uskyldige, længselsfulde udtryk i Mollys ansigt; hun sagde blot, smilende til sit eget billede i spejlet:

"De franske unge damer ville fortælle dig, at når du blot anså dig selv for smuk, så var du det også."

Efter en lille pause svarede Molly:

"De mener formodentlig, at når man *ved*, at man er smuk, tænker man aldrig på, hvorledes man ser ud, men er vis på, at folk synes om én, og så ..."

"Hør! Nu slår klokken otte. Bryd dig nu ikke om, hvad de franske damer mener, men hjælp mig min kjole på, så skal du have mange tak."

Begge de unge piger var færdige og stod foran kaminen og ventede på vognen, da Maria (Bettys efterfølgerske) hurtigt trådte ind i værelset. Maria havde opvartet mrs. Gibson, men hun havde haft nogle øjeblikke fri, som hun havde benyttet til at løbe ovenpå, så hun under påskud af at ville hjælpe, kunne beskue de unge damers dragter; synet af så mange prægtige klæder havde imidlertid sat hendes sind i en sådan bevægelse, at hun slet ikke tænkte over løbe op for mindst tyvende gang, denne gang med en buket i hånden, der var langt smukkere end de to andre.

"Se her, miss Kirkpatrick! Nej, den er ikke til Dem, miss!" vedblev hun, da Molly, som stod nærmest ved døren, ville tage den og give den til Cynthia, "den er til miss Kirkpatrick, og der er også et brev til hende."

Cynthia sagde intet, men tog brevet og blomsterne. Hun åbnede brevet og holdt det således, at Molly kunne læse det på samme tid som hun selv.

> "Jeg sender Dem herved nogle blomster, og De må tillade mig at gøre fordring på den første dans efter klokken ni, før hvilken tid jeg frygter, at jeg ikke kan komme.
>
> *C. P.*"

"Hvem er det fra?" spurgte Molly.

Cynthia så ud til at være i høj grad forvirret, harmfuld og forbitret – hvad var det, der gjorde hendes kind så bleg og fik hendes øjne til at skyde lyn?

"Det er fra mr. Preston," sagde hun som svar til Molly. "Jeg har ikke i sinde at danse med ham, og hvad hans blomster angår ... så, nu er det forbi."

Med disse ord kastede hun buketten midt ind i ilden, som hun med det samme ragede ind over de smukke blomster, så at der snart ikke var andet end aske tilbage af dem. Hun havde ikke hævet sin stemme, der var mild og blød som sædvanlig, og skønt hendes bevægelser var hurtige nok, sporedes der dog ingen heftighed eller voldsomhed i dem.

"O, de smukke blomster!" sagde Molly. "Vi kunne jo have sat dem i vand."

"Nej," sagde Cynthia, "det var bedst at tilintetgøre dem. Vi trænger jo desuden ikke til dem, og jeg kan ikke udholde at blive mindet om det menneske."

"Det brev var ellers temmelig familiært, synes jeg," sagde Molly. "Hvad berettiger ham til at udtrykke sig på den måde? Hverken begyndelse eller ende, og så blot forbogstaverne! Kendte du ham godt, da du var i Ashcombe, Cynthia?"

"O, lad os ikke tale mere om ham," sagde Cynthia. "Det er allerede tilstrækkeligt til at fordærve mig enhver fornøjelse ved ballet, at jeg ved, at han kommer der. Jeg stoler på at blive engageret, før han kommer, så at jeg ikke kan danse med ham ... det skal du heller ikke gøre, Molly!"

"Så! Nu kalder de på os," udbrød Molly, og med hurtige skridt, men dog omhyggelige for deres luftige dragter, ilede de

to unge piger ned ad trappen til mr. og mrs. Gibson, der stod og ventede på dem. Mr. Gibson havde virkelig bekvemmet sig til at tage med, skønt han jo rigtignok vidste, at han senere på aftenen måtte forlade dem for at aflægge nogle sygebesøg. Da Molly nu så sin fader i fuld selskabsdragt, faldt det hende ind, at han dog i grunden var en usædvanlig smuk mand. Og mrs. Gibson – hvor så hun ikke pyntelig ud! Der var ingen tvivl om, at de til denne familie hørende fire personer var de smukkeste, der denne aften deltog i ballet i Hollingford.

26. Velgørenhedsballet

Nu for tiden hører det til sjældenhederne, at man på de offentlige baller ser andre end de dansende og deres beskyttere eller slægtninge. Men i de dage, da Molly og Cynthia var unge, førend man endnu havde jernbaner, ad hvilke man af og til kunne tage op til London og glæde sig ved synet af de mange fine folk og deres fine dragter, da var det en meget almindelig og yndet adspredelse at besøge de årlige velgørenhedsballer, selv om man for længe siden havde opgivet enhver tanke om mere at færdes i de dansendes rækker og heller ikke kunne optræde som beskytter for nogen datter eller yngre kvindelig slægtning, og der var ikke mange af de stille, gamle jomfruer rundt om i Englands småbyer, der lod en sådan lejlighed gå ubenyttet forbi. Det var en så fortræffelig lejlighed til at udlufte sine gamle kniplinger og stadsdragter; man kunne også her få et glimt af de adelige herskaber fra omegnen, man kunne få en lille sladder med sine jævninge, og anstille romantiske betragtninger angående de unge mennesker på ballet, af nysgerrighed, ganske vist, men dog i en velvillig ånd.

Miss'erne Browning ville have anset det for et sørgeligt tab af den glædeligste begivenhed i hele året, hvis der var kommet noget i vejen for deres deltagelse i velgørenhedsballet, og de ville være blevet både harmfulde og bedrøvede, hvis de ikke var blevet budt til Coreham og Ashcombe, når der var bal, af veninder, der som de selv ikke havde danset i de sidste femogtyve år, men som dog nok endnu holdt af at være vidne til

den fornøjelse, der fordum havde moret dem selv så meget, og se en yngre slægt danse afsted uden at tænke på, hvad deres egen lod engang kunne blive. De gamle damer benyttede den aften de to bærestole, som dengang endnu fandtes i Hollingford; en aften som denne medførte en god fortjeneste for de to gamle mænd, som iført, hvad man kaldte "byens liberi", travede frem og tilbage med deres byrder af fine damer og elegante toiletter. Man kunne vælge mellem disse bærestole og nogle kareter, men efter moden overvejelse havde miss Browning dog bestemt sig for bærestolen, hvilken, som hun sagde til en af sine gæster, miss Piper, kom ind i den varme stue og blev opvarmet der, tog én op og bragte én lige ind i et andet varmt værelse, hvor man kunne stige ud uden at behøve at vise sine ben ved at stige op eller ned ad trinnene. Nu kunne der jo rigtignok kun blive transporteret én ad gangen; men her arrangerede igen miss Brownings gode omsigt alting så særdeles net, som miss Hornblower, deres anden besøgende, bemærkede. Miss Hornblower blev først bragt afsted og ventede derpå i det varme påklædningsværelse, indtil hendes værtinde ankom, hvorpå begge damerne, arm i arm, begav sig ind i dansesalen, hvor de udsøgte nogle gode pladser til sig og miss Phoebe og miss Piper, som lidt efter trådte ind i salen, også arm i arm, men med en vis bly undseelse i blik og holdning, som stak betydeligt af mod deres to til tre år ældre veninders værdige ro. Da de alle fire havde indtaget deres pladser, drog de vejret og begyndte:

"Når jeg skal sige min mening, tror jeg virkelig, at denne sal er smukkere end den, som vi har i Ashcombe!"

"Og hvor nydeligt er den ikke pyntet," tillod miss Piper sig at bemærke, "hvor ser de roser dog naturlige ud! Men I har da også sådan en fortræffelig smag allesammen her i Hollingford."

"Der har vi mrs. Dempster!" udbrød miss Hornblower; "hun sagde, at hun og hendes to døtre skulle bo hos mr. Sheepshanks. Mr. Preston skulle også være der; men de kan vel ikke komme allesammen på en gang. Og se! der er jo vor nye doktor, den unge Roscoe. Det lader næsten til, at hele Ashcombe kommer her i aften. Mr. Roscoe! Mr. Roscoe! kom her hen og lad mig forestille Dem for miss Browning, som vi bor hos. Ja, vi har meget høje tanker om vor unge doktor, det kan jeg forsikre Dem, miss Browning."

Mr. Roscoe bukkede og smilede veltilfreds ved således at høre sin egen pris. Derimod syntes miss Browning ikke rigtig godt om, at man således roste en læge, der havde nedsat sig næsten inde i mr. Gibsons distrikt, hvorfor hun bemærkede til miss Hornblower:

"De kan virkelig være glad ved, at De nu har nogen, som De kan ty til i en pludselig forlegenhed eller for ubetydeligheder, man ikke vil besvære mr. Gibson med; jeg antager også, at Mr. Roscoe anser det for en stor fordel, at han kan få lejlighed til at drage nytte af mr. Gibsons store dygtighed."

Sandsynligvis ville mr. Roscoe være blevet mere stødt over denne udtalelse, end tilfældet blev, hvis hans opmærksomhed ikke i det samme øjeblik var blevet beslaglagt af den samme, omtalte mr. Gibsons indtrædelse.

Næsten førend miss Browning havde endt sin straffetale, spurgte han miss Hornblower:

"Hvem er den smukke, unge pige i den røde dragt, som nu kom ind i salen?"

"Ih, det er jo Cynthia Kirkpatrick!" sagde miss Hornblower og fremtog en massiv, guldindfattet lorgnet for at forvisse sig om, at hun ikke havde taget fejl. "Nej, hvor hun er blevet stor! Det er rigtignok to eller tre år siden, at hun forlod Ashcombe – hun var meget net allerede den gang – man sagde, at mr. Preston syntes ganske godt om hende; men hun var jo så ung på den tid!"

"Kunne De måske have den godhed at præsentere mig for hende?" spurgte den unge læge utålmodigt. "Jeg ville gerne engagere hende til en af dansene."

Miss Hornblower opfyldte straks hans ønske; hun gik hen og hilste på mrs. Gibson, hendes fordums veninde, og forestillede mr. Roscoe, hvorpå hun vendte tilbage til miss Browning for at meddele denne nogle små iagttagelser, synet af mrs. Gibson havde givet anledning til.

"Nå, det må jeg rigtignok sige! Hvor man er blevet nedladende! Jeg husker såmænd meget godt den tid, og den er slet ikke så langt borte, da mrs. Kirkpatrick gik med gamle, sorte silkekjoler og var taknemmelig og høflig, som det sømmede sig en skolefrøken, der selv skulle tjene sit brød. Nu kan kun atlask gøre det, og nu taler hun til mig, som om hun akkurat lige kunne huske, hvem jeg var, når hun tænkte sig rigtig godt om! Det er ikke så meget længe siden, at mrs. Dempster kom til mig for at spørge mig, om jeg troede, det kunne gå an at sende mrs. Kirkpatrick en ny bredde til hendes lilla silkekjole i stedet for en, som mrs. Dempsters tjenestepige havde ødelagt ved at spilde kaffe på den aftenen i forvejen. Og hun tog imod den og var taknemmelig til, hvor meget hun så

går i perlegråt atlask nu! Den gang havde hun såmænd ikke sagt Nej, om mr. Preston havde friet."

"Jeg synes, De sagde, at han beundrede hendes datter," bemærkede miss Browning til sin ophidsede veninde.

"Så! Ja, det kan såmænd gerne være, og det var måske også nok tilfældet; med sikkerhed kan man jo ikke sige det; vist er det, at han kom meget der i huset. Nu har miss Dixon overtaget skolen, og jeg tør nok sige, at hun gør sine sager en del bedre."

"Greven og grevinden har meget til overs for mrs. Gibson," bemærkede miss Browning. "Jeg ved det, for lady Harriet fortalte os det en gang forrige efterår, da hun drak te hos os; de havde udtrykkelig pålagt mr. Preston at være meget opmærksom mod hende, så længe hun var i Ashcombe."

"For Himlens skyld, gå nu dog ikke hen og fortæl ladyen, hvad jeg har sagt om mr. Preston og mrs. Kirkpatrick. Man kan jo tage fejl, og De ved, jeg sagde kun: 'Man mente, det var så'."

Miss Hornblower var øjensynlig ikke lidet forfærdet ved tanken om, at hendes sladder kunne komme lady Harriet for øre, hvilken syntes at stå på en så fortrolig fod med hendes veninder i Hollingford. Og miss Browning skøttede slet ikke om at betage hende denne tro. Lady Harriet havde drukket te hos dem, og hun kunne gøre det igen; i hvert tilfælde var den lille forskrækkelse, hun havde indjaget sin veninde, kun en rimelig straf for den megen ros over mr. Roscoe, som slet ikke var faldet i miss Brownings smag.

Miss Piper og miss Phoebe, der ikke havde nogen karakter af *esprits-forts* at håndhæve, talte imens om damernes dragter, idet de begyndte med at berømme hinandens toiletter.

"Hvad det dog er for en nydelig turban, De der har fået Dem, miss Piper! Den passer så udmærket til Deres teint, hvis jeg må sige det."

"Mener De virkelig?" sagde miss Piper, der kun dårligt kunne skjule sin tilfredshed med komplimenten, for som femogfyrre årig at være i besiddelse af "teint" var dog noget. "Jeg har fået den fra Brown i Somerton alene i anledning af dette bal. Jeg syntes, jeg måtte have lidt, der kunne bøde på min kjole, som ikke mere er så ny, som den engang var; og jeg har ikke så smukke smykker at pynte mig med som De," tilføjede hun med et beundrende blik på et stort perleindfattet miniaturportræt, der som et skjold bredte sig på miss Phoebes bryst.

"Ja, er denne broche ikke net?" bemærkede miss Phoebe. "Det er et portræt af min kære moder; min søster har et lignende af min fader. Begge portrætterne blev taget på samme tid, og da en onkel til os netop døde kort efter og efterlod hver af os 50 pund, blev vi enige om at anvende disse penge til indfatninger til portrætterne. da de nu er så værdifulde, holder søster dem altid under lås og lukke i en æske sammen med vort bedste sølvtøj, men hvor hun gemmer den, har hun aldrig villet sige mig, fordi hun siger, at jeg har så svage nerver, at jeg, hvis en røver satte mig en ladt pistol for panden og spurgte mig, hvor vi gemte vort sølvtøj og vore smykker, ganske sikkert ville fortælle ham det; hvad hende selv angår, siger hun, skulle det under ingen som helst omstændigheder falde hende ind at sige et ord. Jeg vil blot ønske hende, at det aldrig må komme an på en prøve. Men det er nu grunden til, at jeg så sjældent bærer brochen; det er først anden gang, jeg har den på; og jeg kan ikke engang få den frem og se på den engang imellem, hvilket jeg

dog nok kunne have lyst til. Jeg skulle heller ikke have haft den på i aften, men søster mente dog, at det var en passende høflighed mod hertuginden af Monteith, som kommer her med alle sine diamanter."

"Nej, hvad siger De? Kommer hun virkelig her? Jeg har såmænd aldrig set en hertuginde før."

Og miss Piper rettede sig og kastede med nakken, fast bestemt på "at holde sig rank", som hun havde lært det i instituttet for tredive år siden, i den nådiges nærværelse. Af og til faldt hun dog ud af sin rolle for at hviske til miss Phoebe.

"Se, se! Der er vor byfoged, mr. Cholmley, og det er mrs. Cholmley i den røde atlaskesdragt, og der er jo mr. George og mr. Harry fra Oxford og den lille, nydelige miss Sophy! Jeg kunne have stor lyst til at hilse på dem, men det er så ubehageligt at gå alene gennem hele salen uden nogen kavaler. Og der har vi jo slagter Coxe og kone! Jeg begriber ikke, hvor mrs. Coxe kan holde sådan en kjole, som hun der stadser sig op i; Coxe havde virkelig ikke så lidt vanskeligt ved at betale det sidste får, han købte af min broder."

Nu var orkestret, der bestod af to violiner, en harpe og en tilfældigt indtruffet klarinet, endelig blevet færdige med at stemme og spillede op til en munter polka, hvorpå herrer og damer skyndte sig at indtage deres pladser.

Mrs. Gibson var ikke fri for at være lidt fortrædelig over, at Cynthia var en af de først på gulvet, for endnu var størstedelen af deltagerne kun de punktlige plebejere i Hollingford, som det, når et bal var bestemt til kl., 8, ikke kunne falde ind at komme et minut senere, da det jo ville have været det samme som at gå glip af en del af den fornøjelse, de havde betalt deres penge for.

Hun meddelte nogle af sine tanker til Molly, der sad ved siden af hende og længtes efter at komme til at danse, mens hun med en af sine nydelige små fødder slog takten til den livlige dansemusik.

"Din kære fader er altid så punktlig! I aften er det næsten ubelejligt, for vi er jo kommet førend alle dem, vi kender."

"O, jeg ser så mange folk her, som jeg kender. Der er jo mr. og mrs. Smeaton og deres rare, venlige datter."

"O! Boghandlere og slagtere; ja, de er her ganske vist."

"Fader har også truffet mange bekendte."

"Patienter, kære pige – ikke bekendte. Der sidder nogle bedre personer derovre," tilføjede hun med et blik på Cholmleyerne, "men de er vist kommet herover fra Ashcombe eller Coreham, og de har næppe beregnet, hvor tidligt de ville komme her. Ah! der har vi jo mr. Ashton og mr. Preston. Nu begynder der da at komme folk!"

Således var det virkelig; dette skulle blive et af de bedste baller, der endnu havde været, havde det heddet sig; og der skulle komme et stort selskab fra Towers, hvoriblandt en hertuginde med diamanter. Alle de fineste familier i egnen ventedes med en hob gæster, men de kom først senere; og så tidligt på aftenen rådede byfolkene over gulvet. Denne aften blev det rigtignok usædvanlig sent, og så længe luften ikke krydredes af den ventede aristokratiske duft, ville det ikke rigtig gå med dansen for alle dem, der betragtede sig som stående over de plebejiske købmænd og håndværkere. Disse sidste frydede sig derimod ret af hjertens grund og sprang og hoppede omkring, mens deres øjne funklede, og deres kinder glødede af glæde og anstrengelse. Nogle af de mere fornuftige

gamle, der huskede på, at den følgende dag også havde sine pligter, der skulle opfyldes, begyndte så småt at tænke på, hvad tid man burde tage hjem; alle var imidlertid i lige høj grad opfyldt af forventningen efter at se hertuginden og hendes diamanter; disse var vidt bekendte i højere cirkler end dem, der her var samlet; gennem kammerpiger og husholdersker havde deres ry imidlertid også banet sig vej hertil.

Mr. Gibson måtte, som han havde forudset det, forlade balsalen nogen tid, men lovede sin kone at komme tilbage, så snart det var ham muligt. Mens han var borte, holdt mrs. Gibson sig i en vis afstand fra Browningerne og de andre bekendte, som med glæde ville have knyttet en samtale med hende, for at hun ikke skulde blive hindret i straks at slutte sig til selskabet fra Towers, så snart det viste sig. Når blot Cynthia ikke ville have været så beredvillig til at modtage enhver kavaler, der bød hende op til dans; der var naturligvis ingen tvivl om, at der ville komme unge mennesker med Towers-selskabet, som kunne have lyst til at danse med de smukke unge damer, og hvem vidste, hvad en dans kunne føre til? Også Molly var, skønt hun ikke dansede så godt som Cynthia, blevet engageret til en mængde danse; og det kan ikke nægtes, at hun ville gerne danse dem alle sammen, hvem så end hendes kavaler var. Nu var hun måske tabt for de mere aristokratiske kavalerer, som mrs. Gibson ventede.

Mrs. Gibson begyndte at blive fortrædelig over den måde, aftenen hidtil var gået på, da hun pludselig mærkede, at der stod nogen ved siden af hendes stol; idet hun vendte sig lidt til siden, fik hun øje på mr. Preston, som syntes at holde vagt over de pladser, Cynthia og Molly netop havde forladt. Han så så

mørk og truende ud, at mrs. Gibson, hvis hun kunne have undgået det, helst havde ladet være at tale med ham; men nu, da han havde set, at hun havde lagt mærke til ham, anså hun det for uundgåeligt.

"Salen er slet oplyst i aften, ikke sandt, mr. Preston?"

"Jo," svarede han; "men det ville jo næsten være umuligt at oplyse sådan et gammelt, skummelt rum som dette, og så er det oven i købet overlæsset med stedsegrønt, hvilket altid gør et værelse mørkt."

"Selskabet selv gør nu også meget til sagen! Det er altid forekommet mig, at nye, lyse dragter så godt som noget bidrager til at lyse op i et værelse. Og se nu på damerne her! De allerfleste af dem er iført sorte silkekjoler, der egentlig kun passer til morgendragter. Men det bliver vel nok bedre, når først familierne fra landet indfinder sig i større mængde."

Mr. Preston gav intet svar, han havde sat lorgnetten for øjet, formodentlig for at betragte de dansende. Hvis man havde været i stand til at opfange den nøjagtige retning af hans blik, ville man have fundet, at han ivrigt og opbragt stirrede efter en svævende skikkelse i rødt musselin; mange foruden ham så troligt efter Cynthia, men ingen af dem i vrede. Mrs. Gibson var ikke en så fin iagttager, at hun kunne bemærke dette; hun tænkte blot på, at der i hendes nærhed stod en ung, smuk gentleman, hun kunne snakke lidt af tiden bort med, i stedet for enten at slutte sig til folk, som hun ikke syntes om, eller sidde ganske alene, indtil Towers-selskabet kom. Hun vedblev derfor med sine små bemærkninger.

"De danser ikke, mr. Preston?"

"Nej, den dame, jeg havde engageret, må have misforstået mig. Jeg venter nu på at få en forklaring."

Mrs. Gibson tav. En mængde ubehagelige gamle minder syntes at overvælde hende. Som mr. Preston sad hun nu også og stirrede efter Cynthia. Dansen var forbi, og ved sin kavalers arm spadserede hun omkring i salen uden at have den ringeste anelse om, hvad der ventede hende. Nu førte hendes kavaler, mr. Harry Cholmley, hende tilbage til hendes plads. Hun tog den stol, der stod nærmest ved mr. Preston, idet hun reserverede Molly den, der stod ved siden af moderen; straks derefter kom Molly tilbage. Cynthia syntes aldeles ikke at have lagt mærke til mr. Prestons nærværelse. Mrs. Gibson lænede sig hen mod sin datter og bemærkede:

"Din sidste kavaler var en gentleman, kære pige. Nu vælger du bedre end før. Jeg skammede mig virkelig næsten på dine vegne, da du for lidt siden dansede med en kontorist. Molly, ved du, hvem det var, du dansede med? Jeg har fået at vide, at det er boghandleren fra Coreham."

"Så forstår jeg, hvorfor han kendte så godt til alle de bøger, jeg talte om," sagde Molly muntert, om endogså en lille smule spydig. "Han var virkelig meget behagelig at tale med, moder," tilføjede hun, "han ligner aldeles en gentleman, og så danser han så udmærket."

"Meget vel. Men husk på, at hvis du bliver ved på den måde, vil du i morgen komme til over disken at hilse på adskillige af dine kavalerer fra i aften," sagde mrs. Gibson koldt.

"Men jeg ved virkelig ikke, hvorledes jeg skal afvise folk, der blive præsenteret for mig og engagerer mig, og når jeg så tilmed selv så gerne vil danse. Det er jo et velgørenhedsbal i

aften, og fader sagde, at her danser alle med alle," sagde Molly i en næsten bedende tone, for hun kunne ikke more sig rigtigt, når hun ikke stod på en god fod med alle dem, der omgav hende.

Det er uvist, hvad mrs. Gibson ville have svaret hertil, for mr. Preston kom hende i forvejen ved at træde lidt nærmere og sige i en tone, der skulle synes fuldkommen ligegyldig, men som dog dirrede af harme:

"Hvis miss Gibson finder det vanskeligt at afvise en kavaler, behøver hun blot at henvende sig til miss Kirkpatrick for at få at vide, hvorledes man bærer sig ad i et sådant tilfælde."

Cynthia hævede sine smukke øjne og fæstede dem på Mr. Preston, da hun svarede aldeles roligt, som om hun bekræftede et almindeligt faktum:

"De glemmer bestemt, mr. Preston, at miss Gibson bemærkede, at hun gerne dansede med den person, som engagerede hende – deri ligger hele forskellen. Jeg kan ikke lære hende, hvorledes hun skal bære sig ad under sådanne omstændigheder."

Straks efter kom en ny kavaler og førte Cynthia bort til den næste dans.

Mr. Preston tog den stol, hun havde siddet på, til stor misfornøjelse for Molly. Hun var først bange for, at han skulle falde på at engagere hende, men i stedet for rakte han hånden ud efter Cynthias buket, som denne havde ladet blive tilbage hos Molly. Den var blevet betydeligt medtaget af varmen i værelset, men der var dog nok tilbage af den til at se, at det ikke var den, mr. Preston havde sendt; det var uden tvivl for at overtyde sig om dette, at han noget heftigt bad om at måtte se

den. Men Molly, der kun troede at opfylde Cynthias ønske, bad ham ikke røre ved den, men holdt den kun lidt nærmere den imod ham.

"Miss Kirkpatrick har ikke gjort mig den ære at benytte den buket, som jeg sendte hende, ser jeg. Jeg håber dog, at hun har modtaget den tillige med mit brev?"

"Ja," sagde Molly lidt forskrækket over den tone, dette blev sagt i, "men da havde vi allerede modtaget disse to buketter."

Nu var mrs. Gibson just den rette person til ved sådanne lejligheder at komme til undsætning med sine honningsøde ord. Hun var øjensynlig bange for mr. Preston og ønskede at vedligeholde freden med ham.

"Ja, det gjorde os virkelig så ondt! Jeg mener naturligvis ikke, at det gjorde os ondt at der blev vist os så megen opmærksomhed; men der var akkurat kommet to så nydelige buketter fra Hamley Hall – De kan se, hvor smukke de var, af den buket, Molly holder i hånden – og de var kommet før Deres, mr. Preston."

"Det ville have smigret mig meget, om De selv ville have benyttet min buket, siden de unge damer allerede var så vel forsynet. Det var ikke så let for mig at få de blomster samlet hos Green; men jeg tror også nok, at jeg tør sige, at min buket var ikke så lidt mere *recherché* end den, miss Gibson holder i hånden."

"Ja, men Cynthia har også taget de smukkeste blomster ud af den for at sætte dem i mit hår!" udbrød Molly ivrigt.

"Har hun det?" sagde mr. Preston med en vis tilfredshed, som om det glædede ham, at Cynthia havde sat så liden pris på den buket, som hun havde foretrukket for hans.

Lidt efter forlod han sin plads og stillede sig bagved de dansende på den side, hvor Cynthia havde plads med sin herre. Molly så, at han sagde noget til hende, hvorpå hun svarede, om end tydeligt nok kun ugerne. Hvorledes det nu end var, syntes han at udøve en vis magt over hende. Hun så ud til at være alvorlig, adspredt og harmfuld; men ligefuldt var det dog tydeligt, at hun efter den korte, hviskende samtale, der fandt sted mellem dem, da dansen var til ende, utålmodigt samtykkede i, hvad han bad hende om, for da han forlod hende, svævede der et ubehageligt, tilfreds smil over hans smukke ansigt.

Imidlertid begyndte man at knurre temmelig lydeligt over, at selskabet fra Towers endnu ikke kom, og én efter én kom balgæsterne hen til mrs. Gibson for at erfare grunden af hende, som om hun havde været greveparrets privilegerede fortrolige. Dette var jo på en vis måde meget smigrende; men da hun ikke kunne skjule, at hun var lige så uvidende og forundret som alle de andre, reduceredes hun derved snart til samme standpunkt som dem.

Mrs. Goodenough var meget vred og anså sig for personlig krænket i høj grad; hun havde i de sidste halvanden time ikke haft sine briller af næsen for at kunne opfange det første glimt af Towers-selskabet, så snart det måtte behage at vise sig.

"Jeg havde hovedpine," klagede hun, "og jeg havde gerne sendt mine penge og holdt mig inden døre hele aftenen, for jeg har set mange af disse baller før og greven og grevinden med og det, da de var mere værd at se på end nu. Men alle mennesker snakkede om denne hersens hertuginde og hendes diamanter, og så syntes jeg ikke godt, jeg kunne være bekendt at stå så

meget tilbage for alle de andre, at jeg hverken skulle have set hertuginden eller diamanterne; derfor sidder jeg nu her, og imens øder de både kul og lys derhjemme, for jeg bad Sally sidde oppe efter mig; og jeg kan nu engang ikke lide, at man øder med nogen ting. Jeg har det efter min moder, som var så husholderisk, at man nu til dags skal lede længe for at finde hendes mage. Hun sparede på alting, om det så var på snue. Når nogen af os ni børn, for så mange var vi, havde fået en rigtig stærk snue, så benyttede hun straks lejligheden til at klippe vort hår, for, sagde hun, det var ingen nytte til at blive forkølet to gange, når en kunne gøre det, og vi blev altid forkølede, når hun klippede håret af os. Men med alt det ville jeg dog virkelig ønske, at den hertuginde snart ville komme."

"Ja, men hvad skal jeg da sige," sukkede mrs. Gibson, "jeg, som så længe ikke har set noget til den kære familie, og som talte så lidt med dem, da jeg forleden var på Towers, for jeg skal sige Dem, hertuginden ville absolut vide min mening om lady Alices udstyr og gjorde mig så mange spørgsmål, at tiden næsten gik hen med det, men lady Harriet sagde rigtignok, da jeg tog afsked, at hun glædede sig til at tale med mig her i aften. Nu er klokken virkelig næsten tolv."

Enhver, der ville gøre nogen fordring på gentilitet, var dybt såret over grevefamiliens udeblivelse; selv spillemændene syntes utilbøjelige til at begynde at spille op til en dans, som kunne blive afbrudt hvilket øjeblik det skulle være ved de fornemme folks indtrædelse. Miss Phoebe havde forsvaret dem, så godt hun kunne; miss Browning havde dadlet dem med rolig værdighed; det var kun slagterne og bagerne og lysestøberne,

som var glade og frydede sig over, at de sådan kunne svinge sig i dansen uden al tvang.

Endelig hørte man en hvisken og tisken og rømmen og buldren, og musikken standsede, hvorfor de dansende var nødt til at gøre ligeså, for ind trådte lord Cumnor i fuld galla med en fed, midaldrende dame under armen; hun var klædt ganske som en ung pige med en blomstret musselinskjole og levende blomster i håret, men ikke spor af en juvel eller diamant. Var det hertuginden? Kunne det virkelig være hertuginden? Ja, der var ingen tvivl om det. En hertuginde uden diamanter og i en dragt, som forpagter Hodsons datter kunne have båret! Den lille nysgerrige kreds om mrs. Gibson blev tættere og tættere, enhver ville af hendes egen mund høre, om de dog ikke skulle have taget fejl i en vis mistanke, der var opstået hos dem. Efter hertuginden kom lady Cumnor, klædt i sort fløjl og med mørke skyer på panden, derpå lady Harriet og nogle yngre damer, blandt hvilke der var en, hvis ydre lignede hertuginden i så høj grad, at man snarere skulle have antaget hende for dennes søster end hendes datter. Så kom lord Hollingford og en halv snes yngre mænd, hvoriblandt lord Albert Monson, kaptajn James og andre jævnaldrende, som ved deres indtrædelse kastede spejdende, kritiske blikke omkring i salen. Det så længe ventede selskab fejede op til de stole, der var forbeholdt dem i den ene ende af salen, tilsyneladende uden at lægge mærke til al den forstyrrelse, de forårsagede; de dansende trak sig til siden, og da klarinetten atter stemmede op, var over halvdelen af parrene forsvundet fra gulvet.

Lady Harriet, der ikke var så frygtsom af sig som miss Piper, og som ikke var mere bange for at gå alene over gulvet, end hun

ville have været det, om alle tilskuerne havde været lige så mange kålhoveder, fik snart øje på den Gibsonske familie og gik over til dem.

"Her er vi da endelig. Hvordan har De det, kære? Men lille De" (til Molly), "hvor De ser nydelig ud! Synes De ikke, at vi må skamme os ved at komme så sent?"

"O, den er kun lidt over tolv," sagde mrs. Gibson, "og De har formodentlig spist meget sent til middag!"

"Nej, det var dog ikke det; det var det gamle taktløse væsen, som trak sig tilbage til sit eget værelse, efter at vi havde spist, og så blev hun og lady Alice deroppe så længe, at vi troede, de gjorde et storartet toilette, som de da også burde have gjort det; kl. halv ti, da moder lod dem vide, at vognene holdt for døren, sendte hertuginden bud efter noget bouillon, og endelig langt om længe viser hun sig *à l'enfant*, som De selv kan se. Moder er meget vred på hende, og nogle af de andre er vrede over, at de ikke kunne komme tidligere hertil, og et par af dem anså det slet ikke for umagen værd at tage herhen. Fader er den eneste, som ikke tager sig det nær."

Lady Harriet vendte sig derpå til Molly og sagde:

"Har De danset meget, miss Gibson?"

"Ja, næsten hver eneste dans."

Spørgsmålet var ubetydeligt nok, men alene det, at lady Harriet i det hele taget talte til Molly, virkede lige så irriterende på mrs. Gibson som et stykke rødt tøj på en tyr. Men hun ville ikke for alverden have ladet lady Harriet ane det; ved en snild manøvre lykkedes det hende imidlertid at komme til at sidde mellem lady Harriet og Molly, og derved tænkte hun at skulle forebygge al videre samtale mellem de to.

"Jeg går ikke tilbage til de mennesker," sagde lady Harriet, "jeg er meget vred på dem, og desuden fik jeg Dem jo næppe at se forleden dag. Nu bliver jeg her og får en lille sladder med Dem, Clare."

Lady Harriet tog altså plads ved siden af mrs. Gibson og "så ud aldeles som enhver af os andre", som mrs. Goodenough senere udtrykte sig, til dels for at bøde på et lille uheld, der var faldet i hendes lod. Hun havde i god ro med brillerne på næsen taget de fornemme på hæderspladserne i øjesyn og havde uden at lægge nogen synderlig dæmper på sin stemme forespurgt sig hos sin nabo, mr. Sheepshanks, om, hvem hver enkelt af dem var, og det var aldeles uden nogen som helst virkning, at han bestræbte sig for at dæmpe hendes lydelige røst ved at svare hende så sagte som muligt; hun var nemlig lige så svækket på hørelsen som på synet, så at hans hvisken kun pådrog ham nye spørgsmål. Endelig var hun da blevet så meget tilfredsstillet, som hun kunne blive, og beredte sig til at tage hjem for at slukke ild og lys; først standsede hun dog lidt, da hun kom forbi mrs. Gibson, og bemærkede til denne:

"Har man nogensinde set mage til en så lurvet tingest! Og det skal være en hertuginde! Uden så meget som et glimt af en diamant! Der er såmænd ikke en eneste af dem, som er værd at se på undtagen grevinden, hun er dog bestandig endnu den samme stadselige dame, skønt hun jo rigtignok ikke mere er fuldt så kraftig som før. Men det var da rigtignok ikke noget at spilde sin gode nattero for."

Der fulgte et øjebliks tavshed, derpå rakte lady Harriet hende sin hånd og sagde:

"De husker mig vist ikke, men jeg kender Dem godt fra de gange, De har været på Towers. Lady Cumnor ser ganske vist noget svagelig ud, men vi håber dog, at hendes helbred er blevet en hel del bedre."

"Det er lady Harriet," sagde mrs. Gibson til mrs. Goodenough i en bebrejdende tone.

"Ih, du min frelser! er det Deres Nåde? Jeg håber da ikke, at jeg har fornærmet Dem! Men ser De – jeg mener, Deres Nåde må vide, at det er længe at sidde oppe for sådanne småfolk som mig, og jeg blev her ene og alene for at se hertuginden, da jeg naturligvis troede, hun ville komme med krone og diamanter på; og så kan man dog virkelig ikke fortænke mig i, at jeg blev lidt angreben ved i min alder at blive skuffet den eneste gang, jeg havde udsigt til et få sådan noget at se."

"Jeg er såmænd heller ikke i godt humør," sagde lady Harriet, "jeg ville så gerne være kommet tidligt, og så blev vi nødt til at komme så sent. Jeg ville ønske, jeg kunne tage hjem og gå i seng, ligesom De, så vred er jeg."

Hun sagde dette så venligt, at mrs. Goodenoughs fortrædelige miner opløste sig i et smil og hendes surhed i en kompliment.

"Jeg kan ikke tro, at Deres Nåde nogensinde kan blive vred og i dårligt humør med det kønne ansigt. Jeg er en gammel én, som De jo ikke tager det ilde op, at jeg siger sådan noget."

Lady Harriet rejste sig og nejede let. Derpå rakte hun mrs. Goodenough hånden og sagde:

"Jeg vil ikke opholde Dem længere, men en ting lover jeg Dem til gengæld for Deres venlighed: bliver jeg nogensinde

hertuginde, skal jeg besøge Dem og vise mig i al min stads og pragt. God nat, frue!"

"Jeg tænkte nok, det ville komme således!" sagde hun uden atter at sætte sig. "Og det tilmed så kort før valget."

"O, De må da ikke bryde Dem om den gamle mrs. Goodenough, kære lady Harriet," sagde mrs. Gibson. "Hun knurrer altid. Jeg kan forsikre Dem, der er ikke en moders sjæl ellers, som vil klage over, at De kommer på den tid, De finder for godt."

"Hvad mener De, Molly?" sagde lady Harriet, idet hun pludselig vendte sig til hende, "tror De ikke, vi har mistet noget af vor popularitet – hvilket for tiden vil sige det samme som stemmer til valget – ved at komme så sent? Nå, hvad mener De? De plejer jo ikke at lægge skjul på sandheden."

"Jeg forstår mig ikke på popularitet eller stemmer," sagde Molly nølende. "Men jeg tror nok, at de fleste var bedrøvede over, at De ikke kom tidligere, og det måtte dog egentlig betragtes som et bevis på popularitet," tilføjede hun.

"Et meget net og diplomatisk svar," sagde lady Harriet smilende og klappede Molly på kinden med sin vifte.

"Det kender Molly slet ikke noget til," sagde mrs. Gibson, der ikke rigtig havde været på sin post. "Det ville være meget impertinent, om hun eller nogen anden ville tiltage sig ret til af gøre bemærkninger om lady Cumnors berettigelse til at komme, når hun finder for godt."

"Nå, ja nu må jeg lidt hen til moder, men jeg kommer herhen igen siden, så De må holde en plads til mig. Men der har vi jo – miss'erne Browning; De ser, at jeg ikke har glemt min lektie, miss Gibson."

"Molly, jeg kan ikke tåle denne talen på den måde med lady Harriet," sagde mrs. Gibson, da hun var blevet alene med sin steddatter, "du må ikke således altid blande dig i vor samtale."

"Men jeg må jo svare, når hun spørger mig," mente Molly.

"Ja, det har jeg slet ikke noget imod, når du må, så må du; men du behøver aldeles ikke at give dig udseende af at have en mening i din alder."

"Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal undgå det," sagde Molly.

"Hun er så fuld af luner; se nu der, står hun nu ikke der og taler med miss Phoebe! Og miss Phoebe er naturligvis svag nok til at indbilde sig, at hun nu er potte og pande hos lady Harriet. Er der noget, som jeg hader mere end alt andet, så er det disse forsøg på at blive intime med de store."

I bevidstheden om sin fuldkomne uskyldighed gjorde Molly intet forsøg på at forsvare sig. Hun var desuden også alt for ivrigt beskæftiget med at lægge mærke til Cynthia. Hun kunne ikke forstå, hvad det var for en forandring, som syntes at være kommet over denne. Hun dansede ganske vist endnu med den samme lethed og ynde som tidligere, men de bløde, lette bevægelser, som hos en fjer, der blæses afsted af et vindpust, var borte. Hun talte med sin kavaler, men uden den milde, tiltrækkende livlighed, som ellers aldrig savnedes hos hende. Da hun atter havde indtaget sin plads ved siden af Molly, lagde denne også mærke til, at hun skiftede farve, og at hun stirrede drømmende hen for sig.

"Hvad fejler dig, Cynthia?" spurgte Molly sagte.

"Ingenting," sagde Cynthia, idet hun pludselig så op, i en tone, som ikke var fri for at være lidt skarp. "Hvorfor spørger du om det?"

"Jeg ved ikke, men du ser så forandret ud, så træt eller udmattet."

"Jeg fejler slet ikke noget, og om så var, så tal ikke om det; det er lutter indbildning af dig."

Molly havde ikke let ved at blive klog på denne sig selv så modsigende ytring, men hun forstod fuldt vel, at Cynthia ønskede at være fri for alle spørgsmål. Hvor overraskedes hun imidlertid ikke ved efter deres forudgåede samtaler og efter Cynthias hele adfærd overfor mr. Preston at se denne komme hen til hende og uden at sige et ord byde hende sin arm og føre hende ud i de dansendes rækker. Selv mrs. Gibson syntes at undre sig, for, idet hun glemte sin lette fægtning med Molly, spurgte hun denne forundret og næsten, som om hun ikke stolede på sine egne øjne:

"Skal Cynthia danse med mr. Preston?"

Molly havde næppe tid til at svare, før hun selv blev engageret. Hun ofrede imidlertid ikke megen opmærksomhed på sin kavaler eller på turene i kvadrillen, så optaget var hun af at våge over Cynthias besynderlige færd.

Engang så hun hende stå med nedslagne øjne og lytte til mr. Preston, der talte meget ivrigt. Derpå bevægede hun sig atter ligegyldig imellem de dansende, næsten som om hun slet ikke lagde mærke til dem, der var i hendes nærhed. Da hun og Molly atter indtog deres pladser efter dansen, var skyggen på Cynthias ansigt gået over til mørke skyer. Men på samme tid ville en fysiognom i hendes ansigtsudtryk have læst trods og harme og måske også en smule forvirring.

Under kvadrillen havde lady Harriet været i en ivrig samtale med sin broder.

"Hollingford!" sagde hun, idet hun lagde sin hånd på hans arm og trak ham lidt bort fra den fornemme kreds, hvor han stod tavs og hensunken i sine tanker, "du kan ikke tænke dig, hvor disse gode mennesker her er blevet stødt over, at vi kom så sent, og over, at hertuginden har iført sig en så latterlig, simpel dragt."

"Hvorfor skulle de bryde sig om det?" spurgte han, idet han benyttede et øjeblik, da hun af lutter ivrighed ikke kunne fremføre en stavelse mere.

"O, vær dog ikke så enfoldig; ser du da ikke, at vi kun er her for at blive beskuet og kritiseret – ganske som enhver anden komedie?"

"Jeg forstår ikke, hvor –" begyndte han.

"Så stol du blot på mine ord. De er nu engang blevet skuffet i deres forventninger, og enten de nu har ret eller ikke, må vi søge at gøre det godt igen. For det første kan jeg ikke tåle at se vore undergivne utilfredse og rebelske, og dernæst må du vel huske på, at valget skal finde sted allerede i juni."

"Jeg bryder mig slet ikke om den plads i Underhuset."

"Hvor kan du nu sige det? Du ved, hvor nær fader ville tage sig det – men det er der nu ikke tid til at tale mere om. Du må engagere en af disse borgerdøtre, og jeg vil bede Sheepshanks forestille mig for en eller anden respektabel ung landmand. Kan du ikke få kaptajn James til at gøre lidt nytte? Se så, der danser han med lady Alice! Han skal såmænd komme til at danse næste dans med den grimmeste skrædderdatter, jeg kan finde her på ballet."

Hun tog sin broders arm, mens hun talte, for at præsentere ham for en dame. Men han gjorde modstand og bad om nåde.

"Jeg beder dig, Harriet, lad mig være fri. Du ved, at jeg ikke kan danse; jeg hader dans, det har jeg altid gjort. Jeg har ikke begreb om, hvorledes jeg skal komme igennem en kvadrille."

"Det er en simpel landsbydans," svarede hun uden at tabe modet.

"Det gør aldeles intet til sagen. Og hvad skal jeg sige til min dame? Jeg har ikke begreb om det; jeg har ikke det ringeste fælles med disse mennesker. Tale om deres skuffelse! De ville kun blive endnu mere skuffede, når de ser, at jeg hverken kan danse eller konversere."

"Vær nu dog ikke så fej. En lord kan danse som en bjørn, om han vil; i disse folks øjne vil det altid blive optaget som ynde. Nu skal du begynde med Molly Gibson, din ven lægens datter. Det er en god, ligefrem og forstandig lille pige, hvilket i dine øjne formodentlig har meget mere at betyde end den ubetydelige kendsgerning, at hun er meget smuk. Clare! tillader De, at jeg præsenterer min broder for miss Gibson? Han håber, at hun ikke vil afslå ham den næste dans. Lord Hollingford, miss Gibson!"

Stakkels lord Hollingford! Der var nu ikke andet at gøre end at bide i det sure æble; han og Molly marcherede derfor afsted til deres plads, begge med det hjertelige ønske, at dansen snart var vel forbi.

Lady Harriet ilede hen til mr. Sheepshanks for at blive forestillet for den omtalte respektable unge landmand, og mrs. Gibson blev således alene, hjerteligt ønskende, at lady Cumnor ville sende bud efter hende ved en af sine opvartende kavalerer. Det var dog langt behageligere at være selv den sidste af de fine end at sidde her mellem alle og enhver. Imidlertid håbede hun i

sit stille sind, at man ret ville lægge mærke til, at Molly dansede med en lord, var lidt harmfuld over, at dette ikke var faldet i Cynthias lod, tænkte undrende på muligheden af, at det kunne blive højeste mode at klæde sig så simpelt som muligt, og overvejede, hvorledes hun bedst skulle formå lady Harriet til at forestille lord Albert Monson for Cynthia.

Molly fandt, at den lærde lord Hollingford havde meget vanskeligt med at forstå det mystiske "tre skridt frem og tilbage igen" osv. Han tog stadig den hånd, der ikke raktes ham, og lige så ufortrøden stod han stille, så snart han var kommet tilbage til sin plads, aldeles uvidende om, at reglerne for dansen fordrede, at han endnu skulle gøre diverse hop og bøjninger for sin dame, før dette var ham tilladt. Han mærkede også godt, at han kun meget slet udfyldte sin plads, og undskyldte sig derfor hos Molly; og han gjorde dette så ligefremt og hjerteligt, at hun med et følte sin forlegenhed overfor ham forsvinde, især da han betroede hende, at han aldeles ikke holdt af at danse og kun gjorde det nu, fordi hans søster havde overtalt ham til det. For Molly var han blot en midaldrende enkemand, næsten lige så gammel som hendes fader, og der udviklede sig snart en livlig samtale mellem dem.

Molly erfarede af ham, at Roger Hamley nylig havde offentliggjort en artikel i et videnskabeligt tidsskrift, som havde vakt betydelig opsigt, da den gik ud på at omstøde en teori, der var opstillet af en berømt fransk fysiolog, og Rogers artikel viste, at forfatteren var i besiddelse af ganske usædvanligt grundige kundskaber med hensyn til den omhandlede genstand. Denne efterretning interesserede i høj grad Molly, og i sine spørgsmål i den anledning viste hun selv så megen

intelligens og en ånd, der var så vel beredt til at forstå de givne oplysninger, at lord Hollingford ville have anset det for en meget let sag at vedligeholde sin popularitet, hvis han kun havde behøvet den øvrige del af aftenen at fortsætte sin rolige samtale med Molly. Da han førte hende tilbage til hendes plads, fandt han her mr. Gibson, som han førte en livlig samtale med, indtil lady Harriet atter indfandt sig for at erindre ham om hans pligter. Han kom dog atter snart tilbage til mr. Gibson for at fortælle ham nyheden om Roger Hamleys artikel, som mr. Gibson endnu intet havde hørt om. Midt under denne samtale, der førtes tæt ved mrs. Gibsons plads, fik lord Hollingford øje på Molly og udbrød:

"Det er ret en flink lille datter, De har der, Gibson! Det er så vanskeligt at underholde de fleste unge piger på hendes alder; men hun er så forstandig og fuld af interesse for alle slags alvorlige sager; hun er også godt belæst, kunne jeg mærke – hun kendte særdeles godt til *Le Règne Animal* – og hun er virkelig nydelig!"

Mr. Gibson bukkede; en sådan kompliment undlod ikke at forfejle sin virkning på ham, enten den så kom fra en lord eller ikke. Mrs. Gibson havde også overhørt denne ros, og drog straks sine egne slutning. Det er meget rimeligt, at lord Hollingford, hvis Molly alene var optrådt som en stupid tilhører, ikke ville have opdaget hendes skønhed – eller omvendt: havde hun ikke været ung og smuk, havde han måske ikke gjort sig umage for at tale til hende om videnskabelige emner på en for hende forståelig måde. Hvorledes det nu end var, så havde Molly utvivlsomt vundet hans bifald og beundring, og da hun kort efter atter indtog sin plads hos moderen, blev hun af denne

modtaget med venlige ord og et endnu venligere smil, for det er ikke vanskeligt at forstå, at hvor fint det end er at være svigermoder til en højfornem pasha af tre hestehaler, så forudsættes det dog, at hustruen, som danner bindeleddet mellem de to parter, står på en god fod med sin moder. Så vidt havde nemlig mrs. Gibsons tanker allerede fordybet sig ind i fremtiden. Hun kunne blot have ønsket, at et sådant held måtte være faldet i Cynthias lod! Men Molly var jo et lydigt, sødt væsen og tilmed, som mylord havde sagt, nydelig og særdeles intelligent. Det var stor skade, at Cynthia foretrak håndarbejde for læsning, men måske kunne det dog endnu afhjælpes.

Nu kom lord Cumnor hen og talte til mrs. Gibson, og lady Cumnor vinkede til hende og pegede på en ledig plads ved sin side.

Når alt kom til alt, var mrs. Gibson dog ganske godt tilfreds med balaftenen, skønt hun som sædvanlig måtte bøde for den uvante nattevågen ved dårligt humør og upasselighed hele den følgende dag. Hun vågnede om morgenen udmattet og pirrelig, og det samme var til dels også tilfældet med Molly og Cynthia. Denne, der sad ved vinduet med en tre dage gammel avis i hånden, som hun lod, som om hun læste, vækkedes pludselig ved at høre moderen sige:

"Cynthia! Du skulle hellere tage en bog, du kan lære noget af. Jeg er vis på, at du aldrig vil blive i stand til at føre en samtale, der er værd at høre på, når du ikke læser andet end aviser. Hvorfor øver du dig ikke i det franske? Jeg synes, at Molly forleden læste en fransk bog – *Le Règne Animal* var det nok."

"Nej, den har jeg aldrig læst!" sagde Molly rødmende. "Mr. Roger Hamley læste undertiden partier af den højt, mens jeg

var på Hamley, og forklarede mig indholdet."

"Nå, så må jeg have taget fejl, men det gør i grunden intet til sagen. Cynthia, du må virkelig vænne dig til at læse noget belærende og nyttigt hver morgen."

Til Mollys store forundring svarede Cynthia ikke et ord, men gik straks op og hentede en af sine skolebøger fra Boulogne, *Le Siècle de Louis XIV*. Det varede dog ikke længe, før Molly så, at denne "belærende læsning" lige så meget som før avisen kun var et middel for Cynthia til uforstyrret at kunne hengive sig til sine egne tanker.

27. Fader og sønner

Det stod endnu lige så slet til på Hamley Hall som tidligere. Der var ikke indtruffet noget, som havde kunnet udslette den kløft, der havde dannet sig mellem squiren og hans ældste søn; tværtimod syntes den at blive større.

Roger gjorde alt, hvad der stod i hans magt, for at bringe et forlig i stand mellem fader og søn, men undertiden faldt det ham dog ind, om det ikke havde været bedre ganske at overlade dem til sig selv; de havde nemlig begge vænnet sig til at gøre ham til deres fortrolige, og således kom mange tanker og meninger for dagen og antog til skade for dem begge en bestemt form, som havde været ulige uskadeligere, om de ikke var blevet udtalt. Den adspredelse, det daglige liv på gården frembød, var så ringe, at den ikke kunne bidrage til at forjage det mislige forhold, og det tærede både på squirens og Osbornes helbred. Squiren var blevet mager, hans klæder begyndte at hænge løst om ham, og af hans sunde blomstrende ansigtsfarve blev der kun nogle røde striber tilbage på den blege kind. Roger mente, at hans fader sad mere inden døre og røg mere, end han havde godt af, men det var nu blevet meget vanskeligt at få ham ud i det fri; det pinte ham så meget at se de forladte dræningsarbejder og de kære miskendte træer. Osborne var aldeles optaget af at ordne sine digte til udgivelse for ad denne vej at erhverve den længselsfuldt ønskede uafhængighed. Han skrev dagligt til sin kone, bragte selv sine breve til et fjerntliggende posthus og hentede dem, der var til

ham, samme sted; omarbejdede sine sonetter, aflagde af og til et besøg hos Gibsons og glædede sig en stund ved de to unge pigers selskab; men med alt det blev der kun lidt tid til overs til at være sammen med faderen. Osborne var alt for overbærende med sig selv, eller for følsom, som han selv kaldte det, til at kunne affinde med squirens mørke lune og hyppige opfarenhed. Bevidstheden om hans hemmelighed gjorde også, at Osborne ikke befandt sig vel i squirens selskab. Det var godt, at Roger ikke var lige så "følsom", for i så fald ville det ind imellem have været hårdt at finde sig i de små anfald af husligt tyranni, hvorved faderen ville gøre sin magt over sønnerne gældende. Et af disse indtraf kort efter velgørenhedsballet i Hollingford.

En dag var det lykkedes Roger at overtale faderen til at gå en tur med ham; og squiren havde endog ladet sig bevæge til at medtage den længe ubenyttede tollekniv, hvormed han tidligere plejede at pynte på de træer, som han kom forbi, ved at bortskære de visne grene og blade. De gik en lang tur, som uden tvivl havde overanstrengt den gamle, for da de atter nærmede sig gården, var han i høj grad blevet pirrelig og modsagde sønnen, i hvad denne så end bemærkede. Roger indså meget godt, hvorfra denne utilfredshed skrev sig, og bar den med sin sædvanlige tålmodighed.

De trådte ind i huset gennem hoveddøren; på det gamle, gulnede marmorbord i forstuen opdagede de straks ved deres indtrædelse et visitkort med lord Hollingfords navn; Robinson, der øjensynlig havde ventet på deres tilbagekomst, skyndte sig ud af sit værelse for at overrække Roger kortet.

"Det gjorde Hs. Herlighed meget ondt, at han ikke traf Dem hjemme, mr. Roger, men Hs. Herlighed efterlod et brev til Dem. Jeg tror, at mr. Osborne tog det, da han gik herigennem. Jeg spurgte Hs. Herlighed, om han måske ville tale med mr. Osborne, som jeg troede var hjemme, men Hs. Herlighed sagde, at han havde meget lidt tid og bad mig hilse fra ham."

"Spurgte han ikke efter mig?" brummede squiren.

"Nej, sir; det gjorde Hs. Herlighed ikke. Han ville aldrig have tænkt på mr. Osborne, sir, hvis jeg ikke havde nævnt hans navn. Det var mr. Roger, som det syntes at være ham om at gøre at træffe."

"Meget besynderligt," mente squiren.

Roger sagde intet, skønt han naturligvis ikke var fri for at føle nogen nysgerrighed med hensyn til brevets indhold. Uden at bemærke, at faderen fulgte efter, gik han ind i dagligstuen, hvor Osborne sad ved et lille bord i nærheden af kaminen og var ivrigt beskæftiget med at gennemse et af sine digte og sætte prikker over I'erne og streger gennem T'erne, mens han af og til standsede for at overtænke, hvorledes han bedst skulle forandre et eller andet ord.

"Roger," sagde han, da denne trådte ind, "lord Hollingford har været her og spurgt efter dig."

"Jeg ved det," svarede Roger.

"Han efterlod et brev til dig. Robinson ville absolut have, at det skulle være til fader, men så tilføjede han med en blyant '*junior*' efter navnet."

Roger brød brevet og læste det hurtigt igennem.

"Hvad skriver han?" spurgte squiren.

Roger rakte ham brevet. Det indeholdt en indbydelse til middag på Towers i selskab med mr. Geoffroi, hvis anskuelser i visse retninger af anatomien Roger havde hævdet i den artikel, som lord Hollingford omtalte for Molly, da han dansede med hende på velgørenhedsballet. Mr. Geoffroi var nu kommet til England og ventedes til Towers i løbet af den følgende uge. Han havde ytret ønske om at træffe sammen med forfatteren til en artikel, som allerede havde tildraget sig de franske anatomers opmærksomhed. Lord Hollingford tilføjede endelig, hvor kært det også ville være ham at stifte bekendtskab med en nabo, hvis tilbøjeligheder og smag stemmede så meget overens med hans egne. Til slutning fulgte en høflig indbydelse fra lord og lady Cumnor.

Lord Hollingfords hånd var temmelig vanskelig at læse, hvorfor squiren, der var i tilstrækkelig dårligt humør til ikke at anmode om nogen bistand, kun med megen møje kom igennem brevet. Endelig var han dog færdig.

"Lordløjtnanten har altså dog endelig en gang lagt mærke til, at Hamleyerne eksisterer. Valget står nok for døren, ikke sandt? Men han skal få at se, at vi ikke er sådan at løbe med. Den snare er nok udsat for dig, Osborne? Hvad er det, du har skrevet, som den franskmand er blevet så indtaget i?"

"Det er ikke mig, sir," sagde Osborne. "Både brevet og indbydelsen er til Roger."

"Jeg forstår det ikke," sagde squiren. "De whigfyre har aldrig gjort deres skyldighed overfor mig; forresten har jeg da heller aldrig savnet det. Hertugen af Debenham forsømte aldrig at vise Hamleyerne den agtelse, der tilkom dem som de ældste ejendomsbesiddere i egnen, men da han døde, og denne

jammerlige whiglord fulgte efter, har jeg aldrig været til bords hos lordløjtnanten – ikke så meget som en eneste gang."

"Men det forekommer mig, sir, at jeg har hørt Dem sige, at lord Cumnor plejede at invitere Dem – men at De aldrig havde lyst til at besøge ham," sagde Roger.

"Ja, og hvad så? Tror du, at jeg havde i sinde at svigte min families grundsætninger og bejle til whiggernes gunst? Nej, lad dem selv bejle til andres gunst, om de har lyst. Nu skynder de sig med at indbyde arvingen til Hamley, da tiden for valget nærmer sig, men lad dem vente."

"Men jeg siger Dem jo," sagde Osborne i den irriterede tone, han undertiden talte i, når faderen var mere end almindeligt vanskelig at tale til rette, "det er ikke mig, lord Hollingford har indbudt, det er Roger. Roger begynder at lade verden vide, hvem han er, et talent af første klasse," vedblev Osborne med et skær af selvbebrejdelse ved den oprigtigt mente ros over broderen; "han vil snart vinde sig et navn; han har skrevet noget om disse nye franske teorier og videnskabelige opdagelser, og nu er det jo meget naturligt, at den fremmede lærde ønsker at gøre hans bekendtskab, og derfor indbyder lord Hollingford ham til sig. Det er jo så klart som noget," tilføjede han, idet han sænkede stemmen, til Roger, "at det intet har at gøre med politik; når man blot kunne bringe fader til at indse det."

Naturligvis hørte squiren disse sidste ord, men med den forunderlige usikkerhed i opfattelsen, som er tegn på en begyndende døvhed; af hans følgende ord var det tydeligt, at Osbornes bemærkning ikke var undgået ham.

"I unge mennesker tror, at I ved alting. Jeg siger jer, det er en snare fra de whigger, som man kan tage og føle på, og hvad

behøver Roger – hvis det er Roger, der er tale om – at krybe for den franskmand? I mine unge dage var man tilfreds, når man kunne hade dem og give dem prygl. Men det ligner dig så aldeles, Osborne, når du engang har fået det i sinde, at blive ved at påstå, at det er din yngre broder, de indbyder, og ikke dig selv; men jeg siger dig, det er dig. De tror naturligvis, at den ældste søn, som sin fader, bærer det gamle familienavn Roger – det er jo så klart som dagen. De ved nok, at de ikke således kunne løbe af med mig, så har de fundet på den historie med franskmanden. Hvad behøvede du også at skrive noget om franskmændene, Roger? Jeg troede rigtignok, at du var alt for fornuftig til at bryde dig om deres teorier eller fantasier; men hvis det nu er dig, der er indbudt, så vil jeg ikke have, at du skal tage imod den indbydelse til den whigfamilie. De burde have budt Osborne, han er efter mig den, der skal repræsentere familien Hamley til Hamley; og mig får de dog ikke fat på, hvad de så gør."

Den gamle squire blev således ved at knurre og gentage meget af, hvad han allerede havde sagt, indtil han til sidst forlod værelset. Osborne var vedblevet at svare på hans sludder, hvilket kun havde hidset ham yderligere op. Så snart han var gået, vendte Osborne sig til Roger og sagde:

"Du tager naturligvis derover, Roger? Jeg vil holde ti mod én på, at han er af andre tanker i morgen."

"Nej," sagde Roger heftigt, for han var meget utilfreds med faderens anskuelser; "jeg vil ikke udsætte mig for hans mishag. Jeg tager ikke derover."

"Vær nu dog ikke sådan en tosse!" udbrød Osborne. "Fader er virkelig alt for urimelig. Du hørte jo, hvor han modsagde sig

selv; og det er dog virkelig urimeligt, at en mand som du skal behandles som et barn af –"

"Lad os ikke tale mere om det, Osborne," sagde Roger og satte sig til at skrive.

Da brevet var færdigt og sendt afsted, gik Roger hen til Osborne, der lod, som om han læste, men i virkeligheden sad og ærgrede sig både over faderen og broderen, skønt af meget forskellige grunde. Roger lagde venligt hånden på hans skulder og sagde:

"Nå, hvordan går det så med digtene, gamle dreng? De er vel snart færdige til at udgives?"

"Nej, der er endnu langt tilbage, og var det ikke for pengenes skyld, ville jeg aldrig bryde mig om, at de aldrig blev det. Hvad nytter det, at man vinder berømmelse, når man ikke tør nyde frugten af den?"

"Nå, lad nu det være godt; lad os hellere tale om vore pengesager. I næste uge skal jeg op til konkurrencen om stipendiet, og der er ingen tvivl om, at jeg får det, da de allerede har gjort mig til senior; så skal du ikke komme til at mangle penge. For øjeblikket har jeg det selv knapt nok, og jeg holder ikke af at plage fader; men har jeg først stipendiet, så tager vi begge ned til Winchester, hvor du præsenterer mig for din lille kone."

"På mandag er det en måned siden, at jeg sidst besøgte hende," sagde Osborne, idet han lagde sine papirer sammen og gav sig til at stirre ind i ilden, som om han således kunne fremmane hendes billede. "I det brev, jeg fik fra hende i morges sender hun en rigtig smuk hilsen til dig. Men den tåler ikke

oversættelse, du må læse det selv," vedblev han og pegede på et par linjer i et brev, som han trak op af lommen.

Roger havde en anelse om, at et par ord i brevet ikke var ganske korrekt stavet; men indholdet var så kærligt og venligt og åndede en så usminket, oprigtig taknemmelighed, at han mere end nogensinde før følte sig hendraget til denne ukendte svigerinde, hvis bekendtskab Osborne havde gjort ved at hjælpe hende at søge efter noget bortkommet legetøj, der tilhørte de børn, hun spadserede med i Hyde Park. Mrs. Osborne Hamley havde nemlig hverken været mere eller mindre end en fransk bonne, meget nydelig, meget elskværdig og særdeles meget tyranniseret af de uartige små drenge og piger, der stod under hendes varetægt. Hun var en lille, forældreløs pige, som engang i udlandet aldeles havde indtaget en rejsende engelsk familie, da hun bragte nogle broderisager til fruen i hotellet, hvor de opholdt sig; hun var straks blevet antaget som bonne for deres børn, da det jo ville være så udmærket, om de små kunne lære fransk af en indfødt (fra Elsass!), desuden kunne hun også være fruen til nytte og adspredelse. Da man imidlertid var kommet tilbage til London med al dens tummel, glemte Aimées herskerinde snart at nære så megen interesse for hende som før; men skønt den franske pige dag for dag følte sig mere og mere alene i det fremmede land, bestræbte hun sig dog troligt for at opfylde sine pligter.

Det var under disse omstændigheder, at Osborne først så hende; en eneste ringe opmærksomhed var nok til at vække hendes levende taknemmelighed, og det varede ikke længe, førend hun og Osborne opfyldtes af en kærlighed til hinanden, som først forstyrredes, da fruen tilfældigvis opdagede den

forbindelse, der bestod mellem hendes børns bonne og en ung mand, der stod så langt over hende. Aimée besvarede oprigtigt alle de spørgsmål, hendes frue stillede til hende; men ingen verdens visdom, ingen eksempler på skuffede forventninger kunne få hende til at nære den allerringeste mistanke til den mand, der besad hendes fulde tillid. Mrs. Townshend gjorde måske kun sin pligt, da hun straks sendte Aimée tilbage til Metz, hvor hun først havde truffet hende, og hvor hun formodede, at der boede slægtninge af den unge pige. Men i hvert fald vidste hun så lidt om, hvad det var for folk, hun sendte sin fordums protegé hen til, at Osborne efter utålmodigt at have hørt på den prædiken, som mrs. Townshend holdt for ham, da han holdt fast ved sit forsæt at opsøge den unge pige, øjeblikkelig i største hast rejste til Metz og ikke lod lang tid hengå, inden Aimée var blevet hans kone.

Alt dette var foregået det forrige efterår, og Roger havde ikke erfaret noget om det skridt, hans broder havde gjort, førend det ikke mere stod til at ændre. Så indtraf moderens død, hvorved Osborne foruden den oprigtige sorg, han følte ved dette tab, tillige mistede den milde, venlige mellemmand, der altid vidste at formilde og afvende faderens strenghed. Det er dog alligevel tvivlsomt, om selv hun kunne have udrettet noget i det foreliggende tilfælde, for squiren så meget højt til vejrs, når talen var om en hustru til hans arving. Han afskyede alt fremmed og nærede et lige så inderligt had til de romersk katolske, som vore forfædre til hekse og trolde. Alle disse fordomme vandt kun i styrke ved hans bekymringer. Enhver fornuftig grund ville, hvor klar den end var, være gledet af på det skjold af egensind, han havde dækket sig med; en

kærlighedsfuld tilnærmelse i et heldigt øjeblik kunne måske have mildnet hans hårde hjerte og indtaget det for, hvad det tidligere afskyede. Men det heldige øjeblik kom aldrig, og enhver kærlig tilnærmelse fra Osbornes side stødtes tilbage ved faderens tiltagende bitterhed og indesluttethed. Aimée måtte således stadig henleve sine ensomme dage i det lille landsted i nærheden af Winchester, Osborne havde ført hende til, da hun vendte tilbage til England med ham som hans kone, og for hvis indretning og møblering han havde pådraget sig selv en så betydelig gæld. Osborne havde nemlig ikke fulgt sin kones jævne, barnlige ønsker, men kun sin egen forfinede smag, da han mere betragtede den lille franske hustru som den tilkommende herskerinde på Hamley Hall end som en mands kone, der i det mindste for nærværende tid var fuldkommen afhængig af andre. Han havde til hendes opholdssted valgt en sydligt beliggende egn, der lå så langt som muligt fra grevskaberne inde i landet, hvor navnet Hamley var velbekendt over alt; han ville nemlig ikke, at hans hustru, om også blot for en tid, skulle antage et navn, som ikke med rette tilkom hende. Ved alle disse anordninger havde han troligt søgt at fyldestgøre, hvad han anså for sin pligt imod hende; og hun lønnede ham for det med den inderligste hengivenhed og beundrende agtelse. Var hans forfængelighed blevet såret, eller var hans forhåbninger om ære og udmærkelse ved universitet blevet skuffet, så vidste han, hvor han kunne finde en trøster, hvor han kunne finde én, som udgød sig i beundrende lovtaler over ham, indtil tankens hurtige flugt standsede ordene på hendes læber, én, som udviste sin harme mod hver og én, der ikke anerkendte og bøjede sig for hendes ægtefælles fortjenester. Selv om hun

nogensinde havde ønsket at komme til det *château*, som var hans hjem, og blive indført i hans familie, havde Aimée dog aldrig med et ord hentydet til det for ham. Hun længtes blot efter og bad blot om lidt mere af sin ægtefælles selskab; de gode grunde, som fuldkommen overtydede hende om nødvendigheden af hans langvarige fraværelse, når han var til stede og kunne fremføre dem, blev kun svage, når hun selv søgte at trøste sig ved dem i hans fraværelse.

Om aftenen på den dag, da lord Hollingford havde været på Hamley, mødte Roger sin fader på trappen, da han just i fuld fart satte op ad trinnene for hurtigt at komme ovenpå. Det var første gang, at han så ham siden deres samtale om indbydelsen til Towers. Squiren stillede sig i vejen for sønnen og sagde halvt spørgende, halvt bekræftende:

"Du tager vel over til den franske herre, min dreng?"

"Nej, sir; jeg sendte straks James derover med afbud. Jeg bryder mig heller ikke om det ... det vil sige, ikke så overordentlig meget."

"Hvorfor tager du mig også således lige straks på ordet, Roger?" sagde hans fader ærgerlig. "Det gør I alle sammen nu, det er dog virkelig hårdt, at man ikke skal have lov til at give sin harme en smule luft, når man er træt og tung om hjertet ... andet har jeg jo ikke gjort."

"Men, fader, jeg ville aldrig bryde mig om at komme i et hus, hvor man har behandlet Dem med ringeagt."

"Nej, nej, min dreng," sagde squiren, mens hans pande glattedes lidt, "det var mig, som ringeagtede dem, den ene gang efter den anden inviterede de mig, efter at mylord var blevet

lordløjtnant, men jeg tog aldrig mod deres indbydelser; det var mig, som holdt mig tilbage."

Der blev nu ikke talt mere om den sag; den næste dag standsede squiren atter Roger.

"Jeg har ladet Jem prøve sin livréfrakke, som han nu ikke har haft på i de sidste tre-fire år ... men den er blevet for snæver."

"Men han behøver jo heller ikke at bære den, og Dawsons dreng vil blive meget fornøjet ved at få den ... han trænger stærkt til noget tøj."

"Ja, ja; men hvem skal ledsage dig, når du skal aflægge visit på Towers? Det er kun simpel høflighed at gøre det, efter at lord – ja, hvad er det nu, han hedder – har været her; og jeg ser dog ikke gerne, at du tager dertil uden tjener."

"Men kære fader, hvad skulle jeg gøre med en sådan følgesvend? Jeg skal nok selv kunne finde vejen til stalden, eller også er der vel nok en mand, der kan tage sig af min hest. Gør Dem blot ingen bekymringer for den sags skyld."

"Nå, ja du er jo heller ikke Osborne, det må vi jo huske på. De vil måske ikke lægge mærke til det. Men du må holde hovedet i vejret og ikke glemme, at du hører til slægten Hamley, som har ejet det samme gods i hundreder af år, mens de derovre kun er stakkels whigmennesker, som kom hertil på dronning Annes tid."

28. Rivninger

Flere dage efter ballet var Cynthia nedslået og meget tavs. Molly, der havde ventet sig lige så megen glæde af at tale med Cynthia om ballet bagefter som af ballet selv, blev meget skuffet, da hun mærkede, at Cynthia snarere søgte at undgå end at opmuntre al tale i den retning. Mrs. Gibson var vistnok rede til så ofte, det skulle være, at behandle dette emne; men hendes ord lignede altid færdigsyede klæder, der passede til alt andet end selvstændige tanker. Enhver anden kunne lige så godt have brugt dem, og med forandring af navnene kunne man have anvendt dem til at beskrive et hvilket som helst bal, det skulle være. Hun gentog til sidst sine udtalelser om det så ofte, at Molly kunne dem udenad og kun frygtede for at fremkalde dem.

"O, mr. Osborne, De skulle rigtignok have været der! Jeg tænkte mere end en gang ved mig selv, at De virkelig burde have været med – De og Deres broder naturligvis."

"Jeg tænkte også ofte på Dem den aften."

"Nej, gjorde De? Det må jeg rigtignok sige var meget smukt af Dem. – Lille Cynthia! Hører du, hvad mr. Osborne Hamley siger –" Cynthia trådte i det samme ind i værelset "- han tænkte på os alle den aften, vi var på bal."

"Han gjorde mere end blot tænke på os den aften," sagde Cynthia med sit milde smil. "Vi er ham endnu tak skyldige for de smukke blomster."

"O," sagde Osborne, "De må ikke takke mig alene for det. Jeg tror nok, at det var min idé, men det var Roger, som helt og holdent iværksatte den."

"Jeg for min part anser tanken for alt," sagde mrs. Gibson. "Tanken er åndens, handlingen blot legemets værk."

Denne smukke ytring overraskede i så høj grad den talende selv, at hun glemte at udvikle sin mening nærmere, noget, der i øvrigt heller ikke var strengt nødvendigt i den slags samtale, der for øjeblikket førtes.

"Jeg er kun bange for, at vore blomster kom for sent til at blive benyttet," vedblev Osborne. "Jeg traf Preston dagen efter, og vi talte naturligvis om ballet. Det gjorde mig ondt at høre, at han var kommet os i forkøbet."

"Han sendte kun én buket, og den var til Cynthia," sagde Molly og så op fra sit arbejde. "Og den kom ikke, før vi havde modtaget blomsterne fra Hamley Hall."

Molly opfangede et glimt af Cynthias blussende ansigt og harmfulde blik, førend hun atter bøjede sig ned over sit arbejde. Både Cynthia og moderen syntes at ville tale, men da Cynthias stemme øjensynlig kvaltes af harme, tog moderen ordet.

"Mr. Prestons buket var en af dem, man kan købe hos enhver gartner, og dem holder jeg nu engang ikke af, de er så udtryksløse, om jeg så må sige. Jeg ville sætte langt mere pris på to eller tre liljekonvaller, der er plukket af en kær hånd, end den kostbareste buket, enhver kan købe."

"Mr. Preston havde aldeles ingen grund til at sige, at han var kommet Dem i forkøbet," sagde Cynthia. "Hans buket kom akkurat, da vi skulle tage afsted, og den kom øjeblikkelig i kaminen."

"Men kære Cynthia!" sagde mrs. Gibson, der hidtil havde været ukendt med blomsternes skæbne, "hvad er det dog for en forunderlig forestilling om dig selv, som du der vil bibringe mr. Osborne Hamley? Jeg kan ganske vist tænke mig, hvad du mener. Det er ganske mine følelser ... min fordom ... meget romantisk, det skal jeg ikke nægte ... mod købte blomster."

Cynthia svarede ikke på denne bemærkning, men sagde efter et øjebliks tavshed:

"Jeg benyttede nogle af Deres blomster, mr. Hamley, til at pynte Mollys hår med. Fristelsen var så stor, da blomsternes farve så udmærket passede til hendes koralsmykker; men jeg tror, at hun anså det som et forræderi at ødelægge ordningen af buketten, så hvis De er vred over det, bør hele dadlen falde på mig."

"Ordningen af blomsterne skyldes min broder, som jeg før bemærkede, men jeg er vis på, at han hellere ville have set dem i miss Gibsons hår end i ilden, som den stakkels mr. Prestons."

Osborne morede sig i sit stille sind over alt dette, og skulle ikke have haft noget imod at erfare lidt nærmere om Cynthias grunde til at behandle de blomster, mr. Preston havde sendt, som hun havde gjort. Imidlertid lykkedes det ham dog ikke denne gang, da mrs. Gibson ledte samtalen over på et ganske andet emne.

"Siden vi taler om liljekonvaller, kan De måske sige mig, om det er sandt, at de vokser vildt i Hurst-skoven. Nu står de vel ikke i blomst, men når den tid kommer, så må vi virkelig se at gøre en lille udflugt dertil og tage frokost med os. De tager jo med, ikke sandt?" sagde hun til Osborne. "Det er virkelig en mageløs plan! De kunne ride til Hollingford og lade Deres hest

blive her, og så kunne vi spadsere hele dagen i skoven og alle følges hjem til middag – en middag med en kurv fuld af konvaller midt på bordet."

"Det ville være mig en stor fornøjelse," sagde Osborne, "men jeg frygter for, at jeg ikke er hjemme til den tid. Men Roger vil vist være kommet tilbage – det er jo omtrent om en måned."

Han tænkte på sin rejse til London for at sælge digtene og på den derpå bestemte udflugt ned til Winchester, som han antog at kunne foretage i slutningen af maj, hvilket han også havde skrevet til sin kone.

"O, men De må være med! Vi må vente til mr. Osborne Hamley kan tage med, ikke sandt, Cynthia?"

"Jeg er bange for, at konvallerne ikke vil vente," svarede Cynthia.

"Ja, så må vi opsætte det, til det er tiden for hybenroser og kaprifolier. Så er De kommet tilbage, ikke sandt? Eller måske har Londonsæsonen alt for mange tillokkelser for Dem?"

"Jeg ved virkelig ikke, på hvilken tid hybenroserne står i flor; og desuden tror jeg, mine handlinger afhænger mere af almanakken end af blomsterkalenderen. De ville have et langt bedre selskab i min broder; han er praktisk i sin kærlighed til blomster, jeg er kun teoretisk i min."

"Naturligvis skal det være os en fornøjelse at se Deres broder hos os," sagde mrs. Gibson, "men hvorfor kan De ikke også være med? Jeg skal ikke nægte, jeg er lidt bange for en så dybsindig og lærd herre, som Deres broder jo er. Så sætter jeg rigtignok langt mere pris på en smule indtagende uvidenhed, om jeg må bruge et så hårdt ord."

Osborne bukkede. Han følte en vis tilfredshed ved at blive rost og smigret, selv om han vidste, at det kun var smiger. Det var en behagelig modsætning til det hjem, som var blevet ham så ubehageligt, at komme i dette hus, hvor to smukke og indtagende unge pigers selskab og deres moders fløjlsbløde tale altid var rede til at modtage ham, når det faldt ham ind at komme. Og hvilken forskel var der så desuden ikke på den af blomster opfyldte dagligstue, hvor man over alt sporede tegn på en kvindelig hånds nærværelse, hvor møblerne var elegante og bekvemme, og så den store uhyggelige dagligstue hjemme, hvor draperier og betræk var slidte, stolene ubekvemme, og hvor man aldrig syntes at spore tegn til nogen med ynde ordnende kvindelig hånd i den stive opstilling af møblerne. De lette, veltillavede retter, der altid fandtes på doktorens bord, stemmede også langt mere med Osbornes smag end de tunge, solide kødspiser, der fremsattes i hjemmet.

Osborne begyndte næsten at blive bange for, at han kom for ofte i mr. Gibsons hus, da han i det mindste for tiden ikke så nogen udsigt til, at han kunne gengælde en gæstfrihed, han så ofte lagde beslag på; derimod faldt det ham aldrig ind at frygte følgerne af sine hyppige sammenkomster med de to unge piger; dem tænkte han aldrig på uden som veninder, han glemte aldrig, at han var gift, og Aimée tronede så urokkeligt i hans hjerte, at det aldrig faldt ham ind, at andre kunne betragte ham som en mulig frier.

Men mrs. Gibson, der var aldeles uvidende om sagernes sande stilling, var ikke fri for i al hemmelighed at nære visse stille forhåbninger, begrundede på hans hyppige besøg. Hun nærede aldeles ingen tvivl om, at det var Cynthia, som udøvede

denne tiltrækningskraft på ham, og hvis denne blot havde været lidt bedre at komme ud af det med, skulle moderen sikkert have gjort hyppigere hentydninger til den krise, hun anså for nært forestående. Men hun blev holdt tilbage ved den overbevisning, at, hvis datteren fik nogen anelse om, hvad der forestod, og blev opmærksom på mrs. Gibsons forsigtige anstrengelser for at fremskynde katastrofen, ville den egensindige pige modsætte sig det af al kraft. Som det nu var, stolede mrs. Gibson blot på, at Cynthias følelser inden ret længe ville blive fængslet i den grad, at hun ikke ville tænke på at krydse sin moders fint anlagte planer, selv om hun mærkede deres tilstedeværelse.

Men Cynthia havde allerede været genstand for alt for megen hyldest, beundring, ja selv lidenskabelig kærlighed, til at hun et øjeblik skulle kunne tage fejl af beskaffenheden af Osbornes venlige opmærksomhed mod hende. Hun betragtede ham aldrig på anden måde end som en søster sin broder.

Noget andet var det, da Roger som tilbage efter heldigt at have overstået sin konkurrence. Den urolige forlegenhed, den slet undertrykte iver for at behage hende lod snart Cynthia se, af hvad beskaffenhed de følelser var, han nærede for hende, og hun opdagede forskellen mellem hans og Osbornes opmærksomhed mod hende, længe før mrs. Gibson anede, at der i det hele fandtes en sådan.

Molly var dog den første, som opdagede Rogers kærlighed til Cynthia. Første gang, de så ham efter ballet, stod det klart for hende.

Cynthia havde ikke set rask ud siden den aften; hendes gang var blevet langsom, hun var meget bleg, og hendes øjne så usædvanlig matte ud, og skønt hun ellers satte megen pris på at

bevæge sig i det frie, var det nu meget vanskeligt at få hende udenfor hjemmet. Molly lagde ængstelig mærke til dette, men når hun venligt spurgte, om Cynthia havde overanstrengt sig på ballet, eller der var tilstødt hende noget, som bedrøvede hende, fik hun kun modstræbende, benægtende svar.

En dag berørte Molly mr. Prestons navn og mærkede snart, hvilken antipati Cynthia følte for det; hende øjne skød lyn, og hun rystedes af en heftig bevægelse, som hun ikke var i stand til at undertrykke, men hun sagde blot et par skarpe ord, der rigtignok udtrykte alt andet end venlige følelser mod den ovenomtalte herre, og bad Molly aldrig oftere at nævne hans navn for hende. Men Molly kunne dog ikke forestille sig, at der til grund for dette lå andet og mere end en lige så høj grad af modbydelighed, som den Molly selv følte overfor ham.

Cynthias upasselighed vedvarede imidlertid så længe uden af undergå nogen forandring eller bedring, at selv mrs. Gibson lagde mærke til det, og Molly blev alvorligt urolig. Mrs. Gibson betragtede dog kun Cynthias stilhed og nedstemthed som en følge af, at hun på ballet "havde danset med hvemsomhelst". At danse med kavalerer, hvis navne ikke stod i adelskalenderen, burde efter moderens opfattelse ikke have forårsaget halvt så megen træthed, og havde datteren været i fuldt vigør, ville hun sikkert kun have mødt moderens bemærkning med sin sædvanlige spot. Men Cynthia vedblev at skrante, og mrs. Gibson blev til sidst utålmodig og beskyldte hende for dovenskab og lunefuldhed; til sidst bevægede Molly dog Cynthia til at betro sig til mr. Gibson, som imidlertid til Cynthias store misfornøjelse efter sin undersøgelse kom til det resultat, at hendes sygdom kun bestod i lidt udmattelse og nedstemthed,

som snart ville afhjælpes ved nogle styrkende midler; mens hun brugte dem, skulle hun tillige vogte sig for enhver sindsbevægelse.

"Hvis der er noget, jeg hader," sagde Cynthia til mr. Gibson, efter at han var kommet til dette resultat med styrkende midler, "er det den måde, hvorpå lægerne undertiden finder for godt at anordne modbydelige miksturer som et sikkert middel mod sorger og bekymringer."

Hun smilede til ham, idet hun sagde dette; thi for ham havde hun altid et venligt ord eller smil, selv når hun var så nedtrykt som nu.

"Ja så! Du tilstår altså, at du har 'sorger'. Men så gør nu et bytte: du fortæller mig dine bekymringer, og jeg skal så til gengæld gøre mit bedste for at finde et andet middel mod dem, end hvad du behager at kalde mine modbydelige miksturer."

"Nej," sagde Cynthia rødmende, "jeg har aldrig sagt, at jeg havde bekymringer; jeg talte kun ganske i almindelighed. Hvilke sorger skulle jeg desuden have? De og Molly er kun alt for gode mod mig," tilføjede hun med tårer i øjnene.

"Godt, godt, så lad os ikke tale mere om så bedrøvelige ting. Jeg skal gøre miksturerne, som jeg dog nok kommer til at anvende, så søde som muligt."

"Nej, jeg beder Dem, gør ikke det. Hvis De vidste, hvor jeg afskyr søde sager! Jeg vil helst have miksturen så bitter, som den i virkeligheden er – og hvis jeg undertiden – hvis jeg er nødt til – hvis jeg ikke selv er ganske oprigtig, holder jeg dog af sandhed hos andre – i det mindste som oftest."

Hun smilede atter til ham, men hendes smil var svagt og udtryksløst.

Den første udenfor familien, der lagde mærke til Cynthias forandrede udseende, var Roger Hamley, og dog så han hende først, da hun under indflydelsen af de modbydelige miksturer begyndte at blive lidt bedre. Men hans øjne forlod hende ikke de første fem minutter efter, at han var trådt ind i værelset. Mens han gjorde sit bedste for at besvare mrs. Gibsons høflige floskler, så han forskende på Cynthia, og så snart høfligheden tillod det, ilede han hen til Molly og sagde, idet han vendte ryggen til nogle nye besøgende, der just trådte ind:

"Molly, hvor Deres søster dog ser dårlig ud! Hvad fejler hun? Har Deres fader talt med hende? De må tilgive mig, men det hænder så ofte, at man ikke mærker sådanne forandringer hos dem, man dagligt lever sammen med."

Mollys hengivenhed for Cynthia var altid sig selv lig og svigtede aldrig; men var der noget, der satte den på en hård prøve, så var det den vane, Roger havde altid at kalde Cynthia hendes søster. Hvis enhver anden havde sagt det, ville hun næppe have lagt mærke til det; men når Roger benyttede dette udtryk, skurrede det både i hendes øre og hjerte, og hun svarede derfor temmelig kort:

"O, hun har overanstrengt sig på ballet. Fader siger, at det snart vil blive godt igen."

"Mon hun ikke trænger til en forandring af luft?" sagde Roger eftertænksomt. "Jeg ville ønske, at hun kunne komme lidt over til Hamley, naturligvis med Dem og Deres moder. Men det kan vel næppe lade sig gøre ... hvor ville det ellers ikke være mageløst!"

Molly forekom det, at et besøg på Hamley under disse omstændigheder ville være så forskelligt fra dem, som hun

tidligere havde aflagt der, at hun næppe kunne sige, om hun ville synes om det eller ej.

Roger vedblev:

"De fik jo vore blomster i rette tid, ikke sandt? O, De ved ikke, hvor ofte jeg tænkte på Dem den aften! De morede Dem vel rigtig godt? Var engageret til hver dans og nød al den fornøjelse, som altid følger med det første bal? Jeg har hørt, at Deres søster dansede hver eneste dans."

"Der var meget morsomt," sagde Molly roligt. "Men når alt kommer til alt, er jeg dog ikke vis på, om jeg ville bryde mig om atter at deltage i et bal så snart; det forekommer mig, at der foruden det behagelige er så meget alt andet end fornøjeligt forbundet med et bal."

"Ah! De tænker på Deres søster og hendes upasselighed?"

"Nej, det gør jeg ikke," sagde Molly ligefremt. "Jeg tænkte på al den ulejlighed med dragten og så trætheden dagen efter."

Han kunne gerne anse hende for hjerteløs, om han så syntes; hun vidste, at hun næsten havde for megen følelse, navnlig nu, da hendes bryst sammensnøredes af en ulidelig smerte. Men han var selv alt for godhjertet til, at han skulle have set noget slet i hendes ord. Da han noget efter skulle til at tage afsked, tog han hendes hånd og sagde så sagte, at ingen andre kunne høre det:

"Er der ikke noget, jeg kan gøre for Deres søster? Som De ved, har vi en stor mængde bøger, hvis hun skulle have lyst at læse noget."

Da han ikke fik noget opmuntrende eller bekræftende svar fra Molly, vedblev han:

"Eller blomster? Hun holder jo af blomster. Og drivhusjordbærrene er netop modne nu. ... Jeg vil selv bringe nogle herover i morgen."

"Det vil hun ganske vist synes godt om," sagde Molly.

Af en eller anden, for familien Gibson ubekendt grund indtrådte der en usædvanlig lang afbrydelse i Osbornes besøg, mens Roger kom næsten hver dag og altid med nye foræringer til Cynthia til adspredelse under hendes upasselighed.

Hendes væsen overfor ham var så venligt og imødekommende, at mrs. Gibson dog til sidst blev bange for, at han trods sin uslebenhed (som hun sagde) måske dog kunne blive foretrukket for Osborne, som efter mrs. Gibsons mening på en så forunderlig måde forsømte sine egne interesser. På sin rolige, bløde måde udslyngede hun mangt et hånende slag mod Roger, hvilket dog altid prellede af på hans ædle natur, der ikke engang kunne ane de motiver, som ledede hende, mens de ramte Molly. Hun var ofte, mens hun var mindre, blevet kaldt næsvis og egensindig; og hun syntes nu selv, at hun vist i virkeligheden havde et meget heftigt sind. Det, der hverken syntes at støde Roger eller Cynthia, fik Mollys blod til at koge; og da hun engang havde opdaget mrs. Gibsons bestræbelser for at forkorte Rogers besøg og gøre dem mindre hyppige, syntes hun over alt at spore antydninger i den retning. Hun læste klart i sin stedmoders indre, når denne anstillede betragtninger over, hvor ensomt squiren måtte have det nu, da Osborne var fraværende, og Roger så ofte glædede sine venner med sine besøg.

"Det ville have været mr. Gibson og mig en stor fornøjelse, om De kunne være blevet her til middag; men vi kan naturligvis

ikke være så egenkærlige at forlange det, da vi ved, hvor ene Deres fader ville være. Vi talte netop i går om, hvorledes den stakkels gamle squire kunne udholde det i al den ensomhed."

Når Roger kom med sin buket af tidligt udsprungne roser, var det som oftest ønskeligt, at Cynthia trak sig tilbage til sit eget værelse, mens Molly måtte ledsage mrs. Gibson i et eller andet improviseret ærinde eller på en påskudt visit. Men Roger, hvis hele tragten gik ud på at gøre Cynthia en fornøjelse, og som lige fra sin barndom altid havde været vis på mr. Gibsons venlige sindelag, kom ikke så meget hurtigt efter, at man ikke ønskede hans nærværelse. Når han ikke fik Cynthia at se, så var det ganske vist et tab, men han hørte dog i hvert fald, hvorledes hun havde det, og efterlod altid en ubetydelighed til hende, som han vidste, at hun ville synes godt om, og han kom gerne fire eller fem gange, i håb om dog at få hende at se den ene. Men endelig kom der en dag, da mrs. Gibson overskred sin sædvanlige negative uhøflighed, og da hun i et anfald af meget slet lune gjorde sig skyldig i regulær grovhed.

Cynthia var nu meget bedre. De styrkende midler havde dog udøvet deres virkning, skønt hun kun nødigt ville tilstå det; hendes smukke, sunde farve og meget af hendes lette humør vendte atter tilbage, og der var ikke længere nogen grund til ængstelse.

Mrs. Gibson sad ved sin broderiramme i dagligstuen; de to unge piger havde taget plads ved vinduet, hvor Cynthia morede sig over Mollys alvorlige forsøg på at efterligne den franske accent, hun nylig havde læst et stykke af Voltaire højt med. Pålægget om at anvende morgentimerne til at "læse noget belærende" blev nemlig endnu strengt overholdt, skønt lord

Hollingford, der sig selv ubevidst havde givet ideen til det, var taget tilbage til hovedstaden uden at gøre det ringeste forsøg på atter at få Molly at se, hvilket mrs. Gibson dog så sikkert havde ventet efter hans udtalelser på ballet. Den drøm var svundet som dug for solen.

Det var endnu tidligt på formiddagen på en frisk, varm junidag; duften af blomster og urter opfyldte luften; halvdelen af den tid, hvori de unge piger tilsyneladende havde været beskæftiget med deres læsning, havde de tilbragt med at læne sig ud ad det åbne vindue for at søge at nå nogle roser, der slyngede sig op ad muren. Endelig havde de nået dem, og en mængde blomster og knopper, som rigtignok havde mistet de fleste blade, lå nu i Cynthias skød og opfyldte værelset med en behagelig duft. Mrs. Gibson havde allerede et par gange bebrejdet dem deres munterhed, som forhindrede hende i at tælle stingene i hendes mønster, hvilket nødigt måtte ske, da hun havde foresat sig at fuldføre et vist stykke af broderiet den morgen, før hun gik ud; og hun hørte til dem, som lagde megen vægt på ikke at svigte små og unødvendige beslutninger, som hun fandt på at tage.

"Mr. Roger Hamley," meldte pigen.

"Hvor kedsommeligt!" sagde mrs. Gibson, da han næsten var kommet indenfor, idet hun stødte sin broderiramme til side. Hun rakte ham sin kolde, ubevægelige hånd med et halvsagte Velkommen, mens hun samtidig kastede et blik på sit ufærdige arbejde.

Han syntes ikke at lægge mærke til dette, men gik hen til vinduet.

"Hvor nydelige!" sagde ham, "ja, så bliver vel roserne fra Hamley overflødige, nu da Deres egne er sprunget ud?"

"Ja, det har De ganske ret i," sagde mrs. Gibson, førend Cynthia eller Molly kunne svare, skønt spørgsmålet var henvendt til dem. "Det er meget venligt af Dem, at De så længe har forsynet os med blomster; men nu da vore egne er sprunget ud, behøver vi ikke mere at gøre Dem ulejlighed."

Han så lidt overrasket på hende, måske mere forbavset over den tone, hun talte i, end over selve hendes ord. Nu havde mrs. Gibson imidlertid været tapper nok til at slå det første slag, og nu måtte det fuldføres, når lejligheden var der. Molly, der øjeblikkelig så, hvorledes sagerne stod, havde måske følt sig mere pinligt berørt, hvis hun ikke havde set den glødende harme, der prægedes i hvert af Cynthias træk; hun vidste, at hvis der behøvedes noget forsvar for Roger, så var det i sikre hænder, når Cynthia påtog sig det.

Han rakte hånden ud efter en lille rosengren, som lå i Cynthias skød, og sagde:

"I hvert tilfælde vil min ulejlighed – siden mrs. Gibson antager, at det har forvoldt mig nogen sådan – være rigelig betalt, hvis jeg må have denne."

"Gamle lamper for nye," sagde Cynthia smilende, idet hun rakte ham den, "jeg ville ønske, at jeg altid kunne købe sådanne buketter, som De har bragt os, for en så billig pris."

"Du glemmer tidsspilden, som jeg antager, at vi må regne med i betalingen," sagde hendes moder. "Vi kommer virkelig til, mr. Hamley, at lukke vor dør for Dem, hvis De bliver ved at komme så ofte og så tidligt! Jeg selv sætter mig regelmæssigt til mit arbejde efter den første frokost og forlader det ikke førend

den anden, og det er mit ønske at holde Cynthia og Molly til med nogen stadighed at anvende denne tid med gavnlig læsning, hvilket jo er så ønskeligt for unge piger i deres alder, såfremt de nogensinde skal blive intelligente fruentimmer, hvis selskab man ikke keder sig ved; men når der kommer besøgende så tidligt, er det aldeles umuligt at bringe det til nogen stadighed."

Alt dette blev sagt med den søde, falske stemme, som i den sidste tid havde gjort samme indtryk på Molly som en griffels skraben på en tavle.

Roger skiftede farve. Han blev bleg og så alvorlig og nedtrykt ud. Men i det næste øjeblik vendte hans sædvanlige frimodige ansigtsudtryk tilbage.

Hvorfor, tænkte han, skulle hun ikke være berettiget til at sige ham, at hans besøg var ubelejlige? Han burde jo selv for længe siden have bemærket det. Han sagde derfor:

"Jeg har ganske vist været meget ubetænksom ved at komme så tidligt – jeg skal ikke gentage det; men i dag havde jeg dog en undskyldning for min visit. Min broder har sagt mig, at De havde i sinde at tage til Hurst-skoven, når roserne var sprunget ud; dette er i år sket tidligere end ellers – jeg har været derude og set det. Han talte om, at De ville tilbringe en hel dag derude og –"

"Denne plan blev lagt med mr. Osborne Hamley. Jeg kunne ikke tænke på at foretage denne udflugt uden ham," sagde mrs. Gibson koldt.

"Jeg fik et brev fra ham i morges, hvori han skriver, at han frygter for, at han ikke kommer hjem, før roserne er afblomstret. I virkeligheden er der jo ikke meget at se ved dem,

men dagen er så smuk, at jeg troede, denne tur til Hurst-skoven ville være et prægtigt påskud til at komme lidt ud i det fri."

"Tak skal De have. Hvor det er smukt af Dem, at De således for vor skyld vil opofre Deres så let forståelige ønske om at være hos Deres fader så meget som muligt."

"Det glæder mig at kunne forsikre Dem, at min fader har det meget bedre end sidste vinter; han tilbringer nu meget af sin tid ude på sine marker og i skoven. Han har altid været vant til at se til arbejderne alene, og jeg – vi tror, at jo mere han kan vænne sig til atter at optage sine gamle vaner, desto bedre vil det være for ham."

"Og hvornår vender De tilbage til Cambridge?"

Roger nølede lidt, inden han svarede:

"Det er endnu ikke bestemt. Som De måske ved, får jeg nu et stipendium fra universitetet, jeg har endnu ikke lagt nogen bestemt plan for fremtiden; men jeg tænker, at jeg ret snart tager en tur til London."

"Ja, London, det er det rette sted for unge mennesker," sagde mrs. Gibson med megen bestemthed, som om hun havde tænkt en god del over den ting. "Hvis vi ikke havde været så beskæftiget i dag, som vi virkelig er, kunne jeg i sandhed have været fristet til at gøre en undtagelse fra reglen – en undtagelse til, for Deres tidligere besøg har allerede ladet os gøre alt for mange. Måske ser vi Dem dog engang, før De rejser?"

"Det skal ganske sikkert ikke mangle," svarede han og rejste sig for at tage afsked, idet han stadig holdt rosengrenen i hånden. Derpå tilføjede han, mere direkte henvendt til Cynthia:

"Mit ophold i London vil ikke medtage mere end omtrent fjorten dage – hvis der er noget, jeg kan udrette for Dem, eller

for Dem," tilføjede han, idet han vendte sig til Molly.

"Nej, mange tak," sagde Cynthia med sit mildeste smil; derpå lænede hun sig, som drevet af en pludselig tilskyndelse, ud ad vinduet og plukkede nogle halvt udsprungne roser, som hun rakte ham med de ord:

"Se her, de er bedre, tag De dem, og kast den visnede gren bort."

Hans øjne luede, og hans kinder farvedes af en mørk rødme, da han modtog de tilbudte knopper, uden dog at give grenen fra sig.

"I hvert tilfælde må jeg vel komme efter frokosttiden og om eftermiddagen og aftenen, hvilken tid på dagen jo dog i grunden vil være den allerbehageligste om en måneds tid."

Han sagde dette både til Molly og Cynthia, men i sine tanker henvendte han sig kun til den sidste.

Mrs. Gibson lod, som om hun ikke hørte, hvad han sagde, men rakte ham atter sin kolde hånd.

"Ja, vi har vel fornøjelsen af Dem, når De kommer tilbage; så glemmer De jo endelig ikke at sige Deres broder, hvor meget vi længes efter at se ham igen?"

Da han havde forladt værelset, var Mollys hjerte næsten for fuldt, og det var kun med møje, hun holdt sin harme tilbage. Hun havde nøje lagt mærke til hans ansigt og til dels læst hans følelser i hans blik. Den skuffelse, han følte ved, at man ikke gik ind på hans plan til den ventede behagelige udflugt til Hurst-skoven, og overbevisningen om, at han ikke var velkommen i hans gamle vens hus, hvilket dog til sidst var gået op for ham; – Molly tog sig dog måske alt dette langt mere nær end han selv. Hans strålende blik, da Cynthia gav ham rosenknopperne,

vidnede om en pludselig fryd, som langt overgik den smerte, som hans tiltagende alvor havde forrådt.

"Jeg begriber ikke, hvad han vil her så tidligt," sagde mrs. Gibson, så snart han var vel ude af døren. "Det er noget ganske andet med Osborne; ham kender vi meget bedre; han besøgte os og var så venlig mod os al den tid, da hans enfoldige broder proppede sin hjerne med den matematik i Cambridge. Et stipendium har han! Og hvad så? Jeg ville ønske, han ville lære at bruge det der, hvor han har det fra, og ikke komme og trænge sig ind her og antage, at når jeg indbyder Osborne til en landtur, han så skulle kunne repræsentere sin broder."

"Kort sagt, moder, den ene har lov til at stjæle en hest, mens den anden end ikke må se over hækken," busede Cynthia ud.

"Og de to brødre er altid blevet behandlet på samme måde af deres venner, og de har altid holdt så meget af hinanden, at det slet ikke er så underligt, af Roger anser sig for velkommen der, hvor Osborne er vel set når som helst," tilføjede Molly meget vred. "Roger enfoldig! Han skulle behøve at 'proppe' noget i sin hjerne!"

"Meget net, meget smukt! Da jeg var ung, ville man næppe have anset det for passende, om unge piger i jeres alder tog således til genmæle, fordi der blev lagt en smule bånd på dem med hensyn til den tid, hvor de kunne modtage de unge herrers besøg. Og de ville have troet, at det var af gode grunde, når deres forældre misbilligede visse herrers besøg, mens de fandt behag i at modtage andre medlemmer af den samme familie."

"Men det var jo ganske det samme, som jeg sagde, moder," ytrede Cynthia med et udtryk af uskyldig forbavselse, "den ene har lov til ..."

"Stille barn! Ethvert ordsprog er simpelt, og dette anser jeg for det simpleste af alle. Jeg tror virkelig, at du har antaget noget af denne Roger Hamleys rå væsen."

"Moder," sagde Cynthia heftigt, "hvad du siger om mig, bryder jeg mig ikke om, men mr. Roger Hamley har været meget venlig mod mig, mens jeg var upasselig, og jeg kan ikke tåle at høre nogen tale hånligt om ham. Hvis han har et råt væsen, så har jeg ikke noget imod også at have det, da det jo dog her ikke kan betyde andet end godhed og hjertelighed og gaver af smukke blomster og frugter."

Mollys øjne stod fulde af tårer ved disse ord; hun kunne gerne have fløjet hen til Cynthia og kysset hende for den varme, hun forsvarede Roger med; men da hun var bange for at vise den bevægelse, hun var i, og "give en scene", som mrs. Gibson kaldte ethvert tegn på nogen varmere følelse, lagde hun hurtigt sin bog fra sig og ilede op i sit eget værelse, hvor hun lukkede døren i lås for her frit at kunne give sine følelser luft. Der var endnu spor af tårer på hendes ansigt, da hun en halv time senere kom tilbage til dagligstuen og roligt indtog sin tidligere plads, hvor Cynthia endnu sad og stirrede fortrædeligt ud ad vinduet. Mrs. Gibson talte med meget høj og tydelig røst stingene i sit broderimønster.

29. Skærmydsler

I al den tid, der var forløbet siden mrs. Hamleys død, havde Molly mangen en gang tænkt over den hemmelighed, hun så meget imod sin vilje var kommet i besiddelse af den sidste dag, hun var på Hamley. Det forekom hende i hendes uerfarenhed at være noget så overordentlig forunderligt, noget så uhørt, at en mand skulle være gift og ikke boede sammen med sin hustru, at en søn skulle være indtrådt i den hellige ægtestand uden sin faders vidende og uden at være anerkendt som sin hustrus ægtefælle af alle dem, han kom i daglig berørelse med, – at det undertiden faldt hende ind, om ikke det hele skulle have været en drøm. Hverken Roger eller Osborne havde med et ord berørt denne genstand siden mødet, ja end ikke gjort den ringeste hentydning til hendes medviden, som de ganske syntes at have glemt. Stundom glemte hun det også selv, men det var kun for en tid; atter vågnede erindringen om det, og det var måske nærmest den, som satte hende i stand til på rette måde at bedømme Osbornes følelser for Cynthia.

Hvorledes det nu end forholdt sig, så var det aldrig faldet hende ind, at han nærede andre end en vens følelser for hende. Forunderligt nok havde Molly i den senere tid begyndt at anse sig for at stå i samme forhold til Osborne nu, som hun tidligere havde stået i til Roger, og hun betragtede altid den første næsten som en broder til Cynthia og hende selv. Forresten forekom det hende, at han siden moderens død havde forandret sig meget til det bedre i sit væsen og sandsynligvis også i sin

karakter. Han var ikke længere sarkastisk eller overmodig eller forfængelig eller så selvtillidsfuld som før. Hun vidste ikke, hvor ofte han lod, som om han besad alle disse lyder, blot for at skjule sit sande Jeg for fremmede.

Osbornes samtale og væsen ville temmelig sandsynligt have været aldeles de samme som tidligere, hvis han havde befundet sig mellem fremmede folk; men Molly så ham kun i deres egen kreds, hvor han jo stod på en venskabelig fod med alle. Alligevel havde han forandret sig, om end ikke i så høj grad, som Molly antog; men denne overdrivelse fra hendes side skrev sig rimeligvis fra den kendsgerning, at han, da han bemærkede Rogers varme beundring for Cynthia, ofte satte sig hen og talte med Molly for ikke at hindre sin broder i at konversere Cynthia. Imidlertid foretrak Osborne også Molly, når talen var om de to unge piger; han behøvede ikke at tale til hende, når han ikke havde lyst – de stod på en så fortrolig fod med hinanden, at ingen af dem blev stødt over den andens tavshed eller tilsyneladende uhøflighed.

Undertiden når Osborne var i sit kritiske lune, kunne han drille Roger med sin påstand om, at Molly var langt smukkere end Cynthia.

"Mærk mine ord, Roger," sagde han engang. "Om fem år vil Cynthias røde og hvide teint være blevet ikke så lidt mindre glat, og hendes anlæg til fedme vil have udviklet sig, mens Molly blot vil være blevet endnu mere yndefuld end nu. Jeg tror ikke, at hun er udvokset endnu; hun er bestemt højere nu, end da jeg så hende sidste sommer."

"Men noget så fuldkomment som miss Kirkpatricks øjne skal man dog næppe finde," svarede Roger, "så fulde af mildhed,

ømhed, hengivenhed og alvor, og så den himmelske farve. Jeg har ofte i naturen søgt at finde noget at ligne dem ved, men de ligner ikke violen – den blå farve i øjet tyder så ofte på svag synsevne –; de ligner ikke himlens blå – den farve er alt for kold og hård."

"Nå, stå nu ikke der og tal om hendes øjne, som om du var en købmand og de et stykke bånd, hvis mage du skulle opsøge; sig hellere med det samme, at hendes øjne er 'ledestjerner' for dig, og lad det så være godt. Jeg foretrækker nu langt Mollys grå øjne med de lange sorte øjenhår for den andens uforlignelige stjerner; men det bliver naturligvis en smagssag."

Kort efter havde både Osborne og Roger forladt egnen.

Til trods for alt, hvad mrs. Gibson tidligere havde talt om, at Rogers tidlige besøg var ubetimelige og forstyrrende, begyndte det dog snart at gå op for hende, at de havde frembudt en behagelig adspredelse i det ensomme liv, familien førte. Han og hans broder havde desuden altid været villige til at udføre de mange småtjenester for damerne, som mr. Gibsons udbredte praksis forhindrede denne i at besørge, for hans praksis tiltog stadig. Han antog, at det skyldtes hans viden og erfaring, og ville rimeligvis have følt sig dybt ydmyget, hvis han havde vidst, hvor mange af hans patienter, der søgte ham alene af den grund, at han var læge for familien på Towers. Familien Cumnor måtte have beregnet disse følger og indrettet deres betaling derefter, for den gode doktor sled ved sine besøg på Towers næsten flere støvler op end hans årlige honorar fra greven kunne betale, og grevinden ytrede gerne i sine yngre dage:

"Det betyder noget for en ung mand, som begynder en selvstændig praksis, at han kan sige: Jeg er læge i lord Cumnors hus."

Æren blev købt og solgt i stilhed, men hverken køber eller sælger grundede nøjere over kontraktens natur. Det var i øvrigt ret heldigt for ham, at han måtte være så meget hjemmefra. Dette faldt ham også undertiden ind, når han hørte alle de utrolige beklagelser, hans hustru kunne fremkomme med over de allerstørste ubetydeligheder, og når han så, af hvad beskaffenhed i grunden alle hendes fine følelser var. Imidlertid tillod han sig dog aldrig at ærgre sig over det skridt, han havde gjort. Han lukkede øjnene og tilstoppede ørerne for mange ting, som han vidste ville have opbragt ham, hvis han havde lagt mærke til dem; og på sine ensomme rideture tvang han sig til kun at dvæle ved de positive fordele, som hans ægteskab havde medført. Han havde vundet en upåklagelig beskytter, om vel ikke en øm moder for sin lille pige, en dygtig bestyrerinde af hans tidligere så uordentlige husholdning og en behagelig værtinde ved hans bord. Desuden vejede Cynthia ikke så lidt ned i vægtskålen for moderen. Hun var et fortræffeligt selskab for Molly, og det var også tydeligt, at de to unge piger holdt meget af hinanden. Moderens og datterens selskab var tillige også meget behageligt for ham selv såvel som for hans barn – når da mrs. Gibson ikke var alt for sentimental og følelsesfuld, tilføjede han i sit stille sind; men denne tanke forjog han straks, for at ikke alle hendes fejl og svagheder skulle stå tydeligt for ham, når han opregnede dem.

Så meget var sikkert, at hun ikke gjorde nogen skade og viste sig som en overordentlig upartisk stedmoder mod Molly. Men

hun var også stolt af det og søgte gerne at henlede opmærksomheden på, hvor forskellig hun i denne henseende var fra andre ligestillede kvinder. Alligevel kunne mr. Gibson ikke forjage nogle mørke tanker, der fremkom ved bevidstheden om, hvor tilbageholden og umeddelsom hans lille Molly var blevet mod ham. Blot et par gange, når hun havde mødt ham på trappen, og der ingen andre var til stede, havde hun grebet hans hånd og kysset den, eller kastet sig om hans hals i et udbrud af lidenskabelig ømhed, der dog ikke var barnlig og frejdig som før.

Han bestræbte sig af al kraft for at forjage disse tanker og gav sig til at fløjte en gammel skotsk melodi hen for sig, og fem minutter efter var han ivrigt sysselsat med at behandle en svulst i en lille drengs knæ og tænkte kun på, hvorledes han skulle hjælpe den stakkels moder, som måtte arbejde ude hele dagen og om natten måtte våge over sit barn, så at han ikke tænkte meget over sine egne sorger, der, hvis de virkelig eksisterede, kun var en ubetydelighed i sammenligning med disse mennesker hjælpeløse og elendige virkelighed.

Osborne kom først tilbage og ikke længe efter, at Roger var rejst, men han var træt og befandt sig ikke vel, og skønt han ikke klagede, følte han sig dog ikke oplagt til at bestille noget som helst.

Således forløb der over en uge, førend familien Gibson fik at vide, at han var kommet hjem, og da var det endog ved et tilfælde, at den kom under vejr med det. Mr. Gibson mødte ham en dag på en sidevej i nærheden af Hamley; lægens skarpe blik havde allerede lagt mærke til den kommendes trætte gang, førend han så, hvem det var. Da han mødte ham, sagde han:

"Men, Osborne, er det Dem? Jeg troede, det var en gammel mand på halvtreds, der nærmede sig. Jeg vidste ikke, at De var kommet tilbage."

"Jo," svarede Osborne, "jeg har været her næsten ti dage. Jeg burde vist have aflagt Deres familie et besøg, for jeg lovede halvt om halvt mrs. Gibson at lade hende vide, når jeg kom tilbage; men sagen er, at jeg føler mig så ilde – luften trykker mig; jeg kan næppe drage ånde inde i huset, og nu er jeg allerede træt af denne korte spadseretur."

"De skulle hellere gå hjem straks, så skal jeg komme ind og se til Dem, når jeg har været hos Rowes."

"Nej, det må De på ingen måde!" sagde Osborne hurtigt; "fader er allerede i forvejen utilfreds nok med, at jeg tager hjemmefra, skønt det nu var seks uger siden sidst. Han mener, at min mathed kun skriver sig fra mine rejser, og – han holder sin pung godt lukket, ved De," tilføjede han med et svagt smil, "og jeg befinder mig i den ingenlunde heldige stilling at være en arving uden en skilling i lommen. Nu er det nødvendigt, at jeg af og til forlader hjemmet, og hvis min fader nu blev bestyrket i sin mening, at mit helbred lider ved min fraværelse, ville han aldeles intet give mig."

"Tør jeg spørge Dem, hvor De tilbringer den tid, De ikke er på Hamley Hall?" spurgte mr. Gibson nølende.

"Nej," sagde Osborne modvillig. "Men det vil jeg sige Dem: Jeg opholder mig hos nogle venner på landet. Jeg fører der et liv, som burde forbedre mit helbred, da det er så gennemgående simpelt, fornuftigt og lykkeligt. Og nu har jeg sagt Dem mere, end selv fader ved. Han spørger mig aldrig, hvor jeg har været,

og selv om han gjorde det, fik han det dog heller ikke at vide – det tror jeg i det mindste."

Mr. Gibson red videre ved Osbornes side, mens ingen af dem talte i nogle øjeblikke.

"Osborne," sagde lægen endelig, "af hvad beskaffenhed end de vanskeligheder er, De er kommet i, vil jeg råde Dem til at fortælle Deres fader det alt sammen lige ud. Jeg kender ham; jeg ved, at han måske vil blive opbragt i det første øjeblik, men det vil gå over, tro De mig, og han vil nok på en eller anden måde vide at finde udvej til at betale Deres gæld og fri Dem af de bånd, De nu holdes fanget i; og hvis det ikke er det, der trykker Dem, så er han da i hvert fald Deres bedste ven. Det er det forhold, der nu består mellem Dem og Deres fader, som piner Dem og tærer på Deres helbred, det er jeg vis på."

"Nej," sagde Osborne, "jeg beder Dem undskylde, men det er ikke det; jeg er virkelig ikke rask. Jeg indrømmer, at min uvilje mod at udsætte mig for faders misfornøjelse er en medvirkende årsag, men det er ikke selve grunden. Mit instinkt siger mig det, jeg føler, at jeg snart vil blive meget syg."

"Ja, jeg har dog mere tillid til min videnskab end til Deres instinkt," sagde mr. Gibson muntert.

Han steg ned af sin hest, og idet han gik med tømmen kastet over sin arm, undersøgte han Osbornes tunge og puls og stillede ham en mængde forskellige spørgsmål, hvorpå han sagde:

"Vi skal snart få Dem rask igen; men jeg kunne dog nok have lyst til at tale lidt mere med Dem uden dette urolige dyr som tredjemand. Hvis De vil spise frokost hos mig i morgen, vil De træffe dr. Nicholls; han skal over og se til gamle Rowe; så har De

den fordel at kunne blive rådet af to læger i stedet for en. Gå nu hjem, De har spadseret nok på en så varm dag som denne, og gå så ikke derhjemme og plag Dem med, hvad Deres enfoldige hjerne behager at opvarte med."

"Men hvad kan jeg gøre andet?" sagde Osborne. "Min fader og jeg er ikke noget selskab for hinanden; og man kan da ikke læse og skrive altid, især når man ikke vinder noget ved det. Jeg har ikke noget imod at fortælle Dem – men i al fortrolighed naturligvis – at jeg har søgt at finde en forlægger til nogle af mine digte, men der er intet menneske, der så godt som en forlægger forstår at berøve en forfatter hans indbildskhed. Der var ikke en eneste, som ville have digtene, selv for ingenting."

"Ja så, er det således fat, mr. Osborne? Jeg kunne nok tænke mig, der måtte være en eller anden sag af den beskaffenhed, der trykkede Dem. Var jeg i Deres sted, ville jeg slet ikke tænke mere på det, skønt jeg jo vel ved, at det er lettere sagt end gjort. Forsøg Dem i prosa, hvis forlæggerne ikke synes om Deres poesi, men gå for alting ikke og bryd Deres hoved med, hvad der ikke kan ændres. Men nu må jeg forlade Dem, kom så over til os i morgen; og det skulle være underligt, om to lægers visdom og tre kvinders løjer og dårskaber ikke skulle kunne sætte lidt liv i Dem igen."

Med disse ord steg mr. Gibson atter til hest og red bort i sit sædvanlige, velbekendte langstrakte trav.

"Jeg synes ikke om hans udseende," tænkte mr. Gibson ved sig selv, da han om aftenen gennemså sin dagbog. "Og så pulsen, men vi kan jo alle tage fejl, og når alt kommer til alt, har det måske dog intet at betyde."

Osborne indfandt sig den følgende dag en god stund før frokosttid; og der var ingen, som opholdt sig over hans tidlige komme. Han følte sig den dag bedre. Der var tilsyneladende kun få tegn på mathed tilbage, og hvad der var, måtte snart vige for den hjertelige modtagelse, der blev ham til del. Molly og Cynthia havde så meget at fortælle ham om deres små sysler siden hans afrejse og deres halvt udførte planer for beskæftigelse i den kommende tid. Cynthia var ofte på nippet til på en spøgefuld måde at spørge ham, hvor han havde været, og hvad han havde foretaget sig; men Molly, som gættede sandheden, var altid rede til at afbryde hende for at spare ham for at fremkomme med et tvetydigt svar, noget, hvis urigtighed hun med sin ømfindtlige samvittighed ville have følt mere, end han måske selv gjorde det.

Mrs. Gibson var høflig og følelsesfuld, som hun altid var; men skønt Osborne ved sig selv smilede over meget af, hvad hun sagde, fandt han det dog ganske behageligt og beroligende.

Mr. Gibson og doktor Nicholls trådte nu ind; de havde i forvejen talt sammen om Osbornes helbred; og fra tid til anden kastede den gamle dygtige læge et skarpt og forskende blik på Osborne.

Derefter kom frokosten, hvor enhver var glad og sulten undtagen værtinden, som på den gentileste måde af verden søgte at tilfredsstille sin appetit. Hun antog, skønt rigtignok uden grund, at hun nemt skulle få den skikkelige doktor Nicholls til at tro, at hun havde et svagt helbred og derfor skænke hende den høflige deltagelse, enhver gæst skylder en værtinde, der klager over et svagt helbred. Men den gamle doktor var alt for dreven til at lade sig fange i denne snare. Han

holdt ikke op med at byde hende de kraftigste kødretter, der var på bordet, og til sidst sagde han, at hvis hun ikke syntes om den kolde oksesteg alene, skulle hun forsøge lidt sure løg ved siden af. Der var et blink i hans øjne, da han sagde dette, som ville have forrådt hans gode lune for enhver opmærksom iagttager, men mr. Gibson, Cynthia og Molly var alle fuldt beskæftiget med at bekæmpe Osborne i anledning af et litterært emne, så at dr. Nicholls var ganske alene om at more sig over mrs. Gibson. Hun var slet ikke utilfreds, da man rejste sig fra bordet, og hun kunne forlade værelset og de tre herrer, og siden benævnte hun aldrig dr. Nicholls anderledes end som "den bjørn".

Noget efter måtte de to læger forlade huset for at foretage nogle sygebesøg, hvorfor Osborne begav sig ud i haven til de unge piger, som var ivrigt beskæftiget med at binde nelliker op, og Cynthia med at samle blomster til en buket på sin sædvanlige fordringsløse, yndefulde måde.

"Jeg håber ikke, De overser forskellen i vor beskæftigelse, mr. Hamley," sagde Cynthia. "Molly ofrer sig, som De ser, til det nyttige og jeg til det pyntelige. Men De bestiller nok i grunden slet ingen ting? Jeg synes dog, De kunne hjælpe en af os i stedet for at sidde der og se på os som en *grand seigneur*."

"Og hvad ville jeg kunne gøre?" sagde han næsten klagende. "Jeg ville gerne gøre nytte, men jeg ved ikke, hvorledes; den tid, da jeg satte mest pris på det skønne og prydelige, er forbi. Jeg er bange for, at De må undvære min hjælp. Desuden er jeg virkelig blevet meget træt ved alle de spørgsmål, jeg måtte besvare de gode læger, og deres mangfoldige undersøgelser."

"De er da ikke allerede faldet over Dem efter frokosten?" udbrød Molly.

"Jo, det forsikrer jeg Dem; og de havde endnu ikke været færdige, hvis mrs. Gibson ikke meget belejligt var kommet ind i værelset."

"Jeg troede, at moder allerede for længe siden var gået ud!" sagde Cynthia, som af og til henkastede en bemærkning, mens hun svævede omkring mellem blomsterne.

"Det er kun få minutter siden, hun kom ind i spisestuen. Vil De tale med hende? Jeg ser hende netop der gå gennem forstuen?" sagde Osborne og rejste sig halvt op.

"Nej, nej, aldeles ikke!" sagde Cynthia. "Det forekom mig blot, at hun havde så travlt med at komme afsted før. Hun havde nogle ærinder at besørge for lady Cumnor, og hun tænkte, at hun muligvis kunne træffe husholdersken på Towers, som altid er i byen om torsdagen."

"Kommer grevens familie til Towers til efteråret?"

"Det tror jeg nok. Bestemt ved jeg det rigtignok ikke, og det er mig da også temmelig ligegyldigt. De har ikke noget til overs for mig," vedblev Cynthia, "og jeg er ikke ædelmodig nok til alligevel at være venligt stemt mod dem."

"Jeg troede, at en så mærkelig mangel på omdømme ville have indgivet Dem interesse for dem som for særdeles usædvanlige og forunderlige mennesker," sagde Osborne med et høfligt buk.

"Det skulle vist være en kompliment?" sagde Cynthia, efter nogle øjeblikke at have ladet, som om hun grundede over hans ytring. "Hvis nogen vil sige mig komplimenter, skal jeg ikke nægte, at jeg dog helst ser, at det sker på en forståelig måde. Jeg har svært ved at opdage skjulte meninger."

"De foretrækker altså talemåder som 'De er virkelig nydelig' eller 'De har et henrivende væsen', ikke sandt? Jeg sætter nu en vis ære i at præsentere mine søde sager så delikat som muligt."

"Vil De så ikke være så god at give mig dem skriftligt, så skal jeg ved lejlighed søge at komme igennem dem."

"Nej! Det ville rigtignok give for meget besvær. Jeg vil hellere møde Dem på halvvejen og beflitte mig på at være tydelig næste gang."

"Hvad er det, I to taler om?" spurgte Molly, idet hun hvilede sig på sin lette spade.

"Vi er blot ikke ganske enige om den bedste måde at frembære en kompliment på," sagde Cynthia og tog atter sin blomsterkurv, uden dog at fjerne sig længere, end at hun kunne deltage i samtalen.

"Jeg holder slet ikke af dem, på hvad måde de så end fremkommer," sagde Molly. "Men det er måske også sure rønnebær for mig," tilføjede hun.

"Jo vist!" sagde Osborne. "Skal jeg fortælle Dem, hvad man sagde om Dem efter ballet?"

"Eller skal jeg påberåbe mig mr. Preston?" sagde Cynthia med en hånlig trækning om munden. "Det er med ham aldeles, som når man tager tappen af en fyldt tønde, en sådan mængde smukke talemåder flyder der øjeblikkelig ud til alle kanter."

"Måske når han taler om dig," sagde Molly, "ikke om mig."

"Om dig og om enhver dame. Han går kun ud på at gøre sig behagelig. Hvis du ikke vil tro mig, Molly, skal jeg gerne gøre et forsøg, og du skal se, hvor det vil lykkes."

"Nej, gør endelig ikke det!" sagde Molly hurtigt. "Jeg kan ikke udstå det menneske."

"Hvorfor ikke det?" spurgte Osborne, der var blevet lidt nysgerrig ved hendes heftighed.

"O, det ved jeg ikke. Han synes aldrig at kunne forstå andres følelser."

"Han ville heller ikke bryde sig om dem, om han kunne det," sagde Cynthia. "I øvrigt burde han vide, at han ikke er velkommen her."

"Hvis han har lyst til at komme, bryder han sig vist kun lidt om, hvorvidt han er velset eller ej."

"Dette begynder virkelig at blive ganske interessant," sagde Osborne. "Det er aldeles som strofer og antistrofer i et græsk kor, men hvorfor fortsætter De ikke?"

"Kender De ham ikke?" spurgte Molly.

"Jo, af udseende, jeg tror også, at jeg engang er blevet præsenteret for ham, men der er så langt fra Hamley til Ashcombe, så at vi sjældent har lejlighed til at se hinanden."

"Ja, men nu skal han jo overtage mr. Sheepshanks' plads, så må han tage bopæl her i nærheden," sagde Molly.

"Hvem har sagt dig det, Molly?" udbrød Cynthia i en tone, der var aldeles forskellig fra den, hun hidtil havde talt i.

"Fader – hørte du det ikke? O, nej, det er sandt, det var jo i morges, førend du var kommet ned. Fader mødte mr. Sheepshanks i går, og han fortalte ham, at den sag allerede var ordnet; du husker måske, at vi allerede i foråret hørte noget om det."

Cynthia blev meget stille og tavs efter at have hørt dette.

Lidt efter sagde hun, at hun nu havde samlet så mange blomster, som hun ønskede, og ville gå ind i huset, da heden blev hende alt for trykkende.

Straks derpå tog Osborne bort.

Molly forblev endnu nogen tid i haven, da hun havde foresat sig, før hun forlod den, at opgrave nogle allerede udblomstrede knolde og lægge nye i stedet. Endelig var hun færdig og gik nu træt og mødig ind i huset for at hvile sig og skifte dragt.

Som hun plejede, søgte hun først efter Cynthia; der lød intet svar på hendes sagte banken på døren til Cynthias værelse; hun antog, at Cynthia muligvis var faldet i søvn ved det åbne vindue, og gik sagte ind.

Cynthia lå på sengen, som om hun havde kastet sig der uden at tænke på hvile eller bekvemmelighed. Hun lå ganske stille, som om hun sov; Molly tog et sjal og ville just brede det over hende, da hun åbnede øjnene og sagde:

"Er det dig, kære? Nej, gå ikke. Det gør mig godt at vide, at du er her hos mig."

Hun lukkede atter øjnene og lå ganske stille nogle øjeblikke. Derpå rejste hun sig op i en siddende stilling, strøg håret tilbage fra den brændende pande, mens hun ufravendt stirrede på Molly.

"Ved du, hvad jeg har tænkt på, kære Molly? Jeg tror, at jeg har været her alt for længe, og at det er bedst for mig nu at søge en plads som guvernante."

"Men Cynthia dog, hvad mener du?" spurgte Molly forskrækket. "Du har sovet ... Du må have drømt. Du er så træt," vedblev hun og satte sig ned ved siden af Cynthia og tog hendes hånd, som hun sagte klappede, en måde at kærtegne på, som hun havde taget efter sin afdøde moder. Mr. Gibson undrede sig ofte, når han så dette, over, om det var noget arveligt eller en

dunkel erindring om den kære hedengangne kvindes ømme væsen.

"O, hvor du er god, Molly! Jeg har mange gange tænkt på, om jeg ville være blevet lige så god, hvis jeg var blevet opdraget på samme måde som du. Men jeg har været så meget kastet omkring blandt fremmede."

"Men så lad dig ikke mere kaste rundt," sagde Molly venligt.

"O, det er dog vist det bedste, om jeg gør det. Men, ser du, ingen har nogensinde holdt så meget af mig som du – og din fader ... tror jeg også, ikke sandt, Molly. Og det er hårdt atter at blive drevet ud i verden fra et sådant hjem."

"Cynthia, du er bestemt ikke vel, eller også er du ikke rigtig vågen endnu."

Cynthia sad med hænderne foldede over sine knæ og stirrede hen for sig.

"Nå!" sagde hun til sidst med et dybt suk, men smilede straks derefter ved synet af Mollys ængstelige udseende. "Ingen kan jo undgå sin skæbne; og ethvert andet sted end her ville jeg jo desuden være endnu mere forladt og ubeskyttet end her."

"Hvad mener du med din skæbne?"

"Nå, lad nu det være godt, du lille," sagde Cynthia, der nu syntes at have genvundet sin sædvanlige ro. "Jeg ved jo i grunden slet ikke, om jeg har nogen. Men jeg tror dog nok, at jeg, om det bliver nødvendigt, skal vise, at jeg har mod til at kæmpe."

"Med hvem?" spurgte Molly, som det virkelig var meget magtpåliggende at opdage grunden til Cynthias hemmelighedsfulde sorg, for om muligt at søge midler imod den.

Men Cynthia fortabte sig atter i sine tanker; endelig sagde hun, idet hun mekanisk gentog Mollys sidste ord:

"Med hvem? ... O, med hvem jeg vil kæmpe? ... Naturligvis med min skæbne. Er det da så underligt, at jeg, en voksen ung dame, har en skæbne? Men Molly, barn, hvor du dog ser bleg og alvorlig ud!" sagde hun, idet hun pludselig kyssede hende. "Du skal ikke bryde dig om, hvad jeg siger; jeg er ikke værd, at du sørger for min skyld. Jeg har allerede for længe siden opgivet mig selv som et hjerteløst væsen."

"Cynthia, du må ikke tale således!"

"Og du må ikke altid regne så nøje efter, hvad jeg siger. Men hvor det dog er varmt endnu! Det bliver bestemt ikke køligt mere i dag. Men barn dog! Hvor har du tilsmudset dine hænder og selv ansigtet; og så har jeg kysset dig ... nu er jeg bestemt også blevet lige så smudsig. Nå, synes du ikke, at det lignede moders måde at tale på? Men hvordan det nu er, så ser du dog virkelig mere ud som en agerdyrkende Adam end som en spindende Evas datter."

Disse ord havde den virkning, som Cynthia havde tilsigtet. Molly blev opmærksom på de spor, som hendes arbejde i haven havde efterladt på hendes dragt, hvilket hun hidtil ganske havde glemt for at tænke på Cynthia, og ilede over i sit eget værelse.

Da hun var gået, lukkede Cynthia lydløst sin dør i lås, tog en pengepung ud af sin kommodeskuffe og begyndte at tælle dens indhold, hun talte atter og atter pengene, som om hun ventede, at hun havde regnet fejl, og at der var mere, end hun kunne få ud. Men resultatet blev altid det samme; til sidst lagde hun pengene bort med et suk.

"Hvilken tåbe jeg var! ... Hvilken tåbe!" sagde hun endelig. "Summen er endnu ikke fuld; men selv om jeg ikke tager ud som guvernante, skal den være det i rette tid."

Nogle uger efter den bestemte tid kom Roger tilbage til Hamley Hall. Da Osborne en formiddag besøgte lægens familie, fortalte han damerne, at hans broder var kommet hjem for et par dage siden.

"Og han har ikke besøgt os endnu!" sagde mrs. Gibson. "Det er virkelig ikke smukt af ham ikke at komme og hilse på os, så snart han kan. Vil De sige ham det fra mig, mr. Osborne."

Osborne var ikke aldeles uvidende om den måde, Roger var blevet modtaget på ved sit sidste besøg. Roger havde ikke beklaget sig over det, ja endog ikke omtalt det før denne morgen, da Osborne ville søge at overtale ham til at ledsage sig; da fortalte han ham noget af, hvad mrs. Gibson havde sagt. Han syntes i øvrigt mere at more sig end at være fortrædelig over det; men Osborne kunne ret vel se, at han dog i grunden tog sig det nær, at der var lagt et sådant bånd på ham i henseende til de besøg, der forskaffede ham den største fornøjelse, han kendte. Ingen af dem talte til den anden om den mistanke, de begge havde fattet – den velgrundede mistanke, der var opstået ved den kendsgerning, at der aldrig var blevet lagt nogen hindring i vejen for Osbornes besøg, de kunne så indtræffe tidlig eller silde.

Da Osborne nu hørte mrs. Gibson tale så venligt om Roger, bebrejdede han sig, at han dog vist havde gjort hende uret. Hun var uimodsigelig en svag, men vistnok ikke en beregnende

kvinde, og rimeligvis havde det kun været et anfald af slet lune, som havde ladet hende tale til Roger, som hun havde gjort.

"Det var bestemt også meget uhøfligt af mig at komme så tidligt til dem," mente Roger.

"Aldeles ikke; jeg kan komme, når jeg lyster, og der er aldrig blevet sagt et ord imod det. Hun har kun været i dårligt humør den morgen. Jeg svarer for, at det nu gør hende ondt, og jeg er vis på, at du uden hinder kan komme der, til hvad tid du vil for fremtiden."

Roger ventede dog endnu et par uger, før han aflagde sit besøg hos doktorens, og da han kom, var damerne netop ude. En gang til havde han det samme uheld, men dagen derpå fik han en lille, fin billet fra mrs. Gibson af følgende indhold:

"Kære sir!
Hvoraf kommer det, at De med ét er blevet så formel, at De lægger Deres kort i stedet for at vente, til vi kommer hjem, som før? Det er virkelig ikke smukt! Hvis De havde set de skuffede ansigter, jeg så, da de hæslige små papirstykker blev rakt os, ville De ganske bestemt ikke have været vred på mig længere; for det er virkelig at straffe andre lige så meget som mig selv. Hvis De vil besøge os i morgen – så tidligt De har lyst – og spise frokost med os, skal jeg indrømme, at jeg var tvær og i slet humør, og være så angergiven som muligt.

Deres forbundne

Hyacinth C. F. Gibson."

Det havde ikke været muligt at modstå dette, selv om der ikke allerede havde været en stærk tilbøjelighed til at modtage indbydelsen, som end mere kunne støtte de smukke ord. Roger kom altså, og mrs. Gibson indsmigrede sig hos ham på sin sødeste, fløjlsblødeste maner. Cynthia syntes ham kun endnu mere elskelig efter den korte afbrydelse, der havde fundet sted mellem deres sammenkomster.

Hun kunne være munter og overgiven mod Osborne; overfor Roger var hun altid mild og alvorlig. Instinktivt anede hun forskellen mellem begge brødrenes følelser for hende. Hun så, at Osborne blot nærede interesse for hende som et medlem af en familie, han gerne kom hos; at hans venskab var uden ethvert spor af dybere følelse, og at hans beundring kun var et udtryk for hans hyldest mod enhver usædvanlig skønhed.

Ganske forskelligt derfra, følte hun, var Rogers forhold. For ham var hun den eneste, idealet. Hvis hans kærlighed blev forsmået, ville der hengå lange år, før han kunne synke ned til lunkent venskab; og for ham var hendes ydre skønhed kun en af de mange henrivende egenskaber, som drog ham til hende. Cynthia var ikke i stand til at besvare sådanne følelser; dertil havde hun set for lidt sand kærlighed i sit liv og måske alt for meget hyldest og beundring; men hun agtede denne retskafne kærlighed, denne redelige hengivenhed, som var så ny for hende. Og denne agtelse for hans trofaste og hengivne natur meddelte hendes måde at være på overfor Roger en vis alvorlig ømhed, som kun var en ny kilde til beundring for ham.

Molly så på alt dette og tænkte på, hvorledes det skulle ende, eller snarere, hvornår det skulle ende, for efter hendes mening var det umuligt, at nogen ung pige ville kunne modstå en så

ærlig kærlighed som Rogers; og at han elskede hende, det kunne der ikke være nogen tvivl om – ak! ikke den mindste tvivl. En ældre person ville måske have set lidt længere frem end Molly, ville have tænkt på pund, shillings og pence. Hvorledes skulle han få midler til at gifte sig? Nu havde han ganske vist sit stipendium, men den indtægt ville gå tabt, hvis han giftede sig; en indbringende stilling havde han ikke, og renten af de to eller tre tusind pund, han havde arvet efter sin moder, var hans faders ejendom, så længe denne levede. Denne ældre person ville måske også, forudsat, at han kendte mrs. Gibsons færden, være blevet lidt overrasket ved at se den iver, hun viste for at indsmigre sig hos en *yngre* søn, som hun tidligere ingenlunde havde vist sig særlig imødekommende overfor. Hun havde aldrig gjort sig mere umage for at gøre sig behagelig for Osborne, og skønt Roger næppe forstod at påskønne hendes opmærksomheder, som han burde, og skønt han som oftest ikke vidste, hvad han skulle svare på hendes fine smiger, som han vidste intet havde at betyde, så han dog, at det var hendes mening, at han for fremtiden skulle betragte sig som en altid velkommen ven af familien, og han var alt for glad over dette, til at det skulle falde ham ind nøjere at undersøge, hvad der kunne være grunden til denne forandrede adfærd fra hendes side. Han lukkede øjnene og slog sig til tåls med, at hun kun ville gøre bod for den uhøflighed, hun i sin tid havde vist ham.

Resultatet af Osbornes samtale med de to læger havde været visse forholdsregler, der blev ham foreskrevet, og som syntes at gøre ham meget godt og rimeligvis ville have haft endnu bedre virkning, hvis han havde kunnet frigøre sig for mindet om den lille, tålmodige hustru, der levede så ensomt i nærheden af

Winchester. Han besøgte hende, når det var ham muligt; ved Rogers hjælp manglede han nu i reglen sjældent penge til rejsen. Men han var endnu og måske kun mere end tidligere bange for at meddele sin fader noget om sit ægteskab; hans sygelighed lod ham frygte enhver heftig scene, hvilket han her forudså som uundgåeligt, hvis han talte. Hvis han ikke havde fået disse penge fra Roger, ville han måske være blevet tvunget til at tilstå sin fader alt for at få de nødvendige midler til sin families underhold. Men med tilstrækkelige midler og den indre, om end pinefulde overbevisning, at han aldrig ville komme til at mangle, så længe hans broder ejede en hvid, blev han mere utilbøjelig end nogensinde til at ophidse faderen mod sig ved at åbenbare hemmeligheden. "Ikke endnu, ikke lige i øjeblikket," blev han ved at sige til både Roger og sig selv. "Senere, hvis vi får en dreng, så vil jeg kalde ham Roger." – Han fortabte sig i poetiske og romantiske forestillinger om tilgivelse og forening gennem et barn, et afkom af en forbudt forbindelse – det var i hvert fald en udsættelse af det ubehagelige. Han undskyldte sig, fordi han tog så mange af Rogers penge, med den betragtning, at hvis Roger giftede sig, så ville han helt miste denne indtægt, og dog lagde Osborne ingen hindringer i vejen for noget sådant; tværtimod fremskyndede han det ved at så ofte som muligt at give broderen anledning til at se genstanden for sin kærlighed. Osbornes betragtninger endte som oftest med en overbevisning om hans eget ædelmod.

30. Gamle skikke og nye skikke

Mr. Preston havde nu taget sin nye bolig i Hollingford i besiddelse, og mr. Sheepshanks havde slået sig til ro hos en gift datter i en naboby. Hans efterfølger kastede sig med iver over forretningerne og indførte navnlig en mængde nyttige forbedringer på lord Cumnors gods; blandt andet lod han et stykke land, der stødte tæt op til Hamley, dræne; det var en strækning, der hidtil havde ligget hen, og som lå umiddelbart ved siden af det stykke af squirens jorder, til hvis dræning han havde fået penge af regeringen, men som nu lå forsømt; kun de hist og her spredte stabler af mosbegroede drænrør og de udsatte mærker antydede de halvt fuldendte arbejder.

Nu for tiden kom squiren kun sjældent i den egn, men en gammel mand, der tidligere i de gode dage havde været jagtbetjent hos squiren, og som havde sin hytte i nærheden af den, lå meget syg og havde sendt bud op til gården og anmodet squiren at besøge sig; det var ikke for at meddele nogen hemmelighed eller i det hele taget noget overordentligt, men kun fordi den døende mand anså det for en trøst endnu engang at se den mand og trykke hans hånd, som havde været hans herre, og hvis forfædre hans slægt havde tjent igennem så mange generationer. Squiren forstod fuldkommen den gamle tjeners følelser og fandt gamle Silas' anmodning fuldt berettiget.

Skønt han hadede tanken om og langt mere synet af den plet, i hvis nærhed Silas' hytte lå, lod han dog straks sin hest sadle og

red afsted en halv time efter, at han havde modtaget buddet. Da han nærmede sig stedet, troede han at høre lyden af spader og af mange stemmer, aldeles som han plejede at høre det for et par år siden.

Han standsede og lyttede overrasket.

Jo, der kunne ikke være nogen tvivl om det; i stedet for den sædvanlige stilhed, han havde ventet at finde, hørte man nu klangen af jernværktøj, den tunge, regelmæssige lyd, når den opkastede jord faldt i kærrerne, og arbejdernes råb og støjende færden. Men det var ikke fra hans agre, larmen kom, skønt de rigtignok langt bedre ville have lønnet de anvendte penge og arbejder end den magre, rørgroede, lerede jord, de blev anvendt på.

Han vidste, at det var lord Cumnors ejendom, og han vidste kun alt for vel, at lorden og hans familie – de fordømte whigger! – var gået frem både i rigdom og anseelse, efterhånden som det var gået tilbage for Hamleyerne. Men til trods for disse længe kendte fakta og til trods for al sund fornuft blussede hans vrede op med al kraft ved synet af, at hans nabo, og det endda en whig, hvis familie kun stammede fra dronning Annes tid, udførte et arbejde, som han selv så sig ude af stand til at sætte igennem. Han gik så vidt, at han begyndte at tænke på, om det ikke skulle falde arbejderne ind at benytte sig af de rør, der lå så lige ved hånden på hans mark.

Opfyldt af disse lidet beroligende tanker ankom han til gamle Silas' hytte. Han gav sin hest til en lille dreng, som hidtil med en endnu mindre søster havde været beskæftiget med at bygge "huse" af nogle af squirens henslængte drænrør. Men han var gamle Silas' sønnesøn, og han kunne gerne have slået dem alle

sammen i stykker, uden at squiren havde sagt et ord. Men lord Cumnors arbejdere skulle ikke røre et eneste. Nej, ikke et eneste et!

Gamle Silas lå i en slags alkove, der stødte op til familiens dagligstue. Det lille vindue, som oplyste denne, gik ud til "moselandet", og det stribede gardin var trukket til side, for at den gamle mand kunne følge arbejdets fremskriden. Han rakte straks squiren sin hånd, da denne trådte ind.

"Jeg vidste nok, at De ville komme, squire. Deres fader kom også og besøgte min fader, da han lå på det sidste."

"Nå, nå, bedste mand!" sagde squiren, "tal nu ikke om at dø; vi skal snart få Dem fri igen, det er der ingen fare for. De har vel sendt Dem noget suppe fra gården, som jeg sagde til dem?"

"Ja, ja, jeg har såmænd fået alt, hvad jeg kunne ønske mig af mad og drikke. Den unge squire og mr. Roger var her i går."

"Ja, jeg ved det."

"Men i dag er jeg dog Himlen en god del nærmere end i går, det føler jeg godt. Jeg kunne ellers nok lide, om De ville se lidt over til hulerne i West Spinney, De ved der, hvor den gamle ræv havde sit leje – den, som vi jagede så mange gange. Ja, det kan De måske ikke huske mere, squire, De var jo rigtignok også kun en dreng dengang. Jeg kan ikke lade være at le, når jeg tænker på, hvor mange puds den skælm spillede os."

Ved et svagt forsøg på at le blev den gamle mand grebet af et så voldsomt anfald af hoste, at squiren blev ganske forskrækket og troede, at han aldrig ville have trukket vejret igen. Hans sønnedatter kom imidlertid ind i det samme og fortalte squiren, at han meget ofte havde sådanne anfald af hoste, som vist til sidst ville gøre det af med ham, og det inden ret lang tid.

Denne sin anskuelse udtalte hun uden omsvøb i den gamle mands påhør, som nu var faldet gispende om på puden. Den fattige taler om den uundgåelige død og dens nærmelse på en ganske anderledes utilsløret måde, end skik og brug byder det blandt de mere dannede. Squiren blev også ganske rystet ved, hvad han anså for hårdhed fra hendes side; men den gamle mand, som hun havde vist sig meget omhyggelig mod, lagde ikke mere vægt på, hvad hun sagde, end om hun havde sagt, at solen som sædvanlig ville stå op næste morgen.

"De fremmede," fortsatte endelig gamle Silas, "river buskene og krattet op for at koge deres mad ved dem. Da de har langt hjem næsten alle sammen, spiser de fleste her, og til sidst bliver der ikke spor af skjulested tilbage for dyrene, hvis De ikke ser over til dem i tide. Det var det, jeg gerne ville sige Dem, før jeg dør. Præsten har også været her, men ham syntes jeg dog ikke, at jeg ville fortælle det. Han bryder sig kun om greven, og hvad der hører ham til, og han ville dog ikke have brudt sig om det. Det er naturligvis greven, der har skaffet ham kaldet, kan jeg tro, for han talte en hel del om, hvor godt det var, at så mange fattigfolk kunne få noget at bestille her, og det har han aldrig talt et ord om, da arbejderne på Deres marker var i gang, squire."

Denne lange beretning var blevet afbrudt af gentagen hosten; da han var færdig med at fortælle, hvad der lå ham på sinde, drejede han sig om til væggen og syntes at falde i søvn. Straks efter rejste han sig dog atter op og udbrød:

"Ja, jeg ved nok, at jeg slog ham for stærkt. Men han tog fasanæggene, og jeg vidste jo ikke, at han var forældreløs. Herren tilgive mig min synd!"

"Han tænker på krøblingen David Morton, som plejede at sætte fælder ud for vildtet," sagde konen sagte.

"Ham, men han er jo død for over tyve år siden," svarede squiren.

"Ja, men når bedstefader sådan falder hen, efter at have talt længe, drømmer han næsten altid om gamle dage. Men nu vågner han ikke så snart, sir; det er vist bedst, at De sætter Dem lidt, hvis De har lyst til at blive," vedblev hun, idet hun med sit forklæde aftørrede en stol. "Han bad mig endelig vække sig, hvis han sov, når De eller mr. Roger skulle komme. Mr. Roger sagde, at han ville komme igen til morgen ... men hvis jeg nu ikke vækker ham, så sover han vist en times tid eller så."

"Jeg kunne dog nok have haft lyst til at sige farvel til ham; det ville jeg gerne skulle være gjort."

"Han falder så pludseligt hen," sagde konen. "Men hvis De vil have det, skal jeg gerne vække ham?"

"Nej, nej!" udbrød squiren, da hun nærmede sig sengen for at lade handlingen følge på ordene. "Jeg vil hellere komme igen i morgen. Sig ham, at det gjorde mig ondt, at jeg ikke fik sagt farvel til ham, for det er sandt. Og send kun op til gården, hvis der er noget, som De mangler. Nå, så mr. Roger kommer hertil! Så kan han jo sige mig, hvordan det står sig til. Jeg ville dog alligevel nok have sagt farvel til ham."

Squiren forlod nu huset og steg til hest efter at have givet en sixpence til drengen. Han holdt stille et øjeblik og så på de flittige arbejdere foran ham og dernæst på sine egne halvtbearbejdede jorder. Det var ikke opmuntrende.

Han havde selv i begyndelsen været imod at låne penge af regeringen, men da han endelig havde gjort det efter sin kones

råd, var han så stolt som nogen over denne eneste indrømmelse til fremskridtsånden, som han i hele sit liv havde gjort. Han havde, om end kun langsomt, sat sig nøje ind i sagen og var i det hele godt hjemme i agerbruget, om det også var det eneste, som han kendte noget til. Da han begyndte på dræningen, var han den første på egnen, der foretog denne forbedring, og han hørte kun spot over det fra alle sine naboer, og nu havde alle de andre drænet, alle undtagen han. Og renterne til regeringen skulle ligefuldt betales, skønt arbejderne var standset, og rørene lå hen og mistede deres værd. Det var ikke beroligende tanker, og den gamle squire blev også så forbitret ved at holde dem for øje, at han gerne kunne have givet sig til at kives med sin egen skygge. Han trængte til en afleder for sit slette lune, og da han huskede på de ødelæggelser af buskene på hans ejendom, som han nylig havde hørt, at lord Cumnors arbejdere forårsagede, red han øjeblikkelig hen til disse. På vejen mødte han mr. Preston, som, også til hest, kom for at se til arbejdet. Squiren kendte ham ikke, men at dømme efter den måde, han tiltalte arbejderne på, og den ærbødighed, som disse viste ham, sluttede squiren, at det vel måtte være den tilsynshavende ved arbejdet.

"Undskyld, min herre," begyndte han, "det er formodentlig Dem, der leder disse arbejder?"

"Ja," svarede mr. Preston, "disse og desuden en mængde andre, til Deres tjeneste. Jeg er mr. Sheepshanks efterfølger som forvalter her på ejendommen. Mr. Hamley til Hamley, formoder jeg?"

Squiren bukkede stift, han syntes ikke om at blive spurgt om sit navn på den måde. En ligestillet kunne opkaste en

formodning om, hvem han var, men førend han selv præsenterede sig, havde en underordnet ikke andet at gøre end at tiltale ham med et høfligt "sir". Det var squirens anskuelse om etikettens bydende.

"Jeg er mr. Hamley til Hamley. Jeg formoder, af De endnu ikke kender grænsen mellem min og lord Cumnors ejendom; jeg vil derfor sige Dem, at min ejendom begynder dernede ved kæret ... der, hvor De kan se, at grunden hæver sig."

"Jeg er fuldkommen fortrolig med den kendsgerning, mr. Hamley," sagde mr. Preston, lidt stødt over, at man troede ham så ukyndig. "Men måske jeg tør spørge Dem, hvorfor De behager at henlede min opmærksomhed på det?"

Det begyndte allerede at koge i squiren; men han lagde endnu bånd på sig, hvilket var meget påskønnelsesværdigt, da det kostede ham en overordentlig anstrengelse. Der var noget i den smukke og elegant klædte forvalters væsen, som på en uforklarlig måde irriterede squiren, og denne følelse formindskedes ikke ved den sammenligning, han uvilkårligt kom til at anstille mellem mr. Prestons fortræffelige ridehest og sin egen gamle kleppert.

"Jeg har netop hørt, at Deres folk hist nede har vænnet sig til at rykke buskene op på min ejendom og anvende dem til deres ildebrændsel."

"Det er muligt!" sagde mr. Preston med en skødesløs trækken på skuldrene. "De har vist ikke anset det for nogen betydelig ulykke. Imidlertid skal jeg dog høre, hvorledes det forholder sig."

"Tvivler De på mit ord, sir?" sagde squiren med et ryk i tøjlerne på klepperten, så at den begyndte at stejle. "Jeg siger

Dem jo, det er ikke en halv time siden, jeg hørte det."

"Det er ikke min mening at betvivle Deres ord, mr. Hamley, det skulle være det sidste, jeg skulle falde på. Men De må undskylde mig, når jeg siger, at det bevis, De nu to gange har anført som bekræftelse på Deres påstand, at De har hørt det for en halv time siden, ikke er i stand til at udelukke muligheden af en fejltagelse."

"De skal slet ikke genere Dem for ligefremt at sige, at De ikke stoler på mit ord," sagde squiren og løftede sin ridepisk lidt. "Det er vanskeligt at forstå andet af Deres tale."

"Bliv nu blot ikke for ivrig, sir. Jeg sagde jo, at jeg ville undersøge sagen. De har ikke selv set folkene rive buskene op, ellers ville De have sagt det. Jeg må dog virkelig have ret til at betvivle rigtigheden af den underretning, De har fået, indtil jeg har undersøgt sagen; i hvert tilfælde er det min agt at gøre det; det gør mig ondt, hvis De ikke synes om det, men det bliver ikke anderledes. Når jeg har fået beviser for, at der er tilføjet Deres ejendom nogen skade, skal jeg drage omsorg for at forebygge det i fremtiden, ligesom jeg selvfølgelig i mylords navn skal erstatte Dem skaden – den vil formodentlig beløbe sig til en halfcrown eller så."

Han tilføjede disse sidste ord halvhøjt som til sig selv, mens et let, hånligt smil spillede om hans læber.

"Stille, hest, rolig!" sagde squiren, uden at lægge mærke til, at det var ham selv, som ved uophørligt at hale og rive i tøjlerne bragte liv i det tålmodige, gamle dyr; måske var udbruddet også til dels ubevidst henvendt til ham selv.

Ingen af dem havde lagt mærke til, at Roger Hamley nærmede sig. Fra døren i Silas' hytte havde han set sin fader og

ville nu hente ham tilbage til hytten; da han trådte nærmere, hørte han squiren sige:

"Jeg kender Dem ikke, men jeg har kendt forvaltere, som var gentlemen, og jeg har også kendt dem, der ikke var det. De hører til denne sidste klasse, unge mand, det kan jeg forsikre Dem. For Deres uforskammetheds skyld fortjente De, at jeg prøvede min ridepisk på Dem."

"Jeg beder Dem, mr. Hamley," sagde mr. Preston roligt, "tæm Deres vrede lidt og tænk roligt over sagen. Det gør mig virkelig ondt at se en mand i Deres alder give således efter for sit slette lune."

Mr. Preston trak sig lidt tilbage, mere for at hindre den gamle mand i at udføre sin trussel og fri ham for de deraf følgende ubehageligheder, end af nogen personlig frygt.

I det samme trådte Roger hen til dem; han trak vejret dybt, og hans blik var mørkt og alvorligt, da han, i øvrigt i al rolighed, sagde til mr. Preston:

"Mr. Preston, jeg forstår ikke, hvad De mener med Deres sidste ord. Men jeg beder Dem erindre, at en gentleman af min faders alder og stilling ikke er vant til at modtage råd af unge mennesker som De med hensyn til, hvorledes han bør lægge bånd på sig."

"Jeg bad ham holde sine folk borte fra min ejendom," sagde squiren til sin søn, så roligt som muligt, for at Roger ikke skulle miste sin gode mening om ham, "men han nægtede og betvivlede endog mine ord."

Mr. Preston vendte sig til Roger og talte i en langsom, forklarende tone, som, skønt hans ord slet ikke var uhøflige, dog indeholdt noget uendeligt irriterende i sig.

"Deres fader har misforstået mig – det er måske heller ikke så forunderligt," tilføjede han med et blik på Roger, der skulle antyde, at faderen i den ophidsede tilstand, han befandt sig i, ikke var oplagt til at lade sig tale til rette, "jeg har aldrig nægtet at gøre, hvad der var ret og skel, jeg fordrede blot ret til at undersøge den mislighed, der skal være begået; det blev Deres fader fornærmet over," lagde han til med en let trækken på skuldrene.

"I hvert tilfælde, sir, anser jeg ikke den tone og de ord, De netop tiltalte min fader med, for stemmende med den agtelse, De bør vise en mand af hans alder og rang. Hvad angår den forurettelse, der er sket –"

"De rykker krattet op, Roger – til sidst bliver der på den måde snart ikke mere noget skjul for vildtet," afbrød squiren ham.

Roger bukkede let for sin fader, men vedblev, hvor han var blevet afbrudt:

"Så skal jeg selv nærmere undersøge det og, hvis jeg finder, at det virkelig har fundet sted, naturligvis fordre, at De vil forhindre den. – Kom nu, fader! Jeg er netop på vej til gamle Silas – De ved måske ikke, at han er meget syg."

Roger søgte på denne måde at få faderen med sig, hvilket også omsider lykkedes ham.

Mr. Preston, der var rasende over den ro og værdige kulde, Roger havde behandlet ham med, sendte en afskedshilsen efter dem i form af en særdeles lydelig enetale.

"Rang og anseelse! Ja så! En smuk anseelse, man vinder ved at begynde arbejder som disse uden at beregne omkostningerne og så lade arbejderne gå lige ved vinterens begyndelse, og holder –"

De var nu for langt borte til at høre mere. Squiren var allerede i færd med at vende om efter at have hørt de første ord, men Roger tog hestens tøjler som for at føre den over den noget knudrede jordbund, de just passerede, men i virkeligheden for at forebygge en fornyelse af striden. Det var godt, at klepperten kendte ham og var gammel nok til at foretrække rolighed for kaprioleren, for mr. Hamley trak og halede uafbrudt i tøjlerne og udbrød endelig:

"Gid han – Roger, slip hesten! Jeg er ikke længere noget barn, og jeg vil ikke behandles således. Nå, slip!"

Roger adlød. De var nu kommet på den jævne landevej, og han ville ikke have, at nogen skulle tro, at han udøvede nogen tvang mod sin fader, og denne lydighed bidrog mere end noget andet til at berolige den heftige gamle mand.

"Han havde ret – jeg lod dem gå; hvad skulle jeg gøre? Jeg havde jo ingen penge til at lønne dem med; desuden taber jeg jo selv mest ved det. Han kan ikke vide, hvor det skar mig i hjertet at lade dem gå, netop da vinteren begyndte. Mangen en nat lå jeg vågen og tænkte på det, og jeg gav dem, hvad jeg havde, det gjorde jeg. Penge havde jeg ikke, men jeg havde tre fede okser, og dem fik de hver en stump af, og jeg lod dem samle kvas i skoven og lukkede øjnene, når de af og til brækkede grenene af træerne, og så skal jeg høre sådan noget af den forb... karl. – Men jeg vil fortsætte arbejderne, det vil jeg, om det så blot skulle være for at trodse ham. Jeg skal vise ham, hvem han har med at gøre! Min anseelse, ja så! En Hamley til Hamley står højere på strå end hans fine herre. Jeg skal fuldføre det arbejde, du skal få at se! Jeg skal gøre det, om jeg så skal gå til ågerkarlene; Osborne har vist mig vejen, og han skal bøde for

det – det siger jeg. Jeg behøver ikke at tage mod fornærmelser. Du skulle ikke have ført mig bort, Roger! Jeg ville ønske, at jeg havde pisket den slyngel!"

Squiren vedblev således at arbejde sig op til et afmægtigt raseri, som måske dog kunne have medført sørgelige følger, hvis ikke heldigvis i det samme gamle Silas' lille sønnesøn åndeløs var kommet løbende hen imod ham og havde råbt:

"Undskyld, sir, undskyld, squire, men moder sagde, at jeg skulle løbe ud til Dem og sige, at bedstefader pludselig var vågnet, og han er så dårlig, at hun tror, han dør med det samme; han ville så gerne have, at De skulle komme, det ville glæde bedstefader så meget."

De begav sig nu alle til hytten; squiren var blevet tavs, det forekom ham, at han var blevet hvirvlet omkring af en hvirvelvind og derpå pludselig nedsat på et stille, forfærdeligt sted.

31. En passiv kokette

Det ovennævnte møde havde, som man kan tænke, ikke været skikket til at mildne de lidet venlige følelser, mr. Preston allerede i forvejen havde næret mod Roger. Deres bekendtskab var forresten meget overfladisk, for mr. Preston havde før været ansat i Ashcombe, som lå omtrent sytten engelske mil fra Hamley, og var desuden flere år ældre end Roger, som tilmed sammen med sin broder havde været på skolen og universitetet det meste af den tid, han havde opholdt sig i grevskabet. Mr. Preston havde alligevel mange, omend ikke ganske rimelige grunde til at hade familien Hamley. Cynthia og Molly havde begge talt om brødrene på en måde, der tydede på et meget intimt bekendtskab; deres blomster var blevet foretrukket for hans på balaftenen; de fleste af deres omgangskreds talte kun godt om dem, og mr. Preston nærede et dyrs instinktive misundelse og stridbare følelser mod alle populære unge mænd. Skønt familien Hamley var fattig, var dens betydning der på egnen langt større end hans egen, og hans stod desuden i en whig-lords tjeneste, hvis politiske interesser var stik modsatte den gamle tory-squires. Man skal imidlertid ikke tro, at lord Cumnor i synderlig grad var generet af sine politiske grundsætninger. Hans forfædre havde fået titlen og ejendommen på den tid, det hannoveranske hus kom på tronen; han var derfor whig af traditionelle årsager og havde i sin ungdom været medlem af whig-klubber, hvor han havde tabt pæne summer til whig-modspillere.

Alt dette var ganske, som det skulle være, og hvis ikke whig-partiet havde valgt lord Hollingford til sin repræsentant, således som hans fader var blevet valgt før ham, er det meget sandsynligt, at lord Cumnor ville have troet den engelske konstitution i fare og sine forfædres patriotisk for utaknemmeligt forglemt. Men når netop undtages de tidspunkter, hvor der skulle finde valg sted, var whig eller tory ham et og det samme; han havde levet alt for længe i London og var en alt for selskabelig natur til at udelukke en mand, som behagede ham, fra sit selskab, hvad parti han så end bekendte sig til. I den egn, hvor han var lord-løjtnant, var imidlertid netop politiske anskuelser vedvarende den prøvesten, som afgjorde om vedkommende var passende selskab eller ej. Befandt en whig sig tilfældigvis ved en tory-middag eller omvendt, blev føden ham slem at fordøje, og vin og mad blev genstande for kritik i stedet for nydelse. Et ægteskab mellem børn af de to partier var en næsten lige så uhørt og forbudt foreteelse som Romeo og Julies kærlighed.

Mr. Preston var naturligvis ikke en person, som glemte sådanne fordomme; de holdt ham i ånde ved at anspore hans talent for intriger, og det parti, han var hengiven, nød naturligvis godt af det; desuden anså han det for en undersåtlig troskab mod sin herre at svække dennes fjender ved ethvert middel, der stod til hans rådighed. Han hadede toryer i al almindelighed, og efter mødet med Roger og hans fader ved Silas' hytte gik dette mishag over til et inderligt had mod Hamleyerne og især mod Roger.

"Den indbildske herre," som han kaldte Roger, "skal dog komme til at bøde for det!" udbrød han som for at trøste sig

selv, efter at fader og søn havde forladt ham, "sådan en tølper! Den gamle har to gange så meget mod i sig," vedblev han, da han så, hvorledes squiren rev i tømmen. "Den gamle kleppert kunne nok finde vejen bedre uden at blive ledet, gode ven. Men jeg ser nok, hvad din mening er. Du er bange for, at din gamle skal vende om og gøre noget galt. Rang, anseelse! En tiggefærdig squire – en mand, som sender sine arbejdere bort, lige når vinteren begynder, uden at bryde sig om, at de sulter ihjel! Det er netop, hvad der ligner sådan en brutal, gammel tory."

I læ af sin deltagelse for de afskedigede arbejdere vedblev mr. Preston således endnu nogen tid til sin egen tilfredsstillelse at udøse sin harme mod squiren.

Mr. Preston havde i øvrigt al grund til at være tilfreds med sin nye stilling; havde han villet, kunne han let have forjaget sit slette lune ved tanken om de forøgede indtægter, hans nye post medførte, og al den popularitet, han allerede nød i sit nye hjem. De gode beboere af Hollingford kappedes om at hædre grevens nye forvalter. Mr. Sheepshanks havde været en gammel, knarvorn pebersvend, som kun fandt fornøjelse i at besøge kroen på torvedagene og af og til at invitere tre eller fire udvalgte venner til en lille middag, mens han så atter til gengæld spiste hos dem ved enhver given lejlighed. Men han "satte ikke pris på kvindelig omgang", som miss Browning så pynteligt udtalte sig for at tilkendegive hans ulyst til at modtage indbydelser fra damerne i Hollingford. Han var ugalant nok til for sine bekendte at kalde disse indbydelser for "de gamle fruentimmers overhæng", men det kom naturligvis aldrig de vedkommende for øre.

Små trekantede billetter uden konvolut – de var endnu ukendte på den tid – men forseglede med lak i hjørnerne, veksledes jævnligt mellem mr. Sheepshanks, miss Browning, mrs. Goodenough og andre. Miss Browning udtrykte sig i reglen således: "Miss Browning og hendes søster miss Phoebe Browning sender mr. Sheepshanks sine ærbødige hilsener og underretter ham om, at en lille kreds af venner har været så artige at modtage deres indbydelse til te på torsdag. Miss Browning og hendes søster miss Phoebe Browning ville være mr. Sheepshanks særdeles forbundne, om han ville unde dem æren af sin nærværelse til samme tid."

Mrs. Goodenough plejede at skrive: "Mrs. Goodenough beder hilse mr. Sheepshanks og håber, at han befinder sig vel. Hun ville være meget glad, såfremt han ville beære hende med sit selskab på mandag for at drikke en kop te. Min datter i Combermere har sendt mig et par kalkuner, og mr. Goodenough håber, at mr. Sheepshanks også vil nyde en smule aftensmad hos hende."

Det var unødvendigt at nævne hverken tid eller dato. De gode damer ville have ment, at verden før skulle forgå, end en indbydelse skulle afsendes mere end én uge før selskabet skulle holdes. Han erindrede den hjemmelavede vin, han tidligere var blevet trakteret med i Hollingfords selskaber og gøs. Brød og ost og et glas godt øl eller lidt brændevin og vand, som han kunne nyde i fred og ro og i sine gamle klæder, der var blevet ham magelige ved deres lange brug (de lugtede slemt af tobak) foretrak han så lang for kalkunsteg og vin af birkesaft, for ikke at nævne den stive, ubekvemme kjole, snævert halsbind og endnu mere snævre sko. Sheepshanks havde desårsag sjældent

eller aldrig ladet sig se ved Hollingfords te-selskaber. Han kunne gerne have ladet trykke færdige blanketter til sine afslag, for de var altid ens:

"Mr. Sheepshanks sender miss Browning og hendes søster (eller mrs. Goodenough eller andre) sin hilsen. Vigtige forretninger hindrer ham imidlertid i at benytte sig af deres venlige indbydelse, hvorfor han takker allerforbindtligst."

Men nu, da mr. Preston havde indtaget hans plads, nu var der indtrådt en betydelig forandring i dette som i forskelligt andet.

Han modtog indbydelser fra højre og venstre med stor taknemmelighed og høstede naturligvis almindelig berømmelse. Der blev rundt om ligefrem gjort selskaber til ære for ham, "ganske som om han kunne have været en nygift hustru", mente miss Phoebe, og han svigtede aldrig.

"Hvad vil det menneske egentlig?" sagde mr. Sheepshanks ved sig selv, da han hørte om sin efterfølgers imødekommenhed, selskabelighed og elskværdighed og en mængde andre "-heder". "Preston er ikke den mand, der gør sig så megen ulejlighed for intet. Han er snu. Han har bestemt noget andet i kikkerten end simpel popularitet."

Den skarpsindige, gamle pebersvend havde gættet rigtigt. Mr. Preston tragtede ganske sikkert efter noget ganske andet en simpel popularitet. Han indfandt sig over alt for om muligt at få lejlighed til at træffe Cynthia Kirkpatrick.

Det er muligt, at Molly var noget mere nedtrykt, end hun før plejede, eller at på den anden side Cynthia uden selv at vide det fik nyt liv ved den fylde af opmærksomhed og beundring, hun var genstand for fra Rogers og mr. Prestons side; så meget er

vist, at de to unge piger syntes ganske at have skiftet roller, hvad den ydre livlighed angik. Molly var altid venlig og imødekommende, men meget stille og alvorlig. Cynthia derimod var munter, fuld af lystige indfald og i uafbrudt bevægelse. Da hun først kom til Hollingford, havde hun især vidst at skaffe sig velyndere ved den indtagende måde, hvorpå hun forstod at høre på og vise deltagelse for, hvad andre sagde; nu derimod var det hende, af hvad grund det nu end var, umuligt at afholde sig fra at give sit ord med i laget over alt. Men alt, hvad hun sagde, var dog så nydeligt, så vittigt og åndrigt, at de afbrydelser, hun derved undertiden forårsagede i samtalen, aldrig blev ilde optaget af dem, det gik ud over. Mr. Gibson var den eneste, som lagde mærke til den foregåede forandring og gjorde sig sine tanker over den.

"Hun lider af en eller anden sjælelig ophidselse," tænkte han; "hun er aldeles fortryllende, det må man indrømme, men jeg forstår hende ikke."

Hvis Molly ikke havde været sin veninde så hengiven, ville hun måske have fundet denne idelige munterhed noget trættende i det daglige samvær: den lignede ikke en solbelyst søs blanke flade, men snarere stumper af et ituslået spejl, hvis virkning er forstyrrende og forvirrende. Cynthia ville ikke tale roligt om noget mere; ethvert samtaleemne lod til at have tabt sin virkelige interesse. Men hendes strålende humør afløstes ind imellem af en tavshed, som ville have været ligefrem uhyggelig, hvis ikke hendes venlighed var forblevet uforandret. Var der en tjeneste, hun kunne vise mr. Gibson eller Molly, var hun stadig lige så villig som før; ejheller undlod hun at opfylde sin moders ønsker, hvor urimelige de end måtte være, men i

dette sidste tilfælde viste hendes øjne ikke det samme genskær af inderlig tilfredshed.

Molly var nedslået, men hun vidste ikke selv hvorfor. Cynthia havde ganske vist fjernet sig lidt fra hende, men det var ikke grunden. Hendes stedmoder var meget lunefuld; når Cynthia mishagede hende, overvældede hun Molly med venlighed og påtaget kærlighed. Når hun var utilfreds med alt, og Molly ikke kunne stille hende tilfreds, var hun selvfølgelig den, som fortjente dadel for det. Men Molly var af en alt for stadig, solid karakter til, at en ufornuftig persons luner skulle have gjort noget blivende indtryk på hende. Hun kunne blive fortrædelig og harmfuld, men ikke nedstemt. Det var heller ikke grunden. Den virkelige grund måtte søges ganske andre steder. Så længe Roger af egen tilskyndelse søgte Cynthias selskab og droges til hende, havde det været, som om der gik en pinefuld, stikkende smerte gennem Mollys hjerte, men i sin ydmyghed og godhed anså hun denne tilbøjelighed for den naturligste ting af verden; det var jo så let forståeligt, at enhver måtte indtages af Cynthias skønhed og ynde. Og når hun så al den ærbødige hengivenhed, Roger nærede for hende, og som han slet ikke lagde skjul på, tænkte hun med et suk, at sikkert ingen ville støde en så øm og dog kraftig støtte, som Rogers karakter lovede, tilbage. Hun havde gerne givet sin højre hånd for at fremme hans forbindelse med Cynthia. Hun var indigneret over, hvad hun anså for at være mrs. Gibsons hårdhudethed over for så meget godhed og elskværdighed, og når hun tidligere havde betegnet Roger med udtryk som "den bondelømmel" eller lignende nedsættende betegnelser, måtte Molly knibe sig i armen for ikke at protestere højlydt. Men trods alt havde dette været rolige

dage sammenlignet med nutiden; Molly havde nemlig pludselig opdaget, at mrs. Gibson af en eller anden ukendt grund aldeles havde forandret sin adfærd overfor Roger.

Han var imidlertid altid den samme; "stadig som tiden selv", som mrs. Gibson sagde; "en stærk klippe, i læ af hvilken der var hvile", som mrs. Hamley engang havde kaldt ham. Årsagen til mrs. Gibsons forandrede væsen kunne altså ikke ligge hos ham. Nu var han imidlertid sikker på at være velkommen, hvornår han end indfandt sig. Man bebrejdede ham spøgende, at han havde optaget mrs. Gibsons ord alt for bogstaveligt og nu aldrig kom før frokost. Men han svarede, at han anså hendes grunde for aldeles korrekte og også ville rette sig efter det; og det var virkelig hans mening uden mindste spor af ironi. Under familiens samtaler i hjemmet udkastede mrs. Gibson bestandig nye planer til at bringe Roger og Cynthia sammen med den tydelige hensigt et søge at bringe en forbindelse i stand mellem dem, og Molly harmedes over, at Roger så blindt og villigt lod sig hilde i den opstillede snare. Hun glemte den varme kærlighed, som han allerede forud havde fattet til Cynthia, og så kun list og snarer, som han altid var offeret for og Cynthia det medvidende om end passive lokkemiddel. Det var for hende, som om hun ikke kunne have handlet, som Cynthia nu gjorde, selv om det havde været for at vinde Rogers kærlighed. Cynthia hørte og så lige så meget som hun selv, og dog trak hun sig ikke tilbage fra den rolle, man havde tildelt hende! Ganske vist ville hun også uden påbud have udført det hende tildelte, men netop fordi der var et sådant påbud, ville Molly have gjort modstand. Til sidst besluttede hun sig til at tro, at Cynthia var fuldstændig uvidende om alle de planer, der blev lagt, men det

var kun efter en hård kamp med sig selv, at det lykkedes hende at komme til dette resultat.

For Roger kunne dette forhold nu i og for sig være ganske behageligt, men en ung mand, der er kommet til det punkt, da han selv skal bane sig en vej, har ikke så lidt andet at tænke på. Nu havde Roger ganske vist sit stipendium, og han syntes således sikret, så længe han ikke giftede sig. Men han var ikke af de mennesker, der kunne hengive sig til en uværdig ørkesløshed. Han så ud i fremtiden og stolede på at komme til at føre et virksomt liv, skønt han endnu selv ikke vidste i hvilken retning. Han kendte sine kundskaber og sine kræfter, og havde ikke i sinde at lade dem ligge ubenyttede hen, han var imidlertid glad ved at kunne afvente en virkekreds i forventningen om, at han ville kaste sig over den med al sin kraft, når den stod ham an. Han bestemte en vis sum af sine indtægter til sine egne små fornødenheder og til at befordre en eller anden plan, der måtte vise sig; det øvrige fik Osborne, og det blev givet og modtaget i den ånd, som gjorde båndet mellem de to brødre så sjældent tilfredsstillende for dem begge. Det var kun tanken om Cynthia, som berøvede Roger den vante ligevægt. Skønt han var stærk i enhver anden retning, blev han dog svag som et barn overfor hende. Han vidste, at han ville miste sit stipendium, hvis han giftede sig, og det var hans hensigt ikke at binde sig til nogen beskæftigelse eller modtage noget embede, førend han fandt et, der passede ham godt; der var således for mange år ikke den fjerneste udsigt for ham til at blive i stand til at gifte sig. Alligevel søgte han stadig den yndige Cynthias selskab, lyttede til hendes stemmes musik, glædede sig ved hendes strålende øjnes glans og nærede sin lidenskab på

enhver mulig måde, ganske som et uforstandigt barn. Han vidste, at det var tåbeligt, og dog gjorde han det; det var måske dette, der indgød ham så megen deltagelse for Osborne. Roger brød meget oftere sit hoved for at finde en heldig løsning på Osbornes affærer end denne selv. Osborne var også i den sidste tid faldet mere og mere hen og så så svagelig ud, at selv squiren af og til gjorde nogle om end kun svage hentydninger til det gavnlige i en forandring af opholdssted, skønt han tidligere havde knurret så meget over de udgifter, disse rejser medførte.

"Når alt kommer til alt, koster det dog ikke så meget," sagde squiren en dag til Roger. "Jeg ved ikke, hvorledes han bærer sig ad, men billigere er de rejser blevet; når han før bad mig om tyve pund, forlanger han nu kun fem. Men han og jeg forstår ikke længere hinanden, det er det værste, og det er alt sammen den fordømte gælds skyld, som jeg aldrig kan få noget at vide om; når jeg engang begynder at tale om det, holder han mig altid tre skridt fra livet – det gør han, Roger – mig, hans gamle fader, som han elskede mest af alle, da han var lille!"

Squiren dvælede så ofte ved Osbornes tilbageholdenhed overfor ham, at han blev mere og mere ilde stemt mod sønnen og beklagede sig så meget over ham for Roger, som nu var hans fortrolige i enhver retning, at denne ofte så sig nødt til som en modvægt at henlede talen på de faderen så kære dræningsarbejder. Det havde været en bitter pille for squiren at måtte høre på mr. Prestons tale om, at han havde sendt sine arbejdere bort, hvilket han havde taget sig så nær, og atter og atter søgte han nogen beroligelse ved at gentage for Roger:

"Jeg kunne jo ikke andet – hvad skulle jeg have gjort? – Jeg ville ønske, jorden havde været drænet så tør, som jeg var blottet

for rede penge! Jeg ved, jeg var afsindig – og det havde jeg da god grund til – jeg tænkte måske ikke så meget på følgerne, som jeg burde have gjort, da jeg lod folkene gå; men om jeg så havde tænkt et helt år over sagen, kunne jeg ikke have gjort andet, end jeg gjorde. Følgerne! Jeg hader det ord; det har altid været mig imod. Jeg er så bundet, at jeg ikke kan fælde et eneste træ mere, og det er 'følgen' af, at ejendommen er så fandens godt bevaret for den, der skal arve den; det kan jeg takke mine forfædre for; jeg ville ønske, at jeg aldrig havde haft nogle forfædre. Ja, le du kun, min dreng! Det gør mig godt at se lidt smil, efter at jeg så længe har måttet se på Osbornes lange ansigt, der kun bliver endnu længere, når han får øje på mig."

"Hør, fader!" sagde Roger pludselig, "jeg skal skaffe penge til at fortsætte arbejderne med, stol blot på mig; giv mig to måneder til at træffe de fornødne foranstaltninger, så skal du få penge, i det mindste nok til at begynde med."

Squirens ansigt strålede som et barns, der får løfte om en fornøjelse af en person, som det kan stole på. Lidt efter blev han dog atter alvorlig og sagde:

"Men hvor vil du få dem fra? Det er ikke noget, man sådan lige løber til."

"Lige meget; jeg skal skaffe dem – en hundrede pund eller så til at begynde med – husk på, fader, jeg er senior og en "meget lovende ny skribent", som et blad kaldte mig. Ja, De ved slet ikke, hvad Deres søn er for en dygtig fyr. De burde have læst det blad, så ville De have fået øjnene op for alle mine underfulde fortjenester."

"Jeg *har* læst det, Roger. Jeg hørte Gibson tale om det, og så bad jeg ham skaffe mig det. Men jeg ville have fundet bedre ud

af det, hvis du havde kaldt dyrene ved deres gode engelske navne og ikke blandet så meget af det franske kaudervælsk ind imellem det."

"Men det var jo et svar på en artikel af en fransk forfatter," indvendte Roger.

"Jeg havde slet ikke taget noget hensyn til ham," sagde squiren alvorligt, "der var en tid, da de franskmænd trængte til bank, og dem fik de i fuldt mål ved Waterloo; nu havde jeg rigtignok i dit sted ikke nedværdiget mig til at gendrive nogen af deres løgne. Men imidlertid kom jeg dog gennem artiklen trods alt det latin og fransk, der var i den, det gjorde jeg, og hvis du ikke vil tro det, kan du blot gå ind og slå op i min hovedbog, der har jeg på den sidste side skrevet alle de fine ord, de sagde om dig: "skarp iagttagelsesevne", "kraftigt sprog", "en kommende filosof", jeg kan det næsten udenad alt sammen, for mangen en gang, når jeg plages af en slem gældspost eller Osbornes regninger, tager jeg hovedbogen frem, vender op og ned på den og ryger en pibe, mens jeg læser alle de kønne ting, de har skrevet om dig, min dreng."

32. Forvarsel om kommende begivenheder

Roger havde allerede grundet over mere end én plan for at komme i besiddelse af de nødvendige penge, men det viste sig at være en ingenlunde let sag. Hans forsigtige morfader havde anbragt de par tusind pund, han havde efterladt sin datter, således, at hendes mand kun kunne få renten, og deres yngste søn, som de efter moderens død skulle tilfalde, kunne først få dem, når han havde fyldt sit fem og tyvende år, og hvis han døde før den tid, skulle summen tilfalde en af hans fætre på mødrene side. Den gamle købmand havde således truffet så mange forholdsregler med hensyn til denne arvepart, som om der havde været tale om ti tusinder i stedet for om et par. Nu kunne Roger naturligvis let have nået sit mål ved at lade sit liv assurere på en bestemt årrække, og hvis han havde rådspurgt en prokurator, ville denne utvivlsomt også have rådet ham til dette. Men han ville ikke indvi nogen i faderens pengeforlegenhed. Han havde skaffet sig en afskrift af bedstefaderens testamente, og fandt, at de deri anførte betingelser var så tydeligt fremhævede, at de kunne forstås af en enhver med almindelig forstand. Heri tog han fejl; men ikke desto mindre var han bestemt på at skaffe sig penge for at opfylde sit løfte til faderen; især for derved at skaffe ham en daglig interesse, der kunne drage hans tanker fra de sorger og bekymringer, som næsten truede hans forstand. Han ville

modtage en hvilken som helst nogenlunde lønnende og passende beskæftigelse, der tilbødes ham.

Der var desuden en anden bekymring, som samtidig trykkede Roger. Osborne, arvingen til godset, havde selv fået håb om at få en arving. Godset Hamley skulle gå over til "mandlige arvinger", født i lovligt ægteskab. Var nu Osbornes ægteskab lovgyldigt? Osborne selv syntes aldrig at nære tvivl om det, eller syntes i virkeligheden aldrig at have tænkt over det. Og når han ikke gjorde det, hvor meget mindre kunne man da fordre det af hans tillidsfulde unge hustru? Og dog, hvor megen splid kunne ikke den mindste skygge af ulovmæssighed forårsage i fremtiden i dette tilfælde?

En aften, da Roger sad og talte med Osborne, stillede han ham forskellige spørgsmål med hensyn til hans ægteskab. Osborne anede instinktivt, hvad Roger sigtede til, og havde som sædvanlig ikke lyst til at gå ind på dette emne. Det var ikke, fordi han i nogen henseende ville forurette sin kone eller sin mulige arving, men han var træt af at tale om denne genstand som om alt andet og længtes kun efter fred, både hvad sjæl og legeme angik.

"Du kunne dog prøve," sagde Roger, "at fortælle mig, hvorledes det gik til."

"Hvor du er kedelig, Roger," henkastede Osborne.

"Det er meget muligt. Men fortæl nu alligevel!"

"Jeg har jo fortalt dig, at Morrison viede os. Du husker jo nok gamle Morrison fra universitetet."

"Ja; han var det bedste og det enfoldigste menneske af verden."

"Rigtigt; han har nu taget sin embedseksamen og er blevet præst. Denne eksamen havde tæret så meget på ham, at han fik sin fader til at rykke ud med et par hundrede pund til en rejse på fastlandet. Han havde i sinde at tage til Rom, fordi han havde hørt, at vinteren var så behagelig der. Derfor kom han til Metz i august."

"Jeg ser ikke, hvorledes Metz står i forbindelse med hans rejse til Rom."

"Ja, det gjorde han heller ikke selv. Som du ved, har han aldrig været stærk i geografien; og nu havde han, uden tvivl ledet af den franske udtale af byens navn, fået den idé, at Metz lå på vejen til Rom. Formodentlig har en eller anden bildt han det ind for spøg. Imidlertid var jeg meget glad ved at træffe ham der, for jeg var bestemt på at gifte mig uden at spilde nogen tid."

"Men Aimée er jo katolik?"

"Det er hun. Men jeg er det ikke! Du tror vel ikke, at jeg ville bedrage hende, Roger?" spurgte Osborne heftigt, idet han rejste sig op i stolen og blev blussende rød.

"Nej, det kunne ikke falde mig ind at tro det; men du ved jo, at godset skal tilfalde den 'mandlige arving af lovligt ægteskab'. Nu ville jeg kun vide, om dit ægteskab er fuldgyldigt eller ikke. Det forekommer mig at være et kildent spørgsmål."

"O," sagde Osborne og lænede sig atter tilbage i stolen, "var det ikke andet, så ved jeg jo, at du er den næste mandlige arving, og at jeg kan lide på dig som på mig selv. Forresten er jeg overbevist om, at enhver formalitet er iagttaget med hensyn til lovmæssigheden af mit giftermål. Vi tog over til Strasbourg, hvor Aimée havde en veninde, et godlidende, midaldrende

fransk fruentimmer, der gjorde tjeneste som brudepige; så begav vi os til præfekten, som det nok var, de kaldte ham. Morrison havde ret sin fornøjelse af alle disse formaliteter. Jeg undertegnede en mængde papirer i præfekturet; jeg læste dem rigtignok ikke af frygt for, at jeg så ikke med god samvittighed kunne have underskrevet dem. Aimée var så bevæget, at jeg troede, at hun skulle være besvimet. Fra præfekten tog vi til det nærmeste engelske kapel; præsten var ikke til stede, og Morrison fik med lethed tilladelse til at benytte kapellet; og den næste dag blev vi viet."

"Men det må dog vel være blevet indskrevet i kirkebogen, ligesom der vel blev udstedt attest for det?"

"Morrison sagde, at det skulle han alt sammen besørge, og han må jo bedst vide, hvad der hører til. Jeg betalte ham i hvert tilfælde godt nok for det."

"Du må lade dig vie igen," sagde Roger efter en pause, "og det endnu førend barnet ser dagens lys. Har du nogen vielsesattest?"

"Den må Morrison uden tvivl have. Men jeg er vis på, at jeg er retmæssig viet både efter engelsk og fransk ritus. Jeg har præfektens papirer et eller andet sted."

"Lige meget; du må lade dig vie igen i England. Aimée besøger jo det romersk-katolske kapel i Prestham, ikke sandt?"

"Jo. Hun er så god, er Aimée, og jeg ville aldrig blande mig i hendes religion."

"Så må du lade dig vie både der og i sognekirken, hvor hun bor," sagde Roger bestemt.

"Det vil jo kun medføre unyttige besværligheder og unyttige udgifter," sagde Osborne. "Hvorfor vil du i grunden tage dig den

sag så nær? Hverken Aimée eller jeg kunne blive skurkagtige nok til at fornægte vort ægteskab; og hvis barnet bliver en dreng, og fader dør, og jeg dør, så er jeg vis på, at du ikke vil gøre ham hans ret stridig, så vis som jeg er på, at jeg ikke selv ville gøre det."

"Men hvis jeg nu også døde? Gør en hekatombe af hele vor familie, siden du nu er ved det. Hvem skal så arve?"

Efter nogle øjeblikkes forløb svarede Osborne:

"Sandsynligvis en af de irske Hamleyer. De kunne vistnok også have det nødig; det er en flok fattige fyre, så vidt jeg ved. Men hvorfor skal vi opstille så bedrøvelige forudsætninger?"

"Loven byder én at være forsigtig i sådanne sager," sagde Roger. "I næste uge rejser jeg til London; derfra tager jeg med til Aimée og træffer de nødvendige forberedelser, før du kommer. Jeg tror, at du selv vil føle dig mere beroliget, når den sag er afgjort."

"Det skal glæde mig meget at få lejlighed til at besøge min lille hustru, det kan du stole på. Men hvad fører dig i grunden til byen nu? Gid jeg også kunne tage afsted ligesom du i stedet for bestandig at være fængslet til dette gamle skumle hus!"

Osborne plejede således jævnligt at sammenligne sin stilling med Rogers i en klagende tone uden at tænke på, at de hver for sig skyldte sig selv den stilling, de indtog, og at Roger endvidere gav en betydelig del af sine indtægter til Aimées underhold. Men hvis nogen havde bebrejdet Osborne disse uædle tanker, ville han ganske vist have slået sig for brystet og udråbt: *Mea culpa!* og det med den mest fuldkomne sandhed; det var kun sløvhed og svaghed, der hindrede ham i at se sagerne i deres rette lys.

"Jeg ville ikke have tænkt på denne rejse," sagde Roger rødmende, som om man havde beskyldt ham for at bruge andres penge til den og ikke sine egne, "hvis jeg ikke havde haft en forretning at afgøre. Jeg har fået et brev fra lord Hollingford. Han ved, at jeg længe har ønsket en passende beskæftigelse, og nu skriver han, at han har hørt tale om noget, som han tror vil passe mig. Her er hans brev, hvis du vil læse det. Hvad det er, taler han ikke om."

Osborne læste brevet og gav det derpå i tavshed tilbage. Efter at have tænkt sig lidt om, sagde han:

"Hvorfor ønsker du egentlig flere indtægter? Tager vi for meget fra dig? Det er en stor skam af mig; men hvad kan jeg gøre? Når du blot kunne vise mig en eller anden beskæftigelse, så ville jeg tage fat den dag i morgen."

Han sagde dette i en tone, som om Roger havde gjort ham bebrejdelser.

"Men bedste ven, hvor falder det dig ind? Jeg må da også engang søge en eller anden beskæftigelse, og den tror jeg nu, at jeg har fundet. Desuden ville jeg gerne, at fader skulle fortsætte sit dræningsarbejde, det ville gøre ham godt både på legeme og sjæl. Hvis jeg kan skaffe nogle af de nødvendige midler, skal naturligvis både du og han betale mig renter, indtil I kan tilbagebetale kapitalen."

"Roger, du er familiens gode engel," udbrød Osborne med en pludselig beundring for broderens adfærd, idet han glemte at sammenligne den med sin egen.

Roger tog altså til London, efterfulgt af Osborne, og i to til tre uger hørte den familien Gibson intet til de to brødre.

Men som den ene bølge sluger den anden, således går det også med interesserne. Lord Cumnors familie ankom til Towers for at tilbringe efteråret der, og medførte en mængde besøgende, og tjenestefolk og vogne fra Towers viste sig atter på Hollingfords gader, som man var vant til at se dem hvert efterår.

Således glider livet frem, det ene år efter det andet. Hvad mrs. Gibson angår, fandt hun personlig langt mere tilfredsstillelse ved udsigterne til omgangen mod grevefamilien end ved Rogers besøg eller Osborne Hamleys sjældnere småvisitter. Cynthia havde derimod altid haft en vis antipati mod den fornemme familie, som altid havde gjort så meget af hendes moder, men aldrig lagt mærke til hende selv, og som hun på en vis måde betragtede som årsagen til, at hun havde set så lidt til sin moder i de dage, da hun som barn længtes så meget efter en kærlig imødekommenhed, som hun dog aldrig fandt. Desuden savnede Cynthia sin slave, skønt hun ikke holdt en tusindedel så meget af Roger, som han tilbad hende; men hun fandt det ganske behageligt, at en mand, som hun nærede megen agtelse for, og som nød almindelig anseelse, lyttede til hendes ord som til en befaling og gjorde sig en glæde af at opfylde ethvert af hendes ofte næppe udtalte ønsker, en mand, for hvem hvert ord, der faldt fra hendes læber, var som en kostbar ædelsten, for hvem hendes bevægelser var fulde af himmelsk ynde, og i hvis tanker hun indtog den fornemste plads. Hun var ikke uvidende om den magt, hun udøvede, og dog var hun ikke forfængelig. Hun vidste, hvor højt han satte hende, og da han ikke længere kunne bringe hende sin hyldest, savnede hun den. Greven og grevinden, lord Hollingford og

lady Harriet og alle de andre lorder og ladyer og al den livlighed, de bragte med sig, var ikke i stand til at lade hende glemme Rogers fraværelse. Og dog elskede hun ham ikke, nej, det gjorde hun ikke, og Molly vidste det. Mangen en gang kunne Molly blive vred på hende, når tanken om denne kendsgerning påtrængte sig hende. Molly kendte ikke sine egne følelser, men hun vidste, at Roger ikke nærede nogen særlig interesse for at erfare, af hvad natur de måtte være, mens derimod næsten hans liv syntes at afhænge af, hvad Cynthia følte og tænkte. Derfor læste Molly også klart i søsterens hjerte, og hun så, at Cynthia ikke elskede Roger. Hun kunne gerne have grædt af fortvivlelse ved tanken om, hvilken skat der upåagtet lå ved Cynthias fødder; og der ville ikke have været spor af egenkærlighed i hendes harme, kun den inderligste medlidenhed. "Ønsk ikke, min dyrebare, at jeg skal give dig månen, thi jeg kan det ikke." Cynthia var den måne, Roger længtes så inderligt efter, og Molly så, at den var for langt bort til at kunne nås, ellers ville hun have givet sit hjerteblod for at skaffe ham den.

"Jeg er hans søster," sagde hun ofte til sig selv; "det gamle bånd, der så længe har knyttet os sammen, er ikke sprængt, skønt han er alt for meget optaget af Cynthia til at kunne tale om det nu. Hans moder kaldte mig 'Fanny'; det var, som om hun betragtede mig som sin datter. Jeg må vente og våge og se, om jeg kan gøre noget for min broder."

En dag kom lady Harriet på besøg hos familien Gibson eller rettere hos mrs. Gibson, som denne påstod, for hun var endnu stadig lige skinsyg, når talen var om at besidde de fine familiers fortrolighed. Mr. Gibson kunne naturligvis ikke undgå at vide

lige så meget som hun selv om familien, men han var ifølge sin stilling forpligtet til tavshed. Udenfor hjemmet betragtede hun mr. Preston som sin rival, og han vidste det udmærket og morede sig ofte med at drille hende ved at lade, som om han kendte en mængde enkeltheder med hensyn til "familien", som hun var uvidende om. Inden døre var hun skinsyg på sin steddatter, som lady Harriet øjensynlig havde fattet en uforklarlig tilbøjelighed for, og hun gjorde sit bedst mulige for at forhindre, at de to traf for ofte sammen, i det mindste i hendes hus. Til lady Harriet hed det i reglen:

"Molly er gået ud; det vil gøre hende ondt at høre, at De har været her, og at hun ikke har truffet Dem, men kun skulle netop besøge nogle gamle veninder af hendes moder, som hun ikke tør forsømme, det har jeg altid indprentet hende. Jeg tror, at det er Sterne, som siger: 'Dine egne og din moders venner forsage du ikke', men, kære lady Harriet, De bliver jo nok, til hun kommer tilbage, ikke sandt? Jeg ved, hvor meget De har til overs for hende, ja, jeg tror virkelig undertiden," vedblev hun i en skæmtende tone, "at De kommer mere for hendes skyld end for at se til Deres stakkels gamle Clare."

Til Molly havde det tidligere på dagen lydt:

"Lady Harriet kommer her i formiddag, så ønsker jeg ikke at forstyrres. Sig til Maria, at jeg ikke er hjemme for nogen anden. Lady Harriet har altid så meget at fortælle mig; den kære lady Harriet! Jeg har været hendes fortrolige, siden hun var tolv år. Du og Cynthia må holde jer borte, så længe hun er her. Hun vil naturligvis af almindelig høflighed spørge efter jer, men I ville kun forstyrre os, som du gjorde det forleden dag; jeg vil nødig

sige det," vedblev hun henvendt til Molly alene, "men det var virkelig meget dristigt, for ikke at sige noget værre."

"Maria sagde, at hun havde spurgt efter mig," bemærkede Molly ligefremt.

"Virkelig meget dristigt," gentog mrs. Gibson med en kun endnu noget skarpere betoning på ordene uden at lægge mærke til Mollys afbrydelse.

"Denne gang skal jeg dog sikre Hendes Nåde mod sådanne indfald; det er derfor bedst, du går til Holly Farm, Molly, og spørger, hvorledes det forholder sig med de sveskeblommer, jeg har bestilt, men som de endnu ikke har sendt mig."

"Lad hellere mig besørge det," sagde Cynthia, "det er alt for langt for Molly; hun er jo endnu ikke kommet sig rigtigt efter sin stærke forkølelse. Jeg holder meget af at gå en god spadseretur. Hvis du vil have Molly af vejen, moder, kan du jo blot sende hende hen til Browningerne; der er hun altid velkommen."

"Jeg har aldrig sagt, at jeg ville have Molly af vejen, Cynthia," svarede mrs. Gibson. "Du benytter altid en så overdreven, jeg kunne næsten sige *simpel* måde at udtrykke dig på. Jeg er vis på, at du, søde Molly, ikke har kunnet misforstå mig i den grad; jeg gør det jo kun for lady Harriets skyld."

"Jeg tror ikke, at jeg kan gå til Holly Farm, men fader tager vist gerne bud med, når han rider der forbi. Cynthia behøver ikke at gå derud."

"Ja, det kan naturligvis ikke falde mig ind at overanstrenge nogen over evne; hellere ville jeg aldrig mere se syltede blommer i mit hus, men hvad mener du om at aflægge miss Browning en visit, et rigtig langt besøg, det ved du, de ser så

gerne; og så må du ikke glemme at spørge fra mig, hvorledes det er med miss Phoebes forkølelse. De var din moders veninder, min pige, og jeg ville ikke for alt i verden, at du skulle lægge dig ud med dine gamle venner. Bestandighed frem for alt, det er mit valgsprog, ved du, og de dødes minde bør man ære."

"Nå, moder, hvor skal jeg så hen?" spurgte Cynthia. "Skønt lady Harriet ikke bryder sig så meget om mig som om Molly, jeg kunne næsten fristes til at sige, at hun slet ikke synes om mig, kunne det dog falde hende ind at spørge efter mig, så det er dog vist det sikreste, at jeg også fjerner mig."

"Ganske sandt!" sagde mrs. Gibson eftertænksomt uden at mærke ironien i Cynthias ord. "Men det er dog næppe troligt, at hun skulle spørge efter dig, kære, så jeg tror næsten, at du gerne kan blive hjemme, eller også kunne du alligevel gå til Holly Farm; jeg trænger virkelig til de blommer; eller – nej, det er dog bedst, du bliver hjemme, nede i spisestuen, så at du kan ordne lidt frokost til lady Harriet, hvis det skulde falde hende ind at forlange det. Hun er så lunefuld, den kære lady Harriet. Nu vil jeg ikke gerne, at hun skal tro, vi foretager nogen forandring i vore måltider, fordi hun bliver. 'Simpelt, men elegant,' siger jeg altid til hende, er det, vi har for øje. Men du kunne dog tage det bedste stel frem og anbringe nogle blomster på bordet og spørge kokkepigen, om der ikke er noget til middag, som kunne anvendes ved frokosten, men det må alt sammen ordnes så kønt og *impromptu* og naturligt som muligt. Ja, det er bedst, du bliver hjemme, Cynthia; i eftermiddag kan du så hente Molly fra miss Browning, og så kunne I to jo gå en tur sammen."

"Når lady Harriet er taget bort! Jeg forstår, moder. Afsted med dig, Molly; skynd dig hellere, ellers kunne ladyen komme og spørge efter dig lige så vel som efter moder. Jeg skal nok glemme, hvor du er gået hen, og hvad moders mangel på hukommelse angår, den svarer jeg for."

"Men barn dog, hvad er det for snak? Du gør mig ganske fortumlet med alle dine bemærkninger," sagde mrs. Gibson, ærgerlig og urolig som sædvanlig over Cynthias små sidehug. Hun tog nu sin tilflugt til sin sædvanlige gengældelse, at vise Molly en eller anden speciel opmærksomhed, hvilket dog aldrig gjorde noget indtryk på Cynthia.

"Kære Molly, det er virkelig meget koldt, skønt vejret ser så godt ud. Det er vist bedt, du tager mit ostindiske sjal på, det vil desuden passe så fortræffeligt til din grå kjole – rødt og gråt – det er ikke alle og enhver, jeg ville låne det, men dig kan jeg ingenting nægte."

"Mange tak!" sagde Molly og forlod med det samme stuen, uden at mrs. Gibson fik at vide, om hendes tilbud var blevet modtaget eller ikke.

Det gjorde lady Harriet ondt, at hun ikke traf Molly, da hun virkelig havde fattet en vis forkærlighed for den unge pige; men da hun måtte give mrs. Gibson fuldstændig ret i, hvad denne bemærkede om "bestandighed" og "gamle venner", så hun ingen anledning til at tale mere om den sag, men gjorde sig det mageligt i en lille lav stol, mens hun satte fødderne op på kamingitret. Dette gitter var poleret så blankt som muligt, og det var på det strengeste forbudt alle husets folk og alle plebejiske besøgende at berøre det, og hvis disse sidste alligevel

indtog en stilling som lady Harriets, da betragtedes det som yderst udannet og simpelt.

"Det var ret, kære lady Harriet! Lad ganske, som De er hjemme. De kan ikke tænke Dem, hvilken glæde det er mig at kunne byde Dem velkommen ved min egen arne i mit ringe hjem."

"Ringe! Det ord kan De spare Dem, Clare, for De får dog aldrig mig til at tro, at De mener det. Jeg anser virkelig ikke denne lille, nydelige dagligstue for en del af et 'ringe' hjem, den er jo så bekvem og opfyldt af smukke sager, som et værelse af dens størrelse kan være."

"Ah! De finder, at det er lille! Jeg kunne virkelig heller ikke finde mig rigtigt til rette i den i begyndelsen."

"Virkelig? Ja, Deres skolestue var vel nok noget større, men husk så på, hvor tom den var; der var jo ikke andet end borde og bænke. Jeg må altid give moder ret, når hun siger, at De har gjort et rigtig godt parti, Clare. Hvad er mr. Gibson ikke også for en behagelig, dannet mand!"

"Ja, det er han ganske bestemt," sagde hans hustru langsomt, da hun ikke syntes om så hurtigt at måtte opgive sit martyrparti, "han er virkelig en meget behagelig mand; men vi ser så lidt til ham; og når han så engang kommer hjem, er han træt og sulten og mere tilbøjelig til at hvile sig end til at tale med os."

"Så, lad nu det være godt!" sagde lady Harriet. "Nu kommer turen til mig. Vi har hørt doktorens kone beklage sig. Nu er turen kommet til lordens datter at komme frem med sine veklager. Vort hus er aldeles overfyldt med fremmede, og jeg kommer i dag til Dem bogstavelig talt for at være lidt alene ..."

"Alene!" udbrød mrs. Gibson lidt såret. "Vil De helst være alene?"

"Nej, De, kære, løjerlige Clare; den ensomhed, jeg ønsker, kræver netop, at der er én til stede, man kan sige til: Hvor det dog er rart engang at være alene. Jeg er træt af at underholde alle de fremmede. Fader er så imødekommende, han indbyder enhver bekendt, han træffer på, til at besøge os. Moder er virkelig endnu ikke fuldkommen vel, men hun vil aldeles ikke opgive det ry, hun altid har haft for et stærkt helbred, da hun anser svagelighed for mangel på selvbeherskelse. Så tager hun imod alle disse mennesker, men bliver naturligvis snart led og ked af at underholde dem, der gaber efter adspredelse ligesom en flok fugleunger i en rede efter føde; så må jeg frem og forestille 'den gamle' og proppe løst og fast ned i deres gule næb, hvorfra det i reglen er som blæst bort, inden jeg kan finde på noget nyt. Det kan man kalde at 'underholde' i ordets videste, bogstaveligste og kedsommeligste forstand. Nu leverede jeg dem et par mindre korrekte undskyldninger i morges, for at jeg kunne besøge Dem og få lidt ro for alle de væsener."

Lady Harriet kastede sig gabende tilbage i stolen; mrs. Gibson tog på sin blidt medfølende måde en af Hendes Nådes hænder og mumlede:

"Stakkels lady Harriet!"

Efter en kort stilhed rejste lady Harriet sig og sagde:

"Jeg plejede altid som barn at tage Dem på råd om, hvad der var ret og uret. Sig mig nu, tror De, at det er urigtigt at lyve?"

"Men kæreste, hvor kan De spørge om sådan noget? – Naturligvis er det meget urigtigt – ja, meget syndigt, må jeg

sige. Men det var naturligvis kun Deres spøg, da De sagde, at De talte usandhed."

"Nej, jeg forsikrer Dem. Jeg fortalte dem såmænd nogle så grove usandheder, som man kan forlange. Jeg sagde, at jeg nødvendigvis måtte tage til Hollingford for at besørge nogle indkøb, mens sandheden var, at jeg blot ønskede at blive fri for at være sammen med dem et par timers tid; det eneste ærinde, jeg skulle besørge, var at komme hertil og gabe og beklage mig og hvile mig lidt uden tilskuere. Men jeg ved ikke, hvorledes det er, det piner mig virkelig, at jeg fortalte dem den historie."

"Men, kære lady Harriet," sagde mrs. Gibson, selv lidt forvirret med hensyn til, hvad hun egentlig mente med de ord, der svævede hende på tungen, "jeg er vis på, at De troede, De mente, hvad De sagde, da De sagde det."

"Nej, det gjorde jeg ikke," bemærkede lady Harriet.

"Nå, selv om De ikke gjorde det, så var det jo dog ene og alene de kedsommelige mennesker selv, som tvang Dem til den tilflugt – ja, det var ganske sikkert deres fejl, ikke Deres – og så ved De jo nok, at selskabslivets fordringer – ak, hvilke lænker er de ikke på én!"

Lady Harriet tav nogle øjeblikke; endelig bemærkede hun:

"Sig mig, Clare, har De aldrig sagt en usandhed?"

"Lady Harriet! Jeg troede, De kendte mig bedre; men jeg ved jo, at De ikke mener noget med det, De lille skælm."

"Jo, ganske bestemt. De har da i ethvert fald engang imellem sagt en lille nødløgn. Hvordan blev De så til mode bagefter?"

"Jeg ville have følt mig meget ulykkelig, hvis jeg havde gjort det. Jeg tror, at jeg ville have taget livet af mig af samvittighedsnag. Sandheden, den rene usminkede sandhed,

den sætning har jeg altid sværmet for. Men der ligger rigtignok også en vis ubøjelighed i min karakter, og desuden forekommer der i vor sfære så få fristelser; er vi ringe, jævne folk, så er vi også ligefremme og frie for etikettens lænker."

"De dadler mig altså for, hvad jeg har sagt? Hvis det det var enhver anden, ville jeg ikke være så ulykkelig over den historie, jeg fortalte i morges."

"Jeg forsikrer Dem, at jeg ikke har dadlet Dem, end ikke i mine inderste tanker, lady Harriet. Dadle Dem! Det ville jo være en formastelse af mig."

"Jeg tror, at jeg skal skaffe mig en skriftefader, men det bliver ikke Dem, Clare; De har altid set for meget gennem fingre med mig."

Lidt efter fortsatte hun:

"Kan De give mig lidt frokost, Clare? Jeg har ikke i sinde at tage hjem før kl. 3. Mine 'ærinder' vil lægge beslag på min tid så længe; det har jeg i det mindste fortalt dem derhjemme på Towers."

"Det skal virkelig være mig en sand glæde. Men De ved, at vi kun er vant til en tarvelig levemåde."

"O, jeg behøver blot lidt smørrebrød og måske en skive koldt kød – De må ikke gøre Dem nogen ulejlighed for min skyld, Clare – men måske De skal spise til middag nu? Så må De blot betragte mig som en af Deres egne."

"Ja, det skal jeg; jeg skal slet ikke foretage den mindste forandring i vort almindelige måltid. Men vi spiser først sent til middag; nu skal vi blot spise frokost. Men jeg tror næsten, at ilden er ved at gå ud; jeg glemmer virkelig alting over den fornøjelse, som jeg føler ved denne vor *tête-à-tête*!"

Derpå ringede hun to gange meget tydeligt og med et ophold mellem hver gang. Maria kom ind med kul.

Men signalet blev opfattet lige så godt af Cynthia som "Apollos Hal" af Lucullus' slaver. Agerhønsene til om middagen blev øjeblikkelig sat på ilden, og bordet dækkedes med husets bedste stel og smykkedes med blomster og frugter, der blev ordnet med Cynthias sædvanlige smag og dygtighed. Da lady Harriet derfor trådte ind i spisestuen, kunne hun kun anse værtindens undskyldninger for formelle, og hun blev mere og mere overbevist om, at Clare havde gjort et meget godt parti. Cynthia sluttede sig nu til dem, nydelig og elegant som altid, men uden dog at være i stand til at vække nogen sympati hos lady Harriet, som kun lagde mærke til hende, fordi hun var sin moders datter. Hendes nærværelse gjorde imidlertid samtalen mere almindelig, og ladyen fortalte nu adskillige nyheder, der ikke interesserede hende selv i nogen speciel grad, men som var blevet meddelt af de besøgende på Towers.

"Lord Hollingford skulle også have været her," sagde hun blandt andet, "men han er nødt til, eller tror i det mindste at være nødt til at blive i London i anledning af det Crichtonske legat."

"Et legat! Skal lord Hollingford have det? Nej, hvor det glæder mig!"

"Nej, vent De kun med at glæde Dem. Han har ikke haft andet end ulejlighed af det. Har De ikke hørt tale om den rige, excentriske mr. Crichton, som døde for nogen tid siden? Han har bestemt, at en sum af hans efterladenskab af tre mænd, hvoraf min broder er den ene, skal tildeles en mand med en mængde udmærkede egenskaber, som skal foretage en

videnskabelig rejse med det formål at hjembringe eksemplarer af fjerne landes fauna, hvoraf der skal lægges grunden til et museum, som skal bære Crichtons navn og således forevige dette. Så forskellige former antager den menneskelige forfængelighed! Undertiden ansporer den filantropien, undertiden kærligheden til videnskaberne!"

"Det forekommer mig at være et meget rosværdigt og nyttigt formål," sagde mrs. Gibson.

"Det er det ganske vist i retning af det almene bedste. Men for os privat er det meget kedsommeligt, da det holder Hollingford i London netop nu, da vi så gerne ville have ham her til Towers. Mu er de to andre uddelere af legatet taget til fastlandet, da de, som de siger, nærer den mest uindskrænkede tillid til min broders valg, men i grunden er det nok kun for at undgå ansvaret. Imidlertid synes Hollingford nok alligevel bedst om det, som det er, og han tror allerede at have truffet et heldigt valg – det er en ung mand her fra egnen, den unge Hamley til Hamley. Der står nok nu kun tilbage at udvirke universitetets tilladelse til at lade ham rejse, for han er, så vidt jeg ved, stipendiat og senior, og de er nok ikke meget tilbøjelige til at sende deres bedste mænd bort for at blive slugt af løver og tigre."

"Det må være Roger Hamley!" udbrød Cynthia med blussende kinder og strålende blikke.

"Han er ikke den ældste søn. De ville næppe have kaldt *ham* Hamley til Hamley!" sagde mrs. Gibson.

"Hollingfords Hamley er senior i Cambridge, som jeg før bemærkede."

"Så kan det ikke være andre end Roger Hamley," sagde Cynthia, "han er også for tiden i London i en forretningssag! Nå, hvor Molly vil blive overrasket, når hun kommer hjem!"

"Hvorledes? Har Molly nogen interesse af det?" spurgte lady Harriet. "Er ..."

Hun fuldendte ikke, men kastede et spørgende blik på mrs. Gibson, hvilket tilstrækkelig tilkendegav hendes mening.

"Nej, aldeles ikke," svarede denne, idet hun på samme tid bøjede hovedet let i retning af datteren, som om hun ville sige:

"Skulle det være nogen, så er det da hende."

Lady Harriet begyndte nu at betragte den smukke miss Kirkpatrick med mere interesse; hendes broder havde talt på en sådan måde om den unge mr. Hamley, at enhver, der på nogen måde var knyttet til ham, var værd, at man lagde mærke til ham. Imidlertid sagde hun straks efter, som om Mollys navn havde bragt hende til at tænke på denne:

"Men hvor er Molly henne hele dagen? Jeg kunne dog nok have lyst til at hilse på min lille mentor. Hun skal jo være blevet så stor, siden jeg sidst så hende."

"O, når hun først er kommet til at tale med de gamle Browninger, så tænker hun aldrig på, når hun skal hjem," sagde mrs. Gibson.

"De gamle Browninger! O, det var rart, at De nævnte dem; jeg synes rigtig godt om dem begge to. Pecksy og Flapsy; jeg tør nok kalde dem således, når Molly ikke er til stede. Jeg vil aflægge dem et lille besøg, før jeg tager hjem, så får jeg måske lejlighed til at hilse på den kære lille Molly med det samme. Ved De, Clare, at jeg virkelig synes rigtig godt om den pige?"

Således måtte mrs. Gibson trods alle sine forsigtighedsregler finde sig i, at lady Harriet forlod hende en halv time før den bestemte tid for at "gøre sig gemen", som mrs. Gibson udtrykte det, ved at besøge miss'erne Browning.

Molly var imidlertid allerede gået, da lady Harriet kom.

Som for at gøre en slags bod gik Molly den lange vej til Holly Farm for at udføre moderens ærinde; hun fortrød nemlig nu, at hun havde følt sig meget opbragt mod sin stedmoder om morgenen, fordi denne under et så latterligt påskud havde sendt hende bort fra hjemmet. Hun mødte naturligvis ikke Cynthia og gik derfor alene hjem ad de smukke stier med høje hække på begge siderne og havde således god lejlighed til uforstyrret at tænke over forholdene i hendes hjem.

Hun plagede sig nu som så ofte før med tanken om, hvorvidt det var rigtigt i tavshed at forbigå alle de små uregelretheder, de intriger og de forvrængninger af sandheden, der havde indsneget sig i hendes faders hus siden hans andet giftermål. Mangen en gang havde det været hendes inderligste ønske at protestere imod dem, men hun gjorde det dog ikke for at spare sin fader for den misstemning, det ville have til følge; men hun læste ofte i hans ansigt, at også han havde lagt mærke til visse ting, som pinte ham, da de viste, at hans hustrus principper ikke var ganske, som han kunne have ønsket det.

Burde Molly nu tie som hidtil, eller skulle hun fortælle, hvad hun vidste?

Det var meget vanskeligt for hende at besvare dette spørgsmål. Med en ung piges sædvanlige mangel på omsigt og erfaring havde hun ofte, ledet af en øjeblikkelig tilskyndelse, været på vej til at sige sin stedmoder nogle skarpe sandheder.

Men det var altid blevet ved forsættet; hendes faders tavshed og måske også den venlighed, mrs. Gibson undertiden viste hende, bandt hendes tunge.

Ved middagsbordet gentog mrs. Gibson den dag næsten alt, hvad der var blevet sagt mellem hende og lady Harriet, selvfølgelig kun dygtig stærkt farvet, idet hun tillige lod forstå, at man havde betroet hende en mængde andre ting, som hendes ord imidlertid bød ikke at omtale. Hendes tilhørere hørte på hende uden mange afbrydelser og uden i virkeligheden at høre meget efter, hvad hun fortalte, indtil hun begyndte at tale om grunden til, at lord Hollingford for øjeblikket befandt sig i London.

"Skal Roger Hamley ud på en videnskabelig ekspedition?" spurgte Mr. Gibson livligt.

"Ja, det er endnu ikke ganske afgjort; men da lord Hollingford – – lord Cumnors søn – interesserer sig for sagen, er den jo så godt som afgjort."

"Jeg tror dog nok, at jeg også skal have et ord med i den sag," sagde mr. Gibson, hvorpå han atter tav som før, men dog lyttede mere opmærksomt efter, hvad der blev sagt.

"Hvor længe bliver han borte?" spurgte Cynthia. "Vi vil ret komme til at savne ham."

Der svævede et sagte Ja på Mollys læber ved denne bemærkning, men ingen lyd hørtes. Det susede for hendes øren, som om de andre fortsatte samtalen; men hun kunne kun gætte sig til, hvad de sagde, deres ord kunne ikke bortlede hendes tanker fra den store nyhed, som var kommet så uventet og havde gjort et så mægtigt indtryk på hende.

33. Lysere udsigter

Et par dage derefter red mr. Gibson over til Hamley for at høre noget nærmere om den plan, Roger var udset til at fuldføre; det ville bero på, hvad han fik at vide, om han kunne blande sig i den sag eller ikke.

Det var mr. Gibsons bestemte mening, at de symptomer, han havde iagttaget hos Osborne, tydede på, at denne var meget angrebet af et muligvis uhelbredeligt onde. Dr. Nicholls havde dog ikke været enig med ham, og mr. Gibson vidste, at den gamle læge havde en mangeårig erfaring at støtte sig til og var anset for at være meget dygtig i sit fag. Alligevel troede han dog, at han selv havde ret, og hvis det var tilfældet, var ondet af en sådan beskaffenhed, at det kunne vedblive at holde sig på samme standpunkt gennem rækker af år, mens det også i ét nu, og inden man anede det, kunne gøre en ende på den unge mands liv.

Hvis nu mr. Gibson havde ret, var det da rigtigt, at Roger var borte i to år, og det i egne, hvorfra han ikke så let kunne kaldes tilbage? Men hvis nu sagen var så godt som afgjort, kunne da ikke bevidstheden om, at lægen søgte at holde Roger tilbage, fremskynde Osbornes sygdom? Og kunne dr. Nicholls dog ikke, når alt kom til alt, have ret? Kunne symptomerne ikke tyde på en mindre farlig sygdom? Kunne? Jo. Var det rimeligt, at de gjorde det? Nej. Mr. Gibson kunne ikke overtale sig selv til at besvare dette sidste spørgsmål bekræftende. Fordybet i sine

tanker red han langsomt videre med slappe tøjler i den herlige efterårsmorgen.

Det var en af disse rolige, klare høstdage, da træernes røde og gule hængende blade glinser af duggen, der breder sig over dem ligesom et glimrende spindelvæv; da brombærbuskene, overfyldte med modne bær, slynger sig langs hækkene ved vejen; da luften genlyder af fuglekvidder, klare og korte toner – ikke forårets lange, fuldttonende triller; da man hører lyden af agerhønens vingeslag, når den opskræmmes af hestehovenes slag mod jorden; da hist og her et blad langsomt flagrer til jorden, skønt der ikke mærkes det mindste vindpust.

Lægen havde måske mere end så mange andre et åbent øje for årstidens skønhed. Han så mere af den end så mange andre, nat og dag, i storm og solskin, eller når vejret var stille, og himlen dækkedes af lette skyer. Han talte aldrig om sine følelser i denne retning, ja, han iklædte dem end ikke ord overfor sig selv. Men hvis hans sind nogensinde nærmede sig til det sentimentale, da var det på en dag som denne.

Da han var kommet til Hamley, gav han sin hest til en karl og gik straks ind i huset. I døren mødte han squiren.

"Nej, det var da mageløst, Gibson! Hvilken god vind har blæst Dem herover i dag? De må være lidt brødflov, ikke sandt? Men frokosten er endnu på bordet. Nå, ingen omstændigheder! Sæt Dem nu ned!"

Squiren beholdt mr. Gibsons hånd i sin og rystede den kraftigt, indtil han endelig havde fået ham anbragt ved det velforsynede frokostbord.

"Hvad er det, jeg hører om Roger?" begyndte mr. Gibson, idet han gik lige til sagen.

"Ah! Så De har allerede hørt det? Er det ikke mageløst? Det er en dreng, man kan være stolt af, den gamle Roger. Men fortæl mig, hvad man i grunden siger om den historie? Nej, De må have et fyldt glas. Det er gammel ale af den slags, som man nu ikke mere forstår at brygge; den er lige så gammel som Osborne. Vi bryggede den det år, han blev født, og vi kaldte den 'den unge squires ale'. Jeg havde bestemt ikke at tappe den af før på hans bryllupsdag, men man kan jo ikke vide, hvornår den vil indtræffe, derfor har vi nu taget hul på den til ære for Roger."

Den gamle squire havde øjensynlig glædet sig en smule mere end tilrådeligt ved den unge squires ale. Den var også, som han sagde, "så stærk som brændevin", og mr. Gibson kunne derfor kun nippe varsomt til den, mens han nød sin kolde oksesteg.

"Nå, hvad har De så hørt? Der er passeret en hel del, og det er alt sammen rigtig godt nyt, skønt jeg jo nødig ville undvære drengen så længe."

"Jeg vidste ikke, at det var afgjort; jeg hørte blot, at der havde været tale om det."

"Ganske rigtigt, ganske rigtigt, det var også kun tilfældet til i tirsdags. Jeg havde ikke fået en smule at vide om det i forvejen; han troede, at jeg ville plage mig for meget ved at tænke på alt det, der kunne tale for og imod sagen. Jeg vidste derfor af ingenting, før jeg fik et brev fra lord Hollingford – hvor er det nu? Jeg skulle da ikke have forlagt det."

Squiren fremtog en stor sort lædertaske, der indeholdt en mængde forskellige papirer, og gav sig til at gennemse dem, efter at have væbnet sig med et par briller.

"Overslag over tømmer, nye jernveje; Dobsons regninger; hm! hm! – nå, her har vi det. Her skal De selv læse brevet," vedblev

han og rakte det til mr. Gibson.

Det var et mandigt, fyndigt og dog venligt brev, hvori lord Hollingford i jævne ord havde udviklet for faderen, hvad det var for tjenester, man efter testamentets bestemmelse fordrede af hans søn; til løn for sit arbejde ville denne blive rigelig udstyret til rejsen, og når han efter endt rejse kom tilbage, få en så betydelig sum, at den havde fristet flere mænd af anerkendt videnskabelig dygtighed til at tilbyde deres tjeneste til foretagendet. Lord Hollingford bemærkede derefter, at han i den senere tid oftere havde været sammen med Roger og var blevet overbevist om, at denne besad alle de fornødne egenskaber, der krævedes til posten, i højere grad end nogen af de andre kandidater. Roger havde megen interesse for sagen, mangesidige kundskaber og på samme tid en vis evne til at sammenstille og sammenligne fakta; han havde vist, at han besad en skarp iagttagelsesevne, han var desuden i sin mest blomstrende alder og ikke bundet af familieforhold.

Her standsede mr. Gibson lidt. Men hans opmærksomhed fængsledes atter snart til brevets indhold, da hans blik faldt på den betydelige sum, der fulgte med ekspeditionen. Det glædede ham også at læse den ros, der i slutningen af brevet til faderen blev udtalt over Roger.

Squiren lagde mærke til, at mr. Gibson var kommet til dette sted i brevet, og sagde, idet han fornøjet gned sine hænder:

"Ah! Nu er De endelig kommet til det, ser jeg. Det er dog det bedste af det alt sammen, ikke sandt? Gud velsigne den dreng! Og husk på, det kommer fra en whig; det forhøjer ikke sagen så lidt. Men De må ikke tro, at det er alt. Jeg tror endelig, at lykken igen begynder at se lidt mildt til os," vedblev han, idet han rakte

Gibson et andet brev. "Dette kom først i morges, men jeg har allerede sendt bud til formanden for dræningsarbejderne, og, om Gud vil, tænker jeg, vi kan begynde med arbejderne igen allerede i morgen."

Mr. Gibson læste det andet brev, der var fra Roger. Det var til en vis grad en beskeden gentagelse af, hvad lord Hollingford havde skrevet, tillige med en forklaring af grunden til, at han havde fattet en så vigtig beslutning uden at spørge sin fader til råds. Han ville ikke, at denne skulle gøre sig unyttige bekymringer med hensyn til udfaldet af forhandlingerne; desuden følte han ved sig selv, at den vej, han nu skulle slå ind på, stemte bedst med hans kræfter og tilbøjelighed. Han gik derpå over til at tale om pengesagen. Han sagde, at han vel vidste, hvor meget det havde smertet faderen at måtte standse dræningsarbejderne af mangel på penge; han havde derfor gjort de fornødne skridt til at rejse en sum, der skulle tilbagetales af de penge, han ville få, når han kom tilbage fra ekspeditionen. Han havde assureret sit liv for den tid, han ville blive borte, for at stille sikkerhed for pengene, som han stillede til faderens disposition.

Mr. Gibson lagde tavs brevet fra sig. Endelig sagde han:

"Han vil komme til at betale en smuk sum, når han vil lade sig assurere for en sådan rejse."

"Han har jo sit stipendium," sagde squiren lidt nedtrykt ved mr. Gibsons bemærkning.

"Ja, det er sandt; desuden har han en sund og stærk konstitution."

"Jeg ville ønske, at jeg kunne fortælle hans moder alt dette," sagde squiren sagte.

"Det synes jo altså at være afgjort alt sammen nu," sagde Mr. Gibson mere som svar på sine egne tanker end på squirens ord.

"Ja, og de har ikke i sinde at lade græsset gro under hans fødder. Han skal afsted, så snart han har forskaffet sig de nødvendige videnskabelige instrumenter. Jeg ville næsten ønske, at han ikke skulle rejse. De synes nok heller ikke rigtigt om det, doktor?"

"Jo, hvorfor skulle jeg ikke det," sagde Mr. Gibson i en muntrere tone end før ved bevidstheden om, at det dog nu ikke uden at gøre fortræd kunne gå an at gøre indvendinger.

"Ja, squire," vedblev han, "det må være en stor glæde for Dem at have sådan en søn og en hæder, som enhver fader må misunde Dem. Et ungt menneske på tre eller fire og tyve år, der allerede har udmærket sig i mere end en retning og dertil er så frimodig og kærlig i sit hjem, som man kun kan ønske det ... ikke en smule hovmodig."

"Ja, ja, han er to gange så meget en søn for mig som Osborne, der har været så stor på det hele sit liv igennem, og det over ingenting, kunne jeg næsten sige."

"Nå, squire, lad os nu ikke rive ned på Osborne; vi kan da godt rose den ene broder, uden at vi behøver at dadle den anden. Forleden mødte jeg en herre, som har været Rogers lærer, og naturligvis slog vi en sludder af om Roger; det er jo ikke hver dag, man kan tælle en senior blandt sine venner, og jeg er næsten lige så stolt af drengen som De. Han hed mr. Mason, denne lærer, og han sagde, at halvdelen af Rogers held kunne tilskrives hans evner og resten hans gode helbred, som tillod ham at arbejde mere end de fleste uden at tage skade. Han tilføjede, at han aldrig havde mødt hans lige hvad angik

udholdenhed i åndsanstrengelser; han kunne efter kun en kort tids hvile vende frisk tilbage til sine studier. Osborne har ikke haft det stærke helbred, der har sat Roger i stand til at arbejde, som han har gjort."

"Men han kunne have haft den, hvis han havde villet færdes noget mere i den frie luft," sagde squiren gnavent, "men han bryder sig aldrig om at komme ud, undtagen når han en gang kan tage til Hollingford. Jeg håber da ikke," vedblev han med et mistænksomt blik på mr. Gibson, "at han har forgabet sig på nogen af Deres piger? Jeg siger det naturligvis ikke for at fornærme Dem; men han skal have ejendommen, og det er aldeles nødvendigt, at han gifter sig nogle penge til. Roger skal naturligvis ikke gifte sig for at få penge, det tror jeg ikke engang, at jeg ville give mit minde til, men Osborne er den ældste søn, ved De."

Mr. Gibson rødmede dybt; et øjeblik var han fornærmet; men det stod snart klart for ham, at squiren dog til dels havde ret; han huskede på deres mangeårige venskab og svarede roligt, om end noget kort:

"Jeg tror ikke, at der er fare for noget sådant. Jeg er ikke meget hjemme, ved De, men jeg har aldrig hørt eller set noget, der kunne bringe mig til at tro det. Hvis det bliver tilfældet, skal jeg lade Dem det vide."

"Nå, Gibson, godt ord igen. Det glæder mig, at drengene har et så behageligt hus at komme i som Deres, og jeg er Dem og mrs. Gibson taknemmelig for det, men blot ingen kærlighed, det kan der aldrig komme noget godt ud af. Jeg tror ikke, at Osborne, så længe jeg lever, vil være i stand til at tjene en skilling til at underholde en hustru for, og hvis jeg døde den dag

i morgen, ville han behøve ikke så få penge til at holde ejendommen fri. Og hvis jeg ikke taler ganske, som jeg burde … lidt skarpt måske … så er det, fordi jeg har måttet gennemgå flere bekymringer, end nogen skulle tro."

"Jeg er slet ikke fornærmet," sagde mr. Gibson, "men lad os søge at forstå hinanden ret. Hvis De ikke ønsker, at Deres sønner skal komme så meget i mit hus, så må De selv sige dem det. Jeg kan godt lide de unge mennesker, og det glæder mig at se dem hos mig; men kommer de, så må De underkaste Dem følgerne, squire, og ikke dadle hverken mig eller Deres sønner, hvis nogen af de unge mennesker efter at være truffet så ofte sammen skulle fatte tilbøjelighed for hinanden. Som jeg sagde, ser jeg ingen grund til at frygte noget sådant nu, og jeg skal også underrette Dem om det, hvis jeg opdager noget som helst tegn på det, men mere kan jeg ikke gøre."

"Jeg ville egentlig slet ikke bryde mig så meget om, at Roger gik hen og forelskede sig i Deres Molly. Han kan ernære sig selv, og hun er en usædvanlig rar pige. Min kone holdt så meget af hende. Men det er kun Osborne og ejendommen, som jeg tænker på."

"Men så sig til ham, at han skal holde sig fra os. Det vil gøre mig ondt at måtte savne ham, men så vil De da intet have at frygte."

"Jeg skal tænke på det, men det er så vanskeligt at tale ham til rette. Jeg bliver altid så hidsig, når jeg skal sige ham min mening."

Mr. Gibson var i færd med at forlade værelset, men ved disse ord vendte han om og sagde, idet han lagde sin hånd på squirens arm:

"Lyd De mit råd, squire. Som jeg siger, endnu er der, så vidt jeg ved, ingen ulykke sket. Men forsigtighed kan aldrig skade. Tal med Osborne, men tal roligt med ham, og opsæt det ikke. Jeg ved jo nu, hvorledes sagerne står, hvis han i et par måneder ikke skulle vise sig hos mig. Hvis De taler venligt til ham, vil han tage mod Deres råd, som kom det fra hans bedste ven. Kan han forsikre Dem, at der ikke er noget at frygte, så lad ham besøge os som før, når han har lyst."

Dette råd kunne jo nu i og for sig være meget godt, men da Osborne allerede havde indgået dette pengeløse giftermål, som squiren havde så meget imod, havde det ikke ganske den virkning, som mr. Gibson havde ventet.

Squiren begyndte med en usædvanlig selvbeherskelse at tale med Osborne om sagen, men han blev hurtigt meget opbragt, da Osborne på det bestemteste frabad sig enhver indblanding fra faderens side med hensyn til hans giftermål, og han gjorde dette på en så frastødende måde, at squiren aldeles mistede herredømmet over sig; og skønt det senere faldt ham ind, at hans søn højtideligt havde lovet, hverken at tænke på Molly eller Cynthia som sin tilkommende hustru, så var der dog ved denne lejlighed faldet så bitre ord mellem fader og søn, at de godt kunne have været tilstrækkelige til at fjerne to mænd fra hinanden for hele livet. Hvad der nogenlunde bidrog til atter at bringe nogen ligevægt til stede, var Rogers hjemkomst; han ankom ganske kort, før han skulle tiltræde sin rejse, munter og virksom, og bidrog ved sit gode lune til at sætte lidt liv i gemytterne i hjemmet.

Der var ingen tid at spilde. Han skulle rejse til et varmt klima og måtte benytte alle de fordele, vintermånederne frembød.

Han skulle først tage til Paris for at træffe sammen med nogle derværende videnskabsmænd. En del af hans bagage og instrumenter skulle sendes til Havre, hvorfra han skulle afgå, efter at have fuldendt sine forretninger i Paris. Mere end to dage kunne Roger ikke opholde sig i hjemmet.

Den sidste dag tog han til Hollingford noget tidligere, end det egentlig var nødvendigt for at træffe diligencen, der gik til London, men sagen var, at han ville aflægge lægens familie en afskedsvisit.

Han havde i den sidste tid været alt for optaget af forretninger til at kunne skænke Cynthia mange tanker, men det var heller ikke nødvendigt. Han havde allerede for længe siden i sit hjerte fattet den faste beslutning at arbejde for at vinde hende, at tjene syv og atter syv år for at erholde hendes hånd. Han var dog ikke fri for at være lidt beklemt ved tanken om, at han nu skulle tage afsked med hende for to lange år. Mon det ville være urigtigt at underrette hendes moder og måske hende selv om hans følelser for hende, når han ikke fordrede noget svar, ja, endog modsatte sig et sådant? Men så ville hun da i alt fald vide, hvor højt hun var elsket af en, der var fjernt fra hende, og for hvem hun i alle farer og vanskeligheder ville være en ledestjerne, stående højt på himlen osv. osv., thi med al en elskers sædvanlige fantasi stod hun for ham som en blomst, en nymfe, en heks, en engel, en nattergal, en sirene, alt efter hvilken af disse attributter, der faldt ham ind.

34. En elskers fejltagelse

Det var eftermiddag. Molly var gået ud at spadsere, mrs. Gibson var ude på visitter. Cynthia havde ikke haft lyst til at ledsage nogen af dem. Det var ikke så nødvendigt for hende som for Molly at gå en tur hver dag; på en smuk dag kunne hun, når det faldt hende ind, gå så langt som nogen, men det hørte kun til undtagelserne; i almindelighed syntes hun ikke om at blive forstyrret i sine sysler i hjemmet. Havde de andre damer vidst, at Roger ville komme, var de næppe heller gået ud, for de vidste, at han kun ville komme et par dage til Hamley før sin afrejse, og de ville gerne alle tage afsked med ham. Men de troede, at han først ville komme til Hamley i den påfølgende uge, og havde derfor ikke set noget til hinder for at forlade hjemmet den eftermiddag.

Molly var slået ind på en temmelig afsides vej, hvor hun havde foretaget sine yndlingsture, lige fra hun var en lille pige.

Atter var der passeret ting i hjemmet, som fæstede hendes tanker på det spørgsmål, der nu så længe havde pint hende, hvorvidt det for husfredens skyld var ret i tavshed at forbigå alle de små afvigelser fra det rette, som hun daglig var vidne til. Havde hendes fader virkelig ikke bemærket den falskhed, der dannede et så fremtrædende moment i stedmoderens karakter? Eller ville han ikke lade sig mærke med, at han kendte den?

At der ikke var indtrådt noget virkelig fremmed forhold mellem hende og faderen, det vidste hun, og dog følte hun bittert nok, at der stadig lagdes hindringer i vejen, for at de

ikke skulle være alene sammen med hinanden som tidligere. Med et suk tænkte hun på, at faderen, når han ville, med et magtsprog atter kunne hidføre det gamle fortrolige forhold til sin datter, atter kunne spadsere med hende, tale og spøge med hende og gøre hende sine små fortrolige meddelelser som før; alt sammen ting, som stedmoderen ikke satte nogen pris på, men som hun dog forhindrede Molly fra at nyde.

Imidlertid var Molly jo dog, når alt kom til alt, endnu ikke stort mere end et barn, og det var derfor ikke så forunderligt, at hendes mørke, trykkende tanker med et svandt bort, da hun fik øje på nogle fuldtbesatte brombærbuske, der viste sig højt oppe på den skrænt, der løb langs siden af vejen. Selv brød hun sig ikke meget om de modne brombær, men hun vidste, at Cynthia holdt meget af dem, og desuden lå der en vis tillokkelse for hende i den vanskelighed, der var forbundet med at komme i besiddelse af dem; hun glemte derfor alle sine bekymringer og gav sig til at klatre op ad skrænten, hvorfra hun lidt efter triumferende, men rigtignok med en ilde tilredt klædning vendte tilbage med en mængde bær, som hun lagde på et stort blad for af bære dem hjem. Hun smagte på et par af brombærrene, men de forekom hende lige så smagløse som altid og bidrog kun til at farve hendes smukke læber blå, inden hun begav sig på hjemvejen.

Hun havde håbet uset at kunne slippe op i sit eget værelse, førend mrs. Gibsons skarpe øje havde opdaget den ødelæggelse, der var vederfaret hendes kjole. Hun var imidlertid næppe kommet ind ad gadedøren, førend døren til spisestuen gik op, og et ansigt, som hun i den mørke forstue ikke straks genkendte, kom til syne; umiddelbart derefter viste imidlertid

hele mrs. Gibsons person sig for at kalde Molly ind i spisestuen, hvis dør hun omhyggeligt lukkede til, da de begge var kommet ind. Stakkels Molly ventede en irettesættelse for sin iturevne kjole og sit uordentlige udseende, men denne frygt svandt snart, da hun bemærkede det udtryk af hemmelighedsfuld tilfredsstillelse, der strålede på mrs. Gibsons ansigt.

"Jeg har ventet på dig, kære pige," sagde hun. "Det er ikke værd, du går op i dagligstuen nu. Det kunne måske være lidt ubelejligt. Roger Hamley er deroppe sammen med Cynthia; og jeg har grund til at tro – jeg kom til at åbne døren på klem, men jeg lukkede den atter sagte igen, så jeg tror ikke, nogen af dem hørte det. Er det ikke mageløst? Hvor sød er ikke den første kærlighed!"

"Tror De da, at Roger har friet til Cynthia?" spurgte Molly.

"Nej, det vil jeg just ikke sige. Men man kan jo ikke vide; jeg hørte ham blot sige, at det havde været hans hensigt at forlade England uden at omtale sin kærlighed for hende, men fristelsen havde været ham for stor, da han havde truffet hende alene. Det, synes jeg dog, tydede på noget, ikke sandt, kære pige? Så forekom det mig rigtigt, at den sag blev afgjort, uden at de blev afbrudt; derfor ventede jeg på dig, for at du ikke skulle gå op og forstyrre dem."

"Men jeg kan da vel nok gå op i mit eget værelse?" sagde Molly.

"Naturligvis," svarede mrs. Gibson en smule fortrædeligt. "Jeg havde blot ventet lidt deltagelse fra dig i et så interessant øjeblik."

Men Molly hørte ikke de sidste ord. Hun var allerede oppe ad trappen og lukkede sig hurtigt inde i sit værelse. Instinktivt

havde hun taget bladet med brombærrene med – hvad ville Cynthia nu bryde sig om brombær? Og dog, hvad var der egentlig foregået? Hvad vidste hun? Intet. Et øjeblik syntes hun at blive grebet af en voldsom hvirvelvind; det forekom hende, at hun blev slæbt med i Jordens daglige løb midt imellem klipper, stene og træer og uden at kunne røre sig af stedet, som havde hun været død. I det næste forekom luften i værelset hende kvælende; instinktivt nærmede hun sig det åbne vindue, lænede sig ud af det og indåndede den friske luft i fulde drag. Efterhånden udøvede synet af det smukke, fredelige landskab, som den nedgående efterårssol udgød sine milde stråler over, en beroligende virkning på hendes oprørte sind. Efterårsblomsterne lyste i haven under vinduet, på engen længere ude strakte køerne sig i behagelig hvile, beskæftigede med at drøvtygge det netop nydte måltid; fra skorstenene i de omkringliggende hytter, hvor man var i færd med at tilberede den tarvelige aftensmad, hævede der sig lette røgskyer i den stille luft; børnene vendte muntre og tilfredse hjem fra skolen, mens hun …

Nu hørte hun nogen bevæge sig udenfor; en dør åbnedes, og der genlød trin fra den nederste del af trappen.

Kunne han være gået uden at spørge efter hende? Nej, han ville aldrig have været så grusom, han ville ikke have glemt den stakkels lille Molly, hvor lykkelig han end måtte være.

Der hørtes atter lyd af trin og stemmer, og dagligstuedøren åbnedes og lukkedes endnu en gang. Hun hvilede hovedet på sin hånd, som hun støttede mod vindueskarmen, og græd – hvor kunne hun også være så mistroisk, at det kunne falde hende ind, at han kunne rejse uden at tage afsked med hende,

hende, som hans moder havde holdt så meget af, og som hun havde kaldt med hans egen lille, døde søsters navn! Og da hun tænkte på den ømme kærlighed, mrs. Hamley havde vist hende, strømmede tårerne stærkere fra hendes øjne; nu var der ikke mere nogen på jorden, der kunne elske hende således.

Med et åbnedes døren til dagligstuen, og hun hørte Cynthias lette trin på trappen. Molly tørrede hurtigt sine tårer og forsøgte at se så ligegyldig ud som muligt. Cynthia bankede sagte på hendes dør og sagde uden at komme ind:

"Molly! Mr. Roger Hamley er her og vil gerne hilse på dig, førend han rejser."

Derpå sprang hun atter ned ad trappen, som om hun var bange for netop nu at være alene med Molly.

Efter en hurtigt fattet beslutning kvalte Molly sine tårer og gik om end ikke med den bedste vilje ned i dagligstuen.

Roger stod ved vinduet og talte ivrigt til mrs. Gibson, da Molly trådte ind; Cynthia stod i nærheden af dem, men deltog ikke i samtalen; hun stod med nedslagne øjne og så ikke engang op, da Molly genert nærmede sig.

Roger sagde: "Jeg ville aldrig kunne tilgive mig selv, om jeg nu modtog noget løfte fra hende. Hun skal være fri, til jeg vender tilbage; men håbet om fremtiden, hendes venlige ord og kærlige godhed har gjort mig over al beskrivelse lykkelig. O, Molly!" udbrød han pludselig, da han opdagede hende, og tog hendes hånd mellem begge sine, "De har vist for længe siden gættet min hemmelighed, ikke sandt? Det var først min hensigt at betro mig til Dem. Men fristelsen var mig for stor – jeg har nu sagt Cynthia, hvor inderligt jeg elsker hende, og hun siger –"

Han så på Cynthia med et udtryk af den inderligste glæde og glemte derved at fuldende sætningen til Molly.

Cynthia syntes ikke tilbøjelig til at gentage, hvad hun havde sagt, men hendes moder tog ordet for hende.

"Jeg er vis på, at min kære, søde pige ved at skatte Deres kærlighed, som den fortjener," sagde hun. "Og jeg tror nok," tilføjede hun med et skælmsk blik på Cynthia og Roger, "at jeg kunne fortælle et og andet om grunden til hendes skranten sidste forår."

"Moder," sagde Cynthia hurtigt, "du ved jo godt, at der slet ikke var tale om noget sådant. Gør dig blot ingen ulejlighed for at finde på historier om mig. Nu er jeg jo forlovet med mr. Roger Hamley, og det er nok."

"Nok! Mere end nok!" udbrød Roger. "Jeg vil ikke binde dig ved noget løfte. Jeg selv er bundet, men du skal være fri. Jeg synes godt om at være bundet til dig; det skaffer mig både lykke og fred; men da min skæbne kan være underkastet så mange omskiftelser i to lange år, vil jeg ikke, at du skal binde dig ved noget løfte."

Cynthia tav; det var klart, at hun overvejede noget ved sig selv. Mrs. Gibson var imidlertid straks rede til at tage ordet.

"De er meget ædelmodig, det er sikkert. Måske De helst ser, at vi ikke omtaler det?"

"Jeg vil helst have, at det ikke skal omtales," bemærkede Cynthia.

"Du har ret, kære pige. Det var netop det, jeg ville sige. Jeg kendte engang en ung pige, som hørte, at en ung herre, hun havde kendt temmelig nøje, var død i Amerika; hun sagde straks, at hun havde været hans forlovede og gik endda så vidt,

at hun anlagde sorg for ham. Men underretningen var falsk, for han kom tilbage frisk og munter og fortalte alle og enhver, at han aldrig et øjeblik havde tænkt på hende; det var frygteligt pinligt for staklen. Derfor er det naturligvis bedst, vi hemmeligholder sagen, indtil den rette tid er kommet."

Selv i et øjeblik som dette kunne Cynthia ikke afholde sig fra at sig: "Moder, jeg lover dig, ikke at anlægge sorg, uanset hvilke efterretninger der må komme om mr. Hamley."

"Sig Roger," bad han ømt.

"I er alle vidner til, at han har tilstået at have tænkt på mig, hvis han sidenhen skulle blive fristet til at benægte denne kendsgerning. Men alligevel ønsker jeg, at det skal forblive en hemmelighed, indtil han kommer tilbage, og jeg føler mig vis på, at I alle vil rette jer efter mit ønske. Ikke sandt, Roger, Molly? og især dig, moder?"

Roger ville have indrømmet hende alt, hun kunne have bedt om, når hun brugte det navn og den tone, og han greb hendes hånd som et tavst bevis på hans svar. Molly følte, at hun aldrig ville være i stand til at omtale denne begivenhed som en almindelig nyhed, og det var kun mrs. Gibson, som højt sagde:

"Hvorfor, mit kære barn, fremhæver du således netop stakkels mig? Du ved jo, at der ikke findes nogen, du i den grad kan stole på, som mig."

Det lille ur på kaminen slog halv seks.

"Nu må jeg afsted," sagde Roger bedrøvet. "Jeg troede ikke, det var så sent. Jeg skal skrive fra Paris. Diligencen kan allerede være ved *The George* nu, og den venter kun fem minutter. Kæreste Cynthia," tilføjede han og tog hendes hånd, og, idet han gav efter for den uimodståelige fristelse, trak han hende

sagte hen til sig og kyssede hende, "husk på, at du er fri," lagde han til, da han vendte sig fra hende for at tage afsked med mrs. Gibson.

"Hvis jeg havde anset mig for fri," sagde Cynthia rødmende, "tror du så, at jeg ville have tilladt dig en frihed som denne?"

Der stod nu kun tilbage at sige farvel til Molly, og den gamle broderlige ømhed vifte sig atter i hans stemme og blik, da han sagde:

"Molly, De vil ikke glemme mig, det ved jeg, og jeg skal heller aldrig glemme Dem eller Deres godhed mod ... hende." Hans stemme begyndte at skælve; det var det bedste at tage afsted. Mrs. Gibson overvældede ham med afskedshilsner, som ingen hørte; Cynthia gav sig, næsten sig selv ubevidst, i færd med at ordne nogle blomster i en vase på bordet. Molly stod ubevægelig på den samme plet, hverken glad eller bedrøvet eller noget andet. Hun følte den varme hånds tryk, hun så op – indtil da havde der hvilet som en tung byrde på hendes øjne – og den plads, hvor han havde stået, var tom; man kunne høre hans hurtige trin på trappen, gadedøren blev åbnet og atter lukket. Hurtig som lynet ilede Molly op i pulterkammeret, hvis vindue gik ud til den gade, han måtte passere. Vindueskrogene havde ikke længe været benyttet og var som rustet fast; kunne hun ikke få det vindue åbnet og læne sig ud af det, var alt håb om endnu engang at få ham at se forbi.

"Jeg må se ham endnu engang! Jeg må! Jeg må!" stønnede Molly, idet hun arbejdede med vinduet, som endelig gav efter.

Der så hun ham. Hurtigt ilede han ned ad gaden for at træffe diligencen og få sin bagage, som han havde sendt til *The George*, anbragt. Nu vendte han sig om og så op imod huset, i håb om

endnu at opfange et glimt af Cynthia, vidste Molly. Men han så ingen, heller ikke Molly ved tagkammervinduet, for hun havde hurtigt trukket sig tilbage, da han vendte sig om. Hun havde jo ingen ret til at træde frem og vente og længes efter en sidste afskedshilsen. Der kom ikke nogen sådan – endnu et øjeblik – hun skulle ikke gense ham før efter års forløb.

Sagte lukkede hun vinduet, skælvende over alle lemmer. Hun forlod tagkammeret og gik ind i sit eget værelse, men hun begyndte ikke at tage sit overtøj af, førend hun hørte Cynthia komme op ad trappen. Hun gik hurtigt hen til toiletspejlet og begyndte at løse sit hattebånd, men det var gået i knude, og det tog tid at få det løst. Cynthia standsede udenfor Mollys dør; hun åbnede den på klem og sagde:

"Må jeg komme ind, Molly?"

"Ja, vist så," sagde Molly, skønt hun så inderligt gerne ville have sagt nej.

Hun vendte sig ikke om, men Cynthia ilede hen til hende, slog armene omkring hendes liv og bøjede sig over hendes skulder for at kysse hende. Molly kunne ikke modstå så megen venlighed. Men øjeblikket i forvejen havde hun set både sit og Cynthias billede i spejlet, sit eget ansigt med forgrædte øjne, blege kinder, læberne farvet blå af brombærsaft, krøllerne hængende uordentligt ned, hatten på skrå og så endelig den iturevne kjole – hvilken modsætning var alt dette ikke mod Cynthias blomstrende, glade udseende og elegante dragt! "O, det er jo ikke så forunderligt!" tænkte stakkels Molly, idet hun kastede sine arme om Cynthias hals og et øjeblik hvilede sit hoved på hendes skulder – det trætte, værkende hoved, som nu så højligt trængte til at hvile ved et kærligt hjerte. Men straks

efter så hun op, tog begge Cynthias hænder i sine og skød hende lidt fra sig for bedre at kunne læse i hendes ansigt.

"Cynthia! Holder du nu rigtig meget af ham?"

Cynthia så ned; hun kunne ikke udholde dette gennemtrængende blik.

"Du opkaster dette spørgsmål på en så højtidelig måde, Molly," sagde hun leende for at skjule sin forlegenhed. "Synes, du ikke," vedblev hun og så op på Molly, "at jeg har givet beviser på det? Men du ved, jeg har jo så ofte sagt dig det, at det ikke er mig givet at forstå kærlighedens væsen; og jeg har også sagt ham det samme. Jeg kan agte, og jeg tror, at jeg kan beundre, men jeg har aldrig følt mig hendraget til nogen af kærlighed, ikke engang til dig, lille Molly, som jeg dog holder mere af end ..."

"Nej, sig det ikke!" sagde Molly ivrigt og lagde sin hånd på hendes mund. "Sig det ikke, sig det ikke ... jeg vil ikke høre det ... jeg burde ikke have spurgt dig ... du fortæller blot usandheder!"

"Men Molly!" sagde Cynthia, som nu på sin side forsøgte at læse i Mollys ansigt, "hvad fejler dig? Man skulle næsten tro, at du selv havde en del til overs for ham."

"Jeg?" sagde Molly, mens blodet strømmede hende til hjertet af bevægelse; men straks efter var hun atter rolig nok til at kunne tale, og hun sagde, hvad hun selv anså for sandhed, skønt det måske ved nøjere undersøgelse ville have vist sig ikke at være tilfældet: "Ja, jeg holder af ham, og jeg tror, at du har vundet det mest trofaste hjerte blandt mænd. Jeg er stolt af at erindre, at han har været som en broder mod mig, jeg elsker ham som en broder, og jeg holder dobbelt så meget af dig som før, fordi han har hædret dig med sin kærlighed."

"Nå, det kan man kalde høflighed!" sagde Cynthia leende, men slet ikke utilfreds med at høre sin forlovedes pris, ja næsten tilbøjelig til at nedsætte ham lidt for at høre ham endnu mere berømmet. "Ja, han er ganske vist meget for lærd og klog for en så enfoldig pige som mig, men du må dog også tilstå, at han er en hel del ubehjælpsom og kejtet, og jeg sætter pris på elegante sager og på elegante folk."

"Cynthia, jeg vil ikke tale med dig om ham; du ved jo godt, at du ikke mener, hvad du der siger. Du siger det kun for at modsige mig. Men det er ikke ret at nedsætte ham, om det også kun er i spøg."

"Nå, ja lad os så opgive ham. Jeg blev så overrasket, da han begyndte at tale – så – så –" og Cynthia så meget indtagende ud, da hun rødmede og smilede ved mindet om, hvad han havde sagt.

Straks efter var hun imidlertid atter sig selv og havde kun blik for det nærværende; hun så sig omkring og fik øje på brombærrene på det store blad – det store grønne blad, der for nylig, da Molly plukkede det, havde været så frisk, og nu så så vissent og dødt ud. Molly så det også og følte en forunderlig medfølelse for det stakkels, livløse blad.

"O, der er jo brombær, dem har du bestemt plukket til mig," sagde Cynthia og gav sig straks i færd med at nyde bærrene på en højst forsigtig måde, for at de ikke skulle efterlade spor på hendes røde læber. Da hun havde fortæret omtrent halvdelen, udbrød hun pludselig: "Hvem der kunne have fulgt med ham til Paris! Det ville naturligvis ikke have passet sig; men hvor det ville have været morsomt. Jeg husker, at da jeg var i Boulogne" (atter et brombær), "misundte jeg altid de engelske familier, der

tog til Paris. I Boulogne var der aldrig nogen, der blev, undtagen nogle tossede, kedsommelige skolepiger."

"Hvornår vil han komme til Paris?" spurgte Molly.

"På onsdag, mente han. Jeg skulle skrive til ham, når han var kommet dertil; i hvert fald sender han da brev derfra."

Molly begyndte på sin sædvanlige rolige, stille måde at klæde sig om, mens Cynthia, der sad ved sine brombær, syntes meget urolig. O, hvor inderligt ønskede Molly ikke, at hun ville gå!

"Måske," sagde Cynthia efter en pause, "vi, når alt kommer til alt, aldrig bliver gift med hinanden."

"Hvor kan du nu sige det?" sagde Molly næsten bittert, "der er jo ikke det ringeste, der kan give dig grund til at tro det. Jeg forstår ikke, hvor du blot et øjeblik kan holde ud at tænke på det."

"Nå," sagde Cynthia, "du skal heller ikke tage alt, hvad jeg siger, så alvorligt, men det forekommer mig endnu alt sammen næsten som en drøm. Alligevel synes jeg dog, at der er lige så meget imod som for det – giftermålet – mener jeg. To år! Det er en lang tid! Han kan skifte sind, eller jeg kan gøre det, eller der kunne vise sig en anden, som jeg kunne gå hen og forlove mig med; hvad ville du synes om det, Molly? Du ser, at jeg slet ikke berører døden eller sådanne bedrøvelige ting, men hvor meget kan der ellers ikke ske i to år?"

"Men tal dog ikke således, Cynthia; jeg beder dig," sagde Molly bønfaldende. "Man skulle jo tro, at du slet ikke bryder dig noget om ham, og han, som holder så meget af dig."

"Hvad, har jeg sagt, at jeg ikke brød mig om ham? Det mente jeg ikke, jeg talte kun om, hvad der måske kunne ske. Jeg vil virkelig af ganske hjerte ønske, at der ikke må komme noget til

hinder for vort giftermål. Men du ved, det *kunne* ske, og jeg troede rigtigt, at jeg havde gjort et stort skridt frem på visdommens vej ved at se ud i fremtiden til alle de ulykker, der kunne indtræffe. Jeg forsikrer dig, at alle de fornuftige og vise mennesker, jeg har kendt, anså det for en dyd altid at se en mørk fremtid for sig. Men jeg ser, du er ikke oplagt til at høre tale om visdom og dyd nu, så er det nok bedst, at jeg går over og klæder mig om til middag, så kan du have fred til at pynte rigtigt på din lille person."

Førend Molly vidste af det, havde Cynthia taget hendes hoved imellem sine hænder og muntert kysset hende. Derpå lod hun Molly alene.

35. Moderens manøvre

Mr. Gibson kom ikke hjem til middag den dag, hvilket imidlertid ikke var noget usædvanligt; men en temmelig usædvanlig begivenhed var det at se mrs. Gibson indfinde sig i spisestuen og holde ham med selskab, da han kom hjem et par timer senere. I almindelighed foretrak hun sin lænestol eller sit magelige sofahjørne i dagligstuen ovenpå for sin mands selskab; desuagtet var det dog meget sjældent, at hun tillod Molly at benytte et privilegium, stedmoderen satte så lidt pris på. Molly var gerne gået ned og havde holdt faderen med selskab, hver gang han således måtte nyde sit ensomme måltid, men for husfredens skyld undlod hun at gøre krav på at få dette ønske opfyldt.

Mrs. Gibson tog en stol og satte sig ved kaminen, tålmodigt ventende på, at det øjeblik skulle komme, da mr. Gibson efter at have tilfredsstillet sin sunde appetit rejste sig fra bordet og tog plads ved hendes side. Med usædvanlig opmærksomhed rejste hun sig og flyttede vinen og glassene således, at han kunne nå dem uden at behøve at rejse sig.

"Så, er det nu godt? Nu skal du høre en stor nyhed," sagde hun, efter at alt var bragt i orden.

"Jeg tænkte nok, at der var noget på færde," sagde han smilende. "Nå, hvad er det så?"

"Roger har været her i eftermiddag for at sige farvel."

"Farvel! Er han allerede rejst? Jeg vidste ikke, at han skulle tage så hurtigt afsted," udbrød mr. Gibson.

"Jo, men det har intet at betyde, det var ikke det, jeg ville fortælle."

"Men sig mig, kommer han ikke mere tilbage hertil, før han tiltræder den lange rejse! Jeg ville dog gerne have talt med ham."

"Ja, ja; han efterlod en hilsen til dig og sagde, at det gjorde ham meget ondt, at han ikke havde truffet dig, og hvad man nu kan finde på at sige. Men lad mig nu fortælle min nyhed. Han fandt Cynthia alene, friede til hende, og fik Ja."

"Cynthia? Har Roger friet til hende og fået Ja?" gentog mr. Gibson langsomt.

"Ja, er det så forunderligt? Hvad skulle der være til hinder for det? Du taler, som om du var blevet særdeles overrasket."

"Gør jeg det? Men jeg er virkelig også blevet overrasket. Han er et fortræffeligt ungt menneske, og jeg kan kun ønske Cynthia tillykke; men synes du også om det? Det vil blive en meget lang forlovelse."

"Måske," sagde hun på en betydningsfuld måde.

"I ethvert tilfælde bliver han borte i to år," sagde mr. Gibson.

"I to år kan meget have forandret sig," svarede hun.

"Han vil være udsat for mange farer og have mange vanskeligheder at bekæmpe, men så vil han også på den anden side ved sin tilbagekomst have større udsigt til at kunne forsørge en kone end nu."

"Ja, det ved jeg dog ikke," svarede hans kone på den samme betydningsfulde, overlegne måde. "En lille fugl har fortalt mig, at Osbornes helbred ikke er af de allerbedste, og falder han bort, hvad bliver Roger så? Arving til godset."

"Hvem har sagt dig det om Osborne?" sagde han i en så skarp tone, at han næsten forskrækkede hende. Han stirrede samtidig på hende med et blik, som syntes at skyde lyn fra de mørke, alvorlige øjne. "Hvem har sagt dig det, spørger jeg?"

Hun gjorde et svagt forsøg på at vende tilbage til sin tidligere spøgende tone.

"Hvad? Kan du nægte det? Har jeg da ikke ret?"

"Jeg spørger dig endnu en gang, Hyacinth, hvem der har fortalt dig, at Osborne Hamleys liv er mere i fare end mit eller dit?"

"O, tal dog ikke på den måde; du gør mig virkelig ganske bange. Mit liv er vist ikke i fare, det jeg ved, og dit da heller ikke, kære ven, håber jeg."

Med en utålmodig bevægelse stødte han et vinglas så hårdt mod bordet, at det gik itu. I øjeblikket var mrs. Gibson meget taknemmelig for denne afbrydelse; hun gav sig også ivrigt til at samle glasstumperne op: det glas var så farligt at træde på, mente hun. Men hun fo'r straks efter op ved den befalende tone, hendes mand tiltalte hende med, men som hun aldrig før havde hørt fra ham.

"Lad glasset ligge. Jeg spørger dig igen, Hyacinth, hvem har fortalt dig noget om Osborne Hamleys helbredstilstand?"

"Jeg forsikrer, at jeg ikke ønsker ham noget ondt, og han nyder vist et meget godt helbred, som du siger," fremstammede hun til sidst.

"Hvem har sagt –?" begyndte han igen, strengere end nogensinde.

"Nå, når du endelig vil vide det og gør så meget væsen af en sådan ubetydelighed," sagde hun, drevet til det yderste, "så var

det dig selv, – dig eller dr. Nicholls, jeg husker virkelig ikke bestemt, hvem af jer det var."

"Jeg har aldrig talt til dig om den sag, og jeg er vis på, at dr. Nicholls heller aldrig har gjort det. Du gjorde bedre i straks at sige mig, hvorledes det i grunden forholder sig med den historie, for du forlader ikke dette værelse, før du har sagt hele sandheden."

"Jeg ville ønske, at jeg aldrig havde giftet mig igen," sagde hun med gråden i halsen, idet hun så sig omkring i værelset, som for at søge efter et musehul, hun kunne gemme sig i.

Straks efter syntes et blik på den dør, der førte ind til forrådskammeret at give hende nyt mod; hun vendte sig om mod mr. Gibson og sagde:

"Du skulle ikke tale så højt om dine hemmeligheder, når du ikke ønsker, at folk skal høre dem. Jeg skulle netop ind i forrådskammeret den dag, dr. Nicholls var her; kokkepigen skulle bruge en krukke syltetøj og bad mig om det, netop da jeg var i færd med at gå ud – det var sandelig ikke for min fornøjelses skyld, at jeg gik derind, for jeg gik i en skræk for at plette mine handsker – det var kun for, at du skulle blive tilfreds med din middagsmad."

Hun så ud, som om hun atter ville til at briste i gråd, men han gjorde et tegn til, at hun skulle blive ved, og sagde blot:

"Du hørte formodentlig hele vor samtale?"

"Nej, kun ganske lidt," svarede hun ivrigt, næsten lettet ved således at blive understøttet i sin tvungne tilstående, "kun en eller to sætninger."

"Hvad blev der da sagt?" spurgte han.

"Jo, du havde sagt noget, og så svarede dr. Nicholls: 'Hvis han virkelig skulle have en svulst i den store pulsåre, så er hans dage talte'."

"Vel! Hvad mere?"

"Så sagde du: 'Jeg vil håbe til Gud, at jeg har taget fejl, men efter min mening er symptomerne rigtignok alt for tydelige'."

"Hvor kan du vide, om vi talte om Osborne Hamley?" spurgte han, måske i håb om at vildlede hende.

Så snart hun imidlertid mærkede, at han, som hun selv, tog sin tilflugt til udflugter, fattede hun atter mod og sagde i en ganske anden tone end før:

"Jo, det ved jeg meget godt, jeg havde hørt jer begge nævne hans navn, før jeg begyndte at lytte."

"Du tilstår altså, at du har lyttet."

"Ja," svarede hun nølende.

"Men sig mig, hvor kunne du huske de latinske navne for sygdommen, vi benyttede?"

"Fordi jeg gik – men nu må du ikke blive vred, jeg ser virkelig ikke noget ondt i, hvad jeg gjorde –"

"Altså du gik –"

"Ind i apoteket og søgte efter det i en af dine bøger. Var der noget ondt i det?"

Mr. Gibson svarede ikke – så ikke engang på hende. Han var meget bleg; dybe rynker furede hans pande, og hans læber var tæt sammenpressede. Endelig drog han et tungt suk og sagde:

"Nå, som man reder, så ligger man, det må jeg nok erkende."

"Jeg forstår ikke, hvad du mener," mumlede hun.

"Meget muligt," svarede mr. Gibson. "Det var formodentlig det, du hørte ved denne lejlighed, som bragte dig til at forandre

din adfærd mod Roger Hamley? Jeg har lagt mærke til, hvor imødekommende du i den sidste tid har været imod ham."

"Hvis du tror, at jeg sætter så megen pris på ham som på Osborne, tager du aldeles fejl, det gør jeg ikke, ikke engang nu da han har friet til Cynthia og skal være min svigersøn."

"Lad mig nu kun få det alt sammen at vide. Du hørte – jeg tilstår det, det var Osborne, vi talte om, skønt jeg straks skal sige noget mere om den sag – du hørte, hvad vi sagde, og derpå forandrede du, hvis jeg har forstået dig ret, din adfærd mod Roger og bød ham et langt venligere velkommen i dit hus, end du nogen sinde før har gjort, idet du betragtede ham som den præsumptive arving til godset Hamley."

"Jeg ved ikke, hvad du mener med præsumptiv!"

"Så gå ind i apoteket og se efter i en eller anden ordbog," sagde han, idet han for første gang under denne samtale mistede sin sædvanlige ro.

"Jeg vidste," sagde hun gennem suk og hulken, "at Roger havde fattet tilbøjelighed for Cynthia. Det kunne enhver se, og da Roger kun var en yngre søn uden nogen stilling og uden anden formue end sit stipendium, anså jeg det ikke for rigtigt at give ham nogen opmuntring, hvilket vel næppe nogen, der blot havde et gran af sund fornuft ville have gjort; for en mere klodset, ubehjælpsom og enfoldig fyr har jeg da aldrig set – jeg mener naturligvis blandt adelen."

"Pas på, at du ikke kommer til at tage de ord i dig igen, når han en dag bliver ejer af Hamley Hall."

"Nej, det vil jeg aldrig komme til," svarede hun, uden ret at fatte, hvad han egentlig mente. "Du er vred nu, fordi det ikke er Molly, som han har friet til; og det er virkelig ikke smukt mod

min stakkels faderløse pige. Jeg har altid stræbt at befordre Mollys interesser, som om hun havde været min egen datter."

Denne bebrejdelse havde ikke den tilsigtede virkning på Mr. Gibson. Uden at lægge mærke til den, vendte han tilbage til et punkt, der var af langt større interesse for ham.

"Det eneste, som jeg vil have klarhed på, er dette: Forandrede du eller forandrede du ikke din adfærd mod Roger, efter at du havde hørt samtalen mellem dr. Nicholls og mig? Har du ikke siden den tid begunstiget hans tilbøjelighed for Cynthia i den formening, at der var gode udsigter for ham til at arve Hamley?"

"Det tror jeg nok, at jeg har," sagde hun vrantent, "men om det også har været tilfældet, kan jeg virkelig ikke se så meget ondt deri, at jeg skal tages i forhør, som om jeg stod for skranken. Han havde længe før den samtale forelsket sig i Cynthia, og hun syntes så godt om ham. Jeg kunne ikke afværge en så trofast kærlighed. Jeg ved heller ikke, hvorledes en moder bedre skulle lægge sin kærlighed til sit barn for dagen end ved at gøre sit for at vende omstændighederne til dets fordel. Måske ville Cynthia have taget sin død over det, hvis man ikke havde føjet hende; hendes stakkels fader havde tæring."

"Ved du ikke, at alt, hvad man betror en læge, er sagt i forventning om den dybeste tavshed? At det ville være den mest vanærende handling, som jeg kunne udøve, om jeg forrådte de hemmeligheder, som jeg ved udøvelsen af mit kald kommer i besiddelse af?"

"Ja, naturligvis, hvis du gjorde det."

"Godt, og er ikke du og jeg ét i denne henseende? Du kan ikke begå en vanærende handling, uden at vanæren også falder

tilbage på mig, og hvis det ville være i højeste grad uhæderligt af mig at forråde en hemmelighed, som mit fag har ladet mig komme i besiddelse af, hvad skulle man da kalde det, hvis jeg ville handle med den?"

"Jeg ved ikke, hvad du mener med at handle med, at handle med min datters følelser var det sidste, som jeg skulle falde på at gøre; jeg troede, at du ville have været glad ved at se Cynthia vel gift og således blive af med hende."

Mr. Gibson rejste sig og målte værelset med hurtige skridt. Et par gange ville han have sagt noget, men den harme, han var et bytte for, kvalte ordene på hans læber.

Endelig udbrød han:

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige til dig. Enten kan du ikke eller vil du ikke se, hvad jeg mener. Det glæder mig at have Cynthia her. Jeg har budt hende et oprigtigt velkommen i mit hus, og det har altid været min mening, at hun skulle finde et hjem her lige så vel som min egen datter. For fremtiden skal jeg visselig se mig for og dreje nøglen to gange om i låsen, hvis jeg skulle være så tåbelig ... nå, men det er jo nu engang sket; min sag bliver det at forebygge en gentagelse, så vidt jeg formår. Lad mig nu høre, hvorledes sagerne for tiden står."

"Jeg tror ikke, at jeg bør fortælle dig noget om det. Det er en hemmelighed, ganske ligesom dine egne mysterier."

"Meget vel. Du har allerede sagt mig nok til, at jeg kan vide, hvad jeg bør gøre. Det er kun et var dage siden, at jeg lovede squiren at give ham underretning, hvis jeg skulle opdage noget, der lignede en kærlighedsforståelse mellem hans sønner og vore døtre. Han havde dog vist ikke tænkt sig en ligefrem forlovelse."

"Men her er ikke tale om nogen forlovelse; det ville Roger ikke have på nogen måde; hvis du ville høre roligt på mig, skulle du få det alt sammen at vide. Men så må du også love mig, at du ikke går hen og fortæller det til squiren og alle og enhver. Cynthia bad så meget om, at det ikke måtte omtales. Det er kun min ulykkelige oprigtighed, som har forskaffet mig disse ubehageligheder. Jeg har aldrig kunnet holde noget hemmeligt for dem, som jeg elsker."

"Jeg må alligevel meddele squiren det. Ellers skal jeg ikke omtale det til nogen. Anser du det også for stemmende med din sædvanlige frimodighed at lytte, som du har gjort, og aldrig omtale det for mig? Hvis du havde sagt mig det, kunne jeg have betroet dig, at dr. Nicholls var af en anskuelse, der var min aldeles modsat, og at han kun anså Osbornes sygelighed for aldeles forbigående. Dr. Nicholls ville have sagt dig, at der var al udsigt til, at Osborne så godt som nogen endnu kan leve og blive både mand og fader."

Selv om Mr. Gibson ved disse ord kun tragtede efter at stille sin egen mening i baggrunden, var mrs. Gibson dog ikke skarpsindig nok til at se dette. Hun syntes ikke om dem, og det gjorde næsten lægen godt at lægge mærke til dette; det gengav ham noget af hans sædvanlige fasthed og sarkastiske måde at udtrykke sig på.

"Nå, lad os nu noget nærmere tage denne ulykke i øjesyn, for som en sådan betragter du det jo, det ser jeg tydeligt," sagde han.

"Jeg vil ikke sige, at jeg anser det for en ulykke," sagde hun, "men jeg skal ikke nægte, at hvis jeg havde kendt dr. Nicholls mening ..." her nølede hun lidt.

"Der ser du fordelen af altid at spørge mig til råds," fortsatte han alvorligt. "Der har nu Cynthia gået hen og forlovet sig ..."

"Ikke forlovet, det har jeg jo sagt. Hun ville ikke, at det fra hendes side skulle anses som nogen forlovelse."

"Godt; men i ethvert tilfælde er hun da blevet indviklet i en kærlighedshistorie med et ungt menneske på treogtyve år uden andre udsigter end den engang i tiden at arve et forgældet gods og uden anden stilling eller formue for øjeblikket end sit stipendium; jeg må i morgen underrette hans fader om sagen."

"O, kære, glem så endelig ikke at sige, at hvis han ikke synes om det, behøver han ikke at lægge skjul på sin mening."

"Men Cynthia må da også have et ord at sige i den sag. Og tager jeg ikke fejl, turde hun nok have en temmelig stærk egen vilje i denne retning."

"O, jeg tror i grunden ikke, at hun holder så overordentlig meget af ham; hun hører ikke til dem, der forelsker sig for bestandig, og desuden plejer hun ikke at tage sig verden så meget nær. Naturligvis kan der intet gøres straks; men vi har jo to år, og det er mere end tid nok til at forandre et og andet."

"Men for et øjeblik siden syntes jeg, at der var tale om tæring og om en tidlig død, hvis Cynthia ikke fik sin vilje i dette anliggende."

"O, du kære skabning, hvor du dog husker alle mine ubetænksomme ord! Det var ikke umuligt; som du ved, havde stakkels mr. Kirkpatrick tæring, og Cynthia kunne jo dog have arvet det efter ham, og en stor sorg kunne have udviklet den skjulte spire. Jeg kan undertiden være så bange af mig. Men jeg antager dog, at der her ikke er nogen fare, for jeg tror ikke, at hun tager sig lidt modgang så nær til hjerte."

"Så har jeg altså fuld frihed til at løse denne forbindelse på Cynthias vegne, hvis squiren ikke skulle synes om den?"

Den stakkels mrs. Gibson var i stor forlegenhed med, hvad hun skulle svare på dette spørgsmål.

"Nej!" sagde hun endelig. "Det kan ikke gå an. Det ville Cynthia bestemt ikke synes om, især når hun troede, at andre handlede på hendes vegne. Og han holder virkelig også så meget af hende. Jeg ville ønske, at han var i Osbornes sted."

"Nu skal jeg sige dig, hvad der er at gøre," sagde mr. Gibson i fuld alvor. "Hvorledes vi end tager sagen, har vi her to unge mennesker, der er forelskede i hinanden; den ene er så stolt en ung mand, som man vel kan finde; den anden en meget smuk, livlig og behagelig ung pige. Den unge mands fader må underrettes om sagen, og det er meget sandsynligt, at han vil nægte sit samtykke, for det hele er da også så uklogt som muligt, hvad pengespørgsmålet angår. Men lad dem nu vente og være tålmodige; en bedre skæbne kunne i ethvert fald ikke falde i nogen ung piges lod. Jeg ville kun ønske, at Molly måtte være lige så heldig."

"Jeg skal arbejde for hende, det forsikrer jeg," sagde mrs. Gibson, meget lettere ved den forandrede tone, han nu talte i.

"Nej, gør ikke det, det er det eneste, som jeg forbyder dig. Jeg vil ikke vide af nogen 'arbejden' for Molly."

"Nå, bliv ikke vred, kære! Jeg var virkelig ganske bange for, at du for et øjeblik siden var blevet heftig imod mig."

"Det ville ikke have været til nogen nytte!" svarede mr. Gibson mørkt og rejste sig samtidig som for at gøre en ende på denne samtale.

Hans hustru var kun alt for glad over at kunne slippe bort.

Dette møde mellem de to ægtefolk havde ikke været tilfredsstillende for nogen af dem. Mr. Gibson var blevet nødt til at anerkende den kendsgerning, at den hustru, han havde valgt, ledes af grundsætninger, der var ganske forskellige fra hans, og som det pinte ham, at hans datter skulle have for øje. Han tog sig denne sag mere nær, end han ville, at man skulle tro, for der blandede sig så megen selvbebrejdelse i hans vrede, at han ikke lod den komme til udbrud, men ligesom fredede om den i sit indre, mens han på samme tid begyndte at nære en følelse af mistænksom utilfredshed med sin hustru, en følelse, der efterhånden også udstrakte sig til den uskyldige Cynthia, og som bevirkede, at han både overfor moder og datter antog en vis kort, streng tone, som i det mindste forbavsede Cynthia i høj grad.

Ved nærværende lejlighed fulgte han sin kone op i dagligstuen og bragte i en alvorlig tone den forbavsede Cynthia sin lykønskning.

"Har moder fortalt Dem det?" sagde hun, idet hun kastede et harmfuldt blik på mrs. Gibson. "Det kan næppe kaldes en forlovelse; og vi blev alle enige om at holde det hemmeligt, moder også!"

"Men kæreste Cynthia, du kunne da ikke vente – det kunne da heller ikke have været dit ønske, at jeg skulle have nogen hemmelighed for min mand?" indvendte mrs. Gibson.

"Nej, du har måske ret. I hvert fald, sir," tilføjede hun, idet hun frimodigt vendte sig til Mr. Gibson, "glæder det mig, at De ved det. De har altid vist Dem så venlig imod mig, og jeg havde ganske vist selv fortalt Dem det, hvis vi ikke var blevet enige om at holde det hemmeligt; hvis De ikke har noget imod det, ser jeg

også helst, at det endnu bliver således. Det kan jo i virkeligheden næppe kaldes en forlovelse; han ville ikke tillade, at jeg bandt mig ved noget løfte før hans tilbagekomst."

Mr. Gibson betragtede hende med et alvorligt blik uden at lade sig påvirke af hendes vindende væsen, som i dette øjeblik mindede ham alt for levende om hendes moders måde at være på. Han tog hendes hånd og sagde i en rolig, alvorlig tone:

"Jeg vil håbe, du er ham værdig, Cynthia, for du har i sandhed vundet en sand skat. Jeg har aldrig kendt et mere varmt og trofast hjerte end Rogers, og jeg har kendt ham både som dreng og mand."

Molly kunne gerne have faldet sin fader om halsen og takket ham for dette vidnesbyrd om ham, der var rejst bort. Cynthia svarede:

"De smigrer ikke, mr. Gibson, hvis jeg har forstået Dem ret. Han må vel anse mig for værdig til sig, og hvis De nærer så høje tanker om ham, burde De respektere hans mening om mig."

Hvis hun håbede at fremkalde en kompliment fra mr. Gibson, blev hun betydeligt skuffet, for han gav slip på hendes hånd og satte sig uden at give noget svar i en lænestol ved kaminen, hvor han stirrede ind i emmerne, som om han ventede at kunne læse fremtiden i dem.

Molly så Cynthias øjne fyldes med tårer og fulgte efter hende hen i den anden ende af værelset, hvor hun søgte nogle syredskaber.

"Kære Cynthia," var alt, hvad hun sagde, men hun trykkede ømt hendes hånd, idet hun hjalp hende i hendes søgen.

"O, Molly, jeg, som holder så meget af din fader; hvad kan bringe ham til at tale således til mig i aften?"

"Jeg ved det ikke," sagde Molly; "måske han er træt og overanstrengt."

De blev forhindret i at fortsætte deres samtale af mr. Gibson. Han havde revet sig løs fra sine mørke tanker og henvendte nu atter ordet til Cynthia.

"Jeg håber ikke, at du vil anse det for et misbrug af den mig viste tillid, Cynthia, men jeg må give squiren underretning om – om, hvad der i dag er foregået mellem dig og hans søn. Jeg er bundet ved det løfte, jeg har givet ham. Han frygtede for – jeg kan lige så gerne sige dig hele sandheden – han frygtede for, at der skulle indtræffe noget sådant mellem hans sønner og en af jer to piger. Det er ikke længere end et par dage siden, at jeg forsikrede ham, at der ikke var tale om det; på samme tid lovede jeg ham at give ham underretning, hvis jeg skulle bemærke noget sådant."

Cynthia så yderst misfornøjet ud.

"Det var det eneste, vi traf en bestemt aftale om – at holde det hemmeligt."

"Men hvorfor?" spurgte mr. Gibson, "jeg kan forstå, at du ikke vil have, at det skal være almindelig bekendt under de forhåndenværende omstændigheder. Men den nærmeste familie på begge sider! Det kan du da virkelig ikke have noget at indvende imod!"

"Jo, jeg har," sagde Cynthia; "hvis jeg havde måttet råde, skulle slet ingen have haft det at vide."

"Jeg er næsten vis på, at Roger vil underrette sin fader om det."

"Nej, det vil han ikke," sagde Cynthia. "Jeg fik ham til at love det, og jeg tror nok, at han ikke vil svigte sit løfte."

Cynthia sagde dette med et blik på sin moder, som klogelig forholdt sig aldeles tavs, da hun følte, at hun var faldet i unåde både hos sin mand og sit barn.

"Må, i hvert tilfælde vil det jo være bedst, om han selv gør det, og jeg skal ikke berøve ham lejligheden til det; jeg tager ikke over til Hamley før i slutningen af denne uge; i den mellemliggende tid vil han have kunnet skrive til sin fader."

Cynthia tav et øjeblik. Endelig sagde hun med en tårekvalt stemme:

"Gælder da en mands løfte mere end en kvindes ønske?"

"Ja, hvorfor skulle det ikke det. Jeg ser i hvert fald ingen grund til det modsatte."

"Vil De tro mig, når jeg siger Dem, at det vil forvolde mig mange bekymringer, hvis dette forhold bliver almindelig bekendt?"

Det var med en så indtrængende og bønfaldende stemme, at Cynthia sagde dette, at mr. Gibson sikkert ville have føjet hende i hendes ønske, hvis han ikke havde været så bittert stemt efter den forudgåede samtale med hendes moder. Som sagerne nu stod, svarede han blot koldt:

"At fortælle Rogers fader det, er ikke at gøre det almindelig bekendt. Jeg synes ikke om denne hemmelighedsfuldhed, Cynthia. Det står for mig, som om der skjulte sig noget mere bagved, end vi alle ser."

"Kom, Molly," sagde Cynthia pludselig; "lad os synge den duet, jeg har lært dig; det er bedre end at tale, som vi nu gør det."

Det var en lille, livlig fransk duet. Molly sang den skødesløst og tung om hjertet; Cynthia derimod syntes at være idel

munterhed, indtil hun med ét sank sammen og kort efter hurtigt ilede op i sit eget værelse ovenpå.

Uden at høre hverken på faderens eller mrs. Gibsons ord ilede Molly efter hende, men hun fandt Cynthias dør lukket og fik intet svar på sine anmodninger om tilladelse til at komme ind; hun hørte kun, at Cynthia græd heftigt.

Der var hengået mere end en uge efter det ovenfor fortalte, førend mr. Gibson fik lejlighed til at aflægge squiren et besøg; da han endelig red derover, var det hans inderligste ønske, at Roger i forvejen måtte have skrevet faderen til og underrettet ham om sagernes stilling.

Ved sin indtrædelse i Hamley Hall så mr. Gibson imidlertid straks, at squiren ikke havde erfaret noget usædvanligt, der var i stand til at forstyrre hans sindsligevægt. Han så bedre ud, end tilfældet længe havde været; en tillidsfuld ro skinnede atter ud af hans øjne, og hans kinder syntes at have genvundet deres tidligere sunde, rødmossede farve, hvilket dels havde sin grund i, at han nu færdedes så meget ude for at lede arbejderne på ejendommen, dels i at den lykke, Rogers kapital havde forskaffet ham, atter havde fået blodet til at rulle med sædvanlig kraft gennem hans årer. Han havde ganske vist taget sig det nær at måtte skilles fra Roger; men når sorgen over ikke at have ham hos sig tyngede alt for stærkt på ham, stoppede han sig en pibe og indhyllede sig i lette røgskyer, mens han langsomt og yderst omhyggeligt atter gennemlæste lord Hollingfords brev, som han i øvrigt nu kendte udenad ord til andet; men der var dog enkelte udtryk i det, mente han, som ikke var ham ganske tydelige, og at drøfte dem ved sig selv var

ham altid en god undskyldning for atter og atter at læse den ros, der var blevet hans søn til del.

Da mr. Gibson efter sin ankomst havde udvekslet de sædvanlige hilsner med squiren, gik han straks til sagen.

"Noget nyt fra Roger?"

"Ja, her er hans brev," sagde squiren og fremtog den sorte lædertaske, hvori Rogers skrivelse havde fået plads mellem det andet, højst forskelligartede indhold.

Ved en hurtig gennemlæsning så mr. Gibson snart, at der slet ikke var tale om Cynthia i dette brev.

"Hm! Jeg ser, at han ikke omtaler en meget vigtig begivenhed, der er indtruffet, efter at han har forladt Dem," sagde lægen. "Skønt jeg rigtignok handler i det mindste mod den ene parts ønsker, skal jeg dog holde det løfte, jeg gav Dem, da jeg sidst var her. Jeg har nu set, at der virkelig eksisterer noget – noget, som det, De hentydede til – De forstår mig nok – mellem ham og min steddatter Cynthia Kirkpatrick. Han besøgte os for at sige farvel, mens han ventede på diligencen; han traf hende alene og talte med hende. De kalder det ikke en forlovelse, men det er det naturligvis."

"Giv mig det brev igen," sagde squiren i en halvt tvungen tone. Han læste atter brevet igennem, som om han ikke tidligere nøje havde gennemgået dets indhold; der kunne dog måske være en eller anden sætning, han havde overset.

"Nej," sagde han endelig med et suk, "det fortæller han ikke noget om. De drenge kunne dog godt have tillid til deres fader, men jeg ved nok, de skjuler meget for mig."

Squiren syntes mere skuffet over ikke at have modtaget denne meddelelse fra Roger selv, end egentlig misfornøjet med

selve sagen, tænkte mr. Gibson. Imidlertid lod han ham have tid til at fremkomme med sine bemærkninger.

"Han er ikke den ældste søn," vedblev squiren, nærmest talende til sig selv. "Men det var dog ikke det parti, jeg ville have udset til ham. Hvor kunne De sige, sir," sagde han, idet han pludselig vendte sig om mod mr. Gibson, "da De var her sidst, at der ikke var tale om noget forhold mellem mine sønner og Deres døtre? Dette her må jo have eksisteret allerede dengang!"

"Jeg er næsten også bange for det, men jeg vidste så lidt af det som nogen. Jeg hørte først tale om det den aften, da Roger rejste."

"Men det er en uge siden, sir. Hvorfor har De ikke ladet høre fra Dem i al den tid?"

"Jeg ventede, at Roger selv ville give Dem fornøden underretning."

"Det viser, at De selv ingen sønner har. Mere end halvdelen af deres færden er skjult for deres fader. Der er nu Osborne; vi lever sammen – det vil sige, vi nyder vore måltider sammen og sover under det samme tag – og dog – nå, ja! livet er jo, som Gud har givet os det. De siger, at det endnu ikke er nogen forlovelse, men De må jo kende denne pige, Gibson, hvorledes er hun, har hun slet ingen formue?"

"Omtrent tredive pund sterling om året, så længe hendes moder lever, og jeg vil afstå dem."

"Puh! Det er godt, at det ikke var Osborne. De må vente, af hvad familie er hun? Ingen handelsmænd formodentlig, når hun er så fattig?"

"Jeg tror, at hendes faders bedstefader var en vis sir Gerald Kirkpatrick. Hendes moder siger, at han var baronet. I øvrigt

kender jeg meget lidt til de sager."

"Det er altid noget. Jeg kender noget til de sager, som De behager at kalde dem; jeg sætter pris på adeligt blod."

Mr. Gibson kunne ikke afholde sig fra at sige:

"Men jeg er bange for, at kun en ottendedel af Cynthias blod er adeligt. Forresten ved jeg ikke andet om hendes slægtninge, end at hendes fader var kapellan."

"Altså embedsmand. Det er dog i hvert fald et trin over handelsmanden. Hvor gammel er hun?"

"Atten eller nitten år."

"Smuk?"

"Ja, efter min mening, og det siger da også de fleste andre; men det er jo en smagssag. Kom over til os, squire, og døm selv, kom og spis frokost hos os en dag, når De selv synes. Jeg er måske ikke hjemme, men hendes moder vil være til stede, så kan De jo lære Deres søns tilkommende hustru at kende."

Dette var dog at gå alt for hurtigt frem; mr. Gibson havde stolet alt for meget på den rolige tone, squiren havde udspurgt ham i.

Mr. Hamley trak sig atter tilbage i sin skal og sagde i en vranten tone:

"Rogers tilkommende hustru! Han vil nok være klogere, når han kommer tilbage. To år iblandt de sorte vil nok gøre ham fornuftigere."

"Muligt, men ikke sandsynligt, det er min mening," sagde mr. Gibson. "De sorte er just ikke særdeles bekendte for deres evne til at kunne bringe folk til fornuft, så der er vist ikke megen udsigt til, at de med deres bevisgrunde skulle kunne bringe ham til at skifte anskuelse, selv om de også forstod hinandens

sprog; og kender jeg Roger ret, vil han kun sætte endnu mere pris på sine hvide bekendte, efter at have dvælet så længe blandt dem."

"Men De sagde jo, at det ikke var nogen forlovelse," brummede squiren. "Hvis han nu alligevel skulle have skiftet mening, så vil De jo ikke søge at indvirke på ham?"

"Hvis han ønsker at bryde denne forbindelse, så skal jeg ganske sikkert råde Cynthia til ikke at modsætte sig det, det er alt, hvad jeg kan sige. Og jeg ser ingen grund til for øjeblikket at debattere den sag længere; jeg har underrettet Dem om, hvorledes sagerne står, fordi jeg havde lovet Dem det, hvis jeg skulle bemærke noget forhold af det slags. Men som det nu er, kan vi ikke gøre andet end vente."

Mr. Gibson tog sin hat og beredte sig til at tage afsked, men squiren sagde misfornøjet:

"Gå ikke, Gibson. Bliv nu ikke vred over det, jeg har sagt, jeg synes rigtignok heller ikke, at der er nogen grund til det. Hvorledes er i grunden det pigebarn?"

"Jeg forstår ikke, hvad De mener," sagde mr. Gibson. Dette var nu ganske vist ikke tilfældet, men mr. Gibson var blevet fortrædelig og *ville* ikke forstå ham.

"Ligner hun – nåja, ligner hun Deres Molly – venlig og imødekommende – altid pyntelig i sit ydre og altid rede til at gøre, hvad man forlanger, akkurat som om det at vise sig tjenstvillig var det eneste, som hun satte pris på?"

Mr. Gibsons ansigt opklaredes, og han kunne nu meget vel forstå squirens afbrudte sætninger og tilføjede hentydninger.

"Hun er til en begyndelse meget smukkere end Molly og har et meget indtagende væsen. Skønt hun ikke har meget at

anvende til sin dragt, er hun dog altid pyntelig og net, og desuden er hun altid villig til at gøre, hvad man anmoder hende om. Jeg tror, at jeg aldrig har set hende hidsig, men jeg ved egentlig ikke, om hun er nærtagende, og jeg har ofte bemærket, at mangel på følsomhed kan skaffe én ry for at være godmodig. Alt vel overvejet, tror jeg nok, at jeg tør sige, at der blandt hundrede af hendes jævnaldrende ikke findes hendes lige."

Squiren grundede lidt over, hvad han havde hørt, derpå sagde han:

"Deres Molly er en af tusinde efter min mening. Men så må man jo rigtignok ikke glemme, at hun slet ikke er *født* – og hun har nok i grunden heller ikke megen udsigt til nogen formue."

Squiren sagde dette, som om han tænkte højt og uden at have til hensigt at støde mr. Gibson, men denne kunne dog ikke lade være at føle sig pinligt berørt af squirens ord, og han svarede temmelig utålmodigt:

"Meget vel, men da der nu ikke er tale om Molly, ser jeg ikke nogen grund til at blande hendes navn ind i denne sag og anstille betragtninger enten over hendes familie eller formue."

"Nej, ganske vist," sagde squiren og rejste sig. "Mine tanker var langt borte, og jeg vil tilstå, at jeg blot tænkte på, hvor det var skade, at hun ikke passer for Osborne. Men det kan der naturligvis ikke være tale om – det forstår sig."

"Nej," sagde mr. Gibson, "men nu må De undskylde mig, squire, nu må jeg virkelig afsted, så kan De også frit sende Deres tanker på rejser, så meget som De lyster."

Denne gang var mr. Gibson ved døren, førend squiren kaldte ham tilbage. Han stod nu og bankede utålmodigt med sin

ridepisk på de høje ridestøvler, idet han ventede på squirens sidste ord.

"Hør nu, Gibson," sagde squiren, "vi er gamle venner, og det er tåbeligt af Dem, hvis De optager noget af, hvad jeg siger, som en fornærmelse. Deres frue og jeg stemmede ikke ganske overens, den eneste gang, jeg har besøgt hende. Jeg vil ikke sige, at hun var tåbelig, men en af os var det, og mig var det ikke, men det er jo nu glemt. Hvad mener De om at komme herover en dag med hende og Cynthia og Molly. Jeg befinder mig bedre i mit eget hus – og så er jeg også mere sikker på at være høflig, som det sig hør og bør. Vi behøver jo ikke at tale om Roger, og De holder styr på Deres kones tunge, om De kan. Det skal blot være som en tak for bryllupsvisitten – og ingen må tage det for andet. Husk på det, ingen hentydninger til Roger eller denne tossede historie. Jeg vil få pigen at se, og jeg kan så selv danne mig en mening om hende; det bliver det rigtigste. Osborne vil også være her; han er altid i sit element, når han kan komme til at underholde damer. Undertiden tror jeg, at han selv er en halv dame, så mange penge bruger han, og så ufornuftig er han."

Squiren var tilfreds med sin tale og den gode idé, han havde fattet, og smilede lidt, da han tav. Mr. Gibson syntes også at være tilfreds og morede sig over squirens lange udgydelse, hvor ivrig han end var efter at komme afsted.

Det blev snart afgjort, at mr. Gibson den følgende torsdag skulle bringe sine damer over til Hamley Hall. Han anså i det hele sagen for af være faldet en hel del bedre ud, end han havde ventet, og var meget tilfreds med indbydelsen. Det ærgrede ham derfor ikke lidt, at den blev modtaget, som tilfældet var, af mrs. Gibson. Hun havde lige fra den dag, Roger rejste, anset sig

for i højeste grad forurettet; hvorfor havde man behøvet at sige, at der var uendelig lille udsigt til, at Osborne kunne leve længe, når dette faktum i virkeligheden var uvist? Hun syntes særdeles godt om Osborne, meget bedre end om Roger; og hun ville med glæde have gjort sit til at bringe et par ud af ham og Cynthia, hvis hun ikke var blevet afskrækket ved tanken om, at hendes datter kunne blive enke. Havde mrs. Gibson nogensinde taget sig noget virkelig nær, så var det mr. Kirkpatricks død, og trods hendes elskværdige ufølsomhed i de fleste retninger, veg hun tilbage fra med sin vilje at udsætte datteren for de samme lidelser, som hun selv havde gennemgået. Hvis hun blot havde kendt dr. Nicholls' anskuelse, ville hun aldrig have begunstiget Rogers frieri, nej aldrig i verden. Og hvorfor havde så mr. Gibson været så kold og tilbageholdende imod hende siden den aften, hun fremkom med sin tilståelse? Hun havde jo ikke gjort noget urigtigt; og dog blev hun behandlet, som om hun var i unåde. Cynthia var nu også blevet usædvanlig tilbageholden, og hvad Molly angik, da var hun jævnligt fordybet i sine egne tanker og virkelig bedrøvet, noget, der nu i den grad opirrede mrs. Gibson, at hun til dels lod sin utilfredshed gå ud over den stakkels pige, som hun hverken behøvede at frygte klager eller modstand fra.

36. Husligt diplomati

Om eftermiddagen den samme dag, da mr. Gibson havde været hos squiren, sad hans kone og døtre alene i dagligstuen, da han havde måttet besøge en mængde patienter og først kom sent hjem. Mr. Gibson var måske den af de fire, der var bedst tilfreds med sit dagværk, for dette besøg hos squiren havde tynget på hans sind, lige siden han hørte om forholdet mellem Roger og Cynthia. Det var ham imod, at han skulle tage over og fortælle om en kærlighedshistorie så kort tid efter, at han havde erklæret, at der efter hans anskuelse ikke var spørgsmål om noget sådant. Havde squiren ikke været af en så ligefrem og umistænksom natur, som han var, kunne han have draget sine egne slutninger af denne tilsyneladende dølgen af fakta og fattet tvivl om mr. Gibsons fuldkomne redelighed i denne sag. Som det var, kunne der ikke være nogen grund til misforståelse; skønt mr. Gibson kendte squirens heftige karakter og havde forventet at han ville være faret ganske anderledes op. Dette arrangement, at Cynthia sammen med sin moder og Molly – mr. Gibson smilede ved sig selv ved tanken om, at hun sikkert skulle blive en slags fredsmægler – skulle tage til Hamley Hall for at gøre squirens bekendtskab, forekom ham at være et stort held, som han kun kunne give sig selv æren for. Mr. Gibson var mere oprømt, end han længe havde været, da han nogle minutter efter at have rejst sig fra bordet kom op i dagligstuen til damerne, inden han skulle rundt til sine patienter i byen, fløjtede han sagte en munter melodi, mens han med ryggen til

kaminen betragtede Cynthia og tænkte på, at han vist ikke havde været retfærdig mod hende, da han beskrev hende for squiren. Den sagte fløjten var hos mr. Gibson tegn på en stemning, som svarede til en kats, når den spinder; man hørte den aldrig, når han var sulten, misfornøjet med menneskenes dårskaber eller havde et eller andet alvorligt tilfælde under behandling; Molly vidste det og glædede sig ubevidst ved det, selv om det ikke var ligefrem smuk musik. Mrs. Gibson kunne ikke fordrage denne vane hos ham; hun mente ikke, det var pænt at fløjte, og det kunne heller ikke kaldes kunstnerisk; havde hun kunnet anvende et sådant ord på det, ville det have bødet noget på den manglende forfinelse. Denne aften angreb det hendes nerver mere end sædvanligt, men siden samtalen med mr. Gibson angående Cynthias forlovelse, havde hun ikke følt sig tryg nok i sin mands gunst til at turde beklage sig.

"Nå, Cynthia," begyndte han, "i dag har jeg talt med squiren, og han ved nu alting."

Cynthia så hurtigt op og fæstede et spørgende blik på ham; Molly standsede med sit arbejde for at lytte, men ingen af dem talte.

"I skal alle tage derover til frokost på torsdag; han bad udtrykkeligt jer alle, og jeg lovede, at I skulle komme."

Endnu intet svar.

"Det synes du vel godt om, Cynthia, ikke sandt?" spurgte mr. Gibson. "Det vil måske være lidt overvældende i starten, men jeg håbe, at det skal bringe en god forståelse i stand mellem jer."

"Tak!" sagde hun med nogen anstrengelse. "Men – men vil det så ikke blive almindelig bekendt? Jeg ville så inderligt nødigt, at

folk skal kunne tale om det, før han kommer tilbage, eller umiddelbart før brylluppet."

"Jeg ser ikke, hvorledes det på den måde skulle blive almindelig bekendt. Min kone aflægger et besøg hos en af mine venner og tager sine døtre med – det er der da ikke noget i?"

"Det er ikke sikkert, at jeg tager derover," bemærkede mrs. Gibson. Hun vidste i grunden ikke, hvorfor hun sagde dette, for det var hendes faste bestemmelse at modtage indbydelsen. Nu havde hun imidlertid sagt det og var altså forpligtet til i det mindste i nogen tid at blive ved det. Det var imidlertid vanskeligt nok at finde på nogen grund.

"Hvorfor ikke?" sagde mr. Gibson skarpt, idet han vendte sig om til hende.

"O, fordi – fordi jeg synes, han burde være kommet til Cynthia først; det er nu engang en svaghed hos mig, jeg kan ikke udholde tanken om, at hun skal ses over hovedet, fordi hun er fattig."

"Sludder!" sagde mr. Gibson. "Jeg kan forsikre dig, at der her aldeles ikke er tale om at se nogen over hovedet. Han ønsker ikke at tale om denne forlovelse til nogen som helst – ikke engang til Osborne – og det er jo også dit ønske, ikke sandt, Cynthia? Han har heller ikke i sinde at omtale det til nogen af jer, når I kommer derover; han ønsker at lære sin tilkommende svigerdatter at kende, hvilket jeg finder meget naturligt. Hvis han afveg så meget fra sin sædvanlige levevis, at han kom her over –"

"Jeg bryder mig ganske bestemt slet ikke om hans besøg," afbrød mrs. Gibson ham. "Han var ikke meget behagelig, den eneste gang, han har været her. Men jeg hører nu engang til

dem, som ikke kan tåle, at personer, de elsker, bliver oversete, alene fordi lykken ikke har tilsmilet dem." Det var med et lille, betydningsfuldt suk, at mrs. Gibson sluttede denne udgydelse.

"Godt, du vil altså ikke tage derover?" sagde mr. Gibson fortrydeligt, men uden at ønske at diskutere denne sag længe, for blodet begyndte at koge i ham.

"Vil du gerne have det, Cynthia?" spurgte mrs. Gibson, ængstelig for at finde et påskud til at give sit samtykke.

Men hendes datter så fuldkommen godt, af hvad grund hun fremkom med sit spørgsmål, og svarede derfor roligt:

"Nej, jeg er ikke så særdeles meget for det, moder. Jeg har ikke noget imod at afslå indbydelsen."

"Den er allerede modtaget," sagde mr. Gibson, næsten rede til at sværge på, at han aldrig oftere ville blandes ind i sager, hvor der var fruentimmer med. Han var blevet overrasket ved squirens føjelighed og havde glædet sig over, hvad han troede ville glæde andre, og nu faldt det således ud!

"O, tag derover, Cynthia," sagde Molly, idet hun bedende så på søsteren, "gør det, jeg er vis på, du vil synes godt om squiren; han ville blive så skuffet, hvis vi ikke kom."

"Jeg synes ikke om at skulle opgive min værdighed," sagde Cynthia alvorligt, "du hørte jo også, hvad moder sagde!"

Dette var nu meget ondskabsfuldt sagt af hende. Hun var fuldt bestemt på at tage mod indbydelsen, og hun var ligeledes sikker på, at hendes moder allerede grundede over, hvilken dragt hun ved denne lejlighed skulle iføre sig. Mr. Gibson tog det imidlertid alt sammen, som det blev sagt, for hvor meget læge han end var, havde han dog aldrig lært kvindehjertet ret at kende, og han blev derfor meget opbragt både på Cynthia og

hendes moder, så opbragt, at han ikke vovede at tale til dem af frygt for at give sin vrede luft i ord. Han gik derfor hurtigt hen mod døren for at forlade værelset, men hans kone standsede ham på halvvejen, idet hun sagde:

"Ønsker du, at jeg skal tage derover, kære? Hvis du gør det, vil jeg slå en streg over mine egne anskuelser."

"Ja, naturligvis gør jeg det!" svarede han kort og strengt, og forlod samtidig værelset.

"Så tager jeg derover!" sagde hun i en tone, som om hun bragte et stort offer, i den hensigt, at han skulle høre det, hvilket imidlertid næppe blev tilfældet. "Så må vi have en vogn fra *The George*," vedblev hun, "og vi må anskaffe en livréfrakke til Thomas; det har jeg allerede længe ønsket, men den kære mr. Gibson synes ikke om det; ved en lejlighed som denne vil han dog næppe sætte sig imod det, og –"

"Men moder, jeg har også mine anskuelser," sagde Cynthia.

"Snak, barn! Nu er jo alt så nydeligt arrangeret."

De tog altså afsted på den fastsatte dag. Mr. Gibson bemærkede til sin forbavselse, at de alligevel gik ind på hans forslag, men han var blevet så fortrædelig over den måde, hans hustru havde modtaget en indbydelse på, der var forekommet ham så meget påskønnelsesværdigere, som han forud så godt kendte squirens anskuelser i retning af sine sønners giftermål, at mrs. Gibson forgæves ventede på at komme til at tilfredsstille den nysgerrighed, hun havde håbet, hendes mand skulle lægge for dagen med hensyn til den modtagelse, der var blevet dem til del, og besøget i det hele taget. Cynthias ligegyldighed med hensyn til, om indbydelsen blev modtaget eller ej, havde også mishaget mr. Gibson. Han kendte ikke til den måde, hvorpå

hun plejede at omgås sin moder, og vidste ikke, hvor meget af denne tilsyneladende ligegyldighed der havde været påtaget for at krydse mrs. Gibsons affekterthed og falske følelsesfuldhed. Hvorledes det nu end var, så var han dog i virkeligheden meget nysgerrig efter at få at vide, hvorledes sagen var løbet af, og han benyttede derfor den første lejlighed, da han var alene med Molly, til at udspørge hende desangående.

"I tog dog altså alligevel til Hamley Hall i går?"

"Ja; jeg troede, du var taget med. Det syntes squiren også at have ventet."

"Det havde også først været min hensigt; men jeg skiftede sind som andre mennesker. Jeg ser ingen grund til, at damerne skulle have monopol på vankelmodighed. Nå, hvordan gik det så? Godt, formoder jeg, at dømme efter din moders og Cynthias oprømthed i aftes."

"Ja. Den kære squire havde iført sig sin eleganteste dragt og sit fineste væsen, og han var så opmærksom mod Cynthia, som så rigtig elskværdig ud, da hun spadserede ved siden af ham og lyttede til alt det, han fortalte om haven og gårdens drift. Moder var træt og blev inde i huset; de havde derfor god lejlighed til at blive bekendte med hinanden, og de lod også til begge to at være tilfredse med hinanden."

"Og min lille pige trippede bagefter?"

"O, ja, du ved jo, jeg er næsten som hjemme derovre, og desuden – naturligvis –"

En blussende rødme dækkede Mollys kinder, da hun standsede midt i denne sætning.

"Tror du, hun er ham værdig?" spurgte hendes fader, som om han fuldkommen havde forstået hendes mening.

"Værdig til Roger, fader? O, hvem er vel det? Men hun er så sød og så indtagende, at man slet ikke kan lade være at holde af hende."

"Meget indtagende, om du vil, men jeg forstår hende ikke. Hvad skal al denne hemmelighedsfuldhed til? Hvorfor længtes hun ikke mere efter at gøre bekendtskab med Rogers fader? Hun modtog min indbydelse lige så koldt, som om jeg havde opfordret hende til at gå i kirke."

"Jeg tror nu ikke, det var hende så ligegyldigt; jeg forstår hende heller ikke i alle retninger, men jeg holder dog alligevel rigtig meget af hende."

"Ja så; jeg holder dog mest af at kende de folk, jeg omgås, men jeg ved, det er ikke nødvendigt for fruentimmer. Tror du virkelig, at hun er ham værdig?"

"O, fader –" sagde Molly, men standsede derpå; hun ville så gerne tale til bedste for Cynthia, men det kunne nu engang ikke lykkes hende at give sit svar den form, som hun ønskede.

Mr. Gibson syntes i det hele ikke at bryde sig meget om at få noget svar, for han vedblev at holde sig beskæftiget med sine egne tanker, og følgen var, at han spurgte Molly, om Cynthia havde hørt fra Roger.

"Ja, i onsdags morges."

"Viste hun dig brevet? Nej, det gjorde hun naturligvis ikke. Desuden har jeg jo læst hans brev til squiren."

Men nu havde Cynthia alligevel til Mollys store forbavselse tilladt hende at læse brevet, hvis hun havde lyst; for Rogers skyld havde Molly imidlertid ikke benyttet sig af denne tilladelse. Hun tænkte, at han utvivlsomt i sit brev havde

udtrykt sit hjertes følelser kun til en eneste person, og at det ville være urigtigt at lytte til sådanne fortrolige meddelelser.

"Var Osborne hjemme?" spurgte mr. Gibson. "Squiren sagde, at han troede, at han ville være kommet tilbage; men det unge menneske er ikke til at stole på."

"Nej, han var ikke hjemme."

Ved disse ord farvedes Mollys kinder af en dyb rødme, da det pludselig faldt hende ind, at Osborne uden tvivl var hos sin hustru – denne hemmelighedsfulde hustru, om hvis tilværelse hun var vidende, men om hvem hun ellers kendte så lidt, og som var hendes fader aldeles ubekendt.

Mr. Gibson lagde ængstelig mærke til denne rødmen. Hvad kunne den betyde? Det var slemt nok, at en af squirens kostbare sønner havde valgt sin brud blandt folk, der stod under ham i rang; men hvorledes ville det ikke gå, hvis Osborne skulle have kastet sine øjne på Molly? Det var nødvendigt straks at få rede på denne sag, han sagde derfor:

"Molly, jeg blev ikke så lidt overrasket, da jeg hørte om denne historie med Cynthia og Roger Hamley – hvis der er mere af samme slags på tapetet, så lad mig få det at vide med det samme, ærligt og åbent. Jeg ved, at det kan være et ubehageligt spørgsmål for dig at svare på, men jeg ville ikke have stillet det, hvis jeg ikke havde haft mine gode grunde."

Han tog hendes hånd, idet han talte. Hun så på ham med sine klare, trofaste øjne, som fyldtes med tårer, da hun fremkom med sit svar. Hun vidste ikke, hvorfor hun græd; måske var det, fordi hun ikke mere var så stærk som tidligere.

"Hvis du mener, at Osborne tænker på mig som Roger på Cynthia, tager du aldeles fejl, fader. Osborne og jeg er venner og

intet andet, og vi kan heller aldrig blive andet. Det er alt, hvad jeg kan sige dig."

"Det er mere end nok, du lille. Det var mig en stor lettelse. Jeg bryder mig slet ikke om, af nogen ung mand endnu skal bortføre min Molly fra mig; jeg ville savne hende bittert."

Hans hjerte var så fuldt, at disse ord næsten uvilkårligt undslap ham, men han blev højligt forundret over den virkning, som de frembragte.

Molly kastede sig om hans hals og begyndte at græde bittert med hovedet hvilende på hans skulder.

"Nå, lad nu det være godt," sagde han, idet han førte hende hen til sofaen. "Jeg ser så mange tårer hver dag, der udgydes af fuldgyldige grunde, at jeg helst er fri for at se dem i hjemmet, hvor jeg håber, at der ikke er nogen grund til dem. Er der vel noget her, der bringer dig til at græde, kære pige?" vedblev han, idet han løftede hendes hoved op for at se på hende.

Hun smilede til ham gennem sine tårer; og han så ikke det sorgfulde udtryk, der vendte tilbage, da han vendte sig fra hende.

"Nej, intet, kære fader – ikke nu. Det er sådan en trøst at have dig ganske for mig selv – det gør mig så lykkelig."

Mr. Gibson så ret vel, hvad der lå i disse ord, men han følte tillige, at der ikke fandtes noget middel til at råde bod på den sagernes stilling, som han selv havde hidført. Det var bedst for dem begge, om de ikke udtalte sig nærmere om den sag. Han kyssede hende og sagde:

"Det var ret, lille Molly! Jeg forlader dig nu rolig – jeg har allerede alt for længe stået her og sladret tiden bort. Gå dig en

lille tur – du kan jo tage Cynthia med dig, hvis du har lyst. Jeg må afsted nu. Farvel, du lille."

Hans jævne ord virkede som et oplivende middel på Mollys slappede følelser, og det var også hans hensigt; men han forlod hende med en skarp smerte i hjertet, hvis kraft han søgte at svække ved ivrigt at tage sin del af andres bekymringer og sorger.

37. Et lykketræf, og hvad deraf fulgte

Den ære og hæder, der var forbundet med at have en beundrer, skulle også snart blive Molly til del, skønt jo rigtignok æren tabte lidt ved den uventede retning, den mands frieri tog, der var kommet med den fulde og faste bestemmelse at tilbyde Molly sin hånd.

Det var mr. Coxe, der var kommet tilbage til Hollingford for, som han havde sagt til mr. Gibson for næsten to år siden, at søge at bevæge Molly til at blive hans hustru, så snart han havde arvet sin onkels formue. Han var nu en rig, men rigtignok også endnu stadig en rødhåret ung mand. Han var taget ind i *The George*, hvor han havde ladet sine tjenere og ridehestene blive; ganske vist satte han ikke særdeles megen pris på at ride selv, men han havde dog taget hesten med, da han troede, at sådanne ydre tegn på rigdom måtte kunne hjælpe mægtigt på hans frieri; han var nemlig så beskeden i sine anskuelser om sin egen personlige elskværdighed, at han ikke anså lidt hjælp andetsteds fra for unødvendig. Mr. Coxe var meget stolt af sin trofasthed; og når man tager i betragtning, at han på grund af onklens sygelighed næsten uafbrudt havde måttet færdes om den vrantne gamle mand i den forløbne tid og således var blevet hindret i at deltage i selskaber, ja så godt som slet ikke havde været sammen med andre unge damer, var denne trofasthed mod Molly jo også meget fortjenstlig, i det mindste i hans egne

øjne. Mr. Gibson blev også rørt over den og anså det for en pligt ikke at lægge ham nogen hindring i vejen, idet han på samme tid i sit stille sind oprigtigt håbede, at Molly ikke ville være så tosset at låne øre til en så enfoldig og lidet indtagende yngling som mr. Coxe. Han mente ikke, at han behøvede at fortælle sin hustru mere om mr. Coxes forudgående karriere, end at denne tidligere havde været hans elev, men havde opgivet lægekunsten, da en gammel onkel havde efterladt ham en formue, der var stor nok til, at han nu ikke behøvede at bestille noget.

Mrs. Gibson, som vidste med sig selv, at hun endnu ikke havde fundet nåde for sin mands øjne, havde sat sig i hovedet, at dette ville lykkes hende, hvis hun formåede at finde et godt parti for Molly. Hun vidste jo rigtignok, at han havde forbudt hende at gøre noget forsøg i den retning, så tydeligt, som ord kunne tilkendegive det, men hendes egne ord udtrykte så sjældent hendes virkelige mening, at det slet ikke faldt hende ind, at det samme ikke måtte være tilfældet også med andres ytringer. I overensstemmelse hermed blev mr. Coxe modtaget med udsøgt opmærksomhed.

"Det er mig en stor fornøjelse at gøre bekendtskab med en af min mands fordums elever. Han har så ofte talt til mig om Dem, at jeg næsten anser Dem for et medlem af vor familie, hvilket ganske sikkert også er mr. Gibsons mening."

Mr. Coxe følte sig særdeles smigret og anså denne modtagelse som et godt varsel for sit frieri.

"Er miss Gibson hjemme?" spurgte han blussende. "Jeg kendte hende fordum – det vil sige, vi boede i samme hus i mere end to år – det ville glæde mig meget at – at –"

"Hun vil vist blive meget glad ved af se Dem igen. Jeg lod hende og Cynthia – De kender ikke min datter Cynthia, mr. Coxe, hun og Molly holder så meget af hinanden – jeg lod dem gå en tur i det klare friske vejr, men jeg tror nok, at de snart vil være her igen."

Hun vedblev endnu nogen tid at sige sine behagelige, betydningsløse fraser til den unge mand, som med et vist velbehag modtog hendes artigheder, mens han dog på samme tid var meget sysselsat med at lytte efter den velbekendte banken på gadedøren og de bekendte lette trin på trappen.

Endelig kom de da. Cynthia trådte først ind, lys og strålende, med sundhedens blomstrende farve på kinderne og en livlig glans i øjet. Hun blev et øjeblik stående forbavset ved døren, overrasket ved synet af en fremmed. Imidlertid kom Molly ind, glad og smilende, men ikke så strålende skøn som Cynthia.

"O, mr. Coxe, er De her?" sagde hun, idet hun rakte ham hånden og venligt hilste på ham.

"Ja; men det forekommer mig nu, at det er meget længe siden, at jeg har set Dem. De et blevet så stor – og så – ja, det er nok bedst, at jeg ikke siger, hvad jeg mener."

Han talte meget hurtigt, mens han vedblev at holde hendes hånd i sin, hvilket hun slet ikke syntes om. Mrs. Gibson forestillede nu sin datter, og de to unge piger begyndte en livlig samtale om deres behagelige spadseretur.

Mr. Coxe fordærvede allerede i den første sammenkomst sin sag, hvis han da i det hele nogensinde havde haft nogen udsigt til held her, ved den fremfusenhed, hvormed han lagde sine følelser for dagen, og mrs. Gibson hjalp ham troligt ved sine forsøg på at bringe ham understøttelse. Molly tabte ganske sin

åbne venlighed og begyndte at trække sig tilbage på en måde, der forekom ham at være en meget ilde belønning for al hans trofasthed i de to forløbne år; når alt kom til alt, var hun dog i grunden heller ikke den vidunderlige skønhed, hans fantasi havde foregøglet ham. Denne miss Kirkpatrick var dog langt smukkere og behageligere i sit væsen.

Cynthia havde som sædvanlig overfor fremmede påtaget sig sit mest indtagende væsen – denne tilsyneladende dybe interesse for, hvad man sagde, som om det var det eneste, hun brød sig om i verden, denne uudtalte, men dog tydelige beundring og ydmyghed, kort sagt alle de midler, hun til dels uden selv at vide besad til at smigre en mands forfængelighed, anvendte hun overfor mr. Coxe. Mens således Molly roligt stødte ham tilbage, drog Cynthia ham til sig ved sit milde, indtagende væsen, og hans trofasthed bukkede hurtigt under i kampen mod hendes bedårende skønhed. Han var glad over, at han ikke var gået videre overfor Molly, og han var ligeledes mr. Gibson taknemmelig, fordi denne havde forhindret enhver erklæring for to år siden. For Cynthia, alene Cynthia kunne skabe hans lykke.

Da der var gået en fjorten dages tid, under hvilken mr. Coxes følelser aldeles havde skiftet kurs, anså han det for passende og ønskeligt at tale med mr. Gibson. Han gjorde dette med en vis frejdighed ved bevidstheden om sin upåklagelige adfærd i denne sag, men tillige rigtignok en smule skamfuld over at måtte erkende sin egen vankelmodighed.

Nu havde mr. Gibson tilfældigvis været usædvanlig lidt hjemme i de fjorten dage, mr. Coxe tilsyneladende havde logeret i *The George*, men i virkeligheden havde tilbragt sin

meste tid i lægens hus, så at han kun havde set meget lidt til sin fordums elev; dette havde han imidlertid ikke taget sig synderlig nær, især da han efter Mollys adfærd at dømme var blevet temmelig sikker på, at mr. Coxe ikke kunne gøre sig nogen forhåbning fra den side. Men mr. Gibson var aldeles uvidende om den tiltrækningskraft, Cynthia havde udøvet på den unge mand. Havde han mærket noget til det, skulle han visselig have bidraget sit til at kvæle denne følelse i dens spire, for han ville på ingen måde, at en ung pige, om hun også kun var halvt forlovet, i så fald skulle modtage tilbud fra en anden ung mand, når et par i tide udtalte ord kunne forebygge det.

Mr. Coxe havde anmodet mr. Gibson om en samtale under fire øjne; han blev derfor bedt om at træde ind i det fordums apotek, som nu havde antaget navn af konsultationsværelse, men dog stadig lignede sig selv så meget, at mr. Coxe umuligt kunne finde sig veltilpas derinde. Han blussede lige til rødderne af sit røde hår og vedblev uafbrudt at vende og dreje på sin funklende nye hat uden at være i stand til at finde en passende begyndelse, indtil han med et temmelig mislykket forsøg styrtede lige løs på sagen.

"Mr. Gibson, jeg antager, De vil blive forundret, det er jeg vis på, over – over det, jeg har at meddele; men jeg anser det for en hæderlig mands pligt, hvilket De også selv bemærkede for to år siden, sir, at – at tale med faderen først, og da De, sir, er trådt i faders sted for miss Kirkpatrick, kunne jeg ønske at udtale mine følelser, mit håb, eller jeg skulle måske sige mine ønsker, kort sagt –"

"Miss Kirkpatrick?" sagde mr. Gibson, ikke så lidt forbavset.

"Ja, sir!" vedblev mr. Coxe og busede videre på, nu, da han allerede var kommet så vidt. "Jeg indser, at De må tro, jeg er ubestandig og vankelmodig, men jeg forsikrer Dem på ære, jeg kom hertil med et hjerte, der slog så trofast for Deres datter, som noget hjerte nogensinde har slået i en mands bryst. Det var min fulde og faste bestemmelse, inden jeg tog hjemmefra, at tilbyde hende min hånd og alt, hvad mit er; men i sandhed, sir, hvis De havde set hendes adfærd mod mig, hver gang jeg forsøgte at hentyde en smule til mine hensigter – den var virkelig mere end undselig, den var umiskendeligt frastødende, det var umuligt at misforstå det – mens miss Kirkpatrick –" Mr. Coxe så beskedent ned for sig og begyndte atter med et let smil at dreje på sin hat.

"Mens miss Kirkpatrick –?" gentog mr. Gibson i en så streng tone, at mr. Coxe, hvor meget godsejer han end var, dog følte sig lige så ilde til mode, som han plejede, dengang han var lærling, og mr. Gibson da tiltalte ham på en lignende måde.

"Jeg ville blot sige, sir, at så vidt man kan dømme fra den unge dames væsen, beredvillighed til at høre på mig og den tilsyneladende fornøjelse, mine besøg har forskaffet hende – med et ord, jeg tror nok, jeg tør vove at håbe, at jeg ikke er miss Kirkpatrick aldeles ligegyldig – og jeg ville blot afvente – De har vel ikke noget imod, sir, at jeg taler med hende?" stammede mr. Coxe en smule ængstelig ved det ingenlunde beroligende udtryk i mr. Gibsons ansigt. "Jeg forsikrer Dem, jeg har aldeles intet håb om, at miss Gibson vil høre mig," vedblev han, blot for at have noget at sige.

"Nej! Det tror jeg heller ikke, men De må endelig ikke tro, af jeg tager mig det nær. De har imidlertid taget fejl med hensyn

til miss Kirkpatrick. Jeg kan aldrig tro, at det kan have været hendes mening af opmuntre Dem på nogen som helst måde!"

Mr. Coxe blev synligt blegere. Om hans følelser end ikke var vedholdende, var de dog stærke, når de ytrede sig.

"Jeg tror, sir, at hvis De havde set hende – jeg er ikke forfængelig af mig – men det er så vanskeligt at beskrive noget sådant. I hvert tilfælde har De vel ikke noget imod, at jeg taler med hende, sir?"

"Nej naturligvis, hvis De ikke på anden måde vil lade Dem overbevise. Men vil De lyde mit råd, så sparer De Dem selv for det ubehagelige, der ligger i at modtage et afslag. Jeg svigter måske den mig viste tillid, men jeg tror, jeg bør sige Dem, at hun ikke længere er fri."

"Det kan ikke være muligt!" udbrød mr. Coxe, "det må bestemt være en misforståelse, mr. Gibson. Jeg har tilkendegivet hende mine følelser på en så tydelig måde, som det var muligt, og hun har altid optaget det meget venligt. Jeg kan ikke tro, hun skulle have misforstået min mening. Måske har hun skiftet anskuelser? Det var jo dog ikke umuligt, at hun efter moden overvejelse kunne foretrække en anden!"

"Ved 'en anden' mener De sandsynligvis Dem selv. Naturligvis kan man tænke sig noget sådant, men det skulle rigtignok gøre mig meget ondt, om miss Kirkpatrick skulle gøre sig skyldig i dette."

"Men det kunne dog være – der er en mulighed for det. Vil De tillade, at jeg taler med hende?"

"Ja, ganske vist, stakkels fyr," sagde mr. Gibson, for skønt han ikke kunne frigøre sig for at se lidt foragtelig ned på mr. Coxe, måtte han dog tillige agte den unge mands ligefremhed,

uegennyttighed og stærke, om end vankelmodige følelser. – "Jeg skal straks bede hende komme herned."

"Tak skal De have, sir. Gud velsigne Dem for Deres venlighed!"

Mr. Gibson gik op i dagligstuen, hvor han næsten var vis på at finde Cynthia. Hun var der også, munter og ubetænksom som altid, beskæftiget med at pynte på en hat til moderen, mens hun på samme tid sladrede lystigt med Molly.

"Cynthia, vil du være så god at gå ned i mit arbejdsværelse. Mr. Coxe ønsker at tale med dig."

"Mr. Coxe?" sagde Cynthia. "Hvad kan han ville mig?"

Sandsynligvis besvarede hun selv sit spørgsmål, umiddelbart efter at hun havde fremsat det, for hun skiftede farve og søgte at undgå mr. Gibsons strenge blik.

Så snart hun havde forladt værelset, tog han plads og gav sig til at læse i en ny *Edinburgh Review*, der lå på bordet. Mon der stod noget i den, som et øjeblik efter bevægede ham til at sige:

"Molly, du må aldrig lege med nogen retskaffen mands kærlighed. Du ved ikke, hvilke smertelige følger det kan have."

Lidt efter kom Cynthia tilsyneladende meget forvirret tilbage til dagligstuen. Det er meget sandsynligt, at hun ikke var kommet derop, hvis hun havde vidst, at mr. Gibson endnu var der; men det var noget så uhørt, at han skulle sidde og læse i det værelse midt på dagen, at det aldrig var faldet hende ind, at det kunne være tilfældet. Han så op, da hun trådte ind; der var derfor intet andet for end at gøre gode miner til slet spil og lade så ligegyldig som muligt; hun tog atter fat på sit arbejde.

"Er mr. Coxe endnu dernede?" spurgte mr. Gibson.

"Nej. Han er gået. Han bad mig bringe hans venligste hilsener. Jeg tror, han tager herfra i eftermiddag."

Cynthia søgte at sige dette så roligt som muligt; men hun turde ikke se op, og hendes stemme skælvede lidt.

Mr. Gibson vedblev endnu nogen tid at sysselsætte sig med sin bog, men Cynthia følte meget godt, at han havde mere på hjerte; hun ønskede blot, at det måtte komme snart, for denne uhyggelige tavshed var ikke til at udholde.

Endelig kom det.

"Jeg håber, at dette aldrig vil gentage sig, Cynthia!" sagde mr. Gibson i en tone, der vidnede om hans store misfornøjelse med hendes adfærd. "Jeg ville aldrig synes om, at en ung pige, selv om hun er fri, med venlighed modtager udprægede artigheder fra en ung mand og således bevæger ham til at fremsætte et tilbud, som hun aldrig har haft i sinde at modtage. Men hvad skal man så sige om en ung pige i din stilling, en ung pige, der er forlovet og alligevel ikke afviser en unge mands artigheder – efter hvad mr. Coxe sagde. Har du tænkt på, hvor megen unødvendig smerte du har forårsaget den stakkels Coxe ved din ubetænksomme adfærd? Jeg kalder den ubetænksom, og det er den mildeste betegnelse, som jeg kan tillægge den. Jeg vil bede dig, at der ikke oftere må passere noget lignende, jeg ville ellers være nødt til at gå frem med større strenghed."

Molly kunne ikke tænke sig, hvad større strenghed ville sige, for hendes fader forekom hende næsten grusom i sin hårdhed mod den stakkels Cynthia. Denne rødmede først dybt, men blev derpå bleg og fæstede bønfaldende sine tårefyldte øjne på mr. Gibson. Han blev rørt ved dette blik, men besluttede, ikke af

hendes indtagende væsen at lade sig rokke fra sin overbevisning med hensyn til hendes opførsel.

"Jeg beder Dem, mr. Gibson, hør også min beretning om denne historie, før De behandler mig så hårdt. Det var virkelig ikke min mening at – at være koket. Jeg ville blot være behagelig – jeg kan ikke lade være at bestræbe mig for det – og så synes den tossede mr. Coxe at have bildt sig ind, at jeg har opmuntret ham."

"Mener du, at du ikke vidste, at han havde fattet kærlighed til dig?" sagde mr. Gibson, som allerede var mere tilbøjelig til at lade sig overbevise af denne søde stemme og det bedende blik.

"Nå ja, jeg må vel sige sandheden." Cynthia rødmede og smilede ganske lidt, men det var dog et smil, og det forhærdede atter mr. Gibsons hjerte. "Jeg syntes et par gange," vedblev hun, "at han blev en smule artigere end absolut nødvendigt; men jeg kan ikke udstå at støde folk fra mig, og det kunne desuden aldrig falde mig ind, at han kunne få i sit tåbelige hoved, at han var alvorligt forelsker i mig efter et bekendtskab på fjorten dage."

"Du synes dog at have haft ganske godt øje for hans enfoldighed – jeg ville hellere kalde det naivitet. Synes du ikke, at du burde have tænkt på, at netop den kunne bevæge ham til at overdrive din adfærd og handle, som han har gjort?"

"Måske. Jeg har naturligvis aldeles uret, og retten er helt på hans side," sagde Cynthia fortørnet. "Vi plejede i Frankrig at sige, at '*les absens ont toujours tort*', men her synes det virkelig, som om –"

Hun fuldendte ikke sætningen, da hun nødig ville synes impertinent mod en mand, hun agtede så højt. Hun optog sit

forsvar på et andet punkt, hvilket imidlertid ikke tjente til at forbedre hendes sag.

"Roger ville desuden ikke tillade," sagde hun, "at jeg skulle anse mig for bundet til ham; jeg havde gerne gjort det, men han ville på ingen måde tillade det."

"Sludder! Men lad os nu ikke tale mere om det, Cynthia! Jeg har nu sagt dig min mening. Jeg tror, som sagt, at du kun har handlet i tankeløshed. Men lad det ikke ske igen."

Med disse ord forlod han værelset for at afbryde en samtale, som det ville være til ingen nytte at fortsætte, og som kun ærgrede ham.

"Ikke skyldig, men vi anbefaler den anklagede ikke at gøre det oftere, det var nok omtrent meningen, ikke sandt, Molly?" sagde Cynthia, idet hun nu gav sine tårer frit løb, "jeg tror, at din fader kunne bringe noget godt ud af mig, hvis han blot ville gøre sig den ulejlighed, og hvis han så ikke var så streng. Der skulle den tossede dreng også gå hen og volde os så mange ubehageligheder! Han påstod, at han tog sig mit afslag så nær, som om han havde elsket mig i åringer i stedet for i lige så mange dage – eller måske timer, når sandheden endelig skulle frem."

"Jeg var også bange for, at han skulle blive indtaget i dig," sagde Molly; "det faldt mig ind et par gange, men jeg vidste, at han ikke kunne blive her længe, og jeg troede, at det blot ville være ubehageligt for dig, hvis jeg omtalte det. Nu ville jeg rigtignok ønske, at jeg havde gjort det."

"Det havde såmænd aldeles ikke gjort nogen forskel," svarede Cynthia, "jeg vidste, at han syntes om mig, og jeg kan godt lide

at behage folk; det ligger nu engang i min natur at søge at gøre mig afholdt af alle dem, jeg kommer i berøring med; men de skulle rigtignok ikke tage det alt for alvorligt, for så bliver det kun besværligt for begge parter. Jeg skal hade rødhårede folk, så længe jeg lever. At tænke sig, at et menneske som han skulle være årsag til, at din fader bliver misfornøjet med mig!"

Molly havde et spørgsmål på tungen, som hun længtes efter at få besvaret; hun vidste, at det var indiskret, men endelig busede det dog ud næsten imod hendes vilje.

"Skal Roger have dette at vide?"

"Det har jeg ikke tænkt på," svarede Cynthia. "Nej! Jeg tror ikke, at han skal vide det – det behøves jo ikke, måske, hvis vi nogensinde bliver gift –"

"Nogensinde bliver gift!" gentog Molly sagte.

Men Cynthia vedblev, som om hun ikke havde hørt Mollys udbrud.

"- og jeg ser ham og kender ham nøjere, så vil jeg måske fortælle ham det; men skrive ham det til, vil jeg ikke; det ville blot gøre ham urolig til ingen nytte."

"Ja, det ville ganske vist blive tilfældet," sagde Molly ligefremt. "Men det måtte være en stor behagelighed for dig, at du kunne fortælle ham alting – gøre ham delagtig i alle dine sorger og bekymringer."

"Ja, ganske vist; men jeg holder ikke af at plage ham med sådanne ting. Det er bedre at skrive muntre breve til ham; han kan nok trænge til lidt adspredelse iblandt alle de sorte mennesker. Du studsede før, da jeg sagde, 'hvis vi nogensinde bliver gift'; men ved du, Molly, jeg tror virkelig ikke, at vi bliver gift. Jeg kan ikke sige hvorfor, men der er en anelse, som siger

mig det, så det er nok lige så godt, at jeg ikke fortæller ham alle mine hemmeligheder; det ville dog være så kedsommeligt, hvis det siden ikke skulle blive til noget."

Molly lod sit arbejde falde ned i skødet og sad nogen tid og stirrede tavs hen for sig. Endelig sagde hun:

"Jeg tror, at det ville knuse hans hjerte, Cynthia."

"O nej. Det går ikke så let. Se, der er nu mr. Coxe; jeg er vis på, at han kom hertil med den fulde og faste bestemmelse at fri til dig – ja, du behøver slet ikke at rødme så stærkt for det. Du så det naturligvis lige så godt som jeg, men du stødte ham bort fra dig, og han trøstede sig såmænd meget let, da jeg forbarmede mig over ham."

"Kan du – tør du sammenligne Roger Hamley med mr. Gore?" spurgte Molly harmfuld.

"Nej, nej, det er ikke min mening!" sagde Cynthia i det samme. "De er så forskellige fra hinanden, som mænd kunne være. Tag dog ikke alting så forskrækkelig alvorligt, Molly. Du ser så nedtrykt ud, som om jeg havde overført de skænd, din fader gav mig, på dig."

"Det er, fordi jeg ikke tror, at du vurderer Roger, som du burde, Cynthia!" sagde Molly bestemt; det fordrede en god del mod at sige dette, skønt hun ikke selv kunne sige, hvorfor det faldt hende så vanskeligt.

"Jo, det gør jeg. Det ligger ikke i min natur at gå til overdrivelser, og jeg tror heller ikke, at jeg nogensinde vil blive, hvad man kalder forelsket. Men det glæder mig, at han holder af mig, og jeg vil gerne gøre ham lykkelig, jeg anser ham også for den bedste og elskværdigste mand, som jeg kender, naturligvis med undtagelse af din fader, når han ikke er vred på

mig. Hvad kan jeg sige mere, Molly! Du vil da ikke forlange, at jeg skal sige, at han er smuk?"

"Jeg ved nok, at de fleste ikke anser ham for at være det, men –"

"Nå, ja jeg er nu af de flestes mening i dette tilfælde. Men jeg synes alligevel godt om hans ansigt – o, mangfoldige gange bedre end om mr. Prestons, og han siges dog at være smuk!"

For første gang under denne samtale syntes Cynthia at tale i fuldt alvor. Hvorfor mr. Preston var blevet nævnt, vidste hverken hun eller Molly; han var aldeles uden overlæg blevet indblandet i samtalen; men Cynthias blikke skød lyn, og hendes læber krusedes foragteligt, da hun nævnede hans navn. Molly havde allerede tidligere lagt mærke til dette blik, som altid viste sig, når der blev talt om mr. Preston.

"Cynthia, hvorfor har du så meget imod mr. Preston?"

"Er det samme da ikke tilfældet med dig? Hvorfor spørger du mig om det? Og dog, Molly," vedblev hun, idet en pludselig slappelse viste sig ikke blot i hendes tone og blik, men i hendes hele holdning, "Molly, hvad ville du tænke om mig, hvis jeg til sidst gik hen og giftede mig med ham?"

"Giftede dig med *ham*! Har han nogensinde friet til dig?" spurgte Molly.

Cynthia svarede ikke på dette, men vedblev at fremsætte sine egne tanker.

"Man har før hørt tale om mere forunderlige ting. Har du aldrig hørt, at der gives stærke viljer, som aldeles kan underkaste sig de svagere? En af eleverne i madam Lefebvres institut tog som guvernante med en russisk familie til dens hjem i nærheden af Moskva. Jeg har undertiden tænkt på at

skrive til hende og bede hende om at skaffe mig en plads i Rusland blot for at blive fri for at se den mand for mine øjne!"

"Men undertiden ser det dog ud, som om du stod på en ganske fortrolig fod med ham, og du taler til ham –"

"Hvor kan jeg undgå det?" sagde Cynthia utålmodigt. Straks efter tilføjede hun mere rolig:

"Vi kendte ham så godt i Ashcombe, og han er ikke den mand, man så let kan blive fri for igen, det kan jeg forsikre dig. Jeg må være høflig imod ham; det er ikke, fordi jeg synes om ham, og det ved han meget vel, for jeg har mere end en gang sagt ham det. Men lad os ikke tale mere om ham. Jeg ved ikke, hvorledes vi kom til at begynde på det. O, det er allerede slemt nok, at man ved, at det væsen eksisterer og kun opholder sig i en halv mils afstand fra os. Jeg ville ønske, Roger var hjemme og kunne ægte mig straks og frelse mig fra den mand! Havde jeg tænkt på det, tror jeg virkelig, jeg havde taget den stakkels rødhårede mr. Coxe."

"Jeg forstår mig aldeles ikke på dig," sagde Molly. "Jeg kan heller ikke lide mr. Preston, men det kunne dog aldrig falde mig ind at gribe til så voldsomme skridt, som du taler om, for at komme bort fra den egn, hvor han opholder sig."

"Nej, fordi du er en fornuftig lille pige," sagde Cynthia på sin sædvanlige venlige måde, idet hun gik hen til Molly og kyssede hende. "Du vil da i det mindste indrømme, at jeg forstår at hade?"

"Ja, men jeg forstår ikke, hvorfor."

"Ja, det skal du heller ikke bryde dig om, det er gamle historier fra den tid, vi var i Ashcombe. Pengesager er grunden til det alt sammen. Den afskyelige fattigdom – men lad os ikke

tale mere om det! Det er bedst, jeg går ud og slutter mit brev til Roger, det kunne ellers komme for sent til at gå med posten til Afrika."

"Er det ikke afsendt endnu? O, jeg burde have husket dig på det! Nu bliver det for sent. Så du ikke opslaget på posthuset om, at breve til Afrika nu skulle være i London om morgenen i stedet for om aftenen? Det var rigtig kedeligt!"

"Ja, det er ganske vist, men det kan nu ikke afhjælpes. Man må håbe, at brevet vil være så meget desto mere velkomment, når han får det. Det gør mig langt mere ondt, at din fader synes at være så misfornøjet med mig. Jeg holdt så meget af ham, og nu skræmmer han mig helt fra sig. Ser du, Molly," vedblev hun i en bedrøvet tone, "jeg har aldrig før levet sammen med folk med så strenge principper; og nu ved jeg ikke, hvorledes jeg skal bære mig ad for at vise mig, som det sig hør og bør."

"Men det må du søge at lære," sagde Molly venligt. "Du skal se, at Roger er lige så streng i henseende til sine anskuelser om ret og uret."

"Ja, men han elsker mig!" sagde Cynthia, smilende ved bevidstheden om sin magt over ham.

Molly vendte hovedet bort og tav; det var til ingen nytte at bestride sandheden af dette, hun søgte blot ikke at tænke på det – ikke at tænke på, at også hun, stakkels pige, nedtryktes af en tung byrde, hvis årsager hun ikke vovede at søge at udforske.

Hele denne lange vinter havde det været for hende, som om solen stadig i skjulte sig bag en grå tåge og aldrig mere kunne lyse klart for hende. Hun havde en dunkel bevidsthed om, at meget ikke var, som det burde være, men kun ét stod tydeligt for hende, ét kunne hun ikke skjule for sig selv, og det var, at

hendes fader ikke længere var tilfredse med den hustru, han havde valgt. I lang tid havde Molly undret sig over hans tilsyneladende tilfredshed; undertiden havde hun endog været uegennyttig nok til at glæde sig over, at han var tilfreds; men langt oftere fordrede naturen dog sin ret, og hun opirredes næsten over, hvad hun anså for blindhed. Nu var der imidlertid indtrådt en forandring; der måtte være passeret noget på samme tid, som Cynthias forlovelse fandt sted; han var nu blevet yderst opmærksom for sin hustrus fejl, og han var i hele sit væsen blevet frastødende og sarkastisk, og det var ikke blot mod sin kone, men endog undertiden mod Cynthia – og selv – men det var dog meget sjældent – mod Molly. Han var ikke den mand, der lod sin vrede få magt over sig og gav sine følelser luft i heftige udbrud; dette ville måske have været ham en lettelse, selv om det havde nedsat ham i hans egne øjne; men han blev hård og undertiden bitter i sit væsen og sin tale. Molly fik nu lejlighed til at længes efter den blindhed overfor sin hustru, som mr. Gibson havde henlevet de første år af sit ægteskab i; imidlertid indtrådte der dog ikke noget egentligt brud på husfreden. Mr. Gibson så det unyttige i at gøre ophævelser nu, da skaden var gjort, og foretrak at undgå enhver strid med sin hustru ved kort at afbryde samtalen ved en sarkasme eller ved at forlade værelset. Nu var mrs. Gibson selv i besiddelse af et meget roligt temperament, og hendes katteagtige natur syntes kun at finde behag i at kunne spinde i fred og behagelig rolighed; hun havde desuden ikke let ved at fatte en sarkasme; den kunne måske forurolige hende, men det faldt hende vanskeligt at udgrunde den skjulte mening, og da hun syntes, at det slet ikke var behageligt at forske efter den, søgte hun at

glemme det så hurtigt som muligt. Men hun så dog til trods for dette tydeligt nok, at hendes mand ikke altid betragtede hende med milde øjne, og det pinte hende. Hun lignede Cynthia i, at hun gerne ville være godt lidt; hun bestræbte sig derfor af al kraft for at genvinde den agtelse, hun ikke mærkede, at hun havde tabt for bestandig.

Molly kunne undertiden i al stilhed tage parti for sin stedmoder; hun følte, at hun selv aldrig med en sådan tålmodighed ville have kunnet bære sin faders hårde ord; de ville være gået hende så nær til hjerte, at hun enten ville have søgt en forklaring og undersøgt ondet i sin rod, eller også ville være blevet i højeste grad ulykkelig og fortvivlet. Dette var så langt fra tilfældet med mrs. Gibson, at hun, når hendes mand ved sådanne lejligheder havde forladt værelset, plejede at sige, mere forundret end fornærmet:

"Jeg synes ikke, din kære fader er i rigtig godt humør i dag; vi må se at skaffe ham en rigtig god middag, til han kommer hjem. Jeg har ofte lagt mærke til, at alting beror på, at en mand befinder sig vel i sit hjem."

Og på denne måde vedblev hun at famle sig frem for at finde midler til at genvinde sin mands yndest – og hun handlede her virkelig med en god vilje og så godt hun forstod det, så at Molly ofte følte hjertelig medlidenhed med hende, til trods for, at hun fuldt vel så, at mrs. Gibson alene var årsag til hendes faders stedse voksende misfornøjelse og uomgængelighed.

Den stakkels Molly havde således langt fra tilbragt nogen behagelig vinter, selv afset fra hendes egne hemmelige hjertesorger. Hun så ikke mere frisk ud; hun var efterhånden kommet til at se svagelig ud, selv om man ikke egentlig kunne

sige, at hun var syg. Hendes hjerte slog sagtere og svagere, det oplivende håb – selv det ubevidste håb – var svundet bort, det syntes også, som om der ikke i denne verden var eller nogensinde skulle findes noget middel til at afhjælpe det uhyggelige forhold mellem hendes fader og hans hustru. Dag efter dag, måned efter måned, år efter år skulle Molly komme til at have medfølelse med sin fader, at ynkes over sin stedmoder og tage sig hendes stilling mere nær, end hun vist nogensinde selv gjorde det. Molly kunne nu ikke forstå, hvorledes hun en tid havde kunnet ønske, at hendes fader måtte få øjnene op for moderens fejl, og hvorledes hun kunne bilde sig ind, at han ville være i stand til at forandre mrs. Gibsons karakter. Der var ikke mere noget håb i den retning; det bedste var at tænke så lidt på det som muligt. Nu kom der oven i købet hertil Cynthias forhold overfor Roger, hvilket også voldte Molly megen bekymring. Hun troede ikke, at Cynthia elskede ham, i det mindste ikke med den kærlighed, hun selv ville have følt og vist, hvis hun havde været så lykkelig – nej, det var ikke det – hvis hun havde været i Cynthias sted. Hun følte, at hun ville være kommet ham i møde med hjertet fuldt af øm, varm kærlighed, og at hun ville have været taknemmelig for ethvert fortroligt ord, han meddelte hende. Men Cynthia modtog hans breve med en forunderlig ligegyldighed og gennemlæste dem med en mærkværdig skødesløshed, mens Molly sad ved hendes fødder for, så at sige, at vente på de smuler, der måske kunne falde af til hende.

Hun søgte ved sådanne lejligheder at være så tålmodig som muligt, men til sidst måtte hun dog spørge:

"Hvor er han nu, Cynthia? Hvad skriver han?"

Cynthia havde nu lagt brevet fra sig og smilede fordybet i sine tanker fra tid til anden ved erindringen om de kærlige, beundrende ord, det indeholdt.

"Hvor han er? O, det må jeg have overset – et eller andet sted i Abessinien – Huon tror jeg. Jeg kan ikke rigtig læse det navn, men det er jo dog også ganske ligegyldigt, jeg ville dog ikke have nogen idé om, hvor det var."

"Er han rask?" spurgte Molly.

"Ja, nu er han rask. Han har haft et let anfald af feber, skriver han; men nu er det forbi, og han håber, at han kan tåle klimaet."

"Feber! – Men hvem har så kunnet passe ham? Han må jo dog have behøvet nogen pleje – og så langt fra hjemmet. O, Cynthia!"

"Ja, jeg tror rigtignok ikke, han har haft megen pleje, stakkels fyr. Vi må jo huske på, hvor han er, men han havde en god mængde kinin med sig, og det er vist det bedste middel. I hvert fald siger han, at han nu er fuldkommen rask."

Efter nogen tavshed fortsatte Molly:

"Af hvilken dato er det brev, Cynthia?"

"Det så jeg ikke. December – den 10. december."

"Det er næsten to måneder siden," sagde Molly.

"Ja, det er det rigtignok; men jeg har nu engang besluttet ikke at plage mig med unyttig ængstelse, mens han er borte. Hvis noget skulle – gå galt –" som de fleste holdt Cynthia dog ikke rigtig af at benytte ordet død; det er et så hæsligt ord at tale om midt i livets blomst – "hvis noget skulle gå galt, ville det jo allerede være forbi alt sammen, førend jeg endnu havde hørt, at han var syg, og så kunne jeg jo dog ikke være ham til nogen nytte – kunne jeg vel, Molly?"

"Nej. Du har vistnok ganske ret; men squiren ville vist ikke tage sig det så let."

"Jeg sender ham altid en lille billet, når jeg får brev fra Roger, men jeg tror dog ikke, at det er værd at omtale dette feberanfald for ham, mener du vel, Molly?"

"Jeg ved ikke," sagde Molly. "Du burde jo rigtignok gøre det, men – jeg for min person ville næsten ønske, at jeg ikke havde hørt det. Skriver han ellers ikke noget, som jeg må høre?"

"O, de kærlighedsbreve er altid så enfoldige, og jeg synes næsten, at dette er det i højere grad, end det ellers plejer at være tilfældet," sagde Cynthia, idet hun atter gennemløb brevet. "Her er et stykke, som du må læse, derfra og dertil. Jeg har ikke selv læst det, for det ser mig så kedeligt ud – kun om Aristoteles og Plinius – og jeg vil desuden gerne have denne kappe færdig, førend vi skal ud på visitter."

Molly tog brevet, og hendes små, fine fingre kærtegnede næsten papiret, da hun tænkte på, at han havde holdt det i sin hånd i hine fjerne, øde lande, hvor han nu var; hun læste det pågældende stykke og så en mængde enkeltheder og henvisninger til bøger, som vistnok kunne gøre brevet kedsommeligt og tørt for andre, men ikke for hende, takket være den undervisning, han fordum havde meddelt hende, og den interesse, han havde vakt hos hende for hans sysler. Og, som han sagde til sin undskyldning, hvad skulle han skrive om i det vilde land andet end sin kærlighed, sine forskninger og rejser? Der var intet selskabsliv, ingen fornøjelser, ingen nye bøger og ingen bysladder at skrive om i det abessinske vildnis.

Molly var ikke fuldkommen rask; og måske var det af den grund, at hendes fantasi blev så levende; vist er det, at hendes

tanker dag og nat pintes ved bevidstheden om, at Roger kunne ligge syg og hjælpeløs i et fremmed, vildt land.

Mangen en gang opsendte hun brændende bønner om, at han måtte leve og blive tilbagegivet sin gamle fader og hende, som han elskede så ømt. Og mangen en aften græd hun sig i søvn ved tanken om de farer, som han var udsat for.

38. Mr. Kirkpatrick

Cynthia var bestandig den samme mod Molly, venlig og mild, rede til at hjælpe, hvor det fordredes, og visende en varm hengivenhed, som hun vist også i virkeligheden følte, så meget, som det nu var hende muligt. Men Molly var allerede i de første uger af Cynthias ophold i faderens hus kommet under vejr med hendes overfladiskhed, hvad venskab og fortrolighed angik, og hvis af naturen havde været tilbøjelig til nøjere at granske deres karakter, som hun holdt af, ville hun havde opdaget, at Cynthias åbenhjertighed havde en bestemt grænse, bag hvilken hun stod indhyllet i hemmelighedsfuldhed. Hendes forhold til mr. Preston var for eksempel Molly en gåde, for hun var overbevist om, at der dengang de havde boet i Ashcombe havde hersket en langt større fortrolighed mellem dem, og at erindringen om dette var Cynthia yderst pinlig, hvorfor hun forsøgte at glemme det forbigangne, mens mr. Preston gjorde alt for, at det ikke skulle ske. Men hvorfor dette fortrolige forhold var ophørt, hvorfor Cynthia nu næsten hadede ham, det var Cynthias hemmeligheder. Allerede i begyndelsen af deres bekendtskab havde Cynthia tilintetgjort ethvert af Mollys uskyldige forsøg på at lære hendes forudgåede liv at kende. Havde Molly været mindre tilbageholdende, og havde hun benyttet sig af ethvert uforsigtigt ord og enhver henkastet ytring, ville Cynthia måske have tilfredsstillet hendes nysgerrighed, men så snart Molly mærkede, at alle hentydninger til fortiden var Cynthia imod, forandrede hun straks deres samtales genstand.

Men var Cynthia endnu stedse den samme overfor Molly, så var denne også den eneste, den lunefulde skønhed var uforandret imod.

Mr. Gibson havde udøvet en god indflydelse på hende, så længe hun så, at han syntes om hende; hun havde bestræbt sig for at bibeholde en så stor plads i hans gode mening, som det var hende muligt, og hun havde undertrykt mangt et lille sarkastisk udfald mod moderen og mangen en lille afvigelse fra den strenge sandhed, når han var nærværende. Nu følte hun sig bestandig urolig overfor ham, hun blev mere fej end før, og selv Molly kunne ikke lukke øjnene for de udprægede usandheder, som hun ofte fremkom med, når hun følte sig ilde berørt af et eller andet indtrængende spørgsmål, mr. Gibson kunne stille hende. Også mod moderen var hun blevet mere egensindig og pirrelig end før. Men disse omskiftelser i lune og karakter indtrådte imidlertid ikke på engang, men langsomt og umærkeligt gennem mange måneder – mange vintermåneder med slet vejr og lange aftener, der lige så godt er i stand til at bringe uoverensstemmelser i karakteren for dagen, som en overskylning af koldt vand kan fremlokke farverne i et gammelt freskomaleri.

I en stor del af denne tid havde mr. Preston været i Ashcombe; lord Cumnor havde nemlig endnu ikke været i stand til at finde en mand, der kunne udfylde mr. Prestons plads, og denne havde derfor foreløbig påtaget sig at bestyre begge godserne.

Selskabslivet i Hollingford havde i denne vinter været meget forsømt, for mrs. Goodenough havde været alvorligt syg, og den lille faste stok havde ikke villet samles for at more sig, når et af

dens mangeårige medlemmer svævede i fare. Der var derfor kun sjældent tale om at aflægge visitter; men skønt miss Browning mente, at fraværelsen af selskabslivets fristelser dog var ganske behagelig for dannede personer efter alle de adspredelser, det forrige efterår havde frembudt, da der var selskab næsten hver uge til ære for mr. Preston, så lod miss Phoebe sig dog i al fortrolighed forlyde med, at hun og hendes søster havde vænnet sig til at gå i seng klokken ni, da det dog til sidst blev alt for meget af det gode at spille cribbage den ene aften efter den anden lige fra klokken fem til ti.

For at sige sandheden, var denne vinter vistnok gået meget fredeligt, men også meget ensformigt hen i Hollingford; det var derfor en højst glædelig efterretning for den gentile damecirkel i byen, da der i marts indløb meddelelse om, at den nysudnævnte kronjurist mr. Kirkpatrick ville aflægge et besøg hos sin svigerinde, mrs. Gibson. Dette var en alt for vigtig begivenhed til, af den ikke måtte underkastes en behørig drøftelse; der var derfor i denne anledning samlet et lille selskab hos mrs. Goodenough, som nu var kommet sig få vidt, at hun atter så sig i stand til at nyde sit daglige brød, sladder og byskvalder.

"Herren bevare mig!" sagde den gamle dame og rettede sig i sin lænestol, så at hun kunne støtte armene på siderne, "hvem skulle have troet, at hun havde så fine slægtninge! Og mr. Ashton har engang fortalt mig, at en kronjurist var lige så nær til at blive dommer som en kattekilling til at blive kat. At tænke sig, at hun er så godt som søster til en dommer! Jeg har engang set en, og så meget er vist, at jeg såmænd ikke skulle ønske mig en bedre vinterkåbe end den, jeg kunne få af hans aflagte

klæder, når jeg blot kunne få at vide, hvor jeg skulle få fat på dem på anden hånd. Og jeg ved jo godt, at hun lod sine silkekjoler både vende og vaske og farve og vende igen, mens hun boede i Ashcombe. Holde skole og være så nær i slægt med en kronjurist! Det forstår sig, det var jo rigtignok ikke meget af en skole – kun ti pigebørn, da der var flest; måske har han slet ikke hørt noget om det."

"Men hvad mon de dog vil finde på at give ham at spise?" sagde miss Browning. "Det er rigtig en uheldig tid at modtage besøg på; intet vildt kan man få, og kyllinger kan man hverken få for penge eller gode ord."

"Han må lade sig nøje med et kalvehoved, det må han," sagde mrs. Goodenough højtideligt. "Havde jeg været ved min gamle gode helbred, så skulle jeg have afskrevet en opskrift, som jeg har fra min bedstemoder, om hvordan man laver et godt indbagt kalvehoved og sende mrs. Gibson den – doktoren var så opmærksom mod mig under min sygdom – jeg ville ønske, at min datter i Combermere ville sende mig nogle kyllinger – så ville jeg såmænd sende dem til doktorens, ja, det ved Gud, jeg ville; men nu har hun slagtet dem alle sammen og sendt mig dem, og den sidste, hun sendte mig, skrev hun, var den sidste, hun ejede og havde."

"Gud ved, om de holder et selskab for ham?" bemærkede miss Phoebe. "Jeg kunne dog nok have lyst til engang i mit liv at se en kronjurist."

"De må naturligvis bede mr. Ashton," sagde miss Browning. "De tre sorte gratier, loven, medicinen og teologien, som der står i visen, svigter ikke hinanden. Desuden kan en gentil

familie ikke være andet bekendt end at invitere stedets præst, når der kommer så fint besøg."

"Mon han skulle være gift?" sagde mrs. Goodenough.

Miss Phoebe havde allerede længe i stilhed grundet over det samme spørgsmål, men hun havde ikke anset det for foreneligt med hendes jomfruelige undselighed at fremsætte det, end ikke til hendes søster, som dog var den bedste kilde, da hun havde mødt mrs. Gibson på gaden på vejen til mrs. Goodenough.

"Ja, han er gift og har nok adskillige børn, for mrs. Gibson sagde, at Cynthia engang havde besøgt sine kusiner i London. Hans kone skal være en meget fin dame, men nogen medgift har hun nok ikke bragt ham."

"Det er et slægtskab, man kan være bekendt, mener jeg; det undrer mig blot, at vi har hørt så lidt om det," sagde mrs. Goodenough. "Jeg havde ikke troet, at mrs. Gibson var den, der satte sine fornemme slægtninge under en skæppe, for der er da ingen af os, som ikke helst sætter den bedste bredde af kjoletøjet frem. Siden jeg taler om bredder og kjoletøj, kommer jeg til at huske på, hvordan jeg mangen en gang har vendt mine kjoler og altid sørget for, når der var en plet eller en stopning, at den så kom til at sidde på højre side, for stakkels mr. Goodenough, han var nu altid så kærlig mod mig, da vi havde fået hinanden, og så sagde han kort efter brylluppet: 'Patty,' sagde han, 'tag min venstre arm, så er du dog mit hjerte nærmere'; og den vane bibeholdt vi så, selv da han, stakkels mand, havde fået andet at tænke på end at romantisere over, på hvad side hans hjerte lå; men på den måde kunne jeg altid sætte den dårlige bredde på højre side, og når vi gik arm i arm, hvad

vi da altid gjorde, var der såmænd ingen, der skulle opdage det."

"Det skulle såmænd slet ikke undre mig, om han indbød Cynthia til at besøge sig igen i London," sagde miss Browning. "Kunne han gøre det, da han ingenting var, er det da langt rimeligere, at han gør det nu, da han er kommet så højt på strå."

"Ja, ske kunne det jo; når det blot ikke fordrejer hovedet på hende at komme til London i den alder. Jeg havde såmænd fyldt mine halvtreds, før jeg havde set den by."

"Men hun har jo været i Frankrig, og hun har allerede rejst ikke så lidt for en ung pige at være," sagde miss Phoebe.

Mrs. Goodenough rystede på hovedet et helt minut, før hun gav sin mening til kende.

"Det er risikabelt," sagde hun, "meget risikabelt. Jeg kan ikke lide at sige noget om det til doktoren, men var jeg i hans sted, skulle jeg rigtignok ikke vide noget af, at min datter stod på en så fortrolig fod med en pige, der er blevet opdraget i det land, hvor Robespierre og Bonyparte er født."

"Men Buonaparte var en korsikaner," sagde miss Browning, som var langt videre fremme end mrs. Goodenough, både hvad kundskaber og liberale anskuelser angik. "Og der frembyder sig virkelig megen lejlighed til åndens dannelse ved besøg i fremmede lande. Jeg har altid syntes godt om Cynthias væsen; hun er aldrig genert af sig og søger på den anden side heller aldrig at trænge sig frem; hun er rigtig en god hjælp i et selskab; og om hun end kan være lidt vel meget for komplimenter, så er det jo dog så naturligt for hendes alder! Den kære Molly derimod, hun kan undertiden være så kejtet af sig – sidst da hun var i selskab hos os, slog hun et par af mine bedste kopper

itu og spildte kaffe på det nye tæppe; og så blev hun så forlegen, at hun næsten ikke gjorde andet den øvrige del af aftenen end sidde i en krog uden at sige enten det ene eller det andet."

"Hun var så bedrøvet over sit uheld, søster," sagde miss Phoebe i en mildt bebrejdende tone; for hun svigtede aldrig Molly.

"Har jeg måske sagt, at hun ikke var det? Men hvorfor behøvede hun derfor at sidde og surmule hele den udslagne aften?"

"Men du var også temmelig streng – du var lidt skarp –"

"Ja, jeg anser det for min pligt at være skarp og vred oven i købet, når jeg ser, at unge mennesker er så ligegyldige, og når jeg ved, hvad der er min pligt, så gør jeg det; jeg rører mig ikke af pletten, før jeg har gjort, hvad jeg bør gøre, og det burde folk være mig taknemmelig for. Det er ikke enhver, der ville gøre sig den ulejlighed; det ved mrs. Goodenough godt. Men jeg holder alligevel meget af Molly, både for hendes egen og for hendes moders skyld; jeg skulle næsten også fristes til at sige, at hun er mere værd end et halvt dusin af samme slags som Cynthia, men derfor behøvede hun alligevel ikke at gå hen og slå min bedste kop i stykker og så sætte sig hen i en krog og måbe den øvrige del af aftenen."

Nu begyndte mrs. Goodenough på en temmelig tydelig måde at lade sig mærke med, at hun var træt. Mollys unoder og miss Brownings itubrukne tekopper frembød nemlig langt fra et så interessant emne for samtalen som mrs. Gibsons nys opdagede fine londonske slægtninge.

Mr. Kirkpatrick havde med en sjælden flid arbejdet sig frem i sit fag; han havde tillige altid været rede til at give sine

slægtninge en håndsrækning, når det ikke forvoldte ham nogen tidsspilde, og når han, hvad der jo måtte være den første betingelse, erindrede deres eksistens. Cynthias besøg i hans bolig i Doughty Street for ni eller ti år siden havde ikke besværet hans hukommelse, efter at han en enkelt gang havde antydet muligheden af et sådant til sin godmodige hustru. Han blev endda ganske forbavset, da han i spisestuen fik øje på en køn, lille fremmed pige iblandt sine egne børn. Da han umiddelbart efter bordet plejede at trække sig tilbage til sit kontor og fordybe sig i sine papirer for den øvrige del af aftenen, havde han snart igen glemt den lille pige. Den næste gang, han blev mindet om hendes tilværelse, var, da mrs. Kirkpatrick skrev til ham for at bede om, at Cynthia måtte opholde sig en nat i hans hus, da hun var på vej til Boulogne. Den samme anmodning gentoges ved hendes tilbagekomst, men han havde tilfældigvis ikke set hende nogen af gangene; han mindedes blot dunkelt, at hans kone ved en af disse lejligheder havde bemærket, at det forekom hende temmelig uforsigtigt at sende en ung pige så lang en vej uden at sørge bedre for hende, end mrs. Kirkpatrick havde gjort. Han vidste, at hans kone ville handle for Cynthia, som om hun havde været hendes egen datter, og tænkte ikke mere på hende, førend han en dag modtog en indbydelse til at overvære mrs. Kirkpatricks ægtevielse med mr. Gibson, den højtagtede læge i Hollingford etc. etc. – en opmærksomhed, som kun ærgrede ham i stedet for at behage ham.

"Tror fruentimmeret ikke, jeg har andet at gøre end løbe landet rundt for at være med til bryllupper, nu, da den store Houghtonske sag skal for, og jeg ikke har et minut at undvære?" sagde han til sin kone.

"Måske har hun ikke hørt tale om det," indvendte mrs. Kirkpatrick.

"Sludder! Den sag har jo allerede i lang tid stået omtalt i bladene."

"Men hun ved måske ikke, at du fører den."

"Det kan være," sagde han eftertænksomt. "En sådan uvidenhed var vel tænkelig."

Men nu var den store Houghtonske sag afsluttet; den hårde strid var udkæmpet; mr. Kirkpatrick havde erhvervet sig en forholdsvis roligere stilling som kronens advokat, og han havde nu atter tid til at tænke på sin familie og sine slægtninge.

En dag i påskeferien befandt han sig tilfældigvis i nærheden af Hollingford; han havde en søndag fri og skrev straks, at han ville besøge mrs. Gibson fra lørdag til mandag, idet han tillige udtrykte sit ønske om at gøre mr. Gibsons bekendtskab. Skønt mr. Gibson nu rigtignok oftest var overvældet af sine forretninger, var han dog også altid meget gæstfri, og desuden glædede det ham at se en lille afbrydelse i sit daglige, temmelig ensformige liv, og høre lidt nyt fra den store verden, som lå så aldeles udenfor hans daglige virkekreds. Han var således aldeles rede til at byde sin ukendte slægtning et hjerteligt velkommen. Mrs. Gibson følte sig grebet af en forunderlig indre bevægelse ved tanken om dette besøg, en bevægelse, hun anså for en tilkendegivelse af kærlighed til hendes slægt, men som dog måske nok havde været noget mindre heftig, hvis mr. Kirkpatrick endnu havde været den fattige prokurator, der med sine syv børn boede i Doughty Street.

Da de to herrer mødtes, følte de sig tiltrukket af hinanden ved en vis lighed i karakteren og netop så megen forskel i

anskuelser, at den erfaring, hver af dem grundede sin mening på, kunne blive værdifuld for den anden. Imod mrs. Gibson var mr. Kirkpatrick særdeles opmærksom, skønt det slægtskabsbånd, der bestod mellem dem, naturligvis ikke havde meget at sige; det glædede ham at se, at hun havde været fornuftig nok til at ægte en forstandig og agtværdig mand, som var i stand til at skænke hende et behageligt hjem og på en liberal måde at sørge for hendes datter. Molly ville efter hans mening have været en meget smuk ung pige, hvis hun havde haft et sundere og livligere udseende, men der hvilede over alle hendes træk en vis mathed, som kontrasterede stærkt og ufordelagtigt med Cynthias strålende og livsglade ydre. Som mr. Kirkpatrick senere sagde til sin kone, var han straks blevet indtaget i denne unge pige; og Cynthia, der som sædvanlig var rede til at gøre sit bedste for at indynde sig hos den fremmede slægtning, glemte al sin sorg og nedslåethed for at gøre et så godt indtryk som muligt på onklen, hvilket også fuldkommen lykkedes hende.

Da mr. Kirkpatrick atter forlod Hollingford, var han næsten forundret over, at han havde opfyldt en pligt og fundet en fornøjelse i det. Mod mrs. Gibson og Molly nærede han meget venlige følelser; men om han ikke havde fået dem at se oftere, ville han næppe have tænkt meget på det. For mr. Gibson havde han derimod fattet en stor agtelse, som han med glæde skulle have set modnes til venskab, hvis blot den knap tilmålte tid havde tilladt noget sådant. Cynthia var han imidlertid fuldt bestemt på ikke at tabe af syne; hans kone måtte lære hende at kende; hun måtte besøge dem i London og lære lidt af hovedstadslivet at kende i deres kreds.

Da mr. Kirkpatrick atter kom hjem, ventede der dog så mange forretningssager på ham, at han ikke fik tid til at tænke på hverken slægtskab eller venlige planer til bedste for sin familie. Først et par måneder senere, i maj, da han med sin kone besøgte en maleriudstilling, fik han øje på et portræt, der havde en forunderlig lighed med Cynthia, og som i høj grad mindede ham om denne, og han fortalte nu sin hustru mere om hende og sit besøg i Hollingford, end han før havde givet sig tid til.

Følgen af deres samtale var, at der den næste dag blev afsendt et brev til mrs. Gibson, i hvilket Cynthia indbødes til at aflægge sine kusiner i London et besøg; der blev gjort hentydninger til begivenheder, som var indtruffet, dengang Cynthia som barn havde opholdt sig i onklens hus, hvorved venskabet fik et skin af at skrive sig fra den tid.

Da dette brev ankom, sad lægens familie just samlet ved frokostbordet. Mrs. Gibson læste det først igennem for sig selv og begyndte derpå at fremkomme med sine bemærkninger over det, uden at bryde sig om at gøre de andre bekendt med indholdet.

"Jeg synes dog nok, at de burde have husket på, at jeg står dem et led nærmere end hun, men nutildags tænker ingen mere på familiebånd, og jeg syntes dog så godt om ham og købte en ny kogebog, da han var her, blot for at han skulle have det rigtig godt og behageligt, som han er vant til det."

Dette blev sagt i en klagende, sørgmodig tone, men da ingen vidste, hvad hun talte om, var det vanskeligt at finde trøstegrunde.

Endelig sagde mr. Gibson:

"Hvis du ønsker vor deltagelse, er det dog først nødvendigt, at du fortæller os, af hvad natur dine bekymringer er."

"Ja, jeg tvivler naturligvis ikke på, at det er en oprigtigt ment opmærksomhed fra hans side, men jeg synes blot, at han burde have indbudt mig før Cynthia," sagde mrs. Gibson, idet hun atter løb brevet igennem.

"Hvem er *han*? Og hvad er det for en oprigtigt ment opmærksomhed?"

"Mr. Kirkpatrick naturligvis. Dette brev er fra ham; det indeholder en indbydelse til Cynthia om at besøge dem, men der findes ikke et eneste ord om mig eller dig, kære ven. Og det forekommer mig dog, at vi gjorde vort bedste for at gøre ham det behageligt herude, derfor synes jeg, at han burde have budt os først."

"Da jeg alligevel næppe ville have kunnet rejse til London, er det mig temmelig ligegyldigt."

"Men *jeg* kunne dog have taget imod indbydelsen; i hvert tilfælde burde han have gjort det af høflighed; og jeg, som afstod mit toiletværelse for hans skyld."

"Og jeg klædte mig om til middag hver dag, han var her, hvis vi nu skal opregne vore opofrelser for hans skyld, men derfor har jeg rigtignok ikke ventet at blive indbudt til ham. Det skulle glæde mig hjerteligt, hvis han igen ville besøge mig."

"Jeg havde stor lyst til ikke at lade Cynthia tage afsted," sagde mrs. Gibson eftertænksomt.

"Det kan jeg heller ikke, moder," sagde Cynthia rødmende. "Mine dragter er ikke i den stand, at jeg kan tage til London."

"Men du kan jo købe dig noget nyt; det er også på høje tid, at du får dig en ny silkekjole. Du må jo have sparet en god del

sammen, for jeg husker ikke, hvornår du sidst købte dig nye kjoler."

Cynthia syntes at ville sige noget, men afbrød sig straks. Hun vedblev at brede smør på det stykke brød, som hun holdt i hånden, men glemte at spise det; efter nogle øjeblikkes tavshed sagde hun endelig uden at se op:

"Jeg kan ikke rejse. Det ville more mig meget, men det kan virkelig ikke ske. Du vil jo nok skrive straks og afslå indbydelsen, moder, ikke sandt?"

"Men barn dog! Når en mand som mr. Kirkpatrick kommer dig i møde på en sådan måde, går det virkelig ikke an at sende et afslag uden fyldestgørende grunde. Det er virkelig meget venligt gjort af ham!"

"Men om nu du tog afsted i stedet for mig?" foreslog Cynthia.

"Nej, nej, det kan ikke lade sig gøre," sagde mr. Gibson bestemt. "Man kan ikke på den måde overføre en indbydelse fra sig selv til en anden. Men den undskyldning, som du fremfører, Cynthia, forekommer mig rigtignok ikke at have meget at betyde, hvis du ikke skulle have nogen andre grunde."

"Jeg har ikke nogen anden grund, men den er mig også tilstrækkelig," sagde Cynthia og så op. "De må virkelig lade mig råde i denne sag. Det kunne aldrig gå an, at jeg kom dertil med mine slidte klæder, for selv i Doughty Street husker jeg godt, hvor nøjeregnende min tante var med dragten; og nu da Helen og Margaret er voksne, og de kommer så meget ud ... Nej, lad os ikke tale mere om det, det kunne aldrig lade sig gøre."

"Men jeg begriber ikke, hvor du har gjort af dine penge," sagde mrs. Gibson, "du har takket være mr. Gibson og mig tyve pund om året; du kan ikke have brugt mere end højst ti."

"Jeg trængte til en mængde ting, da jeg kom tilbage fra Frankrig," sagde Cynthia sagte og tilsyneladende lidt forvirret ved dette spørgsmål. "Jeg beder Dem, lad det være afgjort, at jeg ikke tager afsted; jeg kan ikke, så at det jo ikke er værd at tale mere om det."

Med disse ord rejste hun sig og forlod hurtigt værelset.

"Ja, jeg forstår det ikke," sagde mrs. Gibson. "Hvad siger du, Molly?"

"Jeg heller ikke. Jeg ved, at hun ikke anvender mange penge på sin dragt, som hun er meget omhyggelig for."

Molly standsede pludselig af frygt for at have begået et misgreb mod søsteren.

"Men så må hun jo dog have penge et eller sted. Jeg har altid ment, at hvis man ikke har ødsle vaner og ikke bruger alt, hvad man tager ind, så må man jo dog ved årets udgang have sparet en vis sum sammen," sagde mrs. Gibson. "Har jeg ikke ofte sagt det, mr. Gibson?"

"Antagelig."

"Nå, brug så det samme ræsonnement på Cynthia, og spørg så, hvad der er blevet af pengene."

"Ja, jeg ved det ikke," sagde Molly, som følte at spørgsmålet var rettet til hende. "Hun har måske givet dem bort til en eller anden trængende."

Mr. Gibson lagde sin avis fra sig og sagde:

"Det er klart, at hun hverken har de nødvendige penge eller klæder til at tage til London, og at hun ikke ønsker flere forespørgsler i den retning. Hun holder meget af hemmelighedsfuldhed, noget, jeg afskyr. Men alligevel synes jeg dog, at det kunne være ønskeligt for hendes egen skyld, om

hun ikke opgav dette bekendtskab med sin faders slægtninge; jeg skal gerne give hende ti pund til, hvad hun behøver; er det ikke nok, må hun se at undvære en eller anden overflødig artikel, eller også må du hjælpe hende."

"Jeg er vis på, at der ikke gives mage til god og ædelmodig mand, som du er, kære Gibson," sagde hans kone. "At tænke sig, at du er hendes stedfader! Så god mod min stakkels faderløse pige! Men, kære Molly, jeg håber også, at du indrømmer, at du også har fået en god stedmoder. Hvor vi skal have det godt, når Cynthia tager til London. Jeg tror virkelig, at jeg holder mere af dig end af hende, skønt hun er mit eget barn, for det er, som din kære fader så rigtigt bemærkede, hun er så hemmelighedsfuld, og er der noget, jeg hader, så er det endog kun den ringeste fordølgelse af sandheden. Ti pund! Det er jo nok til at skaffe to kjoler og en ny hat, og jeg ved ikke alt! Kære Gibson, hvor du er god!"

Noget, der lignede et "Puh!" hørtes bagved avisen.

"Må jeg gå op og sige hende det?" spurgte Molly.

"Ja, gør det kære. Sig hende, at det ville være så utaknemmeligt at afslå indbydelsen, og sig, at din fader ønsker, at hun skal rejse, og sig hende også, at det ville være højst urigtigt ikke at benytte sig af en indbydelse, som måske senere kunne udstrække sig til den øvrige del af familien. Så meget er vist, at hvis de indbyder mig – hvilket de ganske sikkert burde gøre – jeg vil ikke sige, at de burde have gjort det, før de indbød Cynthia, for jeg tænker aldrig først på mig selv, og der er vist ingen, der så hurtigt som jeg kan tilgive en udvist forbigåelse; – men jeg siger, hvis de indbyder mig, skal jeg ikke hvile, før jeg

ved små, belejligt anbragte vink har fået dem til også at indbyde dig, Molly. En måned eller to i London ville gøre dig så godt."

Molly havde allerede forladt værelset, før denne udgydelse var til ende, og mr. Gibson var fordybet i sin avis; mrs. Gibson holdt derfor slutningen af sin lille tale alene til sin egen opbyggelse og tilfredshed. Når alt kom til alt, var det dog bedre, at et medlem af familien, om det end ikke var det rette, modtog indbydelsen, end aldeles afslå denne og aldrig få lejlighed til at forklare årsagen til det. Da nu mr. Gibson havde været så venlig mod Cynthia, ville hun også være rigtig god mod Molly, sørge godt for hendes velvære og indbyde unge herrer til huset, hun ville kort sagt gøre alt det, som Molly og hendes fader ikke brød sig om, og endnu mere end før lægge hindringer i vejen for den fortrolighed mellem dem, som var det eneste, de ønskede at kunne bevare uindskrænket og fri for enhver frygt for hendes utidige misundelse.

39. Skjulte tanker kommer for dagen

Molly fandt Cynthia i dagligstuen; hun sad ved vinduet og så ud i haven. Hun vendte sig hurtigt, da Molly nærmede sig.

"O, Molly," sagde hun og rakte hende sin hånd, "jeg er altid så glad, når jeg ser dig."

Det var sådanne ømme og kærlige udbrud, der altid kaldte Molly tilbage, når det nogensinde faldt hende ind at svigte i sit venskab for søsteren. Mens hun endnu var nede, havde hun ønsket, at Cynthia ville være noget mindre tilbageholden og ikke have så mange hemmeligheder; nu forekom det hende næsten at være et forræderi at forlange, at hun skulle være anderledes, end hun var.

"Jeg tror, det vil glæde dig at høre, hvad jeg har at fortælle," sagde Molly. "Du har vistnok i grunden rigtig megen lyst til at komme til London, ikke sandt?"

"Jo, men det fører ikke til noget at tænke på det," sagde Cynthia, "tal ikke mere om det, Molly, den sag er jo afgjort; jeg kan ikke sige dig grunden, men jeg kan ikke rejse."

"Men det er jo kun for pengenes skyld. Og den hindring har fader ryddet af vejen. Han ønsker, at du skal tage afsted, for han siger, at du ikke bør bryde med din familie, og derfor vil han give dig ti pund til omkostningerne."

"Hvor han er god!" sagde Cynthia. "Men jeg bør vist ikke modtage dem. Jeg ville ønske, jeg havde kendt jer adskillige år,

før det blev tilfældet, så ville jeg ikke have været, som jeg nu er."

"Tal nu ikke om det! Vi holder jo dog mest af dig, som du er; vi bryder os slet ikke om, at du skal være anderledes. Men fader vil virkelig blive vred, hvis du ikke modtager hans tilbud. Hvorfor betænker du dig også? Tror du, at Roger ikke ville synes om det?"

"Roger! Nej, jeg tænkte ikke på ham! Hvorfor skulle han bryde sig om det? Jeg skal være tilbage igen, førend han kan høre et ord om det."

"Du vil altså tage afsted?" sagde Molly.

Cynthia betænkte sig nogle øjeblikke.

"Ja, jeg vil," sagde hun til sidst, "det er vist ikke fornuftigt, men det vil blive så morsomt. Hvor er mr. Gibson? Jeg vil ned og takke ham. O, hvor han er god! Molly, du er en lykkelig pige."

"Jeg?" sagde Molly, aldeles forbavset over at høre dette; hvor kunne hun være lykkelig, hun, som så meget gik imod, og det ting, som hun ikke så nogen mulighed for at forandre.

"Der er han!" udbrød Cynthia. "Jeg hører hans trin i forstuen."

Hun sprang hurtigt ned ad trappen, lagde sin hånd på lægens arm og takkede ham så hjerteligt og på en så indtagende og henrivende måde, at noget af hans fordums forkærlighed for hende vendte tilbage, og han for en tid glemte de årsager, han havde til at være utilfreds med hende.

"Nå, nå!" sagde han, "lad nu det være godt, kære pige. Det er ikke mere end rimeligt, at du vedbliver at stå på en god fod med dine slægtninge; den sag er jo nu afgjort."

"Efter min mening er din fader den elskværdigste mand, jeg kender," sagde Cynthia, da hun kom tilbage til Molly; "det er også derfor, jeg altid er så bange for at miste hans gode mening

og bliver så bedrøvet, når han er misfornøjet med mig. Men nu vil vi kun tænke på min rejse til London. O, hvor det vil blive morsomt; det kan dog også være ganske rart at komme lidt bort fra Hollingford."

"Kan det det?" sagde Molly lidt betænksom.

"O, ja! Du ved jo nok, at jeg ikke mener, det vil blive rart at forlade dig, tværtimod. Men man må sige, hvad man vil, en provinsby er dog en provinsby, og London er dog London. Ja, le du kun, du må give mig ret."

På engang gav hun sig til at synge en lille fransk vise, tog Molly om livet og begyndte at valse omkring med hende i værelset til øjensynlig fare for de forskellige småborde, der var overlæssede med *objets d'art* (mrs. Gibsons betegnelse for nipsgenstande), og som stod rundt omkring i dagligstuen. Hun undgik dem imidlertid med en overordentlig behændighed. Pludselig standsede de begge forbavsede: mrs. Gibsons stod nemlig i døren til stuen og stirrede i største forundring på de dansende.

"Nå, det må jeg rigtignok sige! Jeg vil da ikke håbe, at nogen af jer har mistet forstanden. Hvad skal dette så sige, om jeg må være så fri?"

"Det er blot, fordi jeg er så glad over, at jeg skal til London, moder," sagde Cynthia.

"Jeg ved virkelig ikke, om det er passende for en forlovet, ung dame, at være så ude af sig selv af glæde ved udsigten til hovedstadens adspredelser. I min ungdom var det éns største fornøjelse at skænke sin forlovede enhver tanke, når han var fraværende."

"Det må ikke have været fornøjeligt således bestandig at skulle huske på, at éns forlovede var borte. Når jeg skal sige sandheden, tænkte jeg aldeles ikke på Roger for et øjeblik siden. Jeg vil håbe, at der ikke var noget forfærdeligt i det. Osborne så for øvrigt ud til at længes efter Roger for mig også. Hvor han så dårlig ud i går!"

"Ja, du har ret," sagde Molly; "jeg vidste ikke, om andre end jeg havde lagt mærke til det. Men jeg blev ganske forskrækket over det."

"Ah!" sagde mrs. Gibson, "jeg er bange for, at den unge mand ikke har lang tid tilbage – jeg er meget bange for det," vedblev hun og rystede profetisk på hovedet.

"O, hvorledes skulle det gå, hvis han døde!" udbrød Molly ved tanken om den forunderlige, hemmelighedsfulde hustru, som aldrig havde ladet sig se, og som aldrig blev omtalt – "og Roger, som også er borte."

"Ja, det ville naturligvis være meget bedrøveligt, og vi ville alle tage os det meget nær, det tvivler jeg ikke på; jeg har nu altid holdt meget af Osborne, og førend Roger blev så at sige mit eget kød og blod, syntes jeg langt bedre om den ældste broder, men vi må ikke glemme de levende for de døde, kære Molly. Jeg er vis på, at vor gode Roger ville gøre alt, hvad der stod i hans magt for at erstatte broderen, og så behøvede hans ægteskab ikke at udsættes så længe."

"Tal ikke om det i samme øjeblik, som du taler om Osbornes død, moder," sagde Cynthia hurtigt.

"Men, kære barn, det falder jo ganske af sig selv. For stakkels Rogers skyld må man jo dog virkelig ønske, at hans forlovelse ikke bliver alt for langvarig; og jeg svarede jo desuden blot på

Mollys spørgsmål. Man kan ikke byde over sine tanker. Folk må jo dø, ved du, både gamle og unge."

"Hvis jeg nogensinde kunne tro, at Roger tænkte på samme måde, ville jeg aldrig veksle et ord med ham mere," sagde Cynthia.

"Hvor kan du tro det," sagde Molly varmt. "Du ved jo, det kunne aldrig falde ham ind, og du skulle ikke tro noget sådant om ham, Cynthia, end ikke et øjeblik!"

"Jeg kan aldeles ikke se noget ondt i det," sagde mrs. Gibson klagende. "Vi ser jo alle, at den unge mand ser sygelig ud – det gør mig naturligvis meget ondt; men sygdom fører dog ofte døden med sig. Det må I dog vel give mig ret, og jeg ser ikke noget ondt i at sige det. Så spørger Molly, hvordan det vil gå, hvis han skulle dø; og jeg forsøger at svare på hendes spørgsmål. Jeg holder så lidt som nogen af at tale om eller tænke på døden, men jeg ville anse det for en mangel på sjælsstyrke, hvis jeg ikke med rolighed kunne se hen til dens følger. Jeg tror desuden, at det ligefrem er pålagt os at tænke på døden et sted i Bibelen eller bønnebogen."

"Tør du også med rolighed tænke på følgerne af *min* død, moder?" spurgte Cynthia.

"Du er virkelig det mest ufølsomme væsen, jeg nogensinde har kendt," sagde mrs. Gibson, der nu virkelig var blevet vred, "jeg ville ønske, jeg kunne tildele dig noget af min følelse, jeg har desværre alt for meget til, at jeg kan være lykkelig. Men lad os nu ikke tale mere om Osbornes udseende; når alt kommer til alt, har det hele måske kun været lidt træthed eller ængstelse for broderens skyld. Det var meget tåbeligt af mig at tillægge det nogen alvorligere grund, og den kære Gibson ville vist blive

vred, hvis han vidste, at jeg havde gjort det. De læger kan nu engang ikke lide, at andre tillader sig at have en mening om deres patienters helbredstilstand; de anser det for et indgreb i deres rettigheder. Men lad os nu tænke på din garderobe, Cynthia; jeg kan virkelig ikke begribe, hvad du kan have brugt dine penge til."

"Moder, det kan måske lyde noget underligt, men jeg må én gang for alle sige både dig og Molly og alle, at, da jeg ikke forlanger mere, end der tilkommer mig, og ikke bruger mere, har jeg ikke lyst til at svare på noget som helst spørgsmål om, hvad jeg bruger mine penge til."

Hun sagde dette på en måde, der ingenlunde savnede den skyldige agtelse for moderen, men hun sagde det med en rolig bestemthed, som for øjeblikket aldeles kuede moderens nysgerrighed. Men så snart mrs. Gibson blev alene med Molly, udtømte hun sig atter i gisninger om, hvad Cynthia mon brugte sine penge til, og udtænkte og forkastede så mange muligheder, at hun til sidst blev træt af det og lod spørgsmålet hvile. Så vel hun som datteren havde megen sans for modepynt, og efter at der var blevet taget en del vigtige bestemmelser angående de indkøb og forandringer, som var mest påtrængende, gik alle tre i gang med at få Cynthias gamle klæder til at se ud som nye.

Cynthias forhold til squiren var uforandret det samme som forrige høst, efter at hun havde aflagt sit besøg på Hamley. Han havde dengang modtaget dem alle med høflig gæstfrihed, og han havde i grunden syntes langt bedre om Cynthia, end han ville tilstå sig selv, da han senere tænkte over det.

"Hun er en køn pige, det er sikkert," tænkte han, "og hun har da også et rigtig behageligt væsen og hører gerne på, hvad ældre folk siger, og det er et godt tegn. Hendes fru moder kan jeg derimod ikke forlige mig med, men hun er jo nu engang i hvert fald pigens moder, og pigen er hendes datter. Et par gange svarede denne rigtignok moderen på en måde, som jeg ikke skulle have syntes om, at lille Fanny havde benyttet, hvis det havde behaget Gud at lade hende leve. Nej, det er ikke den rigtige måde, og den sætter jeg nu engang pris på, skønt det måske nu kan være noget gammeldags. Og så lagde hun straks efter igen beslag på mig, og lille Molly måtte løbe efter os i havegangene, der er for smalle til tre, akkurat som en lille hundehvalp; og så vendte den anden sig ikke en eneste gang om for at tale til Molly. Jeg tror dog nok alligevel, at de holder af hinanden, og det taler jo til fordel for Rogers forlovede; det er i grunden heller ikke rigtigt af mig at gå her og søge efter fejl hos en pige, som var så venlig mod mig, og som lyttede så opmærksomt til hvert eneste ord, jeg sagde. Nå! Meget kan forandres på to år! Og så har drengen ikke sagt mig et eneste ord om det! Men jeg skal være lige så snu som han, jeg skal lade som slet ingenting, indtil han kommer hjem og selv fortæller mig det."

Skønt det altid glædede squiren at modtage de små billetter, som Cynthia regelmæssigt sendte ham hver gang, hun fik brev fra Roger, og skønt denne opmærksomhed næsten smeltede et hjerte, som han søgte at hærde, indskrænkede han sig dog til altid at sende hende de kortest mulige svar. Hans ord var vel mente, men der var ikke fri for at gå en vis formel tone igennem dem.

Cynthia selv tænkte ikke meget over det; hun var tilfreds med at vise den venlige opmærksomhed, som fremkaldte disse svar. Men hendes moder kritiserede dem og grundede over dem. Endelig troede hun at have fundet det rette, da hun kom til den slutning, at hans stil var meget gammeldags som han selv, hans hus og hvad der stod i forbindelse dermed, hvilket alt sammen trængte til en afslibning og belæring, som de sikkert ville modtage, når – hun holdt aldrig af, end ikke for sig selv, at fuldende denne sætning, skønt hun idelig gentog, at det "var der jo dog ikke noget ondt i".

Da den gamle squire nu var ivrigt sysselsat med de ham så kære arbejder, genvandt han snart sit gode helbred og noget af sin tidligere munterhed. Hvis Osborne nu ville have mødt ham på halvvejen, er det rimeligt, at det gamle forhold mellem fader og søn atter ville være indtrådt; men enten var Osborne nu virkelig syg, eller også havde han antaget så meget af en sygeligs væsen og irritabilitet, at han ikke længere kunne frigøre sig for det og ikke gjorde noget forsøg på at bringe et forlig til veje. Et par gange overvandt hans fader sig i den grad, at han anmodede Osborne om at ledsage sig ud på marken, men så gik Osborne i almindelighed hen til vinduet og opdagede da altid en eller anden lille mørk sky, som tydede på uvejr, og som var ham et velkomment påskud til at blive inde hos sine bøger. Var der derimod udsigt til at komme til at rejse bort, hvilket han gjorde temmelig ofte i den sidste tid, så blev han grebet af en feberagtig energi, så havde de tunge skyer, den skarpe østenvind og den fugtige luft intet at betyde. Da squiren ikke kendte den virkelige grund, som han havde til at komme

bort, antog han, at det kom af, at Osborne kedede sig i hjemmet og ved sin faders selskab.

"Det var et misgreb," tænkte squiren, "jeg ser det nu. Jeg har aldrig selv haft let ved at skaffe mig venner; jeg har altid tænkt, at de mennesker fra Oxford og Cambridge skulle se mig over hovedet som en stakkels landsbytosse, og derfor har jeg holdt mig fra dem, men da jeg lod drengene komme til Rugby og Cambridge, skulle jeg også have ladet dem tage deres venner hjem med engang, selv om de havde set ned på mig. Det var da det værste, de kunne have gjort. De få gamle venner, jeg har haft, er alle faldet fra, og her må nu være kedsommeligt nok for et ungt menneske; det indser jeg godt. Men han behøvede dog ikke at vise mig det så tydeligt, som han gør. Jeg er vistnok blevet hærdet i de sidste år, men det skærer mig dog undertiden i hjertet – det gør det. Og han, som engang holdt så meget af sin fader! Når jeg nu blot kan blive færdig med arbejderne, skal jeg sikre ham en lille indkomst – lade ham rejse til London, eller hvor han ellers lyster. Måske kan han dog komme bedre efter det end sidst; i ethvert tilfælde vil han dog måske tænke lidt venligere på sin gamle fader derhjemme, det ville jeg dog så gerne have, ja det ville jeg!"

Det er muligt, at Osborne alligevel kunne være faldet på at fortælle sin fader om sit giftermål, hvis ikke squiren i en uheldig stund havde omtalt Rogers og Cynthias forlovelse for ham.

Det var en regnfuld søndag eftermiddag, da fader og søn sad sammen i den store, tomme dagligstue. Osborne havde ikke været i kirke om formiddagen, det havde derimod squiren, og han var nu i færd med at gøre sit bedste for at komme igennem

en af Blairs prædikener. De havde spist tidligt til middag, hvilket de altid plejede om søndagen, men enten var det dette eller prædikenen eller det regnfulde vejrlig, der bevirkede, at eftermiddagen forekom squiren uendelig lang. Han havde opstillet visse regler for, hvorledes søndagen mest passende skulle tilbringes. Koldt kød, læsning i Bibelen og prædikensamlinger, ingen tobaksrygning før efter aftenbønnen, at tænke så lidt som muligt på driften og arbejderne, at gå to gange i kirke og sidde den øvrige del af dagen respektabelt inden døre i stadsdragten – det var det vigtigste.

I dag havde det nu regnet så uophørligt, at han havde opgivet at besøge kirken om eftermiddagen, men selv ved den usædvanlige nydelse af en lille middagslur var tiden dog forekommet ham uendelig lang, førend hans på gården værende tjenestefolk vendte hjem fra kirken ad markstien. Han havde i den sidste halve time stået ved vinduet med hænderne i lommerne, og ofte havde hans læber af gammel vane trukket sig sammen til en sagte fløjten, men lige så ofte havde han grebet sig i det som i noget syndigt, og de ni gange af ti endte det med en let gaben. Han så stjålent hen på Osborne, som sad ved kaminen fordybet i sin bog. En utålmodig gebærde tilkendegav, hvor gerne den stakkels squire havde set Osborne lægge bogen bort og tale lidt med ham, så ville tiden dog altid gå så meget bedre. Men Osborne, der vendte ryggen til vinduet, hvor faderen stod, lagde ikke mærke til det og vedblev at læse. Pludselig kom squiren til at tænke på forholdet mellem Roger og Cynthia, og uden at give sig tid til at overveje, hvorvidt han burde omtale det eller ikke, begyndte han:

"Osborne, har du hørt noget om denne – om Rogers forlibelse?"

Det lykkedes. Osborne lagde øjeblikkelig sin bog bort og vendte sig om mod faderen.

"Roger forlovet! Nej, det har jeg rigtignok ikke hørt noget om – jeg kan næppe tro – det vil sige, jeg formoder, det må være –"

Han standsede her, for det faldt ham ind, at han ikke havde ret til at ytre sin formodning om, at det måtte være Cynthia Kirkpatrick.

"Ja, det er såmænd sandt. Kan du gætte, med hvem? Ikke nogen, jeg specielt synes om – ikke en forbindelse efter mit hoved – men det kan ikke nægtes, at det er en køn pige, og fejlen ligger dog vel i grunden fra først af hos mig selv."

"Er det –?"

"Ja, det kan ikke nytte længere at skjule det. Det er miss Kirkpatrick, Gibsons steddatter. Men husk vel på, at det må endnu ikke anses for nogen egentlig forlovelse."

"Det glæder mig at høre – jeg håber, at hun også holder af Roger –"

"Det var også et spørgsmål – det er virkelig en alt for god forbindelse for hende, til at hun ikke skulle synes om den; hvis Roger nærer de samme tanker, når han kommer tilbage, er jeg vis på, at hun kun vil være alt for glad ved at blive forenet med ham."

"Det undrer mig, at Roger slet ikke har talt noget om det til mig," sagde Osborne lidt stødt, nu da han begyndte at tænke på de mulige konsekvenser for ham selv.

"Han har såmænd heller ikke sagt et eneste ord om det til mig," sagde squiren. "Det var Gibson, som kom herover og

fortalte mig, hvorledes det hang sammen, som det sig hør og bør en mand af ære. Jeg havde netop et par dage forud sagt ham, at jeg nødig så, at nogen af I to drenge trådte i nogen forbindelse med hans pigebørn. Jeg skal ikke nægte, at det var dig, jeg var mest bange for – det er slemt nok med Roger, men til sidst bliver det måske dog ikke til noget, men havde det været dig, så havde jeg hellere brudt med Gibson og hele hans slægt, end jeg havde givet mit samtykke, og det har jeg også sagt Gibson."

"Jeg beder Dem undskylde, at jeg afbryder Dem, men jeg vil en gang for alle sige Dem, at jeg fordrer ret til selv at vælge mig en kone uden nogen andens indblanding," sagde Osborne hidsigt.

"Så må du også selv underholde din kone, uden at nogen anden blander sig i det, det er alt, hvad jeg kan sige; for ikke en hvid får du af mig, min dreng, hvis du ikke gifter dig en lille smule efter mit ønske. Det er det eneste, jeg forlanger af dig. Jeg bryder mig ikke om skønhed, talenter og klaverspil og sådan noget; når Roger gifter sig med denne pige, får vi nok af det i familien. Jeg har slet ikke noget imod, at din kone er en smule ældre end dig, men af god familie skal hun være, og jo flere penge hun medbringer, desto bedre vil det være for den gamle ejendom."

"Jeg gentager det, fader, jeg vil selv vælge mig en kone, og jeg tillader ikke, at nogen foreskriver mig regler i den sag."

"Godt, godt!" sagde squiren, der nu på sin side også begyndte at blive hidsig. "Skal jeg ikke være fader i den sag, skal du såmænd heller ikke være søn. Gør mig imod i det, jeg har sat mine tanker til, og du skal få at se, hvem du har at gøre med.

Men lad os ikke blive hidsige, det er jo søndag, og det ville være syndigt; desuden har jeg heller ikke fortalt dig alt endnu."

Osborne havde igen taget fat på sin bog og søgte at dølge sin harme ved tilsyneladende at fordybe sig i bogen. Han lagde den heller ikke fra sig ved faderens ord.

"Som jeg sagde, mente Gibson, da vi først talte om den sag, at der ikke var tale om noget inderligere forhold mellem nogen af jer fire, og hvis han mærkede noget til det, skulle han lade mig det vide, og så kom han også ganske rigtigt og fortalte mig dette."

"Hvilket? Jeg ved ikke, hvor vidt det i grunden er kommet."

Der var noget i den tone, Osborne talte i, som squiren ikke syntes rigtigt om; han svarede temmelig heftigt:

"Naturligvis dette – det jeg netop fortalte dig – at Roger havde gået hen og friet til denne pige den dag, han rejste, efter at han havde taget afsked med os og ventede på diligencen i Hollingford. Man skulle undertiden tro, at du var en smule enfoldig, Osborne."

"Jeg kan blot sige, at alle disse enkeltheder er ganske nye for mig; De har aldrig omtalt dem før, det forsikrer jeg."

"Nå, det er jo også lige meget, om jeg har gjort det eller ikke. Så meget er vist, at jeg har sagt, at Roger havde friet til miss Kirkpatrick og forlovet med hende – det øvrige synes jeg, at du burde have forstået uden nogen forklaring."

"Måske," sagde Osborne høfligt. "Må jeg spørge, om miss Kirkpatrick, som forekommer mig at være en meget indtagende ung pige, besvarer Rogers tilbøjelighed?"

"Det skulle jeg mene," sagde squiren. "En Hamley til Hamley tilbyder sig ikke hver dag. Men hør nu Osborne, nu er du den

eneste ugifte i familien, og det er mit ønske atter at hæve den gamle slægt. Gør mig nu ikke imod i den sag; det ville knuse mit hjerte, hvis du gjorde det."

"Fader, tal ikke således," sagde Osborne. "Jeg vil gøre alt, hvad du forlanger, undtagen –"

"Undtagen det eneste, jeg havde sat min lid til, at du ville gøre."

"Nå, lad os nu ikke mere tale om det. Der er jo for øjeblikket ikke tale om mit giftermål. Jeg er ikke rask, og jeg har ikke lyst til at deltage i selskabslivet, selv om jeg havde nogen lejlighed til det."

"Det skal ikke vare længe, inden du skal få mere lejlighed til det, end du kan forlange. Med Guds hjælp vil indkomsterne om et år eller to blive bedre. Og hvad dit helbred angår, så er det ikke så forunderligt, om det ikke er godt, når du således hænger over kaminen hele dagen og er så bange for et godt krus kraftigt øl, som kunne det være gift."

"Det er det også for mig," sagde Osborne og begyndte at blade i sin bog, som om han ønskede at gøre en ende på samtalen. Squiren så denne bevægelse og forstod den.

"Nå," sagde han, "nu vil jeg gå ud og tale med Will om Sorte Bess. Det kan vel ikke være nogen synd at pusle lidt om et stakkels gammelt, sygt dyr, selv om det er søndag."

Osborne tog ikke sin bog op igen, efter at hans fader havde forladt værelset. Han lænede sig tilbage i stolen og skyggede med hånden for øjnene. Hans helbredstilstand var for øjeblikket således, at han gjorde sig bekymringer om alt undtagen det, der var mest i fare – hans eget liv. Han havde så længe skjult sin hemmelighed for faderen, at det nu faldt ham

langt vanskeligere af tænke på at meddele den, end det måske straks ville have været. Hvorledes kunne han uden Rogers hjælp forklare en sådan sag for en mand, der var så heftig som squiren? Hvorledes? Skulle han beskrive sin kærlighed, sit hemmelige ægteskab, sin lykke over det, og ak! de derpå følgende lidelser? For Osborne havde lidt og led endnu meget ved den usikre stilling, han havde bragt sig i. Han så ingen anden udvej til at komme bort fra den end ved et eneste kraftigt slag, men det havde han ikke mod til.

Med et tungt hjerte tog han atter sin bog i hånden. Alt syntes at gå ham imod, og han var ikke stærk nok til at kæmpe mod hindringer.

Det eneste skridt, som hans faders meddelelse bragte ham til at gøre, var, at han red over til Hollingford for at besøge lægens familie, som han i længere tid ikke havde været hos på grund af det slette, stormfulde vejr.

Han fandt damerne ivrigt beskæftigede med forberedelserne til Cynthias rejse til London, og Cynthia selv var aldeles ikke oplagt til at forstå hans fine hentydninger til den glæde, som han følte over broderens lykke. Hun tænkte ikke på, at det var noget nyt for ham; med hovedet bøjet lidt til siden betragtede hun netop, hvorledes den nye hats besætning ville tage sig ud, da han bøjede sig over hende og sagde hviskende:

"Cynthia – jeg må jo nok kalde Dem Cynthia nu, ikke sandt? Jeg er så glad over denne nyhed; jeg har først for ganske nylig fået det at vide, men det glæder mig virkelig meget."

"Hvilken nyhed mener De?"

Hun havde jo nok en anelse om, hvad det var, men det harmede hende at se, at hendes hemmelighed således gik fra

den ene til den anden, til den i virkeligheden slet ikke blev nogen hemmelighed længere. Men Cynthia forstod at skjule sin harme, når det syntes hende bedst.

"Hvorfor skulle De netop nu begynde at kalde mig Cynthia?" vedblev hun smilende. "Det farlige ord er da sluppet over Deres læber før i dag, ved De."

Denne lette måde at optage hans venlige lykønskning på behagede ikke rigtig Osborne, som for øjeblikket var temmelig sentimentalt stemt, og han gav intet svar.

Da Cynthia lidt efter var blevet færdig med sit arbejde, vendte hun sig til ham og sagde sagte og hurtigt for at benytte sig af en samtale, der netop fandt sted mellem hende moder og Molly:

"Jeg tror nok, jeg kan gætte, hvorfor De fremkom med de smukke ord før. Men ved De vel, at De ikke burde have vidst det? Og desuden er det heller ikke endnu kommet til det højtidelige standpunkt ... til ... nå ja ... til en forlovelse, som De synes at antage. Han ville det ikke. Nu skal jeg ikke tale mere om det, og det må De heller ikke. Jeg beder Dem, husk på, at De egentlig ikke burde have vidst det; det er min egen hemmelighed, og det er mig magtpåliggende, at det ikke kommer ud blandt folk; jeg kan ikke lide, at man skal tale om mig."

Nu vendte hun sig til moderen og Molly og deltog i deres samtale, som hun snart vidste at lede hen på emner, der havde lige interesse for dem alle.

Osborne var blevet temmelig skuffet ved det uheldige udfald af hans lykønskning; han havde forestillet sig, at en ung forelsket pige ville være glad ved at kunne få lejlighed til at tale

om sin forlovede med en, der også nærede deltagelse for ham; men han kendte kun lidt til Cynthias karakter. Jo mere følelsesfuld hun troede, at man ventede at se hende, i desto ringere grad viste hun sig således; hendes følelser var i reglen underordnet hendes vilje.

Skuffet i sine forventninger og træt af turen fra Hamley lænede Osborne sig bleg og nedslået tilbage i stolen uden at deltage i samtalen.

"Stakkels unge mand," sagde mrs. Gibson på sin milde, beroligende måde, idet hun nærmede sig ham, "hvor De ser træt ud! De skulle tage lidt af denne *Eau-de-Cologne* og bade Deres tindinger med, dette forårsvejr gør virkelig også mig ganske mat. *Primavera* tror jeg, at italienerne kalder det. Det er ikke nogen rar tid for fine konstitutioner, da vejret er så foranderligt; på mig kan man også altid mærke det. Den kære lady Cumnor plejede altid at sige, at jeg var ligesom et termometer. Har De hørt, hvor syg hun har været?"

"Nej," sagde Osborne, som heller ikke brød sig synderlig om at vide det.

"Jo, hun har været meget slet, men nu er hun dog nok noget bedre. De kan ikke tænke Dem, hvor jeg har været urolig for hendes skyld; jeg har naturligvis været fængslet her ved mine huslige pligter, og når man er så langt fra alle meddelelser og uvidende om, hvad den næste post kan bringe, ja, så er det er meget hårdt."

"Hvor har hun da været?" spurgte Osborne lidt mere deltagende.

"I Spa. Så langt borte! Tre dages rejse! Kan De forstå, hvor pinefuldt det har været? Jeg, som har levet sammen med hende

i så mange år, og som næsten har været et medlem af familien."

"Men i sit sidste brev skrev lady Harriet jo, at de håbede, hun ville blive bedre, end hun i lang tid har været," sagde Molly uskyldigt.

"Ja – lady Harriet – naturligvis – enhver, som kender lady Harriet, ved, at hun er alt for sangvinsk til, at man kan stole aldeles på hendes meddelelser i så henseende. Fremmede bliver så ofte skuffede af lady Harriet; hun mener ikke det halve af, hvad hun siger."

"Det må vi dog håbe, at hun gør i dette tilfælde," sagde Cynthia kort. "Nu er de jo i London, og lady Cumnor har ikke taget nogen skade af rejsen."

"Det *siger* de," sagde mrs. Gibson, rystende på hovedet og med eftertryk på ordet "sige". "Jeg er måske alt for ængstelig af mig; men jeg ville ønske – jeg ville ønske, jeg kunne se hende selv og ikke behøvede at stole på andres meddelelser. Det var den eneste måde, jeg ville kunne berolige mig. Jeg tror næsten, jeg tager med dig, Cynthia, til London for en dag eller to for at få hende at se. Jeg holder heller ikke rigtig af, at du skal rejse alene. Vi kunne jo tænke på det, og hvis vi beslutter os til det, kan du jo skrive til mr. Kirkpatrick om det. Du kan sige ham, hvor ængstelig jeg er; jeg kan jo dele værelse med dig i det par dage, så det vil ikke volde dem synderligt besvær."

40. Molly Gibson ånder atter frit

Det var på den ovennævnte måde, at mrs. Gibson først kom frem med sin hensigt at ledsage Cynthia til London for nogle dage. Hun plejede således altid, når hun havde en ny plan for, først at omtale den i en fremmeds nærværelse, så at de vedkommende først fik lejlighed til at gøre sig fortrolige med den, førend de kunne ytre deres mening om den.

For Molly stod dette forslag som noget så mageløst, at hun slet ikke turde vente, at det ville blive udført. Hun havde aldrig tilladt sig at anstille betragtninger over den tvang, hendes stedmoders nærværelse pålagde hende; men nu kunne hun ikke tilbagetrænge tanken om det; nu, da hendes hjerte hoppede af glæde ved tanken om hele tre dages frihed – mindre end tre dage kunne det ikke blive – tre dage til at være alene sammen med sin fader, til at genkalde sig gamle dage, til at nyde sine måltider i fred, uden bestandig uro for at synde mod det vedtagne ceremoniel eller for, at der skulle være mangler ved opvartningen.

"Vi vil have brød og ost til frokost og spise det på stående fod; og vi vil stikke kniven så langt ind i munden, til vi skærer os. Fader skal have lov til at hælde sin te over i underkoppen, når han har travlt, og jeg vil drikke min af et spølkum. Og o! når jeg blot kunne få, købe, låne eller stjæle en gammel hest; min grønne ridekjole er ikke ny, men den er god nok – det ville være

mageløst. Jeg tror såmænd, at jeg dog endnu engang kan blive lykkelig; i mange måneder er det forekommet mig, som om jeg var blevet alt for gammel til nogensinde at kunne blive glad igen, og da langt mindre lykkelig."

Det var omtrent Mollys tanker i disse dage. Hun rødmede, som om hun havde gjort sig skyldig i en brøde, da Cynthia en dag læste disse tanker i hendes ansigt og sagde:

"Molly, du er nok rigtig glad ved at blive af med os, ikke sandt?"

"Ikke med dig, Cynthia, det forsikrer jeg. Men hvis du vidste, hvor meget jeg holder af fader, og hvor meget mere jeg plejede at være sammen med ham før –"

"Ja, jeg tænker ofte på, hvor vi må synes at have trængt os ind her, hvilket vi da i virkeligheden også har –"

"Det er ikke min mening. Du i det mindste har været mig til stor glæde; du har været mig en søster; jeg havde aldrig før vidst, hvor velsignet et sådant slægtskab kunne være."

"Men moder?" sagde Cynthia, halvt mistænksom, halvt bedrøvet.

"Hun er faders hustru," sagde Molly roligt. "Jeg vil ikke sige, at jeg ikke ofte er bedrøvet over ikke mere at eje den første plads i hans hjerte; men det var –"

En stærk rødme dækkede pludselig hendes ansigt, hendes øjne brændte, og hun var ikke langt fra at briste i gråd; asketræet, hendes elendighed, den langsomt kommende trøst og trøsteren selv stod så levende for hende; endelig så hun atter op på Cynthia og vedblev:

"Det var Roger, som sagde mig, hvorledes jeg skulle optage faders ægteskab, da jeg var så fortvivlet over denne nyhed. O,

Cynthia, det vil ikke sige lidet at være elsket af ham!"

Cynthia rødmede og så glad og lykkelig ud, da hun svarede:

"Ja, det tror jeg også. Men jeg er tillige bange for, Molly, at han venter, at jeg altid skal vedblive at være lige så god, som han nu antager mig for, så at jeg kommer til at gå på tåspidserne hele mit liv."

"Men du *er* jo god," indvendte Molly.

"Nej, det er jeg ikke. Du har taget lige så meget fejl som han; og den dag vil nok komme, da jeg i jeres gode mening vil styrte brat ned ligesom loddet på uret i forstuen forleden dag, da fjederen sprang."

"Jeg tror, han vil holde lige så meget af dig alligevel," sagde Molly.

"Ville du det? Ville du være min ven, hvis – hvis det viste sig, at jeg havde handlet meget urigtigt? Ville du huske på, hvor vanskeligt det til sine tider har været for mig at handle ret," vedblev hun og tog Mollys hænder; "vi vil ikke tale om moder, for din skyld lige så meget som for min eller hendes; men du vil have set, at hun ikke er den, der kan hjælpe en ung pige med gode råd eller gode – O Molly, du ved ikke, hvor man forsømte mig just på den tid, da jeg mest trængte til en ven. Moder ved det ikke; hun ved ikke, hvad jeg kunne være blevet til, hvis jeg blot var faldet i gode, fornuftige hænder. Men jeg ved det, og hvad mere er," vedblev hun skamfuld over den usædvanlige bevægelse, som hun netop havde vist, "jeg søger ikke at bryde mig om det, og det er næsten det værste af alt; men jeg kunne græmme mig til døde, hvis jeg engang ret alvorligt ville tænke på det."

"Jeg ville ønske, at jeg kunne hjælpe dig eller i det mindste forstå dig," sagde Molly efter et øjebliks tavshed.

"Du *kan* hjælpe mig," sagde Cynthia i en pludselig forandret tone. "Jeg kan pynte hatte og sætte kapper op, men jeg kan ikke lægge kjoler og kraver så godt sammen som du med dine flinke små fingre. Vil du ikke nok hjælpe mig at pakke? Du vil da vise mig en virkelig tjeneste, som er bedre end al følelsesfuld trøst for sorger, der måske, når alt kommer til alt, kun eksisterer i indbildningen."

I almindelighed er det ikke de bortrejsende, men de, der bliver tilbage, som føler sig mest nedtrykte, når afskedens time slår; de, der rejser bort, finder som regel i de forandrede omgivelser noget, som mildner skilsmissens smerte i de første timer efter afskeden. Men da Molly gik hjem med sin fader, efter at de havde fulgt mrs. Gibson og Cynthia til diligencen, dansede hun næsten op ad gaden.

"Nå, fader!" sagde hun. "Nu skal jeg have dig ganske for mig selv en hel uge. Du må nu være meget lydig i alting."

"Men så må du ikke være tyrannisk. Du går så hurtigt, at jeg næsten taber vejret, og i hurtigheden lægger vi slet ikke mærke til mrs. Goodenough."

De nåede nu over gaden for at tale med den omtalte dame.

"Vi har netop set min kone og hendes datter tage afsked til London. Mrs. Gibson er taget dertil for en uges tid," sagde mr. Gibson.

"Min kære, hvad siger De? Til London, og kun for en uge! I min tid varede rejsen alene fire dage! Det bliver noget ensomt for Dem, miss Molly, når De ikke har Deres søster hos Dem."

"Ja," sagde Molly, som det pludselig gik op for, at hun også burde have set sagen fra dette synspunkt. "Jeg vil komme til at savne Cynthia meget."

"Og De, mr. Gibson; det bliver jo aldeles, som om De var blevet enkemand igen! De må komme hen til os og drikke te en aften. Vi må se at more Dem så godt, som vi kan. Skal det være tirsdag?"

Til trods for, at Molly ganske kraftigt nappede sin fader i armen, modtog han dog indbydelsen til stor tilfredshed for den gamle dame.

"Fader, hvor kunne du nu dog gå hen der og øde en af vore aftener? Vi havde kun seks i alt, og nu har vi kun fem, og jeg havde tænkt, at vi skulle foretage os så meget sammen."

"Hvad skulle det være?"

"O, jeg ved ikke. Alt, hvad der er uforfinet og ugentilt," tilføjede hun og så skælmsk op på faderen.

Hans øjne tindrede, men den øvrige del af ansigtet var fuldkommen alvorlig.

"Jeg har dog ikke lyst til at lade mig fordærve," sagde han. "Med slid og møje har jeg opnået en meget høj grad af forfinelse. Nu vil jeg ikke lade mig kaste ned igen."

"Jo, du vil, fader. I dag får du kun ost og brød til frokost. Og du skal komme i tøfler ned i dagligstuen hver aften, du bliver hjemme. Og fader, tror du ikke, at jeg kunne ride Nora Creina? Jeg har haft min gamle, grå ridekjole fremme, og jeg tror nok, den kan blive brugbar."

"Hvor skulle vi få en damesadel fra?"

"Ja, min gamle kan jo rigtignok ikke passe på det store irske dyr. Men jeg er ikke vanskelig, fader. Jeg tænker nok, at vi skal

komme ud af det."

"Ja, tak skal du have. Men jeg er dog ikke tilbøjelig til at vende tilbage til barbariets tider. Det er måske en fordærvet smag, men jeg ville dog nok se min datter i et passende udstyr, hvis hun skulle ride ud med mig."

"Tænk, vi kan som i gamle dage ride sammen ned ad alleen. Hybenroserne må være i blomst nu og kaprifolierne og høet – jeg ville også rigtig gerne besøge Merrimans gård igen! Fader, lad mig blot ride en eneste gang med dig! Jeg er vis på, at det vil lade sig gøre på en eller anden måde."

Og det lod sig gøre. "På en eller anden måde" fik Molly alle sine ønsker opfyldt. Der var kun én mørk sky på denne højtidsuges klare himmel: Alle kappedes om at indbyde dem til te. De sildige middage, som mrs. Gibson havde indført i lægens hus, var kommet meget ubelejligt for de små teselskaber i Hollingford. Man kunne jo dog ikke indbyde folk til te klokken seks, når de først satte sig til middagsbordet på denne tid. Og når de klokken ni ikke kunne bevæges til at nyde hverken smørrebrød eller tvebakker, hvorledes skulle man så kunne søge at overtale andre, som virkelig var sultne, til at foretage noget så simpelt for hines rolige, foragtelige blikke? Man havde således efterhånden hørt op med at indbyde den Gibsonske familie til teselskaberne i Hollingford. Mrs. Gibson, der navnlig stilede efter at blive optaget i egnens "fornemme kredse", tog sig denne udelukkelse fra de mindre selskaber let nok. Men Molly savnede de behagelige småselskaber, hun hidtil var blevet indbudt til, så længe hun kunne huske tilbage, og skønt hun, når de trekantede indbydelser blev bragt ind, knurrede lidt over atter at skulle miste en aften i sin faders selskab, glædede det hende

dog på den anden side, at hun igen som i fordums dage skulle besøge sine gamle venner.

Miss Browning og miss Phoebe nærede især megen deltagelse for hende i hendes ensomme stilling. Havde de fået deres vilje, skulle hun have spist til middag hos dem hver eneste dag; og hun måtte meget hyppigt aflægge dem visitter, for at de ikke skulle blive stødt over, at hun afslog deres indbydelser til middag. Mrs. Gibson skrev to gange til sin mand under sin fraværelse. Det var en nyhed, som i høj grad tilfredsstillede Browningerne, der i den senere tid havde holdt sig noget mere borte fra et hus, hvor de formodede, at de ikke var ret velkomne. I de lange vinteraftener havde de ofte talt sammen om mr. Gibsons husholdning, og da de kun havde deres egne formodninger at gå efter, var dette et emne, som var uudtømmeligt, da de hver dag kunne variere det. Først og fremmest tænkte de meget over, hvorledes egentlig mr. og mrs. Gibson kom ud af det med hinanden; dernæst havde det nok været værd at vide, om mrs. Gibson var ødsel eller ikke. Nu kom der to breve under en uges fraværelse, og dette anså de for et særdeles passende bevis på ægteskabelig hengivenhed. Det var akkurat passende, da hvert brev kostede elleve og en halv pence. Et tredje brev ville have været ødselt. Den ene søster nikkede tilfreds til den anden, da Molly fortalte, at det andet brev var kommet netop dagen før mrs. Gibson skulle komme hjem. De var blevet enige om, at to breve netop ville være et bevis på det rette forhold; ét ville kun have tydet på en simpel pligtopfyldelse. Nu havde de to gamle jomfruer jo rigtignok også drøftet, hvem vel det andet brev, hvis det kom, ville blive

adresseret til. Det havde været meget net, om Molly havde fået sin part.

"Nå, så der er kommet et brev igen, siger du, kære Molly," sagde miss Browning, "mrs. Gibson har vel i skrevet til dig denne gang?"

"Nej, det er til fader, men det er et stort ark, og Cynthia har fyldt næsten halvdelen til mig."

"Meget net arrangeret; nej, ser man det! Og hvad skriver Cynthia? Morer hun sig godt?"

"Ja, det tror jeg nok. Der har været middagsselskab hos hendes onkel, og en aften, da moder besøgte lady Cumnor, var Cynthia i teatret med sine kusiner."

"Nå, det må jeg rigtignok sige! Og alt det på en uge? Det kalder jeg adspredelse. Torsdag rejste de, fredag måtte de formodentlig hvile sig, og søndag er søndag hele verden over; de må vist have skrevet i tirsdags. Jeg vil blot ønske, et Cynthia ikke må finde det alt for kedeligt her i Hollingford, når hun kommer tilbage."

"Det tror jeg ikke, at der nogen fare for," sagde miss Phoebe med en lille grimasse, som klædte hendes venlige og skikkelige ansigt meget ilde. "Kommer mr. Preston ofte hos jer, Molly?"

"Mr. Preston!" udbrød Molly yderst forundret. "Nej, det gør han ikke. Han har jo, som De ved, været hele vinteren i Ashcombe. Han er først nylig kommet tilbage hertil. Hvorfor mente De det?"

"O, en lille fugl har sunget det for os," sagde miss Browning.

Molly havde allerede fra sin barndom kendt denne lille fugl og havde altid afskyet den. Hvorfor kunne folk ikke sige deres mening lige ud og fortælle, at de ikke havde i sinde at nævne

deres hjemmelsmand? Det var nu imidlertid en taleform, som var meget yndet af Browningerne, og miss Phoebe anså den for højdepunktet af intelligent udtryksmåde.

"Den lille fugl fløj en dag omkring i Heath Lane og så mr. Preston og en ung dame – vi vil ikke nævne nogen – spadsere sammen meget venskabeligt; ja, det vil sige, han var rigtignok til hest, men på det sted er gangstien tilfældigvis højere end kørevejen, og –"

"Måske Molly er indviet i hemmeligheden? I så fald burde vi ikke spørge hende om det," sagde miss Phoebe, der lagde mærke til, hvor yderst utilfreds og bedrøvet Molly få ud.

"Det kan ikke være nogen stor hemmelighed," sagde miss Browning med en bebrejdende mine, fordi miss Phoebe havde vovet at afbryde hende; "for miss Hornblower siger, at mr. Preston ikke lægger skjul på, at han er forlovet."

"I ethvert tilfælde er det da ikke med Cynthia, det kan jeg sige med bestemthed," udbrød Molly heftigt. "Og jeg vil bede Dem om ikke at hjælpe til at udbrede sådanne rygter; De ved ikke, hvad ondt De kunne bevirke. Jeg hader sådan sladder!"

Det var nu vistnok ikke meget høfligt af Molly at tale således, men hun tænkte i øjeblikket kun på Roger og den sorg, sådanne rygter ville forårsage ham, hvis de nogensinde skulle komme ham for øre (midt inde i Afrika), og en mørk rødme farvede hendes kinder af harme.

"Ja så! Nej vil man høre, miss Molly! De erindrer måske ikke, at jeg er gammel nok til at være Deres moder, og at det ikke er meget sømmeligt at tale således til os – til mig! Sladder! Jo, det var net! I sandhed, Molly!"

"Jeg beder Dem tilgive mig," sagde Molly, dog kun til dels angerfuld.

"Det var vist ikke din mening at tale således til søster," sagde miss Phoebe, der søgte at mægle fred.

Molly svarede ikke straks. Hun tænkte på, hvorledes hun bedst skulle forklare de gamle, hvilken skade de kunne anrette med deres rygter.

"Men indser De ikke," sagde hun endnu harmfuld, "hvor urigtigt det er at tale på en sådan måde om sådanne ting? Sæt nu, at en af dem syntes godt om en anden, og det kunne dog hænde; kunne mr. Preston f.eks. ikke godt være forlovet med en anden ung dame?"

"Molly! Den pige beklager jeg; ja, det gør jeg. Jeg har ingen tillid til mr. Preston," sagde miss Browning i en advarende tone; der var pludselig faldet hende noget nyt ind.

"Ja, men den unge dame ville ikke synes om at høre sådanne rygter om mr. Preston."

"Måske ikke. Men hvorledes det nu end er, læg mærke til, hvad jeg siger, han er en stor laps. Og jo mindre de unge damer ser til ham, desto bedre."

"Det har bestemt kun været hændelsesvis, at de mødte hinanden i Heath Lane," sagde miss Phoebe.

"Jeg har slet ikke hørt noget om det," sagde Molly, "og jeg har vist været meget uhøflig mod Dem, men jeg beder Dem, tal ikke mere om det. Jeg har mine grunde til, at jeg beder Dem om det."

Hun rejste sig, for kirkeklokkens slag underrettede hende om, at det var senere, end hun havde troet, og hun vidste, at hendes fader nu allerede måtte være kommet hjem. Hun bøjede

sig med og kyssede miss Brownings alvorlige, tankefulde pande.

"Hvor du dog er vokset, Molly!" sagde miss Phoebe, der så gerne ville skjule søsterens misfornøjelse. "Så høj og rank som et poppeltræ, som den gamle vise siger."

"Gid du må vokse i gode egenskaber såvel som i udseende, Molly!" sagde miss Browning.

Så snart Molly var vel ude af døren, rejste miss Browning sig og lukkede døren i lås. Derpå satte hun sig tæt hen til søsteren og sagde med en sagte stemme:

"Phoebe, det var Molly selv, som var sammen med mr. Preston i Heath Lane den dag, mrs. Goodenough så dem der!"

"Nej, du godeste Gud da!" udbrød miss Phoebe, som det ikke faldt ind at tvivle på søsterens ord. "Hvor ved du det?"

"Ved at lægge to og to sammen. Lagde du ikke mærke til, hvor Molly blev rød og bagefter bleg, og hvorledes hun sagde, at hun bestemt vidste, at mr. Preston og Cynthia Kirkpatrick ikke var forlovede?"

"Det er de måske heller ikke; men mrs. Goodenough så dem jo spadsere sammen, ganske alene."

"Mrs. Goodenough skråede blot tværs over Heath Lane ved Shire-egen i sin phaeton," sagde miss Browning eftertænksomt. "Nu ved vi jo alle, hvor bange hun er, når hun er til vogns, så at hun rimeligvis ikke har set så ganske tydeligt; hendes øjne er da heller ikke af de bedste, selv når hun står på sine egne ben. Mollys og Cynthias nye sjaler er aldeles ens, og det er deres hatte også, og siden sidste jul er Molly blevet lige så høj som Cynthia. Jeg var altid så bange for, at hun skulle blive lille og buttet, men nu er hun da blevet så lang og rank, som nogen kan

ønske sig. Jeg svarer for, at mrs. Goodenough har set Molly og taget hende for Cynthia."

Når miss Browning svarede for det, faldt det ikke miss Phoebe ind at nære nogen som helst tvivl. Efter nogle øjeblikkes tavshed sagde hun:

"Det var da egentlig heller ikke så dårligt et parti, søster."

Dette blev sagt i en meget ydmyg tone, da hun ventede søsterens billigelse af hendes anskuelse.

"Phoebe, det ville være et slet parti for Marys datter. Havde jeg vidst, hvad jeg nu ved, havde vi aldrig budt ham til te sidste september."

"Men hvad har du da fået at vide?" spurgte miss Phoebe.

"Miss Hornblower har fortalt mig mange ting om ham; ting, som ikke engang du bør høre, Phoebe. Han var forlovet med en meget smuk dame, en miss Gregson i Henwick, hvor han stammer fra. Men hendes fader hørte siden så meget slet om ham, at han fik sin datter til at slå op, og siden er hun død."

"Hvor gyseligt!" udbrød miss Phoebe, som beretningen havde gjort et dybt indtryk på.

"Desuden spiller han billard, og der er endog dem, som siger, at han holder væddeløbsheste."

"Men er det ikke forunderligt, at greven beholder ham som forvalter?"

"Nej, det vil jeg ikke sige. Han er en meget dygtig landmand og desuden godt inde i lovsager; og mylord behøver jo ikke at bryde sig om, hvad mr. Preston siger – hvis han i det hele taget får det at vide – når han har drukket for meget."

"Drukket for meget! O, søster, er han en drukkenbolt? Og vi har budt ham til te!"

"Jeg sagde ikke, han var fordrukken, Phoebe," sagde miss Browning vrippent. "En mand kan godt ved lejlighed tage en smule over tørsten uden derfor at være en drukkenbolt. Lad mig ikke igen høre dig bruge sådanne hæslige ord, Phoebe!"

Miss Phoebe tav en stund efter denne bebrejdelse. Endelig sagde hun:

"Jeg vil dog alligevel håbe, at det ikke var Molly Gibson."

"Håb du så meget, du lyster, men jeg ved, hvad jeg ved. Imidlertid er det dog bedst ikke at sige noget om det til mrs. Goodenough; hun har fået i sit hoved, at det var Cynthia, og lad hende kun vedblive at tro det. Det er tidsnok at fortælle noget om Molly, når der ikke mere kan være nogen tvivl om sagen. Mr. Preston kan nok passe for Cynthia, som er blevet opdraget i Frankrig, men han må ikke, og han skal ikke have Molly, om jeg så selv skal gå ind i kirken og forbyde det; men jeg er bange for, at der er noget på færde mellem dem. Vi må have vore øjne godt med os, Phoebe. Jeg vil være hendes beskyttende engel til trods for hende selv."

41. Mørke skyer

Mrs. Gibson vendte i strålende humør tilbage fra London. Lady Cumnor havde været så nådig og så venlig, "så rørt over, at jeg besøgte hende så snart efter, at hun var kommet tilbage til England"; lady Harriet havde været så indtagende og elskværdig mod sin gamle guvernante, og lord Cumnor var "aldeles sig selv, venlig og hjertelig, som altid". Hvad angik familien Kirkpatrick, da kunne selve lordkanslerens hus ikke være større eller elegantere end deres, og advokatens silkekappe syntes endog at have bredt sig over husets tjenestepiger og karle. Cynthia blev så beundret, og hvad hendes dragter angik, da havde mrs. Kirkpatrick overøst hende med en sådan overflod af baldragter, hatte og mantiller, at man skulle have anset hende for en velgørende fe. Ved siden af en sådan gavmildhed svandt mr. Gibsons gave af stakkels ti pund ind til så godt som ingenting.

"Og de holder så meget af hende, så jeg næppe ved, hvornår hun kommer tilbage," sluttede mrs. Gibson sin beretning. "Og nu, hvordan har du og din fader haft det? Godt nok efter dit brev af dømme. Jeg havde ikke tid til at læse det i London, men jeg lagde det i min kåbelomme og læste det på hjemvejen. Men kæreste barn, hvor ser du dog gammeldags ud i den snævre kjole og med håret i krøller. Krøller er slet ikke i mode mere. Vi må se at få dit hår sat op på en anden måde," vedblev hun, og forsøgte at glatte Mollys smukke sorte krøller.

"Jeg sendte Cynthia et brev fra Afrika," sagde Molly frygtsomt. "Hørte De ikke, hvad Roger havde skrevet?"

"O, ja stakkels barn! Det gjorde hende meget urolig; hun sagde endog, at hun ikke havde lyst til at deltage i mr. Rawsons bal, som hun var inviteret til netop den aften, og hvortil mrs. Kirkpatrick havde foræret hende en nydelig baldragt. Men der var dog virkelig ikke noget at blive urolig for. Roger skrev blot, at han havde haft et nyt anfald af feberen, men havde det bedre, da han skrev. Han skriver, at enhver europæer må plages af denne feber, før han kan vænne sig til klimaet i Abessinien."

"Tog hun så til ballet?" spurgte Molly.

"Ja naturligvis. Det er jo ingen forlovelse, den er da i ethvert tilfælde ikke offentligt deklareret. Det ville have været en smuk undskyldning, om hun havde sagt: 'En ung mand, som jeg kender, har et par dage været syg i Afrika for to måneder siden, derfor har jeg ikke lyst til at tage til bal i aften'. Det ville kun have set ud som affekteret følelsesfuldhed, og er der noget, jeg hader, så er det det."

"Hun har vel næppe kunnet more sig?" sagde Molly.

"Jo, det tror jeg dog nok. Hendes kjole var af hvid gaze, garneret med lysviolette blomster, og hun så virkelig nydelig ud – en moder må nok have lov til at være en lille smule partisk. Og hun dansede enhver dans, skønt hun var så godt som en fremmed. Jeg er vis på, at hun morede sig, i det mindste når man skal dømme efter den måde, hun omtalte ballet på den følgende dag."

"Mon squiren ved det?"

"Hvilket? Nå, du mener det om Roger! Nej, det tror jeg ikke, og det behøver han jo i grunden heller ikke at få at vide, for det er naturligvis godt igen nu."

Med disse ord forlod mrs. Gibson værelset for at pakke sit tøj ud.

Molly lod med et suk sit arbejde falde.

"I overmorgen er det et år siden, han kom og foreslog turen til Hurst-skoven, og moder var så vred, fordi han kom så tidligt. Mon Cynthia husker det så godt som jeg? Og nu måske – O, Roger! Roger! Gud give, De var vel hjemme igen! Hvorledes skulle vi kunne holde det ud, hvis –"

Hun dækkede sit ansigt med sine hænder og forsøgte at lade være at tænke på det. Pludselig fo'r hun op som stukket af en giftig tanke.

"Jeg tror ikke, hun elsker ham, som hun bør, ellers kunne hun ikke – kunne hun ikke være gået på bal og danse. Hvad skal jeg gøre, hvis hun ikke elsker ham? Hvad skal jeg gøre? Jeg kan bære alt andet, men ikke det."

Men hun fandt den langvarige uvished med hensyn til hans helbred tung nok at bære. Det var ikke sandsynligt, at der ville komme et nyt brev fra ham før om en måned, og før den tid ville Cynthia være kommet tilbage. Molly kom til at længes efter hende, inden hun havde været fjorten dage borte. Hun havde ikke kunnet tænke sig, at der var nogen mulighed for, at mrs. Gibsons selskab kunne være så kedsommeligt, som det virkelig var. Måske Mollys svagelige helbred, der til dels var en følge af, at hun var vokset så stærkt i de sidste måneder, gjorde hende mere irritabel end før; men ofte måtte hun rejse sig og forlade værelset for at berolige sit oprørte sind, efter at have måttet høre på en lang række af klagende og misfornøjede ord, som dog, når alt kom til alt, ikke efterlod noget bestemt indtryk af den talendes virkelige tanker eller mening. Der var altid noget i

vejen. Mr. Gibson havde koldblodigt holdt fast ved noget, som var hende imod; kokkepigen havde været uheldig med middagen, stuepigen havde slået et eller andet ligegyldigt itu, Mollys hår var ikke smukt sat eller hendes kjole var uklædelig; der var madlugt overalt; der kom uvelkomne besøgende, mens de velkomne udeblev. Der var kort sagt nok at beklage sig over, hver gang blev øjeblikkelig den stakkels mr. Kirkpatrick savnet og begrædt, ja næsten dadlet, som om han kunne have hjulpet, hvis han blot ville have gjort sig den ulejlighed at leve lidt længere.

"Når jeg ser tilbage på de lykkelige dage, forekommer det mig, som om jeg aldrig har vurderet dem ret, som jeg burde. Ganske vist – vi var unge, elskede hinanden, og hvad brød vi os om fattigdom! Jeg husker, at den kære mr. Kirkpatrick gik en god mil lige til Stratford for at købe mig en vandbakkelse, som jeg længtes så meget efter, kort efter at Cynthia var født. Jeg vil ikke beklage mig over din kære fader, men jeg tror virkelig ikke – men det bør jeg måske ikke sige til dig. Når blot mr. Kirkpatrick ville have været lidt forsigtigere med sin hoste; men han var så egensindig, det tror jeg virkelig, mændene altid er. Og det var meget egenkærligt af ham. Men han tænkte formodentlig ikke på, i hvilken forladt stilling han ville efterlade mig, hvis han skulle gå bort. Det traf mig hårdere, end tilfældet er med de fleste, fordi min natur altid har været så øm og følelsesfuld. Jeg erindrer, hvorledes mr. Kirkpatrick i et lille digt sammenlignede mit hjerte med en harpestreng, som vibrerede ved det mindste vindpust."

"Jeg troede, at harpestrenge skulle slås af rigtig stærke fingre for at give lyd," sagde Molly.

"Mit kære barn, du har ikke mere sans for poesi end din fader. Og se nu, hvordan dit hår igen sidder! Det er værre end nogensinde før. Kan du ikke dyppe det i vand for dog engang at få de krøller ud af det?"

"Det krøller kun endnu mere, når det er blevet tørt," sagde Molly, og tårerne kom hende pludselig i øjnene ved et minde, der foresvævede hende som et for lang tid siden set og længe glemt maleri – mindet om en ung moder, der syslede med sin lille datters påklædning og satte den halvnøgne lille på sit knæ, viklede de mørke lokker kærligt om sine fingre, og derpå i et udbrud af ømhed kyssede det lille krølhoved.

Cynthias breve var altid meget velkomne. Hun skrev ikke ofte, men hendes breve var temmelig lange og holdt i en munter tone. Hun omtalte stadig en mængde nye navne, der var ubekendte for Molly, men som mrs. Gibson altid søgte på bedste måde at gøre rede for.

"Mrs. Green! Ah, det er mr. Jones' smukke kusine, som bor i Russell Square med sin tykke mand. De holder eget køretøj; men jeg er dog ikke ganske vis på, om det ikke er mr. Green, der er mrs. Jones' fætter. Vi kan spørge Cynthia, når hun kommer hjem. Mr. Henderson! Det var jo den unge mand med de sorte bakkenbarter, en tidligere elev af mr. Kirkpatrick – eller var det en elev af mr. Murray? Jeg ved, de sagde, han havde studeret lovkyndighed hos en eller anden. Nå dem! Ja, det var dem, som gjorde visit dagen efter ballet hos Rawsons, og som talte så beundrende til mig om Cynthia uden at vide, at jeg var hendes moder. Den dame var virkelig meget smagfuldt klædt i sort atlask; sønnen havde et glasøje, men han har udsigt til en smuk formue. Coleman! Ja, således var det, de hed."

Der kom ikke nogen efterretning fra Roger før noget efter, at Cynthia var kommet tilbage. Hun vendte tilbage friskere og smukkere end før, elegant klædt, takket være hendes tantes ædelmodighed og hendes egen gode smag; hun havde en mængde ting at fortælle om det muntre liv i London, men syntes dog ikke at savne det. Til Molly medbragte hun en mængde småsager fra hovedstaden, en mængde små tegn på, at hun havde husket på søsteren under sin fraværelse. Men alligevel følte Molly dog, at der var foregået en påfaldende forandring med Cynthia.

Denne havde tidligere været ikke været så lidt tilbageholdende og varsom med at forråde sine tanker og begivenheder i sit forudgående liv; men nu undgik hun snarere Mollys selskab end hun søgte det; nu skyede hendes øjne Mollys alvorlige, kærlige blikke; der var visse emner, som hun øjensynlig undgik at berøre, skønt det var ting, der, så vidt Molly kunne se, ikke var meget vigtige.

En ting voldte dog Molly en slags smertelig glæde og det var den forandrede tone, hvori Cynthia omtalte Roger. Det var med en vis ømhed, hun talte om "stakkels Roger", som hun kaldte ham; Molly tænkte, at hun hentydede til den sygdom, han havde omtalt i sit sidste brev.

En morgen i den samme uge, som Cynthia var kommet tilbage, trådte mr. Gibson, der just var i færd med at ride ud, hurtigt ind i dagligstuen med ridestøvler og sporer på og lagde et åbent skrift foran Cynthia; han udpegede et bestemt sted i det, og forlod derpå skyndsomt værelset. Molly lagde mærke til det tilfredse udtryk, der hvilede over hans ansigt, ligesom også til Cynthias mørke rødme, da hun læste det udpegede sted.

Efter at have læst bogen lagde Cynthia den til side uden at lukke den og fortsatte sit arbejde.

"Hvad er det? Må jeg se det?" spurgte Molly og strakte hånden ud efter bogen, som hun dog ikke tog, før Cynthia havde sagt:

"Ja vist så; der kan ikke være store hemmeligheder i et videnskabeligt tidsskrift, som er fuldt af beretninger fra afholdte møder."

Hun puffede bogen hen til Molly.

"Men Cynthia!" sagde Molly, mens hun læste, "er du ikke stolt over det?"

Bogen indeholdt en beretning om et møde i det geografiske selskab, hvor lord Hollingford havde oplæst et brev, som han havde modtaget fra Roger Hamley, dateret Arracuoda, en egn i Afrika, der hidtil ikke havde været besøgt af nogen europæisk rejsende, og som mr. Hamley meddelte en mængde interessante enkeltheder om. Oplæsningen af dette brev var blevet modtaget med den største interesse af selskabets medlemmer, af hvilke nogle havde omtalt forfatteren på en højst smigrende måde.

Men Molly burde have kendt Cynthia bedre end at vente et svar på de følelser, som bevirkede hendes spørgsmål. Cynthia kunne være aldrig så tilfreds, aldrig så glad, taknemmelig eller vred, angerfuld, bekymret eller bedrøvet, så var dog bevidstheden om, at en anden ventede et udtryk for disse følelser tilstrækkeligt til at forebygge, at det skete.

"Jeg er bange for, at jeg ikke er så meget slået af forundring, som du er, Molly. Men det er ikke noget nyt for mig, i det mindste ikke noget aldeles nyt. Jeg hørte noget om det, før jeg rejste fra London; der blev talt en del om det i min onkels kreds.

Jeg hørte ganske vist ikke alle de smukke ting, de siger om ham her, men det er naturligvis også kun simple floskler, som intet betyder; når en lord gør sig den ulejlighed at læse et brev op, må vel nogen anse sig for forpligtet til et sige komplimenter."

"Hvor du dog taler!" sagde Molly. "Du ved jo godt, at du ikke mener, hvad du der siger."

Cynthia trak lidt på skuldrene, men løftede ikke øjnene fra sit sytøj. Molly gennemlæste atter beretningen.

"Men Cynthia!" udbrød hun, "du kunne også være kommet der. Der står her, at der var mange damer til stede. Hvorfor sørgede du dog ikke for det? Hvis din onkels omgangsvenner interesserer sig for sådanne sager, kunne jo en af dem have taget dig med."

"Måske, hvis jeg havde bedt om det. Men de ville nok være blevet temmelig forbavsede over min pludselige smag for videnskaberne."

"Du kunne vel have fortalt din onkel, hvorledes sagerne står; han ville ikke have omtalt det, hvis du havde bedt ham om det, og han kunne have hjulpet dig."

"Én gang for alle, Molly," sagde Cynthia, idet hun lagde sit arbejde fra sig og talte i en bestemt tone, "må du lære at forstå, at det er og altid har været mit ønske, at den forbindelse, der består mellem mig og Roger, ikke skal omtales for noget menneske. Når tiden kommer, skal jeg selv lade min onkel og alle vedkommende det vide; men jeg har ikke i sinde at gøre et misgreb og indvikle mig i besværligheder ved at tale om det, før det er nødvendigt, om det så var for at høre alle mennesker rose ham. Hvis man tvinger mig til det, vil jeg hellere straks afbryde

det hele – så er jeg fri for det alt sammen. Værre, end det nu er, kan det dog ikke blive."

Hendes hidsige tone var gået over til en slags fortvivlet klagen, før hun endte sin indvending. Molly så bedrøvet på hende.

"Jeg kan ikke forstå dig, Cynthia," sagde hun til sidst.

"Nej, det kan jeg nok tænke," sagde Cynthia med tårer i øjnene og meget venligt, som for at afbøde sin tidligere heftighed. "Jeg er bange for – jeg vil håbe, at du aldrig vil forstå mig."

I det næste øjeblik havde Molly kastet sig om hendes hals.

"O, Cynthia," hviskede hun, "har jeg plaget dig? Har jeg fortrædiget dig? Sig ikke, at du er bange for, at jeg skal lære dig bedre at kende. Du har naturligvis dine fejl, det har jo enhver, men jeg tror, at jeg holder kun mere af dig, fordi du har dem."

"Jeg tror dog ikke, at jeg er så grundfordærvet," sagde Cynthia, smilende gennem de tårer, Mollys ord og kærtegn havde fremlokket af hendes øjne, "men jeg har indviklet mig i vanskeligheder, som jeg hidtil ikke har kunnet rede mig ud af, og hvis det nogensinde bliver bekendt, vil man vistnok tro, at jeg er meget mere at dadle, end jeg virkelig er; jeg ved, at din fader ville aldeles opgive mig, og jeg – nej, jeg frygter ikke for, at *du* skulle forlade mig, Molly."

"Mej, det vil jeg aldrig. Er det – tror du – hvad tror du, Roger ville sige til det?" spurgte Molly frygtsomt.

"Det ved jeg ikke. Jeg vil håbe, at han aldrig vil få det at vide, og det tror jeg heller ikke, at jeg behøver at frygte for, for jeg håber, at jeg inden ret lang tid skal være i stand til at komme ud af denne pinlige stilling. Det faldt mig aldrig ind, at jeg gjorde

noget urigtigt. Jeg havde stor lyst til at fortælle dig det alt sammen, Molly."

Inden Cynthia kunne få tid til at udtale sig nærmere, trådte imidlertid mrs. Gibson ind for at tage Cynthia på råd med hensyn til omdannelsen af en af hendes silkekjoler efter en ny mode, som hun havde set i London. Cynthia gav sig med iver i færd med arbejdet og syntes snart aldeles at have glemt alle sine sorger og bekymringer.

Cynthia korresponderede flittigt med sine kusiner i London; efter den tids høje porto ansås det for overordentlig meget at skrive tre gange om ugen, og mrs. Gibson klagede også ofte over de mange penge, der gik med, men det var kun i hjemmet, hvor man så bagsiden af medaljen. Hollingford i almindelighed og Browningerne i særdeleshed hørte bestandig tale om "den kære Helenes inderlige venskab for Cynthia" og om "den store fornøjelse, det var således bestandig at høre nyt fra London. Det var næsten lige så godt som at bo der!"

"Meget bedre, skulle jeg mene," sagde miss Browning noget skarpt.

Hun havde især sit kendskab til hovedstaden fra bøger, hvor London så ofte fremstilledes som sædet for al ødelæggelse, hvor landadelsmænd og deres døtre blev fordærvede i uafbrudte og ikke altid uskyldige adspredelser og gjort uskikkede til at tænke på livets højere pligter. London var en slags moralsk mudderpøl, som kun få kunne komme nær uden at blive besudlet. Miss Browning havde derfor også været på sin post, lige siden Cynthia var kommet tilbage, for at opdage noget spor af moralsk ødelæggelse hos hende, men med undtagelse af en elegantere garderobe kunne man ikke opdage nogen

iøjnefaldende forandring til det værre. Cynthia havde været "i den urolige verden", havde "skuet Londons flitter og tilintetgørende forfængelighed", og var dog kommet tilbage til Hollingford lige så villig som før til at byde miss Browning en stol og plukke en buket til miss Phoebe, og lappe på sine klæder. Men det var Cynthias egen fortjeneste alt sammen, ikke hovedstadens.

"Så vidt jeg kan dømme om London," sagde miss Browning, "er den by ikke bedre end en lommetyv eller røver, der er iført de klæder, han har stjålet fra retskafne folk. Jeg gad vide, hvor lord Hollingford vel stammer fra og så Roger Hamley? Deres mand lånte mig denne beretning om mødet, mrs. Gibson, hvori der siges så meget om dem begge, og han var lige så stolt over det, som om han havde været i slægt med dem. Men nu spørger jeg Dem, hvor er de født og opdraget? Mon ikke mindre end to mil fra Hollingford? Så taler de om det dannede selskab i London og de mange udmærkede lærde og videnskabsmænd, som der findes, men nu spørger jeg Dem igen, hvorfra kommer alle disse dygtige folk? De kommer såmænd ene og alene fra småbyer som vor! London skraber dem alle til sig og pynter sig med dem, og siden råber den til de folk, den har plyndret: 'Kom og se, hvor fin jeg er!' Fin, jo vist! Nej, jeg kan ikke udstå London. Cynthia har meget bedre af at være borte derfra, og var jeg i Deres sted, mrs. Gibson, er jeg ikke vis på, om jeg ikke gjorde en ende på det med de breve fra London; de kan blot sætte hende fluer i hovedet."

"Men måske hun engang kan komme til at bo i London, miss Browning," indvendte mrs. Gibson.

"Den tid, den sorg. Jeg ville ønske hende til mand en skikkelig landmand med tilstrækkeligt at leve af og lidt at lægge til side, og en god karakter frem for alt. Husk på det, Molly," sagde hun, idet hun pludselig vendte sig til den forbavsede Molly, "jeg ønsker af ganske hjerte Cynthia en retskaffen og god mand, men hun har en moder, der kan våge over hende; det har du ikke, men din moder var min bedste veninde, da hun levede, og derfor har jeg ikke i sinde at tillade, at du kaster dig bort til én, hvis liv ikke er uden den mindste plet, husk vel på det!"

Disse sidste ord slog ned som en bombe i den fredelige dagligstue, så eftertrykkeligt blev de udtalt. Det var miss Brownings hensigt med dem at advare Molly mod det intime forhold, hun bildte sig ind bestod mellem denne og mr. Preston; men da Molly aldrig havde så meget som drømt om et sådant forhold, kunne den stakkels pige ikke begribe, hvorfor denne strenge tiltale skulle henvendes til hende.

Mrs. Gibson, som aldrig lod nogen dadel over hendes egen kære person gå upåtalt hen, brød den tavshed, der fulgte på miss Brownings udtalelser, og sagde i en klagende tone:

"Jeg forsikrer Dem, miss Browning, at De tager fejl, hvis De tror, at nogen moder kunne være mere omhyggelig for Mollys vel, end jeg er det. Jeg anser det virkelig ikke for nødvendigt, at nogen opkaster sig til hendes beskytter, og jeg kan ikke tænke mig, hvorfor De taler på den måde, ganske som om vi alle havde uret og De alene havde ret. Det sårer mine følelser, det forsikrer jeg Dem; for Molly kan sige Dem, at jeg aldrig har foretrukket Cynthia for hende i noget som helst. Og hvad det angår, at hun ikke bliver taget vare på, så kan jeg kun sige, at hvis hun skulle rejse til London den dag i morgen, ville jeg anse det for min

første pligt at ledsage hende for at yde hende beskyttelse, noget, som jeg ikke engang gjorde, da Cynthia rejste til Frankrig. Hendes værelse er udstyret ganske på samme måde som Cynthias, og hun har tilladelse til at bruge mit røde sjal, når som helst hun måtte ønske det. Jeg begriber ikke, hvad det er De mener, miss Browning."

"Det var ikke min mening at fornærme Dem," svarede miss Browning, "jeg ville blot give Molly et lille vink. Hun ved, hvad jeg mener."

"Nej, det forsikrer jeg Dem, jeg ikke gør," sagde Molly kækt. "Jeg har ikke begreb om, hvad De mener, hvis De hentyder til noget andet end det, De siger – at De ikke ønsker, at jeg skal ægte en mand, som ikke har en pletfri karakter, og at De som en veninde af min moder vil gøre alt, hvad der står i Deres magt for at forebygge et sådant ægteskab. Jeg tænker ikke på at gifte mig, men hvis jeg skulle gøre det og ikke valgte en god mand, ville jeg takke Dem, hvis De advarede mig."

"Jeg lader det ikke blive ved at advare dig, Molly. Jeg skal, om det gøres nødigt, gøre indsigelse for selve alteret," sagde miss Browning, halvt overbevist om sandheden i Mollys ord, skønt hun rødmede stærkt, da hun fæstede blikket på miss Browning.

"Ja, gør det!" sagde Molly.

"Nå, ja, lad os nu ikke tale mere om det. Måske har jeg taget fejl. Vi vil lade det være glemt, men husk på, hvad jeg har sagt, Molly, det er der i hvert fald ikke noget ondt i. Det gør mig ondt, hvis jeg er kommet til at såre Deres følelser, mrs. Gibson. Som stedmoder betragtet tror jeg nok, at De forsøger at gøre Deres pligt. God morgen! Farvel begge to, og Gud velsigne Dem."

Hvis miss Browning troede, at denne velsignelse ville genoprette freden i det værelse, hun nu forlod, tog hun meget fejl. Mrs. Gibson udbrød øjeblikkelig:

"Forsøger at gøre min pligt, ja så! Jeg ville være dig meget forbunden, Molly, hvis du ville passe på ikke at opføre dig på en sådan måde, at miss Browning skal have grund til at behandle mig på en så impertinent måde som hun netop gjorde."

"Men jeg forstår ikke, hvad der fik hende til at tale således, som hun gjorde, moder," sagde Molly.

"Det gør jeg virkelig heller ikke, og jeg bryder mig såmænd heller ikke om det, men det ved jeg, at ingen før har sagt om mig, at jeg *forsøgte* at gøre min pligt – forsøgte, nej, vil man høre! Hele verden ved, at jeg gør det og altid har gjort det uden at tale om det på en så udannet måde. Jeg, som har en så dyb følelse for pligten, at det forekommer mig, at man ikke bør tale om den uden i kirken og sådanne hellige steder, i stedet for at lade den drøfte af en almindelig bekendt, så være hun nok så meget en gammel veninde af din moder. Som om jeg ikke vågede fuldt så meget over dig som over Cynthia! Det er ikke længere siden end i går, at jeg kom op i Cynthias værelse og fandt hende med et brev i hånden, hvilket hun i al hast skjulte, da jeg kom ind; jeg spurgte hende ikke engang, fra hvem det var, hvilket jeg dog ganske vist havde gjort, hvis det havde været dig."

Troligt nok. Mrs. Gibson havde en vis frygt for enhver konflikt med Cynthia, da hun forud var temmelig vis på, at hun dog ville trække det korteste strå; Molly derimod plejede hellere at give efter end vække kiv med sin gode vilje.

I dette øjeblik trådte Cynthia ind.

"Hvad er her på færde?" spurgte hun hurtigt, da hun så, at alt ikke var, som det burde.

"O, Molly har gjort et eller andet, som har fået den impertinente miss Browning til at komme herhen og holde forelæsning for mig om mine pligter! Hvis din stakkels fader havde levet, Cynthia, skulle ingen have fået lov til at tiltale mig på en sådan måde. 'Som stedmoder betragtet, forsøger De vist at gøre Deres pligt!' – Jo, det var smukt! Og det var miss Browning ord."

Enhver hentydning til hendes afdøde fader lod altid Cynthia glemme sit sædvanlige ironiske væsen. Hun spurgte atter forundret Molly, hvad der var foregået.

Molly, der selv var blevet lidt fortrædelig, svarede:

"Miss Browning syntes at bilde sig ind, at jeg havde i sinde at gifte mig med én, hvis karakter ikke var aldeles dadelfri –"

"Du, Molly?" spurgte Cynthia.

"Ja – hun har allerede en gang før talt om det – jeg synes nu, at det var mr. Preston, som hun den gang talte noget om –"

Cynthia satte sig pludselig ned og lyttede opmærksomt.

Molly vedblev:

"Og så talte hun, som om moder ikke passede tilstrækkeligt på mig – jeg syntes endda, at hun var temmelig nærgående –"

"Ikke temmelig, men meget – meget impertinent," sagde mrs. Gibson, lidt beroliget ved, at Molly erkendte den uret, der var sket hende.

"Hvad mon der har kunnet bringe hende til at tro det?" sagde Cynthia roligt og tog sit sytøj.

"Det forstår jeg ikke," sagde hendes moder, "jeg sætter ganske vist ikke megen pris på mr. Preston, men hvis det var ham, som

hun hentydede til, ville jeg dog langt hellere se ham i mit hus end lade mig plage med sådan en gammel pige som hende."

"Jeg kan ikke bestemt sige, om det var mr. Preston, som hun mente," sagde Molly. "Jeg formoder det blot. Da I var i London, talte hun en dag om ham – det forekom mig den gang, som om hun havde hørt noget om ham og dig, Cynthia."

Uden at moderen så det, sendte Cynthia ved disse ord et advarende blik til Molly, mens hendes kinder farvedes af en dyb vredesrødme. Molly holdt straks inde, og lidt efter sagde Cynthia med den største rolighed af verden:

"Nå, når alt kommer til alt, så bilder du dig måske blot ind, at det var mr. Preston, som hun hentydede til, Molly, så det er jo slet ikke værd at tale mere om ham; og hvad angår hendes råd til moder om at passe bedre på dig, så ved jo både moder og jeg, at du er den sidste, som ville falde på at begå nogen dårskab i den retning. Lad os ikke tale mere om det. Jeg kom egentlig herop for at sige, at Hannah Brands lille dreng har brændt sig slemt, og hans søster er nu dernede for at bede om noget gammelt linned."

Mrs. Gibson var altid god mod fattige folk; hun rejste sig straks og gik ned for at hente det ønskede.

Så snart hun var gået, sagde Cynthia roligt til Molly:

"Jeg beder dig, Molly, gør aldrig mere nogen hentydning til noget forhold mellem mig og mr. Preston, hverken til moder eller noget andet menneske. Gør aldrig det! Jeg har mine grunde til, at jeg siger det; sig aldrig et ord mere om det, aldrig!"

Mrs. Gibson kom i det samme tilbage, og Molly måtte atter lade sig nøje med Cynthias halve fortrolighed; denne gang var

hun dog ikke vis på, om Cynthia ville have sagt mere, men det vidste hun, at hun havde fortrædiget søsteren i en ikke ringe grad.

Den tid skulle dog snart komme, da hun skulle få alting at vide.

42. Stormen bryder løs

Efteråret gik hen med sine sædvanlige omskiftelser. Den gyldne kornhøst efterfulgtes af indsamlingen af hasselnødder; æbletræerne blev plyndret for deres røde frugter under munter larm og latter fra de opsamlende børn, og naturen havde iført sig sin prægtige efterårsdragt. Der hvilede nu i almindelighed en dyb stilhed over markerne, som kun afbrødes af et hist og her faldende skud og støjen af agerhønsenes vingeslag, når de fløj op fra stubbene.

Lige siden miss Brownings uheldige udtalelse havde der hersket en vis uhyggelig stemning i det Gibsonske hus. Cynthia syntes at holde enhver i en tilbørlig afstand og undgik især enhver fortrolig samtale med Molly. Mrs. Gibson, som endnu harmedes over, at miss Browning havde beskyldt hende for ikke at passe tilstrækkeligt på Molly, vågede nu på den mest trættende måde oven den stakkels pige. Nu hed det kun: "Hvor har du været barn?" "Hvem traf du?" "Hvem var det brev fra?" "Hvorfor blev du så længe borte, du skulle jo blot gå der og der hen?", aldeles som om Molly virkelig var blevet grebet i at udføre en eller anden skummel gerning.

Hun besvarede ethvert spørgsmål overensstemmende med sandheden, da hun jo intet havde at skjule; men skønt hun vel vidste, at mrs. Gibson aldeles ikke nærede nogen mistro til hende, men kun gjorde sit yderste for at våge over sin steddatter, var disse spørgsmål hende dog i en utrolig grad utålelige. Meget ofte foretrak hun slet ikke at gå ud frem for at

gøre rede for hvert skridt, som hun havde i sinde at gå, når hun måske slet ikke havde nogen plan, men blot ville ud for at fryde sig ved årstidens klare, blegnende skønhed. Det var en meget tung tid for Molly – hendes livsglæde var borte; hun troede selv, det var, fordi hendes ungdom var forbi – og hun var nitten år! Og så var Cynthia så forandret! I sammenligning med Cynthia forekom stedmoderen næsten venlig; hun trættede hende med sig påtagne agtpågivenhed, men var eller den samme som altid. Imidlertid var Cynthia nedtrykt og bekymret, skønt hun ikke vil tale om det med Molly, som i sit hjertes godhed bebrejdede sig, at hun kunne undre sig over Cynthias forandrede væsen. "For," sagde hun til sig selv, "når det falder *mig* så tungt at undvære ham og tænke på, hvor han mon kan være og hvordan han har det, hvad må det så ikke være for hende?"

En dag kom mr. Gibson hurtigt ind i dagligstuen; en glad tilfredshed stod præget i hans miner.

"Molly," sagde han, "hvor er Cynthia?"

"Hun er gået ud for at besørge nogle ærinder."

"Nå, det var kedeligt – men det får være. Tag din hat og dit sjal på så hurtigt som muligt. Jeg har lånt gamle Simpsons vogn – der kunne have været plads både til dig og Cynthia; men nu kommer du til at gå alene tilbage, hvis du vil med. Jeg skal køre dig så langt ud ad Barford-vejen, som du synes, og så må du stå af; du kan ikke følge med til Broadhurst; jeg kommer måske til at blive der i flere timer."

Mrs. Gibson var ikke inde i værelset, måske var hun også ud, men det var nu ligegyldigt, for Molly brød sig ikke om at træffe hende nu, da hun havde sin faders tilladelse eller rettere påbud om at tage med. På to minutter var hun færdig med sin

påklædning, og det lette køretøj rullede snart efter hen over den stenede, ujævne vej med dem begge.

"O, hvor det er dejligt!" sagde Molly, mens i det samme et stød af vognen kastede hende højt op over sædet.

"For ungdommen måske, men ikke for den skrøbelige alderdom," sagde mr. Gibson. "Gigten begynder at tage temmelig hårdt på mig, og jeg skulle rigtignok foretrække at køre jævnt over en godt asfalteret vej."

"Det er ikke smukt sagt, fader, når du ser denne mageløse udsigt og indånder en så ren og frisk luft. Forresten tror jeg heller ikke et ord af, hvad du siger."

"Tak skal du have. Da du er så høflig, tror jeg, at jeg vil sætte dig af ved foden af denne høj; vi er allerede en halv mil fra Hollingford."

"O, lad mig blot følge med op til toppen af højen! Jeg ved, at man derfra kan Malvern-bjergene i det fjerne og Dorrimer Hall inde imellem skoven; hesten vil trænge til at hvile lidt, og så vil jeg stige ud uden mindste indvending."

De ankom til toppen af højen og holdt stille der et par minutter og glædede sig ved den smukke udsigt. Aftensolen kastede et gyldent skær over skovene; det gamle, røde murstenshus med dets mange skorstenspiber hævede sig langt borte over de grønne græsplæner og den rolige sø, og bagved det skimtede man atter Malvern-bjergene gennem en blå dis.

"Så, spring nu ned, min pige, og skynd dig hjem, før det bliver mørkt. Vejen over Croston Heath er kortere end den, som vi har kørt."

For at komme til Croston Heath måtte Molly først passere en snæver vej, der overskyggedes af træer på begge sider, bag

hvilke der hist og her viste sig gamle, maleriske hytter på de bratte, sandede bakker. Så kom der en lille skov og så en bæk, som skulle passeres ad en simpel planke; over de stærkt skrånende marker til en lang, uopdyrket strækning, på hvis ene side der lå en række arbejderboliger; når man var kommet forbi dem havde man på venstre hånd en genvej til Hollingford.

Den første del af vejen var den ensomste, men det tænkte Molly kun lidt på. Hun gik ned ad vejen under de høje, skyggende elmetræer, hvorfra af og til et blad kom flyvende ned på hendes klædning; hun var kommet til den sidste hytte, hvor et lille barn var rullet ned ad bakken og nu forkyndte dette uheld ved en forfærdelig skrigen, Molly standsede, løftede barnet op og tog det på armen på en måde, som i højeste grad vakte det lille væsens forbavselse og gjorde ende på dets skrigen; hun bar det op ad de ujævne trin i bakken til hytten, hvor hun formodede, at det hørte hjemme. Barnets moder kom i det samme løbende ud fra haven bagved huset med forklædet fuldt af blommer, som hun netop havde plukket, men da hun så barnet strække armene ud imod hende, lod hun øjeblikkelig blommerne falde og tog den lille og forsøgte at berolige barnet, der var begyndt at skrige på ny, mens hun på samme tid takkede Molly, som hun nævnede ved navn. Da Molly forbavset spurgte hende, hvorfra hun kendte hende, svarede konen, at hun havde tjent hos mrs. Goodenough før hun var blevet gift, og så var det da "løjerligt", om hun ikke skulle kende doktor Gibsons datter. Efter endnu at have vekslet nogle ord med hende, fortsatte Molly sin vej og kom snart til den lille skov, hvor hun hist og her standsede for af plukke en buket af de smukt farvede blade fra træerne.

Da hun bøjede om et hjørne på skovstien, forekom det hende, at hun hørte en stemme, som syntes meget oprørt og fortvivlet; hun hørte straks efter, at det var Cynthia, der talte. Molly stod stille og så sig om. Der stod histovre nogle tætte kristtornbuske, som med deres grønne farve trådte tydeligt frem mod det mørkerøde og brune løvværk. Hvis der var nogen til stede, måtte de være bag disse buske.

Molly forlod hurtigt stien og banede sig vej mellem den tætte underskov og stod snart ved kristtornbuskene.

Der fandt hun ganske rigtigt Cynthia og – mr. Preston. Han holdt hendes hænder mellem sine; det så ud, som om de var blevet afbrudt i en heftig samtale ved lyden af Mollys skridt.

Et øjeblik betragtede de alle tre hinanden i forlegen tavshed; derpå udbrød Cynthia:

"O, Molly, Molly, kom og døm imellem os."

Mr. Preston gav langsomt og med et hånligt smil slip på Cynthias hænder; også han syntes dog at have været meget bevæget, hvad de nu end havde talt om.

Molly gik frem og tog Cynthias arm, mens hun med et uforfærdet, ligefremt blik betragtede mr. Preston. Det var smukt at se hendes af en fuldkommen uskyldighed hidførte frygtløshed. Mr. Preston kunne ikke udholde hendes blik og sagde til Cynthia:

"Genstanden for vor samtale kan ikke ret vel debatteres i en tredje persons nærværelse. Da miss Gibson nu synes at ønske Deres selskab, må jeg bede Dem at bestemme en anden tid og hvor De ønsker, vi skal slutte vor samtale."

"Jeg skal gå, hvis Cynthia ønsker det," sagde Molly,

"Nej, nej; bliv – jeg ønsker, at du bliver – jeg vil, at du skal høre alt – jeg ville ønske, at jeg allerede tidligere havde fortalt dig det."

"De mener, at De angrer, at miss Gibson ikke tidligere har fået underretning om vor forlovelse – om at De for flere år tilbage har lovet at blive min hustru. Jeg beder Dem erindre, at det ikke var mig, som ønskede, at det skulle holdes hemmeligt."

"Jeg tror ham ikke, Cynthia. Græd ikke, for jeg tror ham ikke."

"Cynthia," sagde han, og hans stemme blev pludselig øm og fuld af inderlighed, "jeg beder, jeg beder Dem så bønligt, bliv ikke så fortvivlet. De ved ikke, hvor det smerter mig."

Han nærmede sig og søgte at tage hendes hånd, men hun trak sig endnu mere tilbage fra ham og hulkede kun heftigere end før. Hun følte sig så beskyttet ved Mollys nærværelse, at hun nu vovede at lade sin indre bevægelse ytre sig i sin fulde styrke.

"Gå Deres vej!" sagde Molly, "ser De ikke, at De plager hende?"

Men han rørte sig ikke af stedet; han stirrede så ufravendt på Cynthia, at han ikke engang syntes at høre, hvad Molly sagde.

"Gå," vedblev denne heftigt, "hvis det virkelig gør Dem ondt at se hende græde. Ser De ikke, at det er Dem, som er skyld i det?"

"Jeg går, hvis Cynthia siger, at jeg skal," sagde han endelig.

"O Molly, jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre," sagde Cynthia, idet hun fortvivlet vred sine hænder og hulkede endnu stærkere end før; hendes gråd blev så konvulsivisk, at hun til sidst ikke formåede at fremføre nogen forståelig ytring.

"Løb hen til den hytte mellem træerne og hent hende et glas vand," sagde Molly.

Han nølede.

"Hvorfor går De ikke?" sagde Molly utålmodigt.

"Jeg har mere at sige hende; De går vel ikke, før jeg kommer tilbage?"

"Nej. De kan vel se, at hun ikke er i stand til at forlade dette sted i den tilstand, hun er i."

Han ilede hurtigt bort, omend modstræbende.

Det varede nogen tid, inden Cynthia kunne blive så meget herre over sin bevægelse, at hun atter kunne tale sammenhængende ord. Endelig udbrød hun:

"Molly, jeg hader ham!"

"Men hvad mente han med, at du var forlovet med ham? Græd ikke, kære Cynthia, men sig mig, hvorledes dette hænger sammen. Hvis jeg kan hjælpe dig, vil jeg så gerne, men jeg kan ikke forestille mig, hvad alt dette i grunden betyder."

"Det er for lang en historie til, at jeg kan fortælle den nu, jeg føler mig ikke stærk nok. Se, Molly, der kommer han tilbage. Lad os gå hjem så hurtigt, det er mig muligt."

"Hjertelig gerne," svarede Molly.

Mr. Preston medbragte et glas vand, som Cynthia drak, og som syntes at gøre hende roligere.

"Nu," sagde Molly, "er det bedst, at vi går hjem så hurtigt som muligt; det er snart mørkt."

Hvis hun håbede at få Cynthia så let med sig, bedrog hun sig i høj grad. Mr. Preston var ikke så let at afvise på dette punkt.

Da de ville til at gå, sagde han:

"Siden miss Gibson allerede har fået så meget at vide, forekommer det mig at være rigtigst, at hun lærer hele sandheden at kende – at De har forpligtet Dem til at ægte mig,

når De er fyldt tyve år; Deres møde med mig her kunne ellers forekomme hende forunderligt, ja vel endog upassende."

"Da jeg ved, at Cynthia er forlovet med en anden, vil De næppe fordre, at jeg skal tro, hvad De der fortæller, mr. Preston."

"O, Molly," sagde Cynthia, skælvende over hele legemet, "jeg er ikke forlovet – hverken med den person, du mener, eller med mr. Preston."

Mr. Preston smilede tvungent og sagde:

"Jeg tror nok, at jeg har nogle breve, som ville kunne overbevise miss Gibson om sandheden af, hvad jeg har sagt, og som også ville overbevise mr. Osborne Hamley, om det blev nødvendigt – det var formodentlig ham, der blev hentydet til."

"Jeg forstår mig slet ikke på nogen af Dem," sagde Molly. "Men hvad jeg ved, er, at vi ikke bør blive her længere på denne tid af dagen, og at Cynthia og jeg øjeblikkelig må gå hjem. Hvis De ønsker at tale med miss Kirkpatrick, mr. Preston, hvorfor søger De hende da ikke i min faders hus, åbent og ærligt, som det sømmer sig en gentleman?"

"Det er jeg fuldkommen villig til," sagde han; "jeg skal med glæde forklare mr. Gibson, i hvilket forhold jeg står til hende. Hvis jeg ikke allerede har gjort det, er det kun, fordi jeg har givet efter for Cynthias ønsker."

"Nej, kære Molly, det lader sig ikke gøre – du ved ikke alt – du kender endnu slet ikke sammenhængen; du siger det i en god mening, det ved jeg, men det går ikke an. Nu er jeg stærk nok til at gå, lad os derfor skynde os hjem. Jeg skal fortælle dig alt, når vi er kommet hjem."

Hun tog Mollys arm og søgte at komme bort, men mr. Preston fulgte med og sagde:

"Jeg ved ikke, hvad De vil sige hjemme, men kan De nægte, at De har lovet at blive min hustru? Kan De nægte, at det kun var på Deres indtrængende opfordring, at jeg holdt forlovelsen hemmelig så længe?"

Det var ikke klogt af ham at sige dette. Cynthia standsede og vendte sig harmfuld mod ham og sagde:

"Siden De vil, at jeg skal tale – tale her, så vil jeg sige, at Deres ord efter bogstaven er sande, at dengang jeg var et forsømt sekstenårs barn, lånte De, som jeg antog for en ven, mig de penge, jeg savnede, og fik mig til at love at ægte Dem."

"Fik Dem til!" sagde han med eftertryk på det første ord.

Cynthia rødmede dybt og svarede:

"Det var måske ikke det rette ord. Jeg tilstår, at jeg kunne godt lide Dem den gang. De var næsten den eneste ven, jeg havde, – og havde der været tale om et øjeblikkeligt giftermål, havde jeg vist aldrig nægtet mit samtykke. Men nu kender jeg Dem bedre, og De har i den sidste tid forfulgt mig i den grad, at jeg siger Dem en gang for alle, at intet på jorden nogensinde skal bevæge mig til at ægte Dem. Intet! Jeg ser nu, at der ingen udvej er til at undgå skam og miskendelse og jeg ved, at jeg vil miste mit gode rygte og alle de venner, som jeg har, men det kan jo ikke være andet!"

"*Mit* venskab skal du aldrig miste," sagde Molly, rørt over Cynthias fortvivlelse.

"Det er hårdt," sagde mr. Preston. "De kan tro alt det onde, som De vil, om mig, Cynthia, men jeg tror ikke, at De kan nære nogen tvivl om min sande, uegennyttige kærlighed til Dem."

"Jo, den tvivler jeg særdeles meget på," sagde Cynthia med nyt mod. "O, når jeg tænker på den selvfornægtende kærlighed, som jeg har set – den kærlighed, der altid først tænkte på andre –"

Hun standsede; hun frygtede for at røbe for meget.

"De kalder ikke det kærlighed," sagde mr. Preston, "at være villig til at vente i åringer, at tie, fordi man fordrede tavshed, at pines af skinsyge og tåle at blive overset, at stole på en sekstenårig piges højtidelige løfte – et løfte, der kun blev mindre at lide på, efter som hun blev ældre. Cynthia, jeg har elsket Dem, jeg elsker Dem endnu, og jeg kan ikke give afkald på Dem. Vil De holde Deres ord og blive min hustru, så sværger jeg, at jeg vil gøre alt for at vinde Deres genkærlighed."

"Og jeg ville ønske – jeg ville ønske, af jeg aldrig havde lånt de ulykkelige penge; de var oprindelsen til det hele. O, Molly, jeg har sparet og knebet for at kunne betale dem tilbage, og nu vil han ikke modtage dem; og jeg, som troede, at når jeg blot kunne tilbagebetale dem, ville jeg generhverve min frihed."

"De synes således at antage, at De havde solgt Dem selv for tyve pund," sagde han, "men det var ikke tilfældet."

"Nej, jeg solgte mig heller ikke; jeg syntes om Dem den gang. Men – o, hvor hader jeg Dem ikke nu," udbrød Cynthia, ude af stand til at tilbageholde disse ord.

Han bukkede og vendte sig hurtigt fra dem og var snart efter forsvundet mellem træerne. Dette var vistnok en stor trøst for de to unge piger, men de ilede dog i tavshed afsted så hurtigt som muligt af frygt for, at han skulle følge efter dem. En gang forsøgte Molly at tale til Cynthia, men denne afbrød hende straks og sagde:

"Molly, hvis du har nogen medlidenhed med mig – hvis du holder af mig, så sig intet nu. Vi må forsøge at se ud, som om der intet er hændet, når vi kommer hjem. Kom ind i mit værelse i aften, så vil jeg fortælle dig alt. Jeg ved, at du vil dadle mig meget, men du skal alligevel vide alt."

De fortsatte nu deres vej i tavshed og nåede hjemmet, uden at nogen heldigvis lagde mærke til, hvor sent de kom hjem. De gik straks op i deres værelser for at hvile ud og klæde sig om til middagsbordet, som de ikke turde udeblive fra. Molly følte sig så oprørt og elendig, at hun slet ikke ville have vist sig mere den dag for de andre, hvis det kun havde været hendes egen interesse om at gøre. Hun satte sig ved sit toiletbord uden at tænde lysene; hun søgte at stille sit hjertes heftige slag og at genkalde sig, hvad hun havde hørt, og tænkte på, hvilke følger der kunne flyde deraf for dem, som hun havde kær. Ak Roger! – han som var så langt borte i det ubekendte, fjerne land, han, der elskede så inderligt – det var kærlighed, det var den sande kærlighed, som Cynthia havde hentydet til – og genstanden for hans kærlighed gjorde jo nu en anden fordring på som sin – hun måtte jo dog have været falsk mod en af dem! Hvor kunne det være muligt? Hvad ville han tænke, om han nogensinde fik det at vide? Det var slet ikke værd at forestille sig hans smerte – det kunne jo intet nytte. Hvad der nu nærmest forelå for Molly, var med råd eller handling at søge at drage Cynthia ud af hendes uheldige stilling, og ikke at trætte sig selv ved at lade sin fantasi foregøgle hende billeder af mulige lidelser.

Da hun ved middagstid kom ned i spisestuen, fandt hun Cynthia og hendes moder alene der. Lysene var ikke tændt, men der brændte en munter, klar ild i kaminen. Man ventede på mr.

Gibson, som kunne komme hvert øjeblik. Mrs. Gibson var i færd med at fortælle nogle af dagens hændelser – hvem hun havde truffet hjemme ved sine formiddagsbesøg, og hvem der havde været ude, og de forskellige smånyheder, hun havde hørt. Cynthia sad i skyggen, så at Molly ikke kunne se hende, men hun kunne høre, at det kun var med en mat og skælvende stemme, at Cynthia besvarede moderens bemærkninger, noget, som denne imidlertid aldeles ikke lagde mærke til. Da mr. Gibson lidt efter kom hjem, blev forholdet imidlertid anderledes; Cynthia var nu livlig og indtagende som sædvanlig, dels fordi hun vidste, at mr. Gibson straks ville have bemærket hendes nedslåethed og måske draget ufordelagtige slutninger af det, dels fordi hun lige fra barnsben af var en født kokette, som, så snart der var herrer til stede, påtog sig sit behageligste væsen, ligegyldigt om var unge eller gamle. Hun lyttede til hans bemærkninger og udtalelser med al sin fordums fortryllende opmærksomhed, så at Molly, der sad tavs og forundret, til sidst næppe kunne tro, at denne Cynthia var den samme pige, som for mindre end to timer siden havde hulket og grædt, som om hendes hjerte skulle briste. Vistnok var hun bleg, og hendes øjenlåg sænkede sig tungt, men det var også de eneste tegn, der erindrede om den nylige smerte.

Efter middagen gik mr. Gibson ud for at se til patienter i byen, mrs. Gibson fik sig en lur bag avisen, Cynthia greb en bog; kun Molly kunne hverken læse eller sove, men sad ved vinduet og stirrede ud i mørket. Lidt efter blev teen bragt ind, og aftenen forløb, som den plejede.

Da man efter teen havde trukket sig tilbage, hver til sit værelse, havde Molly glemt, om hun skulle gå til Cynthia, eller

Cynthia skulle komme til hende. Hun ombyttede sin dragt med en morgenkjole og satte sig og ventede på søsteren. Men Cynthia kom ikke; Molly gik derfor over til hende. Ved sin indtrædelse i værelset så hun Cynthia sidde ved sit toiletbord med hovedet støttet i hænderne. Hun syntes at have glemt den aftale, som hun havde truffet med Molly, for hun så forundret op, mens en dyb bekymring og fortrædelighed stod præget i hendes ansigt; da hun var blevet alene, lagde hun intet bånd på sine følelser, ingen tvang kunne da forhindre hendes smertelige tanker fra at afspejle sig i hendes hele væsen.

43. Cynthias tilståelse

"Du sagde, at jeg skulle komme herover," sagde Molly, "så ville du fortælle mig alt."

"Du ved allerede alt, tror jeg," svarede Cynthia langsomt, "måske ved du endnu ikke, hvad jeg kan anføre til min undskyldning, men min fortvivlede stilling kender du jo."

"Jeg har tænkt meget over det," sagde Molly frygtsomt og tøvende, "og jeg kan ikke lade være at tro, at hvis vi fortalte fader –"

Førend hun kunne fuldende, havde Cynthia hurtigt rejst sig.

"Nej," sagde hun, "det vil jeg ikke. Jeg måtte da straks forlade dette hus, og du ved, at jeg ikke har noget andet sted at ty til – uden forudgået aftale, mener jeg. Min onkel ville måske tage imod mig, han er jo min slægtning og er vel nødt til at tage sig af mig, hvad der end hænder; jeg kunne jo også søge en plads som guvernante. Hvilken fortræffelig guvernante ville jeg ikke blive!"

"Jeg beder dig, Cynthia, tal dog ikke på den måde! Jeg tror jo ikke, at du har handlet så forfærdelig slet. Du siger det jo også selv, og jeg tror dig. Det er lykkedes denne afskyelige mand på en eller anden måde at besnære dig; men jeg er vis på, at fader nok ville være i stand til at ordne den sag, hvis du blot ville have tillid til ham og fortælle ham alt –"

"Nej, Molly," sagde Cynthia, "det kan jeg ikke, lad os ikke tale mere om det. Du kan gøre det, hvis du har lyst, men giv mig så blot så megen tid, at jeg først kan komme herfra."

"Du ved, at jeg aldrig ville falde på at sige noget, som du ikke ønsker omtalt, Cynthia," sagde Molly dybt såret.

"Ville du ikke, kære?" sagde Cynthia og tog hendes hånd. "Vil du love mig det? Love helligt aldrig at fortælle, hvad jeg nu vil sige dig? – Det ville være en stor trøst for mig, om jeg kunne fortælle dig det alt sammen."

"Ja! Jeg lover dig ikke at fortælle det. Det burde du ikke have tvivlet på," sagde Molly, endnu lidt bedrøvet.

"Godt! Jeg stoler på dig. Jeg ved, at jeg kan gøre det."

"Men tænk alligevel på, om det ikke var bedst at søge hjælp hos fader," sagde Molly atter.

"Aldrig," svarede Cynthia bestemt, men roligere end før. "Tror du, at jeg har glemt, hvad han sagde, da den usle mr. Coxe var her, hvor streng han var, og hvor længe han var vred på mig? Jeg hører til de mennesker, som moder undertiden siger, ikke kan leve sammen med personer, som tænker ilde om dem. Det kan være en svaghed eller en synd – men jeg kan ikke være lykkelig, når jeg skal leve under tag med nogen, der kender mine fejl og anser dem for større end mine fortjenester. Og det ved du, at din fader ville gøre. Jeg har ofte nok sagt dig, at han – og du også, Molly! – har en højere målestok for jeres handlinger, end nogen, jeg nogensinde har kendt. Jeg ville ikke kunne holde det ud; hvis han vidste det, ville han blive så vred på mig – han ville aldrig tilgive mig det, og jeg, som holder så meget af ham."

"Nå, ja lad os så ikke tænke mere på det, kære Cynthia; han skal ikke få det at vide," sagde Molly; "i det mindste vil vi ikke tale mere om det nu."

"Og du vil aldrig sige det – aldrig – lover du mig det?" sagde Cynthia ivrigt.

"Aldrig førend du tillader mig det. Lad mig nu høre, om jeg ikke kan hjælpe dig. Læg dig på sengen, så vil jeg sætte mig hen til dig, og så kan vi tale i ro og mag om sagen."

Men Cynthia blev siddende på stolen ved toiletbordet.

"Hvornår begyndte alt dette?" sagde Molly efter en lang pause.

"Det er længe siden – fire eller fem år siden. Det var under ferien; moder var bortrejst på besøg hos sine venner. En dag kom Donaldsons og spurgte, om jeg ville tage med dem til en fest, der skulle være i Worcester. Du kan ikke tænke dig, hvor tillokkende en sådan indbydelse var for mig. Jeg var der ganske alene i det store, mørke hus i Ashcombe, hvor moder holdt skole; det tilhørte lord Cumnor, og mr. Preston skulle netop på den tid påse, at det blev malet og tapetseret, så at han kom temmelig ofte til os. Moder så ham også gerne; hun troede vist – nej, jeg er ikke vis på det, og jeg har nok at dadle hende for foruden, til at jeg bør fortælle noget, som kan have været en simpel indbildning."

Hun standsede lidt og sad tavs nogle øjeblikke som for at genkalde sig det passerede. Molly så forundret det trætte og livslede udtryk, som for øjeblikket skæmmede det smukke ansigt. Hun kunne nu tænke sig, hvor meget Cynthia måtte have lidt ved sine skjulte sorger.

"Nå, det være, som det være vil. Vi kendte ham altså meget godt," vedblev Cynthia, "og han kom ofte til os og var vist så godt som nogen inde i moders affærer og alt, hvad der angik hende. Jeg fortæller dig dette, for at du kan forstå, hvor naturligt det var, at jeg intet skjulte for ham, da han en dag kom og fandt mig, ikke grædende, for det ved du jo, jeg har ikke

megen tilbøjelighed til, men opbragt og harmfuld, fordi moder havde skrevet, at jeg gerne måtte tage med Donaldsons, men ikke med et ord havde omtalt, hvorledes jeg skulle få penge til rejsen og de nødvendige klæder frem for alt. Jeg var vokset fra alle mine kjoler, og hvad sko og handsker – kort sagt, jeg havde næppe anstændige klæder til at vise mig i kirken."

"Hvorfor skrev du ikke til hende og fortalte hende det?" sagde Molly, der var halvt bange for at skulle synes, at hun udtalte en dadel ved dette meget naturlige spørgsmål.

"Jeg ville ønske, at jeg havde hendes brev her og kunne vise dig det; men du må jo have set andre breve fra moder; har du aldrig lagt mærke til, at hun næsten altid forbigår det vigtigste af det, hun taler om? I dette brev udbredte hun sig vidt og bredt over, hvor fortræffeligt hun havde det, hvor venlige alle var mod hende, hvor hun ønskede, at jeg kunne have været med hende, og hvorledes hun glædede sig over, at også jeg kunne få nogen adspredelse; men det eneste, som kunne have været mig til nogen nytte, hendes næste adresse, det glemte hun at anføre. Hun sagde, at hun den følgende dag ville forlade den familie, hun var hos, og at hun ville være hjemme inden en vis tid, men ellers intet."

"Stakkels Cynthia!" sagde Molly. "Men hvis du nu dog havde skrevet, var dit brev måske blevet sendt efter hende. Jeg vil ikke gøre dig nogen bebrejdelse, men det piner mig at tænke på, at du nogensinde har stået på en fortrolig fod med den mand."

"Ak!" sagde Cynthia med et suk, "det er så let at dømme rigtigt, når man ser, hvad ondt der kan følge af det modsatte! Men jeg var næppe andet end et barn den gang, jeg troede ikke,

der var tid til at skrive, og han var vor eneste ven; Donaldsons kendte vi i grunden ikke så meget til."

"Det gør mig meget ondt for dig," sagde Molly ydmygt; "jeg har altid været så lykkelig med fader. Jeg kan slet ikke sætte mig ind i, hvor ganske anderledes det må have været for dig."

"Anderledes! Ja, du har ret. Trangen til penge gjorde mig ked af livet. Vi måtte ikke lade nogen mærke, at vi var fattige, det ville have skadet skolen; men jeg havde gerne lidt mangel, jeg havde gerne sultet, hvis moder og jeg var kommet så godt ud af det sammen som du og din fader. Det var ikke fattigdommen, der pinte mig, det var den omstændighed, at hun aldrig syntes at bryde sig om at se mig om sig. Så snart ferien begyndte, tog hun straks afsted til besøg hos en eller anden fornem familie og lod mig alene tilbage i det store hus, og når hun var hjemme, var jeg altid til besvær, og det var måske slet ikke så forunderligt. Piger i den alder er så forfærdelig skarpsynede med hensyn til at finde skjulte grunde; de kommer med så mange ubehagelige og besværlige spørgsmål, og har ingen klar opfattelse af det sande og falske i selskabslivet. Hvorledes det nu end var, så var jeg altid i vejen, og jeg følte det. Mr. Preston syntes at føle medlidenhed med mig, og jeg var ham meget taknemmelig for hans venlige ord og blikke – smuler af godhed, som ville være faldet upåagtet ned under dit rige bord, Molly.

En dag, da han kom for at se til de arbejdere, der malede hos os, fandt han mig alene i den forladte skolestue, hvor jeg sad og betragtede min forslidte sommerhat, mine gamle handsker og nogle gamle bånd, jeg havde udbredt på bordet foran mig; det var intet trøsteligt syn, og jeg var også meget nedtrykt ved det. Han fortalte, at han havde hørt, at jeg skulle med Donaldsons til

festen, og at det glædede ham meget på mine vegne; vor gamle Betty havde formodentlig fortalt ham det. Imidlertid sagde jeg ham dog straks, at jeg ikke tog med, for jeg så jo nok, at det var umuligt uden penge. Så satte han sig på bordet, og efterhånden fik han mig til at betro sig alle mine bekymringer. Det forekommer mig undertiden, at han var meget bedre i de dage end nu. I hvert tilfælde faldt det mig aldrig ind, at jeg begik noget urigtigt ved at modtage de penge, han den gang tilbød mig. Han havde netop tyve pund i sin lomme, sagde han, og han havde slet ikke nogen brug for dem for tiden og ville heller ikke komme til at behøve dem i de første måneder; jeg kunne betale dem tilbage, eller moder kunne gøre det, når det passede hende. Hun måtte naturligvis have vidst, at jeg behøvede penge, og det var jo ganske rimeligt, at hun havde tænkt på, at jeg skulle henvende mig til ham. Tyve pund ville ikke være for meget, jeg skulle blot tage imod dem – og så fremdeles. Jeg vidste – eller jeg troede i det mindste – at jeg aldrig skulle kan bruge tyve pund, men jeg tænkte, at jeg kunne give ham tilbage, hvad jeg ikke brugte, og så – ja, det var begyndelsen. Det lyder da ikke så forfærdeligt, gør det vel, Molly?"

"Nej," sagde Molly nølende. Hun ville ikke være nogen hård dommer, men hun kunne rigtignok ikke forstå, hvor nogen kunne nære tillid til en mand som mr. Preston.

Cynthia fortsatte:

"Nå, jeg købte hat og handsker, en hvid kjole, som blev færdig inden jeg rejste, og en silkekjole, som blev sendt efter mig. Desuden købte jeg en baldragt i Worcester, og når man så føjer hertil, hvad der gik med til rejsen, kan du tænke, at der ikke blev meget tilbage af de tyve pund. Mrs. Donaldson gav mig billet til

ballet, men satte et betænkeligt ansigt op, da jeg fortalte om min hensigt at gå derhen i den hvide kjole, som jeg allerede havde brugt i hendes hus. – Ak, hvor behageligt må det ikke være at have formue! – Nu ved du jo," sagde Cynthia med et let smil, "at jeg undertiden ikke kan lade være at lægge mærke til, at jeg ser godt ud, og at folk beundrer mig meget. Jeg erfarede det første gang, da jeg var hos Donaldsons. Jeg begyndte at indse, at jeg så godt ud i mine smukke, nye klæder, og jeg så, at andre tænkte det samme. Jeg var uimodsigeligt huset skønhed, og jeg glædede mig over det! De sidste dage af den uge, vi var i byen, kom mr. Preston også dertil. Da han sidste gang så mig, var det i mine gamle, slidte, dårligt passende klæder, da jeg grædende sad alene i skolestuen. Hos Donaldsons blev jeg betragtet som en lille dronning, man gjorde meget af mig, og på ballet, hvor mr. Preston også var, blev jeg feteret og engageret mest af alle. Jeg tror, at han virkelig forelskede sig i mig den aften. Det var vist aldrig faldet ham ind at tænke på det tidligere.

Men nu begyndte jeg allerede at føle det trykkende i at være i gæld til ham. Jeg kunne ikke vise mig stolt overfor ham, som jag var mod alle andre. O, hvor det var mig ubehageligt og besværligt! Men alligevel syntes jeg dog om ham og betragtede ham som en sand ven. Den sidste dag, vi var i Worcester, spadserede vi begge med Donaldsons i deres have; jeg syntes, at jeg burde sige ham, hvor meget jeg havde moret mig, og hvor lykkelig jeg havde været, takket være hans tyve pund, og jeg sagde, at de skulle blive tilbagebetalt så hurtigt som muligt, skønt jeg frygtede for at fortælle moder det, da jeg vidste, hvor vanskeligt det ville være hende at skaffe dem til veje. Vor

samtale blev imidlertid meget hurtigt endt, for til min store skræk gjorde han mig en glødende kærlighedserklæring og bønfaldt mig om at love at ægte ham. Men jeg var blevet så bange, at jeg hurtigt forlod ham og ilede bort til det øvrige selskab. Om aftenen fik jeg imidlertid et brev fra ham, hvori han bad mig tilgive ham den forskrækkelse, han havde forvoldt mig, og gentog sine opfordringer til, at jeg skulle love at ægte ham, hvilket kunne finde sted en hvilken som helst dag, jeg selv kunne bestemme – han hentydede let til min ulykkelige gæld, som, sagde han, så ikke ville være nogen gæld længere, men blot et forskud på de penge, som herefter skulle være min ejendom, hvis blot – men du kan vist bedre forestille dig alt dette, Molly, end jeg kan fortælle det –"

"Og hvad svarede du ham?" spurgte Molly åndeløs.

"Jeg svarede ham slet ikke, førend jeg fik et andet brev, hvori han bønfaldt om et svar. Moder var nu kommet hjem, og de gamle daglige besværligheder og klagerne over fattigdom og pengemangel var atter begyndt. Mary Donaldson skrev ofte til mig og priste bestandig mr. Preston på en så entusiastisk måde, som om hun var blevet betalt for det. Jeg havde set, at han var meget vel lidt i deres kreds, Og jeg syntes jo også selv godt om ham og følte megen taknemmelighed mod ham. Så skrev jeg en dag til ham og lovede at ægte ham [Note 4)], når jeg blev tyve år, men indtil den tid skulle det være en hemmelighed for alle. Jeg søgte at glemme, at jeg nogensinde havde lånt penge af ham, men jeg ved ikke, hvorledes det var, så snart jeg følte mig bundet til ham ved mit løfte, begyndte jeg at afsky ham. Jeg kunne ikke udholde den vedholdenhed, han forfulgte mig med og søgte at komme til at tale alene med mig; moder begyndte

også at nære nogen mistanke, tror jeg; hun var nu næsten altid i dårligt humør, når jeg søgte at nærme mig hende, og det var mig ikke muligt at tilvejebringe en god forståelse. Naturligvis vovede jeg under sådanne omstændigheder ikke at omtale de tyve pund for hende, men jeg søgte at trøste mig med, at hvis jeg ægtede mr. Preston, behøvede jeg aldrig at betale dem tilbage – det var naturligvis en meget slet undskyldning, men du må tro mig, Molly, jeg er blevet straffet tilstrækkeligt for det, for nu afskyr jeg det menneske."

"Men hvorfor? hvornår begyndte du at nære en sådan uvilje mod ham? Du lader dog til hele tiden at have fundet dig ganske roligt i det."

"Jeg ved det ikke bestemt, men jeg begyndte allerede at få øjnene op, førend jeg som til Boulogne. Han lod mig så ofte føle, at han havde mig i sin magt, og mindede mig så ofte om vort forhold, at jeg til sidst begyndte nærmere at veje hans ord og opførsel, og jeg kom ikke til noget godt resultat. Han var uforskammet i sin adfærd, også mod moder. Nu tænker du måske, at jeg heller ikke er en så god datter, som jeg burde være – og du har måske ret; men jeg kunne dog ikke holde ud at se, hvor hånligt han hentydede til hendes fejl, og jeg afskyede den måde, han viste, hvad han kaldte sin kærlighed til mig på. På denne tid sendte lady Cuxhaven moder en sum penge til min opdragelse, og følgen heraf blev, at jeg kort efter blev sendt til Boulogne. Da jeg havde været et halvt år hos madam Lefebvre, kom der en anden engelsk pige dertil – en kusine til ham, som slet ikke kendte noget til mig. Nu, Molly, må du straks glemme, hvad jeg nu vil fortælle dig, når jeg har sagt det. Denne nye elev plejede at tale så meget om sin fætter Robert – han var

øjensynlig slægtens lys – han var så smuk, og enhver dame i hele landet, som kendte ham, var forelsket i ham – en meget fornem dame blandt andre –"

"Lady Harriet sandsynligvis," sagde Molly indigneret.

"Det ved jeg ikke," svarede Cynthia. "Det brød jeg mig ikke om at få at vide den gang, og gør det stadig ikke; så fortalte hun, at der også var en meget smuk enke, som var dødeligt indtaget i ham. Han havde ofte moret sig med dem over alle hendes små kunstgreb, som hun troede, at han ikke lagde mærke til. Og det var den mand, som jeg havde lovet at ægte og stod i gæld til og havde skrevet kærlighedsbreve til! Nu vil du vist kunne forstå alt, Molly."

"Nej, ikke rigtigt. Hvad gjorde du, da du hørte, hvorledes han havde omtalt din moder?"

"Der var kun ét at gøre. Jeg skrev til ham og sagde rent ud, at jeg hadede ham og aldrig i verden ville ægte ham, jeg ville betale ham hans penge tilbage med renter, så snart det var mig muligt."

"Nå?"

"Madam Lefebvre gav mig mit brev uåbnet tilbage og sagde, at hun ikke tillod, at hendes elever skrev breve til herrer, medmindre hun først havde gennemlæst dem. Jeg fortalte hende, at det var til en ven af vor familie, den mand, der bestyrede moders affærer – jeg kunne jo ikke holde mig til sandheden. Men hun lod ikke brevet gå afsted, tværtimod måtte jeg se på, hvorledes hun brændte det, og love hende ikke at skrive igen, før moder fik det at vide. Der var altså ikke andet for end tålmodigt at vente, til jeg kom hjem."

"Men du traf ham ikke den gang?"

"Nej, men jeg skrev til ham, og jeg begyndte at lægge penge til side for at kunne betale ham."

"Hvad svarede han på dit brev?"

"O, først lod han til at tro, at det ikke var alvorligt ment; han troede, at jeg blot var blevet stødt over en eller anden forsømmelse fra hans side, som han kunne få tilgivelse for og bringe i forglemmelse."

"Og derpå?"

"Siden begyndte han at true, og jeg lod mig skræmme; det var næsten det værste af det hele. Jeg kunne ikke udholde tanken om, at vort forhold skulle blive almindelig bekendt, at han skulle vise mine tossede breve frem til alle og enhver – og hvad var det ikke for breve? Når jeg tænker på, at jeg skrev 'Kæreste Robert' til det menneske!"

"Men Cynthia, hvorledes kunne du så forlove dig med Roger?" spurgte Molly.

"Hvorfor ikke?" sagde Cynthia skarpt. "Jeg var jo fri – og jeg *er* fri; det forekom mig at være en måde til at overbevise mig selv om, at jeg virkelig *var* aldeles fri. Og jeg kunne desuden godt lide Roger – det var en så stor trøst at komme i berøring med mennesker, som man kunne stole på, og jeg var ikke så meget af stok og sten, at jeg ikke skulle blive rørt over hans ømme uegennyttige kærlighed, der var så forskellig fra mr. Prestons. Jeg ved, at du ikke anser mig for god nok til ham, og naturligvis vil han også mene det, hvis alt dette kommer frem; undertiden har jeg også tænkt på at bryde med ham og søge tilflugt hos fremmede, hvor jeg kunne begynde et nyt liv. Det er også et par gange faldet mig ind at ægte mr. Preston blot for at kunne hævne mig og for bestandig have ham i min magt, men jeg tror,

at det ville være værst for mig selv, for han er af et grusomt gemyt – han er som en tiger med et smukt ydre og et hårdt hjerte. Jeg har tigget og bedt ham om at løse mig fra mit løfte uden at udsætte mig for verdens hån."

"Bryd dig ikke om det," sagde Molly. "Skammen vil mere falde tilbage på ham end på dig."

Cynthia blegnede, idet hun svarede:

"Men jeg har sagt ting i de breve om moder, som ikke burde have stået der. Jeg havde et skarpt øje for hendes fejl, og jeg forstod ikke at bedømme, hvad der kunne have foranlediget dem. Nu siger han, at han vil vise disse breve til din fader, hvis jeg ikke samtykker i, at han offentliggør, at vi er forlovede."

"Det skal han ikke komme til!" udbrød Molly, idet hun harmfuld rejste sig op og stillede sig foran Cynthia med en så stolt og bestemt mine, som om denne havde været mr. Preston selv. "Jeg er ikke bange for ham. Han vil ikke vove at fornærme mig, og gør han det, bryder jeg mig ikke om det. Jeg vil bede ham om disse breve, og vi skal se, om han vil vove at beholde dem."

"Du kender ham ikke," sagde Cynthia hovedrystende, "han har mange gange mødt mig og ladet, som om han ville modtage pengene – de har nu ligget rede i en forseglet pakke i de sidste fire måneder; undertiden har jeg også troet, at han ville give mig brevene – men nej! Stakkels, stakkels Roger! Hvor uvidende han er om alt dette! Når jeg skal skrive kærlige ord til ham, lykkes det mig kun med megen anstrengelse, for jeg må jo altid mindes, at jeg har skrevet lige så kærligt til det andet menneske. Og hvis mr. Preston nogensinde fik at vide, at Roger og jeg er forlovede, ville han sikkert hævne sig både på ham og

mig ved at volde os så megen fortræd som muligt ved de ulykkelige breve – breve, som jeg har i skrevet i mit sekstende år! De er som en mine under mine fødder; den kan springe hvert øjeblik, og så vil fader, moder og alt være tabt."

"Hvorledes skal jeg få dem fra ham?" sagde Molly eftertænksomt, "for have dem vil jeg. Jeg fortæller ham, at jeg vil sætte fader ind i sagen, så tør han ikke nægte at give mig dem."

"Ah! Men det er netop ulykken! Han ved, at jeg er mere bange for, at din fader skal få noget af vide om dette, end for alt andet på jorden."

"Og dog bilder han sig ind, at han elsker dig!"

"Således viser han nu sin kærlighed. Han har ofte sagt, at han ikke bryder sig om, ad hvilken vej han skal formå mig til at blive hans kone. Han er vis på, siger han, at jeg nok senere vil komme til at holde af ham."

Cynthia begyndte at græde af træthed og bekymring. Molly lagde sine arme om hendes hals, trykkede hendes smukke hoved til sit bryst og søgte at trøste hende med beroligende ord, som om hun kunne have været et lille barn.

"Det er mig en stor trøst, at du har fået det alt sammen at vide," hviskede Cynthia.

"Jeg er vis på, at vi har retten på vor side," sagde Molly, "og derfor tror jeg bestemt, at han må og skal udlevere brevene."

"Og modtage pengene?" tilføjede Cynthia, idet hun ivrigt så op på Molly. "Han *må* tage imod dem. O, Molly, jeg tror ikke, at du nogensinde kan ordne den sag, uden at din fader får det at vide. Og langt hellere end det skulle ske, ville jeg tage som guvernante til Rusland. Jeg tror næsten, at jeg hellere ville – nej, det kunne jeg ikke," tilføjede hun, gysende ved tanken om, hvad

hun ville have sagt. "Men han må ikke vide det, Molly. Jeg kan ikke holde ud at tænke på det. Jeg ved ikke, hvad jeg i så fald kunne falde på at gøre. Du lover mig jo aldrig at sige noget hverken til ham eller til moder?"

"Det skal jeg aldrig gøre. Det skulle da blot være for at –"

Hun ville have sagt 'for at befri dig og Roger for ubehageligheder', men Cynthia afbrød hende:

"Ikke for noget som helst. Ingen grund, af hvad beskaffenhed den end kan være, må bevæge dig til at fortælle din fader det. Hvis du ikke opnår noget godt resultat, vil jeg alligevel være dig evigt taknemmelig, fordi du ville søge at hjælpe mig, men det kan ikke blive værre for mig, end det nu er."

"Nuvel, jeg skal tie," sagde Molly, "men nu må du gå til ro og hvile dig. Du er jo ganske dødbleg; du vil blive syg, hvis du ikke får dig en god søvn; klokken er allerede over to, og du ryster jo af kulde."

Derpå ønskede de hinanden godnat og skiltes. Da Molly var kommet over i sit eget værelse, så hun snart ved at tænke over sagen, hvor mange vanskeligheder der var forbundet med udførelsen af hendes plan. Hvorledes skulle hun frem for alt kunne bringe en sammenkomst i stand med mr. Preston? Hvorledes havde Cynthia båret sig ad for at opnå dette? Og hvorledes havde hun ubemærket kunnet veksle breve med ham? Ugerne måtte Molly tilstå for sig selv, at Cynthia under sin tilsyneladende frimodige adfærd måtte skjule en god del øvelse i at føre andre bag lyset, og hun begyndte allerede at frygte for, at hun selv måtte blive nødt til at tage sin tilflugt til det samme middel. Hun ville nu imidlertid søge at gå den lige vej alene;

måtte hun skeje ud fra den, skulle det kun være for at frelse dem, hun havde kær.

44. Molly kommer til hjælp

Det syntes underligt nok efter den foregående dags storme at træffes som sædvanlig i al ro ved morgenbordet. Cynthia var bleg, men talte lige så roligt som ellers om de mest forskellige genstande, mens Molly sad tavs og lyttende og kun fandt bekræftelse på sin formodning om, at Cynthia måtte have en lang øvelse i at skjule sine sande tanker og indre bekymringer for at kunne være i stand til nu at optræde med en så bedragerisk ro.

Der kom den dag forskellige breve, hvoriblandt et fra familien Kirkpatrick i London. Det var ikke fra Helen, som ellers plejede at skrive, men fra hendes søster, som meddelte, at Helen havde været meget syg af influenza, og endnu var for svag at kunne skrive.

"Lad hende kommer herud og få noget frisk luft. På denne årstid er landet bedre end London," sagde mr. Gibson, "især hvor der ikke er for mange træer. Vores hus ligger temmelig højt, haven er godt drænet og gangene dækket med et godt lag grus. Lad hende komme, og jeg skal kurere hende ganske gratis."

"Det ville være mere end behageligt," sagde mrs. Gibson, der i sit stille sind overvejede de forandringer, hun måtte foretage i sin husførelse, førend hun kunne modtage en ung dame, der kom fra et sådant hjem som Helen Kirkpatricks. Og endnu mens hun talte, regnede hun på, om fordelene kunne opveje de med et sådant besøg forbundne tvang.

"Ville du synes om det, Cynthia? Og du, Molly, du ville derved komme til at stifte bekendtskab med en af mr. Kirkpatricks døtre, og jeg er ikke i tvivl om, at du sidenhen ville blive indbudt i hans hus, hvad der kunne være meget morsomt for dig."

"Hvis det skulle ske, så ville jeg ikke lade hende tage afsted," bemærkede mr. Gibson, som i den senere tid havde fået en vis uheldig færdighed i at læse sin hustrus tanker.

"Ja, den kære Helen," vedblev mrs. Gibson, "hvor gerne ville jeg ikke tage mig af hende. Vi kunne indrette dit konsultationsværelse til en særlig dagligstue for hende, for det er jo så nødvendigt, at en rekonvalescent har ro; i vor dagligstue kunne hun hvert andet øjeblik blive forstyrret af visitter, og i spisestuen er der en stadig lugt af mad, det ville kunne undgået, hvis fader havde ladet mig ..."

"Hvad skulle der være til hinder for, at hun kunne bruge påklædningsværelset som soveværelse og det lille værelse ved siden af dagligstuen til at sidde i om dagen?" spurgte mr. Gibson.

"Biblioteket, mener du. Nej, der er jo næppe plads til en sofa, når bøgerne og skrivebordet også skal være der; desuden trækker det overalt derinde. Jeg tror, det nok er bedst at lade være. Hun har det alligevel mest bekvemt i sit eget hjem."

"Ja, mig er det ligegyldigt," sagde mr. Gibson, som godt mærkede hensigten med disse udflugter, og ikke interesserede sig nok for Helen til at sætte sin vilje igennem med magt. "Du har måske ret. Men det er et spørgsmål, og luksus skal foretrækkes for frisk luft. Folk lider ofte mere af mangel på det sidste end på det første. Men nu ved du i hvert tilfælde, at jeg gerne ser hende, hvis hun vil tage til takke med vores hus, som

det er, men mit konsultationsværelse kan jeg ikke undvære; det er det samme som vort daglige brød."

"Jeg skal skrive til dem og fortælle dem om mr. Gibsons venlighed," sagde mrs. Gibson med stor tilfredshed, idet hendes ægtefælle forlod stuen. "De vil være ham lige forbundne, uanset om Helen kommer eller ikke."

Enten det nu var af bekymring for kusinen eller af en anden grund, så blev Cynthia efter morgenmaden meget indesluttet og tavs, og dette varede hele dagen. Molly kunne nu forstå, hvorfor hendes humør havde været så foranderligt i de sidste måneder, og var tilbøjelig til at bære over med hende og vise hende al den venlighed, hun formåede.

Om aftenen, da de to unge piger et øjeblik var alene, kom Cynthia hen til Molly og sagde, idet hun bøjede sig over hende, så at man ikke kunne se hendes ansigt:

"Molly, vil du så gøre det? Vil du gøre, hvad du sagde i aftes? Jeg har tænkt på det hele dagen og undertiden står det for mig, som om han vil give dig brevene, hvis du bad ham om dem; han kunne tro – i ethvert tilfælde var det et forsøg værd, hvis du ikke har alt for meget imod det."

Nu var Molly rigtignok ved at tænke nærmere over dette møde med mr. Preston kommet til at synes mindre og mindre om det, men hun havde jo selv foreslået det, og nu hverken kunne eller ville hun trække sig tilbage fra det. Det kunne jo dog få et godt udfald, og hun så egentlig ikke, hvorledes det kunne afstedkomme nogen skade. Hun gav altså sit samtykke, og søgte at skjule sin ulyst, der kun blev større, da Cynthia ordnede de nødvendige enkeltheder ved planens udførelse.

"Du skal møde ham i morgen eftermiddag i alleen, som fører op til Towers. Du kan gå ind igennem parklågen, og du vil ikke behøve at gå langt. Han kommer måske samme vej, men han kan også komme fra Towers. Han har en hovednøgle til alle indgangene."

Det slog Molly, at Cynthia måtte have en vis erfaring i sådanne arrangementer, og hun vovede at spørge, hvorledes mr. Preston skulle blive underrettet om dette møde.

Cynthia svarede rødmende:

"Bryd dig ikke om det! Han vil med glæde indfinde sig; du hørte jo, han sagde, at han ønskede at drøfte sagen nærmere; det er første gang, jeg har anmodet ham om en sammenkomst. Hvis jeg blot en gang kunne blive fri – o Molly, jeg ville elske dig og være dig taknemmelig for det i hele mit liv."

Molly tænkte på Roger, og dette fik hende til at sige:

"Det må være forfærdeligt – jeg synes selv, at jeg er modig, men jeg tror ikke, at jeg selv kunne have – kunne have modtaget Rogers tilbud, når jeg således var halvt bundet til en anden."

Molly rødmede dybt, da hun sagde dette.

"Men du glemmer, hvor jeg afskyr mr. Preston," sagde Cynthia. "Det var mere dette end nogen lidenskabelig tilbøjelighed for Roger, som bevirkede, at jeg med glæde modtog et så sikkert værn, som der blev mig tilbudt. Roger ønskede ikke, at det skulle kaldes en forlovelse, men det gjorde jeg, for det gav mig en følelse af tryghed, en bevidsthed om, at jeg nu var fri for mr. Preston. Og det er jeg også, når blot jeg kan få disse breve tilbage! Hvis du dog blot kunne få ham til at modtage sine afskyelige penge og give mig dem tilbage. Så vil vi glemme det alt sammen; han kunne så gifte sig med en anden,

og jeg kunne ægte Roger, så ville alt være ordnet. Det ville så kun have været, hvad man kalder en 'ungdomståbelighed'. Og du kan sige mr. Preston, at hvis det skulle falde ham ind at vise mine breve til nogen, forlader jeg øjeblikkelig Hollingford og vender aldrig mere tilbage."

Bebyrdet med en mængde lignende budskaber, som Molly følte, at hun aldrig kunne overbringe, bedrøvet over at skulle have med denne sag at gøre, utilfreds med den måde, Cynthia omtalte sin forbindelse med Roger på, nedtrykt af skam over, at hun skulle være delagtig i, hvad der forekom hende var at et bedrag, og dog villig til at trodse og tåle alt, når hun blot kunne hjælpe Cynthia ud af hendes forlegenheder, begav hun sig til det bestemte sted.

Det var en mørk, stormfuld dag, og vinden peb gennem de næsten bladløse grene på de store træer, da Molly gik igennem parklågen og trådte ind i alleen. Hun gik hurtigt fremad for at blive varm og på samme tid døve sine tanker. Et lille stykke vej fra lågen bøjede alleen om og førte nu i en lige linje op til det for tiden ubeboede slot.

Molly syntes ikke ret om at fjerne sig for langt fra parkbetjentens hytte og blev derfor stående her lænet mod en stor træstamme.

Lidt efter hørte hun hurtige skridt nærme sig.

Det var mr. Preston.

Han havde set en kvinde, halvt skjult af træet, og tvivlede ikke på, at det var Cynthia. Men da han kom nærmere, vendte hun sig om, og i stedet for Cynthias strålende ansigt mødte mr. Preston Mollys blege, bestemte blik. Skønt han af hendes blege og frygtsomme udseende tydeligt så, at hun var bange for ham,

mødte dog hendes faste blik hans med alt det mod, som uskyldigheden giver.

"Er Cynthia ikke i stand til at komme?" spurgte han, da han mærkede, at hun havde ventet ham.

"Jeg vidste ikke, at De ventede at skulle møde hende her," sagde Molly lidt overrasket.

I sin enfoldighed troede hun, at Cynthia havde omtalt, at det var hende, Molly Gibson, som skulle møde mr. Preston. Men det have Cynthia været alt for klog til at gøre. Hun havde lokket ham derhen ved et brev, der var affattet i ubestemte vendinger, som måtte bringe ham til at tro, at hun selv ville indfinde sig.

"Hun skrev, at hun ville komme selv," sagde mr. Preston, yderligt fortrædelig over, som han nu indså, at være blevet lokket til et møde med miss Gibson.

Molly tøvede lidt, inden hun talte. Men han var bestemt på ikke at bryde tavsheden; havde hun blandet sig i den sag, skulle hun også finde sin stilling så ubehagelig som muligt.

"I alle tilfælde har hun bedt mig om at gå herhen," sagde Molly endelig. "Hun har fuldkommen sat mig ind i forholdet mellem hende og Dem."

"Har hun det?" sagde han spottende. "Ja, hun er ikke altid til at stole på, det ved jeg."

Molly rødmede. Hun følte fuldkommen det uforskammede i hans ytring, og hendes sindstilstand var ikke den roligste for øjeblikket. Men hun betvang sig dog og følte sig modigere ved det.

"De burde ikke tale således om den person, som De siger, at De ønsker at ægte. Men det er ikke det, som vi skal tale om; De har nogle breve fra hende, som hun ønsker at få igen."

"Meget rimeligt."

"Og som De ikke har nogen ret til at beholde."

"Ingen lovlig, eller ingen moralsk ret? Hvilken mener De?"

"Jeg mener simpelthen, at De som en gentleman i det hele ikke har nogen ret til at beholde en dames breve, når hun anmoder om at få dem tilbage, og meget mindre til at true hende med dem."

"Jeg ser, at De er fuldkommen inde i sagen, miss Gibson," sagde han noget mere ærbødigt. "I det mindste har hun sat Dem ind i den fra sit synspunkt, men nu må De også engang se den fra mit. Hun har lovet mig så højtideligt, som nogen dame –"

"Hun var ikke en dame den gang, hun var kun et barn, kun seksten år."

"Hun var gammel nok til at vide, hvad hun gjorde; men om De synes bedre om det, kan vi gerne betragte hende som et barn. Hun lovede mig højtideligt at blive min kone, idet hun blot betingede sig, at det til en vis tid skulle holdes hemmeligt; hun tilskrev mig breve, hvori hun gentog sit løfte, og som var fortrolige nok til at vise, at hun anså sig for bundet til mig ved et sådant løfte, og den tilbøjelighed, som jeg nærede for hende, var så oprigtig og uegennyttig, som nogen mand kan føle den, og det må hun også selv indrømme. Jeg udgiver mig ikke for nogen helgen og er ikke ligegyldig overfor jordiske goder, men dog nærede jeg for hende – på en tid, hvor hun hverken ejede en skilling eller nogen formuende slægtning, som kunne have erstattet mig manglen på rigdom ved hjælpe mig frem i verden – en så oprigtig kærlighed, som en mand er i stand til at føle, det må hun selv kunne erkende. Jeg kunne have ægtet to eller

tre formuende piger, af hvilke den ene endog var meget smuk og aldeles ikke uvillig; men jeg valgte at vente på hende."

Molly afbrød ham, harmfuld over hans indbildskhed, og sagde:

"Jeg beder Dem om at undskylde, men det interesserer mig aldeles ikke at høre Deres beretninger om unge damer, som De kunne have ægtet; jeg kommer her for Cynthias skyld, som ikke synes om Dem, og som ikke ønsker at ægte Dem."

"Meget vel; så må jeg lære hende at 'synes om mig', som De kalder det. Der var en tid, da hun nok syntes om mig, og dengang gjorde hun mig løfter, som der kræves to personers samtykke til at bryde. Jeg tvivler aldeles ikke om, at hun skal komme til at holde lige så meget af mig som før, når vi først bliver gift."

"Hun vil aldrig gifte sig med Dem," sagde Molly bestemt.

"Så vil hun måske hædre en anden ved at give ham fortrinnet; i så fald skal denne anden få tilladelse til at læse de breve, som hun har skrevet til mig."

Molly kunne næsten have været fristet til at le ganske højt, så sikker var hun på, at Roger aldrig ville læse breve, der blev ham tilbudt under sådanne omstændigheder; men så faldt det hende atter ind, hvor meget det ville bedrøve ham at høre om hele denne sag med mr. Preston, og kunne hun fri ham for nogen sorg, ville hun visselig gøre, hvad hun kunne, for det. Førend hun havde betænkt, hvad hun skulle sige, fortsatte mr. Preston:

"De sagde forleden dag, at Cynthia var forlovet. Må jeg spørge, med hvem?"

"Nej," sagde Molly, "det må De ikke. De hørte jo, at hun sagde, at det ikke var nogen forlovelse? Det er det heller ikke, men om

også så var, tror De da, at jeg ville fortælle Dem, hvem det er, efter det, som De netop sagde? Så meget kan De imidlertid stole på, at han aldrig ville læse en linje af Deres breve. Han er alt for ... Nej! Jeg vil ikke tale om ham til Dem. De ville ikke kunne forstå ham."

"Denne hemmelighedsfulde 'ham' bør være taknemmelig for at have en så varm forsvarer i miss Gibson, skønt han ikke er forlovet med hende," sagde mr. Preston med et så ubehageligt udtryk, at Molly var nær ved at briste i gråd, men hun besejrede sin afsky og blev ved for Cynthias og Rogers skyld:

"Ingen hæderlig mand eller kvinde ville læse Deres breve, og hvis nogen gjorde det, ville de skamme sig så meget over det, at de ikke ville omtale det. Hvad nytte kan De have af dem?"

"De indeholder Cynthias gentagne ægteskabsløfter," svarede han.

"Hun bad mig om at sige Dem, at hun hellere ville forlade Hollingford for bestandig og søge at tjene sit brød blandt fremmede end ægte Dem."

Han blegnede og så så skuffet og ulykkelig ud, at Molly næsten følte medlidenhed med ham.

"Har hun sagt det til Dem med koldt blod? Ved De vel, at det er hårde sandheder, som De siger mig, miss Gibson? Hvis de da i det hele taget er sandheder," tilføjede han lidt mere fattet. "Unge damer er meget lette til at bruge ord som 'hade' og 'afsky'. Jeg har kendt mange, som brugte dem om mænd, som de på samme tid fuldt og fast stolede på komme til at ægte."

"Jeg kan ikke have nogen mening om andre," sagde Molly. "Jeg ved blot, at Cynthia –" hun tøvede et øjeblik, hun fik medlidenhed med hans smerte, men fortsatte så alligevel –

"hader Dem så meget, som en person med hendes karakter kan hade."

"Med hendes karakter?" sagde han, idet han næsten ubevidst gentog ordene.

"Jeg mener, at jeg ville hade mere inderligt," sagde Molly sagte.

Men han hørte næsten ikke, hvad hun sagde. Uroligt borede han sin stok dybt ned i jorden, mens hans øjne var fæstet på den.

"Har De så noget imod at sende hende brevene tilbage ved mig? Jeg forsikrer Dem, at De dog ikke vil kunne overtale eller tvinge hende til at ægte Dem," sagde Molly.

"De synes at være meget enfoldig, miss Gibson," sagde han og så op. "De ved vist ikke, at der er en anden følelse end kærlighed, som man kan frede lige så inderligt om. Har De aldrig hørt tale om hævn? Cynthia har narret mig med løfter, og så lidt end hun eller De vil tro mig, så – nå, det er jo nu ikke værd at tale mere om det, men ustraffet skal hun ikke have skuffet mig, det kan De fortælle hende. Jeg beholder hendes breve og benytter dem, som jeg synes bedst, når lejligheden viser sig."

Molly var overordentlig utilfreds med sig selv, fordi hun havde skilt sig så slet fra sit ærinde. Hun havde troet at skulle have held med sig, og nu havde hun kun forværret sagen. Hvilket nyt argument kunne hun fremføre? Imens stod mr. Preston og ærgrede sig rasende ved tanken om at have været genstand for unge pigers samtaler, især fordi han godt vidste, at det ikke var hans gode egenskaber, de havde drøftet; hans

sårede forfængelighed forøgede hans forbitrelse over at være blevet bedraget i sin kærlighed, og han fortsatte:

"Mr. Osborne Hamley kunne dog høre tale om disse breves indhold," sagde mr. Preston, "selv om han er alt for hæderlig til at læse dem. Det kunne jo også træffe, at Deres fader kunne høre noget hviske om dem; og hvis jeg ikke husker fejl, taler miss Cynthia Kirkpatrick deri ikke altid i de mest ærbødige udtryk om den dame, som nu er mrs. Gibson –"

"Det er nok!" sagde Molly. "Jeg vil ikke høre noget om indholdet af disse breve, der er skrevet, da hun næsten var aldeles venneløs, til Dem, som hun betragtede som en ven! Men jeg har betænkt, hvad jeg nu vil gøre. Jeg advarer Dem. Hvis jeg ikke havde været så tåbelig at love Cynthia ikke at omtale denne sag for fader, skulle han have fået det hele at vide. Nu vil jeg fortælle det alt sammen fra begyndelsen til enden til lady Harriet og bede hende om at tale med sin fader om det. Jeg er vis på, at hun vil gøre det, og jeg tror ikke, at De vil vove at afslå lord Cumnor noget."

Han vidste vel hos sig selv, at han ganske bestemt ikke ville vove dette; han vidste, at hvor dygtig en forvalter han end var, og hvor megen pris lord Cumnor end satte på ham i denne egenskab, så var dog den adfærd, som han havde gjort sig skyldig i med hensyn til brevene, noget, som ingen retskaffen mand ville vedkende sig, noget, som han ikke ønskede skulle komme lorden for øre. Alt dette så han meget godt, og han undrede sig over, hvorledes Molly havde været snu nok til at regne det ud. Men skønt han følte, at han måtte opgive brevene, havde han dog ikke i sinde at gøre dette straks. Mens han nu stod og tænkte over, hvad han skulle sige, for ikke at behøve at

gøre nogen indrømmelser, førend han havde tænkt nøjere over sagen, hørte han lyden af hovslag, der nærmede sig det sted, hvor de stod. I det næste øjeblik havde Molly lagt mærke til det samme. Han kunne se, hvor urolig hun blev, og hun var allerede i færd med at ile bort, da han lagde sin hånd fast om hendes arm og sagde:

"Bliv! De kan ikke undgå at blive set. De har i det mindste ikke gjort noget, som De behøver at skamme Dem over."

Endnu mens han talte, bøjede mr. Sheepshanks om omdrejningen af vejen og holdt stille foran dem.

Mr. Preston, om ikke Molly, så det betydningsfulde blik, som den gamle herre kastede på dem – han så det, men tog sig ikke særligt af det. Hen red lidt frem og hilste på mr. Sheepshanks.

"Miss Gibson! Deres tjener. Det er ellers et temmelig uhyggeligt vejr for en ung dame at være ude i og alt for koldt til at stå for længe stille i, skulle jeg mene – hvad, Preston?" tilføjede han, idet han på en betegnende måde truede ad denne med sin ridepisk.

"Ja," sagde mr. Preston, "De har ret. Jeg er også bange for, at jeg har opholdt miss Gibson alt for længe."

Molly vidste hverken, hvad hun skulle sige eller gøre; med en let hilsen til de to herrer forlod hun dem og ilede bort til hjemmet med et tungt hjerte ved tanken om det lidet, som hun havde udrettet. Hun vidste ikke, hvorledes hun i virkeligheden havde sejret, skønt mr. Preston ikke syntes om at tilstå det endnu, end ikke for sig selv. Mens hun endnu var i nærheden, hørte hun mr. Sheepshanks sige:

"Gør mig ondt, at jeg skulle forstyrre Deres *tête-à-tête*, mr. Preston." Men skønt hun tydeligt hørte disse ord, faldt det

hende dog ikke ind, hvilken betydning der kunne ligge skjult i dem; hun tænkte blot på, hvorledes hun var gået ud stolt og tillidsfuld, og hvorledes hun nu kom overvundet tilbage til Cynthia.

"Nå, Molly? O, jeg ser, at du ikke har fået dem. Ja, i grunden havde jeg da heller ikke ventet det."

Hun satte sig ned, som om hun således bedre kunne bære sin skuffelse, mens Molly blev stående foran hende som en brødefuld og sagde:

"Det gør mig meget ondt, men jeg gjorde alt, hvad jeg kunne; så blev vi til sidst afbrudt af mr. Sheepshanks, som kom ridende hen til os."

"Det utålelige gamle menneske! Tror du, at du kunne have overtalt ham til at give dig brevene, hvis du havde haft mere tid?"

"Det kan jeg ikke sige. Men jeg ville alligevel have ønsket, at mr. Sheepshanks ikke var kommet netop da. Jeg syntes ikke om, at han fandt mig alene med mr. Preston."

"O, det har han vist slet ikke tænkt over. Hvad sagde han – mr. Preston?"

"Han syntes at tro, at du var virkelig forlovet med ham, og at disse breve var det eneste bevis, han havde på det. Jeg tror, at han alligevel elsker dig på sin måde."

"På sin måde, ja – det har du ret i!" sagde Cynthia harmfuld.

"Jo mere jeg tænker på det, desto mere forekommer det mig, at det ville være bedst, om fader talte med ham. Jeg sagde til ham, at jeg ville fortælle det hele til lady Harriet og få lord Cumnor til at forlange brevene af ham, men det ville dog ikke være rart."

"Nej, ganske vist!" sagde Cynthia bedrøvet. "Men han så naturligvis, at det kun var en trussel."

"Men det var det ikke. Jeg vil gerne gøre det straks, hvis du vil have det. Kun føler jeg, at fader bedst af alle ville kunne ordne den sag, og så ville den ikke komme så meget ud."

"Du er bundet ved dit højtidelige løfte, Molly, glem ikke det. Og én ting vil jeg sige, dig; hvis din fader nogensinde får nys om denne sag, forlader jeg øjeblikkelig Hollingford, det er mit sidste ord."

Cynthia rejste sig nu og begyndte med feberagtig hast at lægge Mollys sjal sammen.

"O, Cynthia – Roger!" sagde Molly.

"Ja, jeg ved det! Du behøver ikke at minde mig om ham. Men jeg vil ikke leve i samme hus som en mand, der hvert øjeblik kan tænke på de ting, han har hørt om mig – fejl måske, men fejl, der ser meget værre ud, end de i virkeligheden er. Jeg var så lykkelig, da jeg kom hertil; I holdt alle af mig, og nu – ja, Molly, jeg har allerede set den forandring, der er foregået med dig. Jeg læser dine tanker i dit ansigt; du har tænkt: 'Hvor Cynthia har måttet narre mig; at have ført en hemmelig brevveksling, uden at vi har mærket det – og være forlovet med to mænd på samme tid'. Du har været mere optaget af dette end af medlidenhed med mig stakkels pige, som altid har været nødt til at handle alene uden nogen ven til at hjælpe eller beskytte hende."

Molly tav. Der var noget sandt i, hvad Cynthia sagde, men dog var der én retning, hvori hun tog fejl. Molly holdt lige så meget af Cynthia som før og havde taget sig Cynthias stilling mere nær end denne selv, hun vidste også, at det havde pint hende meget at skulle have denne sammenkomst med mr.

Preston. Hendes kræfter var blevet overanstrengt, og store tårer rullede langsomt ned ad hendes kind.

"O, hvor grusom er jeg ikke!" sagde Cynthia og bortkyssede Mollys tårer. "Jeg ved jo, at det er sandt alt sammen – jeg burde ikke bebrejde dig det."

"Du bebrejdede mig intet," sagde Molly med et svagt forsøg på at smile, "jeg har virkelig tænkt på noget af det, du sagde – men jeg holder alligevel rigtig meget af dig, Cynthia – jeg ville i dit sted have handlet aldeles, som du gjorde."

"Nej, det ville du ikke. Dit hjerte er i alle tilfælde af bedre stof end mit."

45. Fortrolighed

Hele den øvrige del af dagen følte Molly sig syg og nedslået. Det var noget så usædvanligt for hende af have noget at skjule, at hun på enhver måde pintes ved det. Det var som en hæslig drøm, hun ikke kunne frigøre sig for; hun ønskede så inderligt at kunne glemme det alt sammen, men enhver omstændighed syntes at minde hende om det.

Den følgende morgen bragte posten forskellige breve, blandt andre et fra Roger til Cynthia. Molly, som selv ikke havde fået noget brev, betragtede Cynthia, mens denne læste sit. Det forekom hende, at Cynthia ikke måtte kunne finde nogen tilfredsstillelse ved disse breve, førend hun havde sat Roger ind i forholdet mellem hende og mr. Preston; men Cynthia rødmede og smilede som hun plejede ved at læse de mange beundrende og kærlighedsfulde ord; det var, som om der aldeles intet var forefaldet.

Både Mollys tanker og Cynthias læsning blev afbrudt ved et lille triumferende udråb fra mrs. Gibson, som rakte sin mand et netop modtaget brev med de ord:

"Ja, det ventede jeg, det kan ikke nægtes!"

Derpå vendte hun sig til Cynthia og sagde:

"Det er et brev fra din onkel Kirkpatrick, kære. Han ønsker, at du skal komme til dem og hjælpe dem at opmuntre den stakkels Helen! Hun er ikke kommet sig rigtigt endnu efter sin sygdom. Vi kunne jo ikke have hende her uden at forstyrre vor kære mr. Gibson. Ja, der var jo ikke noget i vejen for at jeg kunne have

overladt hende mit påklædningsværelse, men når han ikke – nå, ikke mere om det. Efter at vi havde modtaget deres sidste brev, skrev jeg straks og meddelte dem, hvor bekymret du var for Helens skyld, og hvor meget du ønskede at kunne være hende til nogen nytte – hvilket jeg også er vis på, at du gør – og nu skriver de, om du kan komme ind til dem straks, for Helen har bedt så meget om det."

Cynthias øjne funklede, da hun svarede:

"O, hvor det glæder mig, – når jeg blot ikke skulle forlade dig, Molly," tilføjede hun sagtere, som om hun pludselig blev slået af samvittighedsnag over sin glæde.

"Kan du være færdig til at tage afsted med *The Bang* i aften," sagde mr. Gibson; "det er besynderligt nok, efter at jeg nu uforstyrret har praktiseret her i Hollingford i tyve år, bliver jeg i dag for første gang kaldt til London for at deltage i en konsultation. Jeg må være der i morgen. Jeg er bange for, det er blevet slettere med lady Cumnor."

"Men hvad siger du? Stakkels, kære lady! Hvor det gør mig ondt. Det var da godt, vi allerede har spist, ellers havde jeg såmænd ikke kunnet nyde en smule," sagde mrs. Gibson.

"Jeg siger jo blot, det er slettere. I hendes sygdom kan en forværring måske være en overgang til det bedre. Læg ikke mere i mine ord, end der virkelig er."

"Tak skal du have. Du kære mand har dog altid et venligt og beroligende ord på rede hånd. Hvorledes er det med dine kjoler, Cynthia?"

"O, de er i orden alle sammen, moder. Jeg skal nok være færdig til kl. fire. Molly, vil du gå med op og hjælpe mig at pakke? – Jeg ville gerne tale lidt alene med dig, kære," sagde

hun, da de var kommet ovenpå. "Det er virkelig en stor trøst at komme bort fra et sted, hvor man altid skal plages ved synet af det menneske; men jeg vil så nødig have, at du skal tro, at jeg er glad ved at skulle forlade dig, for det er virkelig ikke tilfældet."

Det var det måske dog nok alligevel, når man skulle dømme efter den iver, hun forsikrede det modsatte med. Molly mærkede det imidlertid ikke, men sagde blot:

"Nej, det har jeg aldrig troet. Men Cynthia, du har slet ikke sagt et ord om, hvad Roger skriver. Hvorledes har han det nu? Er han blevet helt fri for feberen?"

"Ja, aldeles. Han lader i det hele til at være ved godt mod. Han skriver som sædvanlig en hel del om fugle og firføddede dyr og de indfødte og deres skikke. Det må du gerne læse, her står det. Jeg vil betro dig hele brevet, mens jeg pakker mine sager, det viser da, at jeg stoler på dig. Du må såmænd også gerne læse det alt sammen, men du vil kun finde det øvrige kedsommeligt; du kunne dog skrive op, hvor han er, hvornår han har skrevet, og hvad han tager sig for, og sende det til hans fader."

Molly tog brevet og begyndte at gøre uddrag af det ved skrivebordet; ofte gennemlæste hun det, hun havde fået lov til at læse, og mange gange standsede hun for med hovedet støttet på sin hånd og øjnene fæstet på brevet at lade sine tanker dvæle hos brevskriveren og de egne, hvor han færdedes.

Pludselig blev hun revet ud af sine tanker ved, at Cynthia strålende af glæde trådte ind i værelset og sagde, efter hurtigt at have sonderet terrænet:

"Her er ingen! O, hvor du er velsignet, Molly! Du er rigtignok mere veltalende, end du selv tror. Se her!" lagde hun til og viste Molly et stort velfyldt brev, som hun atter hurtigt gemte i sin

lomme, som var hun bange for, at nogen skulle se det, "forstår du ikke, at det er mine skrækkelige breve, som jeg straks skal brænde hver eneste et, og som mr. Preston har været så nådig at sende mig, takket være dig, lille Molly – de breve, der nu i de sidste tre år har hængt som et truende sværd over mit hoved."

"O, hvor det glæder mig," sagde Molly. "Jeg troede virkelig aldrig, han ville give dem tilbage. Han er dog bedre, end jeg havde anset ham for. Nu er det da overstået. Tror du nu, at han vil opgive enhver fordring på din hånd, Cynthia?"

"Han må nu gerne gøre så megen fordring, han vil; jeg erkender det ikke, og han har intet bevis. Nu er der blot ét tilbage, og hvis du endnu vil gøre det for mig –"

"O, Cynthia, bed mig ikke, jeg kan ikke gøre mere. Du ved ikke, hvor pinligt det er mig at tænke på det møde i går og det blik, mr. Sheepshanks sendte os."

"Men det er kun en ubetydelighed, det hele. Jeg vil ikke bebyrde din samvittighed med at fortælle dig, hvorledes jeg har fået mine breve, men det er ikke gennem en person, jeg kan betro penge; og han må have sine treogtyve pund og et par shilling tilbage. Jeg har regnet det ud til fem procent, og her er pengene i denne forseglede pakke. O, Molly, det ville være mig så stor en lettelse, hvis du ville forsøge at give ham dem. Det er det eneste, der står tilbage, og det haster jo slet ikke så meget, ved du. Du kunne jo træffe ham i en butik, på gaden eller i et selskab, og når du så blot havde dem i lommen, ville intet være lettere."

Molly betænkte sig lidt. Endelig sagde hun:

"Fader kunne jo give ham dem. Det ville der da ikke være noget ondt i. Jeg ville sige, at han ikke måtte stille nogen

spørgsmål om pakkens indhold."

"Nå ja," sagde Cynthia, "gør, som du vil. Jeg tror nu, min fremgangsmåde er den bedste, for hvis der kommer en smule ud om denne sag ... Men du har allerede gjort så meget for mig, jeg vil ikke dadle dig, fordi du afslår mig denne bøn."

"Jeg holder så lidt af at være i forståelse med den mand," indvendte Molly.

"I forståelse! Men du skal jo kun give ham et brev fra mig. Hvis jeg efterlod et brev til miss Browning, så ville du jo ikke have noget imod at besørge det."

"Det var noget ganske andet. Det kunne jeg gøre åbenlyst."

"Men det kan du jo også her, og det ville jo kun være på en hæderlig måde at gøre ende på en sag, der har pint mig så længe. Men gør, som du synes."

"Giv mig brevet!" sagde Molly. "Jeg skal forsøge at føje dig."

"Hvor du er god! Du kan jo ikke gøre mere end prøve det, og hvis du ikke kan komme til at give ham det, så behold det, til jeg kommer tilbage. Så skal han tage det, enten han vil eller ej."

Det var med en ganske anden følelse, at Molly imødeså de par dage, hun skulle tilbringe alene sammen med mrs. Gibson, end den, hun ventede de dage med, hun var alene sammen med sin fader. For det første var der nu ikke tale om at ledsage de bortdragende til den gæstgivergård, diligencen afgik fra; denne tagen afsked på åben gade stemmede nu engang ikke med mrs. Gibsons anskuelser om det passende. Nu var det tilmed en mørk, regnfuld dag, så at lysene måtte tændes usædvanlig tidligt. I seks timer skulle de to damer nu sidde ganske alene ved deres syborde og underholde hinanden på bedste måde; for de rejsendes skyld havde man nemlig spist meget tidligt til

middag. Nu var det virkelig mrs. Gibsons oprigtige mening at være så elskværdig som muligt mod Molly og underholde hende på bedste måde, men Molly var ikke vel, hun følte sig urolig og nedtrykt af dunkle anelser, som næsten antog vishedens form, anelser, som hun ville have givet meget for at kunne glemme; men hendes omgivelser var kun som skabt til at støtte dem.

"Næste gang er det os to, der skal rejse, kære Molly," sagde mrs. Gibson, som om hun havde gættet, at Molly netop tænkte på, hvor behageligt det ville være at forlade Hollingford for et par ugers tid. "Vi har nu været så længe herhjemme, og lidt forandring skader slet ikke ungdommen. Og dog tror jeg virkelig, at vore rejsende snart ville ønske, at de igen var hjemme ved denne hyggelige arne. Intet sted kan dog lignes ved hjemmet, som digteren siger. *"Om jeg end dvæler mellem slotte og paladser"*, begynder det digt, og det er både nydeligt og sandt. Det er en stor velsignelse at have et så rart hjem som dette, har jeg ikke ret, Molly?"

"Jo," sagde Molly temmelig langsomt. Havde hun blot kunnet tage bort med sin fader for et par dage, hvor behageligt ville det ikke have været!

"Jeg har tænkt på, du lille, om vi to ikke kunne gøre en lille udflugt; du og jeg alene, ellers ingen andre. Havde det ikke været et så slet vejr i dag, ville vi have improviseret en lille køretur. Jeg har allerede i flere uger længtes efter en sådan lille udflugt; vi lever jo også et så tilbagetrukkent liv her! Jeg kan undertiden blive ganske syg af at se på disse stole og borde, som jeg nu kender så godt, og man savner dog i grunden også de andre. Her er så tomt uden dem."

"Ja, det er rigtigt, her er virkelig noget tomt i aften; men det kommer vist også for en del af det slette vejr."

"Passiar, barn! Du må virkelig ikke bilde dig ind, at vejret kan have nogen indflydelse på dit humør. Den stakkels, kære mr. Kirkpatrick plejede at sige, at et glad hjerte skaber sit eget solskin. Han sagde det på sin elskelige måde til mig, når jeg var lidt nedstemt – for jeg var et sandt barometer – man kan virkelig slutte sig til vejret efter mit humør, jeg har altid været af en overordentlig delikat natur. Det er endda godt, at Cynthia ikke har arvet denne egenskab efter mig; jeg tror ikke, at hun lader sig stærkt påvirke i nogen retning, hvad mener du?"

Efter nogle øjeblikkes tavshed svarede Molly:

"Nej, der findes vistnok ikke noget, som let gør indtryk på hende – noget *dybt* indtryk burde jeg måske sige."

"Mange andre unge piger ville nu f.eks. være blevet aldeles betagne af den beundring, hun vakte – jeg kunne gerne sige den megen opmærksomhed, der vistes hende sidste sommer."

"Hos mr. Kirkpatrick?"

"Ja. Der var nu mr. Henderson, den unge jurist, ja det vil sige, han studerer nok jura, men da han har en betydelig privat formue og rimeligvis vil arve endnu mere, er det naturligvis kun for sin fornøjelse. Mr. Henderson var forelsket i hende op over begge øren, som man siger. Og det er ikke noget, jeg bilder mig ind, skønt jeg indrømmer, at mødrene jo kan være lidt partiske, men både mr. og mrs. Kirkpatrick lagde mærke til det, og i et af mrs. Kirkpatricks breve til mig siger hun, at den stakkels mr. Henderson netop var i færd med at tage til Schweiz, uden tvivl for at søge at glemme Cynthia, men hun troede, at det ville være ham umuligt. Du må ved lejlighed se at

komme til at lære din tante Kirkpatrick at kende, lille Molly; hun er virkelig, hvad jeg anser for en dame med et uforstilt elegant væsen."

"Jeg kan ikke lade være at tro, at det var en fejl af Cynthia, at hun ikke fortalte dem om sin forlovelse."

"Det er ikke en forlovelse, kære. Hvor ofte skal jeg sige dig det."

"Men hvad skal jeg da kalde det?"

"Jeg kan ikke se nogen grund til, at du behøver at kalde det noget som helst. I grunden ved jeg slet ikke, hvad du forstår ved dette 'det'. Du skulle altid gøre dig umage for at udtrykke dig forståeligt. Det er virkelig et af de første principper for det engelske sprog. En filosof kunne spørge, hvortil i det hele sproget var givet os, hvis det ikke var for at gøre os forståelige for hinanden."

"Men Roger og Cynthia er dog mere for hinanden, end jeg f.eks. er for Osborne."

"Du skulle ikke så ubesindigt knytte dit navn til en ugift ung mands, Molly; det er virkelig meget vanskeligt at bibringe dig sans for det passende. Man kunne måske nok sige, at der består et særligt forhold mellem Roger og Cynthia, men det er meget vanskeligt at karakterisere det; uden tvivl er det også af den grund, at hun nødigt taler om det. Imellem os, Molly, tror jeg virkelig undertiden, at det aldrig bliver til noget med det parti. Han er så langt borte, og, jeg skulle måske ikke sige det, men Cynthia er ikke meget stadig. Jeg ved, at hun en gang tidligere har været meget indtaget i en anden person, men det fortog sig dog alligevel snart. Nu var hun virkelig på sin måde meget forekommende mod mr. Henderson. Jeg tror, at hun har arvet

den egenskab efter mig, for da jeg var ung, var jeg altid omringet af en mængde friere, og jeg havde såmænd aldrig hjerte til at vise nogen af dem bort. Du har vel ikke hørt, om din kære fader har sagt noget om den gamle squire eller Osborne? Det forekommer mig, at det er så længe siden, vi har set noget til Osborne. – Men vi må da håbe, at han er vel, ellers havde vi vel nok hørt noget fra Hamley, hvis det ikke var tilfældet."

"Jeg tror nok, han har det godt. Jeg tror, det var mrs. Goodenough, der forleden sagde, at hun havde mødt ham til hest, og at han så stærkere ud, end han længe havde gjort."

"Virkelig! Det glæder mig hjerteligt at høre det, jeg har altid holdt så meget af Osborne; og, ved du, jeg har aldrig rigtigt kunnet komme ud af det med Roger; jeg har naturligvis megen agtelse for ham, men at sammenligne ham med mr. Henderson! Mr. Henderson, som er så smuk og dannet og får alle sine handsker fra Houbigant!"

Osborne Hamley havde virkelig ikke i lang tid ladet sig se hos lægens familie; men, som det ofte hænder, kort efter at de havde talt om ham, kom han.

Dagen efter mr. Gibsons afrejse modtog mrs. Gibson en af de nu ikke mere så hyppige billetter fra grevinden, hvori hun blev anmodet om at tage til Towers for at opsøge en eller anden bog, et manuskript eller noget lignende, som lady Cumnor længtes efter med al en patients utålmodighed. En sådan anmodning satte altid mrs. Gibson i godt humør, den tydede på en vis fortrolighed med den fornemme familie og gav hende lejlighed til i en lejet wienervogn at køre op ad den fine allé til slottet og at betragte sig som midlertidig herskerinde i alle de store værelser, der engang var hende så bekendte. I et anfald af

overdreven venlighed spurgte hun Molly, om hun ikke ville ledsage hende, men det bedrøvede hende aldeles ikke, da Molly afslog tilbuddet og foretrak at blive hjemme. Klokken elleve tog mrs. Gibson afsted i sin bedste stads, uden tvivl for at imponere tjenestefolkene på slottet, for andre var der ikke at se eller blive set af.

"Jeg kommer vist ikke hjem førend hen på eftermiddagen, kære pige! Men jeg håber, at du alligevel ikke vil kede dig, eller rettere, jeg er overbevist om det, for i den retning har du virkelig nogen lighed med mig – aldrig mindre alene, end når jeg er ene, som en af de store digtere så træffende siger."

Molly glædede sig lige så meget ved at være ene hjemme som hendes stedmoder ved at have hele Towers for sig selv. Hun vovede endog at lade sin frokost bringe ind på en bakke i dagligstuen, så hun kunne læse, imens hun spiste i stedet for at paradere alene i den store spisestue. Da dette var sket, blev mr. Osborne Hamley meldt.

Da han trådte ind, så Molly straks, at han til trods for den stærblinde mrs. Goodenoughs beretning om hans kraftige udseende, så overordentlig sygelig ud.

"Dette besøg gælder egentlig ikke Dem, Molly," sagde han efter at have hilst på hende. "Jeg stolede på, at jeg ville have truffet Deres fader hjemme; jeg antog, at morgenen var den bedste tid at træffe ham på."

Han havde taget plads, tilsyneladende tilfreds over at kunne hvile sig, og med et mat, lidende udtryk i enhver mine.

"Jeg håber ikke, at De kommer for at spørge ham til råds som læge?" sagde Molly tøvende, da hun ikke var vis på, om det var klogt af hende at gøre nogen hentydning til hans helbred.

"Jo, det er netop min hensigt. De tillader, at jeg hjælper mig til et glas vin og en tvebak? Nej, De må ikke ringe efter mere. Jeg kunne dog ikke nyde det; blot en lille mundsmag, dette er mere end nok, tak skal De have. Hvornår kommer Deres fader tilbage?"

"Han skulle komme i morgen aften. Han er blevet kaldt til London; det er nok blevet slettere med lady Cumnor. Jeg tror, at der skal foretages en operation, som han skulle være til stede ved."

"Ja, så må jeg vente. Måske vil jeg også have det bedre, når han kommer hjem; når alt kommer til alt, bilder jeg mig måske kun ind, at jeg er syg, men jeg ville dog gerne høre Deres fader bekræfte dette. Han vil uden tvivl le ad mig, men det bryder jeg mig ikke om. Han er altid streng mod indbildt syge patienter, er han ikke, Molly?"

Molly tænkte, at hvis hendes fader nu kunne have set Osborne, ville han næppe have anset ham for indbildt syg eller været streng imod ham. Men hun sagde kun:

"De ved nok, at fader holder af at spøge lidt engang imellem. Det er en slags lettelse efter alle de sorger, han har for øje."

"De har ret, sorger og bekymringer er her ingen mangel på. Så Cynthia er rejst til London?" tilføjede han efter en pause. "Jeg ville dog gerne have set hende igen. Stakkels gode Roger! Han holder så inderlig meget af hende, Molly."

Molly vidste næppe, hvad hun skulle svare. Hun var aldeles forbavset over den forandring, der var foregået med hans væsen og måde at udtrykke sig på.

"Moder er taget til Towers," begyndte hun endelig. "Lady Cumnor har bedt hende om at sende hende nogle genstande,

som moder alene kan finde. Det vil gøre hende ondt, at hun ikke har truffet Dem. Det er ikke længere siden end i går, at vi talte om Dem, og da sagde hun netop, at det var så længe siden, at vi havde set Dem."

"Ja, jeg har vist været meget uhøflig; men jeg har i den sidste tid følt mig så træt og mat, at det var alt det, at jeg kunne skjule det for fader."

"Men hvorfor har De da ikke talt med fader eller skrevet til ham?" sagde Molly.

"Det ved jeg næppe selv. Undertiden har jeg følt mig bedre, men så er jeg atter straks efter blevet slettere tilpas. Nu havde jeg endelig i dag sat mig for at tage herhen for at høre, hvad Deres fader ville sige, men nu har det jo heller ikke bragt mig videre."

"Det var rigtig kedeligt. Men han bliver kun to dage borte. Han kan jo komme over og tale med Dem, så snart han er kommet tilbage."

"Han må ikke gøre fader urolig, Molly," sagde Osborne i en ivrigere tone end før. – "Gud give, at Roger var hjemme!" tilføjede han, og faldt tilbage i sin forrige hvilende stilling.

"Jeg forstår, hvad De mener," sagde Molly. "De tror, at De er meget syg, men kan det ikke komme af, at De er meget træt for øjeblikket?"

"Ja, jeg kan ikke sige det; undertiden anser jeg mig for meget syg; til andre tider kan jeg igen tro, at det er det ørkesløse liv, som jeg fører, der gør, at jeg overdriver alting."

Han tav atter nogle øjeblikke, men som om han havde fattet en bestemt beslutning, vedblev han:

"Ser De, der er andre, som er afhængige af mig – af mit liv. De har ikke glemt, hvad De hørte den dag hjemme i biblioteket? Nej, jeg ved, at De husker det. Jeg har ofte siden den gang læst tanken om det i Deres blikke. Jeg kendte Dem ikke den gang. Nu tror jeg, at jeg gør det."

"Tal ikke så hurtigt," sagde Molly. "Hvil Dem lidt. Her vil ingen forstyrre os; jeg vil vedblive med mit arbejde; hvis De ønsker at sige mere, er jeg beredt til at høre det."

Molly sagde dette, fordi hun var blevet forskrækket over den forfærdelige bleghed, der havde udbredt sig over hans ansigt.

"Tak," sagde han og lænede sig tilbage i stolen.

Lidt efter begyndte han atter at tale, men det var meget roligt, som om det kun gjaldt ligegyldige ting.

"Min hustru hedder Aimée," sagde han. "Aimée Hamley naturligvis. Hun bor i Bishopsfield, en landsby i nærheden af Winchester. Skriv dette op, men behold det for Dem selv. Hun er en fransk pige, romersk-katolsk og har været tjenestepige. Hun er en grundskikkelig og god kvinde, jeg kan ikke sige, hvor kær hun er mig. Jeg ville engang have betroet Cynthia det, men hun syntes ikke at betragte mig som en broder. Måske var hun noget tilbageholdende mod sin nye slægtning, men De vil jo nok alligevel bringe hende min hilsen. Det er mig en stor trøst at vide, at en anden er i besiddelse af min hemmelighed, og De er jo som en slægtning for os, Molly. Jeg kan stole lige så meget på Dem som på mig selv. Jeg føler mig næsten bedre, nu da jeg ved, at en anden ved, hvor man kan finde min hustru og mit barn."

"Barn!" udbrød Molly forbavset.

Førend han kunne give noget svar, havde Maria meldt:

"Miss Phoebe Browning!"

"Gem dette papir," sagde han hurtigt og stak hende et papir i hånden. "Det er kun for Dem."

46. Sladder i Hollingford

"Men, kære Molly, hvorfor kom du ikke hen og spiste til middag hos os? Jeg sagde netop til min søster, at jeg ville gå hen og skænde på dig for det. Ah, mr. Osborne Hamley, er det Dem?" sagde miss Phoebe med et så umiskendelig forlegent udtryk over at have forstyrret denne *tête-à-tête*, at hverken Molly eller Osborne kunne undertrykke et lille smil, og de sendte hinanden et indforstående blik.

"Jeg er vis på, at jeg – nå, man kan jo ikke altid undgå – jeg ser, at vor middag ville have været ..." fremstammede miss Phoebe, men fortsatte dog straks efter mere forståeligt: "Det er kun et øjeblik siden, at vi hørte, at mrs. Gibson havde fået en vogn fra *The George*; søster sendte nemlig vor Betty hen for at betale et par kaniner, som Tom Ostler havde fanget i en snare, og så hørte hun, at han havde kørt vognen til Towers for din kære moder, da Coxe, som ellers plejer at køre, havde forstuvet sin fod. Vi var lige blevet færdige med at spise til middag, men da Betsy fortalte, at Tom Ostler ikke ville komme tilbage før henad aften, sagde jeg til min søster: Men søster, sagde jeg, så skal jo den stakkels lille pige sidde derhjemme ganske alene hele dagen, og hendes moder, som var en så god veninde af os – da hun var i live, mener jeg! Men nu glæder det mig virkelig at se, at jeg har taget fejl."

"Jeg kom hertil for at tale med mr. Gibson," sagde Osborne, "da jeg ikke vidste, at han var rejst til London. Men nu må jeg gå igen."

"O, hvor det gør mig ondt, at jeg således skulle komme til ulejlighed," hviskede miss Phoebe, "men det var virkelig i den bedste hensigt, jeg kom, det må du tro. Jeg har nu også altid været så ubehændig lige fra barn af."

Men Osborne var borte, inden hun var blevet færdig med sine undskyldninger. Idet han stod i begreb med at forlade værelset, vendte han sig om og tilkastede Molly et så forunderlig kærligt blik, som om han skulle tage afsked med hende for lang tid, så at hun overrasket bemærkede det, og siden tydeligt mindedes det.

"Og der skulle jeg komme midt i det og forstyrre det hele," sagde miss Phoebe. "Du er virkelig meget venlig mod mig, kære pige, især når man ser hen til –"

"Til hvad, kære miss Phoebe? Hvis De tror, at der består nogen kærlighedshistorie mellem mr. Osborne Hamley og mig, har De aldrig taget mere fejl i hele Deres levetid. Jeg tror, at jeg allerede en gang har sagt det. Hvorfor vil De så ikke tro mig?"

"Ja, nu husker jeg det. Og den gang havde søster sat sig i hovedet, at det skulle være mr. Preston."

"Det ene var lige så ubegrundet som det andet," sagde Molly smilende og forsøgte at se så ligegyldig ud som muligt, mens hun dog rødmede dybt ved at høre mr. Prestons navn.

Det var meget vanskeligt for Molly at vedligeholde samtalen med miss Phoebe, som ikke syntes at ville tage afsked med det første. Molly kunne ikke lade være at tænke på Osborne, hans forandrede udseende, hans sørgmodige, anelsesfulde ord og hans meddelelser om hans kone, at hun var fransk, katolik og tjenestepige! Alt dette lagde i den grad beslag på Mollys tanker, at hun havde meget ondt ved at lytte til den kære miss Phoebes

uafbrudte sladren. Hun mindedes imidlertid atter om den gamle jomfrus nærværelse, da denne tav; heldigvis havde Molly opfanget ligesom et ekko af hendes sidste ord, der i hendes ører lød som et spørgsmål. Miss Phoebe spurgte, om hun ville gå med hende ud i byen. Hun skulle netop hen til boghandleren, mr. Grinstead, som tillige var agent for læseselskabet i Hollingford, modtog abonnenter til dette, besørgede dets regnskaber, lod dets bøger komme fra London og mod en ringe afgift tillod selskabet at have deres bøger stående på en hylde i hans butik.

Denne butik var så at sige den lille bys klub og nyhedsfabrik. Enhver, der ville gøre fordring på nogen gentilitet, var medlem af selskabet, hvorfor også medlemsfortegnelsen prangede med navnene på de fleste landjunkere i omegnen, af hvilke en stor del dog kun var deltagere, mere fordi de anså det som en skyldighed mod deres stilling i samfundet end for at høste nytte af bøgerne. I ethvert tilfælde var nu Grinsteads butik et sted, hvor man næsten altid kunne være vis på at træffe bekendte og få sig en lun passiar i en ledig time.

Molly gik op i sit værelse for at klæde sig på til at kunne ledsage miss Phoebe; ved at åbne en kommodeskuffe fik hun øje på den lille pakke, der indeholdt de penge, Cynthia skyldte mr. Preston, og som Molly jo, rigtignok meget mod sin vilje, havde lovet at besørge. Det var ikke med venlige følelser, Molly så på disse penge, i den sidste tid havde hun ganske glemt dem, men der var ikke andet for end at søge at besørge dem til den rette ejer. Hun stak pakken til sig; det var jo dog muligt, at hun kunne træffe mr. Preston.

Lykken syntes her at være hende gunstig, for ved sin indtrædelse i mr. Grinsteads butik fik hun straks øje på ham derinde, hvor han var beskæftiget med at udsøge sig nogle bøger. Han kunne ikke undgå at hilse på Molly og miss Phoebe, da de kom ind i butikken, men ved synet af Molly så han så fortrædelig og misfornøjet ud, som det kun var muligt. Hun var jo i hans tanker knyttet til en sag, hvor han havde lidt et fuldstændigt nederlag og var blevet ydmyget oven i købet. Hvis miss Phoebe nu havde lagt mærke til det hadefulde udtryk, der prægede sig i hans smukke ansigt, ville hun med frelst samvittighed have kunnet forsikre sin søster, at hun havde taget fejl, når hun troede, at der bestod et inderligere forhold mellem Molly og mr. Preston. Men miss Phoebe, som ikke anså det for ret stemmende med det passende, at hun, jomfru Phoebe Browning, undersøgte boghylderne så nær ved en ugift herre som her, havde skaffet sig et ærinde i den anden ende af butikken.

Mollys fingre klamrede sig om det usalige brev, der lå i hendes lomme; skulle hun vove at gå hen til mr. Preston og give ham det? Eller turde hun ikke? Mens hun endnu grundede over dette spørgsmål, men dog endelig troede at have fattet tilstrækkeligt mod til at udføre foretagendet, vendte miss Phoebe sig om, og efter et øjeblik at have kastet et stjålent blik på mr. Prestons ryg i håb om, at det skulle falde denne ryg ind at flytte sig, hviskede hun til Molly:

"Ja, lille Molly, det er vist bedst, at vi går over til Johnsons nu, så kan vi siden hente bøgerne."

De skråede altså over gaden til Johnsons butik. Men næppe var de kommet ind til købmanden, og miss Phoebe havde

begyndt at se på varerne, førend Molly angrede sin fejhed og fortrød, at hun havde ladet det belejlige øjeblik gå ubenyttet hen. Hun sagde til miss Phoebe, at hun straks skulle være tilbage igen og løb over til boghandleren uden at se hverken til højre eller venstre; mr. Preston var ikke gået endnu, det vidste hun. Da hun trådte ind, stod han ved disken og talte med mr. Grinstead; Molly stak ham brevet i hånden til hans store forbavselse og vendte sig hurtigt for atter at opsøge miss Phoebe; i butiksdøren stod mrs. Goodenough med den yderste grad af forundring malet i sine stirrende, runde øjne, der blev endnu mere runde og ugleagtige ved hendes store briller, ved at se Molly Gibson levere mr. Preston et brev, som denne i bevidstheden om, at man betragtede ham og vant til sådanne sager, hurtigt stak uåbnet i sin lomme. Havde han haft tid til at tænke sig om, ville han måske slet ikke have taget i betænkning at udsætte Molly for almindelig skandale ved at nægte at modtage hendes brev.

Endnu en lang dag skulle Molly holde det ud i sin stedmoders selskab; men denne gang anrettedes dog middagen til sædvanlig tid og varede mindst en time; det var dog altid en adspredelse. Det var nemlig noget, som mrs. Gibson strengt overholdt, at det samme ceremoniel skulle overholdes, når der var to til stede, som når der var tyve. Skønt altså Molly fuldt vel vidste, og hendes stedmoder fuldt vel vidste, og Maria fuldt vel vidste, at hverken mrs. Gibson eller Molly nogensinde rørte desserten, blev den dog sat frem lige så omhyggeligt, som når Cynthia var hjemme, som satte særdeles megen pris på de store mandler og rosiner, eller som om mr. Gibson, der aldrig kunne modstå dadler, skønt han protesterede imod, at folk i deres

stilling skulle have en regelmæssig dessert hver dag, havde været der.

Og mrs. Gibson undskyldte sig på en måde den dag for Molly, som hun ofte havde gjort det for mr. Gibson, ved at sige:

"Det kan ikke kaldes nogen overdådighed, for vi behøver jo ikke at spise det – jeg gør det nu aldrig. Men det ser så godt ud, og det lærer Maria, hvad der hører til ved en gentil families bord."

Efter middagen var Molly tilsyneladende opmærksom på, hvad mrs. Gibson havde at fortælle, men hendes tanker drejede sig om Osborne og Roger. Hvor hun dog ønskede, at Roger snart ville komme tilbage! Mr. Preston og hans forbitrede ansigt beskæftigede også hendes fantasi, men hun trøstede sig med, at Cynthia nu var helt fri for ham, og at alt, hvad der angik ham, snart ville være glemt. Hun drømte mindst af alt om, at hun og mr. Preston var blevet genstand for en sladderhistorie, som netop i det øjeblik ikke en halv fjerdingvej derfra var i færd med at blive drøftet indgående.

Sladder og skandale ligger forholdsvis i dvale om sommeren. Deres natur er aldeles det modsatte af skovmusens. Varm luft, spadsereture i det grønne, blomsterdyrkning og syltning døsede den hæslige trold i slummer om sommeren i Hollingford. Men når aftenerne begyndte at blive lange, når man begyndte at slutte kreds om kaminen, så var det tid at lade de fortrolige meddelelser komme til deres ret. Eller også kom de frem under pauserne ved spillebordet, mens tebakken gik rundt, når den livlige diskussion om "de dårlige kort" osv. hørte op. Først viste der sig små krummer af dagens nyheder, som at "Martindale igen havde lagt to skilling på sine bedste

kalvekøller", eller "Det er virkelig en stor skam af sir Harry at lade forskrive endnu en bog til selskabet om dyrlægekunsten; Phoebe og jeg prøvede på at læse den, men den er såmænd slet ikke en smule interessant", eller "Hvad mon nu mr. Ashton vil gribe til, nu da Nancy skal giftes? Nu har hun jo været hos ham i næsten sytten år! Det er sandelig meget tåbeligt for en kvinde i hendes alder at tænke på at gifte sig; det har jeg også sagt hende, da jeg mødte hende på torvet i morges."

Det var nu miss Brownings mening, og det udtalte hun, mens hun lagde kortene fra sig på det med et grønt tæppe dækkede bord og styrkede sig ved nogle forfriskninger hos en vis mrs. Dawes, der nylig var kommet til at bo i Hollingford.

"Ægteskabet er virkelig slet ikke så slemt, som De tænker, miss Browning," sagde mrs. Goodenough, beredt på til det yderste at forsvare den hellige ægtestand, som hun selv var indtrådt i to gange. "Hvis jeg havde truffet Nancy, skulle jeg have forklaret hende sagen på en ganske anden måde. Det er en stor behagelighed at være i stand til at bestemme, hvad man skal have til middag hver eneste dag, uden at nogen skal blande sig i det."

"Er det det hele?" sagde miss Browning knejsende, "så tror jeg nok, at jeg tør sige, at jeg skal kunne gøre det, og måske bedre end mangen en kone, der har en mand at stå på pinde for."

"Ingen skal sige mig på, at jeg ikke gjorde alt for at føje mine mænd – begge to, skønt jo rigtignok Jeremias var mere vanskelig at gøre tilpas end stakkels Harry Beaver. Men som jeg plejede at sige til dem: Lad mig om mit køkken, sagde jeg, det er bedre, at du ikke altid forud ved, hvad du skal have. Maven har ikke noget imod at blive overrasket, ser De. Og ingen af

dem fortrød nogensinde deres tillid til mig. Stol De på mig, ærter og flæsk ville smage Nancy bedre i hendes eget hus end alle de lækre sager, som hun har lavet for mr. Ashton i sytten år. Men hvis jeg ville, kunne jeg måske nok fortælle noget, der var ikke så lidt mere interessant, end at gamle Nancy vil gifte sig med en enkemand med ni børn – men da de unge mennesker selv holder på at mødes hemmeligt, burde jeg måske ikke forråde deres hemmelighed."

"Jeg for min part er nu helst fri for at høre noget om hemmelige møder mellem unge mennesker," sagde miss Browning og slog med nakken. "Det er usømmeligt nok for parterne selv, når jeg skal sige min mening, at de begynder på en kærlighedsforståelse uden forældrenes samtykke. Jeg ved nok, at ikke alle er enige i den retning nu for tiden, men dengang stakkels Gratia skulle giftes med mr. Byerley, da skrev han til fader uden så meget som at have sagt hende andet end almindeligheder i forvejen. Mine forældre sendte bud efter hende, at hun skulle komme ind i faders arbejdsværelse, og den stakkels havde aldrig i sit liv været så angst. De sagde til hende, at det var et godt tilbud, og at mr. Byerley var en god og agtværdig mand, samt at de håbede, hun ville vise ham en passende opmærksomhed, når han indfandt sig til aftensmad hos os. Sidenhen blev det ham tilladt at komme to gange om ugen. Moder og jeg sad ved buevinduet, og Gratia og mr. Byerley i den anden ende af værelset. Når klokken var ni, var det aftalen, at han skulle tage hjem, og moder og jeg lod, som om vi havde vor opmærksomhed henvendt på noget ude i haven. Forresten skal jeg, uden at ville fornærme selskabet her bemærke, at jeg er temmelig tilbøjelig til at betragte ægteskabet

som en svaghed, som selv folk, som man ellers bør have al agtelse for, bukker under for; men skal de endelig gifte sig, så lad dem gøre det i tugt og ære; er der tale om hemmelige møder og andre uting af den slags, så har jeg allerede nok, og jeg for min part skal frabede mig at høre mere om den ting! Jeg tror, at det er Dem, der har udspillet, mrs. Dawes. De vil ikke tage mig mine udtalelser om ægteskabet ilde op! Mrs. Goodenough vil kan fortælle Dem, at jeg altid plejer at sige min mening, som den er."

Spillet var nu atter kommet i gang, og mrs. Goodenough var således nødt til at gemme det svar, der brændte hende på tungen, til en bedre lejlighed. Den øvrige del af aftenen gik hen uden nogen hentydning til den berørte hemmelighed, og først da miss Browning var taget hjem, hvilket skete temmelig tidligt, da miss Phoebe var lidt upasselig, optog mrs. Goodenough atter tråden.

"Når jeg skal sige min sande mening," begyndte hun, "så var det ikke meget smukt af miss Browning at lade så hånt om ægtestanden her, hvor der er fire enker til stede – som tilsammen har haft seks retskafne personer til mænd. Hun skulle såmænd slet ikke brovte så forskrækkeligt med sin jomfrustand, det er der slet ingen grund til, ikke den mindste. Hvis jeg ville, kunne jeg nok nævne hende en lille pige, som hun sætter megen pris på, og som dog ikke ser så meget surt til ægtestanden, men tværtimod er snu nok til at holde stævnemøder med sin udkårne i skumringen, ganske som om det kunne være min Sally eller Deres Jenny. Og hendes navn er Molly – hvilket jeg altid har betragtet som et tegn på en dårlig smag hos dem, der kaldte hende således – man kunne gerne for

navnets skyld tage hende for en køkkenpige. Hun har forresten truffet et meget respektabelt valg, det må man lade hende, en køn karl er han, og en dygtig ung mand skal han jo også være."

Alle de omkring bordet siddende så meget nysgerrige og spændte ud ved denne meddelelse, undtagen værtinden, mrs. Dawes, som smilede på en betegnende måde og satte sin mund i lave for straks efter, at mrs. Goodenough havde endt sin beretning, at kunne udbryde:

"De mener formodentlig mr. Preston og miss Gibson?"

"Hvem har sagt Dem det?" spurgte mrs. Goodenough yderst forbavset. "De kan ikke sige, at De har hørt det af mig. Der er da også mange Mollyer i Hollingford foruden hende – skønt måske ingen i en så gentil stilling i samfundet som hun. Men jeg er vis på, at jeg ikke har sagt, at det var hende."

"Nej. Men jeg vidste det. Jeg kunne også nok fortælle en lille historie, hvis jeg ville," bemærkede mrs. Dawes.

"Nej, kunne De virkelig?" sagde mrs. Goodenough meget nysgerrigt og en lille smule skinsyg.

"Ja, jeg kunne såmænd. Min onkel Sheepshanks overraskede dem en dag sammen i alleen op til slottet, han forskrækkede dem ikke så lidt, siger han; og da han senere drillede mr. Preston med, at han havde haft stævnemøde med sin kæreste, nægtede han det ikke."

"Nå, ja når der allerede er så meget bekendt, så kan jeg vel også gerne fortælle, hvad jeg ved. Men, mine damer, det er ikke min mening at skade pigebarnet i nogen som helst henseende – derfor ikke mine ord igen!"

Dette lovede de naturligvis alle. Det var let nok.

"Min Hannah, som giftede sig med Tom Oakes og bor i Pearson's Lane, var for en uges tid siden en eftermiddag ude i sin have for at samle blommer; så ser hun med ét Molly Gibson komme i en farlig hast ned ad alleen – ganske som om hun skulle træffe nogen – og Hannahs lille Anna Maria rullede ned ad skrænten, og Molly, som er en godhjertet pige, rejste hende op; havde Hannah før haft nogen tvivl om, hvem det var, så så hun det nu."

"Men der var jo ingen med hende," bemærkede en af damerne uroligt, da mrs. Goodenough afbrød sin fortælling på et så interessant punkt for at gøre ende på et lille stykke kage, som lå ved hendes plads.

"Nej, men jeg sagde jo også, at hun *så ud*, som om hun skulle møde nogen – og lidt efter kommer mr. Preston løbende ud af skoven lige ud for Hannahs hytte, og så siger han: 'Et glas vand, min gode kone; men lidt hurtigt, der er en dame besvimet eller blevet hysterisk eller sådant noget'. Nu kendte han vel ikke Hannah, men hun kendte godt ham. 'Der er flere, der kender Tom Tosse, end Tom Tosse kender' – det være sagt uden forringelse for mr. Preston, for en tosse er han ikke, hvad han ellers kan være. Og jeg kunne nok føje lidt mere til – jeg kunne sige, hvad jeg har set med mine øjne. Jeg så, at hun gav ham et brev i går i Grinsteads butik, og han få så bister ud ved det, for han så mig, om hun end ikke gjorde det."

"Men det er jo et meget passende parti," sagde miss Airy, en lille, væver gammel jomfru, "hvorfor behøver de at gøre sådan en hemmelighed af det?"

"Nogen folk synes om den slags," sagde mrs. Dawes, "det giver ligesom lidt krydderi at holde det hemmeligt."

"Ja, det er såmænd lige så godt som salt til maden," bemærkede mrs. Goodenough. "Men jeg havde dog ikke troet, at Molly Gibson var af den slags."

"Gibsons er vel ellers en meget respektabel og anset familie," udbrød mrs. Dawes, mere som et spørgsmål end en egentlig konstatering. "Mrs. Gibson har for ikke så lang tid siden aflagt et besøg hos mig."

"Ja, De kan jo nok komme til at blive en af doktorens patienter," bemærkede mrs. Goodenough.

"Hun var virkelig meget venlig og forekommende imod mig, skønt hun står på en så fortrolig fod med grevens på Towers; hun fører nok også selv sit hus som en fornem dame, spiser sent til middag og har alting på en fornem fod."

"Fornem! Ja, det må De nok sige to gange; det er såmænd noget andet end, hvad hendes mand, Bob Gibson, var vant til, da han kom hertil – da var han tilfreds, når han kunne fortære sin lammesteg i sit arbejdsværelse, for jeg tvivler på, at han havde varme andre steder! Ja, dengang kaldte vi ham Bob Gibson, men nu skal man nok tage sig i agt for at kalde ham Bob mere, man kunne lige så gerne falde på at kalde ham skorstensfejer."

"Jeg synes, at det ser temmelig ilde ud for miss Gibson!" henkastede en dame, der var meget forlegen for at bringe samtalen tilbage til den langt mere interessante nutid.

Så snart imidlertid mrs. Goodenough hørte denne meget naturlige bemærkning, gjorde hun front mod damen og udbrød:

"Aldeles ikke ilde, det kan der slet ikke være tale om, og jeg vil indstændigt lægge Dem på hjerte, ikke at bruge et sådant ord

om Molly Gibson, som jeg har kendt fra barnsben af. Det er måske løjerligt, det kan De have ret i, men hvem kan sige sig fri for at have haft nykker i sin ungdom? Alligevel havde jeg, som sagt, ikke troet det om Molly Gibson; jeg ville langt snarere have troet på det, hvis der havde været tale om den smukke tøs, som de kalder Cynthia; der var da også en tid, da jeg ville have svoret på, at det var hende, som mr. Preston var efter. Og nu, mine damer, vil jeg ønske Dem alle sammen en god, rolig nat. Jeg kan ikke udstå, at man øder, og jeg tør holde på, at Betty lader lyset brænde ned i stagen i stedet for at slukke det, som jeg har sagt, at hun skal gøre, når hun skal sidde oppe og vente på mig."

Damerne skiltes nu med en mængde dybe kniks for hinanden og megen tak til mrs. Dawes for den behagelige aften, de havde tilbragt, høflighedsbeviser, som man i hine dage vel måtte vogte sig for at glemme, hvis man ikke ville anses for at mangle al god tone.

47. En skandale og dens ofre

Da mr. Gibson kom tilbage til Hollingford, fandt han så mange forretninger ventende på sig, at han næsten var tilbøjelig til at angre, at han havde taget sig de to dages ferie, da de havde skaffet ham så meget arbejde for den kommende uge. Han havde næppe tid til at hilse på sin familie, førend han måtte afsted på sygebesøg. Molly sørgede dog for at passe ham op i forstuen, hvor hun rakte ham hans kappe og samtidig hviskede:

"Fader, mr. Osborne Hamley var her i går og ville tale med dig. Han så meget dårlig ud, og han så ud til at være meget urolig over sin tilstand."

Mr. Gibson vendte sig om og så på hende, men han sagde blot:

"Jeg skal tage derover; sig ikke til din moder, hvor jeg er taget hen. Du har vel ikke allerede omtalt dette for hende?"

"Nej," svarede Molly; hun havde ganske vist fortalt mrs. Gibson, at Osborne havde været der, men ikke grunden til hans besøg.

"Tal ikke om det, det er ikke nødvendigt. Jeg vil dog næppe få tid til at tage derover i dag, men så snart det er muligt, skal jeg gøre det."

Der var noget i den måde, hendes fader sagde dette på, som bragte Mollys mod til at synke; hun havde overtalt sig til at tro, at Osbornes sygdom for en stor del var indbildt, men da hun nu så den alvor, hendes fader hørte meddelelsen med, følte hun

atter den frygt vågne, som havde grebet hende, da hun først så Osbornes forandrede udseende.

Imidlertid var mrs. Gibson beskæftiget med at læse et brev, som mr. Gibson havde medbragt fra Cynthia, og hvori hun anmodede om en mængde småting, hun havde glemt ved den hastige pakning. Molly undrede sig over, at dette brev ikke var kommet til hende; hun forstod ikke den tilbageholdenhed, der begyndte at opstå hos Cynthia imod hende. Cynthia selv kæmpede mod denne følelse og kaldte sig "utaknemmelig"; men sagen var, at hun troede, at hun ikke mere besad den samme plads i Mollys gode omdømme som før, og hun kunne ikke lade være at trække sig tilbage fra en person, der kendte til ting, som aldeles ikke gerådede hende til ære. Hun var aldeles vis på, at hun i et og alt kunne stole på Molly, og at denne aldrig ville falde på at omtale hendes tidligere forvildelser og de vanskeligheder, hun havde hjulpet sig selv til; men bevidstheden om, at den gode, ligefremme pige havde erfaret, at Cynthia havde gjort sig skyldig i så megen forstillelse og havde spillet således under dække, bragte denne sidste til at trække sig tilbage fra hende. Hvor meget hun end bebrejdede sig sin utaknemmelighed, kunne hun dog ikke undlade at føle en vis tilfredshed ved at komme bort fra Molly; det var så vanskeligt at tale til hende, som om intet var passeret; det var så vanskeligt at skrive om glemte bånd og blonder, efter at deres sidste samtale havde drejet sig om et så forskelligt emne. Af den grund bestemte hun sig til at sende brevet til mrs. Gibson, som nu forelæste de små nyheder, det indeholdt foruden anmodningen om de ønskede genstande.

"Helen kan ikke være meget syg," sagde Molly endelig, "ellers ville Cynthia vel næppe forlange sin røde musselinskjole og balkrans."

"Det indser jeg aldeles ikke," svarede mrs. Gibson temmelig skarpt. "Helen ville aldrig være så egenkærlig at fængsle Cynthia til sygeværelset, hvor syg hun end var. Jeg ville endog have anset det for min pligt ikke at lade Cynthia rejse til London, hvis jeg havde troet, at hun bestandig skulle være udsat for et sygeværelses trykkende atmosfære. Desuden må Helen jo være glad ved at høre Cynthias opmuntrende beskrivelser af de selskaber, hun har deltaget i – selv om Cynthia ikke syntes om at gå til selskab, skulle jeg overtale hende til at søge at komme så meget som muligt ud blandt folk for Helens skyld. Efter min anskuelse er det éns pligt at gøre éns mulige for at forkorte de lange, kedelige timer for den stakkel, der er fængslet til sygelejet, selv med opofrelse af ens egne tilbøjeligheder; men der er heller ikke mange, der har haft så megen lejlighed til at tænke over den sag, som jeg."

Mrs. Gibson anså det for passende her at udstøde et dybt suk, førend hun gik videre i Cynthias brev, som efter en kort omtale af mr. Henderson sluttede med kærlig hilsen til Molly og en forsigtigt formuleret tak for alt det, hun havde gjort for Cynthia. Men alligevel gik Molly ud med skuffelse i sindet; hvorfor vidste hun i grunden ikke.

Den operation, lady Cumnor havde underkastet sig, var faldet meget heldigt ud, og man håbede nogle få dage senere at kunne føre hende ud til Towers, for at hun kunne samle friske kræfter i den styrkende landluft. Den sygdom, hun led under, interesserede i høj grad mr. Gibson, og hans opfattelse af den

havde vist sig fuldkommen rigtig, skønt den stred mod et par af Londons fornemste lægers anskuelser. Han blev derfor hyppigt spurgt til råds, efterhånden som hun bedredes, og da hans tid desuden var helt optaget af hans praksis i Hollingfords umiddelbare nærhed såvel som af at skrive vel gennemtænkte breve til sine kolleger i London, fandt han det vanskeligt at afsætte den tid, det ville medtage at tage over til Hamley for at tale med Osborne. Han skrev imidlertid til ham og bad ham svare straks og beskrive symptomerne på sin sygdom; efter det svar, han modtog, forekom det ham ikke, at der var nogen overhængende fare til stede. Osborne bad ham også ikke at ulejlige sig over til Hamley alene for hans skyld. Besøget blev derfor udsat til denne "belejligere tid", som så ofte kommer for sent.

Imidlertid havde beretningen om Mollys hemmelige møder og brevveksling vundet i styrke og til sidst antaget form af en virkelig skandale.

Den stakkels uskyldige pige, der som tidligere færdedes i sin sædvanlige kreds uden at ane noget uråd, var med ét blevet genstand for den lille bys velmente sladder. Tjenestepigerne opfangede lidt af, hvad der blev sagt i deres fruers dagligstuer, og debatterede det atter indbyrdes med de sædvanlige, uundgåelige overdrivelser. Mr. Preston selv kunne snart heller ikke undgå at lægge mærke til, hvorledes man omtalte hans navn i forbindelse med hende, skønt han jo rigtignok ikke anede, hvor vidt sladderen allerede havde bragt det; han undrede sig over fejltagelsen, men gjorde intet for at rette den. "Der sker hende kun hendes ret," tænkte han. "Så kan hun lære at lade være at blande sig i andres affærer!" Han fandt sig også

herved hævnet for den skræk, hun havde voldt ham ved at true ham med at åbenbare sagen for lady Harriet, og for hans ydmygelse ved af hendes sanddru læber at høre, hvorledes hun og Cynthia havde talt om ham med personligt mishag på den ene side og utilsløret foragt på den anden. Hvem kunne desuden vide, om man ikke, hvis han søgte at bringe klarhed i sagen, ville få mere end ønskeligt nys om hans frugtesløse forsøg på at tvinge Cynthia til at holde sit løfte? Han harmedes ofte ved sig selv over, at han endnu kunne elske Cynthia, elske hende på sin måde, vel at forstå. Han vidste jo dog, at mangen kvinde af højere stilling og med formue med glæde ville modtage hans hånd. Hvor kunne han så i grunden være så tåbelig at løbe efter en fattig pige, som tilmed var ustadig som vinden? Cynthia var Cynthia, lød det forhadte svar altid, og ingen Venus kunne have erstattet hende. I denne ene sag var mr. Preston mere sand end mangen en hæderlig mand, som, når han får i sinde at gifte sig, med lethed vender sig fra det uopnåelige til det, der er mindre vanskeligt at få, og som holder sine følelser temmelig frie, indtil han finder en kvinde, som samtykker i at blive hans hustru. Ingen kunne nogensinde blive for mr. Preston, hvad Cynthia havde været og var; og dog var der tider, da han gerne kunne have dræbt hende. Under sådanne omstændigheder havde Molly, som var trådt i vejen for hans ønsker, ikke megen udsigt til at finde nogen venlig imødekommen fra hans side.

Den tid kom dog også – og det var ikke meget længe efter den aften, da mrs. Dawes havde selskab – da Molly mærkede, at man ikke længere betragtede hende med den samme venlighed som før. Mrs. Goodenough forhindrede ligefrem sit barnebarn

fra at tale til Molly på gaden, og da de to unge piger var kommet overens om at foretage en længere spadseretur sammen, blev der øjeblikkelig sat en stopper for det ved et tåbeligt påskud. Mrs. Goodenough forklarede sin adfærd således for sine veninder:

"Ser De, jeg tænker ikke slettere om pigen, fordi hun møder sin kæreste her eller der, men når folk begynder at tale om det – og hvem taler nu ikke om Molly Gibson? – så anser jeg det for min pligt mod Bessy, som har betroet mig sin Annabelle, ikke at lade hendes datter omgås en pige, der har spillet sine kort så dårligt, at hun har fået folk til at tale om sig. Det er en grundsætning, som jeg holder på – og den er ikke at kimse ad, tro De mig – at fruentimmerne skal passe på, hvad de tager sig for, og ikke kommer i folkemunde; og er et fruentimmer først kommet i folkemunde, så siger jeg, jo mindre hendes venner har at gøre med hende, til snakken er døet hen, desto bedre. Derfor skal Annabelle ikke have noget at gøre med Molly Gibson, i det mindste ikke denne gang."

En god stund var Browningerne uvidende om de hårde ord, som onde tunger hviskede om Molly. Miss Browning var bekendt for at være så heftig, og enhver, der kom i berøring med hende, undveg instinktivt at irritere hende ved at ytre den mindste stavelse imod den ringeste af de skabninger, som hun havde spredt sine beskyttende vinger over. Selv lod hun ikke nogen lejlighed gå forbi til at bebrejde sine yndlinge deres fejl, og hun roste sig endog af aldrig at spare dem, men ve den, der ellers med et ord blot trådte dem for nær!

Med miss Phoebe derimod var forholdet anderledes, hun indjog ikke nogen rædsel, og grunden til, at hun ikke så tidligt

som veninderne hørte noget om historien om Molly, var, at, om hun end ikke selv var rosen, så færdedes hun dog ved rosens side. Desuden var hun altid så venlig og deltagende, at selv den tykhudede mrs. Goodenough ikke kunne bringe det over sit hjerte at fortælle hende noget, der ville smerte hende. Det var mrs. Dawes, der endnu ikke var ret inde i de to søstres karakter, som hentydede til denne sag som noget, miss Phoebe naturligvis måtte have hørt. Og skønt miss Phoebe under tårer vedblev at forsikre, at hun ikke troede et ord af det hele, vedblev hun dog at spørge så længe, til hun var ganske godt inde i sagen. Det var ikke lidet heltemodigt af hende at hemmeligholde alt det, som hun nu hørte, i hele fem dage for søsteren, indtil miss Browning en aften overraskede hende ved at sige:

"Phoebe! Enten har du en grund til at sidde og sukke hele tiden, eller du har ingen grund til det. Hvis du har det, så er det din pligt øjeblikkelig at fortælle mig, hvad det er, og hvis ikke, så må du se at vænne dig af med en slem vane."

"O, søster! Mener du virkelig, at det er min pligt at sige dig det? Det ville være mig en stor trøst, men jeg har troet, at jeg ikke burde gøre det, for det vil bedrøve dig så meget, det ved jeg."

"Snak! Jeg er så vel beredt på at høre et slet budskab ved bestandig at tænke på muligheden af det, at jeg tror, at jeg kan høre, hvilken ubehagelig nyhed det skulle være med fuldkommen rolighed og sand resignation. Forresten mærkede jeg godt, da du i går ved frokosten sagde, at du ville ordne dine kommodeskuffer, at der var noget på færde. Er banken i Highchester gået fallit?"

"O nej, søster!" udbrød miss Phoebe, "har du virkelig troet det? Havde jeg vidst det, tror jeg dog, at jeg hellere straks ville have fortalt, hvad jeg har hørt!"

"Husk på det for en anden gangs skyld, Phoebe, ingen hemmeligheder for mig! Jeg har hele tiden troet, at vi var ruineret, og det måtte man efter dit væsen at dømme. Ingenting har du nydt om middagen, men sukket fra morgen til aften. Nå, hvad er det så?"

"Jeg ved virkelig ikke, hvorledes jeg skal sige dig det, søster."

Miss Phoebe begyndte i sin forlegenhed at græde, miss Browning tog hende lidt hårdt i armen og sagde:

"Græd så meget som du lyster, når du har sagt, hvad du skal sige, men lad det nu være, barn; du ser jo, at jeg sidder som på nåle."

"Molly har mistet sit gode rygte, søster. Nu ved du det."

"Det har Molly Gibson ikke," sagde miss Browning harmfuldt. "Hvor tør du fortælle sådan noget om stakkels Marys barn? Lad mig aldrig høre det igen."

"Men jeg kan jo ikke gøre for det; det er mrs. Dawes, som har fortalt mig det, og hun siger, at det er hele byen rundt. Jeg sagde hende, at jeg ikke troede et ord af det. Og jeg har ikke villet fortælle dig det, men jeg tror virkelig, at jeg var blevet syg, om jeg længere skulle have holdt det hos mig selv. Hvad har du i sinde at gøre, søster?"

Miss Browning havde nemlig rejst sig uden at sige et ord og var i færd med at forlade værelset.

"Jeg går op og tager hat og sjal på og går øjeblikkelig hen til mrs. Dawes for at gendrive hendes løgne."

"O, kald det ikke alt sammen løgn, søster, det er sådant et hæsligt ord. Kald det sladder, om du vil, for jeg tror virkelig ikke, at hun mente noget ondt med at sige det. Desuden – desuden – hvis det nu alligevel var sandt? Det er det, der ligger mig så tungt på sinde; der var så meget af det, der lød, som om det kunne være sandt."

"Meget, af hvad?" spurgte miss Browning, der endnu stod knejsende midt på gulvet.

"Jo – det hed sig, at Molly havde givet ham et brev."

"Hvilken ham? Hvor skal jeg kunne forstå noget så tåbeligt tøjeri?"

Miss Browning satte sig atter, bestemt på at vise sig så tålmodig som muligt for at få klarhed i sagen.

"'*Ham*' er mr. Preston. Og det forholder sig vist rigtigt, for jeg savnede hende netop, da jeg inde i Johnsons butik ville spørge hende, om hun troede, at blåt ville se ud som grønt ved lys, sådan som svenden sagde, og så var hun løbet tværs over gaden; og mrs. Goodenough ville just gå ind i butikken i det samme."

Miss Brownings sorg var mægtigere end hendes vrede, og hun sagde blot:

"Phoebe, jeg tror, at du går ud på at gøre mig gal. Kan du da ikke en gang for alle fortælle mig på en forståelig måde, hvad det er, du har hørt af mrs. Dawes?"

"Jeg forsikrer, at jeg gør mit bedste for at fortælle dig alting, som det er gået til."

"Hvad var det så, du hørte af mrs. Dawes?"

"Jo, Molly og mr. Preston havde en forståelse med hinanden, aldeles som om hun kunne have været en tjenestepige og han en tjener; de mødtes, sagde hun, på upassende tider og steder, hun

var besvimet i hans arme, de havde været ude sammen om aftenen og skrevet breve til hinanden og hemmeligt stukket breve til hinanden, når de kunne slippe til det; og det var netop det, jeg talte om, søster, for det er ikke langt fra, at jeg selv har set det. Jeg så hende med mine egne øjne løbe over gaden til Grinsteads, hvor han var, for vi havde selv været der lige i forvejen; og i hånden havde hun et brev, som var borte, da hun i huj og hast kom tilbage. Det faldt mig ikke ind dengang at tænke videre over det, men nu taler hele byen om det og siger, at det er et upassende forhold, og at de burde gifte sig med hinanden."

Miss Phoebe begyndte atter at hulke, men blev pludselig vækket ved en kraftig ørefigen. Miss Browning stod for hende næsten dirrende af harme.

"Phoebe, hvis jeg nogensinde igen hører et ord af den slags fra din mund, så jager jeg dig på minuttet ud af huset."

"Men jeg har jo kun sagt, hvad mrs. Dawes fortalte, og du spurgte mig jo om det," svarede miss Phoebe ydmygt. "Søster, du burde ikke have gjort det."

"Lige meget, om jeg burde eller ikke burde. Det er ikke det, der nu er tale om. Nu kommer det an på, hvorledes man kan sætte en stopper for alle deres løgne."

"Men, jeg tror virkelig ikke, at det alt sammen er opfundet; noget af det er dog vist sandt, skønt jeg påstod, at det kun var opspind, da mrs. Dawes fortalte mig det."

"Hvis jeg går til mrs. Dawes, og hun gentager det samme for mig, er jeg bange for, at jeg varmer hendes øren, for jeg kan ikke roligt høre på, at man fortæller sådanne historier om stakkels Marys datter," sagde miss Browning eftertænksomt.

"Men det ville kun gøre ondt værre. Phoebe, det gør mig ondt, at jeg slog dig på øret, men jeg ville gøre det igen, hvis du atter kom med sådanne historier. Hvis jeg taler med Molly, vil barnet nægte det, hvis hun blot er halvt så slet, som de fortæller; hvis hun ikke er det, vil hun græmme sig til døde, det kan ikke være andet. Nej, det går ikke an. Mrs. Goodenough – hun er et gammelt æsel, og selv om jeg kunne overbevise hende, ville hun dog ikke kunne overbevise andre. Nej, mrs. Dawes, som fortalte dig historien, skal også fortælle den til mig; jeg vil binde mine hænder sammen inden i muffen og beflitte mig på at holde fred. Når jeg har hørt, hvad jeg vil vide, lægger jeg sagen i mr. Gibsons hænder. Det vil jeg gøre. Det er til ingen nytte, om du indvender noget imod det, Phoebe, for jeg bryder mig dog ikke om det."

Miss Browning gik altså til mrs. Dawes og begyndte høfligt nok at spørge sig for om de rygter, der gik i Hollingford om Molly og mr. Preston; og mrs. Dawes gik øjeblikkelig i fælden og fortalte alt, sandt og opdigtet, som hun havde hørt det af sine veninder, uden at ane, hvilken storm der trak sammen, rede til at falde over hende, så snart hun havde talt ud. Men hun kendte ikke noget til den mangeårige ærbødighed for miss Browning, som ville have afholdt så mange af Hollingford-damerne fra at retfærdiggøre sig der, hvor hun havde fejl at påvise. Mrs. Dawes søgte tværtimod at bevise, hvad hun sagde, ved at fremføre nye skandaler, som hun jo rigtignok ikke troede, men det var der mange andre, der gjorde; og der syntes at ligge så megen sandhed til grund for, hvad hun sagde, at miss Browning til sidst var aldeles nedtrykt af sorg og sad tavs og elendig, da mrs. Dawes havde endt sin retfærdiggørelse.

"Gid jeg ikke havde oplevet denne dag!" sagde miss Browning endelig og rejste sig; "det rammer mig lige så hårdt, som om talen havde været om mit eget kød og blod. Jeg burde vistnok gøre Dem en undskyldning, mrs. Dawes, for, hvad jeg har sagt, men jeg har ikke mod til det i dag. Jeg burde ikke have talt, som jeg gjorde, men De indser vel, at det er intet mod denne historie."

"Jeg håber, De lader mig vederfares den retfærdighed at erkende, at jeg blot har gentaget, hvad jeg har hørt fra god kilde, miss Browning," svarede mrs. Dawes.

"Beflit Dem på, kære, ikke at udbrede slette rygter, hvilken hjemmelsmand De end har, med mindre De kan udrette noget godt ved det," sagde miss Browning, idet hun lagde sin hånd på mrs. Dawes' skulder. "Jeg er ikke nogen god kvinde, men jeg ved, hvad der er godt, og jeg tør sige, at dette råd er det. Og nu håber jeg, De tilgiver mig min opbrusen før, ikke sandt, kære?"

Mrs. Dawes følte den hånd, der hvilede på hendes skulder, skælve, og så, hvor bedrøvet miss Browning i virkeligheden var, og under disse omstændigheder faldt det hende ikke vanskeligt at give den forlangte tilgivelse.

Miss Browning gik nu hjem og vekslede ikke mange ord med Phoebe, som alt for vel så, at søsteren havde fået bekræftelse på rygterne, og ikke behøvede at spørge om grunden til, at denne næppe rørte middagsmaden, gav korte svar og så mørk og bekymret ud hele tiden.

Nu tog miss Browning plads ved skrivebordet og skrev en lille billet, som hun lod den lille tjenestepige besørge til mr. Gibson; hvis han ikke var hjemme, skulle hun bede om, at den måtte blive leveret ham, så snart han kom hjem. Derpå gik hun ud og

tog sin søndagskappe på. Miss Browning var yderst elendig over den meddelelse, hun havde modtaget, og det hverv, det nu pålå hende at udføre; hun var utilfreds med sig selv og pirrelig mod miss Phoebe, og hvert øjeblik brast tråden i hendes strikketøj under de krampagtigt arbejdende hænder.

Endelig hørte man den bekendte banken på døren – miss Browning tog sine briller af og lod dem med det samme falde på gulvet, så at de splintredes; derpå bad hun miss Phoebe forlade værelset, som om det var hende, der med sine onde øjne havde voldt ulykken. Hun ønskede at se ud som sædvanlig og var bekymret over, at hun havde glemt, om hun plejede at modtage ham siddende eller stående.

"Nå," sagde han, idet han muntert trådte ind i værelset, "hvordan har vi det? Det er formodentlig Phoebe, kan jeg tænke? Det er vel ikke nogen af de gamle krampetilfælde? I hvert fald vil så vel et pulver eller to kunne gøre det godt igen."

"O, mr. Gibson, jeg ville ønske, det var Phoebe eller mig, der var tale om," sagde miss Browning med skælvende stemme.

Han tog tålmodigt plads, da han bemærkede den bevægelse, hun befandt sig i, og sagde, idet han venligt tog hendes hånd:

"Giv Dem tid, det har jo ingen hast. Når alt kommer til alt, er det vel ikke så slemt, som De mener. Der er hjælp i denne verden for flere ting, end man tror."

"Mr. Gibson," sagde hun, "det er Deres Molly, for hvis skyld jeg er så bedrøvet. Nu er det sagt, og Gud hjælpe os begge to og det stakkels barn med, jeg er bange for, at hun er blevet ledt på afveje; med sin egen fri vilje kan hun aldrig have gjort det."

"Molly!" sagde han forundret. "Hvad har min lille Molly gjort eller sagt, som kan støde nogen?"

"O, mr. Gibson, jeg ved ikke, hvorledes jeg skal sige Dem det. Jeg skulle aldrig have omtalt det, hvis jeg ikke såre, såre meget mod min vilje havde været overbevist om sandheden af det."

"Men De kan dog i hvert tilfælde lade mig høre, hvad man har fortalt," sagde han og skyggede med hånden over øjnene. "Ikke fordi jeg i mindste måde nærer nogen frygt for at erfare, hvad De kan have hørt om hende," vedblev han. "Men i denne lille sladderrede er det aldrig til skade, at man ved, hvad sladderen drejer sig om."

"Man siger – O! hvorledes skal jeg få det frem?"

"Kan De ikke blot fortsætte," sagde han og tog hånden bort fra de luende øjne. "Jeg har dog ikke i sinde at tro det, så De behøver ikke at være bange!"

"Men jeg frygter for, at De *må* fæste lid til det. Hun har ført en hemmelig brevveksling med mr. Preston –"

"Mr. Preston!" udbrød han.

"Og hun har mødt ham på alle slags usømmelige steder og til upassende tider, ude af huset – om aftenen – hun er besvimet i hans – arme, om jeg må sige det. Hele byen taler om det. Mr. Sheepshanks har set dem sammen. De har vekslet breve i Grinsteads butik; hun løb efter ham derind."

"Det er nok," sagde mr. Gibson strengt, "gå ikke videre. Jeg forlanger ikke at vide mere. Jeg sagde, at jeg ikke ville tro det, og det gør jeg heller ikke. Jeg burde måske takke Dem for Deres meddelelse, men det kan jeg ikke nu."

"Jeg forlanger ikke Deres tak," sagde miss Browning næsten grædende. "Jeg syntes, De burde vide det, for skønt De har giftet Dem igen, skal jeg dog aldrig glemme, at De engang har været den kære Marys mand, og Molly er hendes barn."

"Jeg vil helst undgå at tale mere om det nu," sagde han, uden at svare miss Browning; "jeg ville måske ikke kunne beherske mig, som jeg bør. Jeg ville ønske, jeg kunne træffe Preston og ret indtrængende lade ham føle min ridepisk. Gid jeg havde disse gamle sladdertasker under behandling, jeg skulle sandelig bringe deres tunger til at tie for en stund. Min lille pige! Hvad ondt har hun gjort dem, for at de således skulle gå og besudle hendes navn?"

"Jeg er virkelig bange for, at det kun er alt for sandt alt sammen, mr. Gibson. Jeg ville ikke have sendt bud efter Dem, hvis jeg ikke først havde undersøgt sagen. De skulle dog først erkyndige Dem noget nøjere, før De går hen og pisker eller forgiver nogen."

"Har jeg talt om at forgive nogen? Tror De, at jeg vil gøre Mollys navn endnu mere bekendt ved en voldshandling? Lad det rygte dø bort, som det er kommet. Tiden vil vise, at det er falsk."

"Men det tror jeg ikke," sagde miss Browning, "og det er jo netop ulykken. Der må gøres noget, men hvad, det indser jeg ikke."

"Jeg vil straks gå hjem og spørge Molly, hvad alt dette har at betyde; det er det hele, jeg vil gøre. Det er virkelig alt for latterligt – når man kender Molly, som jeg gør det, det er fuldkommen latterligt at tro noget sådant."

Han rejste sig og gik med hurtige skridt frem og tilbage i værelset, idet han halvhøjt mumlede:

"Hvad mon de nu vil finde på at fortælle? Satan finder altid nok at give onde tunger at rive ned på."

"Tal helst ikke om Satan her i huset. Ingen ved, hvad der kan hænde, når man blot nævner hans navn," indvendte miss

Browning.

Han svarede ikke, men vedblev at måle værelset med hastige skridt, idet han mumlede:

"Jeg havde den største lyst til at forlade denne by – men det ville jo kun bidrage til at give skandalen ny næring. Jeg har været meget utaknemmelig mod Dem," sagde han, og standsede pludselig foran miss Browning, "for De har her givet mig et sandt bevis på Deres venskab. Enten det er sandt eller ikke, var det rigtigt, at jeg kom til kundskab om disse skandaløse historier, og det kan ikke have været behageligt for Dem at fortælle mig det. Jeg takker Dem af mit ganske hjerte."

"Jeg forsikrer Dem, mr. Gibson, hvis det ikke var tilfældet, ville jeg aldrig med et ord have omtalt det."

"Det kan alligevel ikke være sandt!" sagde han hårdnakket og slap den hånd, han netop i sin taknemmelighed havde grebet.

Hun rystede på hovedet og sagde:

"Jeg skal altid holde af Molly for hendes moders skyld."

Det var meget sagt af den strenge miss Browning, men lægen opfattede det ikke således.

"De burde holde af hende for hendes egen skyld. Hun har ikke gjort noget, der kan nedsætte hende. Jeg skal imidlertid nu gå lige hjem og søge at få sandheden at vide."

"Som om den stakkels pige, der allerede er blevet forledet til at bedrage andre, ville tage i betænkning at benægte alt," sagde miss Browning, dog ikke førend han var vel ude af huset.

48. En uskyldig anklaget

Med bøjet hoved begav mr. Gibson sig hurtigt til sit hjem. Han ringede på klokken ved indgangen, noget, han ellers aldrig plejede, og Maria kom ned for at lukke op.

"Gå op og sig til miss Molly, at man ønsker at tale med hende i spisestuen. Sig ikke, hvem det er."

Der var noget i mr. Gibsons væsen, som bragte pigen til at adlyde ham efter bogstaven, til trods for Mollys forundrede spørgsmål:

"Tale med mig? Hvem er det, Maria?"

Mr. Gibson gik ind i spisestuen og nærmede sig kaminen, som han støttede sig til med hovedet hvilende i sine hænder, mens han søgte at stille sit hjertes stærke slag.

Døren gik op. Han vidste, at Molly var der, endnu førend han hørte hendes forbavsede udråb:

"Fader!"

"Stille!" sagde han og vendte sig hurtigt om. "Luk døren. Kom her hen."

Hun nærmede sig, mens hun undrede sig over, hvad der kunne være på færde. Hendes første tanke gjaldt Hamleyerne.

"Er det Osborne?" spurgte hun åndeløs.

Hvis mr. Gibson havde været rolig nok til at lægge mærke til den tone, hun udtalte disse få ord i, ville han have øst trøst af dem.

Men i stedet for at søge nogen beroligelse i dem, sagde han:

"Molly, hvad er det, jeg hører? Man fortæller, at du har underholdt en hemmelig brevveksling med mr. Preston – mødt ham på upassende steder."

Skønt han havde forsikret, at han ikke troede dette, og han i sit hjertes inderste virkelig heller ikke gjorde det, var hans stemme dog hård og alvorlig, han var meget bleg, og han fæstede et gennemborende blik på Mollys ansigt.

Molly skælvede over hele kroppen, men hun søgte ikke at undgå hans forskende blik. Hvis hun ikke svarede straks, så var det, fordi hun hurtigt overvejede, hvad hun for Cynthias skyld kunne sige.

Det var kun et øjebliks tavshed, men det var alligevel en lang tid for den, som længtes efter at høre en harmfuld tilbagevisning af rygtet. Han havde uden at tænke over det grebet hende om håndleddet, da hun nærmede sig, og som hans utålmodighed voksede, knugede han hendes arme så stærkt, at der uvilkårligt undslap hende et lille smertensskrig. Han slap straks hendes hænder, og hun så på de røde mærker på sine arme, mens hendes øjne fyldtes med tårer ved tanken om, at det var hendes fader, som havde kunnet mishandle hende således. Et øjeblik forekom det hende mere mærkeligt, at han således skulle være i stand til at påføre sit eget barn legemlig smerte, end at han skulle have hørt sandheden – selv i en overdreven fremstilling. Med en barnlig bevægelse holdt hun sin arm frem mod ham, men hvis hun havde ventet medlidenhed, så fik hun den ikke.

"Bah!" sagde han med et blik på mærkerne. "Det er intet – intet. Svar mig på mit spørgsmål. Har du – har du haft hemmelige sammenkomster med dette menneske?"

"Ja, fader, det har jeg; men jeg tror ikke, at jeg handlede uret ved det."

Han sank ned i en stol og gentog bittert:

"Ikke uret! Nuvel, jeg må vel søge at bære dette slag. Din moder er ikke mere. Det er dog altid en trøst. Det var altså dog sandt! Og jeg, som ikke ville tro det – det kunne jeg jo ikke. Jeg lo ad deres lettroenhed, og så var det mig selv, som blev narret."

"Fader, jeg kan ikke sige dig alt. Det er ikke min hemmelighed, ellers skulle jeg ikke et øjeblik skjule den for dig. Det vil virkelig en gang gøre dig ondt – jeg har jo dog endnu aldrig skuffet dig, har jeg vel?" sagde hun og søgte at gribe en af hans hænder, men han stødte hende bort og så ikke op.

"Fader," gentog hun, "har jeg nogensinde bedraget dig?"

"Hvor kan jeg vide det? Dette her har jeg fået at høre ude i byen. Jeg kan jo ikke vide, hvad der måske endnu kan komme for lyset."

"Bysladder!" sagde Molly bedrøvet. "Hvad angår dette folk – byen?"

"Enhver tiltager sig ret til at kaste smuds på en ung piges navn, som ikke har taget hensyn til beskedenhedens og det passendes almindeligste fordringer."

"Fader, du er meget hård. Har jeg ikke taget hensyn til, hvad beskedenheden fordrer? Jeg har mødt mr. Preston én gang – den eftermiddag, da jeg kørte med dig, og du satte mig af ved Croston Heath – og da var han ikke alene. En gang til har jeg mødt ham alene, det var i parken ved Towers. – Det er det hele, fader. Du må tro mig. Jeg kan ikke sige mere. Du må virkelig tro mig på mit ord."

Han kunne ikke undgå at føle sig trøstet ved hendes ord; der lå så megen sandhed i den tone, hun talte i. Han sagde intet, men han så op på hende for første gang, efter at hun havde erkendt, at det ikke var med urette, at man havde opkastet beskyldningen mod hende. Hun var meget bleg, men den yderste oprigtighed og sandhed stod præget i hvert af hendes træk.

"Brevene?" sagde han, men standsede straks, næsten som om han skammede sig ved at opkaste flere spørgsmål.

"Jeg har givet ham et brev – som jeg ikke selv har skrevet et ord af – og som jeg tror i virkeligheden kun var et simpelt omslag. I overrækkelsen af dette brev og de to møder, som jeg har omtalt, består hele det hemmelighedsfulde forhold mellem mr. Preston og mig. O, fader, hvad har de kunnet sige, som har forvoldt dig så megen sorg?"

"Det er ikke værd at tale om det. Som verden er, har du givet folk grund nok til deres sladder ved det, du har gjort. Men du må fortælle mig det hele. Jeg må kunne gendrive disse rygter punkt for punkt."

"Hvor skulle de kunne gendrives, når du siger, at det, som jeg har fortalt, er grund nok til, hvad folk siger?"

"Du siger, at du er gået en andens ærinde. Hvis du vil sige mig, hvem denne anden er – hvis du vil fortælle alt fra ende til anden, skal jeg gøre mit yderste for at beskytte hende – og det er naturligvis Cynthia – på samme tid, som jeg retfærdiggør dig."

"Nej, fader!" sagde Molly efter nogen overvejelse, "jeg har sagt dig alt, hvad jeg kan sige, alt, hvad der angår mig selv, og jeg har lovet ikke at sige mere."

"Så vil dit rygte ikke kunne frigøres for den plet, der nu klæber ved det. Det må være så, med mindre den virkelige sammenhæng med disse møder kommer frem. Jeg har stor lyst til at tvinge sandheden ud af mr. Preston selv."

"Fader, jeg beder dig endnu en gang om at stole på, hvad jeg har sagt. Hvis du spørger mr. Preston, er det meget rimeligt, at du vil få hele sandheden at vide, men det er netop den, som det er mig så meget om at gøre at skjule, for den vil kun gøre endnu flere mennesker meget ulykkelige, og hele sagen er jo dog forbi nu."

"Ikke for dit vedkommende. Miss Browning sendte bud efter mig i eftermiddags og fortalte mig, hvorledes folk talte om dig. Hun påstod, at du fuldstændig havde mistet dit gode navn og rygte. Du ved ikke, Molly, hvor lidt der behøves for at sværte en piges rygte for hele livet. Det faldt mig vanskeligt nok at høre roligt på alt det, hun sagde, skønt jeg dengang ikke troede en smule af det. Og nu kommer du og siger, at meget af det er sandt."

"Men du tror mig jo, fader? Og jeg ved, at du er en modig mand. Vi vil overleve disse rygter, det må du tro."

"Du kender ikke onde tungers magt, barn," sagde han.

"O, nu da du er god igen og kalder mig 'barn', som du plejer, bryder jeg mig ikke om alt andet. Kære, kære fader, jeg er vis på, at det klogeste, som vi kan gøre, er slet ikke at tage nogen notits af, hvad man siger. Når alt kommer til alt, mener de det måske ikke så slemt. Det gør miss Browning i det mindste ikke. Efterhånden vil de glemme, at de har gjort så meget væsen ud af så lidt – og selv om de ikke gør det, så vil du jo ikke, fader, at jeg skal bryde et højtideligt løfte?"

"Måske ikke, men jeg vil have vanskeligt ved at tilgive den person, som ved at benytte sig af din ædelmodighed har ledet dig i denne snare. Du er endnu meget ung og betragter denne sag som et forbigående onde; jeg har mere erfaring."

"Jeg ser ikke, hvad der nu er at gøre ved det, fader. Jeg har måske handlet tåbeligt, men hvad jeg har gjort, er sket af egen tilskyndelse. Man har ikke overtalt mig til det. Og hvad folk end dømmer om det, er jeg dog vis på, at der fra moralens side betragtet ikke er noget ondt i det. Men nu er det jo forbi alt sammen; hvad jeg har gjort, har afsluttet denne sag. Vil folk absolut tale ilde om mig, så må jeg finde mig i det, og det må du også, kære fader."

"Ved din moder – ved mrs. Gibson noget om denne sag?" spurgte han, idet en pludselig frygt vågnede hos ham.

"Nej, ikke det mindste. Og jeg beder dig, omtal det ikke for hende. Det kunne måske gøre mere skade end alt andet. Jeg har virkelig sagt dig alt, hvad jeg har lov til at sige."

Det var en stor trøst for mr. Gibson at erfare, at hans frygt for, at hans kone kunne have været vidende om sagen, var ubegrundet. Det var pludselig faldet ham ind, at hun, som han havde ægtet for at skaffe sit barn en beskytter, kunne være vidende om denne ulykkelige historie med mr. Preston, ja, at hun vel endog kunne have fremskyndet den for at frelse sit eget barn; for at det var Cynthia, der stod bagved alt dette, det nærede han ikke den ringeste tvivl om.

"Jeg skal altså intet foretage for at gendrive disse rygter, der er byen rundt?" sagde han. "Vil du, at jeg skal gå smilende og fornøjet omkring og høre på alt det, sladderen kan finde på at sige om dig?"

"Det er jeg bange for, at du må. Jeg havde næret det håb, at du ikke skulle få noget at vide om dette, og jeg er inderlig bedrøvet for din skyld, nu hvor jeg ser, hvor slemt det er for dig, at du har fået det at vide. Imidlertid vil sladderen snart dø bort, når man ser, at det, der er sket, ikke fører til noget videre resultat. Jeg ved, du tror hvert ord, jeg har sagt, og at du stoler på mig. For min skyld, fader, vær tålmodig med al denne sladder og kaglen."

"Du prøver mig hårdt, mit barn!"

"For min skyld, fader!"

"Jeg kan ikke indse, hvad jeg ellers skulle gøre," svarede han modfalden. "Med mindre jeg får tage i mr. Preston."

"Det ville snarest være det værste af alt. Så ville der for alvor blive noget at sladre om, og måske var han trods alt ikke så dadelværdig. – Jo han var! Men han opførte sig som en gentleman mod mig," sagde Molly, som pludselig kom i tanker om hans ord, dengang mr. Sheepshanks red hen til dem i parken ved Towers: "Bliv, hvor De er; De i det mindste har intet gjort, som De må skamme Dem over."

"Det har du ret i. En tvist mellem mænd bør man undgå, hvad det så end koster, hvis en kvindes navn derved kommer i folkemunde. Med tidligere eller senere skal jeg dog tale med mr. Preston, og han skal erfare, at han ikke ustraffet kan indvikle min datter i sin tvetydige historie."

"Men det har han ikke gjort. Han vidste ikke, at jeg ville komme, og havde han kunnet slippe for at modtage det brev, jeg gav ham, var der vist intet, han hellere havde gjort."

"Men det er dog hemmeligheder alt sammen, og jeg afskyr at se dig indblandet i sådanne sager."

"Jeg hader lige så meget at være indblandet i dem. Men hvad kan jeg gøre. Jeg kender endnu en hemmelighed, som jeg har forpligtet mig til ikke at omtale; jeg kan ikke gøre for det."

"Udmærket. Alt, hvad jeg kan sige dig nu, er dette: Bliv aldrig selv heltinden i en fordægtig historie, selv om du ikke kan undgå at blive indviet i den. Det ser ud til, at jeg bliver nødt til at føje dig og lade denne skandale dø hen uden at lade mig mærke med den."

"Hvad ville du ellers kunne gøre under disse omstændigheder?"

"Nej, det har du ret i. Hvordan kan du selv finde dig i det?"

Tårerne steg hende i øjnene. Det var hårdt, at alle og enhver talte ilde om hende, for hun havde jo aldrig gjort nogen imod. Men hun smilede, idet hun svarede:

"Det er blot ligesom at få en tand trukket ud: det går over. Det ville være langt værre, hvis jeg virkelig havde gjort noget forkert."

"Cynthia skal tage sig i agt –" begyndte han, men Molly lagde en finger på hans mund.

"Fader," sagde hun, "Cynthia må ikke mistænkes eller anklages; du vil jage hende ud af huset, hvis du gør det. Hun er så stolt og så ubeskyttet, ingen andre end dig har hun at ty til. Og så Roger – for Rogers skyld vil du jo aldrig sige eller gøre noget, der kunne forjage Cynthia herfra, han har jo dog betroet hende til os i sin fraværelse. Selv om hun virkelig var slet, ville jeg dog føle mig forpligtet til at våge over hende – han holder så meget af hende. Men hun har virkelig også et godt hjerte, og jeg holder så inderligt af hende. Du må ikke støde Cynthia fra dig, fader – husk på, at hun er afhængig af dig."

"Jeg tror, verden ville gå sin gang ganske vel, selv om der ikke fandtes fruentimmer i den. De kan sandelig pine livet af én. Nu har I der ganske ladet mig glemme gamle Job Haughton, som jeg skulle have besøgt for en hel time siden."

Molly spidsede mund til et kys. "Nu er du jo ikke mere vred på mig, fader?" sagde Molly.

"Lad mig være i fred," svarede han (men kyssede hende dog alligevel). "Hvis jeg ikke er det, burde jeg være det, for du har forårsaget en hel del bryderier, som vi vil have godt af endnu en stund, stol du på det."

Skønt Molly under samtalen med sin fader havde holdt sig så modig, var hun dog den af de to, som led mest, for hun kunne ikke under at på sladderen, for hun var nødt til at deltage i byens selskabelighed, mens hendes fader for det mest holdt sig væk, og mrs. Gibson, der var angrebet af en stærk forkølelse, ikke havde megen lyst til at deltage i de hyppige teselskaber, der i denne tid blev givet til ære for to niecer af mrs. Dawes, to unge, muntre, omend ikke meget forfinede piger, som altid lo og sladrede og koketterede med præsten, mr. Ashton, som imidlertid havde meget vanskeligt med at opfatte den rolle, han havde at spille. Mr. Preston modtog ikke mere indbydelser til Hollingfords eftermiddagsselskaber med lige så stor begærlighed som året før, ellers ville den unåde, Molly var faldt i, også have smittet af på ham som den anden deltager i de hemmelige møder, som i så høj grad havde såret byens kvindelige dyd. Da det ikke gik an at fornærme hverken mr. eller mrs. Gibson, blev Molly indbudt overalt som før, men dog langtfra på samme måde. Man var over alt høflig mod hende,

men venlighed mødte hun ikke. Og trods sin rene samvittighed og sit mod kunne Molly ikke undgå bittert at føle, at hun nu kun var tålt, men ingenlunde velkommen. De to miss'er Oakes så skævt til hende og stak hovederne sammen, første gang de stødte på heltinden i øjeblikkets skandalehistorie; noget lignende hændte hende flere gange, og ved sådanne lejligheder var Molly mere end lykkelig over, at faderen ikke var kommet med, og hun var næsten taknemmelig, fordi mrs. Gibsons upasselighed stadig holdt hende hjemme. Selv hendes gamle, trofaste veninde miss Browning var blevet særdeles tilbageholdende og forholdt sig kold og værdig overfor hende; mr. Gibson havde nemlig slet ikke ladet høre fra sig siden den eftermiddag, da hun havde påtaget sig det pinefulde hverv at fortælle ham de uhyggelige rygter, der gik om hans datter.

Miss Phoebes venskab for Molly var om muligt blevet endnu inderligere end før, og det berørte Molly mere smerteligt end alle de andres krænkelser. Hendes lille bløde hånd trykkede ofte Mollys trøstende under bordet, og ved stadig at appellere til Molly gjorde hun sit bedste for, at denne ikke skulle udelukkes fra de øvriges samtale, noget, der næsten rørte Molly til tårer. Undertiden faldt det den stakkels pige ind, om det ikke kunne være en indbildning af hende, at hendes bekendte havde forandret deres adfærd i så høj grad; om hun nogensinde ville have opdaget deres forandrede opførsel, hvis hun ikke havde haft hin samtale med sin fader. Hun omtalte aldrig for ham, hvorledes hun følte denne stadige tilbageholdenhed mod hende; hun havde af sin frie vilje valgt at bære denne byrde, ja hun havde jo endog indtrængende anmodet om det; hun havde derfor ingen ret til at bedrøve ham nu ved at vise ham, hvor

pinefulde følgerne af hendes handling var for hende. Når indbydelserne kom, undslog hun sig aldrig for at modtage dem, men var inderligt glad, når der bød sig en anledning til at blive hjemme. Hun undgik f.eks. et selskab hos mrs. Goodenough, fordi hendes fader, der virkelig bekymrede sig over mrs. Gibsons hoste, bad hende blive hjemme; de midler, han havde foreskrevet hende, hjalp dog, og stedmoderen var mere kærlig og taknemmelig mod Molly end hun plejede.

"Jeg tror virkelig, kære barn, at dit hår bliver blødere og taber sin slemme tilbøjelighed til at krølle."

Det var et godt tegn, på samme måde som en ytring om, at Mollys hår atter opførte sig dårligt, var et tegn på ugunst.

"Det er kedeligt, at jeg sådan forhindrer dig i at komme ud i aften. Din fader er virkelig alt for bekymret for min skyld, men sådan er det – herrerne har altid gjort så meget væsen af mig. Mr. Kirkpatrick var altid så omhyggelig for mig, og din fader forkæler mig ligefrem; det sidste, han sagde, var: 'Tag nu godt vare på dig selv, Hyacinth,' og han fortsat: 'Hvis du ikke retter dig efter mine forskrifter, så står jeg ikke inde for følgerne.' Jeg truede ad ham med pegefingeren og sagde: 'Tåbelige mand, du bekymrer dig alt for meget!'"

"Jeg håber da, at vi har gjort alt, hvad pålagde os, moder."

"Ja vist; jeg føler mig også meget bedre. Ved du hvad? Jeg tror, du endnu kan nå at gå hen til mrs. Goodenough. Marie kan følge dig, og det ville more mig at se dig pyntet; når man i en hel uge har gået rundt i mørke, varme kjoler, længes man efter lyse farver og aftentoiletter. Se nu at blive rede, så kan du måske komme til at fortælle mig noget morsomt, når du kommer hjem, for sandt at sige er jeg blevet ganske sløv og nedslået i

disse fjorten dage, hvor jeg har været nødt til at lade mig nøje med dit og din faders selskab. Desuden vil jeg jo nødig forhindre et ungt menneske i at nyde de fornøjelser, som passer sig for deres alder."

"Å nej, lad mig blive hjemme. Jeg har slet ikke lyst til at gå."

"Ja ja da, som du vil. Men det er noget egenkærligt af dig, når du kan se, at jeg gerne ofrer mig for din skyld."

"Men De siger jo netop, at det er et offer, og jeg vil helst blive hjemme."

"Jeg har jo netop sagt, at du kunne lade være at gå; kom bare ikke her med din logik. Der er intet mere trættende for et sygt menneske."

Der fulgte en lang pause, som mrs. Gibson brød ved at bemærke i en søvnig tone:

"Kunne du ikke finde på noget morsomt at fortælle mig, Molly?"

Molly diskede op med nogle små nyheder, som hun havde været ved at glemme, og som så langt fra var særligt morsomme. Mrs. Gibson lod til at mærke det, for pludselig sagde hun:

"Gid dog Cynthia var hjemme!"

Molly, som tog det som en bebrejdelse for hendes manglende konversationstalent, spurgte om hun skulle skrive til Cynthia og bede hende komme hjem.

"Det kan jeg jo ikke bestemme, men jeg ville virkelig ønske, jeg vidste en hel del ting. Du har vel ikke hørt noget om den kære Osborne Hamley for nylig?"

Molly huskede faderens befaling om ikke at omtale Osbornes helbredstilstand, og svarede derfor ikke; det var imidlertid

heller ikke nødvendigt, da mrs. Gibson vedblev at tænke højt.

"Ser du, hvis mr. Henderson har været lige så opmærksom, som han var i vinter – og Roger er jo udsat for så meget, hvor han er – ja, det ville virkelig bedrøve mig meget, om den unge mand skulle komme noget til, selv om han ikke er så meget beleven; men man må dog tilstå, at Afrika ikke alene er et usundt, men også et uciviliseret land; i visse egne skulle der endog findes menneskeædere. Når jeg ligger vågen om natten, tænker jeg ofte på, hvad jeg har læst i bøger om geografi, og jeg tænker på, om mr. Henderson mon virkelig skulle være blevet forelsket. Fremtiden ligger skjult for os, Molle, og der er meget fornuftigt indrettet, men jeg gad dog gerne vide bare lidt besked om den. Man kunne indrette sig langt bedre i nutiden, hvis man kendte til de begivenheder, der var i vente for én. Men vi må hellere lade være at gøre Cynthia bekymret. Hvis vi havde tænkt på det, kunne vi have maget det, så hun var fulgt med lord og lady Cumnor hjem."

"Er de i vente? Hendes Nåde har det godt nok til at rejse?"

"Ja, naturligvis. Ellers ville jeg jo ikke kunne tænke på, om Cynthia kunne være fulgt med dem eller ej. Det ville ellers lyde meget godt og give hende anseelse blandt alle disse London-jurister."

"Men lady Cumnor har det bedre?"

"Ja, meget bedre. Det er mærkeligt, at din fader ikke har sagt noget om det til dig, men han er jo altid meget forsigtig med, hvad han siger om sine patienter. Det gør han også ret i – det er meget rigtigt og fintfølende. Han fortæller mig næsten aldrig noget om, hvordan de har det. Ja! Lord og lady Cumnor, lady Harriet, lord og lady Cuxhaven og lady Agnes kommer alle

sammen, og jeg har bestilt mig en ny vinterkyse og en silkekåbe."

49. Molly Gibson finder en forsvarer

Lady Cumnor var nu kommet sig så vidt efter operationen, at hun kunne tåle at blive flyttet til Towers for at nyde godt af den forandrede luft, og hun blev ledsaget dertil af hele sin familie med al den pomp, der tilkom en så fornem patient. Der var al rimelighed for, at familien denne gang ville opholde sig længere på Towers, end det havde været tilfældet i de sidste år, hvor medlemmerne var rejst fra sted til sted for moderens helbreds skyld. Det var nu imidlertid ret behageligt for de forskellige medlemmer af familien atter for en tid at komme tilbage til det fredelige gamle fædrenehjem, og navnlig var lord Cumnor yderst tilfreds med det. Hans smag for sladder og småbegivenheder i familielivet kunne kun dårligt trives i hovedstadens tummel eller under opholdet på fastlandet, da han hverken talte flydende fransk eller havde let ved at forstå det, når andre talte det. Desuden havde han store ejendomme, og han holdt nok af med sine egne øjne at overbevise sig om, hvorledes de blev bestyret, og at kende lidt til sine undergivnes færden. Han holdt af at høre om de fødsler, der indtraf i deres familier, om ægteskaber og dødsfald, kort sagt, hvis nogensinde en peer havde været en gammel kælling, så var denne peer lord Cumnor; men han var en meget godhjertet gammel kælling og red omkring på sin gamle kleppert med lommerne fulde af skillinger til børnene på godset og små pakker med snus til de

gamle. Det var ham også en nydelse om aftenen at kunne drikke sin te i lady Cumnors værelse, hvor han da fik lejlighed til at udkramme alt det nye, han havde hørt i dagens løb. Lady Cumnor var netop i den bedringstilstand, da det kunne more hende at høre på den slags skvalder som det, lord Cumnor opvartede med, men hun havde hele sit liv igennem i så høj grad fordømt den vane at låne øre til alverdens sladder, at hun altid anså det for passende, efter først at have hørt historien til ende, at nedlægge en bestemt protest mod det sande i den. Det var imidlertid blevet en vane for familiens forskellige medlemmer, når de vendte hjem fra deres daglige ture til hest eller til vogns, at samles i lady Cumnors værelse og der i en kreds om kaminen at meddele, hvad nyt de måtte have erfaret. Når de så havde sagt alt, hvad de havde på hjerte, måtte de altid høre en kort straffeprædiken fra mylady over den bekendte tekst – den smålighed, der lå i bestandig at tale om personer – og tillige over det rimelige i, at der ikke lå spor af sandhed til grund for alt, hvad de havde hørt, og hvor nedværdigende det var at gentage sådanne historier.

En aften i november var man således samlet i lady Cumnors værelse. Hun hvilede helt indhyllet i hvidt og indsvøbt i et ostindisk sjal på en sofa i nærheden af kaminen. Lady Harriet sad på en lav skammel tæt ved ilden og samlede de glødende emmer sammen med en lille ildtang. Den flittige lady Cuxhaven benyttede tiden til at flette et frugtnet til parken. Lady Cumnors kammerpige bestræbte sig for at se at skænke te ved skinnet fra et eneste lille vokslys i den anden ende af værelset (lady Cumnors svage øjne kunne nemlig endnu ikke

tåle for meget lys); og træernes store, bladløse grene udenfor huset slog mod vinduerne, rystede af den stærke blæst.

Det havde altid været lady Cumnors vane at skænde mest på den, hun syntes bedst om. Hun havde derfor altid et strengt ord på rede hånd for sin mand, og dog savnede hun ham i dag, da han kom sildigere hjem end sædvanlig, og ytrede, at hun ikke ønskede nogen te; men de vidste alle ret vel, at dette blot skrev sig fra, at han ikke var til stede og kunne række hende den og modtage hendes bebrejdelser, fordi han altid glemte, at hun ville komme sukker i teen før fløden. Endelig stormede han ind i værelset med ordene:

"Jeg beder Dem undskylde, mylady – jeg kommer senere, end jeg plejer, jeg ved det. Men hvad ser jeg, De har ikke drukket te endnu?" tilføjede han og var atter borte for at skaffe en kop te til veje.

"De ved, at jeg aldrig kommer fløden i før sukkeret," sagde hun med mere eftertryk på "aldrig" end sædvanlig.

"O, ja, De har ret. Jeg burde have husket på det, men det er også gamle Sheepshanks, som er skyld i det."

"I at De rækker mig fløden før sukkeret?" spurgte hans kone.

"Nej, nej! De har det bedre i aften, kære, tror jeg. Nej, sagen er, at gamle Sheepshanks er en utålelig sladderhank, det er ikke muligt at komme fra ham, når han først har begyndt, og jeg havde ingen idé om, at det var så sent."

"Nå, så forekommer det mig, at det mindste, De kan gøre, er at fortælle os, hvad mr. Sheepshanks havde på hjerte."

"O, han havde en mængde ting at fortælle som altid, mere end mr. Preston f.eks. Det er sandt, han fortalte mig noget om Preston; – gamle Sheepshanks tror, at han vil gifte sig inden ret

længe; der skal nok gå en hel del rygter om ham og Gibsons datter. Man har set dem holde stævnemøder og korrespondere med hinanden og meget mere af den slags, som gerne plejer at ende med giftermål."

"Det skulle gøre mig meget ondt," sagde lady Harriet. "Jeg har altid syntes godt om den pige, og jeg kan ikke fordrage faders 'mønsterforvalter'."

"Det er naturligvis ikke sandt," sagde lady Cumnor med et sideblik til lady Harriet. "Mylord bringer så mange historier den ene dag, som han genkalder den næste."

"Ja, men det syntes dog temmelig troligt. Sheepshanks fortalte, at alle de gamle damer i byen havde fået fingre i historien og var i færd med at lave en stor skandale ud af den."

"Den sag behager mig ikke," sagde lady Cuxhaven. "Jeg begriber ikke, hvad der har kunnet bringe Clare til at tillade sådanne historier."

"Det er efter min mening langt rimeligere, at det er Clares egen datter, den smukke miss Kirkpatrick, som er heltinden i denne historie," sagde lady Harriet. "Hun har altid gjort det indtryk på mig, at hun nok var i stand til en god del uskyldig intrigeren. Den lille Molly Gibson kan derimod ikke sige sig fri for en vis kejtethed, som helt og holdent ville gøre hende uskikket til at føre andre bag lyset; hun er jo desuden sanddruheden selv. Er du vis på, fader, at mr. Sheepshanks nævnte miss Gibson? Var det ikke snarere miss Kirkpatrick, som gav stof til skandalen i Hollingford? Det ville slet ikke forekomme mig så forunderligt eller upassende, om *hun* og mr. Preston giftede sig med hinanden, men hvis det alligevel skulle

være min lille ven Molly, som talen er om, vil jeg forbyde vielsen i kirken, om det skulle blive nødvendigt."

"Jeg kan virkelig ikke forstå, Harriet, hvor du kan have så megen interesse for disse ubetydelige Hollingford-affærer."

"Det er kun lige for lige, moder. De gode folk derinde nærer den mest levende interesse for alt, hvad vi siger og foretager os. Hvis jeg fik i sinde at gifte mig, ville de såmænd ikke give sig tilfreds, før de havde fået enhver mulig enkelthed at vide – hvornår min forlovede først så mig, hvad vi først sagde til hinanden, hvad jeg havde på den gang, og om han friede skriftligt eller i egen person. De gode Browninger var såmænd særdeles godt inde i, hvorledes det gik til i Marys børnestue, og hvorledes hun opdrager sine børn; det er derfor kun simpel gengæld, når vi på vor side har lyst til at vide, hvorledes *de* færdes."

"Især når der er en duft af skandale udbredt over denne færden," sagde lady Cumnor noget bittert.

Lady Harriet rødmede af harme, men hun fattede sig snart og sagde med mere alvor end før:

"Jeg tilstår, at denne historie om Molly Gibson virkelig interesserer mig. Jeg kan godt lide hende, og jeg synes ikke om at se hendes navn knyttet til mr. Prestons. Jeg kan ikke lade være at tro, at fader har hørt fejl."

"Nej, kære, jeg forsikrer dig, jeg har kun gentager, hvad jeg har hørt. Det gør mig ondt, at jeg har omtalt det, hvis du eller mylady ikke synes om det. Sheepshanks sagde ganske bestemt miss Gibson, og han føjede til, at det var synd og skam, at pigebarnet var kommet således i folkemunde, for det var kun den måde, sagen var gået for sig på, som havde givet anledning

til sladren. Preston selv ansås for et meget passende parti for hende; der var ingen som helst, som kunne have noget at udsætte på dét. Men nu skal jeg dog ikke glemme at fortælle, at gamle Margery er død, og de er nu i forlegenhed med, hvor de skal finde nogen til at lære børnene finvask i din skole; og Robert Hall fik fyrre pund ud af sine æbler forrige år, tænk blot."

Efterhånden glemte man således Molly for de andre nyheder, men lady Harriet glemte ikke, hvad hun havde hørt; atter og atter gentog hun det for sig selv og grundede over, om det virkelig dog alligevel skulle være tilfældet.

"Jeg advarede hende om ham på hendes faders bryllupsdag," tænkte hun. "Og hvilken ligefrem, fortræffelig pige var hun ikke dengang! Jeg kan heller ikke tro det; det må være en af gamle Sheepshanks sædvanlige historier, halvt opfindelse og halvt et resultat af hans døvhed."

Den følgende dag red lady Harriet over til Hollingford og steg af hos de gamle Browninger, som hun anså for dem, der som Mollys sande venner bedst kunne give hende oplysninger om sagen.

"Hvad er alt det, jeg hører om min lille veninde, Molly Gibson og mr. Preston?" begyndte hun uden omsvøb.

"O, lady Harriet! Har De hørt det? Det gør os så gruelig ondt!"

"Hvilket?"

"Ja, med Deres Nådes tilladelse tror jeg rigtignok ikke, vi bør sige mere, før vi ved, hvor meget De har erfaret," sagde miss Browning.

"Nej," svarede lady Harriet smilende, "det går jeg ikke ind på. Jeg siger ikke, hvad jeg ved, førend jeg hører, om De ved mere. Bagefter kan vi bytte, om De synes."

"Jeg er bange for, det er ikke noget at le ad for den stakkels Molly," sagde miss Browning og rystede på hovedet. "Folk fortæller så skrækkelige ting."

"Men jeg tror det ikke, det forsikrer jeg," udbrød miss Phoebe halvt grædende.

"Det kunne heller ikke falde mig ind," sagde lady Harriet og trykkede den godhjertede gamle jomfrus hånd.

"Det er alt sammen meget godt, Phoebe, at du siger, du ikke tror det, men hvem mon det var, som overbeviste mig, omend særdeles meget imod min vilje, det skal jeg aldrig nægte."

"Jeg fortalte dig blot, hvad mrs. Goodenough havde sagt mig, søster; men hvis du som jeg havde set den stakkels Molly sidde så tålmodig som nogen, det lille væsen, i en krog af værelset hele aftenen og blade i billedbøger om Englands og Wales' smukke landskaber, til hun var blevet led og ked af det, uden at noget menneske talte til hende, hvis du havde set, hvor venlig og sød hun var, skønt måske lidt bleg, så ville du heller ikke tro noget sådant om hende, det er jeg vis på."

"Og, som jeg sagde før, er jeg ganske af Deres mening," bemærkede lady Harriet.

"Men hvorledes vil Deres Nåde bortforklare hendes møder med mr. Preston på alle slags upassende steder?" spurgte miss Browning – som, for at lade hende vederfares retfærdighed, kun ville have været alt for glad, hvis hun havde kunnet slutte sig til Mollys forsvarere uden på samme tid at opgive enhver logisk følgeslutning. "Jeg gik så vidt, at jeg sendte bud efter hendes fader for at sætte ham ind i sagen. Jeg troede i det mindste, han ville have pisket mr. Preston; men han synes ikke at have taget megen notits af det hele."

"Så kan vi være aldeles sikre på, at han kender en måde at bortforklare det på, som er os ubekendt," sagde lady Harriet bestemt. "Når alt kommer til alt, kan der måske fremføres over hundrede meget naturlige og fyldestgørende forklaringer."

"Mr. Gibson vidste dog ingen, da jeg anså det for min pligt at underrette ham om sagen," sagde miss Browning.

"Om man nu satte, at mr. Preston var forlovet med miss Kirkpatrick, og at Molly var deres fortrolige og budbringer?"

"Jeg ser ikke, at Deres Nådes formodning gør Molly mindre dadelværdig. Hvis han er forlovet med Cynthia Kirkpatrick, som det sig hør og bør, hvorfor søger han hende da ikke åbenlyst i mr. Gibsons hus? Hvorfor skulle Molly lade sig benytte til sådanne hemmelighedsfulde foretagender?"

"Man kan ikke straks forklare alting," sagde lady Harriet lidt utålmodigt, for der var talende grunde imod hendes anskuelse. "Men jeg har nu engang foresat mig at have tiltro til Molly Gibson. Jeg er vis på, at hun ikke kan have handlet urigtigt. Jeg havde den største lyst til at besøge hende og tage hende med mig omkring på visitter i denne lille sladderby og da først og fremmest til mrs. Goodenough eller Badenough, hvad det nu er, som synes at udbrede alle disse historier. Men jeg har ikke tid i dag. Jeg skal træffe fader lidt over tre, og den er næsten tre nu. Men husk på, miss Phoebe, det er os to, som holder sammen mod alle de andre for at forsvare en uskyldig anklaget."

"Don Quixote og Sancho Panza," tænkte hun ved sig selv, da hun med lette trin løb ned ad miss Brownings gammeldags trappe.

"Det er virkelig smukt af dig, Phoebe!" sagde miss Browning temmelig misfornøjet, da de var blevet alene. "Først overbeviser

du mig imod min vilje og gør mig meget ulykkelig; og jeg må udsætte mig for en meget ubehagelig situation, blot fordi du har fået mig til at tro, at visse begivenheder virkelig skulle være foregået; og så gør du med ét omkring, giver dig til at græde, siger, at du ikke tror et ord af det hele, og lader mig i stikken som en ganske almindelig bagvasker. Nej, det nytter aldeles ikke! Jeg vil slet ikke høre, hvad du har at sige."

Med disse ord forlod miss Browning den bedrøvede miss Phoebe og lukkede sig inde i sit eget værelse.

Lady Harriet red imidlertid hjemad ved sin faders side og lånte tilsyneladende øre til alt det, han fortalte hende, mens hun i virkeligheden overvejede, hvad der talte for og imod disse besynderlige møder mellem Molly og mr. Preston. Nu skulle det netop træffe sig så heldigt, at mr. Preston viste sig ved en omdrejning af vejen, som de passerede. Han red hen imod dem på sin statelige hest i en elegant ridedragt.

Lorden råbte ham muntert i møde:

"Ah! Der har vi jo Preston! Goddag, Preston. Jeg ønskede netop at tale med Dem om den stump græsgang der nede ved Home Farm. John Brickkill vil gerne pløje den op og gøre noget ud af den. Det er vist ikke engang to tønder land."

Mens de to herrer talte om deres forretninger, fattede lady Harriet en bestemt beslutning. Så snart hendes fader havde talt færdig, sagde hun:

"Mr. Preston, måske De vil tillade mig at stille Dem et par spørgsmål; jeg er ikke fri for at nære nogen uro i en vis retning; De kunne muligvis befri mig for den."

"Det skal være mig en glæde at kunne give Dem enhver oplysning, det står i min magt at give," svarede mr. Preston.

Men i det næste øjeblik huskede han på, hvad Molly havde truet ham med, at hun ville sætte lady Harriet ind i hans forhold til Cynthia. Men nu var jo brevene tilbageleveret, og den sag burde dog være afgjort med dette. Molly havde sejret, og han var den overvundne. Han kunne næppe tro, at hun ville have været så uædel at omtale sagen efter en sådan afgørelse.

"Man har meget travlt med at tale om miss Gibson og Dem i Hollingford," sagde lady Harriet. "Tør vi lykønske Dem til Deres forlovelse med denne unge dame?"

"Ja, det er jo sandt, Preston, det burde vi da have gjort for længst," udbrød lord Cumnor hurtigt.

Men hans datter sagde roligt:

"Mr. Preston har endnu ikke sagt os, om der ligger noget til grund for disse rygter, fader."

Hun så på forvalteren med en mine, der fordrede et svar og ventede et *sandfærdigt* svar.

"Jeg er ikke så lykkelig at kunne bekræfte Deres ord," svarede han.

"Jeg har altså ret til at gendrive dette rygte?" sagde lady Harriet hurtigt. "Eller er der nogen grund til at tro, at det måske engang kan blive berettiget? Jeg stiller Dem dette spørgsmål, fordi sådanne rygter, når de er ubegrundede, kun kan skade unge damers rygte."

"Holde andre friere borte," henkastede lord Cumnor meget tilfreds over sin egen skarpsindighed.

Lady Harriet vedblev:

"Og jeg nærer megen interesse for miss Gibson."

Mr. Preston havde ikke vanskeligt ved at se, at han var "i fælden", som han ved sig selv udtrykte det. Nu var spørgsmålet

kun, hvor meget eller hvor lidt vidste hun?

"Jeg tør ikke vente nogensinde at træde i et nærmere forhold til miss Gibson, end tilfældet er nu," svarede han. "Det skulle glæde mig, om dette ligefremme svar kunne befri Deres Nåde fra den uro, der trykker Dem."

Han kunne ikke lade være at give disse sidste ord et vist anstrøg af uforskammethed. Det lå ikke i selve ordene og heller ikke i den tone, hvori de blev udtalt, eller i det blik, der ledsagede dem, men i det hele på en gang, og det udtrykte en tvivl om lady Harriets ret til at holde forhør over ham, som hun gjorde, og tillige en vis trods. Denne uforskammethed gav imidlertid kun lady Harriet mere mod, og desuden var hun ikke den, der nogensinde lod sig skræmme af en underordnets mening.

"Men, sir, ser De da ikke, hvor De kan skade en ung dames rygte, når De, hvor De møder hende, opholder hende med lange samtaler, mens hun går sig en spadseretur uden at være ledsaget af nogen? De giver derved anledning – og De *har* givet anledning – til en mængde rygter."

"Kære Harriet, tror du ikke, at du nu går for vidt? Du ved jo ikke – mr. Preston kan jo have sine hensigter – agtværdige hensigter," sagde lord Cumnor.

"Nej, mylord. Jeg har aldeles ingen hensigter med hensyn til miss Gibson. Hun kan være en meget agtværdig dame – og det tvivler jeg slet ikke på, at hun er. Lady Harriet synes at være bestemt på at tvinge mig til en tilståelse – som hverken kan være misundelsesværdig eller behagelig for mig – til at tilstå, at jeg i virkeligheden har fået en kurv af – af miss Kirkpatrick, og det efter en temmelig lang forlovelse. Det møde, jeg har haft

med miss Gibson, har ingenlunde været af den behageligste art, hvilket De også selv vil indse, når jeg fortæller Dem, at det, så vidt jeg kan forstå, er hende, der har bevirket dette brud. Er Deres Nådes nysgerrighed tilfredsstillet ved denne for mig temmelig ydmygende tilståelse?"

"Kære Harriet, du er virkelig gået for vidt, – vi havde jo ingen ret til at blande os i mr. Prestons private affærer."

"Nej, du har ret, fader," sagde lady Harriet med et indtagende smil, det første smil, hun i lang tid havde værdiget mr. Preston, lige siden den dag, da han for flere år tilbage i tillid til sit smukke ydre havde tilladt sig at antage en vis familiær tone overfor lady Harriet og sagt hende nogle personlige komplimenter, som om hun havde været en af hans lige.

"Men jeg håber, mr. Preston vil undskylde mig," vedblev hun i en tone, som lod ham føle, at han nu indtog en meget højere plads i hendes agtelse, end da samtalen begyndte, "når han hører, at disse gamle damer i Hollingford har benyttet deres ondsindede tunger til at omtale min veninde, miss Gibson, på en aldeles uforsvarlig måde; de har draget aldeles uberettigede slutninger af dette møde med mr. Preston, og han har gjort mig en sand tjeneste ved at forklare mig, hvorledes det i virkeligheden forholder sig med det."

"Jeg behøver formodentlig ikke at erindre lady Harriet om, at denne forklaring fra min side er fremkommet som en fortrolighed," sagde mr. Preston.

"Naturligvis, naturligvis!" sagde greven, "det forstår sig jo af sig selv."

Derpå red han lige hjem og fortalte sin kone og lady Cuxhaven hele samtalen mellem lady Harriet og mr. Preston,

naturligvis mod løfte om den strengeste tavshed. Lady Harriet måtte i de følgende dage udholde en god del forelæsninger og hentydninger med hensyn til den måde, hvorpå man burde omgås sine underordnede. Hun trøstede sig imidlertid med at aflægge et besøg hos Gibsons, og da hun fandt, at mrs. Gibson, som endnu ikke var kommet sig helt, tilfældigvis sov, var det hende ikke vanskeligt at få Molly med ud på en lille spadseretur, som hun indrettet således, at de gik hele to gange igennem byens hovedgade, mens de tillige dvælede en halv times tid hos Grinstead og siden aflagde et besøg hos Browningerne, som dog uheldigvis ikke var hjemme.

"Det er måske også bedst således," mente lady Harriet efter nogen overvejelse; "jeg vil lægge mit kort og skrive Deres navn under mit, Molly!"

Molly, der i det hele ikke var så lidt forundret over lady Harriets adfærd den eftermiddag, udbrød imidlertid straks:

"Nej, gør ikke det, lady Harriet – jeg aflægger aldrig mit kort; jeg har slet ingen, og jeg ville da mindst gøre det hos miss Browning; jeg kan jo komme og gå her, når jeg vil."

"Lige meget, lille ven. I dag skal De helt og holdent rette Dem efter etikettens fordringer."

Da de havde aflagt kortet og forladt Browningernes hus, sagde miss Harriet, førend de skiltes:

"Og nu må De ikke glemme at bede mrs. Gibson fra mig komme ud til Towers og tilbringe en dags tid hos os; vi skal sende en vogn efter hende, hvis hun vil lade os vide, når hun er stærk nok til at komme. Og nu farvel, vi har ikke spildt vor dag! Vi har måske udrettet mere, end De tror," vedblev hun til Molly,

skønt denne allerede var for langt borte, til at hun kunne høre det.

"Hollingford er ikke den by, jeg har antaget den for, hvis den ikke skulle gøre omkring til fordel for miss Gibson, efter at jeg således har travet omkring med hende," tænkte lady Harriet ved sig selv.

50. Cynthia på anklagebænken

Der hengik en temmelig lang tid, inden mrs. Gibson atter fuldkommen havde genvundet sit helbred, og førend hun endnu var rask nok til at modtage lady Harriets indbydelse til Towers, var Cynthia vendt tilbage. Hvis Molly havde tænkt, at hendes afsked måske ikke havde været så kærlig, som den kunne have været – hvis en sådan tanke et øjeblik var opstået hos hende, så fortrød hun det, så snart hun atter genså Cynthia. Hele det fordums venskabelige forhold mellem de to unge piger var atter vendt tilbage; der syntes at være udbredt en større ro over Cynthias hele væsen end før, da hendes hemmelighed som en tung byrde hvilede på hendes sind og gjorde hende snart fortvivlet, snart overdrevent overgiven.

"Så meget er vist," sagde Cynthia, "der er noget hjemligt ved disse værelser, som gør godt. Når du blot ikke så så svagelig ud, moder. Molly, hvorfor skrev du ikke efter mig, mens moder var syg?"

"Det ville jeg have gjort –" begyndte Molly.

"Men jeg ville ikke tillade det," sagde mrs. Gibson. "Det var meget bedre, at du blev i London; her kunne du dog ikke have gjort nogen nytte, og det var desuden så behageligt at læse dine breve. Nu er du netop kommet hjem i rette tid; folk taler her ikke om andet end velgørenhedsballet, som jo snart skal finde sted."

"Men der kommer vi jo ikke med, moder," sagde Cynthia. "Det er jo den femogtyvende, ikke sandt? Og til den tid vil du

virkelig endnu ikke være rask nok til at tage derhen med os."

"Du synes virkelig at ville gøre mig mere syg, end jeg er," sagde mrs. Gibson klagende; hun hørte nemlig til de personer, som altid overdriver, når de lider af en ubetydelig upasselighed, men som, når deres sygdom virkelig har nogen betydning, ikke vil erkende dette, hvis de derved skulle gå glip af en fornøjelse. Det var en god ting for hende i dette tilfælde, at hendes mand var fornuftig nok til at forbyde hende at deltage i ballet; men følgerne af denne forholdsregel viste sig også snart i skikkelse af forøgede beklagelser og slet humør, som endog syntes at virke nedtrykkende på den ellers så muntre Cynthia, så at det ofte holdt hårdt nok for Molly at holde modet ved lige hos de to andre såvel som hos sig selv. Mrs. Gibsons nedslåethed kunne tilskrives hendes sygelighed, mente Molly, men hvorfor var Cynthia tavs, for ikke at sige bekymret? Dette var et spørgsmål, Molly ikke kunne gøre sig rede for, og endnu mere forvirredes hun ved fra tid til anden at høre Cynthia rose sig for en eller anden ukendt og hemmelighedsfuld ædel dåd, hun havde udført. Molly var uerfaren nok til at antage, at dydens udøvelse fik sin tilstrækkelige belønning ved en god samvittighed, men det lod ikke til, at Cynthia delte denne anskuelse. Når hun en dag havde været mere end almindelig nedslået, kunne hun komme med ytringer som disse:

"Å, Molly, du må virkelig lade min godhed ligge brak en tid. Du aner ikke, hvilke vidunderlige frugter den har båret i år; jeg har opført mig så rosværdigt; du skulle bare vide." Eller: "Det er jo ligefrem ubegribeligt, hvor alle mine gode egenskaber kommer fra! De er som en papirsdrage, som efter at have svævet i nogen tid i det høje pludselig falder ned og sidder fast i

en tornebusk – det er en allegori, med mindre du kan få dig til at tro på min overordentlige elskværdighed, mens jeg var i London, og derved vil kunne bringes til at indrømme mig retten til et sammenstød med moders skarpe torne."

Men Molly havde haft tilstrækkelige erfaringer med Cynthias vane med at komme med antydninger af mysterier i de dage, hvor hun ikke ville ud med historien om mr. Preston, og skønt hun ind imellem fik et anfald af nysgerrighed, så vendte hun som regel det døve øre til. Mysteriet blev dog til sidst forklaret på følgende måde:

En morgen, da mrs. Gibson havde modtaget flere breve, kom hun tidligere end sædvanlig ind i dagligstuen med et af disse i hånden og sagde:

"Jeg har fået brev fra tante Kirkpatrick, Cynthia. Hun sender mig mine renter – din onkel har alt for travlt til at gøre det. Men hvad betyder dette, Cynthia?" vedblev hun og pegede på et sted i brevet.

Cynthia lagde sit arbejde til side og læste brevet. Pludselig rødmede hun dybt for straks efter at blive dødbleg. Hun så hen til Molly som for at vinde styrke fra hendes rene uskyldige blik.

"Det betyder – ja, moder, jeg kan jo lige så gerne straks fortælle dig det – mr. Henderson friede til mig, mens jeg var i London, og jeg gav ham et afslag."

"Du gav ham et afslag – og det har du ikke talt et ord om, jeg får det kun at vide ved et simpelt tilfælde? Det er virkelig ikke smukt af dig, Cynthia. Og hvad har i grunden bevæget dig til at give mr. Henderson et afslag? En så elegant ung mand – en sådan gentleman. Din onkel har desuden fortalt mig, at han havde en meget smuk privatformue."

"Moder, har du da glemt, at jeg har lovet at ægte Roger Hamley?" sagde Cynthia roligt.

"Mej, det har jeg naturligvis ikke – hvor skulle jeg kunne det, når Molly således altid skriger mig sit 'forlovelse' i ørerne? Men jeg synes virkelig, at når man betænker det usikre – og når alt kommer til alt, var det da heller ikke noget bestemt løfte – han synes næsten selv at have forudset et tilfælde som dette."

"Hvad mener du, moder?" spurgte Cynthia i en skarp tone.

"Nå, et bedre parti naturligvis. Han må jo have vidst, at du kunne skifte sind og træffe en eller anden, du syntes bedre om; du havde jo endnu set så lidt af verden den gang."

Cynthia gjorde en utålmodig bevægelse, som for at afbryde moderen, og sagde:

"Jeg har aldrig sagt, at jeg syntes bedre om mr. Henderson – hvor kan du sige det, moder? Jeg vil ægte Roger, det er det eneste, jeg har at sige."

Med disse ord rejste hun sig og forlod værelset.

"Hun vil ægte Roger! Ja, det er alt sammen meget godt. Men hvem svarer for, at han kommer levende tilbage? Og om han gør det, hvad skulle de så gifte sig på, det gad jeg rigtignok vide? Jeg vil ikke sige, at jeg ville have ønsket, at hun havde modtaget mr. Hendersons tilbud, skønt jeg er vis på, hun synes om ham, og for sand kærlighed burde der aldrig lægges hindringer i vejen; men hun behøvede dog ikke ligefrem at give ham en kurv førend – nå ja, førend vi ser, hvorledes sagerne vil stille sig. Og tilmed når jeg er så syg! Nu har jeg fået hjertebanken. Det er virkelig følelsesløst handlet af Cynthia."

Molly stod netop i begreb med at give sin stedmoder et harmfuldt svar over den falskhed, hun ville have, at Cynthia

skulle vise mod Roger; hun huskede imidlertid på, at mrs. Gibson endnu var noget sygelig og derfor måske ikke burde bedømmes for strengt, hvad hun så end fandt på at sige. Hun forandrede derfor samtalen ved at foreslå et middel mod hjertebanken og betvang sin harme over den foreslåede falskhed mod Roger. Mindre skånsom viste Molly sig derimod, da hun senere på dagen traf Cynthia alene.

"Nå, Molly, nu ved du jo det hele!" sagde Cynthia. "Jeg har længtes så meget efter at fortælle dig det – og dog har jeg ikke kunnet bekvemme mig til det."

"Det var formodentlig en gentagelse af historien med mr. Coxe?" sagde Molly alvorligt. "Du søgte at behage – og han tog det for mere, end det i virkeligheden var."

"Det kan jeg ikke sige," sukkede Cynthia, "jeg mener, jeg ved ikke, om jeg ville behage ham eller ej. Han var så venlig – så behagelig – men jeg ventede dog ikke, at sagen skulle få det udfald. Imidlertid er det jo nu ikke værd at tænke mere på det."

"Nej," svarede Molly ligefremt, for i hendes øjne kunne ikke selv den behageligste og venligste person i hele verden sammenlignes med Roger. Det varede noget, inden Cynthia atter talte, og da var det om ganske andre genstande og i en temmelig harmfuld tone. Hun gjorde heller ikke senere nogen hentydning til sit offer på dydens alter.

Nogen tid efter var mrs. Gibson i stand til at modtage den ofte gentagne indbydelse til Towers for et par dage. Lady Harriet havde sagt hende, at hun ville vise lady Cumnor en virkelig tjeneste ved at holde hende med selskab nogle dage i den ensomme tilværelse, denne sidste endnu var tvunget til at føre; og mrs. Gibson følte sig smigret ved en dunkel bevidsthed

om, at man virkelig trængte til hende, og at det ikke blot var noget, hun bildte sig ind. Det skulle dog ikke blive noget behageligt ophold, lægens hustru kom til at nyde på Towers, for lady Cumnor var endnu meget pirrelig, og mrs. Gibson var selv ikke stærk nok til at tjene som afleder for Hendes Nådes onde lune. Lady Cuxhaven og lady Harriet, der fuldt vel kendte moderens helbreds- og humørtilstand, drog omsorg for ikke at lade "Clare" alt for længe alene med lady Cumnor; men det hændte dog alligevel ofte, at de fandt Clare i tårer, mens lady Cumnor tordnede løs mod et eller andet emne, noget, der ikke stemmede med hendes ideer, noget, hun havde grundet over under sin sygdom, og som hun syntes at tro, at hun var udset til at afhjælpe. Mrs. Gibson var nu altid rede til at overføre disse bemærkninger på sig selv og antage dem for en personlig henvendelse i anledning af et eller andet misgreb fra hendes side, og hun forsvarede derfor stedse, så godt hun kunne, det angrebne punkt, af hvad beskaffenhed dette så end var. Den sidste dag, hun opholdt sig på Towers, trådte lady Harriet således ind og fandt sin moder i et meget heftigt angreb på en eller anden genstand, mens mrs. Gibson så aldeles fortvivlet og nedslået ud.

"Hvorledes har du det, kære moder?" sagde lady Harriet. "Trætter det dig ikke at tale så meget?"

"Nej, aldeles ikke. Jeg talte blot om, hvor tåbeligt det er, at folk vil klæde sig over deres stand. Jeg fortalte netop Clare, hvorledes det gik til i min bedstemoders dage, da enhver klasse havde sin egen måde at klæde sig på – da tjenestefolkene ikke efterabede købmændene, eller købmændene embedsmændene og så fremdeles, – og så falder det den tosse ind at begynde at

retfærdiggøre sig for den dragt, hun har på, som om det var hende, jeg havde klaget over, eller som om jeg i det hele taget havde tænkt på hende. Deres mand må virkelig have fordærvet Dem ret anseligt, Clare, siden De ikke kan høre på, hvad andre siger, uden straks at tro, at man taler om Dem. Folk kan smigre sig selv lige så meget ved at tro, at andre evig og altid tænker på deres fejl, som når de bilder sig ind, at hele verden har øje for deres dyder og gode egenskaber."

"Jeg fik at vide, lady Cumnor, at dette silketøj blev solgt under prisen. Jeg købte det i Waterloo House efter sæsonens slutning," sagde mrs. Gibson, idet hun berørte den smukke silkekjole, hun bar, uden at lægge mærke til den harmfulde tone, lady Cumnor fremførte sin indignation i. Det gjorde kun sagen værre.

"Nu igen, Clare! Men hvor ofte skal jeg da sige Dem, at jeg hverken tænkte på Dem eller Deres kjoler, eller om de har kostet meget eller lidt? Det bliver Deres mands sag at betale for dem, og det er ham, det går ud over, hvis De giver mere ud, end De burde."

"Det var kun fem guineas for hele dragten," sagde mrs. Gibson ydmygt.

"Og meget smuk er den," sagde lady Harriet, idet hun så godt som muligt søgte at trøste den stakkels bedrøvede mrs. Gibson.

Men lady Cumnor fortsatte:

"De burde virkelig have kendt mig bedre. Når jeg har i sinde at sige noget, så siger jeg det lige ud. Jeg holder ikke af at lægge skjul på mine tanker. Jeg siger det, som det er. Hvis De har lyst at høre det, Clare, skal jeg sige Dem, hvad De efter min mening har fejlet i."

Og enten nu Clare havde lyst eller ej, måtte hun umiddelbart derefter høre Hendes Nådes mening.

"De har ødelagt Deres egen datter, så at hun ikke engang ved, hvad hun selv vil. Hun har opført sig ganske afskyeligt mod mr. Preston, og det er kun en følge af hendes fejlagtige opdragelse. De har meget at stå til ansvar for."

"Moder, moder!" sagde lady Harriet, "mr. Preston ønskede ikke, at det skulle omtales."

I samme øjeblik udbrød mrs. Gibson: "Cynthia og mr. Preston!" i en så overrasket tone, at lady Cumnor, hvis hun havde haft nogen øvelse i at drage slutninger af de forskellige overgange, der foregår i talens udtryk, let ville have set, at mrs. Gibson var uvidende om den sag, hun hentydede til.

"Hvad angår mr. Prestons ønsker, så formoder jeg ikke, at jeg skal anse mig forpligtet til at tage hensyn til dem, når jeg føler, at det er min pligt at rette nogens fejl," sagde lady Cumnor stolt til lady Harriet. "Og De, Clare, De vil virkelig fortælle mig, at De ikke har været vidende om, at Deres datter i længere tid har været forlovet med mr. Preston og til sidst har brudt forbindelsen – og har brugt Gibsons datter – jeg husker ikke, hvad hun hedder – som skærmbræt, og bragt både hende og sig selv i folkemunde – sladderen i Hollingford drejer sig jo ikke om andet! Jeg husker fra min ungdom en ung pige, der kun gik under navnet 'Kokette Jassy'. Pas vel på Deres frøken datter, ellers kunne hun måske få sig et lignende navn. Jeg taler til Dem som en ven, Clare, når jeg siger Dem, at det er min mening, at den pige endnu vil komme i flere forlegenheder, inden hun bliver vel gift. De må ikke tro, at jeg bryder mig en smule om mr. Prestons følelser. Jeg ved ikke engang, om han i

det hele har nogle; men jeg ved, hvad der passer sig for en ung pige, og koketteri er ikke noget af det. Og nu må I begge forlade mig og sende Bradley ned, for jeg er træt og ønsker at sove lidt."

"Men lady Cumnor – jeg forsikrer Dem – jeg tror virkelig ikke, at Cynthia nogensinde har været forlovet med mr. Preston. Han syntes godt om hende, det ved jeg. Jeg var bange for –"

"Ring på Bradley," sagde lady Cumnor træt og lukkede øjnene.

Lady Harriet kendte sin moder alt for godt til, at hun ikke øjeblikkelig skulle føre mrs. Gibson ud af værelset, hvilket næsten måtte ske med magt, da denne vedblev at protestere mod, at der skulle ligge noget sandt til grund for rygterne, skønt det var den kære lady Cumnor, der havde fortalt det.

Da de var kommet til lady Harriets værelse, sagde denne:

"Nu skal jeg fortælle Dem, Clare, hvorledes sagen forholder sig; og der er vist ikke andet for end at tro det, eftersom det var mr. Preston selv, som fortalte mig det. Jeg havde hørt, at der gik en mængde rygter i Hollingford om mr. Preston, og da jeg en dag var ude at ride og tilfældigvis traf ham, spurgte jeg ham, hvorledes det forholdt sig. Det var tydeligt, at han ikke havde megen lyst til at tale om det, hvilket man jo i grunden heller ikke kan fortænke ham i, da han var blevet holdt for nar; men til sidst fortalte han dog, hvad De nu har hørt, og bad fader og mig ikke at omtale det igen; det har fader dog alligevel gjort – det er fra ham moder har det."

"Men Cynthia er forlovet med en anden, det forsikrer jeg. Og en tredje – et særdeles godt parti – har nylig friet til hende i London. Mr. Preston gør aldrig andet end ulykker."

"Nej, i dette tilfælde må det dog vist være den smukke miss Cynthia, som har forlovet sig med to mænd på en gang og fået en tredje til at fri til sig. Jeg kan ikke udstå mr. Preston, men jeg synes dog, at det er temmelig hårdt at kaste skylden på ham, når han som her i det mindste tilsyneladende er uden brøde."

"Ja, det ved jeg ikke; det er altid forekommet mig, at han bar nag til mig, og mændene har så mange måder at lægge deres ondskab for dagen på. De må dog indrømme mig, at hvis han ikke havde talt med Dem, ville lady Cumnor ikke have været så opbragt på mig."

"Hun ville blot advare Dem med hensyn til Cynthia. Moder har altid været meget streng mod sine egne døtre. Hun har været meget nøjeregnende ved den mindste nærmelse til koketteri. Mary bliver aldeles som hun."

"Men Cynthia er nu engang koket af sig, og jeg kan ikke forhindre det. Hun er ikke støjende eller højttalende, hun ler ikke ustandselig uden grund, hun opfører sig ikke anderledes, end det sømmer sig en dannet dame – det må enhver indrømme. Men hun har en måde at henvende mændenes opmærksomhed på sig – noget, hun har arvet efter mig, tror jeg."

Her viste der sig et svagt smil på mrs. Gibsons ansigt, som om hun ikke ville have tilbagevist en bekræftende kompliment; den kom imidlertid ikke, hvorfor hun vedblev:

"Imidlertid skal jeg dog tale med hende – jeg vil undersøge denne sag fra grunden af. Men jeg beder Dem, sig lady Cumnor, hvor det gjorde mig ondt at høre hende tale således om min dragt og alt det andet. Og den havde dog kun kostet fem guineas i stedet for tidligere otte."

"Bryd Dem nu blot ikke mere om det. De ser virkelig ganske ophidset ud, næsten som om De havde feber. Jeg har ladet Dem blive alt for længe i moders varme værelse. Men De ved ikke, hvor det glæder hende at have Dem hos sig!"

Dette var virkelig også tilfældet til trods for de forelæsninger, lady Cumnor stadig holdt for "Clare", og under hvilke den stakkels mrs. Gibson vred sig lige så hjælpeløs som den elendigste skabning. Og dog var det altid en trøst, at det var en grevinde, der skældte hende ud, og den glæde, som hun følte over dette, varede ved, når ondet var forbi. Desuden viste de yngre damer sig så venlige imod hende, og lord Cumnor, der som altid var godhjertet, godmodig, venlig og forstående, var hende meget taknemmelig, fordi hun havde holdt lady Cumnor med selskab, og hans taknemmelighed antog form af en dyrekølle foruden en del mindre vildt. Da hun kørte hjemad i ekvipagen fra Towers og tænkte over dette besøg, blandede der sig kun én bitter tanke i den tilfredshed, som hun i grunden følte over det, og det var tanken om lady Cumnors onde lune – og hun faldt på at betragte Cynthia som ophavet til det, skønt familiens øvrige medlemmer så ofte havde sagt hende, at det skrev sig fra hendes helbredstilstand. Nu var det vistnok ikke mrs. Gibsons hensigt at gøre sin datter bebrejdelser for denne ulempe eller for hendes opførsel, som dog måske kunne retfærdiggøres; men da hun ved sin hjemkomst fandt Cynthia siddende ganske rolig som sædvanlig i dagligstuen, kastede hun sig nedslået i sin lænestol, og besvarede datterens muntre hilsen i en modfalden tone.

"Nå, moder, hvordan har du det så? Vi havde ikke ventet dig så tidligt. Lad mig tage din hat og sjalet!"

"Det besøg har såmænd ikke været så behageligt, at jeg skulle have ønsket at forlænge det."

Mrs. Gibson sagde dette med øjnene fæstet på gulvet og i en så kold tone som muligt.

"Hvad har der da været i vejen?" spurgte Cynthia i troskyldigt.

"Det er dig, Cynthia – dig alene! Jeg tænkte kun lidt på den dag, du blev født, at jeg skulle komme til at høre folk omtale dig på den måde."

Cynthia kastede stolt hovedet tilbage, mens et harmfuldt lyn glimtede i hendes øjne.

"Hvad kan de have at sige om mig? Hvorledes er de kommet til at tale om mig på en sådan måde?"

"Alle mennesker taler om dig; det er derfor intet under, at det også er kommet til Towers. Der er jo intet af, hvad her bliver sagt, som lord Cumnor ikke får at vide. Du må tage dig mere i agt for, hvad du gør, Cynthia, hvis du ikke synes om at komme i folkemunde."

"Det afhænger temmelig meget af, hvad man siger," sagde Cynthia, idet hun affekterede en ligegyldighed, som hun dog i virkeligheden ikke følte, da hun havde en anelse om, hvad der ville komme.

"Ja, jeg for min person synes i hvert tilfælde ikke om det. Det er ingenlunde behageligt for mig, at lady Cumnor skal være den første, der fortæller mig, hvor slet min datter har opført sig, og at jeg bagefter roligt må høre på, hvorledes hun holder forelæsninger for mig om mit barns koketteri, som om jeg rådede for det. Jeg kan forsikre dig, det har aldeles fordærvet mig den glæde, jeg følte over at komme til Towers. Nej, lad mit sjal ligge. Jeg skal nok selv tage det med op i mit værelse."

Cynthia satte sig ydmyget i nærheden af moderen, som fra tid til anden vedblev at udstøde dybe suk.

"Vil du ikke fortælle mig, hvad de har sagt?" sagde Cynthia. "Når man anklager mig, bør jeg vel vide, for hvad. Nå, der har vi Molly" (Denne trådte i det samme ind i værelset, frisk og blussende efter sin morgentur). "Molly, moder er nylig kommet hjem fra Towers, hvor mylord og mylady har gjort mig den ære at tale om mine misgerninger og min slette opførsel, og nu kan jeg ikke få moder til at fortælle mig, hvad de har sagt. Jeg vil ganske vist ikke gøre mig bedre end andre, men jeg kan ikke begribe, hvad en greve og en grevinde kunne have at sige om en stakkels pige som mig."

"Det var ikke for din skyld, de omtalte sagen," sagde mrs. Gibson. "Det var for min. De følte medlidenhed med mig; det er virkelig heller ikke behageligt at høre sit barns navn i hvermands mund."

"Som jeg sagde før, må dette dog afhænge af, hvorledes det omtales. Hvis jeg skulle ægte lord Hollingford, tvivler jeg aldeles ikke på, at alle som én ville tale om mig, og det ville dog hverken du eller jeg tage fortrydeligt op."

"Her er ikke tale om noget ægteskab med lord Hollingford. Folk siger, at du har været forlovet med mr. Preston og nu afslår at ægte ham, og det kalder de koketteri."

"Ønsker du da, at jeg skal gifte mig med ham, moder?" spurgte Cynthia med blussende kinder og øjnene hæftede på gulvet.

Molly stod ved hendes side og ventede, skønt hun ikke var ret inde i sagen, i håb om på en eller anden måde at kunne mægle mellem de to.

"Nej," sagde mrs. Gibson, tilsyneladende ubehageligt berørt ved dette spørgsmål. "Nej, naturligvis vil jeg ikke have det; nu er du jo en gang gået hen og har bundet dig ved dit forhold til Roger Hamley, som vistnok er en meget brav fyr; men der er dog ingen, som ved, hvor han er, og om han er død eller levende, og er han det, så har han dog ikke en hvid at leve af."

"Undskyld moder. Jeg ved, at han har nogen formue efter sin moder; det er måske ikke meget, men aldeles uden midler er han da ikke, og han er vis på at høste megen berømmelse, når han kommer hjem, og med den kommer pengene også nok," sagde Cynthia.

"Du har indviklet dig i en forbindelse med ham og i noget lignende med mr. Preston, og det på en sådan måde, at du er nødt til at sige Nej, når der tilbyder sig et rigtig godt parti – en smuk, indtagende gentleman med en smuk privatformue. Du vil til sidst blive en gammel jomfru, Cynthia, for gift bliver du da aldrig, og det vil knuse mit hjerte."

"Jeg tror også selv, at jeg aldrig bliver gift," sagde Cynthia roligt. "Det forekommer mig undertiden, at jeg hører til de personer, der er skabt til at blive gamle jomfruer."

Hun sagde dette i en alvorlig og lidt bedrøvet tone.

Mrs. Gibson begyndte igen:

"Jeg bryder mig ikke om at kende dine hemmeligheder, så længe de er hemmeligheder, men når hele byen taler om dem, burde jeg da også kende dem."

"Men moder, jeg har aldrig vidst, at folk havde så travlt med mig, og jeg forstår ikke, hvorfra det skriver sig."

"Ja, jeg ikke heller. Jeg ved blot, at man siger, at du har været forlovet med mr. Preston og burde have ægtet ham, og at jeg

ikke kan afhjælpe det, når du ikke selv vil, lige så lidt som jeg kunne have udrettet noget, da du gav mr. Henderson et afslag; og dog dadler man mig for dine misgreb. Det er virkelig meget hårdt."

Mrs. Gibson begyndte at hulke. I det samme trådte hendes mand ind.

"Nå, er du kommet hjem, kære! Velkommen tilbage!" sagde han, idet han venligt kyssede hende på kinden. "Men hvad er der på færde? Du græder jo."

Mr. Gibson ønskede hjerteligt, at han var vel ude af værelset igen.

"Ja," sagde hun og hævede hovedet i håb om for enhver pris at erhverve blot en lille smule deltagelse. "Jeg er kommet i formiddag, og jeg fortæller netop Cynthia, hvor uvenlig lady Cumnor har været imod mig, og det alene for hendes skyld. Vidste du, at hun har været forlovet med mr. Preston og siden brudt forbindelsen? Alle mennesker taler om det, og de vidste det også på Towers."

Mr. Gibsons blik mødte Mollys, og han forstod nu alt. Cynthia havde ganske mistet sit udfordrende væsen, efter at hendes moder havde omtalt sagen for mr. Gibson. Molly satte sig ved siden af hende.

"Cynthia," sagde lægen meget alvorligt.

"Ja!" svarede hun sagte.

"Forholder dette sig rigtig? Jeg havde forud hørt noget om det – ikke meget; men skandalen er allerede stor nok til at gøre det ønskeligt, at du får en forsvarer – en ven, som kender hele sagen, som den forholder sig."

Der kom intet svar.

Endelig sagde hun:

"Molly ved alt."

"Ja, det ved jeg," sagde mr. Gibson, "og jeg ved også, at hun har måttet lide bagtalelse og uretfærdige beskyldninger for din skyld, Cynthia. Mere har hun ikke villet sige mig."

"Har hun allerede sagt så meget?" spurgte Cynthia bedrøvet.

"Jeg kunne ikke undgå det," sagde Molly.

"Hun har ikke nævnt dit navn," sagde mr. Gibson. "Hun troede vist den gang, jeg talte med hende, at hun havde skjult det – men det var umuligt at tage fejl af, hvem talen var om."

"Hvorfor behøvede hun i det hele taget at tale om det?" sagde Cynthia noget bittert.

Den tone, hun sagde dette i, opirrede i høj grad mr. Gibson.

"Det var nødvendigt for hende at retfærdiggøre sig for mig. Jeg havde hørt, at man angreb min datters rygte i anledning af de hemmelige møder, hun skulle have haft med mr. Preston, og jeg forlangte derfor en forklaring af hende. Der er ingen grund til at være uhæderlig, Cynthia, fordi du har været en flane og en kokette i den grad, at du endog har trukket Mollys navn ned i det samme dynd."

Cynthia hævede øjnene og så på ham.

"Det siger De om mig, mr. Gibson, uden at kende en smule til de tilstødende omstændigheder."

Han havde været for streng, og han vidste det. Men han kunne i dette øjeblik ikke overtale sig til at tilstå det. Tanken om hans lille, uskyldige Molly, som tålmodigt havde måttet udholde så meget for en andens skyld, forhindrede ham i for øjeblikket at tage sine ord tilbage.

"Ja," gentog han, "det siger jeg. Man kan aldrig vide, hvilken slet udtydning folk vil tillægge en handling, der blot i en ubetydelig grad overskrider grænserne for det passende. Jeg siger, at Molly har måttet udholde en hel del som en følge af dine hemmelige forbindelser, Cynthia; der kan være undskyldende omstændigheder, det indrømmer jeg, men du vil komme til at huske godt på dem, når den tid kommer, at du skal undskylde din adfærd for Roger Hamley. Jeg bad dig om at sige mig hele sandheden, for at jeg, indtil han kommer tilbage og indtager sin plads som din beskytter, kan udfylde denne så godt som muligt."

Intet svar.

"Jeg fordrer virkelig en forklaring," vedblev han; "efter alle mærker har du været forlovet med to mænd på én gang."

Endnu intet svar.

"Sladderen her i byen har ganske vist endnu ikke fået opsnappet det faktum, at du er forlovet med Roger Hamley; men skandalen er gået ud over Molly i stedet for over dig, Cynthia; man har beskyldt hende for at have haft en hemmelig forbindelse med mr. Preston, som har nødvendiggjort møder på alle slags upassende steder."

"Fader," sagde Molly, "hvis du vidste alt, ville du ikke tale således til Cynthia. Jeg ville ønske, at hun selv ville fortælle dig alt, hvad hun har fortalt mig."

"Jeg er rede til at høre, hvad hun har at sige," bemærkede han.

Men Cynthia sagde:

"Nej. De har forud fældet dommen over mig; De har talt til mig i udtryk, som De ikke havde ret til at bruge. Jeg har hverken i sinde at give Dem min fortrolighed eller modtage Deres

bistand. Folk har altid været meget strenge i deres dom over mig –" tilføjede hun med en let sitrende stemme; "jeg havde ikke troet, at De også ville have været det, men jeg kan bære det."

Til trods for Mollys forsøg på at holde hende tilbage, sled Cynthia sig løs og forlod hurtigt værelset.

"O, fader," sagde Molly, idet hun kastede sig om hans hals, "lad mig fortælle dig alt."

Men pludselig huskede hun på, at nogle af enkelthederne i historien ikke ret egnede sig til at fortælles i mrs. Gibsons nærværelse; hun blev derfor atter tavs.

"Jeg synes rigtignok, mr. Gibson, at De har været særdeles uvenlig mod mit stakkels, faderløse barn," udbrød mrs. Gibson, idet hun dukkede frem fra sit lommetørklæde, som hun hidtil havde skjult sit ansigt bag. "Jeg ville ønske, at hendes stakkels fader havde været i live, så ville dette aldrig være sket."

"Meget rimeligt. Imidlertid kan jeg dog ikke se, hvad hverken hun eller du har at klage over. Jeg og mine har hidtil ydet hende al den beskyttelse, der har stået i vor magt. Jeg har holdt af hende, jeg holder næsten lige så meget af hende, som om hun var mit eget barn – så meget som af Molly, vil jeg dog ikke påstå."

"Det er netop sagen, mr. Gibson, De behandler hende ikke som Deres eget barn," klagede mrs. Gibson.

Imidlertid listede Molly sig sagte ud af værelset for at opsøge Cynthia. Hun troede, at hun kunne bringe en helende olivengren i sin faders ord: "Jeg holder næsten lige så meget af hende, som af mit eget barn." Men Cynthia havde lukket sig inde i sit værelse og ville ikke åbne døren.

"Luk op for mig, kære Cynthia," sagde Molly bønligt. "Jeg har noget at sige dig – jeg vil så gerne tale med dig – luk nu op!"

"Nej," sagde Cynthia. "Ikke nu. Jeg har noget at bestille. Lad mig være i fred. Jeg bryder mig ikke om at høre, hvad du har at sige. Om lidt kan vi ses igen, og så ..."

Molly blev stående ganske rolig og tænkte over, hvilke nye overtalelsesmidler hun skulle finde på.

Lidt efter hørte hun Cynthia sige:

"Er du der endnu, Molly?"

Da Molly svarede, sagde Cynthia i den samme hårde, bestemte tone:

"Gå din vej, Molly. Jeg kan ikke udholde tanken om, at du står der udenfor og lytter. Gå ned – ud af huset – blot et andet sted hen. Det er det eneste, du nu kan gøre for mig."

51. En ulykke kommer sjældent alene

Molly havde endnu sit overtøj på fra morgenturen, og hun sneg sig bort, som man havde forlangt det. Hun gik bort, tung om hjertet, til en eng, der ikke lå langt borte, og hvor hun, lige siden hun var lille, havde tyet hen, når hun søgte ensomhed; hun satte sig her ved foden af en skråning og skjulte ansigtet i hænderne, aldeles fortvivlet ved tanken om Cynthias ulykkelige stilling, som hun ikke måtte søge at lindre. Hun vidste ikke, hvor længe hun havde siddet her, men det var langt op ad dagen, da hun atter befandt sig i sit værelse. Døren overfor stod på vid gab – Cynthia havde forladt sit værelse. Molly tog sit tøj af og begav sig ned i dagligstuen. Cynthia og hendes moder sad her i en tilstand, der nærmest kunne kaldes væbnet neutralitet. Cynthias ansigt så ud, som om det kunne have været af sten, så hårdt og farveløst var det; men hun syslede med sit sytøj, som om intet usædvanligt var hændt. Ikke således mrs. Gibson; hendes ansigt bar tydelige spor af tårer, og hun så op og hilste Molly med et svagt smil, da hun trådte ind. Cynthia løftede ikke øjnene fra sit arbejde; hun syntes ikke at have hørt døren gå. Molly tog en bog, mindre for at læse end for at have en beskæftigelse, der kunne undskylde hendes tavshed.

Endelig brød Cynthia den trykkende stilhed, men hun måtte begynde to gange, førend hendes stemme var fast nok til at kunne forstås.

"Jeg ønsker at underrette jer begge om," sagde hun, "at for fremtiden alt er forbi mellem Roger Hamley og mig."

Mollys bog faldt ud af hendes hånd; hun stirrede på Cynthia, uvis om, hvorvidt hun skulle have hørt rigtigt.

Mrs. Gibson sagde i en klagende tone, som om hun personlig var blevet forurettet:

"Jeg kunne have forstået dette, hvis det var sket for tre måneder siden – da du var i London; men nu hører det jo aldeles ingensteds hjemme, og du mener bestemt heller ikke noget med det, Cynthia!"

Cynthia gav intet svar, og det bestemte udtryk i hendes ansigt forsvandt ikke, da Molly endelig sagde:

"Cynthia, tænk dog på ham! Det vil knuse hans hjerte."

"Nej," sagde Cynthia, "det vil det ikke. Men selv om det var tilfældet, kunne jeg ikke afhjælpe det."

"Al denne sladder vil snart være glemt," sagde Molly, "og når han får sandheden at vide af dig selv –"

"Af mig skal han aldrig få den at høre. Jeg elsker ham ikke højt nok til, at jeg skulle kunne ydmyge mig således for ham, at jeg skulle bede ham om forladelse og om at få min forrige plads i hans gode mening tilbage. En sådan tilståelse kan være – nuvel, jeg kan aldrig anse den for behagelig – men det kan være en beroligelse at kunne betro sig enkelte mennesker – til *enkelte* mennesker – og det er muligvis ikke en ydmygelse af bede om tilgivelse, det ved jeg ikke så nøje. Men så meget ved jeg imidlertid, og det er min fulde og faste bestemmelse at handle derefter, at –"

Her afbrød hun sig pludselig.

"Jeg synes, at du kunne fuldende sætningen," sagde hendes moder efter nogen tids tavshed.

"Jeg kan ikke udholde tanken om, at jeg skulle ydmyge mig for Roger Hamley. Jeg vil ikke udsætte mig for, at han skal tænke mindre godt om mig end før – hvor tåbelig hans anskuelse end kan have været. Jeg ville hellere aldrig se ham mere, og sandheden er, at jeg i virkeligheden ikke elsker ham. Jeg synes godt om ham, jeg agter ham, men jeg vil ikke ægte ham. Jeg har skrevet til ham om dette. Det var mig en trøst, for når eller hvor det brev vil nå ham, kan jo ingen vide. Jeg har også skrevet til den gamle mr. Hamley. Det er mig en stor lettelse, at jeg har gjort alt dette; jeg føler mig atter så fri. Det trættede mig, at jeg bestandig skulle tænke på at blive lige så ædel og god som Roger. – 'Undskylde min opførsel!'" sagde hun, idet hun gentog det udtryk, mr. Gibson havde brugt. Og dog bad hun mr. Gibson, efter at familien havde spist til middag, om at måtte tale med ham i hans konsultationsværelse; her fremkom hun som en retfærdiggørelse med sin ungdomshistorie, som hun allerede for flere uger siden havde fortalt Molly. Da hun havde fuldendt, sagde hun:

"Og nu, mr. Gibson – jeg anser Dem endnu for min ven – hjælp mig at finde et hjem langt herfra, hvor al den onde tale og sladren, moder fortæller om, ikke kan nå mig. Det er måske urigtigt at bryde sig om, hvad folk siger – men det ligger nu engang i min natur, at jeg må gøre det, og jeg kan ikke forandre den. De, Molly og alle mennesker i byen – jeg er ikke tålmodig nok til at udholde det. Jeg vil bort herfra og søge en plads som guvernante."

"Men, kære Cynthia – Roger vil jo snart være her tilbage – han vil være dig et værn."

"Har moder ikke sagt Dem, at jeg har brudt med Roger? Jeg har skrevet til hans fader i formiddags; han vil få brevet i morgen. Jeg har også skrevet til Roger. Hvis han nogensinde får brevet, håber jeg at være langt borte, helst i Rusland."

"Det har intet at betyde. En forbindelse som jeres kan ikke brydes uden ved gensidig overenskomst. Du har blot voldt andre en hel del bekymringer uden selv at gøre dig fri. Om en måneds tid vil du også nok være kommet på andre tanker. Når du tænker roligt over sagen, vil du være glad ved at vide, at du vil få en sådan støtte, som en ægtefælle som Roger vil blive for dig. Du har fejlet og først handlet tåbeligt – siden måske urigtigt; men du vil vel heller ikke, at din mand skal anse dig for fejlfri."

"Jo, det vil jeg," sagde Cynthia. "I hvert tilfælde skal min forlovede gøre det; jeg ville ikke udholde at stå overfor ham som et uartigt barn, der trygler om tilgivelse."

"Men det er jo netop den stilling, du står i her foran mig, Cynthia!"

"Ja, men der er den forskel, at jeg holder mere af Dem end af Roger, som jeg ofte nok har fortalt Molly. Og jeg ville også for længe siden have forklaret mig for Dem, hvis jeg ikke havde ventet og håbet, at jeg indenfor kort tid skulle forlade Dem. Jeg ville have mærket, hver gang alt dette beskæftigede Deres tanker, jeg ville have læst det i Deres blik, ville have vidst det rent instinktivt, for jeg har en vis evne til at læse andre menneskers tanker, når de drejer sig om min person. Jeg har altid hadet den tanke, at Roger skulle bedømme mig efter sin

egen målestok, som ikke er afpasset til mig, og til sidst nådigt skænke mig sin tilgivelse."

"Så tror jeg også, du gør bedst i at bryde denne forbindelse," sagde mr. Gibson, næsten som om han tænkte højt. "Den stakkels fyr! Men det vil også være det bedste for ham. Han vil vel overvinde det; han har et stærkt hjerte. Stakkels Roger!"

Et øjeblik syntes Cynthias lunefulde sind at ville gribe efter den genstand, hun netop havde givet slip på – Rogers kærlighed forekom hende et øjeblik som en skat; men i det næste øjeblik stod det klart for hende, at den aldrig mere kunne blive hendes med den fulde, ubetingede agtelse og lidenskabelige hengivenhed som før. Det var hende selv, som havde været skyld i, hvad der var sket, hun kastede ham fra sig og ville frigøre sig fra ham. Men siden, da mange år var forløbet, da det var for sent, da tænkte hun ofte på og forsøgte at gennemskue det hemmelighedsfulde: "Hvorledes *kunne* det være gået?"

"Betænk dig dog til i morgen, førend du tager nogen afgørende beslutning," sagde mr. Gibson langsomt. "De fejl, du har begået, har jo dog fra begyndelsen af deres grund i barnagtig letsindighed – som jo rigtignok siden har forledt dig til megen falskhed, det indrømmer jeg."

"Gør Dem ikke ulejlighed med at gradbøje de sorte skyggers farve," sagde Cynthia bittert. "Jeg er ikke så forstokket, at jeg ikke kan se mine fejl bedre end nogen anden. Og hvad min endelige beslutning angår, så har jeg bragt den til udførelse, så snart jeg havde fattet den. Det vil måske vare længe, inden Roger får mit brev – men jeg håber dog, det engang vil komme ham i hænde, og, som jeg sagde, har jeg også skrevet det til hans fader; han vil ikke tage sig det nær! O, sir, hvis jeg havde

fået en anden opdragelse, tror jeg ikke, jeg ville have haft et så bitter og ømfindtligt sind. Nej! Sig intet! Jeg behøver ingen fornuftige trøstens ord, jeg kan ikke fordrage den slags. Beundring, hyldest, et godt rygte – det er noget, jeg altid har længtes efter. Den ubarmhjertige sladder! At tale så slette ord om Molly! Ak, mr. Gibson! Livet fører megen sorg med sig."

Træt både på sjæl og legeme lod hun sit hoved synke ned i hænderne. Mr. Gibson følte, at alt, hvad han endnu kunne sige, kun ville forøge hendes smerte. Han forlod derfor værelset og bad Molly gå ind til Cynthia. Hun efterkom straks hans ønske, tog Cynthia i sine arme og lagde hendes hoved mod sit bryst, som om hun var moder og Cynthia hendes bar.

"Min stakkels ven!" hviskede Molly. "Jeg holder så uendelig meget af dig," vedblev hun, idet hun kærtegnede hendes hår og kyssede hendes øjenlåg. Cynthia sad i begyndelsen tavs og uimodtagelig for hendes kærtegn, men pludselig sprang hun op, og som grebet af en ny tanke, udbrød hun:

"Molly, Roger vil ægte dig! Pas på, om jeg ikke får ret. I to gode –"

Men Molly stødte hende fra sig med en pludselig voldsom afsky.

"Ti stille, Cynthia! Din ægtefælle den ene dag, og min den anden! Hvad anser du ham for?"

"En mand!" sagde Cynthia med et svagt smil. "Han vil vide at trøste sig, stol du på det!" Men Molly smilede ikke.

I dette øjeblik trådte stuepigen Maria ind i værelset. Hun så temmelig opskræmt ud.

"Er doktoren ikke her?" spurgte hun, som om hun ikke troede sine egne øjne.

"Nej," sagde Cynthia. "Han gik netop ud. Jeg hørte ham lukke gadedøren for næppe fem minutter siden."

"Å nej!" sagde Maria. "Der er i dette øjeblik kommet en mand ridende fra Hamley Hall, og han siger, at mr. Osborne er død, og at herren må komme over til squiren så hurtigt som muligt."

"Osborne Hamley død!" udbrød Cynthia forfærdet og forbavset.

Molly havde allerede forladt værelset. Hun løb ned til stalden, hvor buddet holdt med sin skumdækkede hest, belyst af skinnet fra en lygte, som Maria i sin forskrækkelse havde glemt på stentrappen. Molly gik hen til manden, der var fordybet i erindringen om den scene, han netop havde forladt. Han så hende ikke.

Hun lagde sin hånd på hestens dampende side. Buddet fo'r op.

"Kommer doktoren, miss?"

Ved skinnet fra lygten havde han set, hvem det var.

"Han er død, ikke sandt?" spurgte Molly sagte.

"Jeg er bange for det – der er næppe nogen tvivl om det, efter hvad de sagde der hjemme. Men jeg har redet stærkt, der kunne jo endnu være en mulighed til det bedre. Kommer doktoren, miss?"

"Han er gået ud. Jeg tror, de søger efter ham. Jeg vil selv tage derhen. O, den stakkels, gamle squire!"

Hun gik ind i køkkenet for at høre, hvor hendes fader var gået hen, men tjenestefolkene vidste ikke mere end hun selv. Molly ilede op i dagligstuen, hvor mrs. Gibson stod i døren, lyttende til den usædvanlige bevægelse i huset.

"Hvad er der, Molly? Du er jo ganske bleg, barn!"

"Hvor er fader?"

"Han er gået ud. Hvad er der på færde?"

"Hvor er han gået hen?"

"Hvor skulle jeg vide det fra! Jeg hvilede mig lidt, da Jenny kom herop; den pige passer aldrig sit arbejde, jeg tror virkelig –"

"Jenny, Jenny!" råbte Molly, ude af sig selv over at blive opholdt.

"Råb dog ikke sådan, kære barn, ring på hende. Hvad kan der dog være i vejen?"

"O, Jenny!" sagde Molly, idet hun løb i pigen i møde, "hvem sendte bud efter fader?"

Cynthia kom til i det samme. Også hun havde søgt at komme på sporet af, hvor doktoren var gået hen.

"Hvad er der på færde?" sagde mrs. Gibson. "Er der da ingen, der kan svare mig på mit spørgsmål?"

"Osborne Hamley er død," sagde Cynthia alvorligt.

"Død! Osborne! Stakkels fyr! Jeg vidste, at det ville komme således – ja, jeg var vis på det. Men mr. Gibson kan jo intet udrette, hvis han er død. Stakkels unge menneske! Hvor mon Roger nu kan være? Han burde komme hjem."

Jenny var blevet skældt ud, fordi hun havde lukket op; det var en opgave, som henhørte under Maria; og af bare skræk havde hun mistet den smule forstand, hun var blevet tilmålt. Hendes svar på Mollys spørgsmål havde været aldeles utilfredsstillende. Der var kommet en mand til køkkendøren – hun kunne ikke se, hvem det var, og hun havde ikke spurgt om hans navn – han havde spurgt efter doktoren, som straks havde taget sin hat og var gået bort.

"Han kan ikke være langt borte," tænkte Molly, "ellers ville han have sagt, hvor han gik hen. Men nu er den stakkels gamle squire ganske alene."

Der faldt hende en idé ind, som hun øjeblikkelig skred til at iværksætte.

"Jenny, gå ned til James, og bed ham lægge den damesadel på Nora Creina, som jeg benyttede i november. Græd ikke, Jenny. Det er der ingen tid til nu. Der er ingen, der er vred på dig; skynd dig nu blot."

Lidt efter kom Molly ned fra sit værelse iført en ridedragt; en kæk bestemthed lyste ud af hendes øjne, skønt hendes læber skælvede.

"Men hvad i alverden tænker du på, Molly?" sagde mrs. Gibson.

Cynthia havde snart forstået, hvad Molly havde i sinde, og ordnede i forbifarten Mollys dragt, som hun haft for meget hastværk med at få på.

"Jeg tager derover," sagde Molly. "Jeg *må* gøre det. Jeg kan ikke holde ud at tænke på, hvor alene den gamle mand nu er. Når fader kommer hjem, tager han naturligvis straks til Hamley, og hvis man så ikke behøver mig, kan jeg jo ride tilbage med ham."

Til trods for mrs. Gibsons indvendinger ilede Molly ned til stalden, hvor hun måtte vente lidt, indtil man havde sadlet hesten. Hun undrede sig over, at det var buddet muligt at indtage den mad, som tjenerne havde bragt ham. Hendes komme afbrød øjensynligt deres ivrige samtale, men hun opfangede dog ordene: "lige midt på græsplænen skete det", og "squiren ville ikke lade nogen af os røre ved ham; han tog ham selv i sine arme, som kunne det have været et lille barn; han

måtte hvile flere gange, og en gang måtte han sætte sig midt på marken; men han gav ikke slip på ham for det; vi troede, vi havde aldrig fået ham op igen – ham og liget."

"Liget!"

Molly havde ikke ret kunnet fatte, at Osborne virkelig var død, før hun hørte dette ord.

Da hun og buddet var kommet ud på vejen, red de afsted, så hurtigt hestene kunne løbe, indtil de kom til en bakke, hvor de måtte sagtne deres fart. Atter og atter genlød det lille ord for hendes ører, og til sidst gentog hun det for sig selv, som for at påtvinge sin modstræbende overbevisning den bitre sandhed. Da de nåede i nærheden af herregården, som lå tavs og stille, belyst af den netop fremkomne månes skin, svigtede modet næsten Molly; et øjeblik troede hun, at hun aldrig ville kunne gå ind i dette hus og se det syn, der her ville fremstille sig for hende.

Et gult lysskær skinnede ud fra det eneste værelse, der tilsyneladende var oplyst. Buddet pegede på det; han havde næsten ikke sagt et ord, siden han forlod Hollingford.

"Det er det gamle barnekammer. De bragte ham derind. Squiren var ikke i stand til at gå op ad trappen, så førte de ham ind i det nærmeste værelse. Jeg er vis på, at squiren og gamle Robin er der begge to. De fik i en fart fat på ham, for han er en mand, der kan noget med de umælende – til den rigtige doktor kom."

Molly var allerede sprunget ned af hesten, førend manden kunne hjælpe hende. Hun samlede sin ridekjole om sig og ilede uden at betænke sig gennem de velbekendte gange og værelser,

til hun kom til et, udenfor hvis dør hun standsede og lyttede. Der herskede en dyb stilhed indenfor.

Hun åbnede døren; der sad squiren ved siden af sengen med den dødes hånd i sin og stirrede hen for sig. Han rørte sig ikke, da Molly trådte ind. Sandheden var allerede længe i forvejen gået op for ham, han vidste, at ingen læge, hvor dygtig han end var, med al sin kunst kunne bringe livet tilbage i det døde legeme.

Molly listede sig sagte hen til ham med tilbageholdt åndedræt. Hun talte ikke, hun vidste ikke, hvad hun skulle sige. Hun følte, at han ikke mere ventede noget af menneskets kunst, til hvad nytte ville det da være at tale om hendes fader og undskylde, at han endnu ikke var kommet? Et øjeblik stod hun ved den gamle mands side, derpå satte hun sig sagte på en skammel ved hans fødder. Måske kunne dog hendes nærværelse være ham en trøst; ord var her på urette sted. Han måtte have mærket, at hun var til stede, men tilsyneladende så han det ikke. Der sad de begge tavse og stille ved den dødes side; hun havde dog vist forstyrret faderen i hans betragtning af dette rolige, blege, kun halvt tildækkede ansigt. Aldrig var tiden forekommet Molly få lang, aldrig tavsheden så tyst som nu.

Nu hørte hun trin komme op ad trappen; de kom nærmere og nærmere, men hun vidste, at det ikke var hendes faders, og det var det eneste, hun lyttede efter. Nu standsede de udenfor døren; en sagte banken lod sig høre. Molly rejste sig og gik hen til døren; det var Robinson, den gamle hushovmester, som stod udenfor med en kop bouillon i hånden.

"Gud velsigne Dem, miss," sagde han; "prøv på at få ham til at smage en dråbe af dette; han har ikke nydt en smule siden

morgenmaden, og nu er den jo over et på morgenen."

Han tog låget af koppen og rakte denne til Molly, som tog den med sig hen til squiren. Hun vidste dog ikke, hvorledes hun med ord skulle minde ham i hans dybe sorg om at tage næring til sig. Hun førte en skefuld af den velsmagende drik til hans læber, som om han havde været et sygt barn og hun et omhyggeligt tyende; mekanisk slugte han, hvad hun havde rakt ham. Men i det næste øjeblik skød han heftigt koppen bort og sagde klagende, idet han pegede på sengen:

"Han vil aldrig mere spise noget – aldrig."

Derpå kastede han sig over det døde legeme og hulkede på en så hjerteskærende måde, at Molly frygtede for, at han også skulle dø – at hans hjerte skulle briste ved sønnens lig. Han lagde ikke mere mærke til hendes ord, hendes tårer, hendes nærværelse end til månen, der skinnede ind igennem det utildækkede vindue.

Mr. Gibson stod ved siden af dem, inden nogen af dem havde bemærket hans komme.

"Gå ned, Molly," sagde han alvorligt og klappede hende let på kinden, da hun rejste sig; "gå ned i spisestuen og vent på mig der."

Så snart Molly havde forladt værelset, følte hun al sin selvbeherskelse svinde. Hun skælvede af frygt, da hun gik igennem de af måneskinnet oplyste gange. Det forekom hende, som om hun hvert øjeblik skulle møde Osborne og høre ham forklare, hvorledes han var død, og hvad han nu ønskede, hun skulle gøre. Endelig nåede hun spisestuen, fuld af en navnløs rædsel for, hvad der kunne være bagved hende. Hun ville have grædt, have opsøgt en afsides krog og grædt sin ophidselse

bort, men det kunne ikke ske her. Hun fandt bordet dækket, der var tændt lys, og Robinson var i færd med at fylde vin på nogle karafler.

Hun sank ned i den store lænestol, som hun uvilkårligt var gået hen imod, og følte sig snart lidt friskere efter at have tømt et glas vin, som Robinson rakte hende.

"Drik, miss. Det er god gammel madeira. Deres fader sagde, at De skulle nyde lidt. 'Min datter bliver her måske, mr. Robinson,' sagde han, 'og hun er endnu vel ung til et sådant hverv. Overtal hende til at nyde lidt, ellers vil hun straks falde sammen'."

Molly sagde intet. Hun havde ikke kraft nok til at stå imod. Hun drak derfor og spiste, som den gamle tjener bød hende; derpå bad hun ham forlade hende, hvorpå hun atter indtog sin plads i lænestolen og lettede sit betyngede hjerte ved en tårestrøm.

52. Squire Hamleys sorg

Det forekom Molly at vare meget længe, inden mr. Gibson kom ned. Han stillede sig med ryggen mod den tomme kamin og talte ikke i nogle øjeblikke.

Endelig sagde han:

"Han er nu gået i seng. Robinson og jeg har overtalt ham til det. Men just da jeg ville forlade ham, kaldte han mig tilbage og bad mig om at lade dig blive her. Men jeg ved virkelig ikke – man vil dog alligevel ikke gerne sige nej i et tilfælde som dette."

"Jeg vil gerne blive," sagde Molly.

"Vil du? Du er en rigtig god pige. Men hvorledes vil du komme ud af det alene?"

"O, bryd dig ikke om det. Det vil nok gå. Fader" spurgte hun tøvende, "hvad døde Osborne af?"

"Det var en hjertesygdom. Du ville ikke forstå det, selv om jeg ville søge at forklare dig det. Jeg havde allerede i nogen tid haft en anelse om, at det ville komme således, men det går ikke an at tale om noget sådant hjemme. Da jeg talte med ham forrige torsdag, syntes jeg, at han så bedre ud, end det i lang tid havde været tilfældet. Jeg sagde det også til dr. Nicholls, men man kan aldrig opstille nogen beregning i sådanne sygdomme."

"Var du her i torsdags? Det har du slet ikke omtalt," sagde Molly.

"Nej. Jeg taler ikke hjemme om mine patienter. Desuden ville jeg ikke, at han skulle tro, at jeg kom der som hans læge, men

kun som en ven. Var han begyndt at blive urolig for sit helbred, ville dette kun have fremskyndet katastrofen."

"Vidste han da ikke, at han var syg – at han led af en farlig sygdom, som kunne ende på den måde, det nu er sket?"

"Nej, det gjorde han ikke. Han ville kun være faldet hen i grublerier ved at iagttage sine symptomer, og på den måde have forværret sin tilstand."

"O, fader!" sagde Molly rystet.

"Men jeg har ingen tid til at indlade mig på vidtløftige spørgsmål," fortsatte mr. Gibson, "og førend du kender begge sider af en sag, er du ikke i stand til at dømme om den. Nu må vi tænke på vore foreliggende pligter. Du bliver altså her resten af natten?"

"Ja."

"Lov mig, at du vil gå i seng, som du plejer. Du tror det måske ikke, men efter al sandsynlighed vil du straks falde i søvn. Det gør man i din alder."

"Men først tror jeg, at jeg bør fortælle dig en ting, fader. Jeg kender en stor hemmelighed, som angår Osborne, og som jeg højtideligt havde lovet ikke at fortælle; men sidste gang, jeg så ham, var det vist hans hensigt at fritage mig for mit løfte; jeg tror, han havde en bestemt anelse om, hvad der forestod." Her brast hun i en så heftig gråd, at faderen var bange for, at hun skulle få et hysterisk anfald. Hun beherskede sig imidlertid snart og så på ham med et smil for at berolige ham.

"Jeg kunne ikke gøre for det, fader."

"Det ved jeg nok. Lad mig nu høre, hvad du har at sige. Du burde egentlig være i seng nu, men hvis du har en hemmelighed på sinde, ville du sikkert ikke kunne sove."

"Osborne var gift," sagde hun og så på faderen. "Det er hemmeligheden."

"Gift! Sludder! Hvad bringer dig til at tro det?"

"Han har selv sagt det. Jeg sad en dag og læste i biblioteket, så kom Roger ind og talte til Osborne om hans kone. Roger havde ikke set mig, men Osborne vidste, at jeg var der. De fik mig til at love at bevare hemmeligheden. Jeg tror ikke, at der var noget urigtigt i det."

"Bryd dig ikke om nu, hvorvidt det var rigtigt eller ikke. Hvad ved du mere?"

"Jeg vidste ikke mere til for seks uger siden – i november, da du var i London hos lady Cumnor. Da besøgte han os en dag og gav mig sin kones adresse; med undtagelse af disse to gange har jeg aldrig hørt dette forhold omtale. Jeg tror, at han ville have sagt mere sidste gang, men han blev afbrudt af miss Phoebe, der netop kom på besøg."

"Hvor opholder hans kone sig da?"

"Nede i det sydlige; i nærheden af Winchester, tror jeg; han sagde, at hun var fransk og romersk katolik, og hun har nok også været tjenestepige," tilføjede Molly.

"Pyhh!" udbrød doktoren langtrukkent i en misbilligende tone.

"Og," vedblev Molly, "han talte også om et barn. Nu ved du lige så meget som jeg selv, fader. Adressen har jeg skrevet ned hjemme."

Uden at tænke på, hvad tid på natten det var, satte mr. Gibson sig ned ved kaminen med hænderne i lommerne og henfaldt snart i dybe tanker. Molly sad også ganske stille og tavs; hun var alt for træt til at foretage sig andet end vente.

"Nå," sagde han endelig og sprang op, "i nat kan der dog intet gøres. I morgen tidlig finder vi måske på en udvej. Stakkels lille, blege ansigt," sagde han og tog Mollys hoved mellem sine hænder og kyssede hende, "stakkels lille, søde, blege ansigt!"

Derpå ringede han på klokken og bad Robinson sende en tjenestepige, der kunne føre miss Gibson til hendes værelse.

"Squiren vil ikke stå tidligt op i morgen," sagde han, førend han tog afsted. "Dette slag har ramt ham alt for hårdt. Send ham lidt morgenmad op i hans værelse. Jeg skal være her igen før kl. 10."

Skønt han tog hjem så sent, holdt han sit ord.

"Nå, Molly," sagde han, da de begge den følgende formiddag sad sammen i den store spisestue, "nu må vi to fortælle ham, hvorledes sagerne i virkeligheden forholder sig. Jeg kan ikke tænke mig, hvorledes han vil optage det; måske det vil trøste ham, men jeg gør mig dog ikke store forventninger i den retning; han må imidlertid have det at vide med det samme."

"Robinson siger, at han er gået ind til Osborne igen, og han mener, at han har lukket døren i lås indvendig fra."

"Lige meget. Robinson må gå op og sige, at jeg er her og ønsker at tale med ham."

Svaret kom og lød på, at squiren sendte lægen sin venligste hilsen, men kunne ikke modtage ham i øjeblikket.

"Det varede længe nok, førend han ville svare blot dette," tilføjede Robinson.

"Gå op igen og sig, at jeg kan vente, til det er ham belejligt. – Det er rigtignok ikke tilfældet," tilføjede mr. Gibson til Molly, da Robinson var gået. "Jeg skal være langt herfra kl. 12; men jeg

skulle tage meget fejl, om ikke hans medfødte begreber om en gentlemans pligter skal gøre ham urolig ved tanken om, at han opholder mig hernede, og bedre skal bringe ham ud af værelset end nogen overtalelse eller fornuftgrund."

Mr. Gibson måtte dog vente en god stund, inden han endelig hørte squirens trin på trappen. Han trådte langsomt og vaklende ind i værelset, næsten som om han gik i blinde, og støttede sig til ethvert møbel, som han kom forbi, indtil han var kommet hen til mr. Gibson. Han tog tavs lægens hånd og rystede den svagt. Endelig sagde han:

"Det har været hårdt for mig, det slag, sir. Det har vel så været Guds vilje, men det ramte mig meget hårdt. Han var min førstefødte søn."

Han sagde det, næsten som om han talte til en fremmed, der var aldeles uvidende om dette faktum.

"Her er Molly," sagde mr. Gibson, hvis stemme heller ikke var fuldkommen fast, og førte hende hen til squiren.

"Jeg beder Dem om forladelse; jeg så Dem ikke. Mine tanker er meget optaget netop nu."

Han satte sig tungt ned og syntes næsten at have glemt, at de andre var til stede.

"Hvor er Roger?" sagde mr. Gibson endelig for at bryde den trykkende tavshed. "Mon han ikke snart vil være ved Kap?"

Han rejste sig og så på et par endnu uåbnede breve, der var kommet om morgenen; et af dem var fra Cynthia. Molly og hendes fader lagde på samme tid mærke til det. Hvor lang tid syntes de ikke begge, der var gået siden i går! Squiren lagde hverken mærke til deres handlinger eller blikke.

"Det vil sikkert glæde Dem at få Roger her hjem så snart som muligt, sir, kan jeg tænke. Men der må vist endnu hengå nogle måneder, førend det kan ske; imidlertid er jeg vis på, at han vil vende tilbage, så snart han kan."

Squiren sagde noget i en meget sagte tone. Fader og datter anstrengte sig for at forstå ham, og det forekom dem begge, at han sagde:

"Roger er ikke Osborne."

"Nej, det ved vi," svarede mr. Gibson roligt. "Jeg ville ønske, at Roger eller jeg eller nogen anden kunne gøre noget for at trøste Dem; men her vil vel menneskelig trøst kun lidet hjælpe."

"Jeg må jo sige, Guds vilje ske!" sagde squiren i en mere livlig tone end før og så op, "men det er vanskeligere at finde sig i skæbnen, end lykkelige folk tror."

Atter opstod der en kort tavshed. Squiren selv var den, der først brød den.

"Han var mit førstefødte barn, sir, min ældste søn. Og i de senere år var vi ikke –" Hans stemme brast, men han beherskede sig atter og vedblev: "Vi var ikke så gode venner, som ønskeligt havde været; og jeg er ikke vis på – vis på, at han vidste, hvor meget jeg holdt af ham."

Dermed brød han ud i en heftig og bitter gråd.

"Det er bedst således!" hviskede mr. Gibson til Molly. "Han vil snart være roligere, vær ikke bange. Fortæl ham blot alting, som det er gået til."

Molly begyndte. Hendes stemme forekom hende selv hård og unaturlig, som om en anden talte, men hun udtrykte sig på en klar, bestemt måde. Squiren syntes ikke at høre på hende, i det mindste ikke i begyndelsen.

"En dag," sagde Molly, "da jeg var her under mrs. Hamleys sidste sygdom, befandt jeg mig i biblioteket, og Osborne kom netop også derind. Han sagde, at jeg ikke forstyrrede ham, og jeg vedblev derfor at læse. Lidt efter kom Roger også ind, han så mig ikke og sagde til Osborne: 'Her er et brev fra din kone.'"

Nu var squiren lutter opmærksomhed; for første gang søgte hans opsvulmede øjne en andens, han så ængsteligt på Molly, idet han gentog:

"Hans kone! Osborne gift!"

Molly vedblev:

"Osborne var vred på Roger, fordi han havde sagt det i mit påhør, og de fik mig til at love aldrig at omtale det til nogen som helst eller at hentyde til det til nogen af dem; jeg har heller ikke fortalt fader det før i går nat."

"Bliv ved," sagde mr. Gibson, "fortæl squiren om Osbornes besøg – sig ham alt, hvad du har fortalt mig."

Squiren stirrede ivrigt på hende med åben mund og dyb interesse malet i hver en mine.

"For nogle måneder siden besøgte Osborne os. Han befandt sig ikke vel og ville tale med fader. Han var netop ikke hjemme; jeg var alene. Jeg husker ikke nøje, hvorledes det kom, men han begyndte at tale til mig om sin kone for første og sidste gang siden den dag i biblioteket."

Hun standsede og så på sin fader, som for at spørge ham, om hun skulle fortælle de få enkeltheder, hun endnu vidste.

Squiren fremstammede afbrudt:

"Lad mig høre alt – skjul intet."

Molly fortsatte:

"Han sagde, at hans hustru var så god og havde holdt så meget af ham; hun var fransk, romersk katolik og havde engang været tjenestepige. Det var alt, hvad jeg fik at vide; hendes adresse har jeg skrevet ned hjemme."

"Godt, godt!" mumlede squiren. "Det er alt sammen forbi nu. Alt er forbi. Vi vil ikke dadle ham – nej; men jeg ville have ønsket, at han havde sagt mig dette; at tænke sig, at han og jeg skulle leve under samme tag med en sådan hemmelighed mellem os! Nu undrer det mig ikke – intet bør undre os, for ingen kan læse i den andens hjerte. Gift så længe! Og jeg betroede ham dog alting! Alt for meget måske, for jeg betvang ikke min hidsighed og mit onde lune overfor ham! Gift i så lang en tid! O, Osborne, Osborne, det burde du have fortalt mig."

"Ja, det burde han," sagde mr. Gibson. "Men han vidste naturligvis, hvor lidt De ville synes om hans valg. Han burde dog alligevel have sagt det."

"Det ved De intet om, sir," sagde squiren skarpt. "De ved ikke, på hvilken fod vi stod med hinanden. Den var ikke hjertelig eller fortrolig; jeg var slem imod ham mangen en gang, men jeg tåler ikke, at folk kommer og dømmer mellem mig og mine sønner. Og Roger også! Han kunne vide alt dette og dog ikke betro mig det!"

"Osborne havde formodentlig bevæget ham til at være tavs ligesom mig," sagde Molly. "Roger selv har vist ingen skyld i det."

"Osborne havde altid så let ved at overtale folk og vinde dem," sagde squiren eftertænksomt. "Jeg husker – men det er jo nu ingen nytte til at huske tilbage! Det er nu alt sammen forbi, og Osborne er død uden at have åbnet sit hjerte for mig. Jeg kunne

have været god imod ham, det kunne jeg. Men nu vil han aldrig få det at vide."

"Men fra det, vi kender til hans liv, kan vi gætte os til, hvad der til det sidste har været hans inderligste ønske," sagde mr. Gibson.

"Hvad da, sir?" sagde squiren med en stærk mistanke om, hvad der ville komme.

"Hans kone må have været genstand for hans sidste tanke; tror De ikke?"

"Hvor ved jeg, om hun var hans kone? Tror De, at han kunne falde på at gå hen og gifte sig med en fransk tjenestepige? Det er vel, når alt kommer til alt, en opfundet historie det hele."

"Hold op, squire! Jeg bryder mig ikke om her at forsvare min datters sandhedskærlighed. Men med den dødes legeme i Deres nærhed, han, hvis sjæl nu er hos Gud, burde De dog betænke Dem to gange, inden De angriber hans karakter; hvis hun ikke var hans kone, hvad skulle hun da have været?"

"Jeg beder Dem tilgive mig. Jeg ved næppe, hvad jeg siger. Anklagede jeg virkelig Osborne? O, min dreng, min dreng, du burde have haft tillid til din gamle fader! Det var ikke min hensigt at kaste nogen skygge på – jeg tvivler ikke på ... for jeg er vis på, at hans sjæl, som De meget rigtigt sagde, er hos Gud."

"For altså at vende tilbage til hans kone –" begyndte lægen.

"Og barnet," hviskede Molly til sin fader. Men hvor sagte hun end havde udtalt det, var det dog ikke undgået squirens opmærksomhed.

"Hvad?" udbrød han og vendte sig hurtigt om til hende. "Et barn? Det har De jo slet ikke omtalt. Er der et barn? Ægtefælle

og fader, og det har jeg intet vidst om! Gud velsigne Osbornes barn! Ja, Gud velsigne det!"

Han rejste sig højtideligt, og de andre fulgte uvilkårligt hans eksempel. Den gamle mand foldede sine hænder som til bøn. Lidt efter sank han atter sammen i stolen og rakte sin hånd til Molly.

"De er en god pige. Tak! – Sig mig, hvad jeg bør gøre, og det skal ske," tilføjede han, henvendt til mr. Gibson.

"Jeg er næsten lige så meget i forlegenhed i den retning som De selv, squire," svarede lægen. "Jeg har ingen grund til at tvivle om, at sagen forholder sig, som Molly har hørt; men der må vel være nogle skriftlige beviser for det, som måske dog bør skaffes til veje, før vi foretager noget. Uden tvivl må de findes mellem Osbornes papirer. Vil De se dem igennem? Molly tager hjem med mig; hun skal sende Dem den adresse, Osborne gav hende –"

"Men hun kommer vel selv tilbage igen?" sagde squiren ivrigt. "De – hun vil ikke lade mig være alene her?"

"Nej! Hun skal nok komme herover igen i eftermiddag. Men nu må hun tage med, for hun har ikke andre klæder her end sin ridedragt, og desuden skal jeg bruge den hest, hun er redet herover på."

"Tag min vogn," sagde squiren. "Tag, hvad De vil. Jeg skal underrette folkene om det. De kommer vel også selv med her over?"

"Nej, ikke i dag er jeg bange for. Men i morgen tidlig skal jeg komme. Molly skal komme i eftermiddag, når De sender vognen efter hende."

"Vognen skal være ved Deres dør kl. 3. Jeg tør ikke gennemse Osbornes ... – papirerne, uden at der er nogen hos mig, og dog får jeg ingen ro, før jeg ved alt."

"Jeg skal sende Robinson ind med pulten, før jeg tager afsted. Og – kan jeg få lidt morgenmad her hos Dem først?"

Mens mr. Gibson nød denne, overtalte han efterhånden også squiren til at indtage en smule føde, og efter således at have opmuntret og styrket ham, håbede mr. Gibson, at han ville begynde at gennemse papirerne i Mollys fraværelse.

Der var noget rørende ved at se de blikke, squiren fulgte enhver af Mollys bevægelser med. En fremmed ville snarere have anset ham end mr. Gibson for hendes fader. Hvor nedbøjet og ydmyg den gamle mand var blevet ved sit tab, viste sig tydeligst i den måde, han kaldte dem begge tilbage til sin stol på, hvorfra han syntes alt for træt til at rejse sig, og sagde:

"Hils miss Kirkpatrick fra mig; sig hende, at jeg betragter hende som et medlem af familien. Det skal glæde mig at se hende efter – begravelsen. Jeg tror ikke, at jeg kan før."

"Han kender endnu intet til Cynthias beslutning om at bryde med Roger," sagde mr. Gibson, da han red bort med sin datter. "Jeg havde en lang samtale med hende i aftes, men intet kunne bringe hende til at forandre sin bestemmelse. Din moder fortæller mig, at hun har haft en tredje frier i London, som hun har givet kurven. Jeg er glad ved, at du endnu ikke har haft nogen frier, Molly, hvis man da ikke vil tage mr. Coxes noget mislykkede forsøg på et frieri for flere år siden med i betragtning."

"Det har jeg aldrig hørt noget om, fader," sagde Molly.

"Nej, det er jo også sandt! Men husker du da ikke, hvor ivrig jeg var for at få dig over til Hamley Hall første gang, du var der på besøg? Det skrev sig alene fra, at jeg var kommet i besiddelse af et af mr. Coxe forfattet, fortvivlet kærlighedsbrev, som var adresseret til dig."

Men Molly var alt for træt til at kunne more sig over eller fatte nogen interesse for faderens meddelelse. Hun kunne ikke glemme synet af dette udstrakte legeme, der var dækket med et lagen, som ikke kunne dølge omridsene af det – alt, hvad der var tilbage af Osborne. Hendes fader havde stolet for meget på. at bevægelsen i den frie luft og forandringen af omgivelserne kunne live hende op. Han indså nu, at han havde taget fejl.

"Der må afsendes et brev til mrs. Osborne Hamley," sagde han. "Det er min overbevisning, at hun med rette tør bære dette navn; men hvorledes det nu end forholder sig, må hun vide, at hendes barns fader ikke er mere. Vil du skrive, eller skal jeg?"

"O, vil du gøre det, fader!"

"Når du vil have det, skal jeg gøre det. Men det er jo dog tænkeligt, at hun har hørt dig omtale som en ven af hendes afdøde mands familie, mens det er meget rimeligt, at hun aldrig har hørt mit navn nævne."

"Hvis jeg her gøre det, så skal jeg," sagde Molly.

Mr. Gibson var ikke ret tilfreds med den beredvillighed og de få ord, hvori den blev ytret.

"Der har vi Hollingfords kirketårn," sagde hun lidt efter, idet de nærmede sig byen og kunne skimte kirken mellem træerne. "Jeg tror næsten jeg ønsker, at jeg aldrig skal tabe det af syne igen."

"Sludder!" sagde han. "Du, som endnu har en mængde rejser til gode; og hvis disse jernbaner spreder sig overalt, sådan som man siger, de vil, kommer vi vel alle til at køre verden rundt med disse 'te-kedler', som Phoebe Browning kalder dem. Miss Browning skrev et så ypperligt brev fuldt af råd til miss Hornblower. Man fortalte mig om det hos Millers. Miss Hornblower skulle for første gang køre med jernbanen, og Sally var meget ængstelig for hende, sendte hende en hel vejledning om, hvordan hun skulle opføre sig; et af hendes råd var, at hun ikke måtte sidde på dampkedlen."

Molly lo pligtskyldigst.

"Så er vi endelig hjemme."

Mrs. Gibson modtog Molly meget hjerteligt. For det første var Cynthia jo nemlig i unåde, for det andet måtte Molly nødvendigvis kunne fortælle en mængde nyheder, og for det tredje holdt mrs. Gibson i grunden meget af Molly på sin egen måde og var bekymret over at se hendes blege, trætte udseende.

"At tænke sig, at det skulle komme så pludseligt! Det var jo rigtignok ikke andet, end hvad jeg altid havde ventet!" udbrød mrs. Gibson. "Men at det nu skulle ske, netop dagen efter, at Cynthia har brudt med Roger! Havde hun dog blot ventet en eneste dag! Hvad siger squiren til det?"

"Han er meget nedbøjet af sorg," svarede Molly.

"Virkelig! Jeg havde dog aldrig troet, at han satte så megen pris på denne forbindelse."

"Hvilken forbindelse?"

"Naturligvis Rogers og Cynthias. Jeg spurgte dig, hvorledes squiren havde optaget det brev, Cynthia havde skrevet til ham."

"O – jeg misforstod Dem. Han har endnu ikke åbnet de breve, han har modtaget i dag. Jeg så, at Cynthias lå imellem dem."

"Det kalder jeg virkelig mangel på tilbørligt hensyn," sagde mrs. Gibson.

"Det skal jeg ikke kunne dømme om. Det har dog vist ikke været hans mening. Hvor er Cynthia?"

"Ude i enghaven. Hun kommer vist straks tilbage. Jeg ville have, hun skulle besørge nogle ærinder for mig, men hun afslog ganske uden videre at gå ud i byen. Jeg er bange for, at den pige kun slet har øje for sit eget bedste. Men hun vil jo ikke lade sig råde. Jeg kan ikke udstå at betragte sådanne ting fra en købmands standpunkt, men det er dog virkelig harmeligt at se hende kaste vrag på to så gode partier. Først mr. Henderson og nu Roger Hamley. Hvornår venter squiren Roger hjem? Tror han, at han vil komme tidligere, end det var bestemt, på grund af Osbornes død?"

"Det ved jeg ikke. Han synes ikke at have tanke for andet end Osborne. Men måske kan efterretningen om Osbornes hustru og barn vække ham op."

Molly nærede aldeles ikke nogen tvivl om, at Osborne på lovmæssig måde havde været gift, og hun havde heller ingen idé om, at hendes fader ikke med et eneste ord havde berørt, hvad hun den foregående aften havde fortalt ham, for Cynthia eller hendes moder. Men sagen var, at mr. Gibson ikke kunne frigøre sig for en vis let tvivl med hensyn til ægteskabets fulde lovmæssighed, og førend han havde fået nogen vished i denne retning, ville han nødig lade denne sag komme videre end nødvendigt.

Det var derfor med god grund, at mrs. Gibson forbavset udbrød:

"Hvad mener du, barn? Gift! Osborne gift! Hvem siger det?"

"O, jeg burde vist ikke have omtalt det. Men det er virkelig tilfældet. Osborne havde allerede længe været gift; men squiren har ikke vidst noget af det før i morges. Jeg tror, det har gjort ham godt at få det at vide. Men jeg ved det ikke."

"Hvad er det for en dame? Det kalder jeg virkelig ikke smukt, at færdes mellem andre mennesker som ungkarl og på samme tid være gift! Hvilken falskhed! Og hvis noget oprører mig, så er det falskhed! Hvem er hans hustru? Fortæl mig alt, hvad du ved, lille Molly, så er du rar."

"Hun er fransk og katolik," sagde Molly.

"Fransk! Ja, deres kvinder er jo også så forføreriske! Så det var derfor, han var så ofte borte! Men du sagde, at der var et barn – er det en dreng eller en pige?"

"Det har jeg ikke fået at vide. Jeg har ikke spurgt om det."

Molly anså det for tilstrækkeligt blot at besvare de spørgsmål, der blev rettet til hende; det gjorde hende ondt nok, at hun havde berørt en sag, som hendes fader tydeligt nok anså det for ønskeligst at holde hemmelig.

Nu kom Cynthia tilbage; hun havde ikke hørt, at Molly var kommet hjem, og det var i en tone, fuld af overraskelse, at hun sagde:

"Men kære Molly, er du der? Du er lige så velkommen som blomsterne i maj måned, skønt du kun har været fire og tyve timer borte. Huset er ikke længere det samme, når du ikke er til stede."

"Og hvilke nyheder bringer hun ikke!" sagde mrs. Gibson. "Jeg er virkelig næsten glad over, at du skrev til squiren i går, for hvis du havde opsat det til i dag, kunne han have troet, at der var en eller anden interesse med i spillet. Osborne Hamley har i lang tid været gift, uden at noget menneske har hørt noget til det, og han har oven i købet et barn."

"Osborne gift!" udbrød Cynthia. "Hvis nogensinde en mand har set ud som en ungkarl, var det da ham. Stakkels Osborne! Han så altid så fin og elegant ud – så ung, næsten drengeagtig."

"Ja, han har rigtignok der narret os på en måde, som jeg ikke så let kan tilgive ham. Tænk nu, om han havde vist en af jer nogen særdeles opmærksomhed, og I havde gået hen og forelsket jer i ham! Han kunne jo have knust dit eller Mollys hjerte! Det kan jeg rigtignot ikke tilgive ham, skønt han nu ikke er mere, stakkels fyr!"

"Men da han nu aldrig har vist nogen af os en sådan opmærksomhed, og ingen af os har været forelsket i ham, gør det mig kun ondt for ham, at han i al den lange tid har måttet pine sig med at holde sagen hemmelig."

Cynthia tænkte her på de bitre erfaringer, hun selv havde gjort i retning af hemmelighedsfuldhed.

"Nu er det naturligvis en søn, som altså bliver arving til gården, og Roger bliver ikke en smule rigere end før. Jeg håber, Molly, at du vil meddele squiren, at Cynthia var aldeles uvidende om det, der nu er kommet for dagen, da hun skrev sit brev. Jeg ville synes meget ilde om, at der skulle hæfte en mistanke for udpræget verdslighed hos nogen af min familie."

"Han har endnu ikke læst Cynthias brev. O, jeg håber, jeg vil kunne bringe det med mig hjem uåbnet!" sagde Molly. "Send et

andet brev til Roger – nu – straks; det vil nå ham til samme tid; han vil få dem begge, når han kommer til Kap, og han vil forstå, hvilket af dem, der er det sidste – det rigtige. Tænk – han vil høre om Osbornes død på samme tid – to sådanne sørgelige ting. Gør det nu, Cynthia!"

"Nej, min kære," sagde mrs. Gibson. "Jeg kan ikke tillade noget sådant, selv om Cynthia nærede nogen tilbøjelighed for det. At tænke sig, bede om at blive genforlovet! Det går virkelig ikke an! Hun er nødt til at vente, til han frier igen, og vi har set, hvordan tingene udvikler sig."

Men Molly blev ved at se på Cynthia med et bedende blik.

"Nej!" sagde Cynthia fast, omend først efter nogen overvejelse. "Det kan ikke ske. Jeg har følt mig mere rolig og tilfreds i nat end jeg har gjort i flere uger. Jeg er glad for, at jeg er fri. Jeg frygtede Rogers godhed og lærdom og det alt sammen! Det var ikke noget for mig, og jeg tvivler på, at jeg nogensinde ville have giftet mig med ham, selv om han ikke fik alle de sladderhistorier at vide, der er i omløb om mig, og som han jo alligevel ville få at vide og forlange en forklaring og ydmygelse og bodfærdighed af mig. Jeg ved, han ikke ville kunne gøre mig lykkelig, og jeg tror heller ikke, han ville være blevet lykkelig med mig. Det må være, som det er. Jeg vil hellere blive guvernante end gifte mig med ham. Jeg ville være træt af ham hver eneste dag resten af mit liv."

"Træt af Roger!" sagde Molly for sig selv. "Udmærket, det er bedst, som det er, indser jeg," svarede hun højt. "Men jeg er så ked af det på hans vegne. Han elskede dig så højt. Du vil aldrig finde nogen, der kan elske dig så højt som ham."

"Nå ja, jeg må tage mine chancer. Og alt for megen kærlighed virker nedtrykkende på mig, tror jeg. Jeg holder ganske vist af at være elsket, men det skal være meget udbredt og ikke begrænset til én eneste elsker."

"Jeg tror ikke på dig," sagde Molly. "Men lad os nu ikke tale mere om det. Det er bedst, som det er. Jeg troede – jeg var næsten sikker på, at du ville være trist til mode her til morgen. Men nu ikke mere om den sag." Hun sad tavs og så ud af vinduet, hendes hjerte gjorde ondt, hun vidste næppe hvordan eller hvorfor. Men hun ville ikke kunne have sagt et ord. Hvis hun havde gjort det, ville hun sandsynligvis være bristet i gråd.

Efter nogen tid kom Cynthia stille hen og satte sig ved siden af hende.

"Du er vred på mig, Molly," begyndte hun med dæmpet stemme. Men Molly vendte sig brat om mod hende.

"Jeg! Jeg har slet ikke noget at gøre med den sag! Du må selv dømme – gør, hvad du selv synes er rigtigt. Men jeg vil ikke blandes ind i det og tildække det med ord. Jeg er så umådelig træt, kære –" hun talte nu i en blidere tone "... og jeg ved næppe, hvad jeg selv siger. Hvis jeg lyder vred, må du ikke tage dig det for nær."

Cynthia svarede ikke straks. Så sagde hun:

"Tror du, jeg må komme med dig og hjælpe dig? Det kunne jeg godt have gjort allerede i går, og du siger jo, at han ikke havde åbnet mit brev, så han ved ikke noget endnu. Og jeg har jo altid holdt af stakkels Osborne – altså på min egen måde, ved du."

"Det ved jeg ikke; jeg tror ikke, jeg har ret til at sige hverken fra eller til," svarede Molly, der næppe forstod Cynthias

bevæggrunde, som jo forresten heller ikke var andet end øjeblikkets impulser. "Fader ville vide, om det var rigtigt, tror jeg; måske burde du helst lade være. Men du må ikke lade dig lede af, hvad jeg siger. Jeg kan kun sige dig, hvad jeg ville ønske at gøre, hvis jeg var i dit sted."

"Det var jo lige så meget for din skyld som for nogen andens, Molly," sagde Cynthia.

"Nå, men så lad være! Jeg træt i dag efter at have våget det meste af natten, men i morgen vil jeg have det godt igen, og så vil jeg ikke bryde mig om, hvis du var hos mig i det hus på en så alvorlig tid."

"Udmærket!" sagde Cynthia, halvvejs glad for, at hendes impulsive tilbud var blevet afslået; for som hun sagde til sig selv, "det ville nok under alle omstændigheder være blevet akavet." Så Molly kørte alene tilbage i vognen, mens hun tænkte på, hvordan squiren nu ville have det, og hvilke opdagelser han havde gjort blandt Osbornes papirer, og hvilken mening han ville være nået frem til.

53. Uforudsete begivenheder

Robinson åbnede vogndøren for Molly, næsten førend vognen var nået helt op til huset, og fortalte hende, at squiren havde været meget utålmodig efter, at hun skulle komme, og mere end en gang havde sendt ham op til et lille loftværelse, hvorfra man kunne se ned ad vejen mellem Hamley og Hollingford, for at underrette ham om, hvorvidt vognen måske var til at se. Molly gik ind i dagligstuen. Squiren stod midt i værelset og ventede hende. I virkeligheden længtes han efter at gå ud og modtage hende, men en følelse af højtideligheds-etikette afholdt ham fra at gå rundt i huset, som han ellers plejede. Han holdt et papir i hånden, der skælvede af bevægelse; fire eller fem åbne breve lå spredt omkring på bordet.

"Det er alt sammen sandt," begyndte han, "hun er hans kone, og han er hendes ægtefælle – var hendes ægtefælle – det er det rette ord, var! Stakkels dreng! Stakkels dreng! Det har kostet ham en del. Jeg håber til Gud, at det ikke er sket ved min fejl. Læs dette, kære! Det er beviset. Ganske som det skal være – Osborne Hamley og Marie-Aimée Scherer – sognekirken, vidnernes navne og alt, hvad der hører til."

Han sank ned i den nærmeste stol, sagte mumlende noget for sig selv. Molly tog en stol, satte sig ved siden af ham og læste vielsesattesten igennem, skønt gennemlæsningen af den ikke havde været nødvendig for at overbevise hende om ægteskabets gyldighed.

Hun beholdt den endnu i sin hånd efter at have læst den, idet hun ventede på, at squiren atter skulle tale til hende; nu sad han og mumlede afbrudte sætninger hen for sig.

"Ja, ja! Det kommer der af at være heftig og hård. Hun var den eneste, som kunne, – og jeg har været værre, siden hun gik bort. Værre! værre! og se nu, hvad der kommer ud af det! Han var bange for mig – ja – bange. Således var det – bange. Det bragte ham til at holde alting for sig selv, og bekymringerne har dræbt ham. O, min dreng, min dreng! Nu ved jeg bedre – men nu er det for sent, alt for sent – det er det, der er så smerteligt – alt for sent, alt for sent!"

Han skjulte sit ansigt i hænderne og vuggede sig klagende frem og tilbage. Molly kunne til sidst ikke holde ud at være vidne til denne målløse sorg og sagde derfor:

"Her er der nogle breve, må jeg læse dem?"

"Ja, læs dem, læs dem," sagde han. "Måske kan De forstå dem. Jeg kan kun opsamle et enkelt ord hist og her. Jeg har lagt dem der, for at De skulle fortælle mig, hvad de indeholder."

Mollys kendskab til nutidens fransk var rigtignok ikke så stor som den, hun havde til det franske i Sullys memoirer, og hverken skriften eller stavemåden i brevene var de bedste; men det lykkedes hende dog at gengive på tålelig forståeligt engelsk disse små uskyldige udtryk for en inderlig kærlighed til Osborne, ubetinget tillid til hans dom og underkastelse i hans vilje, udtalelser, som måske ikke på samme måde ville have vidst at finde vejen til squirens hjerte, hvis Molly havde været i stand til at oversætte dem mere flydende, for i så fald ville hun næppe have betjent sig af så jævne og rørende ord. Hist og her

fandtes der nogle engelske ord; dem havde den længselsfuldt ventende squire allerede læst, før Molly kom.

Hver gang hun standsede, sagde han øjeblikkelig: "Bliv ved!" Han holdt hænderne for ansigtet og gentog blot disse ord ved hver pause. Molly gik ovenpå for at søge efter flere af Aimées breve. Blandt andet fandt hun her et papir af særlig interesse.

"Har De set dette, sir?" spurgte hun squiren, "det er dåbsattesten for Roger Stephen Osborne Hamley, født den 21. juni 183-, søn af Osborne Hamley og hustru Marie Aimée."

"Giv mig det," sagde squiren med brudt stemme og rakte begærligt sin hånd ud efter det. "Roger, det er mig, Stephen, det er efter min stakkels gamle fader, der endnu ikke var så gammel som jeg, da han døde. Han holdt så inderlig meget af Osborne, da denne var en ganske lille dreng. Det er smukt af Osborne, at han har tænkt på min fader. Og Osborne – Osborne Hamley! En Osborne Hamley ligger død på sin seng, og den anden – den anden har jeg endnu aldrig set, aldrig hørt tale om før i dag. Vi må kalde ham Osborne, Molly. En Roger har vi – ja vi har da for den sags skyld hele to, men den ene er rigtignok en unyttig gammel mand; vi må se at få den lille fyr hertil og få nogen til at passe ham; hans moder skal få et rigtig godt udkomme i sit eget land. Jeg vil gemme det papir, Molly; det var rigtig rart, at De fandt det. Osborne Hamley! Ja, således skal det være. Og om Gud vil, skal han aldrig høre et hårdt ord fra min mund – aldrig! Han skal ikke være bange for mig. O, min Osborne, min Osborne, ved du, hvor mit hjerte pines for hvert hårdt ord, jeg nogensinde talte til dig? Ved du nu, hvor kær du var mig? Min dreng – min dreng!"

Efter den tone at dømme, der gik igennem brevene, tvivlede Molly rigtignok på, at moderen så let, som squiren syntes at vente, ville samtykke i at skilles fra sit barn. Brevene tydede vistnok ikke på megen verdensklogskab, men et hjerte fuldt af kærlighed talte ud af hver linje. Imidlertid berørte Molly dog ikke nu denne sin tvivl for den gamle squire, men dvælede derimod ved den lille Osborne Hamleys mulige gode egenskaber og udseende; hun lod squiren udtømme sig i undrende bemærkninger og hjalp ham så godt, hun kunne, i hans gætterier. Således sad de begge længe og udmalede sig, fuldkommen uvidende som de var om virkeligheden, de besynderligste og mest fantastiske og urimelige billeder af den. Således forløb den dag, og aftenen brød frem.

Der var ikke mange, som kunne gøre fordring på at blive bedt med til begravelsen, og lægen påtog sig tilligemed squirens forvalter at besørge alt fornødent i denne retning.

Da mr. Gibson kom tidligt den følgende morgen, mindede Molly ham om, hvad squiren tilsyneladende slet ikke havde tænkt på, hvorledes man skulle underrette den unge enke, der uden tvivl allerede nu længselsfuldt ventede på underretninger fra Osborne, om hendes tab. Der var allerede ankommet et brev fra hende til det posthus, hun plejede at sende dem til, men det vidste man naturligvis intet om på Hamley Hall.

"Hun må underrettes om det," sagde mr. Gibson eftertænksomt.

"Ja, det må hun," svarede hans datter, "men hvorledes?"

"Et par dages opsættelse vil ikke gøre nogen skade," sagde han, næsten som om han ængsteligt imødeså problemets løsning. "Det vil gøre hende urolig, stakkels kone, og hun vil

plage sig med alle mulige sørgelige forestillinger, men det vil være en god forberedelse på at høre sandheden."

"Hvad mener du, fader? Noget må der dog gøres," sagde Molly.

"Ja, du har ret. Om du nu skrev til hende, at han var meget syg? Ja, det skal du gøre i morgen. Du må sige hende, hvorledes du er kommet til kundskab om hele forholdet, og fortæl hende, at han er farligt syg; den næste dag kan du underrette hende om den usminkede sandhed. Jeg vil ikke gerne plage squiren med det. Efter begravelsen skal vi tale med ham om barnet."

"Hun vil aldrig skille sig ved det," sagde Molly.

"Nå, før man har set hende og talt med hende, kan man jo ikke have nogen mening om det," sagde hendes fader; "der er jo nok de mødre, der ville gøre det. Der vil jo blive sørget godt for det, og da hun er en udlænding, er det ikke urimeligt, at hun helst vil tilbage til sit eget land og sin slægt. Der kan siges en hel del både for og imod."

"Det siger du altid, fader. I dette tilfælde tror jeg dog, at du vil finde, at jeg har ret; jeg dømmer ganske vist kun efter hendes breve til Osborne; men jeg tror, jeg har ret."

"Det siger du altid, barn. Tiden vil vise det. Så det er en dreng? Mrs. Gibson pålagde mig specielt at forhøre mig om det. Det vil forlige hende en hel del med Cynthias brud med Roger. Det var dog alligevel bedst for dem begge, skønt det naturligvis vil vare en stund, inden han indser det. De passede ikke for hinanden. Stakkels Roger! Det var ikke noget behageligt arbejde at skrive til ham i går; og hvem kan vide, hvorledes han selv har det! Nå, man må jo søge at komme frem i verden på den måde, der passer én bedst. Jeg er dog glad ved, at denne

lille fyr nu vil arve gården; jeg ville ikke have syntes om, at den skulle være gået over til de irske Hamleyer, der efter hvad Osborne har sagt mig, er de nærmeste arvinger i tilfælde af Rogers død. Skriv nu dit brev til den stakkels lille fremmede, det vil forberede hende, og for Osbornes skyld må vi jo gøre vort bedste for at volde hende så lidt kummer som muligt."

Det var ikke noget let arbejde for Molly at affatte dette brev, og det var først, efter at hun havde forkastet to eller tre udkast, at hun endelig i fortvivlelse afsendte et brev, de forekom hende nogenlunde stemmende med forholdene, uden at gennemlæse det. Det andet brev var lettere at skrive; hun meddelte heri på en kort, men venlig måde Osbornes død. Da Molly havde afsendt dette brev, følte hun sit hjerte bløde ved tanken om det stakkels unge væsen, som befandt sig så alene i et fremmed land langt fra sin ægtefælle, som nu var død og ville blive begravet, uden at hun blot havde fået lejlighed til at indprente sig hans kære træk ved et sidste blik på hans afsjælede legeme. Med tankerne opfyldt af denne ukendte Aimée talte Molly meget om hende den dag til squiren. Han lyttede gerne til alt, hvad hun kunne sige om hans barnebarn, men søgte stadig at unddrage sig fra al samtale om "det franske fruentimmer", som han kaldte hende; det var ikke af uvilje, men i hans øjne *var* hun kun en fransk kvinde – livlig, mørkøjet, heftig og måske endog sminket. Han ville behandle hende med agtelse som sin søns enke og ville sørge for hende, som det var hans pligt, men han håbede, at han aldrig ville blive nødt til at se hende. Hans forvalter, Gibson, alle og enhver skulle anmodes om at beskytte ham mod denne fare.

Imidlertid var en lille, ung kvinde med grå øjne allerede på vejen – ikke til ham, men til hans døde søn, som hun endnu anså for sin levende ægtefælle. Hun vidste, at hun handlede imod hans udtrykkelige ønske, men han ville vist ikke blive vred på hende, han var jo syg – meget syg. Brevet fra den fremmede pige havde tydeligt sagt hende det, og Aimée havde tidligere plejet sine gamle forældre og vidste, hvad sygdom betød. Den franske læge havde rost hende for den dygtighed, hun havde røgtet sit hverv med, men selv om hun havde været den mest klodsede af alle kvinder, var han da ikke hendes ægtefælle – hendes alt? Var hun ikke hans hustru, og var hendes plads som sådan ikke ved hans sygeleje? Uden derfor at betænke sig længe traf Aimée de nødvendige forberedelser og kvalte de tårer, hendes sorg hvert øjeblik truede med at aftvinge hende. På gulvet ved siden af den lille vadsæk, Aimée var i færd med at pakke, sad hendes lille dreng, som nu næsten var to år gammel, og for ham havde Aimée altid et smil og et kærligt ord. Hendes tjenestepige, der var temmelig til års og ikke manglede erfaring, elskede hende, og hun stolede på hende. Aimée havde fortalt hende, at hendes mand var syg, og pigen var tilstrækkeligt inde i familiens historie til at vide, at Aimée endnu ikke var anerkendt som hans kone. Men hun var aldeles enig med sin herskerinde i dennes beslutning at tage til ham så hurtigt, det lod sig gøre, hvor han end var. Aimée havde således ingen modforestillinger at bekæmpe; blot mente pigen, at hun burde lade barnet blive tilbage. Han var et så rart selskab for hende, sagde hun; han ville kun være sin moder til ulejlighed på hendes rejse, og måske var hans fader alt for syg til at se ham.

Hertil svarede Aimée kun: "Godt selskab for dig, men bedre for mig; en moder bliver aldrig træt af at sørge for sit barn, og hvis monsieur bryder sig om noget, er det vist at høre sin lille søns pludren."

Aimée tog altså med diligencen til London, hvor hun steg af ved en modehandel, der ejedes af en fransk dame, som Aimée havde lært at kende i den tid, da hun som barnepige opholdt sig i hovedstaden. Hos denne dame tilbragte hun de få timer af natten, der hengik, inden vognen til Birmingham tog afsted. Efter at have nydt nogle forfriskninger begav moder og søn sig atter ud i den vide verden for at søge efter ham, som var alt for de to. Aimée erindrede navnet på den landsby, hvor Osborne ofte havde fortalt, at han steg af for derfra at gå til fods til hjemmet. Da hun var ankommet til Feversham – således hed byen – forlangte hun af gæstgiveren en vejviser, der kunne bære hendes tøj og føre hende til Hamley Hall.

"Hamley Hall!" sagde gæstgiveren, "der er megen sorg i det hus nu for øjeblikket."

"Jeg ved det, jeg ved det," svarede hun og skyndte sig efter karren, på hvilken manden trillede hendes tøj; hun havde vanskeligt nok ved at følge ham med det sovende barn på armen. Hendes hjerte bankede hørligt, hun kunne næppe se ud af øjnene. For hende som fremmed havde de nedtrukne gardiner i huset, som hun snart fik øje på, intet at betyde.

Hun ilede blot fremad så hurtigt, som hendes fødder kunne bære hende.

"Hovedindgangen eller havedøren, frue?" spurgte vejviseren.

"Den nærmeste," svarede hun.

Hovedindgangen var den nærmeste.

Molly sad sammen med squiren i den halvmørke dagligstue og oversatte Aimées breve til hendes mand for ham. Squiren blev aldrig ked af at høre dem; det var ham næsten en beroligelse at høre Molly læse dem op, og han fulgte med spændt opmærksomhed enhver sætning i de barnlige, kærlighedsfulde breve.

Der var meget stille i huset den eftermiddag – stille, som der havde været i de sidste dage.

Tjenestefolkene bevægede sig så lydløst som muligt omkring i værelserne, og kun rågernes skrig i træerne udenfor afbrød af og til den dybe stilhed.

Pludselig blev der ringet meget stærkt på portklokken, hvis lyd genlød gennem hele huset. Molly standsede i sin læsning, og hun og squiren så bekymrede og overraskede på hinanden. Måske tænkte de begge på, at Roger uventet skulle være kommet hjem, men ingen af dem talte. De hørte Robinson ile ned til indgangen, men trods deres lytten kunne de ikke opfange mere.

Da Robinson åbnede døren, stod der en kvinde med et barn på armen. Hun fremstammede den engelske sætning, hun allerede forud havde sat sammen:

"Kan jeg komme til at tale med mr. Osborne Hamley? Jeg ved, at han er syg, men jeg er hans kone."

Robinson havde allerede tidligere forstået, at der fandtes en eller anden hemmelighed i familien, som tjenestefolkene længe havde anet, og som deres herre nu endelig var kommet under vejr med; – han havde selv formodet, at der var en kvinde med i spillet, men da hun nu stod foran ham og spurgte efter sin døde ægtefælle, som om han endnu var i live, mistede Robinson al

den åndsnærværelse, han ellers som regel var i besiddelse af. Han var ikke i stand til at sige hende, hvorledes sagerne stod – han lod døren stå åben og sagde blot: "Vent lidt, jeg skal straks komme tilbage", hvorpå han skyndsomst begav sig til dagligstuen, hvor han vidste, Molly var. Han ilede hen til hende og hviskede et par ord til hende, som gjorde hende dødbleg af bevægelse.

"Hvad er der? Hvad er der?" sagde squiren, skælvende af urolighed. "Skjul det ikke for mig. Jeg kan tåle at høre det. Roger –"

Han var ikke langt fra at falde i afmagt, men han samlede al sin kraft og nærmede sig Molly, som indså, at uvisheden her ville være værre end alt andet, og derfor straks sagde:

"Mrs. Osborne Hamley er her. Jeg har skrevet hende til, at hendes mand var meget syg, og nu er hun kommet hertil."

"Hun synes ikke at vide, hvad der er sket," sagde Robinson.

"Jeg kan ikke se hende – jeg kan ikke," sagde squiren og sank ned i en stol. "Vil De ikke gå ned og tage imod hende, Molly? O, gør det for min skyld!"

Molly var et øjeblik uvis om, hvad hun skulle gøre. Også hun var bange for dette møde. Nu sagde Robinson:

"Hun ser temmelig svag ud og har båret sin dreng, jeg ved ikke hvor langt –"

I dette øjeblik gik døren sagte op, og midt imellem dem stod en lille mørkklædt dame, der syntes hvert øjeblik at skulle segne under vægten af den legemlige udmattelse, som hun følte.

"De er Molly?" sagde hun til denne; hun så ikke straks squiren. "Den dame, som har skrevet mig til, og som han undertiden har omtalt for mig. De vil jo nok føre mig til ham?"

Molly svarede ikke; men i sådanne øjeblikke er øjnenes sprog højtideligere og forståeligere end noget ord.

Aimée forstod, hvad der var sket. Hun sagde blot:

"Han er ikke – o, min mand – min ægtefælle!"

Hendes arme faldt slapt ned, hun vaklede, og barnet skreg og rakte sine hænder ud efter bistand. Denne blev ydet ham af hans bedstefader i det øjeblik, da Aimée sank bevidstløs om på gulvet.

"Moder, moder!" skreg den lille dreng og sparkede og slog om sig for at komme tilbage til hende; han arbejdede så voldsomt, at squiren måtte sætte ham ned på gulvet, hvorpå han krøb hen til den stakkels besvimede, hvis hoved Molly holdt oppe, mens Robinson ilede efter vand, vin og kvindelig bistand.

"Stakkels væsen! Stakkels væsen!" sagde squiren og bøjede sig over hende, inderligt rørt over hendes lidelser. "Hun er meget ung endnu, Molly, hun må vist have holdt meget af ham."

"Uden tvivl!" sagde Molly hurtigt. Hun var i færd med at løse Aimées hat og tage de nette om end vel temmelig medtagne handsker af; nu beskyggedes det blege, uskyldige ansigt kun af det rige, sorte hår; de små fine hænder var kun prydet med vielsesringen. Barnet omfattede med sine små fingre hendes og krøb nærmere og nærmere hen til hende, mens han mere og mere jamrende kaldte på hende. Efterhånden som hans klager blev tydeligere, begyndte hendes hænder at bevæge sig, læberne skælvede, og bevidstheden vendte til dels tilbage. Hun åbnede ikke øjnene, men store, tunge tårer stjal sig frem under øjenlågene. Molly lænede hendes hoved mod sit bryst og søgte at give hende noget vin, som hun dog gyste tilbage for, og vand, som hun ikke stødte bort. Endelig sagde hun:

"Før mig bort herfra, til et mørkt værelse. Lad mig være alene."

Molly og en tjenestepige løftede hende op og bar hende til det bedste soveværelse i huset, hvor de lagde hende på sengen og trak de svære gardiner for vinduerne for fuldstændig at udelukke det allerede svindende dagslys.

Aimée syntes nu fuldkommen at have mistet bevidstheden, for hun hverken understøttede dem eller modsatte sig, hvad de foretog sig med hende.

Men just da Molly ville til at forlade værelset, anede hun mere, end hun virkelig hørte, at Aimée sagde:

"Mad – brød og mælk til barnet."

Da de søgte at få hende selv til at nyde noget, vendte hun sig bort fra dem uden at tale. Barnet var i forvirringen blevet tilbage hos Robinson og squiren. Af en ukendt, men heldig grund viste det en aldeles afgjort forkærlighed for bedstefaderen, mens det forskrækket veg tilbage for Robinsons røde ansigt og barske stemme. Da Molly kom ned, fandt hun squiren i færd med at give barnet mad med en større fred præget i sit ansigt, end det længe havde været tilfældet.

"Hun ligger ganske stille hen, men hun vil hverken tale eller nyde noget. Jeg tror ikke engang, at hun græder," sagde Molly, for squiren var for øjeblikket alt for optaget af sin sønnesøn til at stille mange spørgsmål.

Robinson bemærkede:

"Dick Hayward, karlen fra *Hamley Arms*, siger, at vognen, hun kom med, var taget fra London kl. fem i morges, og de andre passagerer fortalte, at hun græd meget på vejen, når hun

troede, at ingen lagde mærke til hende; hun nød næsten slet ingenting selv, men sørgede blot for, at barnet fik noget."

"Hun må være meget træt; vi må lade hende have ro nu," sagde squiren, "og jeg tror virkelig, at den lille fyr her allerede er faldet i søvn på mit skød. Gud velsigne ham!"

Molly listede sig sagte ud af værelset og sendte en karl afsted til Hollingford med et brev til hendes fader. Hendes hjerte slog varmt for den stakkels fremmede, og hun vidste ikke, hvilke forholdsregler der burde tages i et tilfælde som dette.

Fra tid til anden gik hun op for at se til den unge hustru, der næppe var ældre end hun selv, og som lå der med åbne øjne, men lige så ubevægelig som en død. Hun dækkede hende sagte til og puslede deltagende om hende, men det var også alt, hvad hun kunne gøre. Squiren var aldeles optaget af barnet, Mollys ømme omsorg var så meget mere helliget moderen. Imidlertid beundrede hun dog også den kraftfulde, raske, lille fyr, hvis hele udseende vidnede om den omhu, han i enhver retning havde været genstand for.

Squiren brød den dybe tavshed ved sagte – uden tvivl for ikke at vække drengen – at sige til Molly:

"Hun ser ikke ud, som om hun var et fransk fruentimmer, vel Molly?"

"Det kan jeg ikke sige. Jeg har aldrig set nogen franske kvinder. Folk siger, at Cynthia ser fransk ud."

"Og hun ser heller ikke ud som en tjenestepige, vel? Cynthia vil vi ikke tale om, siden hun har trukket således om med Roger. Og jeg, som allerede tænkte på, så snart jeg kunne tænke efter *dette*, hvorledes jeg ville gøre Roger og hende lykkelige og straks lade dem holde bryllup, og så kommer dette brev! Jeg har

rigtignok aldrig ønsket at få hende til svigerdatter, det skal jeg ikke nægte. Men han gjorde det, synes det; og han var ikke af dem, der havde mange ønsker for sin egen person. Men det er nu forbi alt sammen; lad os blot ikke tale mere om hende. Det stakkels væsen ovenpå ser virkelig ud som en dame af stand; hun kan vist ikke være over tyve år gammel. Jeg havde dog troet, at hun var ældre end min stakkels dreng!"

"Hun ser så fin og god ud," sagde Molly. "Men – der har været øjeblikke, da jeg troede, at dette slag havde dræbt hende; hun ligger så stille hen, som om hun var død."

"Nej, nej!" sagde squiren. "Hjertet knuses ikke så let. Jeg har undertiden ønsket, at det var tilfældet. Men enhver må leve sin tid, som der står i Bibelen. Vi skal dog sørge godt for hende; vi må ikke tænke på at lade hende tage afsted, førend hun er fuldstændig kommet til kræfter igen."

Molly tænkte ved sig selv ofte på, hvorledes det ville gå med denne "tagen afsted", som squiren syntes så bestemt på. Han ville naturligvis beholde barnet; måske havde han endog ret til at gøre det; – men ville moderen nogensinde skille sig ved det? Hendes fader ville vel imidlertid nok løse vanskeligheden, tænkte hun – han, der altid var så skarpsynet og havde så megen erfaring. Hun længtes efter, at han skulle komme.

Aftenen faldt på; barnet sov endnu i bedstefaderens arme, indtil denne til sidst blev træt og lagde det på den store, gule sofa, hvor mrs. Hamley havde plejet at hvile halvt liggende, understøttet af puder. Efter hendes død havde den stået ubenyttet i værelset. Nu hvilede der atter et menneskeligt væsen på den, et lille menneskeligt væsen, der mindede om keruberne

på de gamle italienske malerier. Squiren tænkte på sin hustru, da han lagde barnet fra sig og sagde til Molly:

"Hvor det ville have glædet hende at se!"

Men Molly tænkte kun på den ulykkelige unge enke ovenpå. I det første øjeblik erindrede hun ingen anden "hende" end Aimée. Nu hørte hun hurtige, faste skridt udenfor; det var hendes fader, det vidste hun. Lidt efter trådte han ind i værelset, der endnu kun oplystes af det flammende skin fra kaminen.

54. Molly Gibsons værd kommer for dagen

Mr. Gibson kom ind, gnidende sine hænder efter det kolde ridt. Molly så straks, at han allerede var blevet fuldkommen sat ind i, hvorledes sagerne stod på Hamley Hall. Men han hilste blot på squiren og ventede på, hvad denne ville sige. Squiren sagde imidlertid intet, førend han havde fundet voksstablen på skrivebordet og fået den tændt; han gav derpå lægen et tegn til at følge ham, gik sagte hen til sofaen og viste ham det sovende barn, idet han var yderst forsigtig for ikke at vække det ved nogen støj eller tale.

"Nå, det er jo en rask lille gentleman," sagde mr. Gibson og vendte tilbage til sin plads foran kaminen noget hurtigere, end squiren havde ventet. "Og moderen er her også, hører jeg. Mrs. Osborne Hamley må vi jo kalde hende, stakkels væsen! Det er et sørgeligt besøg for hende; hun vidste nok ikke noget om, at han var død."

Han sagde dette uden at henvende sig til nogen bestemt, så at enten Molly eller squiren kunne have svaret. Denne sidste sagde:

"Ja, det har været et hårdt slag for hende. Hun ligger deroppe og i det bedste soveværelse. Jeg skulle ikke have noget imod, om De ville se lidt op til hende, Gibson, hvis hun vil tillade det. Vi må gøre, hvad vi kan, for hende for min stakkels drengs skyld. Jeg ville ønske, at han kunne se sin dreng ligge der – det ville

jeg. Det må bestemt have taget på ham at holde alt dette for sig selv. Han burde dog have kendt mig, han burde have vidst, at jeg ikke er så slem, som jeg måske ser ud til. Men nu er det jo forbi; Gud tilgive mig, hvis jeg har været for hård. Jeg er straffet for det nu."

Molly begyndte at blive utålmodig for moderens skyld.

"Fader, hun er vist meget syg," sagde hun, "måske mere, end vi tror. Vil du ikke straks gå op og se til hende?"

Mr. Gibson fulgte hende ovenpå, og squiren gik også med, bestemt på at gøre sin pligt, og ikke uden en vis tilfredshed over at have besejret sit ønske om at blive hos barnet.

Aimée lå aldeles ubevægelig i den samme stilling som før. Hendes tåreløse øjne stod åbne og stirrede stift på væggen. Mr. Gibson talte til hende, men hun gav intet svar. Han tog hendes hånd for at føle hendes puls; hun syntes ikke at mærke det.

"Bring straks noget vin herop," sagde han til Molly, "og sørg for, at der bliver lavet noget bouillon."

Da han imidlertid forsøgte at hælde vinen ind i hendes mund, gjorde hun ingen bevægelse for at synke den, så at den løb ud på puden. Mr. Gibson forlod nu pludselig værelset; Molly kærtegnede Aimées lille blege hånd, mens squiren stod tavs og bedrøvet ved hendes side, rørt imod sin vilje over at se den unge kvinde, som svævede mellem liv og død, og vist måtte have været højt elsket af hans søn.

Nu kom mr. Gibson tilbage med det halvsovende barn i sine arme. Han gjorde sig ingen skrupler over at vække det fuldstændig og brød sig ikke om at høre den lille dreng begynde at græde; hans øjne var fæstet på moderen, som ved at høre barnets stemme begyndte at sitre over hele legemet. Og da

barnet blev lagt ved hendes side og krøb hen til hende, vendte Aimée sig om og tog det i sine arme og søgte at berolige det med al en moders milde ømhed.

Førend hun atter mistede denne svage bevidsthed, som mere var vane og instinkt end tanke, tiltalte mr. Gibson hende på fransk. Det gik i begyndelsen noget tungt for lægen, men efterhånden talte han dog det fremmede sprog med mere lethed og opnåede fuldkommen sin hensigt, at blive ret forstået af hende. Han fravristede hende først nogle korte svar, som dog siden blev længere og mere sammenhængende, og fra tid til anden lod han hende drikke lidt vin, indtil en bedre næring kunne skaffes til veje. Molly var overrasket over at høre sin fader tale i en så trøstende, medfølende tone, skønt hun ikke kunne følge samtalen hurtigt nok til fuldkommen at forstå, hvad der blev sagt.

Senere, da lægen havde gjort alt, hvad der stod i hans magt for den syge, og man atter havde begivet sig ned i dagligstuen, fortalte han dem noget mere om hendes rejse og tilstand, end de før havde vidst. Den hurtighed, hvormed hun havde fattet og udført sin beslutning, følelsen af, at hun handlede tvært imod forbuddet, hendes ubetvingelige ængstelighed, den søvnløse nat og den anstrengende rejse havde alt i forening ilde forberedt hende på det sidste slag, og mr. Gibson var alvorlig bekymret for følgerne; han forudså, at der ville indtræde en legemlig sygdom, og opholdt sig den dag længe på Hamley for at arrangere det fornødne med Molly og squiren. En – men det var også den eneste – trøst var det, at denne hendes tilstand uden tvivl ville berøve hende al bevidsthed den følgende dag – begravelsesdagen.

Træt af dagens hinanden modstridende følelser syntes squiren nu ude af stand til at tænke på andet end den kommende dags bekymringer og smerte. Han satte sig i en krog med hovedet begravet i sine hænder, vægrede sig ved at gå til ro og ville ikke se sin sønnesøn, som det for ikke tre timer siden havde været ham så stor en beroligelse at sysle om.

Mr. Gibson gav en af tjenestepigerne nogle ordrer med hensyn til mrs. Osborne Hamley og bad derpå Molly om at gå til ro.

Da hun gjorde ham opmærksom på, at det var hendes pligt at blive oppe for at se til patienten, sagde han:

"Du ser, Molly, hvor meget mindre besvær den kære gamle squire ville gøre os, hvis han ville lyde de anvisninger, man giver ham. Han forøger blot sin sorg ved at bære over med sig selv; imidlertid ser man jo gerne igennem fingre med, hvad der sker som følge af en sand, dyb sorg. Men du vil for de kommende dage behøve alle dine kræfter, du bør derfor nu ikke overanstrenge dig, når det ikke er nødvendigt. Jeg ville blot ønske, at jeg så lige så klart i visse andre retninger, som jeg ser, hvad det er *din* pligt at gøre. Jeg ville ønske, at jeg aldrig havde ladet Roger tage afsted; det er vist også hans mening, stakkels fyr! Har jeg fortalt dig, at Cynthia i huj og hast er taget afsted til sin onkel Kirkpatrick? Et besøg i London vil her uden tvivl gøre samme nytte som denne meget omtalte guvernanteplads i Rusland."

"Jeg er vis på, at det virkelig var hendes hensigt at søge en sådan."

"Ja, naturligvis, dengang. Jeg tvivler slet ikke på, at hun virkelig mente det. Men hovedsagen var dog at fly de

ubehageligheder, der knytter sig til den nærværende tid og skuepladsen for hendes intriger, og det vil vistnok kunne ske på en virksommere og behageligere måde ved et besøg hos onkel Kirkpatrick end ved at modtage en plads i et af Nischni-Novgorods ispaladser."

Han havde opnået at give Mollys tanker en anden retning, hvilket netop var det, som han havde haft til hensigt. Molly kunne ikke lade være at tænke på mr. Henderson og hans frieri og alle de i den anledning faldne hentydninger; hun undrede sig og ønskede – hvad ønskede hun? Var hun vågen eller ikke? Førend hun var kommet til vished i dette punkt, var hun virkelig faldet i søvn.

Der hengik nu mange lange dage i ensformig stilhed på Hamley Hall; ingen syntes at tænke på, at Molly kunne forlade gården under den hårde sygdom, mrs. Osborne Hamley var blevet angrebet af. Vistnok tillod hendes fader hende ikke at tage nogen meget virksom del i den syges pleje; det var overdraget to vågekoner fra hospitalet i byen; men Molly behøvedes for at våge over, at lægens forskrifter med hensyn til den syges behandling nøje fulgtes. Heller ikke var hendes nærværelse absolut nødvendig for den lille drengs skyld; det var squiren alt for magtpåliggende udelukkende at eje barnets kærlighed; men han behøvede én, han kunne finde medfølelse hos, når han udgød sig i lidenskabelige klager over den afdøde søn, og som han kunne betro sig til, når han troede at have fundet en ny indtagende egenskab hos sønnesønnen, eller når han var nedtrykt over Aimées langvarige sygdom. Molly ønskede blot, at det måtte gå op for squiren, at Aimée i virkeligheden ikke var den fremmede, den byrde, som han anså

hende for, et faktum, som den gamle squire rigtignok aldrig ville have erkendt, hvis man havde forestillet ham det. Han bestræbte sig endog til dels for at bekæmpe den dunkle bevidsthed om det; han talte stadig om det nødvendige i at have tålmodighed, skønt ingen anden end han selv viste nogen utålmodighed; han gentog ofte, at der ikke kunne være tale om, at Aimée forlod Hamley Hall, førend hun fuldstændig havde genvundet sine kræfter, skønt det ikke faldt nogen anden ind at tænke på at skille hende fra hendes barn.

Molly spurgte et var gange sin fader, om hun ikke burde forestille squiren, hvor hårdt det ville være at sende hende bort, da der jo dog ikke var nogen rimelighed for, at hun skulle samtykke i at skilles fra sit barn, men mr. Gibson svarede blot:

"Vent endnu roligt i nogen tid. Det er tidsnok at tale om den sag, når det har vist sig, at tiden og omstændighederne intet har kunnet udrette."

Det var vel, at Molly stod på en så god fod med de gamle tjenestefolk, som tilfældet var, for hun måtte hyppigt rette og kontrollere dem, som sagerne nu stod på Hamley. Men hun havde ganske vist også sin faders myndighed at støtte sig til; og desuden vidste de, at hvor det gjaldt hendes egen bekvemmelighed, var der ingen, der kunne stille så få fordringer som hun. Hvis squiren havde vidst, hvilke savn hun i denne retning pålagde sig, ville han være blevet yderst opbragt, men Molly tænkte næppe på det, så ængstelig var hun for at gøre alt, hvad der stod i hendes magt, for andre, og for at erindre de forskellige forskrifter, som hendes fader gav hende, når han indfandt sig i gården. Måske skånede han hende ikke nok, hende, som var så villig til at hjælpe og aldrig beklagede

sig. Men en dag, da mrs. Hamley var "på vej til det bedre", som vågekonerne kaldte det, da hun lå svag som et nyfødt barn, men ved sin fulde bevidsthed og uden feber – da forårets knopper udfoldede sig og munter fuglesang lød fra træerne – da faldt det pludselig mr. Gibson ind at spørge Molly, hvorledes hun befandt sig; han erfarede nu, at hun følte sig overordentlig mat, hendes hoved gjorde ondt, og hendes tanker omsløredes hyppigt på en måde, som det kun med en smertefuld anstrengelse lykkedes hende at bekæmpe.

"Sig ikke mere," sagde mr. Gibson hurtigt, med en følelse i hjertet af ængstelse, om ikke af samvittighedsnag. "Læg dig her – på sofaen – vend ryggen til lyset. Jeg kommer tilbage og ser til dig, før jeg tager afsted."

Han forlod ilsomt værelset for at opsøge squiren. Lægen måtte gå en lang tur, før han endelig traf mr. Hamley i en hvedemark, hvor han med sin lille sønnesøn ved hånden så på, at nogle koner rensede marken, mens han spadserede omkring mellem dem og talte med dem på sin jævne, ligefremme måde.

"Nå, Gibson," sagde squiren til denne, "hvordan går det med patienten? Bedre? Jeg ville ønske, at vi kunne få hende herud i det smukke vejr, det er. Det ville styrke hende bedre end alt andet. Jeg plejede altid at bede min stakkels dreng bevæge sig noget mere i det frie; det trættede ham måske, men den frie luft er dog det bedste styrkemiddel, jeg kender. Nu kan det jo rigtignok være, at hun ikke vil trives så godt i den engelske luft, som hvis hun havde været født her, og hun bliver vist ikke fuldkommen rask, førend hun kommer tilbage til sin fødeegn, hvor det så er."

"Det skal jeg ikke kunne sige. Jeg formoder dog, at hun nok skal komme sig ret vel her, hun kan ikke befinde sig på noget bedre sted. Men det er ikke om hende, jeg ville tale. Må jeg lade vognen spænde for til Molly?"

Mr. Gibsons stemme lod, som om den gennembævedes af en let skælven, da han sagde disse ord.

"Naturligvis," sagde squiren, "men," vedblev han og greb mr. Gibsons arm, "hvad er der på færde, mand? Rynk ikke Deres pande således, men fortæl mig, hvad der er passeret."

"Der er ingen fare på færde," sagde mr. Gibson hurtigt; "jeg ønsker kun at have hende hjemme under min egen opsigt."

Han vendte sig for at gå tilbage til huset. Men squiren forlod med det samme sin mark og lugekonerne og fulgte med lægen. Han ville gerne sige noget til denne, men hans hjerte var så fuldt, at han ikke vidste, hvad han skulle finde på.

Endelig udbrød han:

"Jeg forsikrer, Gibson, Deres Molly er mere som en datter for mig end som en fremmed, og jeg tænker, at vi har alle stillet for store fordringer til hende, stakkels barn. De tror vel ikke, at der er noget at frygte, gør De?"

"Hvor kan jeg sige det?" svarede mr. Gibson næsten heftigt.

Men den gamle squire kunne fuldkommen sætte sig ind i faderens slette lune, og han tog aldeles ikke dennes heftighed ilde op, skønt han ikke talte igen, førend de havde nået huset.

Han gav selv ordre til, at vognen skulle køre frem, og stod sorgfuld og så på, at hestene blev spændt for. Det var ham, som om han intet kunne udrette uden Molly; han havde aldrig ret fattet hendes værd, tænkte han, før nu. Men han sagde intet om det, hvilket måtte anses som en prisværdig bestræbelse fra hans

side, som ellers stillede sine tanker og følelser så blot for alle og enhver, som om han havde haft et vindue i sit bryst. Han stod og så til, mens mr. Gibson hjalp Molly, der smilede svagt til ham, ind i vognen. Derpå steg han op på vogntrinnet og kyssede hendes hånd, men da han forsøgte at takke hende og velsigne hende for hendes opofrelse mod ham, var det forbi med hans selvbeherskelse, og så snart han atter stod sikkert på jorden, befalede mr. Gibson kusken at køre til.

Således forlod Molly Hamley Hall. Fra tid til anden red hendes fader hen til vognen og søgte at holde hendes mod vedlige ved små venlige bemærkninger om, hvad de så på deres vej. Da de var kommet i nærheden af Hollingford, gav han sin hest af sporerne og red hurtigt forud for at forberede mrs. Gibson på Mollys komme, således at alt var i stand til hendes modtagelse, når hun lidt efter selv ankom. Mrs. Gibson modtog hende særdeles venligt; hun havde følt sig så ensom, da ingen af de to kære piger var hjemme.

"Nå, søde Molly," sagde hun, "det var ret en uventet glæde, som du der har forskaffet mig. Det er ikke længere siden end i morges, at jeg sagde til din fader: 'Hvornår tror du, at vi får vor lille Molly hjem igen?' Han sagde just ikke meget – det gør han aldrig, ved du; men jeg er vis på, at han allerede dengang tænkte på at berede mig denne overraskelse, denne glæde. Du er kommet til at se lidt – hvad skal jeg kalde det? En af vore digtere siger et sted så smukt: 'O, kald hende lys, ikke bleg!' Vi vil derfor ikke kalde dig bleg."

"Det var bedre, om du slet ikke kaldte hende noget, men lod hende komme op i sit værelse og gå til hvile så snart som

muligt. Har du ikke et par gamle romaner i huset. Det ville være godt at falde i søvn over."

Mr. Gibson forlod ikke Molly, førend han havde set hende vel anbragt på en sofa i et værelse, hvorfra dagslyset til dels var lukket ude. Han gik nu bort og førte sin kone med sig, som vendte sig om i døren og kyssede på fingeren ad Molly, mens hun satte en utilfreds mine op over at blive ført bort.

"Hyacinth," sagde lægen, idet han førte sin kone ind i dagligstuen, "Molly vil behøve megen pleje. Hun er blevet overanstrengt, og jeg har været en tosse; det er det hele. Vi må skåne hende for alt, hvad der kan trætte eller forurolige hende – men alligevel tør jeg ikke svare for, at hun ikke bliver angrebet af en alvorlig sygdom."

"Stakkels væsen! Hun ser så mat ud. Hun ligner aldeles mig; hendes følelser er alt for overvældende for hendes svage legeme. Men nu, da hun er kommet hjem, må vi være rigtig venlige mod hende. Jeg svarer for mig; men du må virkelig også søge at se lidt munter ud, kære – intet er så uheldigt for sygelige personer, som at se triste miner om sig. Jeg har i dag fået et rigtig rart brev fra Cynthia. Onkel Kirkpatrick synes at gøre særdeles meget af hende, han behandler hende aldeles som en datter. Desuden har mr. Henderson aflagt hende en visit til trods for, hvad der er foregået."

Mr. Gibson kunne let indse, at det ikke var vanskeligt for hans hustru at være ved muntert lune med sådanne behagelige tanker og fristende udsigter i sindet; besværligere var det for ham at aflægge sine bekymrede miner, da han vidste, at hans eget barn var i fare for at blive angrebet af en farlig sygdom.

Men han vidste vel, at "nogle må våge, mens andre sove, så byder verdens gang".

Den sygdom, som han havde forudset, kom også snart, ikke heftig eller hurtig, så at der var nogen overhængende fare; men Mollys kræfter svandt dag for dag hen, så at mr. Gibson til sidst frygtede for, at hun skulle blive svagelig for hele sit liv. Der var imidlertid intet så faretruende på færde, at mrs. Gibson anså det for nødvendigt at forstyrre Cynthias fornøjelser i hovedstaden ved at tilskrive hende foruroligende meddelelser om Mollys sygdom; Cynthia fik altså kun at vide, at "Molly led under forårsluften", eller at "Molly havde overanstrengt sig en god del på Hamley Hall og nu måtte udhvile sig". Disse udtryk fortalte intet om Mollys virkelige tilstand. Men det ville, tænkte mrs. Gibson, være synd af ængste Cynthia og gøre skår i hendes fornøjelser ved vidtløftigt at fortælle om Mollys befindende, og forresten var der jo heller så meget at meddele, for den ene dag lignede den anden.

Men det hændte sig imidlertid, at Lady Harriet, som, når som helst hun havde tid, besøgte Molly for at sidde lidt hos hende – i begyndelsen imod mrs. Gibsons vilje, men senere med dennes fulde billigelse, af grunde som hun kun selv kendte – af sig selv skrev et brev til Cynthia, til dels efter mrs. Gibsons tilskyndelse. Det gik således til:

En dag, da lady Harriet efter at have været hos Molly opholdt sig nogle øjeblikke i dagligstuen, sagde hun:

"Jeg tilbringer nu så megen tid hos Dem, Clare, at jeg virkelig har i sinde at lade min sykurv bringe herover. Mary har smittet mig med sin virkelyst og flid, så at jeg har fået i sinde at brodere en skammel til moder. Det skal være en overraskelse, og hvis jeg

nu gør den færdig her, vil moder ikke få noget at vide om det før tiden. Men nu kan jeg her i denne gode lille by ikke få, hvad der ligner de guldperler, som jeg skal bruge til stedmoderblomster, og Hollingford, som vist kunne sende mig både stjerner og planeter, hvis jeg bad ham om det, har ikke mere forstand på at købe perler end –"

"Men kære lady Harriet, De glemmer Cynthia! Hvad ville det ikke være for en fornøjelse for hende at kunne udrette noget for Dem!"

"Tror De? Så skal hun såmænd også få god lejlighed til det; men husk på, det er Dem, der bærer ansvaret. Hun skal også købe mig noget uldgarn! – Er det ikke smukt af mig at skaffe en medskabning en sådan glæde? Men alvorligt talt, tror De, at jeg kan skrive til hende og give hende nogle små kommissioner? Hverken Agnes eller Mary er i London –"

"Jeg er vis på, at det vil være hende en stor fornøjelse," sagde mrs. Gibson, som ikke lod ude af betragtning, hvilket aristokratisk genskin der ville falde på Cynthia, når hun modtog et brev fra lady Harriet, mens hun opholdt sig hos mr. Kirkpatrick. Hun opgav altså Cynthias adresse, og lady Harriet udfærdigede sin skrivelse.

Begyndelsen af brevet optoges helt af undskyldninger for ulejligheden og kommissioner; men derpå fortsatte lady Harriet, da hun ikke nærede nogen mistanke om, at Cynthia var uvidende om Mollys tilstand, således:

"Jeg har i dag været to gange hos Molly uden dog at få hende i tale, da hun befandt sig alt for slet til at se andre end sin egen familie. Jeg ville ønske, vi snart måtte kunne begynde at mærke nogen bedring, men hun ser endnu yderlig svag ud, og jeg

frygter for, at mr. Gibson anser hendes sygdom for meget farlig."

Dagen efter, at dette brev var sendt afsted, spadserede Cynthia ind i dagligstuen i hjemmet så rolig, som om hun havde forladt det for en time siden. Mrs. Gibson sad med en bog i hånden og blundede let i den formening at hun læste; hun havde tilbragt det meste af formiddagen hos Molly og overtalt hende til at spise den skygge af et måltid, den syge kunne få ned, og anså sig nu berettiget til at hvile sig. Hun fo'r op, da Cynthia trådte ind, og udbrød:

"Cynthia! Kære barn, hvor kommer du fra? Hvorfor i al verden er du kommet hertil nu? Mine stakkels nerver! Mit hjerte banker, så det ikke er langt fra at springe; men det er da heller ikke noget under, når man husker på al den ængstelse, jeg må undergå. Hvorfor er du kommet hjem?"

"På grund af den ængstelse, du taler om, moder. Jeg har ikke vidst – du har slet ikke omtalt, hvor syg Molly var."

"Passiar! Undskyld, kære pige, men det er virkelig ikke andet end passiar. Mollys sygdom er blot nervøs, siger mr. Gibson. En nervøs feber; men du må huske på, at nerver i grunden ikke er andet end indbildning; desuden er hun nu bedre. Det var virkelig ikke ret således at forlade din onkels hus. Hvem har fortalt dig det om Molly?"

"Lady Harriet. Hun skrev om noget uldgarn –"

"Det ved jeg – det ved jeg. Men du burde have vidst, at hun overdriver alting. Derfor vil jeg ikke sige, at jeg ikke er blevet i høj grad medtaget af al den vågen og påpasselighed. Når alt kommer til alt, er det måske dog nok så godt, at du er kommet hjem, kære; nu skal du gå ned i spisestuen og få dig noget

frokost, og så skal du fortælle mig, hvad nyt du bringer med fra Hyde Park Street – i mit værelse – ikke i dit eget – Molly tåler endnu ikke den ringeste støj."

Mens Cynthia nød sin frokost, vedblev mrs. Gibson med sine spørgsmål:

"Og din tante, hvordan går det med hendes forkølelse? Og Helen, er hun nu fuldkommen rask igen? Margaretta er vel lige så smuk som altid. Og min gamle yndling, mr. Henderson, hvorledes går det ham?"

Imod sin vilje kunne mrs. Gibson ikke undlade at lægge en vis begærlig nysgerrighed for dagen ved fremsættelsen af dette spørgsmål.

Cynthia svarede ikke straks; hun skænkede sig først ganske roligt et glas vand, som hun tømte, og derpå sagde hun:

"Min tante har det meget godt, og Helen er så frisk og rask som man kan ønske sig, og Margaretta er meget smuk. Mine fætre er i Harrow, og jeg formoder også, at mr. Henderson kan glæde sig ved et godt helbred, for han skulle spise til middag hos onkel i dag."

"Men pas dog på, Cynthia! Hvorledes er det, du skærer den kage itu, barn?" sagde mrs. Gibson skarpt; hun var dog ingenlunde vred over Cynthias lille misgreb, men det gav hende en gyldig grund til at give sin ærgrelse luft. "Jeg kan ikke forstå, hvorledes du kunne falde på at tage så hovedkulds afsted; det har din onkel og tante nok taget dig meget ilde op. Du bliver naturligvis aldrig oftere inviteret til dem."

"Tværtimod, de bad mig om at komme tilbage, så snart jeg kunne forlade Molly."

"Kunne forlade Molly! Det er virkelig noget, der ingensteds har hjemme, og desuden er det ikke meget høfligt mod mig, må jeg sige, som så ufortrødent har våget over hende om dagen og da næsten nætterne med; for jeg er utallige gange blevet vækket, når mr. Gibson er stået op midt om natten for at se, om Molly fik sin medicin i rette tid."

"Hun har vel været meget syg?" spurgte Cynthia.

"Ja, det har hun ganske vist på en måde; men det var, hvad jeg kalder en kedsommelig og slet ikke nogen interessant sygdom. Der var ingen overhængende fare, men hun lå aldeles ubevægelig hen den ene dag som den anden."

"Jeg ville ønske, jeg havde vidst det," sagde Cynthia med et suk. "Tror du ikke, jeg kan gå op og se til hende nu?"

"Jeg skal gå op og forberede hende på, at du kommer. Du vil forresten finde hende i god bedring. Ah! der har vi mr. Gibson!"

Lægen havde hørt, at nogen talte inde i dagligstuen, og var derfor gået derind. Det forekom Cynthia, at han var kommet til at se meget ældre ud.

"Du her!" sagde han og trykkede hendes hånd. "Men hvornår er du kommet?"

"Med diligencen. Jeg har ikke tidligere haft nogen anelse om, at Molly var syg, ellers var jeg kommet før."

Hun sagde dette med tårer i øjnene. Mr. Gibson var rørt; han trykkede atter varmt hendes hånd og sagde:

"Du er en god pige, Cynthia!"

"Det er lady Harriet, der har fremstillet denne sag for hende med sine sædvanlige overdrivelser," sagde mrs. Gibson, "og så tager hun straks afsted hertil. Jeg har også sagt hende, at det var meget tåbeligt, for Molly har det jo meget bedre nu."

"Meget tåbeligt," sagde mr. Gibson, idet han smilede til Cynthia. "Men undertiden synes man dog bedre om tåbelige folk netop for deres tåbeligheds skyld end om fornuftige folks visdom."

"Jeg er bange for, at dårskaber, af hvad art de end er, altid vil støde mig," sagde hans hustru. "Imidlertid er Cynthia her jo nu engang, og hvad der er gjort, kan ikke ændres."

"Meget sandt, kære. Og nu skal jeg løbe op og se til min lille pige og fortælle hende den gode nyhed. Du kan følge efter om et par minutter, Cynthia."

Mollys glæde over at se Cynthia ytrede sig først ved, at hun græd lidt, derpå fulgte kærtegn og nogle utydelige, kærlige ord. Hun begyndte et par gange mere formelt med "Det er sådan en fornøjelse ..." men så holdt hun inde, men denne tavshed var for Cynthia så veltalende, at det gjorde hendes hjerte godt. Cynthia var netop kommet i rette tid; Molly var nemlig nu kommet sig så vidt, at hun havde længtes meget efter en smule forandring i sine daglige omgivelser. Cynthias takt gjorde, at hun kunne tale eller tie, være munter eller alvorlig, som Mollys for øjeblikket noget sygelige, vekslende lune fordrede det. Hun kunne også med tilsyneladende utrættet interesse lytte til Mollys stadig tilbagevendende hentydninger til den sidste sørgelige og sorgfulde tid på Hamley Hall og til de scener, der havde gjort et så dybt indtryk på Mollys modtagelige gemyt; hun forstod instinktivt, at opfriskelsen af alle disse sørgelige minder ville være en lettelse for det fortrykte gemyt, som vægrede sig ved at dvæle ved andet end det, der var indtruffet på den tid, da det gode helbred begyndte at vige for en afkræftelse af både sjæl og legeme. Det faldt hende derfor aldrig ind at afbryde Molly, som

mrs. Gibson så ofte gjorde med et: "Det har du allerede fortalt mig alt sammen, kære. Lad os hellere tale om noget andet," eller "Jeg kan virkelig ikke tillade, at du altid dvæler ved så pinefulde tanker, barn. Prøv på at opmuntre dig lidt. Glæden hører ungdommen til. Du er jo ung, og derfor bør du virkelig være munter. Hvor smukt udtrykker digteren ikke denne tanke et sted, som jeg ganske vist ikke i øjeblikket kan huske."

Mollys helbred og humør bedredes hurtigt efter Cynthias tilbagekomst, og skønt der var sandsynlighed for, at hun ikke ville blive fuldkommen rask i løbet af sommeren, var hun dog i stand til at drage fordel af den styrkende, varme sommerluft på små køreture og udflugter. Alle Hollingford-damerne glemte, at de nogensinde havde betragtet Molly anderledes end som deres fælles yndling og ilede med, enhver på sin måde, at vise deres deltagelse for lægens datter. Miss Browning og miss Phoebe anså sig for meget hædrede ved at få tilladelse til at se hende en fjorten dages tid førend alle andre; mrs. Goodenough med sine sorte briller på næsen tillavede med egne hænder nogle udsøgte lækkerier i en lille sølvpande til bedste for Molly; fra Towers sendte man bøger, drivhusfrugter, nye billedværker og sjældent fjerkræ, mens "doktorens" ringere patienter bragte den tidligste blomkål, de kunne finde i de små haver, som hørte til deres hytter, tilligemed "deres bedste hilsener til frøkenen".

Endelig kom den, der måske følte varmest og inderligst for Molly, nemlig den gamle squire Hamley selv. Da sygdommen var på sit højeste, red han hver dag over til mr. Gibson for at høre selv de mindste enkeltheder om den syges tilstand, og han trodsede endog mrs. Gibson, der ellers var hans rædsel, for ikke, når hendes mand ikke var hjemme, at gå bort med

uforrettet sag; og han spurgte og hørte og spurgte og hørte igen, til tårerne uvilkårligt stjal sig ned ad hans kinder. Alt, hvad hans hjerte, hans hus og hans ejendom kunne tilbyde, blev opsøgt og frembåret, når det blot kunne tjene til at gøre Molly et øjebliks glæde, og hvad det end var, der kom fra ham, undlod det aldrig, selv da sygdommen var hårdest, at fremkalde et vagt smil på hendes blege ansigt.

55. En fraværende elsker vender tilbage

Man havde nået slutningen af juni måned; Cynthia havde givet efter for Mollys og mr. Gibsons indtrængende opfordringer og mr. og mrs. Kirkpatricks venlige og gentagne indbydelser og var atter taget til London, dog ikke før rygtet om hendes tidligere pludselige hjemkomst for at pleje Molly havde haft lejlighed til at være en kraftig talsmand for den lille bys let påvirkelige offentlige mening. Hendes affære med mr. Preston var stillet i skygge, mens hver og én nu kun talte om hendes varme, medfølende hjerte. Under den almindelige glæde over Mollys helbredelse syntes alt at vise sig i et rosenskær for Hollingfords dameverden.

En morgen bragte mrs. Gibson Molly en stor kurv med blomster, der var kommet fra Hamley Hall. Molly var på denne tid stærk nok til selv at ordne blomsterne i dagligstuen, og mens hun var i færd med dette, gjorde hun bemærkninger over hver enkelt blomst:

"Å, disse hvide nelliker var mrs. Hamleys yndlingsblomster, og lignede hende ganske. Og denne lille æblerose fylder hele stuen med sin duft ... nu stak den mig i hånden, men det gør intet. O, moder, se, hvilken nydelig rose! Jeg har glemt, hvad den hedder, men den er meget sjælden, den blomstrer i ly af havemuren i nærheden af morbærtræet. Roger har købt busken

til sin moder, da han var en lille dreng; han har ofte vist mig den og gjort mig opmærksom på dens sjældenhed."

"Det er formodentlig også Roger, som nu har været i lag med træet. Du hørte jo, at din fader sagde, han havde talt med ham i går."

"Roger! Er Roger kommet hjem?" udbrød Molly, mens hendes kinder dækkedes af en dyb rødme, der dog atter straks gav plads for en mat blegnen.

"Ja, han er såmænd. Men det er også sandt, du var jo gået i seng, da din fader kom hjem i går, og i morges måtte han jo tidligt afsted til den kedsommelige mrs. Beale. Ja, Roger er kommet til Hamley i forgårs."

Men Molly lænede sig tilbage i sin stol, alt for svag til at kunne gøre mere ved blomsterne. Nyheden om Rogers hjemkomst var kommet hende alt for uventet.

Mr. Gibson var tilfældigvis særdeles meget optaget den dag og kom ikke hjem før sent på eftermiddagen. Men Molly forlod ikke sin plads i dagligstuen, tillod sig end ikke sin sædvanlige middagssøvn, ene og alene for at få alt at vide, der stod i forbindelse med Rogers hjemkomst, noget, der endnu forekom hende aldeles utroligt. I virkeligheden var det meget rimeligt, men de ensformige dage under hendes lange sygdom havde fået hendes til at miste fornemmelsen af, hvor lang tid der var gået. Da Roger forlod England, var det hans bestemmelse at gå langs Afrikas østkyst, indtil han nåede Kap; derfra ville han så foretage sådanne videre udflugter, som måtte synes ham bedst til at befordre det videnskabelige øjemed med hans rejse. Alle breve til ham var i den sidste tid blevet sendt til Kapstaden, og der var det, at han for to måneder siden havde modtaget såvel

efterretningen om Osbornes død som Cynthias afskedsbrev. Han troede ikke, at han handlede urigtigt ved øjeblikkeligt at rejse tilbage til England, hvor han straks henvendte sig til de herrer, der havde sendt ham ud, og forklarede dem nødvendigheden af, at han var til stede i hjemmet på grund af Osbornes hemmelige ægteskab og pludselige død. Han tilbød samtidig atter at drage ud for et tidsrum, der svarede til hans resterende arrangement, når forholdene var blevet bragt i orden, og dette tilbud blev modtaget. Disse herrer, der selv for størstedelen var godsejere, indså til fulde nødvendigheden af, at den ældste søns ægteskab blev bevist, og hans barn indsat i sine lovlige rettigheder med hensyn til den gamle ejendom, som havde været i familiens eje.

Dette var omtrent, hvad mr. Gibson i en temmelig sammentrængt form fortalte Molly på nogle få minutter. Hun havde fat sig oprejst i sofaen og så rigtig indtagende ud med de mildt blussende kinder og glædestrålende blik.

"Og så?" sagde hun, da faderen tav.

"Og så? Hvad mener du?" spurgte han.

"O, mange, mange ting må du fortælle mig. Jeg har ventet hele dagen på dig for at få alting at vide. Hvordan ser han ud?"

"Hvis et ungt menneske på fireogtyve år kunne vokse i længden, ville jeg sige, at det havde været tilfældet med ham; men jeg vil hellere sige, at han ser bredere, stærkere og sundere ud."

"O! Er han da meget forandret?" spurgte Molly lidt forvirret.

"Nej, han er ikke forandret, og dog er han ikke længere den samme som før. Han er for det første meget brun, og han har fået sig et smukt, stort skæg."

"Et skæg! Men bliv ved, fader. Taler han, som han før plejede? O, jeg skulle kende hans stemme blandt tusind andre."

"Jeg har ikke lagt mærke til, at han anvender noget hottentottisk udtryk, og –"

I dette øjeblik trådte mrs. Gibson ind til Mollys store utilfredshed. Hun ville så gerne være vedblevet med sine spørgsmål for at skaffe sig bestemte og faktiske svar af sin fader, men hun vidste alt for godt, at når mrs. Gibson blandede sig i samtalen, faldt det altid hendes fader ind, at han nødvendigvis måtte bort for at aflægge et uopsætteligt besøg.

"Men sig mig, hvorledes kommer de nu ud af det med hinanden derovre?"

Det var et af de spørgsmål, som Molly ellers aldrig plejede at fremsætte i mrs. Gibsons nærværelse, for hun var stiltiende kommet overens med sin fader om ikke i andres nærværelse at omtale, hvad der vedrørte de tre personer, som for tiden dannede familien på Hamley Hall.

"O," sagde mr. Gibson, "det lykkes nok Roger på hans sædvanlige bestemte, rolige måde at bringe alt i orden igen."

"Bringe alt i orden! Hvad er der da på færde?" spurgte mrs. Gibson hurtigt. "Squiren og den franske svigerdatter kommer formodentlig ikke godt ud af det med hinanden? Jeg er rigtig glad over, at Cynthia handlede så fornuftigt og bestemt, som hun gjorde; det havde været meget ubehageligt for hende at blive indblandet i alle disse historier. Stakkels Roger! At finde sig fortrængt af et barn, når han kommer hjem."

"Du var ikke hernede, kære, da jeg fortalte Molly grunden til, at Roger var kommet tilbage; det skete først og fremmest, for at man ikke skulle berøve hans broders barn dets lovlige

rettigheder. Han har derfor været særdeles tilfreds med, at denne sag til dels allerede var bragt i orden."

"Han har formodentlig ikke taget sig det meget nær, at Cynthia brød forlovelsen?" (Mrs. Gibson kunne nu bringe ordet forlovelse over sine læber i denne forbindelse.) "Jeg har aldrig anset ham for at være i stand til at nære meget dybe følelser."

"Tværtimod, det har bedrøvet ham i høj grad. Vi havde en lang samtale om det i går."

Både Molly og mrs. Gibson havde gerne hørt noget nærmere om denne samtale, men mr. Gibson var ikke til sinds at gå ind på dette emne. Det eneste, han meddelte, var, at Roger ville gøre brug af sin ret til at få en samtale med Cynthia; da han hørte, at hun for tiden var i London, foretrak han at afvente hendes tilbagekomst frem for at udveksle flere skriftlige forklaringer eller beklagelser.

Molly fortsatte med sine spørgsmål:

"Og mrs. Osborne Hamley? Hvorledes har hun det?"

"Rogers nærværelse har haft en forunderligt beroligende virkning på hende. Jeg tror ikke, at jeg nogensinde før har set hende smile, men til ham har hun som oftest et af sine sødeste smil. De er øjensynlig gode venner, og hendes forunderlige, forvildede blik forsvinder altid, når hun taler til ham. Hun har vist haft en anelse om, at squiren ønsker, at hun skal tage tilbage til Frankrig, og har haft meget vanskeligt ved at bestemme sig til, om hun skulle forlade sit barn eller ikke. Hun har jo heller ikke haft nogen at rådføre sig med, førend Roger kom, men ham synes hun også at stole på i et og alt. Han har selv meddelt mig noget sådant."

"Du har nok haft en rigtig lang samtale med ham, fader?"

"Å ja. Jeg var på vej til gamle Abrahams hytte, da squiren kaldte på mig over hækken. Han fortalte mig dér den gode nyhed, og det var mig ikke muligt at modstå hans indbydelse til at komme tilbage og spise frokost med dem. Forresten får man en del ud af det, når Roger taler; det tog ikke lang tid at høre alt det, jeg nu har fortalt."

"Han kommer vist en af de første dage og aflægger os en visit," sagde mrs. Gibson til Molly, "så skal vi se, hvor meget vi kan få ud af ham."

"Tror du, at han kommer, fader?" sagde Molly tvivlende. Hun huskede på den sidste gang, da han var i dette værelse, og de forhåbninger, han da forlod det med; det forekom hende også i hendes faders miner at kunne se spor af den samme tanke ved moderens ord.

"Det kan jeg ikke sige dig, kære pige. Inden han er aldeles sikker på Cynthias bestemmelse, kan det vist ikke være ham synderlig behageligt at aflægge en simpel høflighedsvisit i det hus, hvor han har lært hende at kende. Han hører til den slags mennesker, som altid gør, hvad han finder rigtigt, uanset om det er ham behageligt eller ej."

Mrs. Gibson kunne næppe vente til hendes mand havde talt ud, førend hun protesterede mod en af hans ytringer.

"Sikker på Cynthias bestemmelse! Det forekommer mig rigtignok, at hun har fremsat den på en tilstrækkelig tydelig måde! Hvad vil han dog mere?"

"Han er ikke vis på, om ikke hendes brev kunne være skrevet i et forbigående anfald af ondt lune. Jeg har sagt ham, at jeg havde tænkt mig noget lignende, skønt jeg ikke fandt mig beføjet til at sige ham hvorfor. Han stoler på, at han kan bevæge

hende til atter at genoptage det gamle forhold. Det tror jeg nu ikke vil lykkes, og det har jeg sagt ham, men naturligvis er jo kun hun alene i stand til at overbevise ham."

"Stakkels Cynthia! Mit stakkels barn!" udbrød mrs. Gibson klagende. "Hvad har hun ikke udsat sig for ved at lade sig henrive af det menneskes overtalelser!"

Mr. Gibsons øjne skød lyn. Men han pressede sine læber tæt sammen, og der undslap ham kun i en sagte tone de ord:

"Det menneske! Virkelig!"

Også Molly følte sig noget nedtrykt ved et udtryk, hendes fader havde brugt. "En simpel høflighedsvisit!" Var det udtryk virkelig berettiget?

Hvorledes det nu end var, blev besøget aflagt, inden mange dage var forløbet.

Det kunne umuligt undgå Mollys opmærksomhed, at han virkelig følte sig ilde til mode overfor mrs. Gibson, noget, der naturligvis aldeles ikke gik op for denne, som kun glædede sig over at modtage besøg af en mand, hvis hjemkomst allerede var blevet så fordelagtigt omtalt i bladene, og om hvem lord Cumnor og hans familie allerede havde anstillet forespørgsler.

Molly sad ved vinduet i sin nydelige, hvide morgendragt, halvt læsende, halvt drømmende, for junilufton var så klar og frisk, haven så fuld af blomster, og træerne så løvrige, at læsning ved det åbne vindue næsten kun kunne være et påskud for ikke at sige noget, skøn hun stadig blev afbrudt af mrs. Gibsons bemærkninger angående mønsteret i hendes broderi.

Det var kort efter frokost – den reglementerede modtagelsestid – da Maria meldte mr. Roger Hamley. Molly fo'r op, men blev bly og rolig stående på sin plads, da en mørk,

skægget, alvorligt udseende mand trådte ind, i hvis træk hun først måtte søge det muntre ynglingeudtryk, hun så vel kendte fra tidligere.

Men i det klima, hvor Roger havde rejst, ælder måneder lige så meget som år hos os. Den megen eftertænkning og ængstelse, der var forbundet med et liv, som dagligt var udsat for mange farer, havde også bidraget til at hærde de ungdommelige træk. Desuden havde de omstændigheder, der i den seneste tid var indtruffet i hans egen kreds, ikke været af den natur, at de kunne bidrage til at gøre ham fornøjet og munter. Men hans stemme var den samme; det var det første glimt af den gamle ven, Molly opfangede, da han tiltalte hende i en tone, der var langt mildere end den kolde, formelle tone, han henvendte sig til hendes stedmoder med.

"Det gjorde mig meget ondt at høre, hvor syg De har været! De ser endnu ikke stærk ud," sagde han, idet han ømt lod sit blik hvile på hendes ansigt.

Molly følte, at hun rødmede dybt ved bevidstheden om dette blik. For at bevæge ham til at vende det bort, så hun op på ham med sine smukke, mørke øjne, hvis skønhed han aldrig før syntes at have lagt mærke til. Hun smilede og rødmede endnu dybere, da hun sagde:

"Oh, nu er jeg meget stærk i forhold til, hvad jeg har været. Det ville også være sørgeligt, om man skulle være syg, når alt omkring én står i sommerens fulde skønhed."

"Jeg har hørt, hvor meget vi – jeg skylder Dem – min fader kan ikke noksom rose –"

"Tal ikke om det," sagde Molly med tårer i øjnene og så bedende på ham. Han syntes at forstå hende, for han vendte sig

straks til mrs. Gibson og sagde:

"Min lille svigerinde kan virkelig aldrig blive træt af at tale om den mageløse hjælp, *Monsieur le Docteur*, som hun kalder Deres mand, har ydet hende."

"Jeg har endnu ikke haft den fornøjelse at gøre mrs. Osborne Hamleys bekendtskab," sagde mrs. Gibson, som det pludselig faldt ind, at man måske havde ventet, at hun skulle aflægge denne dame et besøg, "og jeg må bede Dem at undskylde mig hos hende for denne forsømmelse. Men jeg har haft så megen bekymring og ængstelse for Mollys skyld – De ved, jeg betragter hende aldeles som mit eget barn – at jeg virkelig ikke har haft lejlighed til at komme noget sted undtagen på Towers, der jo næsten er som et andet hjem for mig. Og så hørte jeg også, at mrs. Osborne Hamley tænkte på om meget kort tid at vende tilbage til Frankrig. Men det var dog alligevel ikke rigtigt af mig, at jeg har forsømt at hilse på hende."

Denne lille snare, hun således udsatte for at få lidt at vide om forholdet på Hamley Hall, lykkedes fuldkommen, for Roger svarede:

"Det vil sikkert glæde mrs. Osborne Hamley at modtage familiens venner, så snart hendes bedring er lidt mere fremskreden. I øvrigt håber jeg, at hun slet ikke tager tilbage til Frankrig. Hendes forældre lever ikke længere, og jeg tænker nok, vi skulle kunne overtale hende til at blive hos fader. Men endnu er intet afgjort."

Han rejste sig nu, som om han var glad over, at dette høflighedsbesøg var vel overstået, og tog afsked. Da han var kommet til døren, så han tilbage som for at sige noget; men han glemte ganske, hvad det var, da han overraskede Molly i at

sende et langt, inderligt blik efter ham og så hendes pludselige forvirring ved, at han havde bemærket det; han forlod nu hurtigt værelset.

"Stakkels Osborne havde ret!" tænkte han. "Hun har udviklet sig til en fin, yndig skønhed, som han sagde, det ville blive tilfældet. Eller er det hendes karakter, som giver ansigtet det udtryk? Nå, næste gang, jeg træder indenfor denne dør, sker det for at lære min skæbne at kende!"

Mr. Gibson havde fortalt sin kone, at Roger ønskede en personlig samtale med Cynthia, nærmest for at hun kunne underrette sin datter om det. Han anså vel ikke dette for absolut nødvendigt, men det forekom ham dog at være rigtigt, at hun fik hele sandheden at vide i en sag, der kun angik hende selv, og sagde sin hustru dette. Men denne tog sagen på sin egen måde, og skønt hun tilsyneladende var enig med mr. Gibson, var dog følgende alt, hvad Cynthia fik at vide:

"Din gamle beundrer, Roger Hamley, er pludselig kommet hjem i anledning af den stakkels, kære Osbornes uventede bortgang. Han er vist blevet betydelig overrasket ved at finde enken og hendes barn på Hamley Hall. Han var her på besøg forleden dag og gjorde virkelig sit bedste for at være behagelig, men man skal just ikke kunne sige, at hans væsen er blevet forfinet i det selskab, han har levet iblandt på sine rejser. Alligevel er jeg dog vis på, at han vil blive en af dagens 'løver', og måske netop den uslebenhed, som afficerer min finere følelse i så høj grad, vil blive beundret hos en berømt rejsende, der har færdedes i flere øde egne end måske nogen anden englænder nutildags. Jeg formoder, at han nu har opgivet enhver forventning om at arve godset, for, efter hvad jeg hører, taler

han nu om at vende tilbage til Afrika og opholde sig der i flere år. Dit navn blev ikke omtalt, da han var her, men jeg tror, at han har forespurgt sig om dig hos mr. Gibson."

"Nå!" sagde mrs. Gibson ved sig selv, da hun lagde brevet sammen og forseglede det, "det kan ikke forurolige hende. Og det er dog alligevel den rene sandhed alt sammen, eller i det mindste nær ved. Naturligvis vil han søge at få hende i tale, når hun kommer hjem; men til den tid håber jeg, mr. Henderson har friet igen, og at den sag vil være afgjort."

Men en skønne dag vendte Cynthia tilbage til Hollingford, og på sine ængstelige forespørgsler fik mrs. Gibson kun det svar, at mr. Henderson ikke havde friet igen. Hvorfor skulle han også gøre det? Cynthia havde jo engang givet ham afslag, og han kendte ikke grunden til det, eller i det mindste ikke den væsentlige grund. I øvrigt vidste hun slet ikke, om hun ville have taget ham, selv om der ikke havde eksisteret en person som Roger. Nej! Onkel og tante Kirkpatrick havde aldrig hørt noget om Rogers frieri og heller ikke kusinerne. Hun havde altid erklæret, at det var hendes ønske at holde det hemmeligt, og hun havde heller ikke selv omtalt det for nogen som helst, hvad så end andre kunne have gjort.

Under disse ligegyldige ytringer skjulte der sig nu rigtignok andre følelser, men mrs. Gibson var ikke den, der skulle forsøge på at se dybere end til den let overskuelige overflade. Lige fra hun havde lært mr. Henderson at kende, havde hun sat sig i hovedet, at han og Cynthia skulle blive et par; og nu at vide, for det første, at han havde næret det samme ønske, og at Rogers forhold til Cynthia havde været den væsentligste hindring, og for det andet, at Cynthia havde forsømt al den gunstige

lejlighed, hun i den sidste tid havde haft, til at fremkalde en gentagelse af mr. Hendersons frieri – det var, hvad mrs. Gibson kaldte, nok til at irritere en helgen.

Hele den øvrige del af dagen fremkom hun med stadige hentydninger til Cynthia som en utaknemmelig datter; Molly kunne ikke forstå grunden til det, og det gjorde hende ondt for Cynthia, indtil denne til sidst bittert sagde:

"Bryd dig ikke om det, Molly. Moder er blot fortørnet, fordi jeg ikke som tilbage som en forlovet ung dame."

"Ja, og jeg er vis på, at du kunne have været det – deri ligger det utaknemmelige! Jeg er ikke så urimelig, at jeg skulle fordre umuligheder af dig," klagede mrs. Gibson.

"Men jeg kan ikke se nogen grund til utaknemmelighed, moder. Jeg er meget træt, og måske gør det, at jeg tænker noget tungt; men jeg kan virkelig ikke se det utaknemmelige."

Cynthia sagde dette i en nedtrykt tone og lænede derpå sit hoved tilbage mod sofapuderne, som om hun ikke brød sig om noget svar.

"Men ser du da ikke, at vi gør alt, hvad vi formår, for dig; vi giver dig smukke klæder og sender dig til London, og når du får lejlighed til at befri os fra de udgifter, alt dette medfører, benytter du den ikke."

"Nej! Cynthia, jeg vil sige noget," sagde Molly, dybt rødmende af harme og uden at lade sig afholde af Cynthias bedende gebærder. "Jeg er vis på, at fader aldrig gør sig skrupler med hensyn til de udgifter, han har for sine døtres skyld. Og jeg ved meget vel, at han ikke ønsker, at vi skal gifte os, med mindre –"

Molly stammede og holdt inde.

"Med mindre hvilket?" spurgte mrs. Gibson lidt hånligt.

"Med mindre vi holder ret inderligt af den, der fremstiller sig," sagde Molly i en sagte, bestemt tone.

"Meget vel; efter denne tirade – virkelig meget udelikat mod mig, må jeg sige – er min bistand forbi. Jeg vil hverken befordre eller modarbejde nogen kærlighedsforståelse, I to kunne finde på at indlede. I min ungdom plejede man at være glad ved at modtage et godt råd af dem, der var ældre og mere erfarne."

Med disse ord forlod mrs. Gibson værelset for at udføre et forehavende, der just var faldet hende ind, nemlig at skrive et fortroligt brev til mrs. Kirkpatrick, i hvilket hun på sin måde fremsatte, hvorledes Cynthia "så uheldigt var blevet indviklet i en forbindelse", og senere lod falde nogle små vink om Cynthias fuldkomne ligegyldighed for hele den maskuline del af verdens befolkning, hvorfra dog mr. Henderson behændigt gjordes til en speciel undtagelse.

"O, kære Cynthia!" sagde Molly med et let suk, da mrs. Gibson havde forladt værelset; "hvor jeg er blevet heftig, siden jeg var syg! Men jeg kunne ikke holde ud at høre hende tale, som om fader misundte dig noget."

"Det er jeg vis på, at han ikke gør, Molly. Du behøver såmænd ikke at forsvare ham for mig. Men det gør mig ondt, at moder endnu anser mig for en byrde. Det har jeg da forresten været for hende hele mit liv igennem. Jeg kan blive ganske fortvivlet, når jeg tænker på det, Molly. Men nu har jeg fuldt og fast bestemt at søge min lykke i Rusland. Jeg har hørt, at en meget rig familie i Moskva søger en engelsk guvernante. Jeg har udsat at skrive om denne sag, til jeg kom hjem; der vil jeg være lige så meget af vejen, som om jeg var gift. Hvorledes går det mr. Preston?"

"O, han er for tiden på Cumnor Grange, en mil borte, og han deltager nu aldrig i teselskaberne her i Hollingford mere. Jeg har engang mødt ham på gaden, men det er ikke let at sige, hvem af os der hurtigst søgte at gå af vejen for den anden."

"Du har endnu ikke fortalt mig noget om Roger."

"Nej, jeg vidste ikke, om du brød dig om at høre det. Han ser meget ældre ud end før, han er en stor, stærk mand, og fader siger, at han er blevet meget alvorligere. Du kan spørge mig om, hvad du ønsker at vide, men jeg har kun set ham en gang."

"Jeg stolede på, at han ville have forladt egnen på denne tid. Moder skrev, at han ville optage sine rejser igen."

"Det skal jeg ikke kunne sige," sagde Molly. "Du ved formodentlig," tilføjede hun lidt nølende, "at han ønsker først at have en samtale med dig?"

"Nej, det har jeg slet ikke hørt noget om. Jeg ville ønske, at han havde ladet sig nøje med mit brev. Det var så tydeligt, som jeg kunne affatte det. Hvis jeg nu nægtede at tale med ham, gad jeg vide, hvis vilje der vil blive den stærkeste, hans eller min?"

"Hans," sagde Molly. "Men du må tale med ham; du skylder ham det, og han vil ikke være tilfreds, før det er sket."

"Men jeg sætter nu, at han overtaler mig til at knytte forbindelsen igen. Så ville følgen jo blot blive, at jeg atter ville bryde den."

"Det kan der næppe være nogen fare for, når du har fattet en bestemt beslutning. Men måske du kunne lade dig bevæge, Cynthia?" spurgte Molly, mens hendes miner ikke var fri for at røbe en vis uro og ængstelighed.

"Nej, min beslutning står fast. Jeg skal snart til at opdrage nogle små russiske piger og har i sinde aldrig at gifte mig."

"Det mener du ikke, Cynthia. Og du taler dog om en så alvorlig sag."

Men Cynthia havde allerede igen overgivet sig til sit sædvanlige overstadige lune, og det var umuligt for øjeblikket at få noget alvorligt og fornuftigt ord ud af hende.

56. Ud med den gamle flamme, frem med en ny

Den følgende dag var mrs. Gibson i en meget mere tilfreds sindsstemning end dagen forud. Hun havde skrevet og afsendt sit brev, og det gjaldt nu kun om at holde Cynthia i, hvad hun kaldte "en fornuftig stemning", eller med andre ord ved at smigre og kæle for hende at gøre hende mere modtagelig for argumenter. Men hendes anstrengelser var til ingen nytte.

Cynthia havde den samme morgen, før hun kom med til morgenmaden, modtaget et brev fra mr. Henderson – en kærlighedserklæring, et så tydeligt ægteskabstilbud, som ord kunne fremsætte det; tillige sagde han, at han, da det var ham umuligt at afvente svaret ved den langsomme postgang, selv ville tage med til Hollingford den samme dag.

Cynthia omtalte ikke dette brev for nogen. Hun kom først ned i spisestuen, efter at mr. og mrs. Gibson havde endt deres måltid, men der blev ikke gjort nogen hentydning til hendes mangel på punktlighed, da hun havde rejst hele den foregående nat. Molly var endnu ikke stærk nok til at stå tidligt op. Cynthia var meget tavs og rørte næsten slet ikke maden. Mr. Gibson forlod kort efter værelset for at besørge sine forretninger, og moder og datter var således alene.

"Men kære," sagde mrs. Gibson, "du nyder jo slet ikke noget. Vore måltider forekommer dig vist meget ringe, efter at du har været på besøg i Hyde Park Street?"

"Nej," sagde Cynthia, "jeg er ikke sulten, det er det hele."

"Hvis vi var så formuende som din onkel, ville jeg anse det både for en pligt og en fornøjelse at holde et elegant bord; men indskrænkede midler er en slem hindring for vore ønskers opfyldelse. Jeg tror ikke, at mr. Gibson, hvor meget han end anstrenger sig, kan tjene mere, end han nu gør, mens de lovkyndiges udsigter næsten er uden grænser. Lordkansler! Titler såvel som formue!"

Cynthia var næsten alt for hensunken i sine egne tanker til at svare, men sagde dog:

"Og hundreder af advokater uden en eneste sag. Det er den anden side af sagen, moder."

"Måske! Men jeg har lagt mærke til, at mange af dem har privat formue."

"Nok muligt. Moder, jeg tror, at mr. Henderson kommer hertil i formiddag."

"Nej, hvad siger du, kære barn! Men hvor ved du det? Min elskede Cynthia, tør jeg lykønske dig?"

"Nej, det er der ikke tale om. Jeg har fået et brev fra ham i morges, og han kommer her med formiddagsdiligencen."

"Men han har vel givet dig et tilbud? Det er vel da i ethvert tilfælde vist hans hensigt."

Cynthia legede med sin teske uden at svare; som vakt af en drøm så hun endelig op og sagde:

"Et tilbud! Ja, det har han vel."

"Og du har sagt Ja. Sig det, Cynthia, du ved, hvor lykkelig du gør mig."

"Det kunne virkelig ikke falde mig ind at sige Ja for at gøre nogen anden lykkelig end mig selv. Min plan om at rejse til

Rusland tiltrækker mig meget."

Hun sagde kun dette for at irritere moderen og dæmpe hendes overdrevne glæde, for hun havde allerede fattet en temmelig afgjort beslutning. Men det gjorde intet indtryk på mrs. Gibson, som endog tilskrev datterens ord mindre oprigtighed, end de virkelig indeholdt. For tanken om at opholde sig i et fremmed, fjernt land i nye og ukendte omgivelser havde virkelig sine lyse sider for Cynthia.

"Du er altid så nydelig, kære pige, hvad du så har på, men synes du dog ikke, at det var bedre, om du tog din elegante lilla silkekjole på?"

"Jeg forandrer ikke det mindste i den dragt, jeg nu bærer, moder."

"Du kære, egensindige væsen! Du ved, at du altid ser så henrivende ud, hvorledes du end er klædt."

Med disse ord kyssede mrs. Gibson sin datter og forlod værelset for at træffe forberedelser til den formidddagsopdækning, som skulle give mr. Henderson en idé om den forfinelse, der herskede indenfor Cynthias kreds.

Cynthia gik ovenpå og kiggede lidt ind til Molly; hun følte stor lyst til at fortælle hende om mr. Henderson, men fandt det umuligt at indlede en samtale om dette emne på en naturlig måde, og overlod det derfor til tiden at afgøre den sag som det nu kunne falde. Molly havde haft en dårlig nat, og faderen havde, idet han i al hast så op til sit barn, inden han gik ud, rådet hende til at blive på sit eget værelse og holde sig i ro, og derfor forblev hun uvidende om, hvad morgenen ville bringe. Mrs. Gibson sendte Molly en undskyldning for ikke at aflægge sit sædvanlige morgenbesøg, og bad Cynthia om at give mr.

Hendersons ankomst som grunden til hendes travlhed. Det gjorde Cynthia imidlertid ikke; hun kyssede Molly, idet hun greb hendes hånd og sad lidt tavs hos hende, indtil hun pludselig sagde: "Nu skal jeg lade dig få lov at være alene, min ven, for jeg vil gerne have, du i eftermiddag skal være frisk og strålende. Hvil dig nu." Derefter gik hun over på sit eget værelse, låste sin dør og satte sig til at tænke.

På samme tid var der en anden, som tænkte på hende, og det var ikke mr. Henderson. Roger havde af mr. Gibson hørt, at Cynthia var kommet hjem, og han havde besluttet ikke at opsætte ret længe at opsøge hende og gøre et forsøg på at besejre de hindringer, af hvad beskaffenhed de end måtte være, som havde optårnet sig imod deres forbindelse. Han forlod tidligt hjemmet og strejfede ensom og urolig omkring i skoven, indtil den tid kom, da han kunne stige til hest og ride over til Hollingford for at høre sin skæbne. Han var lige så omhyggelig som tidligere for ikke at komme i de tidlige morgentimer, hvilket jo fordum så strengt var blevet ham forbudt, skønt det rigtignok nu faldt ham ikke så lidt vanskeligt, da han vidste, at hun var ham så nær, og at den vigtige time var så nært forestående.

Alligevel red han kun langsomt og tvang sig til at være rolig og tålmodig, da han endelig var på vej til hende.

"Er mrs. Gibson hjemme? Og miss Kirkpatrick?" spurgte han Maria, som åbnede døren for ham. Hun så forvirret ud, men det lagde han ikke mærke til.

"Jeg tror det – jeg ved det ikke bestemt. Vil De ikke gå ind i dagligstuen? Miss Gibson er derinde, tror jeg."

Han gik altså derind, med enhver tanke fæstet alene på det forestående møde med Cynthia. Han var ikke ganske vis på, om det var ham en lettelse eller en skuffelse at finde Molly alene i værelset; halvt liggende hvilede hun i sin smukke, hvide morgendragt på den lille sofa ved vinduet, der vendte ud mod haven; over hovedet havde hun bundet et lommetørklæde, kantet med kniplinger, til beskyttelse mod træk fra det åbne vindue.

Han var så opsat på at tale med Cynthia, at han næppe vidste, hvad han skulle sige til Molly eller nogen anden.

"De er vist ikke fuldkommen rask endnu?" sagde han endelig til Molly, som skælvende af bevægelse havde rejst sig for at modtage ham.

"Jeg er kun en smule træt," sagde hun og tav derpå; hun håbede, han ville gå, og samtidig ønskede hun på en måde, at han ville blive. Han tog en stol og satte sig i nærheden af hende overfor vinduet. Han ventede, at Maria skulle sige miss Kirkpatrick, at man havde spurgt efter hende, og at han snart skulle høre hendes lette, hurtige fodtrin på trappen. Han vidste, at han burde sige noget til Molly, men det var ham umuligt at tænke sig, hvad det skulle være. Mollys kinder glødede. Et par gange skulle hun til at sige noget, men tog sig i det, og pauserne mellem deres få, usammenhængende bemærkninger blev længere og længere. Pludselig hørtes under en af disse pauser ikke så langt borte i haven lyden af muntre stemmer, som stadig nærmede sig mere og mere; Molly rødmede dybt og kunne imod sin vilje ikke undlade at kaste et stjålent blik på Rogers ansigt. Han kunne fra sin plads overse den største del af haven. Pludselig overgødes hans mandige træk af en dyb

rødme; det var, som om alt blodet strømmede ham voldsomt fra hjertet til det alvorlige ansigt.

Han havde fået øje på Cynthia og mr. Henderson; den sidste talte ivrigt til hende, idet han fortroligt bøjede sig hen imod hende. Halvt vendt fra ham koketterede hun øjensynlig med nogle blomster, som hun enten ikke ville give eller ikke modtage. De forlovede var nu trådt helt ud i solen. Maria nærmede sig; hendes kvindelige takt fik hende til at bevæge Cynthia til at forlade sin beundrer et øjeblik for at høre det fremhviskede budskab, at mr. Roger Hamley var kommet og ønskede at tale med hende. Roger kunne se, hvorledes hun studsede ved at høre dette; hun vendte sig om for at sige et par ord til mr. Henderson, førend hun begav sig op til huset.

Nu talte Roger til Molly – hans stemme var heftig og hæs.

"Molly, sig mig, er det for sent for mig at tale med Cynthia? Det var i den hensigt, jeg kom. Hvem er den mand?"

"Mr. Henderson. Han er først kommet hertil i dag – men nu er han hendes forlovede. O, Roger, tilgiv mig den smerte, jeg forvolder Dem ved mine ord."

"Sig hende, at jeg har været her og er gået igen. Send et bud ud til hende. Lad dem ikke blive forstyrret."

Roger ilede i største haft ned ad trappen, og Molly hørte straks efter gadedøren falde tungt i efter ham. Han havde næppe forladt huset, førend Cynthia bleg men fattet trådte ind i værelset.

"Hvor er han?" sagde hun og så sig omkring, som om han kunne have skjult sig.

"Han er gået," sagde Molly svagt.

"Gået. O, hvor det var godt! Jeg har da også skrevet ham til i så bestemte og tydelige udtryk, som det var muligt. Men Molly, hvad fejler du?"

Molly var besvimet.

Cynthia fløj hen til klokkestrengen og råbte på samme tid på Maria, vand, lugtesalt, vin, og hvad der ellers kunne være til nytte, og så snart Molly atter havde genvundet sin bevidsthed, skrev hun med en blyant en lille billet til mr. Henderson, hvori hun bad ham vende tilbage til *The George*, hvor han var taget ind; hvis han gjorde, som hun sagde, skulle det være ham tilladt at komme igen samme aften; i modsat fald ville hun ikke se ham før næste dag.

Maria blev sendt ned med denne billet, og den lykkelige unge mand stod naturligvis i den formening, at det kun var miss Gibsons pludselige upasselighed, som berøvede ham hendes henrivende selskab. Han trøstede sig imidlertid den lange, kedsommelige eftermiddag ved at skrive til sine venner og fortælle dem, hvilken lykke der var faldet i hans lod; blandt andre fik også mr. og mrs. Kirkpatrick en skrivelse, som de modtog på samme tid som mrs. Gibsons diskrete epistel.

"Var han meget opbragt?" spurgte Cynthia, da hun sad hos Molly i mrs. Gibsons afsides liggende, rolige påklædningsværelse.

"O, Cynthia, det gjorde mig så ondt at se, hvor han tog sig det nær."

"Jeg lider ikke folk med dybe følelser," sagde Cynthia og lavede en syrlig trutmund. "De passer ikke for mig. Hvorfor kunne han ikke have sparet mig for alle disse ophævelser? Jeg er ikke alle disse omstændigheder værd."

"Du har fået den lykkelige gave at få folk til at holde af dig. Husk på mr. Preston – han ville også så nødigt opgive alt håb."

"Du burde ikke nævne Roger Hamley og mr. Preston i det samme åndedræt. Den ene var lige så uværdig for mig, som den anden var for god. Nu stoler jeg på, at manden dernede i haven skal være *le juste milieu*, – hvilket jeg da nok også selv er, for jeg tror ikke, at jeg er ond, og jeg ved, at jeg ikke er noget dydsmønster."

"Holder du virkelig tilstrækkeligt af ham til at ægte ham?" spurgte Molly alvorligt. "Tænk over det, Cynthia. Det går ikke, at du bryder med alle dine tilbedere; du volder mere smerte, end det er din hensigt – end du kan forstå."

"Måske har du ret, og jeg er ikke fornærmet. Jeg giver mig aldrig ud for, hvad jeg ikke er, og jeg ved, at jeg er temmelig ubestandig. Jeg har sagt mr. Henderson det –"

Hun afbrød sig her blussende og smilende ved at tænke på det.

"Det har du sagt? Og hvad svarede han?"

"At han syntes om mig, netop som jeg var. Du ser altså, at han er advaret. Aldeles uden frygt er han nok dog alligevel ikke – han ønsker nemlig, at brylluppet skal finde sted så snart som muligt, helst med det samme. Men jeg ved ikke, om jeg skal følge ham deri. Du har jo næppe set ham, Molly, vel? Men han kommer igen i aften, og husk vel på, at jeg tilgiver dig det aldrig, hvis du ikke finder ham fortryllende. Jeg tror i grunden, at jeg har syntes godt om ham, lige fra han friede første gang for mange måneder siden, men jeg har gjort mit bedste for at overtale mig selv til ikke at tro det; undertiden har jeg rigtignok været så ulykkelig over det, at jeg næsten troede, at jeg ligesom

den tro Johannes i det tyske eventyr Note 5) måtte lægge et jernbånd om mit hjerte, for at det ikke skulle briste."

Som bestemt indfandt mr. Henderson sig om aftenen.

Molly havde længtes meget efter at få ham at se, og da hun nu havde fået sit ønske opfyldt, var hun ikke vis på, om hun syntes om ham eller ikke. Han var smuk uden at synes indbildsk, elegant uden at være lapset. Han talte med lethed og fremkom aldrig med enfoldigheder; han var godmodig og venlig og manglede heller ikke et vist lune. Men der fattedes ham dog noget i Mollys øjne – i hvert tilfælde forekom det hende ved dette første møde, at han var temmelig hverdagsagtig. Naturligvis omtalte hun ikke dette for Cynthia, der tilsyneladende var så lykkelig, som hun kunne blive. Også mrs. Gibson var i den syvende himmel; hun talte ikke meget, men hvad hun sagde, udtrykte de ædleste grundsætninger i det eleganteste sprog. Mr. Gibson opholdt sig kun en kort tid hos de andre og benyttede den til nøje at iagttage mr. Henderson med sine mørke, gennemborende øjne. Mr. Henderson selv viste sig aldeles, som reglerne bød det: høflig mod mr. Gibson, ærbødig mod hans hustru, venlig mod Molly og øm mod Cynthia.

Den første gang, mr. Gibson traf Molly alene, spurgte han:

"Nå, hvad synes du så om vor nye, tilkommende slægtning?"

"Det er vanskeligt at sige, fader. Jeg synes, at han i alle enkeltheder er meget net og fuldkommen, men i det hele forekommer han mig noget kedsommelig."

"Jeg anser ham for fuldkommenheden selv," sagde mr. Gibson til Mollys overraskelse. Men så opdagede hun hans ironiske tonefald. "Det undrer mig slet ikke, at hun foretrak ham for

Roger Hamley. En sådan parfume! Og hvilke handsker! Hans lokker og kravat da ikke at forglemme."

"Nej, fader, nu er du for streng. Han er virkelig mere end det, som du mener. Man kunne jo se, at han har en meget god sund sans; og han er jo meget smuk og holder desuden så meget af Cynthia."

"Det gjorde Roger også. Imidlertid skal jeg ikke nægte, at det skal glæde mig meget at se hende vel gift. Hun er en pige, som altid vil have en eller anden kærlighedshistorie for; hun vil vel også være i stand til at slippe sin mand ud af hænderne, hvis han ikke passer godt på; som jeg sagde til Roger –"

"Du har altså talt med ham, efter at han var her?"

"Jeg mødte ham på gaden."

"Hvorledes var han til mode?"

"Han så just ikke ud, som om han havde oplevet den muntreste tid i sit liv; men han vil inden ret lang tid have forvundet det. Han talte fornuftigt og resigneret og sagde i det hele ikke meget om den sag, men man kunne dog ikke undlade at bemærke, at det havde gjort et smerteligt indtryk på ham. Squiren har imidlertid taget sig denne sag meget mere nær. Han koger af harme over, at nogen kunne falde på at give hans søn en kurv. Det uhyre i denne forbrydelse synes aldrig ret at være gået op for ham førend nu, da han ser, hvor nedslået Roger er. Med undtagelse af mig selv tror jeg virkelig ikke, at jeg kender en eneste fornuftig fader; hvad mener du, Molly?"

Hvad man end ellers kunne sige imod mr. Henderson, ville ingen falde på at nægte, at han var i høj grad forelsket; han ønskede, at brylluppet skulle finde sted straks – i den kommende uge eller den påfølgende, i alle tilfælde før den lange

sommerferie indtraf, for at de straks kunne tiltræde deres bryllupsrejse til udlandet. Udstyr og andre forberedelser tænkte han aldeles ikke på. Ædelmodig som altid kaldte mr. Gibson en morgen Cynthia til side og stak en hundredepundsnote til hende.

"Det er til rejsen til Rusland og tilbage. Jeg håber, du vil få glæde af dine elever."

Til hans overraskelse kastede Cynthia sig om hans hals og kyssede ham.

"De er den venligste mand, jeg kender," udbrød hun, "og jeg ved virkelig ikke, hvorledes jeg skal finde ord til at takke Dem."

"Hvis du bliver ved på den måde at krølle min flip, skal du såmænd komme til at betale vaskeregningen; og så gør du det netop nu, da jeg bestræber mig så meget for at være pyntelig og elegant som din mr. Henderson."

"Men De synes jo om ham, ikke sandt?" sagde Cynthia bedende. "Han kan så godt lide Dem."

"Naturligvis. For øjeblikket er vi selvfølgelig alle engle, og du er ærkeenglen. Jeg vil håbe, at han vil blive dig lige så god, som Roger ville have været det."

Cynthia så meget alvorlig ned for sig.

"Det var en meget tåbelig forbindelse," sagde hun. "Vi passede slet ikke til hinanden –"

"Ja, nu er det jo forbi, så det er ikke værd at tale mere om det. Desuden har jeg ikke mere tid at spilde; der har vi jo også din fine unge mand, han synes også at have travlt."

Mr. og mrs. Kirkpatrick sendte deres bedste lykønskninger til forlovelsen, og i et særskilt brev til mrs. Gibson forsikrede mrs.

Kirkpatrick, at svigerindens utidige fortrolighed angående Roger ville blive behandlet som en fuldstændig konfidentiel sag. For aldrig så snart havde mr. Henderson vist sig i Hollingford, før hun skrev et nyt brev, hvori hun bad mrs. Kirkpatrick ikke hentyde til noget, som hun muligvis havde sagt i sit første brev, idet hun foregav at have skrevet det i en meget oprørt sindsstemning i næsten samme øjeblik som hun havde opdaget, hvordan det havde sig med datterens tilbøjelighed; hun havde næppe vidst, hvad hun havde skrevet, havde overdrevet enkelte omstændigheder og misforstået andre. Alt hvad hun nu vidste, var at mr. Henderson havde tilbudt Cynthia sin hånd og sit hjerte, og var blevet modtaget og at de var så lykkelige som dagen var lang, og ("undskyld en moders forfængelighed") var et fortryllende par. Mr. og mrs. Kirkpatrick sendte flere ikke mindre behagelige breve, hvori de roste mr. Henderson meget, sang Cynthias pris, og foreslog ellers, at brylluppet skulle finde sted hos dem i Hyde Park Street, samt at mr. og mrs. Gibson tilligemed Molly skulle besøge dem ved samme lejlighed. Endelig kom som en efterskrift: "Mr. Hamley skulle vel aldrig være den berømte rejsende, hvis opdagelser har hensat vore videnskabsmænd i en sådan bevægelse. De omtaler ham som en ung mr. Hamley, der rejste til Afrika. De må endelig besvare mig dette spørgsmål, for Helen er meget nysgerrig efter at få det at vide." Dette P.S. var skrevet med Helens hånd.

I sin henrykkelse over, at alting faldt så heldigt på plads og i sin længsel efter deltagelse, læste mrs. Gibson en del af brevet højt for Molly, deriblandt efterskriften. Den gjorde et dybere

indtryk på Molly end selv den venlige indbydelse til at besøge London.

Der blev holdt forskellige rådslagninger i lægens familie i denne anledning, og resultatet blev, at indbydelsen blev modtaget. Der var en mængde mindre grunde, som talte for det, og som uden sky nævntes, men den væsentligste grund – og den som ikke blev sagt højt – var dog, at man ikke ønskede at foretage højtideligheden i den umiddelbare nærhed af steder, hvor de to personer, som Cynthia havde kastet vrag på, som det nu hed, endnu opholdt sig. Molly fik altså en venlig anmodning om at komme sig så hurtigt som muligt, for at hendes helbred ikke skulle for hindre hende i at være til stede ved familiefesten. Mr. Gibson selv var også ret vel tilfreds med at komme til London og møde et dusin gamle venner og videnskabelige forbindelser, og det desuden glædede ham atter at skulle træffe sammen med mr. Kirkpatrick, som han nærede stor sympati for.

57. Lykønskningsvisitter og afsked

Hele byen Hollingford indfandt sig skyldigst for at bringe de unge deres lykønskninger og få den uundgåelige nysgerrighed tilfredsstillet. Nogle – og mrs. Goodenough stod i spidsen for disse misfornøjede – anså sig rigtignok for at være bedraget for deres ret til en usædvanlig fest, ved at brylluppet skulle holdes i London.

Selv lady Cumnor indfandt sig i lægens beskedne bolig. Hun, som ellers aldrig lod sig bevæge til at aflægge visitter "udenfor sin egen sfære", som kun én gang tidligere havde besøgt "Clare" i dennes hjem – hun kom også for at bringe en lykønskning på sin måde.

Klokken var kun elleve, da Maria en dag ilede ovenpå for at melde "det grevelige stadskøretøj med hendes nåde grevinden". – Mrs. Gibson ville være blevet yderst opbragt, hvis det havde været en almindelig borgerlig, der havde indfundet sig på en så ubetimelig tid, men da talen var om en grevinde, var det selvfølgelig nødvendigt at se en del igennem fingre med de vedtagne regler.

Den kvindelige del af familien stod opstillet i "række og geled", da lady Cumnor viste sig i døren til dagligstuen; hun måtte nu øjeblikkelig anbringes i den bedste stol, og lyset i værelset måtte dæmpes på en passende måde, førend der

kunne være tale om at udveksle et eneste ord. Da disse forberedelser var truffet, brød endelig Hendes Nåde tavsheden:

"Jeg har ledsaget Mary – lady Cuxhaven – til jernbanestationen ved den nye linje mellem Birmingham og London, og så faldt det mig ind at tage herind bagefter og bringe min lykønskning. Clare, hvem af dem er den unge brud?" tilføjede hun, mens hun nu gennem sin lorgnet betragtede Cynthia og Molly, der næsten var ens klædt. "Jeg vil ikke anse det for overflødigt at give Dem et godt råd, kære," sagde hun, da Cynthia var blevet udpeget som den pågældende. "Jeg har hørt en hel del om Dem, og jeg er meget glad på Deres moders vegne – Deres moder er et meget agtværdigt fruentimmer, som opfyldte sin pligt i enhver retning, da hun var hos os – det glæder mig meget, siger jeg, at høre, at De er i færd med at indgå en så tilfredsstillende forbindelse. Jeg håber, at dette skridt vil bidrage til at kaste et slør over Deres tidligere vildfarelser – som man jo dog må antage kun har været ubetydelige – og at De må leve til trøst og støtte for Deres moder, som både lord Cumnor og jeg nærer megen agtelse for. Men De må opføre Dem fornuftigt, i hvilken livsstilling det end måtte behage Gud at sætte Dem. De må frem for alt ære Deres mand og rette Dem efter hans anskuelser i enhver retning. Se op til ham som Deres herre, og foretag aldrig noget uden at rådspørge ham." – Det var en god ting, at lord Cumnor ikke var til stede, han var måske ellers kommet til et noget løjerligt resultat ved at sammenligne teori med praksis. – "Hold nøjagtigt regnskab, og hæv Dem ikke ud over Deres stilling i livet. Så vidt jeg forstår, er mr." – hun så sig om i lokalet for at hente hjælp til navnet, som hun havde glemt – "Anderson – nej,

Henderson, ikke sandt? – nok jurist. Skønt man jo i almindelighed har en vis fordom mod prokuratorer, har jeg dog kendt to eller tre sådanne, som var meget respektable mænd; og jeg er vis på, at det også er tilfældet med mr. Henderson, ellers ville Deres gode moder og vor gamle ven Gibson vel næppe have samtykket i denne forbindelse."

"Han er advokat," indvendte Cynthia, ude af stand til at tie længere, "højesteretsadvokat – ikke prokurator."

"Ah! Ja så. Prokurator. Advokat. Højesteretsadvokat. De behøver ikke at tale så højt, kære, jeg forstår det meget godt. Hvad var det nu, jeg ville have sagt, førend De afbrød mig? Når De er blevet lidt mere hjemme i selskabslivet, vil De finde, at det ikke anses for stemmende med den gode tone at afbryde nogen. Jeg havde en hel del mere at sige Dem, men nu har De fået mig til at glemme det alt sammen. Der var nok noget, din fader bad mig spørge om, Harriet – hvad var det?"

"Du mener vel om mr. Hamley?"

"O, ja! Vi har i sinde at invitere lord Hollingfords venner til os i næste måned, og det er lord Cumnor særdeles meget om at gøre, at blandt andre mr. Hamley ikke undslår sig."

"Squiren?" spurgte mrs. Gibson noget overrasket.

Lady Cumnor bøjede let hovedet som for at sige: "Hvis De ikke havde afbrudt mig, skulle jeg have sagt Dem det."

"Den berømte rejsende – den lærde mr. Hamley, mener jeg. Jeg tror nok, han er en søn af squiren. Lord Hollingford kender ham godt; vi har indbudt ham en gang tidligere, men da afslog han at komme, for øvrigt uden at angive nogen grund."

Havde Roger virkelig modtaget nogen indbydelse til Towers og afslået den? Det var mrs. Gibson umuligt at forstå.

Lady Cumnor vedblev:

"Nu er det os denne gang meget magtpåliggende at sikre os ham, til lord Hollingford kommer tilbage. Mr. Gibson er nok en god bekendt af mr. Hamley, tror De ikke, at han kunne bevæge ham til at beære og med sit selskab?"

Og dette blev sagt af den stolte lady Cumnor; og det blev sagt om Roger Hamley, som mrs. Gibson for to år siden næsten havde jaget ud af sit hus, og som Cynthia havde forjaget fra sit hjerte! Mrs. Gibson var aldeles betagen af forbavselse og var kun i stand til at fremstamme, at hun var vis på, at mr. Gibson ville gøre alt, hvad fru grevinden ønskede.

"Tak skal De have. De kender mig godt nok til at vide, at jeg ellers ikke er den, der går omkring og hverver gæster. Men i dette tilfælde bøjer jeg mig for nødvendigheden; de, der er beklædt med høj rang, burde altid være de første til at hædre kunstens og videnskabens repræsentanter."

"Desuden, moder," sagde lady Harriet, "siger fader, at Hamleyerne har ejet det samme gods siden Vilhelm Erobrerens tid, mens vi kun kan regne vore aner et århundrede tilbage, og der går det sagn, at den første Cumnor gjorde sin lykke ved at sælge tobak under kong James' regering."

Lady Cumnor gav intet svar på dette udfald, men begyndte en halvhøj samtale med Clare om forskellige med brylluppet forbundne enkeltheder, hvilket varede, indtil hun anså det for at være tid til at tage afsted, da hun pludselig afbrød lady Harriet midt i en beskrivelse, hun just var i færd med at give Cynthia om de herligheder, der fandtes i Spa, hvilket var et af de steder, det nygifte par skulle besøge på deres bryllupsrejse.

Imidlertid beredte lady Cumnor sig dog på at sende bruden en smuk foræring, nemlig en bibel og en bønnebog i fløjl med sølvspænder tilligemed en samling af husholdningsregnskabsbøger, på hvis første blade grevinden med egen hånd nedskrev, hvad der ugentlig behøvedes i en beskeden husholdning af de forskellige slags fødevarer, tilligemed de i London gængse priser på disse artikler, så at den mest uerfarne husmoder uden vanskelighed kunne overbevise sig om, hvilke udgifter hendes midler tillod hende, noget, lady Cumnor også gjorde opmærksom på i det brev, hun sendte med den smukke omend noget kedsommelige present.

"Hvis du tager til Hollingford, Harriet, kan du tage disse bøger med til miss Kirkpatrick," sagde lady Cumnor, efter at hun havde forseglet sin skrivelse med al den omhyggelighed og nøjagtighed, der sømmede sig for en grevinde af hendes karakter. "Jeg hører, at de alle i morgen tager til London i anledning af dette bryllup, til trods for alt, hvad jeg har sagt Clare om, at det var en ligefrem pligt, at éns bryllup fandt sted i éns egen sognekirke. Hun sagde rigtignok, at hun var aldeles enig med mig, men at hendes mand var så opsat på at komme til London, at hun ikke anså det for muligt at bevæge ham til at opgive denne plan; og det vil vel næppe nytte noget, at hun, som jeg rådede hende, anfører de grunde, jeg fremførte for hende. Det var en af Clares største fejl, da hun var hos os, hun var bestandig alt for beredvillig til at sige Ja og kendte næsten slet ikke til ordet Nej."

"Moder," sagde lady Harriet en smule drillende, "tror du, at du ville have syntes så godt om hende, hvis hun havde modsat sig dine ønsker og sagt Nej, hvor du ville, at hun skulle sige Ja?"

"Ja, det er naturligvis en selvfølge. Jeg synes om, at enhver har sin egen mening; men når på den anden side mine anskuelser er grundet på eftertanke og en erfaring, som kun få har haft lejlighed til at erhverve sig i samme grad som jeg, anser jeg det for en simpel skyldighed af andre, at de lader sig overbevise. Jeg tror virkelig også, at det ikke er andet end genstridighed, der afholder dem fra at gøre dette. Jeg håber da ikke, jeg er en despot?" tilføjede hun med pludselig ængstelse.

"Hvis du er det, kære moder," sagde lady Harriet, idet hun ømt kyssede det alvorlige, strenge ansigt, "så foretrækker jeg despotisme for alt andet; jeg må vist nu selv være meget despotisk mod mine ponyer, for det er allerede temmelig sent, og jeg har dog i sinde at tage over til Ashholt."

Da hun nu imidlertid først kom til lægens hus, blev hun opholdt der så længe, at turen til Ashholt måtte opgives.

Da lady Harriet trådte ind i mrs. Gibsons dagligstue, var den eneste, hun traf, Molly, som bleg og skælvende sad i et roderi af papir, presenter, papæsker og halvt udpakkede luksusartikler.

"De sidder jo her som Marius mellem Karthagos ruiner, kære pige! Hvad fejler De? Hvorfor har De anlagt den bededagsmine? Brylluppet er vel ikke opsat? Det skulle såmænd slet ikke undre mig, når det angår den smukke Cynthia."

"O, nej, det er som det skal være. Men jeg har forkølet mig på ny, og fader mener, at jeg ikke bør tage med til brylluppet."

"Stakkels lille! Og det var endda første gang, De skulle se London?"

"Ja. Men det gør mig mest ondt, at jeg ikke kan være sammen med Cynthia til det sidste; og fader ..." Hun standsede, for hun kunne næppe fortsætte uden at komme til at græde højlydt, og

det ville hun så nødig; så bekæmpede hun gråden og fortsatte: "Fader har glædet sig så meget til disse fridag og til se – og – og gå – o, jeg kan ikke sige hvorhen, han har en hel liste med folk og museer, han ville besøge – og nu siger han, at ikke med god samvittighed vil kunne forlade mig for mere end højst tre dage – to til rejsen og en til brylluppet."

I det samme trådte mrs. Gibson ind, også i stærk bevægelse på sin måde, skønt lady Harriets nærværelse udøvede en forunderligt beroligende virkning på hende.

"Ah, det er Dem, kære lady Harriet – hvor det er smukt af Dem at besøge os. Jeg ser, at det stakkels barn har fortalt Dem om sit uheld; at det også skulle ske, netop da alting gik så godt! Men jeg er aldeles vis på, at det kom af, at du sad med ryggen mod det åbne vindue, Molly – du ved, at du påstod, at det kunne ikke medføre nogen fare, og nu ser du følgerne! Jeg ved, at jeg nu slet ikke vil få den ringeste fornøjelse – og det oven i købet ved mit eneste barns bryllup – uden dig, for jeg kan jo ikke tænke på at tage Maria med mig. Jeg vil hellere selv gøre en hvilken som helst opofrelse end tænke på, at du skulle blive alene her tilbage."

"Det gør vist Molly så ondt som nogen," sagde lady Harriet.

"Nej, det tror jeg ikke," sagde mrs. Gibson. "Ellers ville hun ikke i forgårs have sat sig med ryggen mod vinduet, da jeg sagde, at hun ikke skulle gøre det. Men nu kan det jo ikke afhjælpes. Og så hendes fader – men det er jo min pligt at se alting fra den lyseste side. Jeg ville ønske, at jeg kunne overtale Molly til det samme, men jeg kan så godt indse, at det for en pige i hendes alder må være en stor skuffelse at gå glip af et besøg i London."

"Det er ikke det," begyndte Molly; men lady Harriet gjorde et tegn til hende om at tie, mens hun selv sagde:

"Jeg tænker, at De, Clare, og jeg let kunne afhjælpe den sag, hvis De vil yde mig Deres bistand til at udføre en plan, der netop er faldet mig ind. Mr. Gibson kan blive så længe han ønsker i London, og der skal blive sørget godt for Molly, ligesom hun kan komme til at nyde godt af en forandring af luft, hvilket hun efter min ringe mening trænger lige så meget til som til noget andet. Jeg kan ikke trylle hende med til brylluppet, men jeg kan tage hende med til Towers og dagligt sende bulletiner til London, så at mr. Gibson ikke behøver at være urolig og kan blive hos Dem, så længe han vil. Hvad mener De om den idé, Clare?"

"O, det kan ikke lade sig gøre," sagde Molly, "jeg ville kun være til besvær."

"Der er ingen, der har spurgt om Deres mening, lille pige. Når vi vise gamle tager den bestemmelse, at De skal tage afsted, så må De finde Dem i det."

Imidlertid overvejede mrs. Gibson hurtigt, hvad der kunne tale for og imod dette forslag.

Hvad der navnlig talte imod det, var hendes skinsyge med hensyn til lady Harriets bevågenhed. Men på den anden side ville det jo klinge godt i det fine selskab, og så kunne Maria ledsage hende og Cynthia som "vor kammerpige"; desuden kunne mr. Gibson forlænge sit ophold, og det var altid behageligt i en by som London at have en kavaler, man kunne disponere over, især når denne samme herre havde et i høj grad gentlemanmæssigt væsen, så godt ud og stod på en god fod

med hendes fine svoger. Der var for mange grunde, som talte for det.

"Hvilken mageløs idé! Jeg kan ikke tænke mig noget bedre eller behageligere for den stakkels lille. Men – hvad vil lady Cumnor sige? Jeg er jo beskeden både på egne og min families vegne, og lady Cumnor ville næppe ..."

"De ved jo, at moder aldrig er mere tilfreds, end når huset er fuldt af gæster, og faders gæstfrihed er om muligt endnu mere ubegrænset. Desuden holder hun af Dem og er taknemmelig mod vor gode mr. Gibson, og hun vil også komme til at synes godt om Dem, min lille ven, når hun først lærer Dem at kende."

Molly var aldeles ikke glad ved disse udsigter. Med undtagelse af aftenen på hendes faders bryllupsdag havde hun ikke set Towers siden hin ulykkelige dag i hendes barndom, da hun var faldet i søvn på Clares seng. Hun nærede en ubestemt frygt for grevinden og nærede uvilje mod huset; men det syntes at være den eneste løsning på det problem, der havde beskæftiget hele familien den dag, og som havde voldt hende så megen kummer. Hun gjorde altså ingen indvendinger, omend hendes læber bævede. Når dog blot ikke Browningerne havde valgt netop denne tid til at aflægge deres månedlige visit hos miss Hornblower, så kunne hun have boet stille og roligt hos dem, i stedet for at hun nu måtte høre på, hvorledes man lagde planer om hendes anbringelse, aldeles som om hun havde været et stykke husgeråd!

"Hun skal have det sydlige, lyserøde værelse, der støder op til mit, som De husker, og påklædningsværelset skal blive indrettet til en lille net dagligstue til hende, hvor hun kan ty hen, hvis hun ønsker at være alene. Parkes skal stå til hendes disposition, og

jeg er vis på, at mr. Gibson ved, hvad hun formår som sygeplejerske. Der kommer en hel del behagelige folk til os, som det vist vil more hende at tale med, når hun kommer ned til os andre, og når hun er blevet fri for sin forkølelse, skal jeg køre ud med hende hver dag, og, som jeg har sagt, skal jeg dagligt afsende bulletiner om hendes helbredstilstand. Vil De fortælle dette til mr. Gibson og lad det så være afgjort? I morgen kl. elleve skal jeg så komme med en lukket vogn og hente hende. Og nu må De lade mig se den smukke brud, for at jeg kan give hende moders foræring og mine egne bedste ønsker."

Cynthia kom nu ind og modtog beskedent gaven og lykønskningerne uden dog at lægge nogen særdeles stor glæde eller taknemmelighed for dagen for nogen af delen, da det var hende temmelig klart, at hverken det ene eller det andet ledsagedes af nogen synderlig hjertelighed. Da Cynthia imidlertid hørte sin moder korteligt gentage den for Mollys vedkommende fattede plan, lyste hendes øjne af en inderlig glæde, og næsten til lady Harriets overraskelse takkede hun denne så hjerteligt, at man kunne have troet, det var hende selv, man havde vist en personlig gunst. Lady Harriet havde også lagt mærke til, at hun havde taget Mollys hånd og hele tiden beholdt den i sin, som om det smertede hende at tænke på den forestående skilsmisse, og denne i og for sig ubetydelige handling bidrog til i langt højere grad at indtage lady Harriet for Cynthia, end tilfældet havde været før.

Molly havde håbet, at hendes fader skulle være fremkommet med indvendinger mod den fattede plan, men her blev hun skuffet. Imidlertid glædede det hende dog at se, hvor tilfreds han var ved at høre, at lady Harriet og Parkes ville tage sig af

hende, da han kendte deres omhyggelighed for godt til at behøve at nære nogen frygt. Han havde selv længe tænkt på at skaffe hende en forandring af opholdssted og luft, men det eneste sted, han kunne have sendt hende til, var Hamley, og han frygtede for, at de sørgelige minder, der knyttede sig til dette sted, ikke skulle have nogen heldig indflydelse på hende.

Den næste formiddag forlod Molly sit hjem, hvor der nu herskede idel forvirring, og hvor man kun med møje kunne bane sig vej gennem forstuen, så opfyldt var den af kufferter og kasser og alle de andre tegn på familiens forestående afrejse. Hele morgenen havde Cynthia opholdt sig i Mollys værelse, ordnet hendes klæder, meddelt hende, hvad der passede bedst til en dragt, og glædet sig over, at de smukke dragter, der var blevet anskaffet til brylluppet, nu skulle tjene til at smykke hende under hendes besøg på Towers. Både Molly og Cynthia talte om klædningerne, som om det var det eneste, der interesserede dem i verden; de var nemlig begge to bange for at lede samtalen hen på alvorligere emner, Cynthia mere for Mollys end for sin egen skyld.

Da vognen holdt for døren, og Molly beredte sig til at gå ned, sagde Cynthia kun:

"Jeg vil hverken takke dig, Molly, eller sige dig, hvor meget jeg holder af dig."

"Nej, lad være," sagde Molly, "sig intet, jeg kan ikke holde det ud."

"Men du ved, at du er den første, jeg venter at se i mit eget hjem. Men hvis du kommer med brune bånd til en grøn kjole, jager jeg dig ud igen!"

Således skiltes de.

Mr. Gibson stod i forstuen for at hjælpe Molly til vogns; han havde redet stærkt hjemad for endnu at give hende nogle sidste anvisninger angående hendes helbred.

"Tænk på os på torsdag. Jeg må erkende, at jeg ikke er helt vis på, hvilken af sine tre elskere, hun i sidste øjeblik finder på at bede om at spille brudgommens rolle. Men jeg har besluttet ikke at forundre mig, ligegyldigt hvad der sker, og give hende bort til hvem der end viser sig."

Så drog Molly afsted, og så længe huset var synligt, havde hun nok at gøre med at gengælde de håndkys, som stedmoderen tilkastede hende fra det åbne vindue, mens hendes øjne på samme tid var fæstede ved et hvidt lommetørklæde, som flagrede ud af det samme kvistvindue, hvor hun selv for næsten to år siden havde set Roger drage bort. Hvilke forandringer havde ikke den tid ført med sig!

Da hun ankom til Towers, blev hun straks ført ind til lady Cumnor af lady Harriet, da denne sidste vel vidste, at hendes moder ventede et sådant bevis på den husfruen skyldige agtelse, selv hun var utålmodig efter at denne ceremoni skulle få ende, så hun kunne føre Molly til det værelse, som hun havde gjort sig megen umage for at sætte i stand til hende. Lady Cumnor kunne måske ikke siges at være ligefrem nådig mod Molly; imidlertid var hun dog meget nedladende.

"De er lady Harriets gæst, kære," sagde hun, "og jeg håber, at hun vil være god imod Dem. Hvis ikke, så kom kun til mig og klag over hende."

Dette var en så stor tilnærmelse til en spøgefuld ytring, som lady Cumnor nogensinde havde nået, og lady Harriet kunne

heraf slutte, at Mollys udseende og væsen havde fundet nåde for grevindens øjne.

Da de var kommet op i det for Molly bestemte værelse, sagde lady Harriet:

"Her er De nu den eneste, som har at befale, og dette værelse skal jeg ikke vove at nærme mig uden Deres specielle tilladelse. Her er det sidste nummer af *Quarterly Review*, den sidste nye roman og nogle blade. De behøver ikke at komme ned igen i dag, hvis De ikke har lyst. Parkes skal bringe Dem alt, hvad De ønsker. Nu må De se snart at blive rigtig rask, for i morgen og i overmorgen kommer her en hel del fine og berømte personer, som det vist vil more Dem at se. Hvis De har lyst, kunne De jo også komme lidt ned til frokost i dag. Middagen er et så kedsommelig langt måltid, når man ikke er vel, og De vil ikke gå glip af meget ved ikke at være til stede der i dag, for der er ikke andre end fætter Charles her for øjeblikket, og han er den personificerede tavshed selv."

Molly var glad ved, at lady Harriet således ordnede alt for hende. Det var begyndt at regne og var i det hele taget en temmelig trist dag for august at være; der brændte derfor også en munter ild i Mollys lille dagligstue. Dette værelse lå højt, og man kunne derfra overse en stor del af den smukke park, hinsides hvilken spiret på kirken i Hollingford ragede op, et syn, der udøvede en vis behagelig, beroligende indflydelse på Molly, da det viste hende, hvor nær hun var hjemmet. Hun lå på sofaen med bøgerne og bladene på et lille bord ved siden af sig i det hyggelige værelse, der med den knitrende ild i kaminen dannede en behagelig modsætning til regnen, der udenfor stærkt piskede mod ruderne. Parkes var i færd med at pakke

Mollys tøj ud. Lady Harriet havde præsenteret Parkes for Molly med følgende ord:

"Her ser De mrs. Parkes, Molly, det eneste væsen, jeg nogensinde har været bange for. Hun skænder på mig, når jeg smudser mig til med mine farver, aldeles som om jeg var et lille barn, og hun tvinger mig til at gå til ro, når jeg ønsker at sidde oppe;" – Parkes smilede grumt – "for nu at blive fri for hendes tyranni, gør jeg Dem til hendes offer. De må regere over miss Gibson med et jernscepter, Parker; lad hende spise og drikke, hvile og sove og klæde sig, som De anser det for bedst."

Parkes havde begyndt sit regimente med at anbringe Molly på sofaen, idet hun sagde:

"Hvis De vil give mig Deres nøgler, miss, skal jeg pakke Deres tøj ud og lade Dem vide, når det er tid for mig til at frisere Dem til frokosten." Når lady Harriet undertiden udtrykte sig mindre elegant, havde hun visselig ikke lært dette af Parkes, som altid satte en ære i at benytte de mest korrekte vendinger, som sproget frembød.

Da Molly kom ned til frokosten, fandt hun her "fætter Charles" og lady Cumnor. Han var en vis sir Charles Morton, en søn af lady Cumnors eneste søster; han var blond, omtrent femogtredive år gammel, umådelig rig, meget dannet, noget klodset og meget tilbageholdende. Han led af en kronisk sygdom, en mangeårig tilbøjelighed for sin kusine Harriet, som imidlertid ikke brød sig det mindste om ham, skønt hendes moder ville have sat megen pris på, at der var blevet et par af de to. Imidlertid stod lady Harriet dog på en meget venskabelig fod med ham, hun disponerede fuldstændig over ham og

pålagde ham, hvad han skulle gøre, og hvad ikke, uden at nære den ringeste tvivl om hans beredvillighed og lydighed. Om Molly havde det heddet:

"Hør nu, Charles, pigen skal underholdes og mores uden selv at behøve at gøre sig nogen ulejlighed for at finde adspredelse; hun er endnu alt for svag til at kunne være meget aktiv i nogen retning. Du må passe vel på hende, når gæsterne kommer, og sørge for, at hun får at høre og se, hvad der kan interessere hende, uden at det skal volde hende nogen ulejlighed."

Sir Charles begyndte altså allerede den dag ved frokosten at tage Molly under sin beskyttelse. Han sagde ikke meget til hende, men hvad han sagde, var venligt og passende til forholdene, og det varede ikke længe, inden Molly, hvad jo både han og lady Harriet ønskede, begyndte at føle en vis tillid til ham.

Om aftenen, efter at Molly havde nydt sin te og en times rolig hvile, mens familien sad ved middagsbordet, indfandt Parkes sig for at iføre Molly en af de nye dragter, der havde været bestemt til brylluppet; tillige ordnede hun hendes hår efter den nyeste og smukkeste mode, så at Molly, da hun så sit billede i det store påklædningsspejl, næppe kunne tro, at den elegante fremtoning, hun så, var hende selv. Hun blev af lady Harriet hentet ned i den meget store, forfærdelige dagligstue, som så ofte siden hendes barndom havde figureret i hendes drømme under så rædselsfulde former. I den ene ende af værelset sad lady Cumnor ved sin brodérramme; lady Harriet var i færd med at servere teen, lord Cumnor fik sig en lille blund, mens sir Charles læste enkelte partier af *Edinburgh Review* højt for damerne.

Da Molly atter var kommet op i sit eget værelse, var hun nødt til at tilstå sig selv, at det i grunden var ret behageligt at opholde sig som gæst på Towers, og de gamle, mindre behagelige indtryk måtte efterhånden alle give plads for de nye, inden hun faldt i søvn.

Den følgende dag gik også forholdsvis roligt hen, skønt nogle af de ventede gæster begyndte at indfinde sig henad aften. Lady Harriet kørte en tur ud i omegnen med Molly i sit lille, med to ponyer forspændte køretøj; og for første gang i lang tid kunne Molly begynde at glæde sig over den oplivende, behagelige følelse, der følger med et tilbagevendende helbred, det ungdommelige gemyts hvirveldans i den friske, klare luft, der kun syntes endnu friskere efter de mange forudgåede regndage.

58. Nyt håb og lyse udsigter

"Hvis det ikke anstrenger Dem for meget, kære pige, så kom ned til middag i dag; De vil der efterhånden kunne gøre Dem bekendt med de fremmede i stedet for at være nødt til at hilse på en hel skare ubekendte på én gang. Hollingford vil også være til stede. Jeg tror ikke, at De vil komme til at kede Dem."

Molly viste sig således ved middagsbordet den dag og lærte nogle af de mest udmærkede af slottets gæster at kende.

Den næste dag, torsdagen, var Cynthias bryllupsdag; lys og klar oprandt den på landet, hvordan den så end var i London. Da Molly kom ned til den anden morgenmad, lå der flere breve til hende fra de forskellige medlemmer af hendes familie. For hver dag, ja næsten for hver time vandt hun i styrke og sundhed, og hun var ikke tilbøjelig til at vedblive med sine rekonvalescentsædvaner længere end absolut nødvendigt. Hun så så meget bedre ud, at sir Charles endog gjorde lady Harriet opmærksom på det, og flere af de besøgende talte beundrende om den nydelige, elegante unge dame.

Den påfølgende fredag skulle der, som lady Harriet havde sagt, ankomme nogle gæster fra den nærmeste omegn for et par dage; hun havde imidlertid ikke omtalt, hvem det var, og da Molly derfor om formiddagen trådte ind i spisestuen, blev hun aldeles forbavset ved at se Roger Hamley stå midt i en kreds af herrer, som talte ivrigt sammen og syntes at gøre ham til genstand for deres opmærksomhed.

Da han så Molly, overhørte han halvvejs et spørgsmål, der blev rettet til ham, besvarede det temmelig kort og banede sig vej mellem herrerne hen til det sted, hvor Molly havde taget plads lidt bagved lady Harriet. Han havde ganske vist hørt, at hun var på Towers, men han blev næsten lige så overrasket ved dette første uventede møde som hun; han havde nemlig kun set hende en eller to gange efter sin tilbagekomst fra Afrika, og da havde hun set sygelig ud og var iført sin morgendragt. Nu, da hun var iført sit smukke aftentoilette, da håret var smagfuldt ordnet, og en let rødme havde udbredt sig over hendes fine træk, kunne Roger næsten ikke genkende hende. Han begyndte at føle denne beundrende agtelse, som de fleste unge mænd vist er blevet berørt af, når de har konverseret en meget smuk, ung pige: en slags ønske om at vinde hendes gode omdømme på en måde, der var ganske forskellig fra det tidligere, familiære forhold, der havde bestået imellem dem. Han blev meget misfornøjet, da sir Charles, under hvis specielle beskyttelse hun endnu stod, indfandt sig for at byde hende til bords. Han kunne ikke ret forstå det smil fuldt af gensidig forståelse, som de to udvekslede, og som i virkeligheden kun skrev sig fra, at de begge var vidende om lady Harriets plan at beskytte Molly fra at tale, som de for hendes skyld begge samvittighedsfuldt bestræbte sig for at følge. Roger overraskede sig selv i flere gange ved bordet nøje at iagttage dem.

Senere på aftenen søgte han hende atter, men fandt hende i fuld samtale med en af de unge herrer, der opholdt sig på Towers, og som havde den fordel at have været to dage på slottet og følgelig at kunne tale om de små begivenheder, der var indtruffet dér i denne tid. Molly nærede det inderligste ønske

om at afbryde al denne ubetydelige sladder og give plads for Roger; hun havde jo så meget at spørge ham om med hensyn til tilstanden på Hamley Hall, og der havde endnu ikke været lejlighed for hende til at kunne få sig en fornuftig samtale med ham i al den tid, han havde været hjemme. Men skønt de nu begge hellere ville tale med hinanden end med nogen anden i værelset, syntes det dog, som om alt havde sammensvoret sig for at hindre det. Lord Hollingford førte Roger med sig hen til en kreds af ældre videnskabsmænd, som ønskede at høre hans mening om et eller andet videnskabeligt emne. Mr. Ernest Watson, den føromtalte unge herre, beholdt sin plads i nærheden af Molly, da hun var den smukkeste dame af alle de tilstedeværende, og han gjorde hende næsten fortumlet i hovedet ved sin aldrig svigtende strøm af sladder. Hun så til sidst så træt og bleg ud, at den altid årvågne lady Harriet sendte hende sir Charles til undsætning, og efter at hun havde vekslet nogle få ord med lady Harriet, så Roger Molly forlade værelset, som han hørte, for ikke at vende tilbage. Lady Harriets ytring til hendes fætter gav forresten Roger nok at tænke på.

Han havde hørt, at hun sagde:

"I sandhed, Charles, da Molly nu står under din beskyttelse, synes jeg virkelig, at du noget tidligere burde have befriet hende for at høre på mr. Watsons slidder og sladder; jeg selv kan kun holde ud at høre på det, når jeg er ved rigtig udmærket helbred."

Hvorledes kom Molly til at stå under sir Charles' beskyttelse? Nu faldt der Roger en mængde småting ind, som kun tjente til at befæste den idé, han havde fattet, at de måtte være forlovede, og han var i grunden temmelig utilfreds ved at komme til dette

resultat; det forekom ham at være en meget uheldig forbindelse at knytte de to til hinanden.

Om lørdagen var Roger mere heldig; han havde den dag en lang samtale med Molly på et temmelig forunderligt sted, nemlig i forhallen, hvor lady Harriet havde befalet Molly at hvile sig lidt efter en temmelig lang spadseretur på en der stående sofa, førend hun gik op ad trapperne til sit værelse.

Roger kom tilfældigvis derind, og da han så Molly, blev han stående og gav sig til at lege med nogle guldfisk i et marmorbassin tæt ved Mollys plads, mens han sagde:

"Jeg var meget uheldig i aftes; jeg ville så gerne have talt med Dem, men det var aldeles umuligt at komme til det. De var kun optaget af at tale med mr. Watson, indtil sir Charles Morton førte Dem bort – med en sådan myndighed! Har De kendt ham længe?"

Roger havde vistnok foresat sig at tale på en ganske anden måde om sir Charles, men ordene fløj ham ud af munden, så at de kom næsten mod hans vilje.

"Nej, ikke længe. Jeg har aldrig set ham, før jeg kom hertil – i tirsdags. Men lady Harriet har pålagt ham at sørge for, at jeg ikke blev overanstrengt ved selskabslivets fordringer; som De ved, er jeg endnu ikke kommet mig fuldstændig efter min sygdom. Han er lady Harriets fætter og føjer hende i alle hendes ønsker."

"Ja så! Han er ikke smuk, men jeg tror, at det er en meget dannet mand."

"Ja, det er også min mening; forresten er han i almindelighed så tavs, at det er vanskeligt at danne sig en mening om ham."

"Han er meget anset i den egn, hvor han har hjemme," sagde Roger, der nu var fuldkommen villig til ikke at gøre ham hans ret stridig.

Molly rejste sig.

"Nu må jeg gå op," sagde hun, "jeg har kun hvilet mig lidt her, fordi lady Harriet ønskede det."

"Vent endnu et øjeblik," sagde han. "Det forekommer mig at være et meget behageligt sted til at tale lidt sammen. Dette bassin med sine vandliljer giver én en forestilling, om end ikke en følelse, af kølighed; desuden er det så længe siden jeg så Dem, og jeg har også et budskab til Dem fra min fader. Han er meget vred på Dem."

"Vred på mig!" udbrød Molly overrasket.

"Ja. Han har hørt, at De kun er kommet her for landluftens skyld; og han er fornærmet over, at De ikke er kommet til os – til Hamley Hall – i stedet for her. Han mener, at De burde have husket på gamle venner."

Molly tog alt dette i fuldt alvor og lagde ikke mærke til det smil, der spillede om hans læber.

"Det gør mig inderlig ondt at høre," sagde hun. "De må endelig være så god at fortælle ham, hvorledes det er gået til. Lady Harriet besøgte os netop den dag, da det var blevet bestemt, at jeg ikke skulle tage med til –" Cynthias bryllup ville hun have sagt, men hun afbrød sig pludselig og rødmede dybt, da hun forandrede sætningen til – "at jeg ikke skulle rejse med til London, og hun afgjorde det alt sammen på stedet og overtalte moder og fader til at lade hende råde. Det var virkelig ikke muligt for mig at gøre nogen indsigelse."

"De kommer vist til selv at fortælle min fader alt dette, hvis De vil opnå en forsoning. Hvorfor kan De ikke tage til Hamley, når De forlader Towers?"

At drage således uden videre fra det ene sted til det andet som en anden dronning på rundrejse stemte slet ikke sammen med Mollys adstadige forestillinger om at forholde sig rolig, og hun svarede derfor:

"Det skulle være mig en stor fornøjelse, men jeg må først tage hjem. De vil komme til at behøve mig mere nu end før –"

Atter følte hun, at hun havde berørt et uheldigt emne og afbrød sig igen.

Roger begyndte at blive lidt fortrædelig over, at hun så vedvarende mente at skulle undgå et emne, som hun mente måtte pine ham, men hun manglede den fornødne åndsnærværelse til at kunne give deres samtale en anden vending. Han vidste næppe hvorfor, men han blev utålmodig ved at se, hvorledes hun stadig undgik at berøre denne genstand, Han besluttede derfor at tage tyren ved hornene, og med et slag at gøre en ende på denne forlegenhed; for indtil det var gjort, ville hans forhold til Molly altid være tvungent, som tilfældet må være mellem to venner, der begge søger at undgå et emne, der uophørligt dukker op i deres tanker.

"Ja, det er sandt," sagde han, "naturligvis vil man nu savne Dem dobbelt, da miss Kirkpatrick har forladt hjemmet. Jeg så i går i *Times*, at hendes bryllup havde fundet sted."

Hans tone var ikke den samme, da han talte om hende, men hendes navn var blevet nævnt, og det var det vigtigste.

"Alligevel," vedblev han, "må jeg på det kraftigste støtte min faders opfordring til Dem om et kort besøg hos os, og det så

meget mere, som jeg kan se, hvor godt De virkelig har haft af den friske landluft. Desuden, Molly –" det var nu atter den gamle, venlige Roger fra fordum, der talte – "tror jeg, at De kunne hjælpe os lidt til rette derhjemme. Aimée er tilbageholdende og forlegen overfor fader, og han har aldrig syntes rigtig godt om hende; og dog ved jeg, at de begge ville synes om og vide at værdsætte hinanden, når blot nogen kunne nærme dem til hinanden, og det ville være mig en stor trøst, hvis dette kunne ske, før jeg atter rejser bort."

"Rejser bort? – Rejser De bort igen?"

"Ja. Har De ikke hørt det? Jeg har endnu ikke opfyldt mine forpligtelser. Jeg tager atter afsted i september og bliver et halvt år borte."

"Jo, nu husker jeg det. Men det forekom mig – De syntes at have nedsat Dem på Hamley ganske som i gamle dage."

"Det lader også til, at min fader har hildet sig i den samme indbildning. Men det er ikke rimeligt, at jeg nogensinde kommer til at opslå min bopæl der igen, og det er til dels af den grund, at jeg så gerne ville have, at min fader skal lære at indse, hvor fordelagtigt det kan være for ham, at Aimée bliver hos ham. Ah! Der kommer hele selskabet tilbage fra deres spadseretur. Men jeg håber nok, at jeg skal træffe Dem alene igen, måske allerede i eftermiddag; jeg har så meget at rådslå med Dem om."

De skiltes nu, og Molly gik ovenpå, meget lykkelig og meget tilfreds og varm om hjertet.

Det var så behageligt at høre Roger tale på denne måde til hende, lige så venligt som i gamle dage; hun havde engang troet, at hun aldrig mere skulle kan betragte den høje,

mørkskæggede, berømte mand på den samme, næsten søsterlige måde som forhen, men nu var alt igen, som det skulle være.

Eftermiddagen bød ikke på nogen anledning til fornyet samtale; Molly var på en stilfærdig køretur med to enker og en gammel frøken, men glædede sig over, at hun ville gense ham om aftenen og den følgende dag.

Først den følgende eftermiddag, da hele selskabet en times tid før middag spadserede omkring i parken, fik Roger lejlighed til at sætte Molly ind i forholdet mellem hans svigerinde og squiren, mellem hvem det eneste bindeled i grunden kun var den lille dreng, som samtidig på grund af den jalousi, han gav anledning til, også var en anstødssten, som stødte dem fra hinanden. Han måtte fortælle Molly en mængde enkeltheder for ret at gøre hende det klart, hvor vanskeligt forholdet var på begge sider, og de to unge mennesker blev snart aldeles fordybet i dette emne, mens de vandrede frem og tilbage i den lange, skyggefulde allé.

Lady Harriet fjernede sig fra den gruppe af herrer og damer, hun havde talt med, og nærmede sig lord Hollingford, som alene spadserede omkring i nærheden; hun tog med en yndlingssøsters fortrolighed hans arm og sagde:

"Tror du ikke, at din mønsterværdige unge herre og min lille yndling er i færd med hist henne at finde ud af hinandens gode egenskaber?"

Han havde ikke været så opmærksom for, hvad der foregik, som hun.

"Hvad mener du?" spurgte han.

"Se engang ned ad alleen. Kender du de to?"

"Mr. Hamley og – er det ikke miss Gibson? Jeg kan ikke rigtig se det. O, hvis du lader din indbildning løbe af med dig i den retning, spilder du virkelig din tid til ingen nytte. Roger Hamley er en mand, som snart vil vinde europæisk berømmelse."

"Det er meget muligt, men det får mig aldeles ikke til at skifte mening. Molly Gibson er i stand til at værdsætte en sådan mand."

"Hun er en meget net og god lille landsbypige. Jeg har aldeles intet imod hende, men –"

"Husk på velgørenhedsballet. Der sagde du selv, efter at du havde danset med hende, at hun var en usædvanlig intelligent pige."

"Hamley tænker ikke på at gifte sig, og det kan han heller ikke."

"Hvor kan du vide det?"

"Jeg ved, at han kun har en meget lille privatformue, og videnskaben er ikke nogen meget indbringende levevej, hvis det overhovedet kan kaldes en levevej."

"Å, hvis det er det hele – der kan jo indtræffe en mængde uforudsete begivenheder – han kan jo få en arv – eller denne kedsommelige lille arving, som ingen ventede, kan jo gå hen og dø."

"Stille, Harriet; det er ikke smukt, at du begrunder dine planer for fremtiden på andres død og regne med, at det skal påvirke andres liv."

"Gør måske ikke juristerne akkurat det samme?"

"Så overlad det til dem, som driver den profession. Du ved jo, at jeg hader, når nogen vil være Kirsten Giftekniv lige så meget

som når man anstiller beregninger på grundlag af andres mulige død."

"Du begynder at blive noget prosaisk og kedelig, Hollingford!"

"Begynder," gentog han smilende; "jeg stod i den formening, at du altid havde betragtet mig som en kedsommelig fyr, man ingen vegne kunne komme med."

"Hvis du kaster dine garn ud efter komplimenter, så går jeg. Men husk på, hvad jeg har sagt, når min spådom går i opfyldelse. Om du så synes, kunne vi jo indgå et lille væddemål; den, der taber, anvender pengene til en foræring til en af dem."

Lord Hollingford kom allerede til at huske på sin søsters ord, da Roger, idet han den følgende dag forlod Towers, sagde til Molly:

"Jeg kan altså fortælle fader, at De aflægger ham et besøg i næste uge? De ved ikke, hvor det vil glæde ham."

Han var ikke langt fra at sige *os*, men et vist instinkt sagde ham, at det var bedst, om Mollys lovede besøg blev anset for udelukkende at gælde hans fader.

Den følgende dag rejste Molly hjem; hun var ganske forundret over, at det virkelig kunne bedrøve hende at forlade Towers, men det var i virkeligheden kun behagelige minder, hun denne gang bragte med sig derfra. Hendes helbred var blevet bedre, hun havde moret sig fortræffeligt, og endelig havde det svage genskin af et nyt og kært håb begyndt at fæste bo i hendes sind. Det var intet under, at mr. Gibson blev aldeles slået af hendes gode, sunde udseende, ligesom mrs. Gibson blev overrasket ved at se den forøgede ynde, der var udbredt over hendes væsen.

"Det er virkelig forbavsende at se, Molly, hvad et kort ophold i elegant selskab kan have for en indvirkning på en ung pige," sagde hun. "Blot en eneste uges samvær med sådanne personer, som man træffer på Towers, er, som én – jeg husker ikke mere hvem – har sagt, 'i og for sig en hel dannelsens skole'. Der er noget forandret ved dig – noget *je ne sais quoi* – som øjeblikkelig siger mig, at du har færdedes noget i den aristokratiske verden. Trods alt sit indtagende væsen savner den kære Cynthia dog dette; ikke fordi mr. Henderson tænkte således, han var såmænd så øm og kærlig imod hende, som nogen kunne være. Han købte hende endda et sæt diamantsmykker. Jeg var nødt til at sige ham, at det altid havde været min bestræbelse at indgive hende smag for jævnhed og tarvelighed, og at han ikke måtte fordærve hende ved alt for megen overdådighed. Det eneste, der rigtignok stødte mig lidt, det var, at de rejste uden kammerpige; det burde have været anderledes. Den kære Cynthia! Når jeg tænker på hende, forsikrer jeg dig, Molly, at det er mit inderligste ønske, at jeg må blive i stand til at finde en sådan mand til dig. Men du har endnu slet ikke fortalt mig, hvem der var på Towers."

Molly nævnede en mængde navne. Det sidste var Roger Hamleys.

"På min ære! Den unge mand begynder at komme op i verden."

"Hamley-slægten er da langt ældre end Cumnors," sagde Molly og blev rød.

"Nej, Molly, jeg kan ikke have, du bliver demokratisk. Rang er en stor udmærkelse; og det er mere end nok, at din kære fader har demokratiske tilbøjeligheder. Men lad os nu ikke begynde

at trættes. Nu, hvor du og jeg er alene, bør vi være rigtige veninder, og det håber jeg, vi kan blive. Roger Hamley talte vel ikke meget om den ulykkelige lille Osborne Hamley, kan jeg tænke."

"Tværtimod; han fortalte mig, at hans fader forguder det barn, og han selv lod også til at synes godt om drengen."

"Ja, squiren han er ikke vanskelig at løbe om hjørner med. Det skal det franske fruentimmer nok vide at benytte sig af. Dig har han næppe spurgt efter i den sidste måned, og før den tid var du jo alt for ham."

Det var omtrent seks uger siden, at Cynthias sidste forlovelse var blevet almindelig bekendt, og det var nok snarere det, som var årsag til squirens tavshed, tænkte Molly, men hun sagde:

"Squiren har sendt mig en indbydelse til at komme til Hamley Hall i næste uge, hvis du ikke har noget imod det, moder. De synes at ønske lidt selskab for mrs. Osborne Hamley, som endnu er temmelig svagelig."

"Jeg ved næsten ikke, hvad jeg skal sige; jeg synes ikke om, at du skal tjene som selskaberinde for en fransk dame af tvivlsom stand. Desuden vil jeg så nødig undvære mit barn, nu min eneste datter. Jeg indbød Helen Kirkpatrick hertil, men hun kan ikke komme endnu i nogen tid. Forresten skal her foretages nogen forandring; din fader har endelig givet sit samtykke til, at huset bliver så meget udvidet, at vi få et værelse til, for Cynthia og mr. Henderson kommer naturligvis på besøg hos os; desuden tænker jeg, at vi får adskilligt flere fremmede. Når jeg tænker mig ret om, kunne vi forresten nok behøve dit værelse under ombygningen til at flytte møbler og andre sager ind i. Jeg vil altid så nødig lægge hindringer i vejen for andres fornøjelse

– det er nu engang en svaghed hos mig – men det ville virkelig være ganske rart, om du kunne være ude af huset et par dage; for denne gang skal jeg for din skyld sætte mit ønske om at beholde dig hjemme i baggrunden og tale din sag hos din fader."

Miss'erne Browning indfandt sig en dag på besøg hos mrs. Gibson for at høre nyt. Den samme dag, som de var kommet tilbage fra miss Hornblower, var mrs. Goodenough kommet til dem for at fortælle dem den forbavsende kendsgerning, at Molly Gibson var taget afsted på besøg på Towers, ikke for en eftermiddag eller så, men for hele otte dage, ganske som om hun havde været en ung dame af fornem stand. Browningerne kom nu dels for af mrs. Gibson at erfare nogle interessante enkeltheder fra brylluppet, dels for at høre, hvorledes Mollys besøg på Towers var løbet af. Mrs. Gibson syntes ikke rigtig om denne deling af interessen mellem de to genstande, og noget af hendes gammel jalousi over Mollys fortrolighed med familien på Towers vendte tilbage.

"Nå, Molly, lad os nu høre, hvorledes det gik dig blandt de store. Du må ikke blive indbildsk over al deres opmærksomhed, men huske på, at du har din fader at takke for den, for den vises dig for hans skyld."

"Molly," bemærkede mrs. Gibson i sin venligste og mest medgørlige tone, "ved udmærket, at privilegiet at besøge et sådant hus som lady Cumnors ene og alene skyldes Hendes Nådes ønske om at befri mig for omtanke og bekymring samtidig med Cynthias bryllup. Jeg var aldrig så snart kommet hjem, førend Molly vendte tilbage. Forresten ville det efter min

mening ikke have været rigtigt at lade hendes benytte sig mere end højst nødvendigt af deres godhed."

Molly følte sig under alt dette yderst ubehageligt til mode, skønt hun var fuldstændig overbevist om usandheden af moderens angivne grunde.

"Ja så," sagde miss Browning. "Bryd du dig blot ikke om, Molly, om du kom derhen for din egen, for din agtværdige faders eller for mrs. Gibsons skyld, men fortæl os blot, hvad du foretog dig, mens du var der."

Molly begyndte en beretning om sin gøren og laden under sit ophold på Towers, som hun kunne have gjort langt mere tiltrækkende for de to gamle damer, hvis hun ikke havde haft en fornemmelse af, at hendes moder lyttede til med stærkt kritiske øren. Desuden afbrød mrs. Gibson hende med ustandselige rettelser, hvor Molly kun anførte kendsgerninger. Men hvad der mest ærgrede hende, var mrs. Gibsons sidste bemærkning til miss Browning:

"Molly er blevet en ren omstrejfer med alle disse besøg, som hun gør så meget væsen af, nærmest som om ingen anden end hun havde været i et fornemt hus. I næste uge tager hun afsted til Hamley Hall – hun bliver rent forkælet."

Mrs. Gibson istemte imidlertid en anden tone, da mrs. Goodenough kort efter kom for at frembære sine lykønskninger. Der havde altid bestået en stiltiende antipati mellem hende og mrs. Gibson.

Mrs. Goodenough begyndte:

"Nå, mrs. Gibson, jeg må sandelig ønske Dem til lykke i anledning af miss Cynthias bryllup; somme mødre ville jeg

beklage, når de mister deres døtre, men De er ikke af den sort, antager jeg."

Nu var mrs. Gibson ikke ganske sikker på, hvilken sort mødre det var hæderligst at blive regnet til; hun havde derfor lidt vanskeligt ved at formulere det svar, der nødvendigvis måtte frem.

"Den kære Cynthia!" sagde hun. "Man må jo kun glæde sig til den lykke, der er faldet i hendes lod. Og dog –" Et dybt suk sluttede sætningen.

"Javel; den pige ville aldrig have haft mangel på friere; for sandt at sige, var hun så skøn en skabning, som jeg nogensinde i mit liv har set. Men så meget desto mere behøvede hun en dygtig fører. Jeg for min part er visselig meget glad over, at hun har været så heldig, som hun har. Folk siger, at mr. Henderson skal have en smuk privatformue, foruden hvad han tjener som jurist."

"Min Cynthia behøver ikke at nære frygt for at komme til at undvære, hvad denne verden kan byde," sagde mrs. Gibson værdigt.

"Ja, det er jo rigtig udmærket. Hun har nu altid været min specielle yndling, og som jeg sagde til mit barnebarn her" (hun var nemlig ledsaget af en ung dame, som uafbrudt kastede begærlige blikke omkring i værelset for at opdage et glimt af den ventede bryllupskage) "hørte jeg aldrig til dem, som nedsatte hendes gode rygte og kaldte hende en flane og en kokette. Det glæder mig, som sagt, at høre, at hun er kommet så godt i vej. Og nu formoder jeg, at De skal i færd med at gøre noget for miss Molly, som sidder der?"

"Hvis De ved at gøre noget for hende forstår, at jeg skulle søge at fremskynde hendes ægteskab eller med andre ord berøve mig et væsen, der er mig lige så kært som mit eget barn, så tager De i høj grad fejl, mrs. Goodenough. Jeg beder Dem huske på, at det sidst af alt kunne falde mig ind at agere giftekniv. Cynthia gjorde mr. Hendersons bekendtskab hos sin onkel i London."

"Nå sådan. Ja, jeg lagde jo rigtignok godt mærke til, at hendes kusine meget ofte var syg og behøvede hendes kærlige pleje, og det var Dem naturligvis meget om at gøre, at Cynthia skulle være dem til nytte. Jeg siger ikke, at det var urigtigt handlet af en moder; jeg lægger blot et godt ord ind for Molly."

"Tak skal De have, mrs. Goodenough," sagde Molly halvt vred, halvt leende. "Hvis jeg ønsker at gifte mig, skal jeg nok selv se mig om og ikke ulejlige moder."

"Molly er jo blevet så populær, at jeg næppe ved, hvordan vi skal holde hende hjemme," sagde mrs. Gibson. "Jeg savner hende jo meget, men som jeg sagde til mr. Gibson, lad dog de unge mennesker more sig og se lidt af verden, mens de er unge. Det har været en stor fordel for hende at være på Towers, mens der var så mange dygtige og fremragende mennesker forsamlet der. Jeg kan allerede mærke en forskel i hendes konversation; det drejer sig nu om højere genstande. Hun skal også snart til Hamley Hall. Jeg forsikrer Dem, at jeg som hendes moder er ganske stolt af at se, så meget man gør af hende. Og min anden datter – min Cynthia – som skriver sådanne breve fra Paris!"

"Forholdene er en hel del forandrede siden min tid, det er både vist og sandt," sagde mrs. Goodenough, "derfor kan jeg vel ikke dømme om noget af alt det. Da jeg blev gift første gang,

kørte han og jeg på ydersiden af en diligence til hans faders hus, omtrent tre mil fra det sted, hvor vi blev viet, og satte os til et så godt aftensbord, som man kunne ønske sig, sammen med hans slægt og venner. Mit andet ægteskab fandt sted på en tid, hvor jeg bedre kendte mit værd som brud, og tænkte, at det var nu eller aldrig, hvis jeg ville have London at se. Man fandt, at jeg var et meget ødselt væsen, som ville rejse så langt bort og bruge så mange penge, skønt Jerry havde efterladt mig i meget udmærkede omstændigheder. Nu derimod rejser nygifte til Paris og tænker ikke på omkostningerne. Det kan jo være godt nok, så længe forsætlig ødselhed ikke bliver straffet ved mangel, inden man dør. Men jeg er taknemmelig, som jeg før sagde, for at man gør noget for Mollys skyld. Det er dog ikke helt det, jeg ville have gjort for min Bessy; men tiderne er jo forandrede, som jeg før sagde."

59. Molly Gibson på Hamley Hall

Der indtrådte nu et ophold i samtalen, mens Molly bød bryllupskage og vin rundt. De sidste ord, mrs. Goodenough havde ytret, ringede endnu for Mollys ører, og det var til ingen nytte, at hun forsøgte at udtyde dem på en for hende tilfredsstillende måde, med undtagelse af den, som lå først for. Imidlertid skulle hun ikke længe blive i uvished om, hvad der var ment med det; umiddelbart efter, at mrs. Goodenough havde taget afsked, bad nemlig mrs. Gibson Molly at flytte bakken med kagen hen på et bord i nærheden af vinduet for at have den i beredskab til mulige besøgende; under det åbne vindue måtte mrs. Goodenough nu nødvendigvis passere for at komme til gaden. Molly hørte hende herfra sige til sit barnebarn:

"Den mrs. Gibson er udspekuleret, det siger jeg. Det er slet ikke urimeligt, at mr. Roger Hamley engang kommer i besiddelse af Hamley Hall, og så sender hun Molly på besøg –"

Mere kunne Molly ikke høre, men hun kunne gerne have givet sig til at græde ved tanken om, hvad mrs. Goodenough havde hentydet til: det upassende, der lå i, at Molly besøgte Hamley Hall, mens Roger var hjemme. Mrs. Goodenough var rigtignok et udannet, simpelt menneske; mrs. Gibson syntes ikke engang at have lagt mærke til hendes hentydninger.

Mr. Gibson anså det for en selvfølge, at Molly modtog indbydelsen til Hamley, som hun havde gjort det så mange gange før. Roger havde omtalt det på en så ligefrem måde, at det var klart, at han ikke havde nogen som helst idé om, at der kunne ligge noget upassende i det – i dette besøg, som hun hidtil havde glædet sig så meget til. Molly følte hos sig selv, at hun aldrig kunne rådføre sig med nogen om den idé, som mrs. Goodenoughs ord havde vakt hos hende; hun kunne ikke være den første til at henlede opmærksomheden på, at der skulle ligge noget upassende i dette besøg, hvilket forudsatte, hvad hun rødmede dybt ved at tænke på. Der var ikke andet for end at søge trøst i fornuftgrunde. Havde dette besøg i mindste måde været anstødeligt, hvem ville så have været mere rede til at forhindre det end hendes fader? Dog, det var til ingen nytte, at hun søgte at bortræsonnere virkningen af mrs. Goodenoughs ord; jo flere grunde hun anførte for sig selv, desto vægtigere fremstillede de sig atter for hendes tanker. Man kan smile ad en ung piges sorger af den beskaffenhed, men for hende er de virkelige og nagende sorger. Alt, hvad Molly kunne gøre, var i et og alt at opofre sig for den kære, gamle squire, at tage sig af hans legemlige og åndelige velvære, at søge at mægle mellem ham og Aimée og undgå Roger så meget som muligt. Den gode, venlige, kære Roger! Det ville blive meget hårdt at skulle holde sig borte fra ham, men det var jo det rette at gøre. Dog burde hun ikke lade ham mærke nogen forandring. Men hvad var naturligt? Hvor langt burde hun gå i at undvige hans selskab? Ville han lægge mærke til, at hun undgik ham, at hun var mere beregnende med sine ord? Ak, herefter ville al ligefremhed stedse være bandlyst fra deres omgang. Hun foreskrev sig love,

hun ville hellige sig squiren og Aimée og glemme mrs. Goodenoughs tåbelige snak, men hendes utvungenhed var forsvundet, udsigten til at gøre lykke ville have været borte, hvis hun havde været mellem fremmede, der ikke før havde kendt hende; rimeligvis ville de have fundet hende stiv og klodset. Hun var så forskellig fra sit sædvanlige selv, at Roger så forandringen i det øjeblik, hun ankom til Hamley. Hun havde omhyggeligt forud bestemt, hvor længe hun ville opholde sig der: ikke en dag mere eller mindre, end hun havde været på Towers. Blev hun ikke så længe, kunne squiren tage det ilde op. Og dog, hvor indbydende så ikke det gamle herresæde ud, som det lå der, belyst af den strålende, varme efterårssol! I døren stod Roger for at tage imod hende; han trak sig straks efter tilbage, sandsynligvis for at kalde på sin svigerinde, som nu viste sig i dyb sorg og frygtsom kom frem med sin lille dreng på armen, som om barnet skulle hjælpe til at skjule hendes forlegenhed, men han ville hellere hen til kusken for at få sig en lovet køretur. Roger sagde ikke meget, han ønskede at lade Aimée udfylde sin plads som husets datter, men hun var alt for frygtsom til at sige noget; hun tog blot Mollys hånd og førte hende ind i dagligstuen, hvor hun pludselig kastede sig om Mollys hals og kyssede hende ømt som for at vise den dybe taknemmelighed, hun følte for al den omhu, Molly havde vist hende under hendes sygdom. Fra dette øjeblik af var de to venner.

Det var nær ved frokosttid, et måltid, som squiren aldrig forsømte, mere rigtignok for at have den fornøjelse at se sin lille sønnesøn tilfredsstille den herlige appetit, som landluften ikke bidrog til at formindske, end for sin egen skyld. Molly fik

hurtigt øjnene op for forholdet mellem familiens forskellige medlemmer. Det var hende klart, at hverken squiren eller svigerdatteren endnu havde fundet nøglen til hinandens hjerter, skønt de dog nu havde levet ikke så kort tid sammen. Aimée syntes i sin ængstelighed at have forglemt alt sit engelske og vågede med en øm moders skinsyge øjne over den måde, hvorpå squiren behandlede hendes barn. Det var ikke den mest fornuftige, det kan ikke nægtes; drengen nippede med tilsyneladende velbehag til squirens stærke ale og gjorde fordring på at blive delagtig i alt, hvad han så de andre indtage. Aimée kunne næppe høre opmærksomt på Molly af ængstelighed over, hvad barnet spiste og foretog sig; dog sagde hun intet om det. Roger satte sig overfor faderen og sin lille brodersøn; efter at dennes første fornødenheder var tilfredsstillede, henvendte squiren sig endelig til Molly:

"Så De kom altså dog til os, skønt De har været mellem alle de fine folk. Jeg troede såmænd, at De havde slået hånden af os, miss Molly, da jeg hørte, at De var taget til Towers. Kunne De slet ikke finde noget andet opholdssted, mens fader og moder var borte, end hos en greve?"

"De bad mig om at komme derud, og jeg kom," sagde Molly; "nu har *De* bedt mig komme her, og her er jeg."

"Jeg synes, De burde have vidst, at De altid var velkommen her, uden at De behøvede at vente på nogen indbydelse. Ja, Molly, jeg betragter Dem som min datter meget mere end fruen der!" tilføjede han, idet han sænkede stemmen lidt; "ja, De behøver såmænd slet ikke at se så bebrejdende på mig, hun forstår ikke så godt en samtale, der føres på engelsk."

"Jo, det tror jeg," sagde Molly sagte uden at se op af frygt for atter at møde Aimées blik, der var så sørgmodigt og fortabt. Hun følte sig taknemmelig mod Roger, da hun et øjeblik efter hørte ham venligt og med broderlig beredvillighed indlede en samtale med Aimée, hvori de snart var så fordybet, at Molly og squiren kunne fortsætte deres samtale uden at behøve at frygte for, at hun skulle lægge mærke til, hvad der blev sagt.

"Han er en prægtig fyr, ikke sandt?" sagde squiren og klappede den lille Rogers krøllede hoved. "Og han kan tage fire sug på bedstefaders pibe uden at blive dårlig, kan han ikke, hvad?"

"Jeg vil ikke suge mere," sagde drengen bestemt. "Moder siger nej, og så vil jeg ikke gøre det."

"Det ligner hende aldeles," sagde squiren, idet han dog denne gang sænkede stemmen yderligere. "Det kan da ellers ikke gøre drengen nogen skade."

For at hindre videre antydninger om personlige genstande, søgte Molly at drage ham bort fra dette emne ved at henlede samtalen på hans dræningsarbejder. Han tilbød hende at vise hende omkring derude, og hun var ikke sen til at modtage tilbuddet, skønt hun dog tænkte, at hendes frygt for at komme til at blive for meget alene med Roger havde været temmelig overflødig, da han syntes aldeles at ofre sig for sin svigerinde.

Men om aftenen, da Aimée havde trukket sig tilbage, og squiren var faldet i søvn i sin lænestol, stod mrs. Goodenoughs ord atter i deres fulde tydelighed for Molly. Hun havde nu virkelig en *tête-à-tête* med Roger, som hun jo rigtignok havde haft mange gange før, men, som sagerne nu stod, kunne hun ikke undlade at pålægge sig en tvang, der pinte hende; hendes

blikke mødte ikke hans på den gamle, frimodige måde; ved et ophold i samtalen tog hun en bog og lod ham stå forundret og utilfreds over den forandring, der var foregået i hendes adfærd mod ham. Og således vedblev det at være under hele hendes ophold på Hamley. Hvis hun undertiden glemte sig så vidt, at hun viste sig naturlig og ligefrem som før, greb hun sig snart i det og blev lidt efter lidt atter kold og tilbageholdende. Det smertede Roger at være vidne til dette – smertede ham mere og mere for hver dag, og han søgte ivrigt at opdage grunden til det.

Også Aimée lagde i al stilhed mærke til, hvor forandret Molly blev i Rogers nærværelse. En dag kunne hun ikke lade være at sige til Molly:

"Kan De ikke lide Roger? Når De blot vidste, hvor god han er, ville De visselig gøre det! Han er en lærd mand, men det er for intet at regne mod hans gode hjerte, det er det, man beundrer og elsker."

"Ja, han er meget god," svarede Molly; "jeg har kendt ham længe nok til at vide det."

"Men De finder ham måske ikke behagelig at omgås? Ganske vist er han ikke så indtagende som min stakkels ægtefælle; ham kendte De jo også, ikke sandt? O, fortæl mig, når De lærte ham at kende, fortæl mig noget om hans moder."

Molly var kommet til at holde meget af Aimée, som virkelig også var særdeles indtagende og behagelig at omgås, når hun ikke nedtryktes af squirens nærværelse; i følelsen af den usikre stilling, hun indtog i hans hus, viste hun sig næsten frastødende imod ham, og på sin side viste han heller ikke hende den bedste side af sin karakter. Det var Roger meget om

at gøre at forandre dette forhold, og han rådslog flere gange med Molly om de bedste midler til at opnå dette resultat. Så længe de afhandlede denne genstand, talte hun til ham på den rolige, værdige måde, hvorpå hendes fader i almindelighed udtrykte sig, men når deres forhandlinger om dette emne var til ende, antog hun igen sin påtagne, kolde tilbageholdenhed. Det faldt hende vanskeligt nok at vedligeholde dette fremmede væsen, i særdeleshed da hun et par gange mærkede, at det pinte ham; ved sådanne lejligheder ilede hun ind i sit eget værelse og brast i gråd, mens hun inderligt ønskede, at hendes besøg måtte være til ende, og at hun atter var i sit eget, rolige hjem. Men snart skiftede hun igen sind og klyngede sig til de hastigt bortilende timer, som om hun ville fastholde den lykke, hver eneste af dem medførte; for uden at hun lagde mærke til det, anstrengte Roger sig for at gøre hende opholdet behageligt. Han ville dog nødig få udseende af at være den, som lagde planer for hver eneste dag, for han kunne ikke frigøre sig for den tanke, at han ikke stod så højt i hendes omdømme som tidligere. En dag foreslog Aimée en udflugt for at plukke nødder; en anden dag skulle man skaffe lille Roger den uhørte fornøjelse at drikke te i fri luft; en tredje dag bragte endnu en anden morskab. Roger vidste, at Molly holdt af alle den slags simple fornøjelser, og derfor udtænkte han dem, skønt det for Molly så ud, som om han kun efterkom Aimées ønsker.

Den bestemte uge var næsten forbi, da squiren en morgen ved at søge efter Roger fandt denne siddende i biblioteket bøjet over en bog, men så fordybet i sine tanker, at han forvirret fo'r op, da faderen uventet stod for ham.

"Jeg tænkte nok, at jeg skulle finde dig her, min dreng! Vi må se at få dette gamle værelse pudset lidt op, før vinteren kommer; her er just ikke meget indbydende at være, men det er dog nok det sted, hvor du holder mest af at være. Nu ville jeg gerne have, at du skulle følge med mig ud til den ager, jeg har vist dig, den, jeg har tænkt på at lægge til med græs. Du kan også have godt af at komme lidt ud i den frie luft; du falder jo ganske sammen over alle de bøger, bøger, bøger! Der er ingen ting, der så godt som dem er i stand til at stjæle en mands helbred fra ham!"

Roger fulgte altså med faderen, og de fortsatte deres vej i tavshed, indtil de var kommet et godt stykke vej fra huset, da Roger pludselig i en bestemt tone udbrød:

"Fader, du husker vel, at jeg i næste måned tager afsted til Kapstaden igen! Du talte om at lade biblioteket gøre i stand. For min skyld skal du ikke gøre det, for jeg er borte hele vinteren."

"Kan du ikke blive fri for det?" indvendte hans fader, "jeg troede næsten, at du helt havde slået det af tankerne."

"Det lader sig ikke gøre," sagde Roger med et let smil.

"Men kunne man ikke finde en anden, som kunne fuldende dit arbejde?"

"Det kan ingen anden end jeg selv gøre. Desuden, et ord er et ord, og en forpligtelse kan man ikke bryde. Da jeg skrev til lord Hollingford, at jeg nødvendigvis måtte rejse hjem, lovede jeg med det samme at rejse ud igen i et halvt år."

"Ja, jeg ved det. Det vil blive hårdt for mig igen at måtte skilles fra dig; men det er vel det bedste for dig."

Roger rødmede dybt, da han sagde:

"Du hentyder til – til miss Kirkpatrick – mrs. Henderson mener jeg. Lad mig sige dig en gang for alle, fader, at det er min overbevisning, at mit forhold til Cynthia var indledet på en temmelig forhastet måde. Jeg er nu ganske overbevist om, at vi to ikke passede for hinanden. Vistnok gjorde det mig meget ondt at modtage det brev, jeg fik fra hende – i Kapstaden –, men jeg er nu vis på, at det har været bedst således."

"Det var ret. Det er min egen dreng, der siger det," sagde squiren og trykkede varmt Rogers hånd. "Nu skal jeg forresten fortælle dig, hvad jeg hørte forleden, da jeg var til generalforsamlingen inde i byen. De talte der om, at hun også skal have været forlovet med Preston."

"Jeg bryder mig ikke om at høre noget ondt om hende; hun kan have sine fejl, men jeg skal aldrig glemme, hvor kær hun engang har været mig."

"Nå, ja, du har måske ret. Jeg var dog ikke så meget imod det, var jeg vel, Roger? Stakkels Osborne behøvede ikke at have været så hemmelighedsfuld mod mig. Jeg bød da både din miss Cynthia og hendes moder herud – jeg er slet ikke så slem, som jeg ser ud til. Har jeg nogensinde næret et inderligt ønske her på jorden, så var det at se Osborne gift, som det sømmede sig en mand af så gammel en æt som hans, og så gik han hen og valgte denne franske mamsel, som aldeles ikke er af stand, en simpel –"

"Lad os ikke tale om, hvad hun *var*; se på hende, som hun nu er! Det undrer mig, at du ikke er mere indtaget af hendes ydmyghed og milde væsen, fader."

"Jeg kan ikke engang sige, at hun er smuk," sagde squiren uroligt; for han frygtede for en gentagelse af de argumenter,

som Roger så ofte før havde fremført for at bevæge ham til at betragte Aimée med kærligere øjne og indrømme hende den plads, der tilkom hende. "Din miss Cynthia var dog smuk, det må man indrømme hende, den flane! Men jeg kan ikke forstå, at ingen af jer to drenge, når I nu absolut skulle gå hen og gøre mig imod og vælge til jeres hustruer piger, der stod under jer både i rang og fødsel, kunne falde på at fæste jeres øjne på min lille Molly. Jeg var vistnok blevet vred over det også, men den pige ville snart have vidst at finde vej til mit hjerte, hvilket aldrig den franske eller den anden havde kunnet gøre."

Roger gav intet svar.

"Jeg ser ikke, hvorfor der ikke kunne blive noget af endnu," vedblev squiren. "Jeg er ikke den, som gør store fordringer nu, og du er jo ikke den ældste som Osborne, der dog giftede sig med en tjenestepige. Tror du ikke, du kunne vende dine tanker til Molly Gibson, Roger?"

"Nej!" sagde Roger kort. "Det er for sent – alt for sent. Lad os ikke tale mere om mit ægteskab. Er det ikke den mark, du omtalte?"

Og nu var han snart så dybt inde i en beregning over den relative værdi af eng, pløjeland og græsning med faderen, som om han aldrig havde kendt Molly eller elsket Cynthia. Men squiren var ikke i godt humør mere, og deltog kun tvungent i samtalen. Da emnet syntes at være uddebatteret, sagde han pludselig:

"Men tror du dog ikke, du kunne komme til at synes om hende, hvis du forsøgte på det, Roger?"

Roger vidste naturligvis meget vel, hvad hans fader hentydede til, men et øjeblik var han tilbøjelig til ikke at forstå

ham. Endelig sagde han dog i en sagte tone:

"Jeg vil aldrig forsøge det, fader. Lad os ikke tale mere om det. Som jeg sagde før, det er alt for sent."

Den gamle squire var slet ikke tilfreds med, at han ikke kunne få sin vilje sat igennem i denne sag; fra tid til anden drøftede han atter denne skuffelse med sig selv, og han kom til sidst til det resultat, at det ene og alene var Cynthia, som var skyld i, at Roger nu var ligegyldig for hele det andet køn i almindelighed.

Nu traf det sig, at Molly den sidste morgen, hun opholdt sig på Hamley Hall, modtog det første brev fra Cynthia – nu mrs. Henderson.

Det var netop før frokosttid; Roger var ude, og Aimée var endnu ikke kommet ned; Molly var således alene i spisestuen, hvor bordet allerede var dækket. Hun havde netop læst sit brev til ende, da squiren trådte ind, og i sin glæde fortalte hun ham straks, hvad morgenen havde bragt hende. Men da hun så det ansigt, squiren satte op, kunne hun gerne have bidt sin tunge af, fordi hun havde nævnt Cynthias navn for ham. Han så harmfuld og nedtrykt ud.

"Jeg ville ønske, at jeg aldrig mere måtte blive mindet om hende, det ville jeg. Hun har været min Rogers ulykke, det siger jeg. Jeg har ikke fået søvn i mine øjne den halve nat, og det kan jeg takke hende for. Nu går min stakkels dreng og siger, at han aldrig mere vil tænke på at gifte sig! Jeg ville ønske, at det havde været Dem, Molly, som mine drenge havde kastet deres øjne på. Jeg sagde det til Roger forleden, og jeg sagde det, skønt jeg jo rigtignok hellere havde set, at drengene havde set noget højere tilvejrs – nå, det er jo til ingen nytte at tale om nu – det er alt for

sent, som han sagde. Men lad mig blot aldrig mere høre den taskes navn. Ja, jeg siger det ikke for at fornærme Dem, min pige; jeg ved, at De holder af hende, men tro De en gammel mands ord, De er lige så meget værd som en hel snes af hendes slags. Jeg ville ønske, at de unge mennesker ville tænke ligeså," mumlede han, idet han gik hen til bordet for at skære skinken for, mens Molly skænkede teen med heftigt bankende hjerte og lyttede til, hvad squiren sagde.

Det kostede Molly megen møje at tilbageholde de ydmygelsens tårer, der pressede på. Hun følte dybt, hvor falsk hendes stilling var blevet i dette hus, der før havde været som et andet hjem for hende. Da hun tænkte på mrs. Goodenoughs bemærkninger og squirens ord, hvoraf det fremgik – i hvert fald i hendes indbildning – at denne havde foreslået Roger at ægte hende, og at Roger havde vægret sig ved dette, følte hun sig gladere, end ord kunne udtrykke, ved at hun skulle hjem den samme dag.

Imens hendes følelser endnu var i oprør over dette, trådte Roger ind. Han så øjeblikkelig, at noget havde bedrøvet Molly, og han længtes efter det gamle, hjertelige venskab mellem dem, som havde tilladt ham at spørge hende, hvad der bekymrede hende, og søge at yde den trøst, han formåede. Men hun havde i de sidste få dage holdt ham i en alt for stor afstand til, at han turde tale til hende på den gamle ligefremme, broderlige måde, især nu, hvor han bemærkede, hvorledes hun bestræbte sig for at skjule sine følelser, og med febrilsk heftighed drak sin te og forsynede sig med brød for kun at smuldre det ud på tallerkenen. Der var nu intet andet for ham at gøre end at søge at holde en almindelig samtale vedlige, indtil Aimée kom ned.

Dette skete noget senere end sædvanligt, og den stakkels moder var meget alvorlig og ængstelig, da hendes barn havde haft en meget urolig nat og syntes at have feber; han var nu faldet i en let søvn.

Nu var freden forbi; squiren stødte sin tallerken tilbage, han havde ikke mere lyst til at spise. Roger søgte at få noget nærmere at vide af Aimée, men hun begyndte i stedet at græde.

Molly foreslog straks, at vognen, der skulle bringe hende hjem, skulle køre frem straks – hun havde alt sit tøj pakket sammen, sagde hun – og tage hendes fader med tilbage. Når hun tog afsted straks, mente hun, var det muligt, at hun kunne træffe ham, efter at han var kommet hjem fra sine morgenvisitter, og førend han var taget ud til sine fjernereboende patienter. Hendes forslag blev modtaget, og hun gik ovenpå for at klæde sig om til turen. Da hun atter kom ned i dagligstuen, ventede hun at finde Aimée eller squiren der, men mens hun var borte, var der kommet bud om, at barnet atter var vågnet og i stor angst, hvorpå squiren og Aimée i deres uro var ilet op til deres afgud. Roger var imidlertid til stede; han ventede på Molly med en stor buket af de mest udsøgte blomster.

"Se her, Molly!" sagde han, da hun var i færd med at forlade værelset igen ved at finde ham alene, "disse blomster har jeg plukket til Dem i morges."

Han nærmede sig lidt til hende for at overrække hende blomsterne.

"Jeg takker Dem!" sagde hun. "Det var meget venligt af Dem. Jeg er Dem meget forbunden for det."

"Så må De ikke afslå min eneste bøn," sagde han, bestemt på ikke at lade sig afholde af hendes tilbageholdenhed i dette øjeblik. Han begyndte at ordne blomsterne, som hun holdt i hånden; de dannede ligesom et bånd imellem dem, og forhindrede hende i at følge sin lyst og forlade værelset.

"Sig mig ærligt, og det ved jeg, De vil gøre, hvis De vil give mig et svar: har jeg gjort noget, der har kunnet fornærme Dem, siden vi traf hinanden på Towers?"

Han talte i en så venlig og oprigtig tone, hans væsen var så vindende, at Molly med glæde ville have fortalt ham alt. Hun var vis på, at han bedre end nogen anden kunne have rådet hende og vist hende, hvorledes hun burde handle; hun ville have afsløret sine inderste tanker for ham – når de blot ikke udelukkende havde drejet sig om ham selv. Hvorledes kunne hun fortælle ham, hvad mrs. Goodenough havde sagt, og at det var disse ord, som var kilden til hendes tilbageholdenhed og kulde? Hvor kunne hun gentage, hvad hans fader havde sagt den samme morgen, og forsikre ham, at hun lige så lidt som han ønskede, at deres gamle venskab skulle forstyrres ved tanken om et nærmere slægtskab?

"Nej, De har aldrig i mit liv fortørnet mig, Roger," sagde hun og så op på ham for første gang i mange dage.

"Jeg tror Dem, siden De siger det. Jeg har ingen ret til at fordre flere forklaringer, Molly. Vil De give mig en af disse blomster tilbage som et pant på det, De nu sagde?"

"Tag, hvilken De vil," sagde hun, idet hun ivrigt tilbød ham den hele buket at vælge af.

"Nej, De må vælge den og give mig den."

I det samme trådte squiren ind. Roger skulle ikke have haft noget imod, om hun noget mindre ivrigt havde ransaget buketten i hans faders nærværelse for at finde den ønskede blomst. Men ikke nok med det, hun udbrød endog:

"O, mr. Hamley, kan De ikke sige mig, hvilken blomst Roger synes bedst om?"

"En rose, tror jeg. Men vognen holder for døren og, kære Molly, jeg vil ikke jage Dem herfra, men –"

"Nu kommer jeg. Se her, Roger! Her har De en rose." Og lidt af rosens farve fandt også vej til Mollys kinder. "Jeg træffer nok fader, når jeg kommer hjem," sagde hun til squiren. "Hvorledes er det med drengen?"

"Jeg er bange for, at han er ved at pådrage sig en feber."

Squiren førte hende nu til vognen, mens han på vejen kun talte om den lille syge; Roger fulgte efter, næppe sig selv bevidst, hvad han gjorde, mens han i tankerne gentog det pinefulde, stadigt tilbagevendende spørgsmål: "For sent – eller ikke? Vil hun nogensinde kunne glemme, at jeg ødslede min første tåbelige kærlighed på én, der er så vidt forskellig fra hende?"

Men imens vognen rullede afsted, gentog Molly for sig selv: "Vi er venner igen! Jeg tror ikke, han vil tænke på, hvad den kære gamle squire har antydet i alle disse dage. Det er så godt, at vi atter kan stå på den gamle fortrolige fod – og så disse yndige blomster!"

60. Roger Hamleys tilståelse

Roger havde ikke så lidt at overveje, da han vendte sig bort efter at have set efter vognen, så længe den var synlig. Han havde dagen forud troet, at Molly havde bemærket hans voksende kærlighed til hende – den kærlighed, han efter sin egen opfattelse havde lagt så tydeligt for dagen – og havde anset den for stødende mod den ubestandige Cynthia; at hun havde anset den tilbøjelighed, der så hurtigt kunne overføres fra den, ene til den anden, for uden værdi, og at hun havde haft i sinde at vise ham dette ved sin forandrede adfærd mod ham. Men denne morgen var hendes gamle, søde, frimodige væsen vendt tilbage, om vel også kun i det sidste øjeblik, de så hinanden. Det faldt ham vanskeligt at finde ud af, hvad der kunne have nedtrykt hende ved morgenbordet. For at udforske grunden gik han så vidt, at han spurgte Robinson, om miss Gibson havde modtaget breve den morgen, og da dette blev bekræftet, søgte han at tro, at et brev på en eller anden måde havde været kilden til hendes sorg. Så vidt var alt godt. De var nu venner igen som i gamle dage, men det var ikke nok for Roger. Det blev ham hver dag mere og mere tydeligt, at hun og kun hun kunne gøre ham lykkelig. Han havde tydeligt følt dette, men havde tillige næsten opgivet ethvert håb, da hans fader trængte ind på ham for at få ham til at gå den vej, han selv allerhelst ønskede at slå ind på. Det var ikke nødvendigt, at han "forsøgte" at elske hende, sagde han til sig selv; det var allerede tilfældet. Men var den kærlighed hende værdig, som engang havde været givet til Cynthia?

Lignede det ikke for meget en karikaturagtig gentagelse af den første? Og så netop nu, hvor stod i begreb med atter at forlade England i længere tid! Hvis han nu fulgte efter hende til hendes eget hjem – til det samme værelse, hvor han engang havde friet til Cynthia? Pludselig fattede han en hurtig beslutning med hensyn til den fremgangsmåde, han ville følge. De var venner som før, tænkte han, idet han kyssede rosen, som hun havde foræret ham til tegn på sit venskab. Han stod nu atter i færd med at drage til Afrika for at gå store farer i møde; det vidste han nu bedre end første gang, han rejste. Han fattede derfor den beslutning ikke at gøre noget forsøg på at vinde mere af hendes kærlighed, end han allerede havde, førend han atter var vendt tilbage. Men var han først i god behold tilbage, da skulle ingen svage indbildninger om, hvad hendes svar kunne blive eller ikke blive, afholde ham fra at forsøge at vinde den kvinde, som han satte højest i verden. Var det Guds vilje, at han skulle vende velbeholden tilbage, ville han ikke et øjeblik tøve med at erfare sin skæbne; indtil den tid ville han tålmodigt vente. Han var nu ikke længere den unge, der ubesindigt styrtede frem mod det attråede mål; han var en mand, som var i stand til at dømme og vente.

Så snart Molly fandt sin fader, sendte hun ham øjeblikkelig til Hamley Hall; derpå tog hun atter plads i dagligstuen for på ny at begynde det gamle, ensformige liv, hvor hun hvert øjeblik savnede Cynthias opmuntrende selskab. Mrs. Gibson var ikke i synderlig godt humør, hvilket hun gav luft ved at ytre sin misfornøjelse over, at Cynthias seneste brev ikke havde stilet til hende, men derimod til Molly.

"Når man tænker på alt det besvær, jeg havde med at arrangere hendes udstyr, synes jeg dog nok, at hun kunne have skrevet til mig."

"Men det har hun jo gjort – hendes første brev var jo til Dem, moder," sagde Molly, mens hun endnu ikke kunne løsrive sine tanker fra Hamley Hall, det syge barn – og om Roger og hans bøn om en blomst.

"Ja, det første, tre sider kun, med en beretning om hendes sørejse, mens hun derimod sikkert skriver til dig om moderne i Paris og andre interessante ting. Men de stakkels mødre må aldrig vente sig fortrolige breve fra deres døtre, det har jeg mærket."

"Du må gerne se mit brev, moder," sagde Molly. "Der står virkelig intet af betydenhed i det."

"Og at tænke sig, at hun skriver til dig, som aldeles ingen pris sætter på det, mens mit stakkels hjerte længes efter mit tabte barn! Sandelig, livet er undertiden en hård byrde."

Der opstod nu en længere pause.

"Fortæl mig noget om dit besøg, Molly. Er Roger meget nedtrykt? Taler han meget om Cynthia?"

"Nej; han nævner ikke ofte hendes navn, næsten aldrig, tror jeg."

"Nej, jeg har aldrig troet, at han havde megen følelse. Havde det været tilfældet, havde han ikke så let givet slip på hende."

"Jeg indser ikke, hvad han kunne have gjort. Da han kom her efter sin tilbagekomst for at tale med hende, var hun allerede forlovet med mr. Henderson – han kom jo netop samme dag," sagde Molly, måske noget heftigere end nødvendigt.

"Mit stakkels hoved!" udbrød mrs. Gibson, idet hun førte hænderne op til sit hoved. "Man kan virkelig se, at du har opholdt dig blandt folk med et kraftigt helbred og – undskyld, at jeg siger det om dine venner, Molly – af uforfinede sædvaner; du har vænnet dig til at tale på en støjende måde. Du må virkelig huske på mit hoved, Molly. Roger har altså ganske glemt Cynthia, siger du? O, hvor ubestandige er de mænd dog ikke! Mærk mine ord, det vil ikke vare længe, inden han går hen og forelsker sig i en eller anden marquise eller så! Han er jo nu dagens løve, og han hører netop til de svage unge mennesker, der bliver fortumlede i hovedet, når man gør for meget af dem. Du skal se, at han går hen og frier til en eller anden fornem dame, som ikke tænker mere på at ægte ham end sin tjener."

"Det tror jeg ikke vil være sandsynligt," sagde Molly tappert. "Roger er alt for fornuftig til at begå en sådan dårskab."

"Ja, det er netop den fejl, jeg altid har beklaget hos ham, fornuftig og hjerteløs. Det er vist en slags karakter, som er meget værd, men den oprører mig. Nej, så siger jeg, et varmt hjerte, selv med en smule af den ekstravagance, som misleder dømmekraften og får personen til at begå romantiske overdrivelser. Således var min stakkels Kirkpatrick. Jeg tror, at jeg har fortalt dig, at han engang gik en mil i regnvejr for at skaffe mig nogle kager, da jeg var syg!"

"Ja," sagde Molly. "Det var jo meget smukt af ham."

"Og så ufornuftigt! Noget, som dine fornuftige, hjerteløse hverdagsmennesker aldrig ville tænke på at gøre. Og så med hans hoste!"

"Det havde vel ingen farlige følger?" sagde Molly, som det var magtpåliggende at bortlede samtalen fra Hamleyerne, som hun

og hendes stedmoder altid blev uenige om, ligesom Molly ved den slags lejligheder fandt det vanskeligt at styre sit sind og sin tunge.

"Jo, det havde det rigtignok! Jeg tror, at han aldrig forvandt den forkølelse, som han dengang pådrog sig. Jeg ville ønske, at du havde kendt ham, Molly! Tit og ofte tænker jeg på, hvad der ville være hændt, hvis du havde været min virkelige datter og Cynthia vor kære mrs. Gibsons, mens mr. Kirkpatrick og din egen kære moder endnu havde været i live. Det kunne nok være noget for en filosof at grunde over!" Dermed henfaldt mrs. Gibson i drømmerier over, hvad hun netop havde antydet.

"Jeg længes så meget efter at høre, hvordan det mon er med den stakkels lille dreng," sagde Molly, som efter nogen tids tavshed gav sine tanker luft.

"Det stakkels barn! Når man tænker på, hvor lidt man ønsker ham en længere tilværelse, ville hans død sandelig være en virkelig velgerning."

"Moder, hvad mener du?" spurgte Molly forundret. "De holder jo alle sammen så overordentlig meget af ham! Du har aldrig set ham. Han er den smukkeste, sødeste lille fyr, man kan tænke sig. Jeg forstår ikke, hvad du mener."

"Det er vist ikke vanskeligt at begribe, at squiren nok kunne have ønsket sig en arving af bedre stand end en tjenestepiges barn, han med sine ideer om adeligt blod, rang og familie. Og det har nok heller ikke været en ringe skuffelse for Roger, som jo selvfølgelig har betragtet sig som sin broders arving, at finde sig trængt tilbage af en lille fyr, der er halvt engelsk, halvt fransk!"

"Du aner ikke, hvor meget de holder af ham. Han er den gamle squires øjesten."

"Molly, Molly, lad mig dog ikke høre dig bruge sådanne simple udtryk. Hvornår skal jeg dog kunne lære dig den sande forfinelse, den rette dannelse, som består i, at man ikke engang *tænker* på lave og simple ting? Ordsprog og andre platte udtryk bør ikke bruges af folk med dannelse. 'Øjesten'! Det er jo rent fortvivlet!"

"Det var kun min mening at sige, at squiren holder lige så meget af den lille, som om det kunne være hans eget barn, og at Roger – o, hvor skammeligt at tænke, at Roger –" Her afbrød hun sig pludselig, som om hun var ved blive kvalt.

"Jeg undrer mig aldeles ikke over din harme, kære pige!" sagde mrs. Gibson. "Jeg ville have følt akkurat det samme i din alder, men med årene lærer man at få øjnene op for den menneskelige naturs lavhed. Det var måske forkert af mig at sige det, men tro mig, den anskuelse, som jeg hentydede til, har dog vist krydset Roger Hamleys tanker."

"Alle mulige tanker kan opstå hos én – det kommer kun an på, hvorvidt man giver dem hus og herberg," sagde Molly.

"Ja, det er jo til ingen nytte at spilde flere ord på den sag; lad os hellere tale om noget mere interessant. Jeg bad Cynthia om at købe mig en silkekjole i Paris og lovede at lade hende vide, hvilken farve jeg ønskede. Jeg tror, at mørkeblåt ville passe bedst til min teint, hvad mener du?"

Molly var naturligvis aldeles enig med sin stedmoder for at undgå videre drøftelse af dette interessante emne. Hun gentog ved sig selv forskellige træk i Rogers karakter, som i et og alt modsagde hendes stedmoders formodning.

Nu hørte man mr. Gibson komme op ad trappen, og lidt efter trådte han ind til damerne.

"Hvorledes er det med den lille dreng?" spurgte Molly ivrigt.

"Det bliver skarlagensfeber, frygter jeg. Det var godt, at du tog bort i tide, Molly. Du har jo aldrig haft den sygdom. Vi må for en tid opgive alt samkvem med Hamley Hall. Er der nogen sygdom, som jeg er bange for, så er det denne Note 6)."

"Men du må jo dog tage derover, fader."

"Ja, ganske vist. Men jeg tager altid en mængde forsigtighedsregler. Desuden bør man jo ikke unddrage sig de farer, éns pligter pålægger én at søge. Det er de unødvendige farer, vi må søge at undgå."

"Vil sygdommen blive hård?" spurgte Molly.

"Det kan jeg endnu ikke vide. Jeg skal imidlertid gøre alt, hvad der står i min magt for den lille fyr."

I nogle dage svævede drengen i stor fare; i nogle uger derefter var viste sygdommen sig i en mere kronisk skikkelse, men skønt den overhængende fare snart var forbi, kunne Molly dog let indse, at dømme efter den strenge afspærring, som hendes fader anså for nødvendig, at der ikke var nogen sandsynlighed for, at hun atter ville få Roger at se før hans afrejse til Afrika. Nu var det tungt at tænke på, at hun så slet havde benyttet sig af de dage, hun havde tilbragt sammen med ham på Hamley. Hun kunne næsten ikke forstå, hvorledes hun havde kunnet sky hans selskab, nægte at omgås frimodigt med ham, ja, hvad mere var, havde plaget ham ved sit forandrede væsen; for hun havde læst i hans blik, hørt af hans stemme, hvor meget det havde forvirret og smertet ham; og nu dvælede

hendes fantasi ved overdrevne forestillinger om det, som tonen og blikket havde ladet ane.

En aften, da mr. Gibson var kommet noget sent hjem, sagde han pludselig efter bordet:

"Jeg har i dag fortjent min dagløn, som arbejderne siger. Roger Hamley og jeg har lagt vore hoveder i blød og fattet en plan, hvorefter mrs. Osborne og hendes dreng skal forlade Hamley Hall."

"Hvad sagde jeg ikke forleden, Molly?" faldt mrs. Gibson ind med et meget betegnende blik til Molly.

"- og tage over til Jennings gård, hvor de kan bo ikke fire hundrede skridt fra Hamley Hall," vedblev mr. Gibson. "Squiren og hans svigerdatter er blevet meget bedre venner ved den lille drengs sygeleje; og jeg tror nu, at han har indset, hvor umuligt det er for moderen at forlade sit barn og leve tilfreds i Frankrig, hvilket jo hidtil stadig har været hans plan; han ville have 'købt sig fri' for hende. Men en nat, da den lille Osborne svævede mellem liv og død, var de begge i høj grad bekymrede, og de forsøgte gensidigt at trøste hinanden, og siden den tid har de været meget bedre venner end før. Men Roger –" (Mollys kinder glødede og øjet lyste; hans navn vakte hende en sådan glæde) "- og jeg er dog enige om, at moderen meget bedre forstår at opdrage barnet på den rette måde end bedstefaderen; for har hun end ikke lært andet hos sin tidligere hårdhjertede madmoder, så har hun sandelig fået et godt greb på at tumle med børn på den rette måde. Og det fortrædiger og bedrøver hende, når hun ser squiren give den lille ale og lade ham ryge tobak og i det hele ødelægge ham på enhver måde. Men hun er bange for den gamle og tør ikke sige ham sin mening. Når hun

nu kommer til at bo for sig selv i en smuk, hyggelig lejlighed – vi var henne for at bese den – og mrs. Jennings har lovet at gøre sit bedste for at opmuntre mrs. Osborne Hamley, så vil det være hende let at lede barnet på sin måde; og så er hun dog ikke længere borte fra Hamley, end at hun kan gå derop på ti minutter med drengen. Jeg skal ikke nægte, at jeg er ret vel tilfreds med at have bragt den sag i orden," sluttede han og rejste sig for at besøge en syg, der havde sendt bud efter ham i hans fraværelse

"Et godt dagsværk!" gentog mr. Gibson for sig selv, idet han forlod huset. "Jeg erindrer ikke, hvornår jeg sidst har været så tilfreds!" Mr. Gibson havde nemlig ikke fortalt Molly alt, hvad der var foregået mellem ham og Roger. Da lægen stod i begreb med at forlade Hamley, efter at arrangementet med Aimée og hendes barn var bragt i orden, havde Roger sagt:

"De ved vel, at jeg tager afsted næste tirsdag, mr. Gibson?"

"Ja, vistnok. Jeg vil ønske Dem, at De må have lige så meget held med Dem denne gang med Deres videnskabelige forskninger som sidst, og at ingen sorger må vente Dem, når De kommer tilbage."

"Tak skal De have. Jeg vil håbe det samme. Der er vel nu ikke mere nogen fare for smitte?"

"Nej! Havde sygdommen grebet om sig, ville vi vist allerede have mærket det for længe siden. Men man kan dog aldrig være for forsigtig, når talen er om skarlagensfeber."

Efter en kort pause sagde Roger:

"Ville De have noget imod, at jeg aflagde Deres familie et besøg?"

"Helst ville jeg rigtignok for øjeblikket give afkald på den fornøjelse, som det ellers altid er mig at se Dem i mit hus. Det er ikke mere end tre uger eller en måned siden, sygdommen udbrød. Forresten kommer jeg herover endnu en gang, før De rejser. Jeg er altid på vagt overfor vattersot; den følger ofte lige i hælene."

"Jeg får altså ikke Molly at se mere!" sagde Roger i en modfalden tone og med et blik, som tilkendegav den største skuffelse.

Mr. Gibson fæstede sit skarpe, opmærksomme blik på den unge mand og stirrede så gennemtrængende på ham, som om han havde opdaget tegn til en ny, ubekendt sygdom hos ham. Derefter fortrak hans læber sig læber sig til en langtrukken, tydelig fløjten. "Åh!" sagde han så.

Rogers solbrune kinder blev endnu mørkere, da han sagde:

"De vil jo nok bringe hende en hilsen fra mig, en afskedshilsen?"

"Nej, det kan jeg ikke. Jeg har ikke for vane at agre budbærer mellem ung herrer og unge damer. Jeg skal fortælle mine damer, at jeg har forbudt Dem at nærme Dem mit hus, og at det har bedrøvet Dem, at De ikke har fået lejlighed til at sige dem farvel. Det er alt, hvad jeg vil sige."

"Men De misbilliger ikke – jeg ser, at De forstår, hvad jeg mener. O, mr. Gibson, sig mig blot et eneste ord af, hvad De nu tænker, skønt De lader, som om De ikke forstår, hvorfor jeg ville give en verden for at få Molly at se endnu en gang, førend jeg rejser bort."

"Min kære dreng," sagde mr. Gibson, mere rørt, end han ønskede at vise. Han lagde hånden på Rogers skulder, rettede

sig op, og sagde alvorligt:

"Husk på, at Molly ikke er Cynthia. Hvis hun skulle fatte tilbøjelighed for Dem, ville hun ikke være i stand til at overføre sin kærlighed til den næste, der måske måtte fremstille sig sidenhen."

"De mener, ikke så let, som jeg har gjort det," svarede Roger. "Jeg ville ønske, at De kunne vide, hvor forskellig denne følelse er fra min drengede forlibelse i Cynthia."

"Jeg tænkte ikke på Dem, da jeg sagde det; men da det dog måske kunne falde mig ind, at De ikke har været et mønster på bestandighed, så lad mig høre, hvad De har at sige til Deres forsvar."

"Det er ikke meget. Jeg holdt overordentlig meget af Cynthia. Hendes væsen og skønhed havde fortryllet mig; men hendes breve, der var korte, afjaskede og undertiden viste mig, at hun ikke havde gjort sig den ulejlighed at læse mine igennem – jeg kan ikke sige Dem, hvor det smertede mig at læse dem! Et år tilbragt på ensomme steder, mange gange med døden for øje og altid udsat for farer, kan undertiden give en mand mange års erfaring. Og dog længtes jeg efter den tid, da jeg skulle gense hendes søde træk og høre hendes milde stemme. Så fik jeg dette brev på Kap! – og dog håbede jeg. Men De ved selv, at da jeg kom for at søge at forny vor forbindelse, fandt jeg hende som mr. Hendersons forlovede. Jeg så hende spadsere med ham i Deres have, koketterende med ham over en blomst, som hun så ofte før havde gjort i mit selskab. Jeg kan endnu se det deltagende blik, Molly bekymret betragtede mig med. At jeg dog også skulle være en så forblindet nar! – Hvad må hun tænke

om mig? Hvor må hun ikke foragte mig, der valgte den falske Duessa [Note 7)]!"

"Nå, helt så slem er Cynthia da vel trods alt ikke. Hun er en fortryllende skabning, men hun har mange fejl."

"Det ved jeg! Det ved jeg! Jeg skulle heller aldrig tillade nogen at sige et nedsættende ord om hende. Har jeg kaldt hende Duessa, så var det kun, fordi jeg så stærkt som muligt ville betegne den forskel, der efter min mening er mellem hende og Molly. Alt, hvad jeg ønskede at sige var: Tror De nu, at Molly, efter at have set, at jeg har elsket en person, der står så langt under hende, nogensinde vil lade sig bevæge til at lytte til mine bønner?"

"Jeg skal ikke kunne sige det. Og selv om jeg kunne, så ville jeg dog ikke. Men hvis det kan være Dem til nogen trøst, skal jeg sige Dem, hvad erfaringen har lært mig. Kvinderne er forunderligt ufornuftige skabninger, som lige så let kan forelske sig i en mand, der en gang har ødslet sin kærlighed på en uværdig, som i enhver som helst anden."

"Tak, sir!" udbrød Roger. "Jeg ser, at det er Deres mening at give mig en opmuntring. Jeg havde bestemt ikke at åbenbare mine følelser for Molly, før jeg var vendt tilbage – men da ville jeg ved ethvert middel, der stod i min magt, søge at vinde hendes gunst. Jeg var bestemt på ikke at ville gentage den tidligere scene på det tidligere sted – Deres dagligstue – hvor meget jeg end måtte blive fristet. Men måske var det sådan, at hun undgik mig, da hun sidst var hos os."

"Nå, Roger, nu har jeg allerede skænket Dem for meget af min tid. Hvis De ikke har andet at gøre med Deres tid end at tale om min datter, så er det samme ikke tilfældet med mig.

Når De kommer tilbage, vil det være tidsnok at tænke på, hvorvidt Deres fader vil billige en sådan forbindelse."

"Han har selv foreslået mig den forleden dag – men jeg var fortvivlet dengang – jeg troede, at det var alt for sent."

"Men hvilke midler har De i grunden til at ernære en familie? Det forekom mig allerede, dengang De sluttede Deres forhastede forbindelse med Cynthia, at der blev lagt temmelig lidt vægt på det punkt. Molly har ganske vist en lille kapital – ikke meget – hvilket hun i øvrigt ikke selv ved – og jeg kan jo også nok skyde lidt til. Men det er bedst, at vi opsætter at tale om alt dette, til De er kommet tilbage."

"De billiger altså min kærlighed?"

"Jeg forstår ikke, hvad De mener med at billige den. Jeg kan jo hverken gøre fra eller til. Det er vel et nødvendigt onde, at man engang skal miste sine døtre. Men jeg vil dog ærlig talt sige Dem, at jeg hellere giver mit barn – mit eneste barn, husk på det – til Dem end til nogen anden mand i verden."

"Tak!" sagde Roger og trykkede mr. Gibsons hånd næsten imod dennes vilje, "og De tillader nok, at jeg ser hende, blot en eneste gang, før jeg tager afsted?"

"På ingen måde. Der har lægen også et ord at sige. Nej, det lader sig ikke gøre."

"Men De vil dog bringe hende min hilsen?"

"Min kone og hende på en gang, ja, det vil jeg. Men jeg vil ikke i ringeste måde have noget at gøre med at være mellemmand mellem Dem og min datter."

"Nuvel," sagde Roger, "vil De da fortælle dem begge i så tydelige ord som muligt, hvor Deres forbud smerter mig. Jeg ser, at jeg bliver nødt til at underkaste mig. Men hvis jeg ikke

kommer levende tilbage, skal mit genfærd hjemsøge Dem, fordi De har været så grusom imod mig."

"Det kan jeg lide. En lærd mand, der er forelsket, finder næppe sin overmand i dårskaber. Farvel."

"Farvel. I eftermiddag træffer De Molly."

"Ja naturligvis, og De træffer Deres fader, men denne tanke afpresser mig ikke på forhånd sådanne forfærdelige suk!"

Mr. Gibson bragte ved middagsbordet sin hustru og Molly Rogers hilsener. Efter alt, hvad lægen havde sagt om den store fare for smitte, havde Molly i grunden ikke ventet andet, end at hun ikke mere skulle få Roger at se; men da hun nu fik bekræftelse på det, underkastede hun sig vel sin skæbne i tavshed, men det smertede hende dybt, og hendes opmærksomme fader lagde mærke til, at hun efter at have hørt det kun legede med maden, der lå på hendes tallerken, og skjulte en stor del af den under kniven og gaflen i stedet for at spise den.

"En elsker overfor en fader!" tænkte han lidt nedslået. "Elskeren vinder." Og også han blev ligegyldig for sin middagsmad. Mrs. Gibson vedblev sin uafbrudte talestrøm, men ingen hørte på hende.

Dagen, da Roger skulle rejse, kom. Molly søgte at glemme det ved at arbejde ivrigt på en pude, som hun broderede til Cynthia. Men tankerne var andetsteds henne, stingene passede ikke og måtte atter pilles op et for et. Det regnede desuden stærkt, og mrs. Gibson, som havde haft i sinde at aflægge nogle visitter, måtte følgelig blive hjemme. Rastløs og misfornøjet fo'r hun

omkring fra det ene vindue til det andet, som om det kunne være bedre vejr udenfor det ene fremfor det andet, da hun pludselig udbrød:

"Molly – kom her hen! Hvad er det for et menneske, som står dernede indhyllet i en kappe – der – i nærheden af havemuren? Han har nu stået der i den sidste halve time eller mere og stirret her op mod huset uden at røre sig af pletten! Det forekommer mig meget mistænkeligt."

Molly så ud og opdagede straks, at det var Roger, trods al hans indpakning. Hendes første tanke var at trække sig tilbage, men straks efter ilede hun frem og sagde:

"Men moder, det er jo Roger Hamley! Se, han kysser på hånden ad os; han siger os farvel på den eneste måde, der står ham åben."

Hun svarede på hans hilsen, men hun var ikke vis på, om han bemærkede det, for mrs. Gibson blev med et så ivrig for at gengælde hans hilsner, at Molly troede, at hendes tåbelige pantomimiske gebærder absolut måtte tildrage sig al hans opmærksomhed.

"Det kalder jeg virkelig opmærksomt af ham," sagde mrs. Gibson, mens hun sendte en hoben slængkys ud til ham. "Det er virkelig helt romantisk. Det minder mig om mine unge dage – men han kommer bestemt for sent til diligencen! Jeg må lade ham det vide. Klokken er allerede halv et."

Hun tog nu sit ur frem, holdt det op og pegede på skiven, mens hun indtog den største del af vinduets midte, så at Molly kun kunne dukke lidt frem snart på den ene, snart på den anden side, alt som stedmoderens bevægelser tillod det. Hun troede dog at se, at også Roger bevægede sig, efterhånden som

hun flyttede sig fra den ene side af vinduet til den anden. Endelig gik han meget langsomt bort og så sig ofte tilbage til trods for det fremholdte ur. Mrs. Gibson trak sig omsider tilbage, og Molly stillede sig roligt på hendes plads for at se ham endnu en gang, førend vejens omdrejning skjulte ham for hendes blik. Også han vidste vel, hvorfra man kunne opfange det sidste glimt af mr. Gibsons hus; endnu en gang vendte han sig om og lod sit hvide lommetørklæde flagre i vinden. Molly svingede sit højt op i luften med et inderligt ønske om, at han dog måtte kunne se hende. Og så var han borte.

Molly vendte lykkelig og varm om hjertet, bedrøvet og fornøjet på en gang tilbage til sit arbejde, idet hun for sig selv tænkte: "Hvor venskab dog er en herlig ting!"

Hun blev kaldt tilbage til virkelighed af mrs. Gibsons stemme:

"Skønt Roger Hamley vistnok aldrig har hørt til mine yndlinge, skal jeg dog ikke nægte, at denne lille opmærksomhed i høj grad minder mig om en meget behagelig ung mand – en '*soupirant*' ville man kalde det på fransk – løjtnant Harper – jeg har vist omtalt ham for dig, Molly?"

"Det tror jeg nok," sagde Molly adspredt.

"Så husker du jo, hvor han tilbad mig, da jeg var hos mrs. Duncombe, min første plads; jeg var kun sytten år gammel dengang. Da hans regiment blev forlagt til en anden by, stod han næsten en hel time udenfor vort læseværelse, og jeg ved, at det var ham, som lod regimentsmusikken spille '*Den mø jeg nu forlade skal*', da de marcherede bort den følgende dag. Stakkels mr. Harper! Det var, førend jeg lærte den kære mr. Kirkpatrick at kende. Ak ja, du kære pige, hvor ofte har ikke mit stakkels

hjerte måttet bløde i min levetid! Naturligvis kunne det ikke falde mig ind at sige, at din kære fader ikke er meget mild og gør mig meget lykkelig. Han ville fordærve mig, er jeg vis på, hvis jeg lod ham råde. Men han er dog ikke så rig som mr. Henderson."

Dette sidste indeholdt kernen til alle mrs. Gibsons beklagelser i den senere tid. Efter at hun havde fået Cynthia gift, som hun sagde – for hun mente selv, at det først og fremmest skyldtes hende, at partiet var kommet i stand – blev hun ikke så lidt skinsyg på datteren, da denne havde haft den lykke at blive gift med en ung, smuk, rig og ret elegant mand, som tilmed boede i London. En dag, da hun ikke befandt sig ret vel og følgelig var i temmelig slet lune, udtrykte hun temmelig naivt sine tanker i denne retning for sin mand.

"Det er ret bedrøveligt," sagde hun, "at man ikke er kommet til verden noget senere end tilfældet var. Jeg ville gerne have tilhørt den nulevende generation."

"Det samme tænker jeg undertiden," svarede han. "Videnskaben gør stadig så store fremskridt, at jeg ofte har ønsket, at jeg kunne leve til den tid, da det vil vise sig, om de nye opdagelser virkelig besidder sandt værd og fører til gode resultater. Men det er vel ikke den grund, du har, kære, til at ønske, at du var en tyve-tredive år yngre?"

"Nej, ganske vist ikke. Og forresten kom jeg heller ikke med mit ønske på sådan en tør og ubehagelig måde; jeg sagde blot, at jeg gerne ville tilhøre denne generation. For at sige sandheden tænkte jeg på Cynthia. Uden at være forfængelig tror jeg nok, jeg tør sige, at jeg i min ungdom var lige så indtagende som hun – da jeg var ugift, mener jeg. Jeg havde

ikke hendes mørke øjenbryn, men så var til gengæld min næse meget smukkere end hendes, mere lige. Og hvor forskelligt er vi nu ikke stillet! Jeg må tilbringe mine dage i en lille provinsby og har kun tre tjenere og ingen vogn, mens hun, som langt fra ser så godt ud, som jeg gjorde, bor i London og holder vogn og kusk, og jeg ved ikke hvad. Men sagen er, at der i den nulevende generation findes mange flere formuende unge mænd end i min ungdom."

"Nå, så det er altså grunden! Du mener, at hvis du havde været ung nu, kunne du være blevet gift med en mand, der var lige så vel udrustet med formue som Walter Henderson?"

"Ja!" svarede hun. "Det var omtrent min mening. Naturligvis havde jeg helst set, at du var denne mand. Jeg har altid tænkt, at du ville være kommet langt videre, hvis du havde lagt dig efter retsvidenskaben, og så kunne du også have boet i London. Jeg tror ikke, at Cynthia bryder sig meget om, hvor hun bor, og dog skulle det nu falde i hendes lod."

"Hvilket – London?"

"O, du kære, vittige mand! Du ville have passet godt i en jury. Jeg tror aldrig, at Walter vil blive en så dygtig mand som dig, og dog kan han tage Cynthia til Paris, og hvor hun ellers ønsker. Når blot ikke al hans godhed må udvikle de fejl, Cynthia vist ikke er fri for. Nu er det en hel uge siden, vi hørte fra hende, og dog bad jeg hende så indstændigt i mit sidste brev at lade mig vide, hvorledes efterårsmoderne for hatte ville blive. Men rigdom er en stor snare."

"Så vær du taknemmelig for, at du er blevet sparet for den fristelse, min kære."

"Men det er jeg aldeles ikke. Enhver holder af at blive fristet. Og når alt kommer til alt, er det jo meget let at modstå fristelsen, når man blot selv vil."

"Jeg finder det dog ikke så let," sagde hendes ægtefælle.

"Her er medicin til Dem, moder," sagde Molly, der netop trådte ind med et brev i hånden. "Brev fra Cynthia."

"O, du kære lille budbringer af godt nyt! Brevet er dateret Calais, de er på vej hjemefter! Hun har købt mig et sjal og en hat! Det kære væsen! Altid tænker hun på andre før på sig selv; hende kan da medgangen ikke fordærve. De har endnu fjorten dage tilbage af deres ferie! Deres eget hus er endnu ikke i orden; de tager derfor hertil. O, mr. Gibson, nu må vi virkelig have det nye spisestel fra Watts fabrik, som jeg så længe har ønsket mig. 'Hjem', kalder Cynthia dette hus. Ja, det har rigtignok været et hjem for hende, stakkels pige! Jeg tvivler på, at nogen mand i verden ville have behandlet en steddatter som din kære fader, Molly. Men det er sandt, du må have dig en ny kjole, min pige."

"Nå, nå, husk nu på, at jeg tilhører den forrige generation," bemærkede mr. Gibson.

"Og Cynthia vil ikke bryde sig om, hvad jeg har på," sagde Molly, strålende af glæde over at skulle gense søsteren.

"Nej, men det gør Walter. Han er så opmærksom for ens dragter, og jeg vil nu så gerne kappes med din fader; hvis han er en god stedfader, så er jeg også på min side en god stedmoder, og jeg kunne ikke udholde, at min Molly ikke skulle gå sjofelt klædt og ikke tage sig så godt ud som muligt. Jeg må også have mig en ny kjole. Det går ikke an, at det skulle se ud, som om vi ikke havde andre dragter end dem, vi havde på til brylluppet."

Men Molly holdt på, at hun ville undvære den nye kjole, og gjorde gældende, at hvis Walter og Cynthia oftere ville besøge dem, var det bedst, at de fik dem at se, som de virkelig var, både i klædedragt og sædvaner.

Da mr. Gibson havde forladt værelset, bebrejdede mrs. Gibson mildt Molly hendes hårdnakkethed.

"Du ville ikke have modsat dig, at jeg bad om en ny kjole til dig, Molly, når du vidste, hvor jeg er forgabet i det figurerede silketøj, jeg så hos Browns forleden dag. Og nu kan jeg naturligvis ikke være så egenkærlig at købe mig selv en kjole af det, når du ingen får. Du burde vænne dig til bedre at forstå andres ønsker. Men du er alligevel en rigtig sød pige, og jeg ville blot ønske – ja, jeg ved nok, hvad jeg ville ønske, men din kære fader kan ikke lide, at man taler om det. Dæk mig nu lidt til, at jeg kan komme til at blunde lidt og drømme om min kære Cynthia og mit nye sjal!"

Efterskrift

"Her," siger udgiveren af *Cornhill Magazine*, det månedsskrift, hvori mrs. Gaskell offentliggjorde foranstående roman, "afbrydes fortællingen, uden nogensinde at kunne fuldendes. Døden forhindrede hende i at gøre det. Kun få dage til, og den afdøde ville i dette værk sejrrigt have rejst sig et smukt mindesmærke over sin livsgerning; nu blev det kun en afhugget marmorstøtte over hendes grav.

Men skønt værket ikke er helt færdigt og afsluttet, så står der kun få ting tilbage at tilføje, og disse få ting står klart for vor sjæl. Vi ved, at Roger Hamley vil ægte Molly, og det er, hvad vi i hovedsagen mest havde at tænke på. Der er også nogle få yderligere ting at fortælle. Havde forfatterinden levet, ville hun straks have sendt Roger Hamley afsted til Afrika, og mellem de dele af Afrika, hans videnskabelige rejse gjaldt, og Hamley Hall, er der et godt stykke vej, og en lang afstand kan somme tider udrette det samme som en lang tid. Når du fra Topinambos kilder, mange hundrede mile fra dine ønskers mål, ensom og forladt lader tanken ti gange om dagen flyve som en brevdue til lyksalighedens eneste kilde, og samme brevdue lige så mange gange vender tilbage med uforrettet sag, så bliver dagene længere og flere, end det fremgår af almanakken. Således fandt Roger dem. Følgen var, at længe førend hans engagement udløb, var alt, hvad Cynthia havde været for ham, udslettet af hans sjæl, mens alt, hvad Molly var og kunne blive for ham, stod klart for hans fulde bevidsthed.

Han vendte tilbage, men ved gensynet af Molly slog det ham, at fraværelsen lod til at være forekommet hende mindre lang, og han overvældedes af den gamle frygt for, at hun ville anse ham for ustadig. Følgelig faldt det denne unge mand, så tillidsfuld og sikker i ethvert videnskabeligt anliggende, temmelig vanskeligt at forklare Molly, hvor meget håb han gjorde sig om hendes kærlighed; og han ville havde været i den sørgeligste forlegenhed med sit frieri, hvis han ikke ved et heldigt indfald fandt på at fremlægge for hende den blomst, som hun engang havde taget ud af buketten og givet ham. Denne scene ville mrs. Gaskell utvivlsomt have fremstillet på en smuk og tiltrækkende måde, især hvad angik Molly.

Roger og Molly blev altså gift, og er den ene lykkeligere end den anden, så er det nok Molly. Hendes ægtefælle har ikke behov for at trække på de midler, der skal tilfalde den stakkels Osbornes søn; han bliver professor og opnår en uafhængig stilling. Squiren er næsten lige så lykkelig som sønnen over dette ægteskab. Hvis der er nogen, som taber ved partiet, er det doktor Gibson. Men han skaffer sig en medhjælper, så han kan få lejlighed til af og til at tage sig fri og rejse til London et par dage for at være sammen med Molly og få lidt fred fra mrs. Gibson. Om Cynthias skæbne efter indgåelsen af hendes ægteskab har man ikke hørt forfatterinden ytre meget, og der synes heller ikke at være noget videre at tilføje. En lille, karakteristisk anekdote blev dog fortalt af mrs. Gaskell: En dag, da Cynthia og hendes ægtefælle aflagde en visit på Hamley Hall, erfarede mr. Henderson for første gang, gennem en tilfældig bemærkning af mr. Gibson, at den berømte rejsende Roger Hamley var en bekendt af familien. Cynthia havde aldrig omtalt

det. Dette lille træk ville sikkert også være blevet benyttet af forfatterinden på glimrende vis.

Men det er unyttigt at dvæle ved, hvad der kunne have været udrettet af den sikre hånd, som nu er ude af stand til mere at skildre nogen Molly Gibson eller Roger Hamley. Vi har her kort gengivet, hvad der efter forfatterindens eget udkast stod tilbage af fortællingen, som ville være blevet fuldført i et eneste følgende kapitel; og for så vidt angår denne roman, er der ikke grund til at beklage hendes bortgang: de, som kendte hende, beklager mindre tabet af romanforfatterinden end af kvinden, for hun var en af sin tids ædleste, blideste og klogeste kvinder. Men selv som forfatterinde er hendes bortgang et tab. I denne fortælling, såvel som i to andre tidligere, '*Kusine Phillis*' og '*Sylvias tilbedere*' viste det sig, at mrs. Gaskell i de sidste fem år var slået ind på en ny retning, og det med ungdommens fyrighed. Når man læser en af de tre bøger, føler man sig løftet ud af en ond og afskyelig verden, hvor egenkærligheden og alle de laveste lidenskaber vælter sig i smudset, og hen i en anden, hvor der vel findes megen skrøbelighed, mange fejl og langvarige og bitre sorger, men hvor det dog er mennesket muligt at føre et roligt og sundt liv; og hvad mere er, man føler, at denne sidst beskrevne verden har mindst lige så meget med virkeligheden at gøre som den første.

Frederick Greenwood
Editor"

Om "Hustruer og døtre"

Forfatter: Elizabeth Cleghorn Gaskell (1810-1865).
Org.udgave: Elizabeth Gaskell: *Wives and Daughters, An Every-Day Story*, føljeton i *Cornhill Magazine* august 1864 – januar 1866, bogudgave Smith, Elder and Co., London 1866.
Denne udgave er baseret på: *Molly Gibson eller Hustruer og Døtre*. Roman af Mrs. Gaskell. Føljeton i dagbladet *Dags-Telegrafen*, København 14. oktober 1866 – 12. september 1867) – Desuden er ved redaktionen benyttet en oversættelse i *Morgenbladet*, Christiania 16. august 1865 – 18. januar 1866, samt den originale engelske tekst. Oversætterne til hverken den danske eller norske udgave er kendt.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Mary V. Wheelhouse (1895-1947) fra Mrs. Gaskell: *Wives And Daughters An Every-Day Story*, Herbert and Daniel, London 1912.

ISBN 978-87-7979-833-5

1. ebogsudgave

© 2022 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1: **Heptarkiet:** "De syv kongedømmers tid" – dvs. England mellem ca. 500 og 850 e. Kr. *Red.anm.*

Note 2: **Major Dugald Dalgetty:** Figur fra Walter Scotts "A Legend of Montrose". Majoren har af sin erfaring som lejesoldat lært at spise når og hvor lejlighed gives. *Red.*

Note 3: **The Umpire:** Navn på en diligence. Mrs. Gaskell har lånt navnet fra en virkelig diligence, som kørte gennem Knutsford, hvor hun boede. *Red.anm.*

Note 4: **Så skrev jeg en dag til ham og lovede at ægte ham:** Et skriftligt ægteskabsløfte betragtes i England som så bindende, at den, som bryder det, i reglen må betale den erstatningssum, den anden part fordrer. *Red.anm.*

Note 5: **Den tro Johannes i det tyske eventyr:** Brdr. Grimm: *Der Froschkönig oder Der eiserne Heinrich* (dansk Frøprinsen/Frøkongen) *Red.anm.*

Note 6: **Er der nogen sygdom, som jeg er bange for, så er det denne:** Skarlagensfeber var på bogens tid en epidemisk sygdom med høj dødelighed. *Red.anm.*

Note 7: **Duessa:** En figur i Edmund Spensers lange digt 'The Faerie Queene' fra slutningen af 1500-tallet; hun er datter af Falskhed og Skam og er aldrig, hvad hun giver sig ud for. *Red.anm.*